கலித்தொகை



562

கலித்தொகை



நச்சினார்க்கினியர்
உரை

பாகனேரி, த. வை. இ. தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு-௨.

௨

திருச்சிற்றம்பலம்

சங்கமருவிய எட்டுத்தொகை நூல்களுள்

ஆறாவதாகிய

கலித்தொகை

மதுரையாசிரியர் பாரத்துவாசி
நச்சினார்க்கினியருரையுடன்

[இளவழகனார் ஆராய்ச்சி முன்னுரையும்
உரைவிளக்கமும் அடங்கியது]

பாகனேரி
வெ. பெரி. பழ. மு. காசிவிசுவநாதன் செட்டியார்
அவர்களால்
வெளியிடப்பெற்றது.

கிடைக்குமிடம் :

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை-1

மூன்றாம் பதிப்பு: நவம்பர் 1949.
நான்காம் பதிப்பு: மே 1955.

அப்பர் அச்சகம், 2/140, பிராட்வே, சென்னை-1.

என் அருமை அன்னையார்

திருவாட்டி வள்ளியம்மை ஆச்சி

அவர்களின் நினைவுக்காக

இஃது

அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது.

பாகனேரி

தனவைசிய இளைஞர் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடாகப்

பாகனேரித் தமிழ்ப்புரவலர்

திருவாளர்

வே. பேரி. பழ. மு. காசிவிசுவநாதன் செட்டியார்

அவர்கள் பொருளுதவியால்

வெளியிடப்பெற்றது.

இவ் வெளியீட்டினால் கிடைக்கப்பெறுகிற

சிறிய ஊதியமும்

இச்சங்கத்தின் சார்பிலுள்ள

திருவள்ளுவர் நூல்நிலையத்திற்கு

உரிமையாக்கப் பெறும்.

562





பாகனேரித் தமிழ்ப் புரவலர்

வெ. பெரி. பழ. மு. காசிவிசுவநாதன் செட்டியார்

பதிப்புரை

சங்கமருவிய தொகைநூல்கள் எட்டனுள் 'கற்றறிந்தாரேத் துங்கலி' என்று போற்றப்படும் கலித்தொகை ஆறுவதாகும். தமிழ்நூல்களை மேற்கணக்கு, கீழ்க்கணக்கெனப் பிரிக்கும் முறைப்படி இந்நூல் மேற்கணக்கின்பாற் சேர்க்கப்படும் பெற்றித்தாம்.

"இறைவாழ்த்தொன் றேழைந்து பாலைநா லேழொன்
றிறைகுறிஞ்சி யின்மருத மேழைந்(து) - துறைமுல்லை
ஈரெட்டொன் றூநெய்தல் எண்ணான்கொன் றைங்கலியாச்
சேரெண்ணே மூவைம்ப தே."

என்றபடி இந்நூல் மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனாரால் இயற்றப் பெற்ற கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யு ளொன்றும், சேரமான் பாலை பாடிய பெருங் கடுங்கோ என்பாரியற்றிய ௩௫ செய்யுட்களைக் கொண்ட பாலைக்கலியும், தொல்லாசிரியர் கபிலர் ௨௯ செய்யுட்கள் கொண்டதாக இயற்றிய குறிஞ்சிக்கலியும், மதுரை மருதனிளநாகனார் ௩௫ செய்யுட்கள் கொண்டதாய் இயற்றிய மருதக்கலியும், சோழன் நல்லுருத்திரன் இயற்றிய ௧௭ செய்யுட்கள் கொண்ட முல்லைக்கலியும், கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் இயற்றிய ஆசிரியர் நல்லந்துவனாரே ௩௩ செய்யுட்கள் கொண்டதாகப் பாடிமுடித்த நெய்தற்கலியும் ஆகக் கலிப்பகுதிகள் ஐந்துங் கொண்டிலகுவதாகும். தமிழிலக்கணப் பெருநூல்களிற் கூறப்படும் அகப்பொருட் பகுதிக்கு இலக்கியமாய்த் திகழ்வது சிறந்த இத் தொகைநூலேயாம். பண்டைத் தமிழர் கண்ட ஐந்திணைப் பாகுபாட்டின் தனிச்சிறப்பும், மற் றன்னார்தம் மாண்புறு ஒழுக்கமும் உயர்வும் இந்நூலைக் கற்பார்க்குத் தெள்ளிதிற் புலனும். கலிப்பா வகையுட் சிறந்த ஒத்தாழிசையா லியன்ற ௧௫௦ பாக்களைக்கொண்ட இச்செந்தமிழ்ப் பெருநூல் தேன்செறிந்த மொழிகளானும் தெள்ளிய உருவகங்களானும் இயன்று கற்போருள்ளத்தைக் கவருந் தகைமைத்தாம். மக்கள் தம் நல்வாழ்விற்கு வேண்டிய நன்னெறிகள் பலவற்றை இடை

யிடையே தொகுத்தும் விரித்துஞ் சுட்டிச் செல்வதும் இந் நூலின் சிறப்புக்களில் ஒன்றும். இவ்வாறெல்லாம் இந்நூல் சிறந்து விளங்குவதனாலேயே,

"திருத்தகு மாமுனி சிந்தாமணி கம்பன்
விருத்தக் கவிவளமும் வேண்டேம்—திருக்குறளோ
கொங்குவேள் மாக்கதையோ கொள்ளேம் நனியார்வேம்
பொங்குகலி யின்பப் பொருள்."

என்று கற்றறிந்த பிற்றைநாட் புலவர்களால் இதுபோற்றி யேத்திப் புகழப்படுவதாயிற்று.

இந்நூலுக்கு உரையியற்றினார் உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியரே. இப்பெரியார்தம் உரைத்திறம் தமிழ் நாட்டார் இதுகாலை நன்கறிந்த தொன்றேயாம். தலைசிறந்த இவ ருரையுடன் இந்நூலை முதற்கண் அச்சியற்றி வெளியிட்டவர் காலஞ்சென்ற தண்டமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. சி. வை. தாமோ தரம்பிள்ளை அவர்களேயாம். (அவர் புகழ் என்றும் பொன்றாது நின்று நிலவுவதாக!) அவர் பதிப்பினை யடுத்துச் சிறந்த ஆராய்ச் சிக் குறிப்புகள் பலவற்றோடும், கடலெனப் பரந்த மேற்கோட் குறிப்புகளோடும் மிகவுஞ் சிறந்த முறையில், காலஞ்சென்ற திரு. இ. வை. அனந்த ராமையரவர்களால் ஒரு பதிப்பு வெளி யிடப்பட்டுள்ளது. அண்மையில், திரு. தை. ஆ. கனகசபாபதி என்பார் பாலைக்கலிக்கு மட்டும் புத்துரையொன் றியற்றி வெளி யிட்டுள்ளார்.

இனி, குறைந்த விலையில் சிறந்த நூல்கள் சிலவற்றையேனும் அச்சிட்டுத் தமிழ்நாட்டாரிடைப் பரப்புவது பாகனேரித் தன வைசிய இளைஞர் தமிழ்ச் சங்கத்தாரின் தலையாய நோக்கமாகும் என்பது இதற்கு முன் வெளிவந்த அச் சங்கவெளியீடாகிய திருவாசகத்தின் பதிப்புரையிற் குறிக்கப்பட்டது. அதற்கேற்ப, இந்நூல் இப்பொழுது இறைவன்றண்ணருளால் இனிது முடிந்து வெளிவருகிறது. நச்சினார்க்கினிய ருரையிற் சிற்சில இடங்கள் தெளிவாக்கப்படுதல் இன்றியமையாததாகும் என்று தோற்றிய மையால், ஏறக்குறைய ௬00 பக்கங்கொண்ட அளவில் ஓர் உரை விளக்கம் எழுதப்பட்டு இந்நூலிறுதியிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அஃது ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் மாணவர்கட்கும் பெரிதும் பயன் படும் என்று நம்புகின்றேன்.

இந்நூலை அச்சிடுங்கால் உடனிருந்து பிழை திருத்தியும் மேற்கோள்கள் குறித்துத் தந்தும் உதவிய தருமையாதீன வித்துவான் திரு. காழி. சிவ கண்ணுசாமி, பி.ஏ., அவர்கட்கும், 'உரை விளக்கமும், கலித்தொகை மாட்சியும்' எழுதி யுதவிய தமிழமலை இளவழகனுர் அவர்கட்கும், இப்பதிப்பினை மிகவும் அழகிய முறையில் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி விற்பனை செய்துதர ஏற்றுக்கொண்ட திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாருக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகும்.

இவ் வெளியீட்டின் விற்பனையிலிருந்து கிடைக்கப் பெறுகிற சிறிய ஊதியமும் பாகனேரித் தனவைசிய இளைஞர் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பிலுள்ள திருவள்ளுவர் நூல்நிலையத்திற்கு உரிமையாக்கப்பெறும்.

தமிழ் மெய்யன்பர்கள் இப்பதிப்பினையும் இதனை யடுத்து விரைவில் வரவிருக்கும் ஏனைய நூல்களையும் வாங்கிப் போற்றி எற்கு ஊக்கமளிப்பார்களாக.

பாகனேரி,
சுபானு, புரட்டாசி, உசு.
10—8—1943.

மு. காசிவிசுவநாதன்.

உள்ளுறை

கலித்தொகை மாட்சி

க. இலக்கிய நலம்

கருத்துக்களைச் சுவைதோன்றச் சொல்லும் நூல்களையே பொதுவாக யாரும் விரும்புவர். அல்லல் மிகுந்த இவ் வுலகவாழ்க்கையில் உடம்போம்பும் முயற்சியினால் அவ்வப்போதும் நிலைதளர்ந்துபோகும் நினைவையும் அறிவையும் உணர்வையும், மீண்டும் நற்கருத்துக்களைச் சுவைதோன்ற ஊட்டி எழுச்சியும் இன்பமும் பெறவைத்து அவற்றை மேன்மேல் வளர்ச்சி பெறச்செய்தற்குச் சிறந்த இலக்கிய நூல்கள் மிகவும் இன்றியமையாதனவாயிருக்கின்றன. தனித்த நேரங்களிலும், கருத்தொருமித்த காதலர் நண்பர் சான்றோர் முதலியவர்களோடு அளவளாவு நேரங்களிலும் உயர்ந்த உள்ளக் கிளர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியுந் தருதற்கு இவ் விலக்கியநூற் பயிற்சிகள் பெரிதும் உதவியாயிருக்கும். கலித்தொகையில் வரும் சில உரையாடல்களின் அறிவு நுட்பங்களும் ஏனை அருமைகளும் அறிந்து இன்புறவல்ல தமிழ்த்திருவுடையார்க்கு இவ்வுண்மை இனிது விளங்கக்கூடும். எடுத்துக் காட்டாகக் கலி: க0எ, கநஎ ம் பாட்டுகளின் உரையாடல்கள் நினைவு கூரற்பாலன.

இனி, இலக்கிய நூல்கள் இங்ஙனமெல்லாஞ் சுவை மலிந்து தோன்றற்கு அவை மேற்கொள்ளும் அழகிய நூன்முறைகள் பல உண்டு. அவற்றுட் சில வருமாறு:

க. **சுவைப் பகுதிகள் தெரிந்தெடுத்தல்:** உணர்வுக்கு இன்பந் தரவல்ல அழகான பொருட்பகுதிகளும் உயிர்களின் நல்லியல்புகளும் உலகத்தில் என்னென்ன உண்டோ அவற்றையே முதன்மையாகத் தெரிந்தெடுத்து இலக்கிய ஆசிரியன்மார் எழுதுவர். இவ்விலக்கிய அழகியல்புகள் அப்படியே இறைவன் திருவுள்ளத்தின் தூய பிழிவேயாம்.* அருமையான படக்காட்சிகள் அமைக்க விரும்பும் நற்கலைஞர்கள் அவற்றிற்கு அமையவேண்டும் உலகியற் காட்சிகள் பலவற்றையுங் கனிந்த அழகுள்ளனவாகவே தேர்ந்தெடுத்து நிழற்படங்கள் பிடிக்கக் காண்கின்றோம். காட்சிக்கினிய பூங்காக்கள், மலைப்படுகர்கள், கான்செறிவுகள், அழகு மாளிகைகள் முதலான நல்ல தோற்றங்களையே அவர்கள் தெரிந்தெடுக்கின்றனர். அங்ஙனந் தெரிந்தெடுக்குமிடத்தும், அவற்றை எந்தெந்தப் பக்கங்களிலிருந்து எந்தெந்த முறையாகப் படமெடுத்தால் மக்கட்கு எழுச்சியும், இன்பமும் நல்குமோ அவ்வாறே மிக முயன்று எடுக்கவும் காண்கின்றோம். அதுபோலவே இலக்கிய ஆசிரியர்களான நற்கலைஞர்களுந் தம் நூல்களிற் சுவையான பாகங்களையே முதன்மையாகத் தெரிந்தெடுத்துக் கோத்து நமதுணர்வுக்கு நன்மை விளைப்பாராயிருக்கின்றனர்.

---

* Bridges: *The Testament of Beauty* iii, 32.

'முல்லைக்கலி'யில் அதன் ஆசிரியரான சோழன் நல்லுருத்திரன் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் ஒரு தொழுவிலுள்ள ஏறுகளைப்பற்றிக் கூற நேரும்போது ஓரிடத்தில் (௧0௩: ௧௧-௨௧) மிகக் கவர்ச்சியான அழகிய ஏறுகளையே முதன்மையாகத் தெரிந்தெடுத்துக் கோத்து நம்மை இன்புறுத்துகின்றார். ஒரு கரிய எருது என்றுமட்டுஞ் சொன்னால் அது கேட்பார்க்கு அவ்வளவு இன்பம் பயவாதென்று கருதிக் கால்கள் வெண்ணிறமாயும் உடம்பு கருநிறமாயுந் திகழ்கின்ற அழகிய ஏற்றைத் தெரிந்தெடுத்துச் சுவைப்ப உரைக்கின்றார். இங்ஙனங் கவர்ச்சிமிக்க இரு நிறங்கள்வாய்ந்த பளபளப்பான ஏறு பார்ப்பதற்குக் கண்கொள்ளாக் காட்சியாய் அழகின் எல்லையையே கடந்ததென்னும்படி அத்துணைப் பேரழகு தழைவதாயிருக்குமென ஆசிரியர் கருதினர்; கருதி அக்கருத்துத் தோன்ற அவரதனை,

"அணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியும்"

என்று ஏற்ற அடைமொழிகள் புணர்த்தும் ஓதுவாராயினர். இங்ஙனமே அந்திவானம்போற் சிவந்த உடம்பில், அவ் வானத்திற் பூத்து விளங்கும் விண்மீன்கள்போல் வெண்ணிறப் புள்ளிகள் பரந்துள்ள அழகிய ஏறுகள் முதலானவற்றையும் ஆசிரியர் உரைத்துச் செல்வர். இங்ஙனம் பல.

இலக்கிய ஆசிரியன்மார் இவ்வாறெல்லாம் பெரும்பாலும் உலகத்திலுள்ள அழகுகளைத் தம் இலக்கியங்களுள் நிழற்பட மெடுத்தாற்போல ஒருங்கெடுத்து நிறுத்தி விளக்குதலால் அவ்வழகுகளைக் கண்டு மகிழ்தலில் இயற்கையே உள்ளம் வீழ்ந்து நிற்கும் ஆண்பெண்பாலா ரனைவர்க்கும் இவ்விலக்கியங்கள் எவ்வளவு உதவியாயிருக்குமெனச்சொல்லவும் வேண்டுமோ! ஒருநாள் உலாப்போனல் இப் பரந்த உலகத்தில் ஏதானும் ஒரு பகுதி அழகையே, அதுவுஞ் சற்று மேற்போக்காகவே கண்டு மகிழக்கூடும். எல்லா இடங்கட்கும் எல்லாரும் போதலும் இயலாது. ஆனல், இலக்கியங்களிலோ அவ்வழகுகளை இன்னும் ஆழமாகவுந் தெளிவாகவும் படக்காட்சிகளிற்போல உலகமெலாம் ஒருங்குகண்டு மகிழலாம்.

மேலும், உலகத்தின் படைப்பியற்கையைக் கூர்ந்து நோக்கும்போது அதன்கண் ஓர் அரிய மறைபொருள் பைய வெளிப்படுதலைக் காணலாம். உலகத்தில் இன்பத்துக்கு ஏதுவான அழகுகளும் துன்பத்துக்கு ஏதுவான அருவருப்புகளுமென இவ் விரு பகுதிகளும் தலைமயங்கியே கிடக்கின்றன. ஒவ்வொரு பொருளிலும் இவ்விரண்டுமிருப்பது இயற்கையாயிருக்கின்றது. ஆயினும், எல்லா அருளும் ஒருங்குடைய இறைவன் தனது படைப்பின் மேற்பரப்பில் இன்ப நினைவுக்கு ஏதுவான அழகியல்புகளையே விளங்க விரித்துவைத்து ஏனைத் துன்பநினைவுக்கு ஏதுவான அழுக்கியல்புகளை எளிதிற் புலனாகாவகையாய் உண்மறைத்து வைத்திருக்கின்றான். அழகிய ஐந்நிறக்கிளியைக்

கண்டவுடன் அதன் மேற்கவர்ச்சியில் நாம் உடனே உள்ளந்தோய்ந்து எவ்வளவு இன்புறுகின்றோம்! ஆனால். அதன் அழுக்குப் பகுதிகள் அதனுள் எவ்வளவு மறைவாய் எவ்வளவு வல்லமையாய் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன கருதுமின்கள்! அங்ஙனம் மறைக்கப் பட்டிராவிட்டால் உடனே நமது இன்ப நினைவு கலைந்து, உலக நிலையாமைகளும் இழிவு வெறுப்புகளும் பற்றி, ஒரு நொடி நேரத்துக்குள் அடுக்கடுக்காய்ப் பல துன்ப நினைவுகள் தோன்றி, நமது கிளர்ச்சியை அவித்துத் தளர்வு தந்து நம் அகப் புற முன்னேற்றங்களையெல்லாம் ஒடுக்கி நம்மை எவ்வளவு பாழாக்கிவிடும்! ஆகவே, உலகத்தில் எத்தனையோ துன்ப நிகழ்ச்சிகளால் அலைக்கப்பட்டு உணர்வு கலங்கி நிலை தளர்ந்து தள்ளாடும் மக்கள் அப் பொல்லாத ஆணவ அழுக்குகளிலேயே மாழ்கி மாய்ந்தொழியாதபடி அவர்கள் எந்த நேரத்தில் எங்கு எதை நோக்கினாலும் ஒரே பேரெழுச்சியும் பேராற்றலும் ஊட்டத் தகுந்த இன்பநினைவே தோன்றுமாறு, எல்லாம் வல்ல இறைவன் மிக்க அருளோடு என்னென்ன வகையாகவோ, இவ்வுலகம் முழுவதையும், ஆ! அழகு கனிந்து கனிந்து ஒழுகுமாறு மிக வல்லமையாய்ச் சித்திரித்திருக்கின்றான்.

காலையிற் கதிரவன் செங்கதிர் சொரிந்தால், மாலையில் மதியம் வெண்கதிர் பொழிகின்றது. பகலில் தாமரை மலர்ந்து விளங்கினால், இரவிற் குமுதம் அலர்ந்து வருகின்றது. மருத நிலத்து இரா இங்ஙனம் குமுதத்தால் நலம் பெற்றாற், கான் நிலத்து இரா முல்லையால் மணம் பெறுகின்றது. ஓரிடத்தில் மான் ஓடிக் காட்டினால், மற்றோரிடத்தில் அன்றில் கூடிக் காட்டுகின்றது. பிறிதோரிடத்தில் மயில் ஆடிக் காட்டினால், வேறோரிடத்திற் குயில் பாடிக் காட்டுகின்றது. இறைவன் இயற்கையில் உள்ளந் தோயும் அருட்டிருவுடையார்க்கு, ஆ! எங்கும் இன்பம்! எங்கும் இன்பம்!! இன்ப நினைவுக்கு ஏதுவான இக் கடவுட் சித்திரங்களின் நிழற் படங்களே இலக்கியங்களாகும். இங்ஙனமாக இலக்கியங்கள் இன்ப நினைவுகட்கு ஏதுவான இவ்வழகியல்புகளையே தங்கட் கொண்டிருத்தலால், இத்துன்பவுலகத்தி லிருந்துகொண்டு இன்ப வாழ்க்கையை விரும்பும் ஆண்பெண்பாலா ரெல்லார்க்கும் அவை எவ்வளவு உதவியாயிருக்குமென எண்ணிப்பாருங்கள்! ஒவ்வோரில்லத்திலும் இசைத்தட்டுகள் போலவும் படக்காட்சிகள் போலவும் இவ்விலக்கியக் கருவிகளும் நிறைந்து விளங்கி இன்பம் பொழியும் நாளன்றோ மக்கள் நல்வாழ்வில் வாழும் நாள்!

இலக்கிய மில்லாக்கால் நாட்டில் இன்பமேது? நாகரிகம் விரும்பும் நாடுகளெல்லாம் இதனாலன்றோ இலக்கியச் செழுமையையும் அதன் ஆசிரியர் நலங்களையும் விரும்பிப் போற்றாநின்றன. நிலவொளியைப் பற்றி மக்கட்கு நன்கு தெரியுமாயினும், அதன்கண் இன்ன அழகியல்பு உள்ளதென்று எல்லாரும் அறிந்துகொள்ளல் இயலாது. சிறந்த அருளறிவு படைத்தவர்கட்கே நுண்பொருளியல்புகள் விளங்கக்கூடும்.

அவர்கள் அவற்றைத் தம் இலக்கியங்களில் இனிப்ப வழங்குவர். அவ்விலக்கியங்களைப் பார்த்தால் எல்லாப் பொருள்களின் அழகியல்புகளையும் எளிதின் அறிந்துகொள்ளலாம். நிலவின் கதிர்களில் உணவுப் பொருள்களை விளைக்கும் மின்னாற்றல் உளதென்று அதன் அழகியல்பைக் கலித்தொகை (௩௧: ௧௧) வெளியிடுகின்றது. இலக்கியங்கள் மக்கட்கு எவ்வளவு நலனுள்ளவையாயிருக்கு மெனக் கருதிப் பார்மின்கள்!

இன்னும், இலக்கியங்கள் வாயிலாக அவற்றின் ஆசிரியர்கள் மக்களின் தளருணர்வை நொடிப்பொழுதில் மாற்றி வளருணர்வை எளிதின் எழுமாறு செய்து இன்ப நினைவில் இருத்துந் திறம் பெரிதுபடைத்தவர்களாதலின், அவர்கள் சேர்க்கை யார்க்கும் இன்றியமையாத தொன்றும். நாகரிகமில்லா நாடுகட்குங்கூட அவர்கள் சேர்க்கையின்றி இனிய இன்பங்காண வேறு வாயிலே இல்லை. நல்ல நாகரிகங்களும் அரசுமுறைகளும் சிறப்பப்படைத்த நாடுகட்கே இலக்கியப்புலவர்களும் அவர்கள் இன்சுவை இலக்கியங்களும் மிக இன்றியமையாதனவாயிருக்கின்றன.

"புலன்நாவிற் பிறந்தசொற் புதிதுண்ணும் பொழுது"

எனக் கலித்தொகையில் (௩௫: ௧௮) இக் கருத்து எவ்வளவு சுவையோடு கூறப்படுகின்றது நோக்குமின்! புலவர்கள் வாய்மொழி இத்துணைச் சுவைத்திறம் படைத்தமையாலன்றோ பண்டுதொட்டே எல்லா அரசவைகட்கும் அவர்கள் சேர்க்கை இன்றியமையாததொன்றாய் இருந்துவருகின்றது! அரசனுள்ளத்தில் நாட்டின் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளால் அடிக்கடி திடுக்கிடத்தக்க கடு நினைவுகள் மாறிமாறித் தோன்றி அவனுணர்வைப் பெரிதும் நிலைகலக்கிவிடுமாதலின், அத்தகைய இடுக்கான நேரங்களிலெல்லாம் உடனுக்குடன் இனிமை நினைவுகளை அவன்பால் எழுப்பி, முன் துன்ப நினைவுகளை ஒரு நொடிப்பொழுதில் அடியோடு மாற்றி, அவ்வுணர்வை எழுச்சிபெறச்செய்து வல்லமையாய் முன் நிலையினும் இன்பமாக நிலைநிறுத்தவல்ல பேராற்றல் ஆ! இலக்கியப் புலவர்கட்கேயல்லாமல் வேறு யார்க்கேனுங்கூடுமோ! இவ்வாற்றாற் புலவர்கள் சேர்க்கையும் அவர்கள் புதுப்புதுப் பொன்மொழி நுகர்வுகளும் நாட்டுக்கு எத்துணையோ இன்றியமையாதனவா மென்பது கூறாமலே விளங்கும்.

உ. **சுவையில்லனவும் பயன்படுத்துதல்:** இலக்கியங்கள் உலகத்திலுள்ள அழகுகளையே முதன்மையாகத் தேர்ந்துகொள்வதற்கேற்ப, உலகமும் அவ்வாறே தன் மேற்பரப்பில் அழகுவிளங்க அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்று முன் கண்டோம். ஆயினும் அருவருப்புக்குரிய பிற பகுதிகளும் உலகத்தில் உண்மையால், அவையும் மிகச்சிறுக வேணும் இலக்கியங்களில் இடம்பெறுதற் குரியனவாயிருக்கின்றன. சுவைப்போக்கையே முதன்மையாக விரும்பும் இலக்கிய ஆசிரியன்மார்

இச்சுவையில்லனவற்றையுந் தம் இலக்கியங்களிற் சேர்த்துரைப்பதற்குச் சில ஏதுக்களிருக்கின்றன.

முதலாவது: உண்மையை மறையாமற் சொல்லவேண்டுமென்பது. உண்மையை உள்ளவாறே சொல்லுதலுஞ் சுவை பெருக்கும்முறைகளுள் ஒன்றாதலின்* இக் காரணத்தையுஞ் சுவைத்திறத்திலேயே அடக்கிக் கொள்ளலாம்.

இரண்டாவது: இவ்வழகில்லனவற்றை இடையிடையே சேர்க்குமிடந் தெரிந்து சேர்த்தலால், ஏனை அழகுள்ளன முன்னையினும் மிக்க அழகுள்ளனவாகத்தோன்றுமென்பது. தலைவி சிறந்த அழகு வாய்ந்தவளேயாயினும் அவளத்தனை அழகில்லாதவர்களான தோழியர் சிலர் அவளருகே யிருக்குங்கால் இன்னும் அவளழகு நன்றாய் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. நல்ல பைம்பொன்னாற் செய்த அணிகலன் இயல்பாகவே அதன் வேலைப்பாட்டினால் அழகுள்ளதாயினும், எளிய நிலையிலுள்ள வேறோரணிகலனை அதன் பக்கத்திற் சேரவைத்துப் பார்க்கும்போது அது முன்னையினும் மிக்க அழகு வாய்ந்ததாய்த் தெரிகின்றது. இலக்கியங்களிலும் அங்ஙனந்தான். கலித்தொகை உயர்ந்த இன்ப நிலைகளான நன்மக்கள் ஆற்றும் ஐந்திணை யொழுக்கங்களையே அங்கங்கும் பெருக எடுத்துரைக்குமாயினும், தாழ்ந்த இன்ப நிலைகளான ஏனை அடியோர் வினைவலரால் நிகழுங் கைக்கிளை, பெருந்திணை யொழுக்கங்களையும் அவ்வப்பகுதியின் இடையிடையே சிறுகச் சேர்த்துரைக்கின்றது. இதனால், உலகியலில் வழுவி நிகழும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளையும் உள்ளவாறே சொல்லுதலென்னும் ஒருவகைச் சுவை பெறப்படுதலோடு, இயல்பாகவே மிக்க இன்பந் தருவனவாயுள்ள ஐந்திணை யொழுக்கங்களின் சுவை பின்னும் மிகுந்து தோன்றுவதான மற்றொருவகைச் சுவையுங் கனிந்து நிற்கின்றது.

மூன்றாவது: நாளுந் தீம்பாலடிசிலே உண்பாற்கு அது மேலுந் தெவிட்டி விடாமைப்பொருட்டு இடையிடையே தீம்புளிப் பாகரும் நுகர்விப்பது நன்மை தரும். இதனால் அப் பாலடிசிலின் பயனைப் பின்னும் பின்னுந் துய்ப்பதற்கு வேட்கை யெழும். அதுபோலவே இலக்கியங்களிலும் இனிய அழகியல்புகளையே நெடுகச் சுவைத்துவருவார்க்கு அதன் சுவை முடிவாகத் தெவிட்டிவிடாமல் மேன்மேலும் அதன் பயன்றுய்த்தலில் அவர்க்குத் தொடர்ந்த வேட்கை நிகழும் பொருட்டு இடையிடையே இவ்வழகில்லனவுந் தந்து உணர்வை மாற்றி வைப்பதென்பது. இங்ஙனம் இவ் வேதுக்கள் கொள்ளப்படும்.

ங. சுவையில்லனவற்றையுஞ் சுவைப்படுத்துதல்: இனி, இங்ஙனஞ் சுவையில்லனவற்றை உரைக்கவும் வேண்டும்: ஆனால், அவற்றைச் சுவைப்போக்கிற்குத் தடையில்லாமலும், ஏன், ஆக்கமாகவுங்

* An Introduction to the study of Literature by Williom Henry Hudson 2nd Edn. P. 20.

கூடப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவும் வேண்டுமென்பது ஒரு பெரிய விரகு தானுயினும் எப்படியும் அச் சுவையில்லன, தம்மை நினைவுகூர்வார்க்கு ஒரு வெறித்த நினைவை இடையிடையே ஊட்டி உணர்வை மயங்கச் செய்யாவோவெனின், அங்ஙனமன்று ; சிறந்த இலக்கிய ஆசிரியன்மார் அவ்வளவு விழிப்பில்லாதவரல்லர். இன்பமில்லாத இவ் வெறித்த பொருள்களை ஆசிரியர்கள் தம் இலக்கியங்களுட் சேர்க்கு முன்னரே அவற்றைவேறு கருத்தினிமைகளாலும், இனிய உவமைகள் முதலியவற் ருலும், இருபொருள் பயப்பச் சொல்லுதல் கவர்ச்சியான சொன்முறை கள் புணர்த்தெழுதுதல் இன்னிசை பயப்பச் சொல்லுதல் முதலிய எத்தனையோ வகையான பிற பல திறங்களாலுஞ் சுவைப்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.*

இயல்பாகவே சுவையாப் பொருள்கள் தம்மைக் கற்பார்க்கு இடை யிடையே ஒரு வெறித்த நினைவை நினைவுகூர்விக்குமாயினும், இங்கே காட்டிய இச் சுவைத்திறங்களால் அந்நினைவு வெறும் நினைவளவாகவே நிற்பதல்லது அதன்மேற் சென்று அவர் உணர்வைக் கவ்வி அதனை மயக்குமாறில்லை. அஃது எதுபோலவெனின், ஓர் அழகிய நாடகத்தில் கதைத் தலைவன், கதைத் தலைவி முதலான முதன்மையானவர்களின் நடிப்புக்கிடையில் வில்லியர், வேடர், அடியோர் முதலான எளியோர் சிலரின் நடிப்பும் விராய் வரும். அங்ஙனம் வருமிடத்து அவ்வடியோர் முதலியோரின் அழகின்மை, வறுமை, அறிவின்மை முதலிய சுவையா நிலைகள் காண்பார்க்கு ஒரு வெறித்த நினைவைத் தோற்றுவிப்பனவே யாம். ஆயினும், அந் நினைவு வெறும் நினைவளவாகவே நிற்பதல்லது அதன்மேற்சென்று, காண்பவரது கருத்தை ஈர்த்துத் தன்வயமாக்கித் துன்பத்திற் படுப்பிப்பதில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் மேற்கொள்ளுங் கோலம், பேச்சு பேச்சின் கருத்துக்கள், நடிப்பு, நயங்கள் முதலிய பல சுவைத் திறங்களால் அந்தப் பாகம் இன்சுவைப்படுத்தப்படுகின்றது. பார்ப்பவ ருணர்வு இச் சுவைத் திறங்களாற் பெருகக் கவரப்படுதலா லன்றோ அக் கோலத்தாருடைய அழகின்மை வறுமை முதலிய எளிய நிலைகளில் அவ்வுணர்வு படியாமற் போகின்றது ! வெறும் நினைவள்வாய் நிகழ்கின்றது !

இனி, மற்றொன்றுங் கருத்திருத்துவோம். நாம் நாடோறும் இராக் காலம் வரப் பார்க்கின்றோம். பகலெல்லாம் நமது கண்ணறிவை விளக்கி நம் முயற்சிகட்கு இடஞ்செய்து இன்பந் தந்துவந்த கதிரவன் தனது கதிரொளிப் பாயலைச் சுருட்டிக்கொண்டு மாலையில் மேற்புலம் மறைந்துபோக, உடனே காரிருள் இரா உலகைக் கவிந்துகொண்டு நமது கண்ணை அவித்து நம் முயற்சிகளையெல்லாம் ஒடுக்கி நம்மை ஓரிட மாய் இருத்திவிடுகின்றது. நாம் தனித்திருக்கும் நேரமாயின் அவ்விரா

* An Idealistic view of Life ; The Hilbert Lectures for 1929 By S. Radhakrishnan, P. 189.

வரவு நமக்கு ஒரு வெறித்த நினைவை எழுப்பி நமதுணர்வையும் ஈர்த்துத் துன்பத்துட்கிடத்தக் காண்கின்றோம். ஆனால், ஒரு நாளன்று, நாமிருக்கும் இல்லம் ஒரு திருமணம் நிகழும் இல்லமாயிருந்து அன்றிராப்போதில் இசையரங்கு நாடகம் ஊசல் முதலிய இனிய நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் நிகழவிருப்பதாக நினைவு கூர்வோம். அதற்காக அங்கங்கும் பூப்பந்தர் முத்துப்பந்தர்களும் பன்னிற மின் விளக்குகளும் பிற பல கவர்ச்சியான அமைப்புக்களும் அமைக்கப்பெறுகின்றன. மாலைநேரம் நெருங்குகின்றது. நமதுணர்வை இன்புறுத்துந் தமர்கள் ஆடவரும் மகளிருமாக அழகிய ஆடை யணிகலன்களால் தம்மை இனிதாகப் புனைந்துகொண்டு மலர்ந்த முகங்களோடு குழாங் குழாமாய் வந்துகொண்டிருக்கின்றனர். கதிரவன் மறைந்து இராப்போதும் பையப்பைய வந்து இருள் சூழ்கின்றதெனக் கொள்வோம். இந்நேரத்தில் நமதுள்ளம் எவ்வாறிருக்கும்? இராப்போது வந்தது என்று ஒரு நினைவு தோன்றுமேயல்லாமல் மற்று அதனால் உணர்வும் மயங்கித் துன்புறுவாமல்லமே! ஏனென்றால், நிகழ்ச்சிகள் பந்தர்கள் விளக்குகள் தமர்கள் முதலியவற்றால் அவ்விரா சுவைப்படுத்தப்பட்டிருத்தலின், நமதுணர்வு அவ் விராப்போதின் வரவாற் கவரப்படாமல், வெறும் நினைவளவாயிருந்து, மற்று அச் சுவைகளிலேயே பெரிதும் ஈடுபட்டு இன்புற்றவண்ணமாயிருக்கின்றது. நாடகத்தில் எளிய கோலத்தார் சுவைப்படுத்தப்படுதல் போலவும் இங்கே இராப்போது சுவைப்படுத்தப்பட்டாற்போலவுமே இலக்கிய நூல்களிலும் இடையிடையே வரும் சில வெறித்த பொருள்கள் முற்கூறியவாறு வேறு கருத்தினிமைகள் முதலியவற்றால் இன்சுவைப் படுத்தப்பட்டுக் கற்பாருணர்வு அச்சுவையினின்றும் வேறு பிறழ்ந்துவிடாதபடி நல்லாசிரியன்மாராற் பெரிதும் பாதுகாக்கப்படுகின்றது.

இதற்குக் கலித்தொகையிலிருந்து சில எடுத்துக்காட்டுகள் காட்டலாம். கலித்தொகையின் இறுதிப்பகுதியான நெய்தற்கலி இரக்கவுணர்வையே பொருளாகக் கொண்டதாகலின் அது கற்பாருணர்வை மிகவுந் துன்பத்தில் ஆழ்த்துதற்குரியதுதான். ஆனால், மிகச் சிறந்த நல்லிசைப் புலவரான அதன் ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் அதனை அங்கங்குஞ் சுவைப்படுத்தி நடத்திச் செல்லுந் திறம்பெரிதும் அறிந்து இன்புறுதற்குரியதாயிருக்கின்றது.

இத்தனை காலம் தன் அறிவு ஆண்மை வீரம் காதல் என்னும் அரிய நல்லியல்புகளை அள்ளிச் சொரிந்து தன்னை இன்புறுத்தி வந்த தலைவன் இப்போது பிரிந்து வினைமேற் சென்றான். தலைவி அவன் பிரிவாற்றாமையால் மிகவும் மெலிந்துபோனாள். வளையல்கள் கழன்று போகாதபடி அவற்றின்முன் வழக்கமாய் இறுகச்செறித்து வைத்திருக்கும் 'தொடி' என்னும் முன் வளையமும் அம் மெலிவினால் நெகிழ்ந்துவிட்டது. தன் இரு கண்களிலும் நீர் ததும்பத் தலைவி மனமுருகி வருந்து

வாளாயினள். இப்பகுதியை ஆசிரியர் தமது செய்தலிற் கோத்துரைக்க நேர்ந்தது. செய்தலிற் கோத்துரைத்தலால் அவர் இதனை முதலில் செய்தற் பொருள் வரம்பு தோன்ற அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும். 'தலைவன் பிரிந்தான்; தலைவி பிரிவாற்றாது வருந்தினள்' என்றுமட்டுங் கருத்துக் கூறினால் அது வெறும் பிரிவுப் பொருளையே கூறுவதாயிருக்கும்; அப்போது அது 'பாலை'யாம். அங்ஙனங் கூறாமல் தலைவி அவ் வருத்தத்தைப் பருவம் வருந்துணையும் ஆற்றியிருத்தலைப்பற்றிக் கூறுங்கால் அது பொறுத்திருத்தலாகிய இருத்தலொழுக்கத்தில் அடங்குதலின், 'முல்லை'யாம். அவ் வருத்தம் அதனினும் மீறிப் பொறுக்க வியலாததாய்த் தன்முன் எதிர்ப்படுவன அவை அஃறிணையாயினும் உயர்திணையாயினும் அவைமாட்டெலாந் தன் குறை தோன்ற வெளிப்படும்போது அஃது இரக்க வுணர்வாய் முடிதலின், அப்போது அது செய்தலாம்.

இனித் தலைவியின்பால் இங்ஙனம் பொறுக்கவியலாததாய் வெளிப்படும் இரக்கவுணர்வு இருவகைப்பட்டுத் தோன்றும். ஒன்று தனது ஆற்றாமை கருதி வெளிப்படுதல்: மற்றொன்று இப்பிரிவினால் தன் தலைவனுக்கு நேரும் இன்னல்கள் கருதி வெளிப்படுதலாம். இலக்கிய ஆசிரியர்கள் இவ்விரண்டிலொன்றையோ அல்லது இரண்டையுமோ எடுத்து செய்தற் பொருள்வரம்பாக ஆள்வர். இரண்டையும் எடுத்து ஆளுங்கால், தன் நலன் கருதி இரங்குதலைவிடத் தன் தலைவன் நலன் கருதி இரங்குதலே காதலன்பிற் சிறந்த நன்மகளிர்க்கு இயல்பாதலின் ஆசிரியர்கள் அதனையே முதன்மைகொள்ள வைத்து ஏனைத் தன்னலங் கருதி இரங்குதலை அதனுள் அடக்கி மிக அழகாகக் கூறுவர். ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் இவ்வகையில் மிக்க திறம் வாய்ந்தவராயிருக்கின்றார்.

'தலைவன் வினைமேற் போகிய கானம் மிக்க வெப்பமுள்ளது; அவ் வெப்பத்தில் அவர் என்ன துன்புறுகின்றாரோ! ஏ, வானமே! இது முதுவேனிற் காலமாதலால் நீயோ வெண்மேகமா யிருக்கின்றனை. ஆ! என் தலைவன் செல்லும் வெங்கானத்தில் நீ நீர் பெய்யாது வறந்து என்ன காரியஞ் செய்கின்றனை!' என்று தலைவி தன் தலைவன் இன்னல் கருதி உளங் குழைந்து நொந்து அதனை ஆற்றமாட்டாது புறத்தே வானத்தை நோக்கிக் கூறி இரங்குகின்றாளாக ஆசிரியர், முன் கருத்தை இங்ஙனம் ஒழுங்குசெய்து கொள்கின்றார். ஈது எவ்வளவு இரக்கந் தருவதாயிருக்கின்றது பார்மின்கள்! இதனால் இப்பகுதி இப்போது செய்தற் பொருள்வரம்பு தோன்ற நின்றது. அது நிற்க:

நல்லந்துவனார், தமது செய்தலில் இடையே கோத்துரைக்க நேர்ந்த கருத்து இது. ஆனால், இக்கருத்தோ தன்னைக் கற்பார்க்குத் துன்ப நினைவை யெழுப்பி அவருணர்வை அதன்கண் மயக்குதற்குரியதாயிருக்கின்றது. அங்ஙனம் மயக்கிவிடாதபடி அதனை வேறு கருத்தினிமையினாற் சுவைப்படுத்தி அச்சுவையில் அவருணர்வைப் படிவித்

துப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு இப்போது ஆசிரியர் நல்லந்துவனார்க்கு முன்னிற்கின்றது. அதற்காக அவர் ஓர் விரகு செய்கின்றார் :

நெய்தலிற் சேர்க்க நேர்ந்த முன் கருத்திற் கானமும் அதன்கண் வெப்பமுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவ் வெங்கானத்தில் தலைவன் வருந்துதலும் உரைக்கப்பட்டது. வானமும் வருகின்றது. தலைவி கண்ணீர் ததும்ப வருந்துதலும் வந்திருக்கின்றது. இக் கருத்துக்களை எங்ஙனமேனுந் தமதறிவின் திறத்தால் ஆசிரியர் சுவைப்படுத்தியே யாகவேண்டும். அவரதனை எவ்வாறு இன்சுவைப்படுத்துகின்றார் பாருங்கள்! தலைவி வானத்தை நோக்கிக் கூறுகின்றாள் : 'ஏ, மேகமே! என் தலைவன் போகிய கானத்தில் வெப்பமோ மிகுதியாய் எரிக்கின்றது ; அவன் அங்கே நைகின்றனன். இந்த நேரத்தில் நீ வறந்த வெண் மேகமாயிருந்து என்ன பயன்? ஒன்று செய் : தலைவன் பிரிவால் என் கண்களில் நீர் கடலேபோற் பெருகுகின்றது. நின்னோடு இன்னும் நின்னினத்து மேகங்களெல்லாமும் இக்கண்ணீர்க் கடலில் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் நீர் முகந்துகொள்ளலாம். நீர் தாராளமாயிருக்கின்றது. மேலும் வற்றாது பெருகிக்கொண்டேயிருக்கும். வெப்பம் மிகுதியாதலால் தலைவன் கானத்திலும் நீர் மிகுதியாகத் தேவையாயிருக்கும். ஆதலால், அன்புகூர்ந்து நீ நின்னினத்தோடே கூடி என் கண்ணீர்க் கடலில் நீர் முகந்துகொண்டு கருமேகமாகி இவ்வான் வழியே விரைந்து சென்று, என் தலைவன் செல்லும் வெங்கானம் நண்ணி, அவன் செல்லுமிடமெல்லாம் செறிந்த நீர்த்துளிகள் வீசி, அவ் வெப்பம் மிகாதபடி தணிவிப்பாயாயின் மிகவும் பயனுயிருக்கும். நீ அங்ஙனம் கனைதுளி வீசுவையோ?' என்பது இங்ஙனமாக ஆசிரியர் இந் நெய்தற் கருத்தை வேறு கருத்தினிமையினால் இன்சுவைப்படுத்துகின்றார்.

இஃது எவ்வளவு வியக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது! கற்பாருணர்வு இவ் வியப்பில் ஈடுபடாதிருக்குமோ கூறுமின்கள்! இங்ஙனம் இச் சுவையில் ஈடுபடுதலால் அவருணர்வு முற்கூறிய வெறித்த பொருளால் மேலும் மயங்கி வருந்துதற் கிடமில்லாமற் போகின்றதன்றோ? ஆசிரியர் நல்லந்துவனா ரறிவின் திறம், ஆ! நம்மை எவ்வளவு இன்புறுத்துகின்றது காண்மின்கள்! இவ் வின்சுவைப் பகுதியை அவர் மேன் மேலுஞ் சொற்பொருட் சுவைப்பாகு திரள இசைச்சுவையைக் கலந்து அச்சுவைச்சாறு சொட்டச் சொட்ட இனிய இளம் பதத்திற் றிரட்டியெடுத்தளிக்குந் தீந்தமிழ்க் குறுவெண்பாட்டு (உஅ) வருமாறு :

'தாழ்பு துறந்து தொடிநெகிழ்த்தான் போகிய கானம்
இறந்தெரி நையாமற் பாஅய் முழங்கி
வறந்தென்னை செய்தியோ வானம்! சிறந்தவென்
கண்ணீர்க் கடலாற் கனைதுளி வீசாயோ
கொண்மூக் குழீஇ முகந்து'

என்பது.

இவ் வருந்தமிழ்ப் பாட்டின் சொற்ளுெடரமைதி, 'கானம் எரி யையாமல் வானமே கனை துளி வீசாயோ ?' என்பதுவேயாம். இதனல் தலைவி தன் தலைவன் நலங் கருதி இரங்குதலேயே ஆசிரியர் இதன்கண் முதன்மையாக எடுத்துக் கூறிய திறங் கண்டுகொள்ளப்படும். தலைவி தனது ஆற்றுமை கருதி இரங்குதலை ஆசிரியர் அம் முதன்மையான சொற்றுெடரின் அடைமொழித் தொடர்களால் மிக அழகாக அடக்கி நிறுத்தினர். "தாழ்பு துறந்து தொடிநெகிழ்த்தான்", "கண்ணீர்க் கடல்" முதலியன இவ்வியல்பினை இனிது நினைவுகூர்வித்தல் கண்டு கொள்க:

இனி, இத்தகைய அரிய பொருட்சுவையை வெளிப்படுத்துதற்கு அதற்கேற்ற ஆற்றல் வாய்ந்த சிறந்த செஞ்சொற்களே இப் பாட்டிற் பொருந்த அமைந்திருத்தலும், அவற்றை ஆசிரியர் மேன்மேலும் வல்லவாறெல்லாஞ் சுவைப்படுத்தியிருத்தலும் அறிந்து இன்புறுதல் வேண்டும். இப் பாட்டில் அவை அடிதோறுமிருப்பினும் இங்கே ஒன் றிரண்டேனுங் காட்டிச் செல்லுதல் நன்று.

தலைவன் பிரிந்தான் ; அதனல் தலைவியின் உடல் மெலிந்தது. அதனை ஆசிரியர், அங்ஙனமே உடல் மெலிந்தது அல்லது இளைத்தது எனச் சொல்லலாம்; ஆனல், அவர் அதனை அங்ஙனஞ் சொல்லவில்லை : 'தொடி நெகிழ்ந்தது' என்பதனல் தெரிவிக்கின்றுர் ; சும்மா மெலிந் தது எனின் எந்த அளவுக்கு என ஒரு பொருள்வரம்பு தோன்றுமற் போமன்றே ? ஆகவே 'தொடி நெகிழ்ந்தது' எனக் கூறித் தொடி நெகிழத்தகுந்த அந்த அளவுக்கு உடல் மெலிந்தது என ஆசிரியர் தெளிவாய்ப் பொருள்வரம்பு தோற்றுவித்தாராயிற்று. மேலும், 'நெகிழ் தல்' என்னுஞ் சொல் இரங்கற் பொருளுக்கு எவ்வளவு பொருத்தமான சொல் கருதுமின்கள் ! வன்மையாயிருப்பதொன்று வரவர மென்பதப் படுதலை அச் சொல், உணர்த்தும் ; மெலிதல் இளைத்தல் முதலிய சொற்கள் அங்ஙனமல்ல. ஒரு பொருள் மெலிந்தால் அதன் கண் உள்ள பயன்படும் ஆற்றல் குறையும்; வடிவும் சுருங்கும். ஒரு பொருள் நெகிழ்ந்தால், அதன்கண் உள்ள பயன்படும் ஆற்றல் மேன் மேலும் மிகும் ; வடிவும் அகன்று காட்டும். இங்ஙனமெல்லாம் சொற் கள் தத்தம் பொருள் வரம்புகளிற் பலவாறுக வேறுபடுமாதலின் அந் நுணுக்கங்கள் தெரிந்து சொற்களைப் பயன்படுத்துதலே நல்லாசிரியன் மார் திறமாயிருக்கின்றது.

இனி 'வளை' முதலான வேறு சொற்கள் உளவேனும், 'தொடி' என்னுஞ் சொல் இங்கு மிகச் சிறந்ததாய் இசைந்து நிற்கின்றது. 'வளை' என்பது 'வளைந்திருப்பது' என்பது மட்டும் உணர்த்தும் ; இறுக்கம் உணர்த்தாது. ஆனல், இங்கே குறிப்பிடப்படும் முன் வளையம் கையோடு இறுக்கமாய் அதனைத் தொட்டுக்கொண்டிருத்தலையுங் காட்டு தலின் அதற்குத் 'தொடி' யென்னுஞ் சொல்லே மிக இசைவானதா

யிருத்தல் காண்க. மேலும் இறுகி நிற்பதென்பது ஒரு வல்லென்ற நிகழ்ச்சியாதலின் அதற்கேற்பத் 'தொடி' யென்னுஞ் சொல்லும் வல்லோசைப்பட்டு நின்றது. 'இரங்குத' லென்பது மென்பதமுள்ளதாகலின் அதற்கேற்ப 'நெகிழ்த' லென்னுஞ் சொல்லும் எவ்வளவு மென்பதமுள்ள இன்னொலியாய்த் திகழ்கின்றது கருதுமின்கள்! அதுமட்டுமன்று; ஒரு பொருள் நெகிழ்வதற்கு முன் அதன் முன்னிலை இறுக்கமாயிருப்பதன்றோ இயல்பு; அங்ஙனமே இங்கே மென்பதமுணர்த்தும் மெல்லொலிச் சொல்லாகிய 'நெகிழ்தல்' என்பதற்குமுன், 'தொடி' என்பது வல்லொலிச் சொல்லாய் வன்பதமுற்று நிற்பது எவ்வளவு இயற்கையாயிருக்கின்றது! ஆகவே, இங்கே கருதப்பட்ட கருத்தை வெளிப்படுத்துவதற்குத் 'தொடி நெகிழ்த்தான்' என்னுஞ் சொற்கள் மிகவும் பொருத்தம் வாய்ந்தனவாய்த் திகழ்கின்றனவென்பது நன்கு தெளிந்துகொள்ளப்படும். இங்ஙனம் பொருட்கரு நிரம்பிய இச்சொற்களை மாற்றி வேறு சொற்கள் பெய்துரைத்தால் இப்பகுதி இவ்வளவு சிறவாதன்றோ! தெய்வத் திருக்குறள் நூல் இந் நுணுக்கங்களாலேயே முற்றும் இயன்றதா யிருப்பதும் இங்கு நினைவுகூர்ந்து மகிழ்தல் வேண்டும்.

இனி, மேற் கலிப்பாட்டில், இங்ஙனம் பொருந்திய சொற்களே அமைந்து வருதலோடு, ஆசிரியர் அவற்றை மேன்மேலுஞ் சுவைப்படுத்தி வழங்குந் திறம் இன்னும் நமக்குப் பெருவியப்பும் மகிழ்ச்சியும் நல்குவதாயிருக்கின்றது. 'தாழ்பு' 'துறந்து' என இரு வினையெச்சங்கள் முதலடியின் முதலிலேயே வருகின்றன. அவற்றைத் 'தாழ்ந்து துறந்து' என ஒருவாய்பாட்டாலேயுங் கூறலாம். ஆயினும் அங்ஙனங் கூறினால் அவை சுவைக்குமோ? ஓசை மாற்றி வேறுபடுத்துச் சொல்வது எவ்வளவு இனிக்கின்றது! இங்ஙனம் இனிக்குமாறு எழுதுந் திறங்கட்கு ஓர் அளவேயில்லை!

இனி, இப் பாட்டின்கண் எதிர்ந்துள்ள மற்றொரு முதன்மையான பேரழகும் நமதுள்ளத்தைப் பெரிதுங் கவர்கின்றது. இரங்கற்பொருளுள்ள பாட்டாகலின்; இதன்கண் உள்ள எல்லா வல்லெழுத்துக்களும் ஏனை எழுத்தொலிகளோடு ஒன்றித் தம் ஒலி வன்மை பெரிதுங் கரைந்துபோய் மெல்லோசையாய் இனித்தொலிக்கின்றன. 'தாழ்பு' என்பதில் இரண்டு வல்லெழுத்துக்களிருந்தும் இடையே நின்ற ழகரவொலியின் தொடர்பால் தம் ஒலிவன்மை எவ்வளவு கரைந்துபோய் மென்பத முற்று நிற்கின்றது பாருங்கள்! இப்பாட்டிலுள்ள ஒரு வல்லினச் சொல்லேனுந் தனக்குரிய ஒலிவன்மையில் ஒலிக்கவில்லை. எல்லாம் மென்பதப்பட்டு நிற்கின்றன. ஈது எவ்வளவு வியத்தற்குரியதாயிருக்கின்றது! இங்ஙனமே இப் பாட்டின்கண் ஒளிரும் ஏனையெல்லா அழகுகளையுந் தெளிய விளக்குவதானால் இவ்வுரை வரம்பின்றி விரியும். அது நிற்க,

இனி, மருதக் கலியில் ஒரு பகுதியை நினைவுகூர்வோம். ஓர் அரசனது அரண்மனையிற் குற்றேவல் செய்யுங் கூனியொருத்தியுங் குறளனொருவனும் இருந்தனர். இவர்கள் அவ்வரண்மனையின் புறத்தே ஓர் ஒதுக்கிடத்தில் தமக்குள் இன்பங் காண விரும்பினர்; குற்றேவன் மக்களாதலின் இவர்கள் நிகழ்த்தும் இன்பம் உயர்ந்த ஐந்திணை யொழுக்கமாகா தென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அது, தாழ்ந்த இன்பங்களுள் ஒன்றான பெருந்திணை யொழுக்கமாகவே இங்கு வருகின்றது. இவ் வொழுக்கத்தில் இக் கூனியுங் குறளனும் நிகழ்த்தும் எளிய உரையாடல்களும் ஏனைய நடக்கைகளும் பற்றி இம் மருதக் கலியின் ஆசிரியரான மருதனிளநாகனர் மிக்க உலகியற் பழக்கந் தோன்ற நேரே கண்ணெதிரிற் காண்பதுபோல் அத்தனை இயல்பு வழுவாமல் விளக்கியிருக்கின்றார்:

குறளன் ஓரிடத்தில் இருந்தான்; அவ்வழியே கூனி ஏதோ வேலையாய்ச் செல்வாளைப்போல் வந்தாள். உடனே குறளன் அவளை நோக்கி,

'என்நோற் றனைகொல்லோ
நீருள் நிழல்போல் நுடங்கிய மென்சாயல்
ஈங்கு உருச் சுருங்கி
இயலுவாய்! நின்னொடு உசாவுவேன்; நின்றீத்தை'

என்றான். 'நீரில் தெரியும் நிழல்போல நெளிந்த சாயலோடு உருவங் குறுகிச் சுருங்கி நடக்கின்ற ஏ கூனீ! நின்னொடு ஒன்று பேசவேண்டும் நில்! நான் இங்ஙனம் நின்னொடு பேசுவதற்கு நீ என்ன புண்ணியஞ் செய்தனையோ' என்பது இதன் கருத்து. தான் குறளனாயிருந்தும் அவன் இங்ஙனந் தன் உருவத்தையும் நிலையையும் இழித்துப் பேசியது கூனிக்கு ஒரு பெரும் வியப்பாயிருந்தது. பின்பு அவர்களுட் சிறிது பேச்சு நிகழ்ந்தது. முடிவிற் கூனி ஊடிக்கொண்டு "குறுவட்டா! நின்னின் இழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு" என்று சொல்லி நடக்கலானாள்.

குறளன் தானும் அவளைப் பின்பற்றி மெல்ல நடந்துகொண்டே போய், அங்ஙனம் போகின்றவன் தன் நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுவான் போல, 'ஏ' நெஞ்சமே! நாம் நமது விருப்பத்தைக் காட்டிக்கொண்டு அவளை இத்துணைப் பின்பற்றி வந்தும் அதற்கிசையாதாள்போல ஊடிக்கொண்டு எட்டி எட்டிப்போய் அக் கூனி குழையுங் குழைவு காண்!' என்று அவள் கேட்குமாறு சொன்னான். அது கேட்ட கூனி, தானுந் தன் நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுவாள்போல இவன் நடந்து வரும் நடையை நோக்கி,

'யாமை எடுத்து நிறுத்தற்றால் தோளிரண்டும் வீசி
யாம் வேண்டே மென்று விலக்கவும் எம்வீழும்
காமர் நடக்கு நடைகாண்'

தலின் அப்போது அவரது நிலை, உணர்விறந்ததோர் உணர்வுநிலையா யிருக்கின்றது; அவரதுள்ளம் பளிங்கு போல் ஒளிவிளக்கமுந் தூய்மையு முள்ளதாய் அழுக்கற்றுத் திகழ்கின்றது. இத்தகைய உள்ளங்களி லன்றோ இறைவன் திருநடம் நிகழும்! நிகழவே, அந்நிலையில் அங்கே ஓர் இனிய ஓசை தோன்றும். சமயவுணர்வுடையோர் அதனை 'நாதம்' என்பர். முற்றறிவுள்ள பெரும் பொருளின் ஆற்றலால் இது வெளிப் படுதலின் இவ்வோசை, இயற்கையே ஓர் ஒழுங்குள்ளதாய் நிகழ் கின்றது. பின், அது பலவாகப் பிரிந்து பற்பலவற்றை உருவாக்கும் ஏதுக்களாய் நிற்குமிடத்தும் அவ்வோசை ஒழுங்கு மிகுந்தே நிகழ் கின்றது. கூர்ந்து நோக்கினுற் புறத்தே பற்பல உருவாதற்கு அவ் வோசையின்கண் உள்ள ஒழுங்குமுறை மிக முதன்மையான ஏதுவாய்ப் பயன்படுகின்றதென்பது நன்கு விளங்கும். இவ்வோசை யொழுங்கு கள் பாவோசையாய்ச் (Rhythm) சொன்முறையில் வெளிப்படும். அப்பொழுது இலக்கண ஆசிரியர்கள் இவற்றைச் 'சீர்' என்பர். இது மேன்மேல் தாளம் முதலியன கொண்டு நிகழும்பொழுது 'பண்' ஆம். சிறந்த அருட் புலவர்கள்பால் தம்மை மறந்த நிலையில் இங்ஙனம் பாட்டு உண்டாகின்றது.* இதனுற்றான் இங்ஙனம் ஒழுங்கிற் சிறந்த நல்ல பாட்டுகளை யார் இயற்கையாகப் பாடவல்லவர்களாயிருக்கின்றார் களோ, அவர்களை அதுகாரணமாகவே தெய்வத்தன்மை யுள்ளவர் களாக மதிக்கும் வழக்கம் நமது நாட்டில் உண்டாயிற்று.

இனி, இவ்வோசை யொழுங்குகளில் ஒரு வகையே 'துள்ள லோசை' யாம்; 'கலிச்சீ' ரோசை யென்பதும் இது. நின்ற சீர் நேரசை யிறுதியாகவுள்ள மூவசைச் சீராயிருந்து அதன் முன்னர், வருஞ்சீரின் முதலசை நிரையசையாயிருப்பது 'துள்ள லோசை' யென்னுங் கலி யோசைக்குச் சிறப்பென்பர் ஆசிரியன்மார். நேரசை யிறுதியாகவுள்ள மூவசைச் சீரை 'வெண்சீர்' எனவுங் கூறுப. ஆகவே, அவ் "வெண்சீர்ப் பின்னர் நிரைவந்து தட்டலே சிறந்த"† தென்றார் பேராசிரியர். இச் சிறப்பான கலியோசைக்கு அவ்வுரையாசிரியரே,

"அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்."

என்னுங் கலித்தொகை (கக) யடியைக் காட்டாகக் காட்டுவர். இதன் கண் 'அரிதாய' என்பது ஒரு சீர். இங்ஙனமே 'அறனெய்தி' என் பதும் பிறவும் ஒவ்வொரு சீராம்; ஒவ்வொரு சீரும் முதலில் நிரையசை யிற் றொடங்குகின்றது; பின் நேரசையிற் சென்று முடிகின்றது. நிரையசை இரண்டெழுத்துக்களாய் இணைந்தொலிக்கின்றது. நேரசை ஓரெழுத்தாய்த் தனித் தொலிக்கின்றது. இதனுல் நிரையசை தடித்த ஓசையானதெனவும் நேரசை மெல்லிய ஓசையானதெனவுந் துணிந்து கொள்ளலாம். துணியவே, ஒவ்வொரு சீரும் இவ்வாற்றால் முதலிற்

* A. C. Bradley; *A. Miscellancy*; (1929) P. 226.

† தொல். செய்: உக உரை.

கனமான ஓசையில் எழுந்து உரத்தொலித்துப் பின் வரவர அவ்வொலி குறைந்து மெல்லிதாய் முடிய, அம் முடியுந் தருவாயில் வேறொரு சீர் துவங்கி அங்ஙனமே முதலில் நிரையசையாய்க் கனத்தொலித்துப் பின் நேரசையாய் மெலிந்து நிற்ப, இவ்வாறே இக்கலியோசை தொடர்புற்றுச் செல்லும் முறைமை நன்கு விளங்காநிற்கும். ஓரோசை மெலியுந் தருவாயில் மற்றோரோசை இங்ஙனங் கிளர்ச்சியாய்க் கலித்தெழுந்து கனத்தொலித்துத் துள்ளிச் செல்வதனாற்றான், இக் கலிச் சீரோசை 'துள்ள லோசை' யெனப்படுவதாயிற்று.

இனி, இங்ஙனம் எழுச்சியாய் இவ்வோசை துள்ளிச் செல்வதற்குரிய ஏதுவுஞ் சிறிது அறிதல்வேண்டும். மக்கள் ஒன்றை ஊன்றியறியும்போது அதனியல்பில் அவருணர்வு முறுகி நிற்கின்றது. அந்நிலையில் அவர்பால் ஓர் ஓசை தோன்றுமென்று அறிந்திருக்கின்றோம். ஒருவன் மிக்க மகிழ்ச்சியாயிருக்கும்போது அவனை யறியாமலே அவன்பால் இசை தோன்றுதலைக் காண்கின்றனமல்லமோ? அங்ஙனமே துன்பம் மிகும்போதும், மிக முறுகிய நிலையில், உடனே அவன் வாய்விட்டு அழுதுவிடுதலையும் நாம் பார்க்கின்றோம். இங்ஙனமே பொருளியல்புகளை ஊன்றியறிகின்ற அமைதியான அருள்நிலையில் உணர்வு முறுகி நிற்கும்போதும் சான்றோர்கள்பாற் பாட்டு எழுகின்றதென்றறிதல் வேண்டும். இங்ஙனம் எழுகின்ற இப் பாட்டொலி அவ்வந்நேரத்தின் வெவ்வேறுணர்வுநிலைக்கேற்றவாறு வெவ்வேறு ஓசையொழுங்குகள் உடையதாயிருக்கின்றது. பொருள்களின் நல்லியல்புகளிற் படிந்து உணரும்போது அவ்வுணர்வு இன்பவுணர்வாய் வயங்கும். இன்பம் முறுகி நிற்கும்போது உணர்வு எழுச்சியுங் கிளர்ச்சியும் உள்ளதாயிருக்கின்றது. இனி, அவ்வின்பம் மிக்க அமைந்த நிலையில் நிகழுமாயினும், அங்கும் அவ்வெழுச்சியுங் கிளர்ச்சியும், மிக்க அமைந்த நிலையிலேயே நுண்பொருளளவாய் நிகழாநிற்கும். உலகத்தில் இன்பவுணர்வில் வயமாயிருக்கும் மக்கள் நிகழ்ச்சிகளை உற்று நோக்கினால், அவர்கள் நிலையும் ஆரவார ஒலியும், எழுச்சியுந் துள்ளலுமாயிருக்கின்றன. ஆம்; இன்பவெழுச்சிக்கு இயற்கையே இத் துள்ளலியற்கையிருக்கின்றது. ஆதலாற்றான், அவ்வின்ப நிகழ்ச்சியால் எழும் பாட்டோசையும் மேலே காட்டியவாறு துள்ளலோசைத்தாய் அவ் வொழுங்கு முறையில் நிகழ்கின்றதென்பது.* எனவே, இன்பப் பொருள்பற்றிப் பாடுங்கால் அப் பாட்டு இத் துள்ளலோசையின் ஒழுக்கம் வாய்ந்த கலிப்பாட்டாய் வெளிப்படுகின்றதென்பது நன்கு தெளிந்துகொள்ளப்படும்.

'கலி' யென்னுஞ் சொல்லும் இப்பொருட்டாம். களிப்பின் பெருக்கு, செருக்கு, ஆரவாரம் முதலிய எழுச்சி நிலைகளை அஃதுணர்த்

---

* *Encyclopaedia Britannica* 11th Edn. Vol. 23, P. 777. Rhythm in Verse.

தும். ஆகவே, துள்ளலோசைக்குக் 'கலியோசை' யென்பதுஞ் செய்யுள் முறையிற் பெயராயிற்றென்பது. இங்ஙனமெல்லாம் இன்பம் பொருளாக இயல்பின் எழுந்து பண்டுதொட்டே புலனெறிப்பட்டு வந்தமையாற்றான் ஆசிரியர் தெய்வத் தொல்காப்பியர், இன்பவொழுக்கம் என்னும் அகத்திணைபற்றிப்பாடுதெற்கு இக் கலிச் செய்யுளே மிகவும் உரியதெனத் தெரிந்து அதற்கே முதன்மை தந்து அதனையே முன்வைத்து யாப்புறுத்து இலக்கணஞ் செய்வாராயினர் (தொல். அகத்: ருங)

இனி, இக் கலிச் செய்யுளின் அமைப்புமுறையும் மிக அருமைப்பாடுள்ளதாயிருக்கின்றது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் இக் கலிச் செய்யுளை நான்கு வகையாகப் பாகுபடுத்தோதுகின்றார். அவற்றுள் 'ஒத்தாழிசைக் கலி' என்பது ஒன்று. ஆசிரியர் இவ் வொத்தாழிசைக் கலியையே கலிக்குச்சிறப்புடையதெனக்கொண்டு அதற்கே முதன்மை தந்து முன் வைத்தோதுவர். உரையிலும் இவ்வுண்மை எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. (தொல். செய்: கசுo) இனி, இங்ஙனம் முதன்மைபெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலியையும் ஆசிரியர் மறித்தும் இருவகைப்படுத்தோதுவர். அவை, 'ஒத்தாழிசைக் கலி' யெனவும், ஏனை ஒத்தாழிசைக் கலி யெனவுங் கொள்ளப்படும். இவற்றுள்ளும் 'ஒத்தாழிசைக் கலி' யென்பதே 'இன்பம்' என்னும் அகப்பொருள் கூறுதற்குச் சிறந்ததாய் 'அகநிலை யொத்தாழிசை' யெனப்பட்டு முதன்மையுற்றிருக்கின்றது. கலித்தொகையிலும் இவ்'வொத்தாழிசைக்கலிப்பாக்களே' பெரும்பான்மையவாய் வருகின்றன. இவ்வாற்றாற், கலிப்பாக்களிலெல்லாம், 'ஒத்தாழிசைக் கலி' யென்பதே சிறப்பு மிக்கதாய்த் திகழ்கின்றதென்பது இனிது தெளிந்துகொள்ளப்படும். இச் சிறப்புக்குரிய ஏதுக்களும் மிக்க அருமையானவையா யிருக்கின்றன. இப் பொருட் பரப்புகளெல்லாம் இங்கே விரித்து விளக்குவதானல் இச்சிற்றுரை வரம்பிகந்துபோம். தொல்காப்பியப் பொருளதிகார இயல் ஒவ்வொன்றுக்கும் இப்போது யான் தனித்தனி ஆராய்ச்சி விளக்க நூல் எழுதிவருகின்ற முறையில் அதன் செய்யுளியலுக்கும் ஒரு விளக்க நூல் எழுதி வருகின்றேன். அதன்கண், தமிழ்ச் செய்யுட்களின் அமைப்பழகுகள், அவை அங்ஙனம் அமைதற்குரிய நுண்பொருளேதுக்கள், அவற்றால் உண்டாகும் பயன்கள் முதலிய நுட்ப திட்பங்கள் கூடியவரையில் விளக்கி யெழுதப் பெறுகின்றன. அத் தொகுதிகள் வெளிவருங்கால் இந் நுண்பொருட் கூறுகளெல்லாம் அவற்றிற் கண்டுகொள்வதற்கு இடமுண்டு. ஆயினும் இங்குஞ் சிறிது காட்டிச் செல்வது நல்லது.

'ஒத்தாழிசைக் கலி'க்கு ஆசிரியர் தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னும் நான்கு உறுப்புக்கள் கூறுவர். அகத்திணை யொழுக்கங்களில் ஒரு கருத்தை ஒருவருக்கொருவர் கட்டுரைத்துச் சொல்லுதலென்பது ஒரு முதன்மையான நிகழ்ச்சியாகும். இக் கருத்தேபற்றிச் "சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் கூறு" எனக்

கலித்தொகையும் ஓரிடத்தில் (ககசு: கக) நுவலுவதாயிற்று. இங்ஙனம் பயன்படும்படி கட்டுரைக்கும் முறையில் இக் கலிச்செய்யு ளுறுப்புக்கள் நன்கமைந்திருக்கின்றன.

பொதுவாக, விளக்கத்துக் கேதுவான எந்தக் கட்டுரையும் 'முகப்பு', 'கருத்து', 'முடிப்பு' என மூன்று பகுதிகள் உள்ளனவாய் அமைவது இயல்பு. ஒரு கருத்தைப் பற்றிப் பேச விரும்புவோன், அக் கருத்தைக் கூறுமுன் முதலில் அதற்கியைபான சிலவற்றைப் பேசித் தோற்றுவாய் செய்துகொள்கின்றான். அத் தோற்றுவாய்ப் பேச்சிலேயே, மேல் அவன் கூறவிருக்குங் கருத்து இன்னதுதான் என்று ஓரளவில் தெரிந்துகொள்ளும்படி, அக் கருத்தின் குறிப்புக்கள் சில அமைந்திருக்கும். அப்படி அமையாவிட்டால், மேலே சொல்லப் போகும் பகுதிக்கும் இதற்கும் ஓர் இயைபில்லாமற் போய், உறுப் பென்னும் பெயர்க்காரணமும் பொருந்தாதாய்க், கேட்போனுணர்வுஞ் சொல்வோனுணர்வும் ஒருமுகப்படாது வேறு வேறு முகமாய்த் தொடர்பின்றிச் சென்று முடிவிற் பயன் கெடும். ஆதலால் இத் தோற்றுவாய்ப் பகுதி மேற்கூறியவாறு பின் வருங் கருத்தின் குறிப்புக் களோடு அவற்றுக் கியைபான வேறு சிலவும் வாய்ந்து செவ்வையாய் அமைவது இன்றியமையாததாகும். இங்ஙனம் அமையும் இம் முதற் பகுதி 'முகப்பு' என்னும் பகுதியில் அடங்கும். இது, முதலில் தரப்படுவதாதலின் செய்யுள் நூலோர் இதனைத் 'தரவு' எனக் கூறினர்.

இதற்கு அடுத்தபடி 'கருத்துப்' பகுதி வெளிப்படும். பேசுவோன் தான் பேச விரும்பிய கருத்துக்களை இப் பகுதியிற் கேட்போன் மனங் கொள்ளுமாறு ஒரு முறைக்கு மும்முறை தெளிய விளக்கி மிகத் திறமாகக் கட்டுரைப்பது முறையாகும். கட்டுரையில் இப் பாகமே கருவெனத் தக்க அருமைப்பாடுள்ளது. கேட்போனுள்ளந் தான் கூறுங் கருத்தின் வயமாகி அதன்கண் தாழுமாறு கிளர்ந்திசைப்பதாகலின் இப் பகுதி 'தாழிசை' யெனப்பட்டது. 'வயமாகும்படி கலித்தொலிக்குந் துள்ள லோசை' யென்பது அதன் பொருள். ஒருவன் தான் சொல்லுங் கருத்தைக் கிளர்ச்சியோடு எதிரிருப்போனுக்குத் தெளி வாய்த் தெரியும்படி உரத்து ஒரு முறைப் படுத்து இனிப்பக் கூறும் பேச்சொலியே அவனை நன்கு வயப்படுத்தும். இங்ஙனம் எழுச்சி யோடு இசைத்தலே 'துள்ள லிசை' யென முன்னும் வந்தது. ஆகவே, இத் துள்ளலிசையாகிய கலியிசை இங்ஙனம் பிறரை வயப்படுத்தித் தன்கண் தாழவைக்கும் இசையாமாறு நன்கு தெரிந்துகொள்ளப்படும். இக் கருத்தாற் பேராசிரியரும், "தாழிசையென்பது தானுடைய துள்ள லோசைத்தாம்" (தொல். செய். கருo-உரை) என்றார்.*

* 'தாழம்பட்ட ஓசை' யென்பது, கேட்பாருள்ளத்தைத் தன் வயமாய்த் தாழவைத்தற்குரிய அவ்வியல்பினதான ஓசை யென்னும்

எனவே, இக் 'கருத்துப்' பகுதி 'தாழிசை' யென்னும் பெயராற் கூறப் படுவது எவ்வளவு பொருட் கரு வுள்ளதாயிருக்கின்றது கருதுமின்! மேலுங், கருத்துப் பகுதியாகிய இத் தாழிசைப் பகுதி இக் கலிப்பாப் பகுதிகளிற் கருவெனத் தக்க முதன்மையுடையதாகலின் இதன் பெயராலேயே இக் கலிப்பா 'ஒத்தாழிசைக் கலி' யெனப்பட்ட தென்ப தும் நினைவுகூரற்பாலது. கருத்துக்களை ஒரு முறைக்கு மும்முறை தெளிய விளக்குதற்கு இத் தாழிசைகள் தம்மில் ஒத்து மூன்ருய் வரு தலின் (செய். கசஉ) இவை 'ஒத்தாழிசை' யெனப்படுமென்பது ஆசிரி யர் கருத்து. 'ஒத்த தாழிசை' யென்பது ஒருசொற்றன்மையாய் வழங்கும் வகையில் 'ஒத்தாழிசை' யென்று முடிந்ததெனக் கொள்வது நன்கு பொருந்தும்

இனி, இக் கருத்து விளக்கம் ஆன பின், இதன் பிழிவாக இன்னது நடைபெறவேண்டும் என முடித்துக் காட்டுவது இறுதிப் பகுதியான 'முடிப்பு' ஆகும். முதலில் தோற்றுவாய் செய்த கருத்து இம் முடிப்புப் பகுதியில் வந்து சுரிந்து முடியுந் தகவுடையதாகலின் இது 'சுரிதகம்' எனப் பெயர் பெற்றது.

இனி, நடுப்பகுதியான கருத்து விளக்கம் ஆனபின் அவ் விளக்கங் காரணமாகவே இவ் விறுதிப் பகுதியின் பயன் நிறைவேற வேண்டு மாகலின், அக் காரணந் தோன்ற, அவ்விரண்டையும் இணைப்பது போன்ற தொரு 'தனிச்சொல்'லும் இக் கலிப்பாக்களில் அமைவ தாயிற்று. முதலில் தரவுப் பகுதியிற் குறிப்பாகத் தோன்றிப் பின் தாழிசைகளில் தெளிவாக விளக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் இத் தனிச் சொல்லின் வழியாகச் சாறுபோற் பிழிந்திறுகி இறுதிப் பகுதியான சுரிதகத்திற் பயன்ருேற்றி நின்ற இயல்பு இவ்வாற்ருல் இனிது தெளியப்படும்.

ஆகவே, ஒரு செய்யுளின் அமைப்புமுறையே ஒரு கட்டுரையின் அமைப்புமுறைபோல் இங்ஙனம் அமைந்து நிற்பதாயின், அதனருமை நமதுள்ளத்தை எவ்வளவு கவர்ந்து நிற்கின்றது கருதுமின்கள்!

சொற்சுவை, பொருட்சுவை, இசைச்சுவை, ஏனை இலக்கியச் சுவை முதலிய இத்தகைய நற்சுவைகளெல்லாம் ஒருங்கு வாய்ந்து திகழ்வது தான், நூற்றைம்பது இன் கலிச்செய்யுட்களாலான கற்றறிந்தாரேத்தும் இக் கலித்தொகை யென்னும் பொன்ருச் செந்தமிழ் அமிழ்தம் என்க.

தமிழ் மக்கள் இத்தகைய அரிய பெரிய ஆரமுதத்தை இனிது நுகர்ந்து இன்புறுகவென்னும் குழைந்த இரக்கத்தால் நமக்கு ஒரு நிரல்படக் கோத்துதவிய பெரியார் ஆசிரியர் நல்லந்துவனாராவர். கலித்தொகையின் ஐந்து பகுதிகளில் 'நெய்தற் கலி' யென்பதும்

பொருட்டாம். எழுந்தெழுந்து தாழ்ந்து நீரலைபோற் சரிந்தியலும் இசையென்று கொள்க.

ஒன்று. அதனே இவ் வாசிரியர் பெருமானே இயற்றிச் சேர்த்திருக்கின்ருர். "கல்வி வலார் கண்ட கலி" யெனவும் போற்றப்படும் இச்சுவை மலிந்த நூலைத் தாங் கோத்து வழங்குதற்கு மேற்கொண்ட அருமை ஒன்றேயும் ஆசிரியர் நல்லந்துவஞரின் பெருமையைப் புலப்படுத்தப் போதும். உரையாசிரியர் நச்சினர்க்கினியருந் தம் வாய்மொழியினுலேயே இவ்வாசிரியர் பெருமானது பேரறிவின்திறத்தை ஓரிடத்தில் (கலி. கசுஉ) வெளிப்படுத்தி மகிழ்ந்தார். இவர் பெருமை, 'அந்துவஞர், என்னும் அவர் இயற் பெயர்முன் அக்கால வழக்கப்படி 'நல்' என்னும் நன்மைப் பட்டமுஞ் சேர்த்து முன்னேர் 'நல்லந்துவஞர்' எனச் சிறப்ப வழங்கி வந்தமையாலுந் தெளிவாம். இயற்பெயரின் முதலெழுத்து உயிரெழுத்தாகவேனும் அல்லது அதனியல்போடிசைந்த மெல்லின இடையின எழுத்தாகவேனுமிருந்தால், 'நல்' எனவும், அங்ஙனமன்றி அம் முதலெழுத்து வல்லின மெய்யாயிருந்தால் லகர வொற்றுக்கெட்டு 'ந' எனவும் இயைந்து வழங்குவது மரபாயிருந்தது. சோழன் நல்லுருத்திரன், நல்லெழினியார், நல்விறையஞர், நல்லழிசியார், நல்லச்சுதஞர், நன்ஞகஞர், நல்வழுதியார் எனவும், நக்கீரஞர், நச்செள்ளையார், நத்தத்தஞர், நப்பண்ணஞர் எனவுமெல்லாம் வரும் பழம் பெயர்களால் இவ் வழக்குண்மை தெரிந்துகொள்ளப்படும். ஆகவே, அத்துணைச் சிறப்புப் பெயர்பெற்றுத் தம் மாட்சிமை தோன்ற நிலவிய நல்லந்துவஞரே மக்கள் சுவைத்தின்புறுதல் கருதிக் குழைந்த அருளோடு இவ் வின்சுவைக் கலியைக் கோத்து வழங்கியிருத்தலின், அப் பேரருளாளர் எண்ணம் நிறைவெய்துமாறு, தமிழ் மக்கள் இக்கலித்தொகையை மேன்மேலும் நன்கு பயின்று நலம் பெறற்பாலார். சிறந்த ஆராய்ச்சிநூல்கள் சில எழுதுவித்தால் இக் கலி நூல் பலதுறைப் பொருட் குறிப்புக்களாலும் மேன்மேல் விளக்கம் மிக்குத் தமிழ்மக்கட்கும் பிறர்க்கும் நல்ல ஆக்கந் தரும்.

தமிழமலை,
திருவள்ளுவர் ஆண்டு
கககூசுகூ, ஆடி ரு.
20-7-'38.

இளவழகன்.

நூலாசிரியர்கள் வரலாற்றுச் சுருக்கம்



க. சேரமான் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ

கலித்தொகையின் முதற்பகுதியாகிய பாலைக்கலியிலுள்ள ௩௫ பாடல்களையும் பாடினார் பெருங்கடுங்கோ என்பார். இவர் சிறந்த இப் பாலைக்கலியைப் பாடியமையினாலேயே, 'பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ' என்று அடைகொடுத் தழைக்கப்பெற்றார். "சேரமான் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவைப் பேய்மகள் இள வெயினி பாடியது" என்று புறநானூறு கக-ஆம் செய்யு ளடிக் குறிப்பிற் காணப்படுவதுகொண்டு இவர் சேரர் மரபினர் என்று ஊகிக்கப்படும். இவர் கொடையிலும், வீரத்திலும், தமிழ்ப் புலமையிலுஞ் சிறந்த வொரு செந்தமிழ்ப் புரவலர். நற்றிணை யென்னுந் தொகைநூலுட் பத்தும், குறுந்தொகை யென்னும் மற்றொரு தொகையிற் பத்தும், அகநானூற்றுத் தொகையிற் பன்னிரண்டும் ஆக முப்பத்திரண்டு செய்யுள்கள் இவர் பாடியன வாகக் காணக்கிடக்கின்றன. அறநூல், மரநூல், விலங்குநூல் முதலிய பல நூற்றுறைகளிலும், இசை நுணுக்கம், ஓவியம் முதலிய நுண்கலைத் துறைகளிலும் வல்லார் இவர் என்பது இவர் பாடியுள்ள செய்யுட்களிலிருந்து இனிது பெறப்படும்.

உ. கபிலர்

இரண்டாம் பகுதியாகிய குறிஞ்சிக்கலியிலுள்ள உகூ செய் யுட்களையு மியற்றினார், "வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க்" கபிலர். இவர் திருவாரூரிற் பிறந்தவரென்று ஒரு சாராரும், திருவாதவூரிற் பிறந்தவர் என்று மற்றொரு சாராரும் கூறுவர். இவர் புலனழுக்கற்ற அந்தணாளர். சொற்சுவையும் பொருட் சுவையும் செறிந்திசைய இவர் செய்யுட் செய்யுந் திறமை வாய்ந்திருந்தாராதலின் 'நல்லிசைக் கபிலர்' என்றே அழைக்கப் பட்டுப் பொய்யில் புலவருட் சிறந்த புலவராய் விளங்கிவந்தார். இவர் பாடிய செய்யுட்கள் பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் "பத்துட னெட்டெனப் பயில்கீழ் கணக்குமா முத்திற நூலினும்" அமைந்துள்ளன. இவர் இயல் இசை நாடகம் என்ற மூன்று

தமிழ்ப் பெரும் பிரிவுகளிலும் வல்லார் என்பது 'முத்தமிழ்க் கபிலர்' என்ற தொடரா லுய்த்துணரப்படும். இவர் கடையெழு வள்ளல்களில் ஐவரைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். எனினும், அவருட்டலைசிறந்த வேள் பாரியின் உயிர்நண்பரும் அவைப் புலவருமாக இவர் விளங்கிவந்தார் என்பது செய்யுட் சான்று. வேள் பாரி இறந்த பின்னர் அவன் மகளிரிருவருக்கும் மண முடிக்க இவர் எடுத்துத்துக்கொண்ட பெருமுயற்சி தனிப்பெருஞ் சிறப்புடைய தொன்றாகும். 'கபில பரணர்' என்று வழங்கும் தொடர்கொண்டு இவர் பரணர் என்ற மாபெரும் புலவருடன் பிரியா நட்பு வாய்ந்தவர் என்பதும் பெறப்படும். குறிஞ்சிப் பாட்டும், ஐங்குறு நூற்றில் குறிஞ்சி நூறும், பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம் பத்தும், இன்னா நாற்பதும் இவரருளிய பிற செய்யுட்க ளாம். இதுகாறும் கிடைத்த செய்யுட்களில் இவர் பாடியன வாகக் காணக் கிடப்பன உஎஅ செய்யுட்களாம். உலகம் உள்ளளவும் இவ்வாசிரியர் பெயர் அழியாது நின்று நிலவும் என்பது உறுதி.

௩. மருதனிளநாகனார்

மூன்றும் பகுதியாகிய மருதக்கலியிலுள்ள ௩௫ பாடல்களை யும் பாடினார் இளநாகனார் என்பார். நாகனென்ற பெயர்கொண்ட புலவர்கள் பலரும், இளநாகன் என்ற பெயர்கொண்ட புலவர்கள் வேறு சிலரும் இருந்தமையால் இவர் மருதனிளநாகன் என்றும், மதுரை மருதனிளநாகன் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர் போலும்! மருதன் என்பது இவர் தந்தையாரைக் குறித்த தென்று ஒரு சாராரும், இவர் மருதக்கலியைப் பாடியதனால் அடையாகக் கொடுக்கப்பெற்றதென்று மற்றொரு சாராரும் கூறுவர். இவர் ஊர் மதுரை என்பதும், இவர் இறையனாரகப் பொருள் என்ற நூலுக்கு நல்லுரை யியற்றினாருள் ஒருவர் என்பதும், இறையனாரகப் பொருள் முதற்சூத்திர உரையி லிருந்து பெறப்படும். நற்றிணையில் கஉ செய்யுட்களும், குறுந் தொகையில் ச-ம், புறநானூற்றில் ௩-ம், அகநானூற்றில் உ௩-ம் இவர் பாடிய பிற செய்யுட்களாம். இவர் பாடல்களிலிருந்து இவர் சைவ சமயப்பற்று மிகுந்தவரென்றும், அகத்திணை புறத் திணைக் கருத்துக்களை அழகுறப் புனைந்துபாடும் ஆற்றல் மிக்கவர்

என்றும் எளிதில் உய்த்துணரப்படும்; மேலும், இளம்பிள்ளைகளுக்கு ஐம்படைத்தாலியேயன்றி ஆனேற்றிலச்சினை யணிதல், உள்ளிவிழாவிற் கொங்கர் இடுப்பில் மணிகள் கட்டிக்கொண்டு தெருவினில் ஆடுதல், மதுரைமாநகரத் தெருக்கள் நாடோறும் அலகுகொண்டு தூற்றித் துப்புரவு செய்யப்படுதல் போன்ற அரிய பல செய்திகளும் இவர் பாடல்களால் காணக்கிடக்கின்றன. பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனையும், பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியையும், நாஞ்சில் வள்ளுவனையும் இவர் பாடியுள்ளார். தாம் பாடியுள்ள அகநானூற்றுப் பாடல்களுளொன்றில் (அகம். ருக) கலித்தொகை நூலைத் தொகுத்தருளிய ஆசிரியர் நல்லந்துவனாரைத் "தண்பரங் குன்றத் தந்துவன் பாடிய" என்று குறிப்பிட்டு அவர்பால் தமக்கிருந்த நன்மதிப்பை இவர் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

ச. சோழன் நல்லுருத்திரன்

நான்காம் பகுதியாகிய முல்லைக் கலியிலுள்ள கஎ பாடல்களையு மியற்றினர் உருத்திரன் என்பார். புறநானூற்றின் கஅ௦-ஆம் பாட்டின் அடிக்குறிப்பில், பாடினோர்பெயர் கூறுமிடத்து, 'சோழன் நல்லுருத்திரன்,' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையால், இவர் சோழர் குடியில் வந்தவர் என்பதும், புலமை சான்ற பெரியார் என்பதும் இனிதுணரப்படும். முல்லைநிலச் சிறப்பியல்புகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் இவர் எடுத்து விளக்கியுள்ள அளவுக்குப் பிற புலவர்கள் எடுத்துக் கூறவில்லையென்றே கூறலாம். சோழர் குடிவந்தும் இவர் பாண்டிநாட்டையே பலபடப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். சாமுத்திரிகம், நிமித்தம் போன்ற நூற்றுறைகளிலும் இவருக்குப் பயிற்சியுண்டென்பது இவர்தம் செய்யுட்களால் விளங்கும்.

ரு. நல்லந்துவனார்

ஐந்தாம் பகுதியாகிய நெய்தற்கலியின் கூ௩ பாடல்களையும் பாடிமுடித்தார் அந்துவனூர் என்பார். நல்லந்துவனார் என்றும், மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனாரென்றும் இவர் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளதிலிருந்து இவர் அக்காலத்தாரால் நன்கு மதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளார் என்பது தெளியப்படும். (இவர் பெயர் நல்லந்து

கலித்தொகைப் பதிப்பாசிரியர்கள்



சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை



இ. வை. அனந்தராமையர்

வனாரன்று; நவ்வந்துவனார் என்று பதிப்பாசிரியர் இ. வை. அனந்தராமையரவர்கள் வாதிப்பர்.) இவர் பிறந்த ஊர் மதுரை. மருதக்கலி பாடிய மருதனிளநாகனார் அகநானூற்றுப் பாடல்களு ளொன்றில் இவரைப் பெயர் குறித்துப் பாடியமை முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. இவரே முதல் நான்கு கலிகளையும் ஒருங்கு தொகுத்து, ஐந்தாங்கலியாகிய நெய்தற்கலியையும், கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளையும் பாடிச் சேர்த்துக் "கலித்தொகை" என்ற தொகை நூலாக்கினார்.

"நாடும் பொருள்சான்ற நல்லந் துவனாசான்
சூடுபிறைச் சொக்கன் றுணைப்புலவோர்—தேடுவார்
கூட்டுணவே வாழ்த்தோடு கொங்காங் கலியினையே
கூட்டினான் ஞாலத்தோர்க் கு."

என்பதனால் இது தெளியப்படும். இவர் இந்நூலைத் தொகுக்குங் கால் பாலைமுதலா நெய்தலீறா விப்பொழுது காணப்படும் முறையிலேயே இந்நூலைத் தொகுத்தாரென்பது,

"போக்கெல்லாம் பாலை புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி
ஆக்கமளி ஊடல் அணிமருதம்—நோக்கொன்றி
இல்லிருத்தல் முல்லை இரங்கியபோக் கேர்நெய்தல்
புல்லுங் கலிமுறைகோப் பு."

என்ற வெண்பாவால் அறியப்படும். நெய்தனிலப் பழக்க வழக் கங்கள் பலவற்றையும், வைதிக வொழுக்கங்கள் சிலவற்றையும் இவர் தம் நெய்தற்கலியுள் நன்கெடுத்து விளக்கியுள்ளார். உலக மாந்தர்க்கு நன்னெறி காட்டும் அறிவறவுரைகள் இவர்பாடிய கலியுள் மலிந்து காணப்படுகின்றமை இவர்தம் ஒழுக்கச் சிறப் பையும் கல்வியின் மேன்மையையும் புலப்படுத்துவதாகும். நற்றிணையில் ஒரு செய்யுளும், பரிபாடல் முதலிருபத்திரண்டு செய்யுட்களுள் நான்கும், அகநானூற்றில் ஒரு செய்யுளும் இவரியற்றிய பிற செய்யுட்களாம்.

"பெருங்கடுங்கோன் பாலை கபிலன் குறிஞ்சி
மருதனிள நாகன் மருத—மருஞ்சோழ
னல்லுருத் திரன்முல்லை நல்லந் துவனெய்தல்
கல்விவலார் கண்ட கலி."

உரையாசிரியர் வரலாற்றுச் சுருக்கம்

நச்சினார்க்கினியர்

பல்லாற்றானுஞ் சிறந்த கலித்தொகைக்கு ஒப்பரிய நல்லுரை கண்டார்,

“தண்டமிழ் தெரித்த வண்புகழ் மறையோன்
வண்டிமிர் சோலை மதுரா புரிதனில்
எண்டிசை விளங்க வந்த ஆசான்
பயின்ற கேள்விப் பாரத் துவாசன்
நான்மறை துணிந்த நற்பொரு ளாகிய
தூய ஞானம் நிறைந்த சிவச்சுடர்
தானே யாகிய தன்மை யாளன்
நவின்ற வாய்மை **நச்சினார்க் கினியன்.**”

என்பது இந்நூலின் உரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தால் நன்கு விளங்கும். இதனால் உரையாசிரியர் மதுரையம்பதியில் பாரத்துவாசர் குடியில் அந்தணர்மரபிற் பிறந்தவர் என்பதும், தமிழ் மொழி வடமொழி யிரண்டிலும் நன்கு பயின்று கல்வி கேள்வி முற்றிய பேரறிவாளர் என்பதும், சைவசமயத்தவர் என்பதும் போதரும். காலத்தால் இவர் இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், ஆளவந்தபிள்ளையாசிரியர், பரிமேலழகர் முதலிய உரையாசிரியர்க்குப் பிற்பட்டவர்.

“பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட் டுங்கலியும்
ஆரக் குறுந்தொகையு ளைஞ்ஞான்கும்—சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி னார்க்கினிய மே.”

என்னும் செய்யுளால் இவர் தொல்காப்பியம், பத்துப் பாட்டு, கலித்தொகை, குறுந்தொகையில் இருபது செய்யுட்கள், சீவக சிந்தாமணி என்பனவற்றிற்குச் சிறந்த உரைகளியற்றியுள்ளார் என்பது தெரியவரும். இவர் ஒரு நூலுக்கு உரைகூறப் புகுமுன் அந்நூலின் காலம், நூலாசிரியர் சமயம், உள்ளப்பான்மை, நூற்போக்கு முதலியவற்றைப் பெரிதும் முயன்று உழைத்து அறிந்து தெளிந்த பின்னரே உரை யெழுதுவார்; தம்முரையிற்

பழைய செய்யுட்களேயோ உரைப்பகுதிகளேயோ அவ்வப்படியே எடுத்தாளும் இயல்புடையர்; எனினும், அம்மேற்கோள்களுக் குரிய நூற்பெயரையோ நூலாசிரியர் பெயரையோ இவர் பெரும்பாலும் குறித்துச் செல்வதில்லை. கலித்தொகைக்கு இவர் வகுத்த உரையின் சிறப்பு:

"ஒலித்திரைத் தலத்தி னுணர்ந்தோ ருரைக்கும்
கலித்தொகைக் கருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற்
குள்ளுறை யுவமமு மேனை யுவமமும்
தெள்ளிதிற் றெரிந்து திணைப்பொருட் கேற்ப
உள்ளுறை யுவமத் தொளித்த பொருளைக்
கொள்பவர் கொள்ளக் குறிப்பறிந் துணர்த்தி
இறைச்சிப் பொருளுக் கெய்தும் வகையைத்
திறப்படத் தெரிந்து சீர்பெறக் கொளீஇத்
துறைப்படு பொருளொடு சொற்பொருள் விளக்கி
முறைப்பட வினையை முடித்துக் காட்டிப்
பாட்டிடை மெய்ப்பாடு பாங்குறத் தெரித்துப்
பாற்பட நூலின் யாப்புற வுரைத்த
நாற்பெயர் பெயரா நடப்பக் கிடத்திப்
போற்ற வின்னுரை பொருள் பெற."

விளம்பியுள்ளார் என்று உரைச்சிறப்புப் பாயிரத்திற் கூறப்பட் டிருப்பது கொண்டு இனிது புலனாகும். இவ்வாறு பண்டைப் பனுவல்கள் பல இறவாது நிலவ உரை யெழுதியீந்து உலகோர்க் குப் பேருதவி புரிந்த பெருங்கொடையாளர் நச்சினார்க்கினியர்; அவர் புகழ் எப்போதும் இறவாது ஒளிர்வதாக!

மேற்கோள் நூற்பெயரகராதியும் சுருக்கமும்

1. அகநானூறு (அகம்.)
2. அறநெறிச்சாரம் (அறநெறி.)
3. இறையனாரகப்பொருள் (இறை., இறைய.)
4. இன்னா நாற்பது (இன்னா.)
5. ஐங்குறுநூறு (ஐங்.,ஐங்குறு.)
6. ஐந்திணை யெழுபது (ஐந். எழு.)
7. ஐந்திணையைம்பது (ஐந். ஐம்.)
8. கல்லாடம் (கல்.)
9. கலித்தொகை (கலி.)
10. களவழி நாற்பது (களவழி.)
11. குறிஞ்சிப்பாட்டு (குறிஞ்சி.)
12. குறுந்தொகை (குறுந்.)
13. சிலப்பதிகாரம் (சிலப்.)
14. சிறுபஞ்சமூலம் (சிறுபஞ்.)
15. சீவகசிந்தாமணி (சீவக.,சீவக சிந்.)
16. சேந்தன் திவாகரம்.
17. திணைமாலை நூற்றைம்பது (திணைமாலை.)
18. திருக்குறள் (குறள்.)
19. திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் (கோவையார்.)
20. திருமுருகாற்றுப்படை (முருகு.)
21. தொல்காப்பியம்: எழுத்ததிகாரம் (தொல். எழுத்து.]
22. தொல்காப்பியம்: சொல்லதிகாரம் (தொல். சொல்.)
23. தொல்காப்பியம். பொருளதிகாரம் (தொல். பொருள்.)
24. நற்றிணை (நற்.)
25. நாலடியார் (நாலடி.)
26. நான்மணிக்கடிகை (நான் மணி.)
27. பட்டினப்பாலை (பட்.)
28. பதிற்றுப்பத்து (பதிற்., பதிற்று.)
29. பரிபாடல் (பரி.)
30. பழமொழி நானூறு (பழமொழி., பழ.)
31. புறநானூறு (புறம்.)
32. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (பு.வெ.மாலை, புறப்.வெண்.)
33. பெருங்கதை (பெருங்.)
34. பெரும்பாணாற்றுப்படை (பெரும்பாண்.)
35. பொருநராற்றுப்படை (பொருந.)
36. மணிமேகலை (மணி,மணிமே.)
37. மதுரைக்காஞ்சி (மதுரை.)
38. மலைபடுகடாம் (மலை. மலைப)
39. முத்தொள்ளாயிரம்
40. முல்லைப் பாட்டு (முல்லை.)
41. யாப்பருங்கலக்காரிகை (யா. கா)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

கலித்தொகை

நச்சினார்க்கினியருரை

கடவுள் வாழ்த்து

க

ஆறறி யந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்துக்
கூறாமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்கூளி
மாறாப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய் கேளினி;

படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ
கொடுகொட்டி யாடுங்காற் கோடுய ரகல்குறிக்[1]
கொடிபுரை நுசுப்பினாள் கொண்டசீர் தருவாளோ;

மண்டமர் பலகடந்து மதுகையால் நீறணிந்து
பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோள்
வண்டரற்றுங் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாளோ;

கொலையுழுவைத்தோலசைஇக் கொன்றைத்தார் சுவற்
தலையங்கை கொண்டுநீ காபால மாடுங்கால் [புரளத்
முலையணிந்த முறுவலாள் முற்பாணி தருவாளோ;

எனவாங்கு,

பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை
மாணிழை யரிவை காப்ப
வாணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி.

(பாடம்) 1. அகலல்குல்.

என்பது, "வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்கு[1] முரித்தே"* என்றதன்கண் வகையென்றதனாற் கொண்ட அறுமுறை† வாழ்த்தன்றித் தனக்குப் பயன்படும்படி முன்னிலையாகக் கடவுளை வாழ்த்துதலிற் கடவுள் வாழ்த்து எனப் பெயர்பெற்றது.

(க - ச) ஆறறி............கேளினி :—

(**இதன் பொருள்.**) ஆறு அங்கத்தையும் அறியும் அந்தணர்க்கு அரியவாகிய வேதங்கள் பலவற்றையும் அருளிச்செய்து, பகையென்று தெளிகின்ற கங்கையின் வேகத்தைச் சடையில் ஒரு கூற்றிலே அடக்கி, முப்புரத்திலே தீயைச்செலுத்தி, வாக்காற் கூறப்படாமல், மனத்தாற் குறித்த அப்பொருட்கும் எட்டாமல் நிற்குங் கடிதாகிய கூளியினது முதுகிடாத போரினையும் நீலமணிபோலுந் திருமிடற்றினையும் எட்டுக் கையினையும் உடையாய், இங்ஙனங் கட்புலனாய் நின்று இப்பொழுது யான் கூறுகின்ற தொன்றைக் கேள்!

'பகர்ந்து' 'கரந்து' 'மடுத்து' என்னுஞ் செய்தெனெச்சங்கள் செல்லும் என்னும் பெயரெச்சத்தோடு முடிந்து, அஃது 'எண்கையாய்' என்னுங் குறிப்புப் பெயரோடு முடிந்தது.

இது திருமேனிகொண்டு நின்றாயாயினும் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாயென்றது.

அவ்வேதந்தனைக் கொண்டே ஆறங்கங்களையும் அறிய வல்லாரென்பது தோன்ற 'ஆறறியந்தணர்' என்றார். அந்தத்தை அணவுவார் அந்தணர் என்றது, வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பாரென்றவாறு.

ஆறு என்னும் வரையறைப் பண்புப்பெயர் அப்பண்பினையுடைய அங்கத்தை[2] உணர்த்திநின்ற ஆகுபெயர். அது "கிளந்தவல்ல" ‡என்பதனுட் கூறினும்.

ஆறங்கமாவன: உலகியற் சொல்லை ஒழித்து வைதிகச் சொல்லை ஆராயும் நிருத்தமும், அவ்விரண்டையும் உடனாராய்ந்த ஐந்திரத் தொடக்கத்து வியாகரணமும், போதாயனீயம் பாரத்துவாசம் பரமார்த்தம் பரமாத்திரையம் முதலிய கற்பங்களும், நாராயணீயம் வாராகம் முதலிய கணிதமும், எழுத்தாராய்ச்சியாகிய பிரமமுஞ், செய்யுளிலக்கணமாகிய சந்தமுமாம்.

மறையாவன: தைத்திரியமும் பௌடியமுந்[3] தலவகாரமுஞ் சாமவேதமுமாம். இனி, வேதவியாதர் வரையறைப்படுத்திய காலத்து ஓதுகின்ற நான்கு வேதமுமாம்.

---

* தொல்காப்பியம், பொருள்-சஉக. † முனிவரும், பார்ப்பாரும், ஆனிரையும், மழையும் முடியுடை வேந்தரும், உலகும் என்பனவற்றை வாழ்த்துதல். ‡ தொல் சொல்-ககஎ.

(பாடம்) 1. நாற்பாக்கு. 2. வாதத்தை. 3. பவுழியமும்.

'இனி' யென்றது, 'இனி நினைந்து இரக்கமாகின்று'* என்றாற் போல இப்பொழுது என்னும் பொருள் தந்தது.

இது தரவு.

(௫ - எ) படுபறை............சீர் தருவாளோ:—

(இ - ள்.) நின் கையில் ஒலிக்கின்ற பறை பல வாச்சியங்களையும் ஒலியா நிற்கக், கட்புலனாய்ப் பல வடிவங்களையும் மீண்டு நின்னிடத்தே ஒடுக்கிக்கொண்டு, கொடிதாகிய கொட்டி†யென்னுங் கூத்தை நீ ஆடுகின்ற காலத்துப், பக்கம் உயர்ந்த அகன்ற குறியினையுடைய கொடியை யொத்த இடையினை யுடையாளோ தாள முடிந்துவிடுங் காலத்தினைத் தன்னிடத்தே கொண்ட சீரைத் தருவாள்? ஆண்டுப் பிறரில்லையே.

கொடுங்கொட்டி, கொடுகொட்டி என விகாரமாயிற்று. கொடுங் கொட்டியென்றார் எல்லாவற்றையும் அழித்துநின்று ஆடுதலின்.

'கொட்டி யாடற் கேற்ற மொட்டிய - உமையவ ளொருபா லாக வொருபா - லிமையா நாட்டத் திறைவ னாகி - யமையா வுட்கும் வியப்பும் விழைவும் - பொலிவும் பொருந்த நோக்கிய தொக்க - வவுணரின்னுயி ரிழப்ப வக்களம் - பொலிய வாடின னென்ப மற்றதன் - விருத்தங் காத்தற்[1] பொருளொடு கூடிப் - பொருத்த வரூஉம் பொருந்திய பாடல் - திருத்தகு மரபிற் றெய்வத் துதிப்பே." இதனான் உணர்க.

(அ - ௧0) மண்டமர்...........தூக்குத்தருவாளோ :—

(இ - ள்.) மிக்குச்செல்கின்ற போர்களிற் பலவாகிய முப்புரங்களை வென்று, அந்த வலியாலே அவர்கள் வெந்து வீழ்ந்த நீற்றை[2] அணிகையினாலே 'பாண்டரங்க'‡மென்னும் பெயர்பெற்ற கூத்தை நீ ஆடுகின்ற காலத்து, மூங்கிலினது அழகையுடைத்தாகிய, அணைபோன்ற மெல்லியவாகிய தோள்களையுடைய வண்டுகள் ஒலிக்குங் கூந்தலையுடையாளோ அதனிடை[3] நிகழுங் காலத்து அதனையுடைய[4] தூக்கைத் தருவாள்? ஆண்டுப் பிறரில்லையே.

பாண்டரங்கம், பண்டரங்கமென விகாரமாயிற்று.

"ஏறமர் கடவுண் மூவெயி லெய்வுழிக்—கூறுகூ றாகக் கொடியொடும் படையொடும் - வேறுவே றுருவின் விண்மிசைப் பாத்தன[5] - ரவ்வழி யொளியொடு முருவொடுந் தோன்றித் - தேர்முனின்று திசைதலை பனிப்பச் - சுவையுங் குறிப்பு மொழிவில தோன்றி - யவையவை யவ்வழி யாடின னடை - மைந்தரு மகளிருந் தங்நிலை யழிய[6] - மெய்ப்படு

* புறம்-உ௫௩. † சிலப்பதிகாரம் ௬. ௫௩. ‡ சிலப்பதிகாரம் ௬:௫௫.

(பாடம்) 1. விருத்தகாத்தல், விருத்திகாத்தல். 2. வெந்தவிந்த நீற்றை. 3. தாளத்தினிடை. 4. காலத்தினையுடைய. 5. பரந்தன. 6. தந்தநிலை யழிய.

சுவையொடு கைப்படை மறப்பக்-கடிய காலக் காற்றென வேற்றவன்-படிநிலை திரியாப் பாண்டரங் கம்மே." இதனான் உணர்க.

(கக - கங) **கொலையுழுவைத்...........பாணிதருவாளோ :—**

(இ - ள்.) கொலைத்தொழிலையுடைய புலியைக் கொன்று அதன் தோலை உடுத்துக் கொன்றைப் பூவாற் செய்த மாலை தோளிலே அசைய, அயன் தலையை அகங்கையிலே ஏந்துகையினாலே காபால மென்று பெயர் பெற்ற கூத்தை நீ ஆடுங் காலத்து, முல்லையையொத்த எயிற்றினையுடையாளோ ஒரு தாளத்தின் முதல் எடுக்குங் காலத்தினை யுடைய பாணியைத் தருவாள்? ஆண்டுப் பிறரில்லையே.

முல்லை முலையென விகாரமாயிற்று. அணி, உவமவுருபு. ஓகாரம் மூன்றும் எதிர்மறை.

ஒரு தாளத்திற்குப் பாணி தூக்குச் சீரென்னும் மூன்றும் உளவே னும் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோராடற்கு மிகுதி[1] வகையாற் சிறந்தமை பற்றி ஒரோ வொன்றையே கூறினார். தாழிசைகளிற் சீர் தூக்குப் பாணியென நின்றனவேனும், அவை நிகழும் அடைவுபற்றிச் சுரிதகத் துப் பாணியுந் தூக்குஞ் சீருமென அடைவு கூறினார்.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(க௪) **எனவாங்கு:—**

(இ - ள்.) என்று சொல்லும்படியாக.

ஆங்கு அசை; அவர் கூத்தாடுகின்ற காலங்களை யெனினுமாம்.

இது தனிச் சொல்.

(கரு - கஎ) **பாணியுந்........யாடி :—**

(இ - ள்.) அழித்தற்றொழிலை நிகழ்த்துகின்ற காலங்களிலே, பாணியுந் தூக்குஞ் சீருமென்று சொல்லப்பட்ட இவையிற்றை மாட்சி மைப்பட்ட அணியினையுடைய உமாதேவி காப்ப ஆடிக் காத்தற் றொழிலை நிகழ்த்துகின்ற இக்காலத்தே ஒரு வடிவைக்கொண்டு நேயம் இல்லாத பொருளாகிய எமக்குப் பொருந்தினாய்; இதற்குக் காரணங் கூறுவாயாக.

இது சுரிதகம்.

இப்பாட்டுப் பல மெய்ப்பாடுகளுந் தோற்றுவித்து நின்றதேனும், அவை உரைப்பிற் பெருகுமாதலின், முடிந்த பொருளாற் பிறந்த மெய்ப்பாடே கூறுதும்; அது தன்கட் டோன்றிய ஆக்கம்பற்றிய மருட்கையாம்.

(பாடம்) 1. ஓராடன் மிகுதி.

இது நான்கு உறுப்பான் வந்ததேனுந், தேவபாணியான் வருதலின் முதனிலையொத்தாழிசை யாகாது. "ஏனையொன்றே, தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே"* என்பதனுல், தேவர்ப் பராயிற்றேனும் வண்ணகமுமாகாது; எண்ணுஞ் சின்னமும் இழத்தலின். ஆகலின் இஃது எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்குன்றிய கொச்சகவொருபோ காயிற்று.

சீர்வகைக்கலிக்கு "விராய தளையுமொரூஉ நிலையின்றே"† என்பத னுல் தளை விரவி வரப்பெறும் என்றலிற் செல்லுமென நேரீற்றியற்சீர் வந்தது; "கலித்தளை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர் - நிலைக்குரித் தன்றே தெரியு மோர்க்கே"‡ என்ற விதி கட்டளைக்கலிக்காதலின். (௧)

கடவுள் வாழ்த்து முற்றும்.

---

*தொல். பொருள் - சுஙுO. †தொல். பொருள் - ௩.எ௩.
‡தொல். பொருள் - ௩.௩.எ.

தோற்றுவாய்

" நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப் - படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே "* என்றும், "மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ் - சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும் - வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும் - வருணன் மேய பெருமண லுலகமும் - முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்த லெனச் - சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே"† என்றும், நிலம் நான்கேயாகக் கூறலிற் பாலைக்கு நிலம் இன்றெனின், அற்றன்று. "புணர்தல் பிரித லிருத்த லிரங்க-லூட லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை-தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே"‡ என நால்வகை நிலத்துங் கொண்ட உரிப் பொருட்கிடையே பிரிதலும் உரிப்பொருளாக ஆசிரியர் கொண்டார், அப்பிரிவு நான்கு நிலத்திடையும் பொதுவாய் மயங்கி வருமென்று கருதி. ஆதலான் ஈண்டுப் பாலைத்திணையையுந் திணையாக ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் கோத்தாரென்று கூறுக.

ஆயிற் "கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய் - முற்படக் கிளந்த வெழுதிணை யென்ப "§ என்றலிற் கைக்கிளையும் பெருந்திணை யுங் கோத்தல் வேண்டுமெனின், அஃது "உரிப்பொரு ளல்லன மயங்க வும் பெறுமே"$ என்பதனால் அவை உரிப்பொருளன்மையின் நால் வகை நிலத்தினும் மயங்கிவரப் பெறுமென்றார். ஆகலின், இத் தொகைக்கண்ணும் அவை மயங்கிவரக் கோத்தாரென்றுகூறி விடுக்க. அவை வரவரப்[1] பாட்டுக்கள் வந்துழி அவற்றுட் காட்டுதும்.

இனிச், "சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே" என்றவழிச் சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும்படுமென்று பொருள்கொண்டமை பற்றிப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தலெனவுங் கோத்தார். ஐங்குறுநூற்றினும் பிறவற்றினும் வேறுபடக் கோத்தவாறுங் காண்க.

---

* தொல். பொருள் - உ. † தொல். பொருள் - ரு.
‡ தொல். பொருள் - கசு. § தொல். பொருள் - க.
$ தொல். பொருள் - கங. ¶ தொல். பொருள் - ரு.
(பாடம்) 1. விரவியு.

உ

கலித்தொகை

க. பாலைக்கலி

உ

தோடங்கற்கட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக
அடங்காதார் மிடல்சாய அமரர்வந் திரத்தலின்
மடங்கல்போற் சினைஇ மாயஞ்சே யவுணரைக்
கடந்தடு முன்பொடு முக்கண்ணான் மூவெயிலு
முடன்றக்கான் முகம்போல வொண்கதிர் தெறுதலிற்
சீறருங் கணிச்சியோன் சினவலி னவ்வெயி
லேறுபெற் றுதிர்வனபோல் வரைபிளந் தியங்குந
ராறுகெட விலங்கிய வழலவி ராரிடை
மறப்பருங் காத லிவளீண் டொழிய
இறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின்மற் றைஇய;

தொலைவாகி யிரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிளிவென
மலையிறந்து செயல்சூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
நிலைஇய கற்பினுள் நீநீப்பின் வாழாதாள்
முலையாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை;

இல்லென விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிளிவெனக்
கல்லிறந்து செயல்சூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
தொல்லியல் வழாஅமைத் துணையெனப் புணர்ந்தவள்
புல்லாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை;

இடனின்றி யிரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிளிவெனக்
கடனிறந்து செயல்சூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
வடமீன்போல் தொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினுள்
தடமென்றோள் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை;

எனவிவள்,

புன்கண்கொண் டினையவும் பொருள்வயி னகற
உரு. லன்பன் றென்றியான் கூற வன்புற்றுக்
காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் றொருத்தல்
யாழ்வரைத் தங்கி யாங்குத் தாழ்புநின்
தொல்கவின் தொலைத லஞ்சியென்
சொல்வரைத் தங்கினர் காத லோரே.

இஃது "ஒன்றாத்தமரினும்"* என்னுஞ்சூத்திரத்து "நாளது சின்மையு மிள்மைய தருமையுந் - தாளாண் பக்கமுந் தகுதிய தமைதியு - மின்மைய திளிவு முடைமைய துயர்ச்சியு - மன்பின தகலமு மகற்சிய தருமையு - மொன்றாப் பொருள்வயி னூக்கிய பாலினும்" என்பதனுள் இன்மையது இளிவுகூறி இல்வாழ்க்கைநெறி ஆற்று தற்குப் பொருள்வயிற் பிரிவேனென்ற தலைமகற்குத், தலைமகளது இயல்பு கூறி, இப்பெற்றியாளைப்பிரியாமையேபொருளாவதெனச் சொல்லிச் செலவழுங்குவித்தமை தோழி தலைமகட்கு வந்து சொல்லியது.

(க - க0) தொடங்கற்கட்...........றைஇய :—

(இ - ள்.) இறைவன் உலகுகளைப் படைக்கக் கருதிய இடத்தே, அப் படைத்தற்றொழிலைச் செய்தற்கு உரியனாய்த்தோன்றிய முதிய வனாகிய அயன் முதலாகத் தேவர் வந்து இரக்கையினாலே, தம்மெல்லை கொள்ளாத அவுணருடைய வலியைக் கெடுத்தற்குச், சினத்துக் கூற்றனைப் போலும் வஞ்சனையைச்[1] செய்கின்ற அவுணரை, வஞ்சியாது எதிர்நின்று அடுகின்ற வலியுடனே, மூன்று கண்ணையுடைய இறைவன் மூன்றெயிலையுங் கோபிக்க, அவன் முகந் தெறுமாறு போல, ஒள்ளிய ஞாயிறு சுடுகையினாலே, வரை பிளந்து பிறராற் சீறுதற்கரிய மழுவை யுடையோன் சினக்கையினாலே அந்த முப்புரம் அழித்தலைப்பெற்று உதிர்வனபோலப், போவார்க்கு வழியில்லையாக வீழ்ந்து குறுக்கிட்டுக் கிடந்த வெம்மை விளங்குந் தொலையாத வழியிடையே, நின்னை மறத்தலரிதாகிய வேட்கையையுடைய இவள் இவ்விடத்தே இறந்து படும்படியாக, ஐயனே! பொருள்வயிற் பிரியத் துணிந்திர்; அங்ஙனந் துணிந்த நீர் யான் கூறுகின்றதனைக் கேட்பீராக.

'கண்' காலத்தின்கண் வந்தது. 'கணிச்சியோன்' சுட்டுப்பெயராய் நின்றது.

அமரர் இரக்கையினாலே முக்கணன் மூவெயிலை உடல, அவன் முகந்தெறுமாறுபோலக் கதிர் தெறுகையினாலே வரைபிளந்து, அவன்

* தொல். பொருள் - சுக.

(பாடம்) 1. கூற்றினைப்போலச் சினந்து வஞ்சனையைச்.

சினக்கையினாலே அவ் எயில் ஏறுபெற்று உதிர்வனபோல உதிர்ந்து விலங்கிய ஆரிடை யென்க:

'கேண்மின்' 'ஐய' என்றது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்.

கதிர் தெறுதலின் மலைவெம்பிய சுரம் என்றதனால் நடுவுநிலைத் திணைக்குரிய நண்பகலும் வேனிலுங் குறிஞ்சியைச் சார்ந்து தோன்றி னமை கூறினார். "சுரமென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே"* என்ப தனால் வழியருமை கூறினார். இவ்விதிகள் மேல்வருவனவற்றிற்குங் கொள்க.

இது தரவு.

(கக - கச) **தொலைவாகி...........னல்லதை:—**

(இ - ள்.) முன்புண்டான பொருள்களெல்லாங் கொடுத்துத் தொலைந்து பின்பு இல்லையாய், வந்து இரந்தவர்களுக்குச் சிறிதும் கொடாதிருத்தல் இளிவா[1] மென்று கூறி, மலையைக் கடந்துபோய்த் தேடுதலைக் கருதின பொருள்† நன்குமதிக்கும் பொருளாயினும், யான் வருந்துணையும் ஆற்றியிருவென்று ஆற்றுவித்த கூற்றிலே நிலைபெற்ற கற்பினையை முன்பு உடையவள் நீ நீப்பின் இளமைச்செவ்வி முதிர் வினாலே உயிர் வாழாதாளாயினாள்; இனி அவளுடைய, நிரம்பிய முயக்கத்தை விரும்புகின்ற முலையினையுடைய மார்பைப் பிரியாதிருத் தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவ தல்லது பிரிகின்றது பொருளாகுமோ?

தொலைவு: முன்பு உண்டாய்ப் பின்பு இல்லையாதலாம்.

(கரு - கஅ) **இல்லென...........னல்லதை:—**

(இ - ள்.) எக்காலமும், எமக்குப் பொருளில்லையென்று கூறி வந்து இரந்தவர்களுக்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இளிவாமென்று கூறி, மலையைக் கடந்துபோய்த் தேடுதலைக் கருதின பொருள் நன்கு மதிக்கும் பொருளாயினும், நமக்குப் பழைய உழுவலன்பு வழுவாமை வருமென்ற கூற்றை உட்கொண்டதனாலே நீ பிரியாயென்றே கூடின வளுடைய, தான் புல்லுதலையே விரும்பின இளமைச் செவ்வியை யுடைய மார்பைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளா யிருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவதல்லது பிரிகின்றது பொரு ளாகுமோ?

(கசு - உஉ) **இடனின்றி...........னல்லதை:—**

(இ - ள்.) தம்முடைய இல்வாழ்க்கைக்குவேண்டும் பொரு‡ளில்லை யென்று கூறிவந்து இரந்தவர்க்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இளிவா

---

* தொல். பொருள். உகசு.		† கலி கச: கO - கக.

‡ குறள் -கூகO.		(பாடம்) 1. இழிவா.

மென்று* கூறிக், காட்டைக் கடந்துபோய்த் தேடுதலைக் கருதின பொருள் நன்கு மதிக்கும் பொருளாயினும், அருந்ததி[1] போலே எல்லாருந்தொழுது வாழ்த்தும்படி † விளங்கிய கற்பினையை முன்புடையவளுடைய காமச் செவ்வியாற் பெருமையையுடையவாய, மெல்லியவாகிய தோள்களைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவதல்லது பிரிகின்றது பொருளாகுமோ?

பிரியாமை யென்றது பின்பு பிரிகின்றதனைத் தோற்றுவித்து நின்றது. கற்புக் கற்பினையாதல் கற்பியலான் உணர்க.

பழியொடு வருவன செய்யலாகாதெனத் தோழி விலக்கலின் அசைவென்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(௨௩ - ௨௧) எனவிவள்..........காதலோரே.—

(இ - ள்.) என்று யான் நினக்குக் கூறும்படியாக இவள் பொலிவழிவினைத் தன்னிடத்தே கொண்டு வருந்தவும், நீ பொருள்தேடப் பிரிகின்றது உனக்கு அன்பு அல்லவென்று யான் சொல்ல, அச்சொல் வரைத் தங்காத காதலோர், பின்னர் நினது இயற்கைநலந் தொலைதலைக்கூற, அச்சொற்கு அஞ்சிப் பரிக்கோலாற் குத்தவுந் தன்னெறியில் நில்லாத செலவுகடிய களிற்றொருத்தல் மெல்லிய யாழோசையின் எல்லையிலே தங்கினாற்போல, அன்புற்றுத் தாழ்ந்து, குற்றேவன் மகளாகிய என் கூற்றின் எல்லையிலே தங்கிப் போகாதொழிந்தார் காண்.

தோழி தான் செலவழுங்குவித்தமை கூறினாள். கூறலென்பதனைத் தொலைதலோடுங் கூட்டுக.

தங்கினர் என்பதனாற் றங்காமையும் வந்தது.

தங்கினாற் போலவென்னும் தொழிலுவமத்திற்கு 'அன்பன் றென்'றதுந் தொல்கவின் 'தொலைத'லென்றதும் பொருளாயினவாறு காண்க.

யாழ் தோழியும் அவள் கூறியது யாழிசையுமாகக் கொள்க.

எனவிவள், தனிச்சொல்; எஞ்சியது சுரிதகம்.

இச்சுரிதகத்தாற் றலைவற்கு உண்டாகிய அருளென்னும் மெய்ப்பாட்டால், தலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவகை பிறந்தது.

செலவழுங்கலின் முல்லையாமெனின், ஆகாது; "செலவிடையழுங்கல் செல்லாமை யன்றே - வன்புறை குறித்த றவிர்ச்சி யாகும்"‡

---

* புறம் - ௧௯0. ௨0௪. † சிலப்பதிகாரம், பதிகம்: ௫௬.
‡ தொல். பொருள். ௧௪௫. (பாடம்) 1. அருந்துதி.

என்றுராகலின். இவ்விதி மேற் செலவழுங்குவனவற்றிற்கெல்லாம் கொள்க.

"ஒத்தா ழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே - கொச்சக முறழொடு கலிநால் வகைத்தே." "ஒத்தா ழிசைக்கலி யிருவகைத் தாகும்." இடைநிலைப் பாட்டுத் தரவுபோக் கடையென - நடைநவின் றொழுகு[1] மொன் றென மொழிப," "தரவே தானும் நாலடி யிழிபா - யாறிரண் டுயர்பென் றறையவும் படுமே." "இடைநிலைப் பாட்டே, தரவகப்பட்ட மரபின வென்ப." "அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர் - நடைநவின் றொழுகு மாங்கென் கிளவி." "போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே." "தரவிய லொத்து மதனகப் படுமே, புரைதீ ரிறுதி நிலையுரைத் தன்றே."* என்று அகநிலையாகிய கட்டளை யொத்தாழிசைக்குக் கூறிய இலக்கணஞ் சீர்வகை யொத்தாழிசைகட்கும்[2] ஒத்தலில் இவ்விலக் கணங்கொண்டு இத் தொகையில் ஒத்தாழிசை செய்தாரென் றுணர்க.

அவற்றுள், இது மிகத்துள்ளிவந்த பத்தடித்தரவும், "ஒத்தாழிசையு மண்டில யாப்புங் - குட்டமு நேரடிக் கொட்டின வென்ப,"† என்ப தனுல் ஒத்ததாழ்த்த ஓசைபெற்றுத், தரவகப்பட்ட மரபினனவாய்[3] "ஒத்து மூன்றாகு மொத்தா ழிசையே."‡ என்பதனுன் ஒத்து மூன்றாய் வந்த தாழிசையும், நடைநவின்றொழுகுமென்றதனுல் 'எனவிவள்' என்று பொருள் பெற்றுவந்த அடைநிலைக் கிளவியும், இடைநிலைப்பாட் டின் பொருண்முடிவு காட்டித் தரவிற் சுருங்கிவந்த சுரிதகமும் பெற் றுத், தரவினுந் தாழிசையினும் நேரீற்றியற் சீரும் பெற்றுத், தர வின்கண் எறுபெற்றுநிரென நேர்பு நேர்நிரையாகிய வஞ்சியுரிச்சீரும் பெற்றுவந்த முதனிலை யொத்தாழிசைக் கலிப்பா.

"எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே."§ என்பதனுல் ஈற்றடி நாற்சீரும் அயலடி முச்சீருமாக எழுசீரான் இற்றது சுரிதகம். இவ்விதி மேல் வரு வனவற்றிற்குங் கொள்க. (க)

௨

அறனின்றி யயறூற்று மம்பலை[4] நாணியும்
வறனீந்தி நீசெல்லு நீளிடை நினைப்பவும்
இறைநில்லா வளையோட இதழ்சோர்பு பனிமல்கப்
பொறைநில்லா நோயோடு புல்லென்ற நுதலிவள்
ரு. விறனல னிழப்பவும் வினைவேட்டாய் கேளினி ;

* தொல். பொருள் - சசஉ—சசக. † தொல். பொருள் - சஉஎ.
‡ தொல். பொருள் - சுடுச. § தொல். பொருள் - ௩அஅ.

(பாடம்) 1. 'பயின்றொழுகு.' 2. ஒத்தாழிசைக்கும். 3. மரபினவாய். 4. அயற்றூற்றுமம்பலர்.

உடையிவ ளுயிர்வாழாள் நீநீப்பி னெனப்பல
விடைகோண்டியா மிரப்பவு மெமகோள்ளா யாயினை
கடைஇய வாற்றிடை நீர்நீத்த வறுஞ்சுனை
யடையொடு வாடிய வணிமலர் தகைப்பன;
வல்லைநீ[1] துறப்பாயேல் வகைவாடு மிவளென
வொல்லாங்கியா மிரப்பவு[2] முணர்ந்தீயா யாயினை
செல்லுநீ ளாற்றிடைச் சேர்ந்தெழுந்த மரம்வாடப்[3]
புல்லுவிட் டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பன;
பிணிபுநீ விடல்சூழிற் பிறழ்தரு[4] மிவளெனப்
பணிபுவந் திரப்பவும் பலசூழ்வா யாயினை
துணிபுநீ செலக்கண்ட வாற்றிடை யம்மரத்
தணிசெல வாடிய வந்தளிர் தகைப்பன;
எனவாங்கு,
யாநிற் கூறவு மெமகோள்ளா யாயினை
யாஞ திவள்போ லருள்வந் தவைகாட்டி
மேனின்று மெய்கூறுங் கேளிர்போ னீசெல்லுங்
கானந் தகைப்ப செலவு.

இது தலைமகனுற் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி, தலைமகட்கு அஃது உரைத்து அவளது ஆற்ருமையின்வகை தலைமகற்கு உணர்த்தவும், பின்னும் பிரிவின்மேற் சென்ற உள்ளத்தனையினுனை, நீர் செல்லும் கானமே நும்மை இடிக்குங் கேளிர் போல விலக்குமென, அவன் செலவழுங்கும் வகை அவள் கூறியது.

(க - ரு) **அறனின்றி…………கேளினி :—**

(இ - ள்.) *யான் நின் பிரிவை உணர்த்துகையினுலே முன்கையிற் கிடவாவாய் வளை கழலக், கண்ணீர் இமையினின்று முன்னர்ப் பெருக வீழ்ந்து, பின்னர் இமை நிறையும்படி நிற்கப், பொறுக்கும் அளவில் நில்லாக் காமநோயாலே பொலிவழிந்த நுதலினையுடைய இவள் பின்பு அயலிலுள்ளார் தந்நெஞ்சில் அறமின்ருய் வெளியாகக்கூறும் அம்பலைக் கூசுதலானும், நீ அரிதாகக் கடந்து செல்லும் நீண்ட வழியில் வற்கடமான காலத்தை நினைக்கையினுலும், தனது வெற்றியையுடைய நலத்தை இழவா நிற்கவும் வினைமேற் சேறலை விரும்பினவனே, இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்!*

இது தரவு.

(பாடம்) 1. *வல்லையிற்.* 2. *உரைப்பவும்.* 3. *வாய்வாடப்.* 4. *பிறழாகும்.*

(சு - கூ) உடையிவள் .... தகைப்பன :—

(இ - ள்.) நின் போக்கைத் தடுத்தல்கொண்டு நின்னை உயிராக வுடைய இவள் நீ பிரிவையாயின் உயிர்கொண்டிராளென்று பலவற்றைக் கூறி யாங்கள் இரந்துகொள்ளவும், எம்முடைய வார்த்தைகளைக் காரிய மென்று கருதாயாயினுய். இனி நின்னைப் போகாமற் றடுப்பன நின் நெஞ்சைச் செலுத்தின வழியிடத்து, நீர்நீக்கப்பட்ட வறுவிய சுனைக ளிடத்து இலைகளோடே கூடி வாடிய அழகிய மலர்கள் ;

என்றதனுன், இவளேயன்றிச் சுற்றத்தாருங் கெடுவ ரென்ருள்.

"எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு - மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்"* என்பதனுன் மருதத்துப் பூப் பாலைக்கண் வந்தது.

(க0 - கரு) வல்லைநீ .... தகைப்பன :—

(இ - ள்.) நீ கடுகத் துறப்பையாயின் இவள் வகுப்பையுடைய உறுப்புக்கள் கெடுமென்று நினக்குப் பொருந்தும் வழியாலே யாங்கள் இரந்துகொள்ளவும், இவள் வருத்தத்தை அறியாயாயினுய். இனி நின்னைப் போகாமற் றடுப்பன, நீ போம் நீண்டவழியிடத்து நமக்குப் பற்றுக் கோடென்று சேர்ந்து படரப்பட்ட மரம் வாட, அதனைச் சேருதலைக் கைவிட்டு வீழ்ந்துகிடந்த பூங்கொடிகள் ;

மரந் தலைவியுங் கொடி சுற்றமுமாகக் கூறினுள். மரத்தினது நிழ லில் நிற்றலிற் கொடி மரம்வாடும் அளவும் நின்றது.

(கசு - கள) பிணிபுநீ .... தகைப்பன :—

(இ - ள்.) நீ சில நாட் பிணித்துக்கொண்டு பின்னைக் கைவிடு தலைக் கருதுவாயாயின் இவள் இறந்துபடுவ ளென்று தாழ்ந்துவந்து இரந்து கொள்ளவும், வினைவயிற் செல்லுமாறு பலவற்றையுஞ் சூழ்வா யாயினுய். இனி நின்னைத் தடுப்பன, நீ போதற்கு நெஞ்சாற் றுணிந்து கண்டுவைத்த வழியிடத்தில், முற்கூறிய மரத்தின் அழகுபோக, வாடிக் கிடந்த அழகிய தளிர் ;

முற்படக் கூறிய நீரும் மலரும் மரமுங் கொடியும்போலப் பற்றுக் கோடாதலன்றி, இவளுஞ்சுற்றமும் முதலுஞ்சினையுமாய் இருப்பர் என்ற தாயிற்று.[1]

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

இத்தாழிசைகளிற் கூறிய இறைச்சிப் பொருள்கள் திணைப் பொருட்கு உபகாரப்பட்டு நின்றவாறு காண்க.

---

* தொல். பொருள் - கக.

(பாடம்) 1. என்ருள்.

(கசு) எனவாங்கு

(இ - ள்.) என்று; ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

(கூ - உஉ) யாநிற் கூறவும்...........சேலவு :—

(இ - ள்.) யாம் நினக்குக் காரியஞ் சொல்லவும், எம்முடைய கூற்றுக்களை நெஞ்சாற் கொள்ளாயாயினுய். இனி இவளைப்போலவே, கண்டார்க்கு அருள் வருதற்குக் காரணமானவையிற்றை மேன்மேலே காட்டி, உனக்கு மேலாய்நின்று உண்மை கூறிக் கழறுங் கேளிரைப் போல நின் யோக்கைத் தடுப்பன நீ செல்லுங் காடு.

இது சுரிதகம்.

'எம கொள்ளா யாயினே' யெனத் தலைவற்கு நிகழ்ந்த விரைவுகண்டு தோழிக்கு அச்சம் பிறந்தது. இதனுற் றலைவற்கு இழிபு பிறந்தது.

'தகைப்ப' என்றது அன்சாரியை பெருதுநின்ற அகரவீற்றுப் பலவறிசொல்.

"தோழியுள் ளுறுத்த வாயில் புகுப்பினு - மாவயி னிகழு மென்மனுர் புலவர்"* என்பதனுற் றலைவி செலவழுங்குவித்தற்குப் போகவிட்டமையாற் றன்னுடன் ஏனை வாயில்களுங் கூறினமைதோன்ற, 'யாம் நிற் கூறவு' மென்றும் 'எமகொள்ளா யாயினே' யென்றுந் தாழிசைகளினும், 'யாம் இரப்பவும் எமகொள்ளா யாயினே' யென்றும் 'யாம் உரைப்பவு' மென்றுங் கூறியவாறு காண்க.

யானிற் கூறவு மென்றும் பாடம்.

இஃது ஐந்தடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (உ)

ச

வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிநோக்கிற்
சுற்றமை வில்லர் சுரிவளர் பித்தைய
ரற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாங்
கோள்ளும் போருளில ராயினும் வம்பலர்
துள்ளுநர்க் காண்மார் தோடர்ந்துயிர் வேளவலிற்
புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகோ ளாரிடை
வேள்வேல் வலத்திர் போருடரல் வேட்கையின்
உள்ளினி ரேன்ப தறிந்தன ளேன்றோழி ;

காழ்விரி வகையார[1] மீவரு மிளமுலை
போழ்திடைப் படாஅமன் முயங்கியு மமையாரேன்

---

* தொல். பொருள் - கசுக. (பாடம்) 1. கவையார.

தாழ்கதுப் பணிகுவர் காதலர் மற்றவர்
சூழ்வதை[1] யெவன்கொ லறியே னென்னும்;

முள்ளுறழ் முளையெயிற் றமிழ்தூறுந் தீநீரைக்
கள்ளினு மகிழ்செயு மெனவுரைத்து மமையாரென்
ஒள்ளிழை திருத்துவர் காதலர் மற்றவர்
உள்ளுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்;

நுண்ணெழின் மாமைச் சுணங்கணி யாகந்தங்
கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியு மமையாரென்
ஒண்ணுதல் நீவுவர் காதலர் மற்றவர்
எண்ணுவ[2] தெவன்கொ லறியே னென்னும்;

எனவாங்கு,

கழிபெரு நல்கலொன் றுடைத்தென என்றோழி
அழிவொடு கலங்கிய வெவ்வத்த ளொருநாள்நீர்
பொழுதிடைப் படநீப்பின் வாழ்வாளோ
ஒழிகினிப் பெருமநின் பொருட்பிணிச் செலவே.

இது பொருள்வயிற் பிரிவேனென்ற தலைமகற்குத் தோழி, தலைவி செலவுக் குறிப்பு அறிந்தவாறும், அவளது ஆற்றாமையும் உணர்த்திச், செலவு ஒழிவாயாகவெனக் கூறியது.

(க - அ) வலிமுன்பின்..............என்றோழி :—

(இ - ள்.) சுற்றுதல் அமைந்த வில்லினையும் உடையராய்க் கடைகுழன்ற வளர்ந்த மயிரினையும் உடையராய்ப் பிறர்க்குக் குற்றஞ்செய் தலைப் பார்த்திருக்கும் மெய்வலியுடைத்தாகிய வலியினையும் வற்கென்ற உடம்பினையும் புலிபோலும் பார்வையினையும் உடைய தறுகண்மையை யுடையமறவர், தாம் வம்பலர்பக்கற் பெறுவதொரு பொருளினையுடைய ரல்லராயினுந் தங்கள் அம்புபட்டுப் பதைப்பாரைக்கண்டு மனம் மகிழ் வதற்குத் தொடர்ந்து சென்று உயிரைக்கொள்ளுகையினாலே,* பறவைகளும் பறத்தலைச் செய்யாத வருத்தத்தைக்கொண்ட தொலையாத வழியை, வெள்ளிய வேலை வலக் கையிலே ஏந்திப் பொருளைத் தேடிக் கொண்டு வருதலின்மேலுள்ள விருப்பத்தினாலே நினைந்தீரென்று தனக்கு வெளியாகச் சொல்லுகின்ற நும்முடைய செயலை என் தோழி அறிந்தாள்;

இது பாலைநிலத்திற்கு உரிய செய்தி கூறிற்று. ஆரிடையை உள்ளினிரென்க.

---

*புறம் - ௩.; அகம்-௧0௯, ௩௭௯.; திணைமாலை ௮௪; நற்றிணை-௧௬௪.
(பாடம்) 1. சூழ்வகை. 2. மற்றவர் கண்ணுவ.

இது தரவு.

(கூ - கஉ) காழ்விரி..................என்னும் :—

(இ - ள்.) காதலர், முத்துவடங்கள் விரிந்த கலத்தை[1] அகத்திட்டுக் கிடக்கின்றன ஆரம் மீதே கிடந்தசையும் இளைய முலையை ஒருபோதும் இடையீடுபடாமற் றழுவியும்* அதனானும் வேட்கை தணியாராய், என்னுடைய கூட்டத்தாற் சூழ்ந்த மயிரைக் கோலஞ்செய்வர்; பின்னை, அவர் சூழ்கின்ற காரியம் எத்தன்மையதுகொல்? அதனை யான் அறியேனென்று கூறுநிற்கும்;

மேற் கலங்களுங் கீழ்ப் பல முத்துவடங்களுமாகிய ஆரம்.

(கங - கசு) முள்ளூறழ்..................என்னும்† :—

(இ - ள்.) காதலர், முள்ளை மாறுபடுகின்ற முனையினையுடைய நாணன் முளைபோலும் எயிற்றிடத்து விடாமல் ஊறும் அமிழ்துபோலும் இனிய நீரைக் கள்ளினுங்காட்டில் மகிழ்ச்சியைத் தருமென்று கூறியும் வேட்கை தணியாராகி என்னுடைய ஒள்ளிய பூண்கள் புணர்ச்சியால் நிலை குலைந்தவற்றைப் பழைய நிலைகளிலே கிடக்கும்படி திருத்துவர்; பின்னை, அவர் நினைக்கின்ற காரியம் எத்தன்மையதுகொல்? அதனை யான் அறியேனென்று கூறு நிற்கும்;

அக்கள்ளென்று பாடமாயின், இங்ஙனம் மிகக்களிப்பிக்குங் கள்ளென்க. திருநீரையும் பாடம்.

(கள - உ0) நுண்ணெழின்..................என்னும் :—

(இ - ள்.) காதலர், கூரிய அழகினையும் மாமை நிறத்தினையுமுடைய சுணங்குபரந்த மார்பந் தங்கண்ணோடு எதிராக வைத்துக் கட்டினதென்று யாங் கூறும்படி இமையாமற் பார்த்தும் வேட்கை தணியாராய் என்னுடைய ஒள்ளிய நுதலைப் புணர்ச்சியால் அரும்பிய வியரைத் துடைப்பர். பின்னை, அவர் சூழ்கின்ற காரியம் எத்தன்மையதுகொல்? அதனை யான் அறியேனென்று கூறுநிற்கும்;

தொடுத்தது தொடுத்தென விகாரமாயிற்று.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

இத்தாழிசைகளிற் றலைவிக்கு ஆராய்ச்சி பிறந்ததனைத் தோழி கூறினாள்.

"பொழுது தலைவைத்த"* என்னுஞ் சூத்திரத்து நிகழுமென்றதனாற் பெருந்திணைக்கேயன்றி ஏனைத் திணைக்கண்ணும் வனப்புமிகுதி கூறப்பெறு மென்றலின் தாழிசைகளிற் றலைவி வனப்புமிகுதி கூறினாள்.

---

* தொல். பொருள்; சூ - கஅச. † ககடுஉ - ஆம் குறளுரை.

(பாடம்) 1. அகலத்தை.

(௨௧) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று அவள் கூறும்படியாக ; ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

(௨௨ - ௨௫) கழிபெரு.............சேலவே :—

(இ - ள்.) புணர்ச்சிப்பின்னர் நிகழ்த்தின மிக்க பெரிய தலையளி ஒரு பிரிவையுடைத்தென்று உட்கொண்டு என் தோழி நெஞ்சழிவாலே கலங்கிய வருத்தத்தையுடையள் ; இத்தன்மையாள் ஒருநாள் ஒரு பொழுது கூட்டம் இடையீடுபட நீர் பிரிவீராயின் உயிர்கொண்டு இருப்பாளோ ? இராள். ஆதலாற் பெருமா! நின்னுடைய பொருளிடத்து நெஞ்சு பிணித்தலாற் செல்லுஞ் செலவைத் தவிர்வாயாக.

இதனாற் றலைவற்கு இழிவு பிறந்தது.

இது "நிகழ்ந்தது நினைத்தற் கேதுவுமாகும்."† என்றதனாற் றலைவன்கண் நிகழ்ந்த வஞ்சனம்[1] தலைவி நினைந்து பிரிவனென்று கருதுதற்கு நிமித்தமாயிற்று.

"செய்பொரு ளச்சமும் வினைவயிற் பிரிவு - மெய்யுற வுணர்தலுங்[2] கிழவிபா ராட்டே"‡ என்பதனாற் றலைவன், தலைவியைப் பாராட்டியது அவட்குச் செய்பொருள் அச்சமும் வினைவயிற் பிரிவும் உணர்த்தி நின்றவாறு காண்க.

இது சுரிதகம்.

இஃது, எட்டடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லுந் தரவின் பாகமாகிய சுரிதகமும் நேரீற்றியற்சீரும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலி. (௩)

௫

பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாண் மாநிரை
மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்
தூறதர் பட்ட வாறுமயங் கருஞ்சுரம்
இறந்துநீர் செய்யும் பொருளினும் யாமுமக்குச்[1]
௫. சிறந்தன மாத லறிந்தனி ராயின்
நீளிரு முந்நீர் வளிகலன் வௌவலின்
ஆள்வினைக் கழிந்தோர் போற லல்லதைக்
கேள்பெருந் தகையோ டெவன்பல மொழிகுவம்
நாளுங் கோண்மீன் தகைத்தலுந் தகைமே ;

* தொல். பொருள் : ௨௩௬.   † தொல். பொருள் : ௪௩.

‡ தொல். பொருள் : ௨௩௨.

(பாடம்) 1. வஞ்சச். 2. மெய்பெறவுணர்த்துங். 3. யாருமக்கு.

கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழவாற்றுப் படுத்தபிற்
புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ ;

ஆள்பவர் கலக்குற அலைபெற்ற நாடுபோற்
பாழ்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண் டமைவாளோ ;

ஓரிரா வைகலுள் தாமரைப் பொய்கையுள்
நீர்நீத்த மலர்போல நீநீப்பின் வாழ்வாளோ ;

எனவாங்கு,

போய்நல்கல் புரிந்தனை[1] புறந்தரல் கைவிட்
டெந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீசெல்வ
தந்நாள்கொண் டிறக்குமிவ ளரும்பெற லுயிரே.

இது தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிவலெனக் கேட்ட தோழி தான் ஆற்றாளாய் நீர் செய்யும் பொருளினும் யாம் உமக்குச் சிறந்தேமென்பது நும் உள்ளத்து உளதெனின் நும்மை நாளும் புள்ளும் விலக்குமெனவும், இவள் பிரிந்திருப்பார் இருக்குமாறு இருப்பாளல்லள், பிரிந்த அன்றே இறந்து படுவளெனவுஞ் சொல்லிச் செலவழுங்குவித்தது.

(க - கூ) பாஅலஞ்....................தகைமே :—

(இ - ள்.) தத்தம் பகுதிகளையும் அழகிய செவிகளையும் பெருமையையுடைத்தாகிய தாள்களையும் மதத்தாலுள்ள மயக்கத்தினையுமுடைய யானைத் திரள்களோடே ஒழிந்த விலங்கின் திரள்களும் மறவரும் மயங்குகையினாலே தூறுகளெல்லாம் வழிப்பட்டுப் பழைய வழிகள் மயங்கின அரிய காட்டைக் கடந்து நீர் தேடும் பொருளினுங் காட்டில் யாங்கள் உமக்குச் சிறந்தேமாதலை நீரே அறிந்தீராயின், இனி யாங்கள் நீண்ட பெரிதாகிய கடலிலே காற்றுக் கலத்தைச் சிதற அடித்து விடுகையினாலே தாம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி நிமித்தமாக நெஞ்சழிந்தோரைப்போலே நெஞ்சழிந்திருக்குமதல்லது நின்னோடு எங்ஙனம் பல வார்த்தைகளைக் கூறுவோம்? யாம் அங்ஙனம் இருக்கவும் நின்னை நாண்மீனும் மனத்தாற் குறித்துக்கொள்ளப்படும் புள்ளுந் தகைத்தலையுஞ் செய்யும். நெடுந்தகாய், இன்னும் யாங் கூறுகின்றதனைக் கேள்!

'மயங்கி' யென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் "அம்முக்கிளவி"* என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பிறவினை கொள்ளுமெனக் கூறினும்; அதனான் உணர்க. 'தகைம்' என்றது "ஈற்றுமிசை யுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு"† நின்றது. குறித்துக் கொள்ளப்படுதலிற் கோளென்றது ஆகுபெயர்.

* தொல். சொல் - உஙக. † தொல். சொல் - உஙஅ.
(பாடம்) 1. புரிந்திவளை.

இதனுட் குறிஞ்சிக்குரிய இறைச்சியாற் காட்டின் கொடுமை கூறிச் செலவழுங்குவித்தலின் அது திணைப்பொருட்கு உபகாரப்பட்டு நின்ற வாறு உணர்க.

இனி, "நாளுங் கொண்மின் தகைத்தலுந் தகையேம்" என்றபாடத் திற்கு நாளையும் இன்னநாளென்று குறியும், அப்பொழுதுந் தகைத்தலை யுஞ் செய்யேமென்க.

போறலல்லதையெனவே தோழிக்கு இடுக்கண் பிறந்தது.

இது தரவு.

(க0 - கக) **கல்லெனக்.........டமைவாளோ :—**

(இ - ள்.) கல்லெனும் ஓசை உண்டாக அழகுபெற்ற திருநாளை வழிப்படுத்திவிட்ட பிற்றைநாட் பொலிவழிந்த இடம்போலத் தனிமை கொண்டு ஆற்றியிருப்பா ளொருத்தியோ?

(கஉ - கங) **ஆள்பவர்...........டமைவாளோ :—**

(இ - ள்.) நாட்டை ஆளுகின்ற அரசர் தாம் பின்பு கலக்கமுறும் படி, அவரால் அலைத்தலைப்பெற்ற நாடு பாழ்பட்டாற்போல அழகு கெட்ட முகத்தோடே வருத்தத்தைக் கொண்டு ஆற்றியிருப்பாளொருத் தியோ?

(கச - கரு) **ஓரிரா.........வாழ்வாளோ :—**

(இ - ள்.) ஓர் இராப்பொழுதிடத்துத் தாமரையையுடைய பொய் கையுள் நீரால் நீக்கப்பட்ட மலர் அவ்விராக்கால முழுவதும் வாடாமற் கிடந்தாற்போல, நீ பிரிவையாயின் ஓர்இராப்பொழுதும் உயிர்கொண்டு வாழ்வா ளொருத்தியோ?

ஓகாரம் மூன்றும் எதிர்மறை.

களமும் நாடும் பூவும், பின்னும் விழவாலும் அரசனாலும் நீராலும் பழைய பொலிவு பெறும். அவைபோலன்றி இவள் நீ நீத்தபொழுதே இறந்துபடுவ ளென்றலின், இதனாற்[1] றலைவிக்குக் கையாறு நிகழு மென்றாள்.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(கசு) **எனவாங்கு :—**

(இ - ள்.) என்று யாம் நினக்குச் சொல்லாநிற்க;

ஆங்கு அசை; அச்சுரத்தை யெனினுமாம்.

(கஎ - கக) **போய்நீநல்கல்...........லுயிரே* :**

(இ - ள்.) நெடுந்தகாய்! பொய்யே இவளுக்கு அருளுதலை விரும்பிப் பாதுகாத்தலைக் கைவிட்டு நீ நயந்த அச்சுரத்திலே செல்வது

---

* கலி க0 : உக. கலி. உக : கஉ - கங ; குறள் கககக.

(பாடம்) 1. ளென்றதனால்.

எந்நாளிலோ,[1] அந்நாள் இவளுடைய பெறுதற்கரிய உயிரைக் கொண்டுபோம்;

புறப்படல் கைவிட்டு என்ற பாடத்திற்குக் கைவிட்டுப் புறப்படலென்க.

இதனாற் றலைவற்கு இழிவு பிறந்தது.

தாழிசையிற் கூறிய ஏனையுவமங்கள் திணைப்பொருட்கு உவமையாய் நின்றன.

"பிரியுங் காலை யெதிர்நின்று சாற்றிய - மரபுடை யெதிரு முளப்படப் பிறவும்"* என்றதனாற் புரிந்தனையென இறப்பும் இறக்குமென எதிரும் மரபிற் பிறழாமல் வந்தவா றுணர்க.

இது சுரிதகம்.

இஃது ஒன்பதடித்தரவுஞ் சிறுமைக்கு எல்லை கூறிய ஈரடித் தாழிசையும் பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும் ஆசிரியத்திற்கு உரித்தென்ற மூவடிச் சிறுமையான் வந்த சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (சு)

சா

மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப
வரையோங் கருஞ்சுரத் தாரிடைச் செல்வோர்
சுரையம்பு மூழ்கச் சுருங்கிப் புரையோர்தம்
உண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்குத்
தண்ணீர் பெறுஅத் தடமோற் றருந்துயரங்
கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்றால்
என்னீ ரறியாதீர் போல விவைகூறின்[2]
நின்னீர வல்ல நெடுந்தகா யெம்மையும்
அன்பறச் சூழாதே யாற்றிடை நும்மோடு
துன்பந் துணையாக நாடி† னதுவல்ல
தின்பமு முண்டோ வெமக்கு.

இது தலைவன் செலவுக்குறிப்பறிந்து நீர் செல்லுங் கடுஞ்சுரத்துத் துன்பத்திற்குத் துணையாக எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்மினெனத் தலைவி கூறியது.

(இ - ள்.) காடு, குற்றத்தையுடைய மறவர் தம்முடைய மூட்டுவாயையுடைய அம்புகள் மலைவளர்ந்து போதற்கரிய காட்டிடத்து

* தொல். பொருள்: கஙo. † குறள், கஉகக.
(பாடம்) 1. எந்நாளோ. 2. கூறல்.

அரிய வழியைப் போவார்மேலே அழுந்துகையினாலே, உடலஞ் சுருங்கி உள்ளுண்டாகிய நீர் வற்றுகையினாலே உலர்ச்சியாலே வாடு கின்ற நாவிற்கு, மரையா மரலைத் தின்னும்படியாக மாரி வறக்கை யினாலே தண்ணீர் பெறாத மனத்தடுமாற்றத்தையுடைய வருத்தத்தை அவருடைய கண்ணீர் வீழ்ந்து அந் நாவினை நனைத்துப் போக்குங் கடுமையையுடையவென்று நீர் உடன் சேறலை மறுத்துக் கூறினால், யான் உயிர்தாங்கியிருத்தலாற்றாது இறந்து படுதலை அறியாதிருந்தீர் போல உடன்சேறலை மறுத்த இம்மொழிகளைக் கூறுதலாற் பெற்ற தென்? நெடுந்தகாய்! இக்கூற்று நினக்கு உரிய நன்றாகிய நீர்மை களை உடைய அல்ல! இனி நீ எம்மிடத்து அன்பு நீங்கப் பிரிதலைக் கருதாதே அவ்வாற்றிடைத் துன்பத்திற்கு எம்மையுந் துணையாகக் கொண்டு நும்மொடு போதலை ஆராயின், அதுவல்லது எமக்கு வேறோர் இன்பமும் உண்டோ?

இதனாற் றலைவிக்குக் கைம்மிகலுந் தலைவற்கு இடுக்கணும் பிறந் தன.

“பெற்றமு மெருமையு மரையு மாவே”* என்றதனான் மரையா வென்றார்.

இதன்கண்ணே, இவள் தன் பெண்டன்மையாற் கூறத்தகாதது கூறக்கேட்ட† யாம், உலக ஒழுக்கத்தை அறிந்து, இவளை உடன் கொண்டு செல்வேமாயின், இவள் தண்ணீர் பெறாத அருந்துயரம் நமக்கு மிக்க வருத்தத்தைத் தருமாகலின், இவடன்னை உடன்கொண்டு சேறல் எவ்வாற்றானுந் தகாதென்றும், யாம் அன்பு பெருகுமாறு சூழ்ந்த காரியத்தினை இவள் அன்பு அறும்படி[1] சூழ்ந்தேமாகக்கருதி இறக்குமாறு[2] கூறினாளென்றும் உட்கொண்டு, இனி இவளை ஆற்று வித்துப் பிரிவேமெனச் செலவழுங்கினமை தோன்றநிற்றலின் வேறு மொருபொருள் தோன்றிநின்றது.

இஃது “ஒருபொரு ளுதலிய வெள்ளடி யியலாற் - றிரிவின்றி வருவது கலிவெண் பாட்டே”‡ என்பதனாற் பாட்டிற் பொருளோடே வேறும் ஒருபொருள் தோன்றி நின்று பதினோரடியான் வந்த கட்டளைக் கலிவெண்பாட்டு. வேறும் ஒரு பொருள் தோன்றிநிற்றல் எனைப் பாக்கட்குஞ் சிறிதுளவேனும் பொருளாற் செய்யுள் வேறுபட்டுவரும் விதியின்மையின் ஆண்டு அவை ஆராய்ச்சியின்றாயிற்று. இது வெண் பாவாய் வருதலிற் குறித்த பொருளை மறையாது செப்பிக் கூற வேண்டும். இது குறித்த பொருளை மறைத்து வந்தமையானுந் தனக்கு உரிய வெண்டளையான் வந்தமையானுங் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. “நெடுவெண் பாட்டே முந்நா லடித்தே - குறுவெண் பாட்டி னளவெழு

* தொல். பொருள்: சுகடு. † கலி. கஅ: உரையிறுதி.
‡ தொல். பொருள்: சுசுடு.
(பாடம்) 1. அருகும்படி. 2. இதற்குமாறு.

சீரே" * எனவே, வெடுவெண்பாப் பன்னீரடியின் இகவாவென்றலின் இதற்குப் பன்னீரடி பெருமை யென்று கொண்டார். இக்கலித்தொகையின் இவ்விலக்கணம் பெற்றுவரும் பாட்டு எட்டுள. அவை வந்தவழிக் கூறுதும். பன்னீரடியின் இகந்து வருங் கலிவெண் பாட்டுக்களுக்கும் அவை வந்துழி அவற்றவற்றிலக்கணங் கூறுதும்.

தலைவி உடன் கொண்டுபோவெனக் கூறுதல் "மரபுநிலை திரியா மாட்சிய"† என்னும் அகத்திணையியற் சூத்திரத்து அமைத்தாம்.

இதனைத் தோழி கூற்றாக்கிக் கூறிற் காடு கடுமையவென்று உடன் சேறலை மறுத்துக் கூறினாற் றலைவி இறந்துபடும், அவள் இறந்துபடுதலை அறியாதிருந்தீர்போல இவை கூறலென்னென்க. (௬)

எ

வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு
வானீங்கு வைப்பின் வழங்காத்தேர் நீர்க்கவாஅங்
கானங் கடத்தி ரேனக்கேட்பின் யானேன்
றுசாவுகோ வைய சிறிது;
நீயே, செய்வினை மருங்கிற் செலவயர்ந் தியாழநின்
கைபுனை வல்வின் ஞாணுளர் தீயே[1]
இவட்கே, செய்வுறு மண்டில மையாப் பதுபோன்[2]
மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே;
நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே
இவட்கே, சுனைமா ணீலங் காரேதிர் பவைபோ
லினைநோக் குண்கண் ணீர்நில் லாவே ;
நீயே, புலம்பி னுள்ள[3]மோடு பொருள்வயிற் செலீஇய[4]
வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதியே
இவட்கே, அலங்கிதழ்க் கோடல் வீயுகு பவைபோ
லிலங்கே ரெல்வளை யிறையூ ரும்மே ;
எனநின்,
சென்னவை யரவத்து மினையவ ணீப்பின்
தன்னலங் கடைகோளப் படுதலின் மற்றிவள்
இன்னுயிர் தருதலு மாற்றுமோ
முன்னிய தேஎத்து முயன்றுசெய் பொருளே.

---

* தொல். பொருள்: சஎ0. † தொல். பொருள்: சரு.

(பாடம்) 1. ஞாணுர்தீயே. 2. மண்டலமைபாப்பதுபோன். 3. புலம்பியவுள்ள. 4. செலீஇயர்.

இது, பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைமகற்கு நீர் பிரிகின்றீரென்று யான் கூறத் தலைவி கேட்பின் அவட்கு அக்காலத்து நிகழ்வனவற்றை நும்மோடு ஆராய்வதுடையேன்; நீர் செய்யும் பொருள் இவள் உயிரையுந் தருகிற்குமோ எனச் செலவழுங்கக் கூறியது.

இஃது "உடன்சேறல் செய்கையோ டன்னவை பிறவு - மடம்பட வந்த தோழி கண்ணும்" *என்பதனுட் செய்கை கூறுகின்றது.

(க - ச) **வேனி லுழந்த ....சிறிது :—**

(இ - ள்.) முதுவேனிற் காலத்தாலே வருந்தின உடல் சிறிதாக வருந்தும் ஒய்ந்த களிறுகள் மழை நீங்குதற்குக் காரணமான கொடுமையை யுடைய ஊர்களிலே தண்ணீருண்டற்கு ஊரப்படாத பேய்த்தேரைத் தண்ணீரென்று அவாவுங் காட்டை நீர் போவீரென்று யான் கூறுதலைக் கேட்பின் நீர் செல்லுங்காலத்து அவட்கு நிகழ்வதொன்றை யான் சிறிது நும்மொடு உசாவுவேனோ?

இதனாற் றலைவற்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

இது தரவு.

(ரு - சு) **நீயே, செய்வினை.........தீயே :—**

((இ - ள்.) ஐயனே, நீ செல்கின்ற[1] காரியத்திடத்தே செல்லுதலை மனத்தான் நிகழ்த்துகையினாலே நின்னுடைய கையாலே எழுதி வழித்த வலிதாகிய வில்லின் நாணைத் தடவாநின்றாய்;

யாழ, அசை.

உளர்தியென்னும் முன்னிலைவினை விகாரத்தால் நீண்டது.

(எ - அ) **இவட்கே, செய்வுறு...........பசப்பூ நும்மே :—**

(இ - ள்.) இக்காலத்திவளுக்கு மறுவறச் செய்தலுறுகின்றதொரு மதியிடத்தே மேகம் பரக்கின்ற தன்மைபோல மறுவில்லாத ஒளியையுடைய முகத்தே பசப்புப் பரவாநிற்கும்:

செய்வுறுமண்டிலம், இல்பொருளுவமை.

(கூ - க0) **நீயே, வினைமாண்............தெரிதியே —**

(இ - ள்.) நீ தொழின் மாட்சிமைப்பட்ட கைச்சாட்டை இறுகக் கட்டி நீ மருவிப்போந்த புனைதன் மாட்சிமைப்பட்ட அம்புகளைத் தெரியா நின்றாய்;

(கக - கஉ) **இவட்கே, சுனைமாண்...........நில்லாவே :—**

(இ - ள்.) இக்காலத்திவளுக்குச் சுனையிடத்து மாட்சிமைப்பட்ட நீலம் மழையை எதிர்கொள்ளுமவை நீர்சொரியுமாறுபோல வருந்தும் பார்வையினையுடைய மையுண்கண் நீர் நில்லாவாய் வீழாநிற்கும்;

---

*தொல். பொருள் : கசசு.

(பாடம்) 1. செய்கின்ற.

கண் நீர்விழுமென இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்துமேல் நின்றது.

இணைநோக்கும் பாடம்.

(கங - கச) **நீயே, புலம்பில்..............நீவுதியே :—**

(இ - ள்.) நீ பிரிகின்றேமென்கின்ற தனிமையில்லாத நெஞ்சத்தோடே பொருளைத் தேடற்குப்போக வெற்றியுண்டாகின்ற சக்கரத்தினது வாயைத் துகள்போகத் துடையாநின்றாய்;

(கரு - கசு) **இவட்கே, அலங்கிதழ்க்...........இறையூரும்மே :—**

(இ - ள்.) இக்காலத்திவளுக்கு அசைகின்ற இதழினையுடைய கோடற்பூ ஊழ்த்து விழுகின்றவைபோல விளங்கும் அழகினையுடைய ஒளி பொருந்தின வளை இறையினின்றும் கழலாநிற்கும்;

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(கஎ - உக) **எனநின், சென்னவை..............போருளே :—**

(இ - ள்.) நீ செல்கின்றது எமக்குக் குற்றத்தைச் செய்ய[1] நின்னுடைய ஆரவாரத்தும் இத்தன்மையளானவள், தன்னுடைய நலம் நீ நீங்குவையாயின் இறந்துபடுங் காலத்தாலே கைக்கொள்ளப்படுகையினாலே நின்னை ஒன்று வினவுகின்றேன்; நீ கருதின தேயத்துச்சென்று முயன்று தேடும் பொருள் இன்பந்தருதலேயன்றி இவள் இனிய உயிரைத் தருதலைச் செய்யுமோ?

'என' அசை.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

'எனநின்' தனிச்சொல்; எஞ்சியது, சுரிதகம்.

"தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து - மைஞ்சீ ரடுக்கியு மாறு மெய் பெற்றும் - வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்"* என்பதனுணுகி,[2] 'நீயே', 'இவட்கே' என்னுஞ் சொற்கள் இடைநிலைப் பாட்டோடு கூடி ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கலிவெண்பாட்டாயினும் அத்தரவு வெண்பாவாய் ஒழிந்தன வெண்பா அன்மையிற் கொச்சகமாயிற்று. (சு)

அ

நடுவிகந் தோரீஇ நயனில்லான் வினைவாங்கக்
கோடிதோர்த்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு
கடுகுபு கதிர்முட்டிக் காய்சினந் தெறுதலி

---

*தொல். பொருள்: சசுசு.

(பாடம்) 1. செய்யு. 2. என்பதனுற் கூனுகி,

னுறலூறு கமழ்கடாஅத் தோல்கிய எழில்வேழம்
வறனுழு நாஞ்சில்போன் மருப்பூன்றி நிலஞ்சேர
விறன்மலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரஞ்
சொல்லா திறப்பத் துணிந்தனிர்க் கொருபொருள்
சொல்லுவ துடையேன் கேண்மின்மற் றைஇய ;

வீழுநர்க் கிறைச்சியாய் விரல்கவர் பிசைக்குங்கோ
லேழுந்தம் பயன்கெட விடைநின்ற நரம்பறூஉம்
யாழினுந் நிலையிலாப் பொருளையு நச்சுபவோ ;

மரீஇத்தாங் கொண்டாரைக் கொண்டக்காற் போலாது
பிரியுங்காற் பிறரெள்ளப் பீடின்றிப் புறமாறுந்
திருவினுந் நிலையிலாப் பொருளையு நச்சுபவோ ;

புரைதவப் பயனோக்கார் தம்மாக்க முயல்வாரை
வரைவின்றிச் செறும்பொழுதிற் கண்ணோடா துயிர்வௌவு
மரைசினுந் நிலையிலாப் பொருளையு நச்சுபவோ ;

எனவாங்கு,

நச்சல் கூடாது பெரும விச்செல
வொழிதல் வேண்டுவல் சூழிற் பழியின்று
மன்னவன் புரந்தர வருவிருந் தோம்பித்
தன்னகர்[1] விழையக் கூடின்
இன்னுறல் வியன்மார்ப அதுமனும் பொருளே.

இது, சொல்லாது பிரியலுற்ற தலைவன் குறிப்பறிந்து தோழி பொருளது நிலையாமை கூறி அவளோடு கூடிச் செல்கின்ற இல்வாழ்க்கைச் செலவே பொருளென அவன் செலவழுங்கக் கூறியது.

(க - அ) நடுவிகந்து............றைஇய :—

(இ - ள்.) நடுவுநிலையைக் கைவிட்டு நீங்கி அருளில்லாத அமைச்சன் தன் மனதிற்கிடந்த காரியத்தை மனத்தினின்றுந் தோற்றுவித்த அது கேட்டுக் கொடுந்தொழிலைச் சூழ்ந்த அரசனது கொடுங்கோல் சுடுமாறு போலப் பகலோன் கடுகிக் காய்கின்ற கிரணங்களைச் செலுத்திச் சினத்தாற் சுடுகையினாலே முன்பு வண்டுகள் உறுதலையுடைத்தாய் ஊறுகின்ற கமழும் மதத்தினையுடைத்தாய் இப்பொழுது கெட்ட அழகையுடைய யானைகள்[2] ஈரமற்ற நிலத்தை உழுகின்ற கலப்பைகள்போலக் கொம்புகளை ஊன்றிக் கையை நிமிர்த்து நிலத்தே கிடவாநிற்க† வெற்றியையுடைய மலைகள

*அகம் - எஅ; புறம் கக. † புறம் கக; களவழி - ௬௦.
(பாடம்) 1. நன்னகர். 2. யானை.

வெம்புதலைச்செய்த போதற்றெழில் அரிய வெய்ய காட்டை, எங்களுக்குச் சொல்லாதே போகத்துணிந்த நுமக்கு ஒரு காரியத்தினைக் கூறுந் தன்மையையுடையேன், அதனைக் கேட்பீராக !

இதனால் தோழிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

'வாங்க' என்றது "விருத்திவாங்க" என்றதுபோல் நின்றது ; உறல், வாயிடத்தே வந்து உறுதலுமாம்.

பொருள், ஆகுபெயர் ; மற்று அசை.

இது தரவு.

(கூ - கக) வீழுநர்க்கீ............நச்சுபவோ :—

(இ - ள்.) ஐயனே, விரும்புவார்க்கு நேயமாய் விரலாலே வாசிக்கப்பட்டு ஒலிக்கும் நரம்பு எழூந் தம்முடைய பயன் இன்றாம்படி தானக்கோலின் அகப்பட்டு இடைநின்ற நரம்பு அற்றுப்போம் யாழினுங் காட்டில் நிலைபேறில்லாத பொருளையும் அறிவுடையோர்கள் நச்சுவர்களோ ? நச்சார்காண்.

(கஉ - கச.) மரீஇ...............நச்சுபவோ :—

(இ - ள்.) தாம் மருவி மனத்தாற் கொண்டவர்களைத் தம் மனங்கொண்ட காலம்போ லாகாமற் பிரியுமிடத்துப் பிறர் இகழும்படி அவர்க்கொரு வலியின்றாக அவர்கள் அப்புறமாக[1] மனம் மாறும் திருமகளினுங் காட்டில் நிலைபேறில்லாத பொருளையும் அறிவுடையோர்கள் நச்சுவர்களோ? நச்சார்காண்.

'தாம்' பன்மையொருமை மயக்கம். தானும் பாடம்.

'கொண்டக்கா' லென்னும் பெயரெச்சத்திற் கால் ஈண்டுக் காலங் காட்டிற்று. 'கொண்டக்காற் போலா'தென்றது தான் வருதற்கு முன்பு அவர் நின்ற நிலைமையுங்[2] கெடுத்துப்போமென்னும் நிலையிற்று.[3]

(கரு - கஎ) புரைதவ...............நச்சுபவோ :—

(இ - ள்.) தமக்கு உயர்ச்சி மிகும்படியாகத் தாம் பெறும் பயனைப் பாராதே அரசராக்கத்தை முயன்றும்,[4] அமைச்சரைக் கோபிக்கும் பொழுது நங்காரியத்தினை முயன்றவரென்று ஒரு வரையின்றிப் பழமையையும் பாராதே பொருண் முதலியனவன்றி உயிரைக்கொள்ளும் அரைசினுங் காட்டில் நிலைபேறில்லாத பொருளையும் அறிவுடையோர்கள் நச்சுவார்களோ? நச்சார்காண்.

அத்தன்மையான அரசனும் உயிரை வெளவிய[5] அன்றே கெடுவனென்றார்.

(பாடம்) 1. புறமாக. 2. நிலையையுங். 3. நினைவிற்று. 4. முயன்று போதும். 5. அத்தன்மையானுயிரை வெளவிய அரசனும்.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(௧௮) எனவாங்கு:—

(இ - ள்.) என்று யான் சொல்லாநிற்க. ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

(௧௯ - ௨௩) நச்சல்............போருளே:—

(இ - ள்.) பெருமா! பொருளை நச்சுதல் நினக்குப் பொருந்தாதால், ஆராயிற் பழியின்றாக இச்செலவை நீ தவிர்தலை யான் விரும்புவேன்; அரசன் காக்க வருகின்ற விருந்தினரைப் பாதுகாத்துத் தன் மனைவி விரும்பும்படி அவளுடன் கூடியிருக்கில் இனிய முயக்கத்தையுடைத்தாகிய அகற்சியையுடைய மார்பனே நிலைபெறும் பொருள் அதுகாண்.

நகர், ஆகுபெயர்.

இதனாற் றலைவற்குக் கருதுதல் பிறந்தது; தோழிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

இது, 'பழியின்'றெனத் தாழிசைப் பொருள்களைக்கொண்டு, பின்பு 'மன்னவன், புறந்தர வருவிருந்து...பொருளே' யெனப் போக்கியற் பொருளையுங்கொண்டு இற்ற சுரிதகமும் ஏனை உறுப்புக்களும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. "தரவிய லொத்தும்"* என்னுஞ் சூத்திரத்துப் 'புரைதீர்' என்பதனாற் போக்கியற் பொருளுங் கொண்டு புடைபடாது வந்தது. (எ)

௯

எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழல்
உறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளைநடை யந்தணீர்
வெவ்விடைச் செலன்மாலை யொழுக்கத்தீ ரிவ்விடை
என்மக ளொருத்தியும் பிறண்மக னொருவனுந்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய
ரன்னா ரிருவரைக் காணிரோ பெரும
காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை
யாணெழி லண்ணலோ டருஞ்சுர முன்னிய
மாணிழை மடவர ருயிர்நீர் போறீர்;

* தொல். பொருள்: ௪௪௧.

பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யும்
நினையுங்கால் நம்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே;
சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதா மென்செய்யும்
தேருங்கால் நம்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே;
எழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுஞ்
சூழுங்கால் நம்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே;
எனவாங்கு,
இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரன்மின்
சிறந்தானை வழிபடீஇச் சென்றனள்
அறந்தலை பிரியா வாறுமற் றதுவே.

இஃது உடன்போய தலைவிபின் சென்ற செவிலி இடைச்சுரத்து முக்கோற் பகவரைக் கண்டு இவ்வகைப்பட்டாரை ஆண்டுக் காணீரோவென வினவியாட்கு, அவரைக்கண்டு அஃதறமெனவே கருதிப் போந்தேம்[1] நீரும் அவர்திறத்து எவ்வம்பட வேண்டாவென எடுத்காட்டி,[2] அவர் தெருட்டியது.

(க - கக) **எறித்தரு.........போறீர் :—**

(இ - ள்.) பெருமா! அந்தணீர்! உறியிலே தங்கின கமண்டலத்தையும், அரி அயன் அரனென்னும் மூவரும் ஒருவரென்று சொல்லுதல் தன்னிடத்தே அமைந்த முக்கோலையும் முறைமைபடத் தோளிலே வைத்து, எறித்தலைச்செய்கின்ற ஞாயிற்றின் கதிர்களைத் தாங்குகையினாலே எடுக்கப்பட்ட குடை நிழலிலே, வெவ்விய காட்டிடத்தே போதலை இயல்பாகவுடைய ஒழுக்கத்தினையுடையீராதலான்* உம்மை வினவுகின்றேன்; இக்காட்டிடத்து என்னுடைய மகளொருத்தியும் வேறொருத்தி மகனொருவனும் பிறரறியாமற் றங்களிலே கூடினதாங்கள் இப்பொழுது பிறர் அறிந்த கூட்டத்தினை யுடையராயினார்; அத்தன்மையார் இருவரைக் காணாதிருந்தீரோ? இக்காட்டிடைக் காணாதிருந்தேம் அல்லேம்; கண்டு அஃதறமென்றே கருதிப் போந்தேம்; ஆண்மக்கட்குக் கூறும் அழகினையுடைய தலைவனோடே இவ்வரிய சுரத்தைப் போகக் கருதிப் போந்த மாட்சிமைப்பட்ட அணியினையுடைய மடப்பத்தையுடையாளுக்குத் தாயாந்தன்மையை உடையீர்போலே இருந்தீர்;

அரியயனரனென்னும் மூவரையும் ஒருவனாகவல்லது வேறாக[3] நினையாத நெஞ்சத்தாலே ஐம்பொறியும் நுமக்கு ஏவல் செய்தலை இயல்

* சிலப். உஉ: கசு: ௩சு: குறுந். கடுசு; முல்லை. ௩எ-௩அ.

(பாடம்) 1. பேர்ந்தேம். 2. எதுக்காட்டி. 3. வெவ்வேறாக.

பாகவுடைய கோட்பாட்டையும் உமக்குரிய ஒழுக்கத்தையுமுடைய 'அந்தணீ' ரென்க. குறிப்பு, ஆகுபெயர்.

'பெரும'வென்றாள் அவர்கள் ஆசிரியனாகிய பெரியோனை. அந்தணர் அவன் மாணாக்கர். அவர்களைப் 'பெருமா,' 'அந்தணீ'ரென விளித்தாள்; பெயர்கள் ஒருவனை ஒருவன் ஆற்றுப்படுத்த செய்யுளின்மையின் முன்னிலை சுட்டிய ஒருமைக்கிளவி பன்மையொடு முடிந்ததல்லாமை யுணர்க.

காணிரோ? குறுகிநின்றது. கண்டேமென்னுமற் 'காணேமல்லேங்கண்டன' மென்றதனால் அங்ஙனம்போகின்றவரை அறிந்து விலக்கல் அறமன்றென்று போந்தேமாகக்[1] கொள்க. போறிரென்றார், தேடிவருவாள் செவிலி யென்பது உணர்ந்து.

இது தரவு.

(கஉ - கச) **பலவுறு............கனையவளே:—**

(இ - ள்.) நறியனபலவுங் கூடும் நறிய சந்தனந் தங்கண்[2] மெய்ப்படுப்பார்க்குப் பயன்கொடுப்பதல்லது மலையிடத்தே பிறந்தனவாயினும் அச் சந்தனங்கடாம் அம்மலைக்கு என்ன பயனைக் கொடுக்கும்? ஆராயுங்காலத்து நும்முடைய மகளும் பயன்படும் பருவத்து நுமக்கும் பயன்படாள்;

(கரு - கஎ) **சீர்கெழு...........கனையவளே:—**

(இ - ள்.) தலைமை பொருந்திய வெள்ளிய முத்துக்கள் அணிவார்க்குப் பயன்படுவதல்லது கடலிடத்தே பிறந்தனவாயினும் அம் முத்தங்கடாம் அக்கடலுக்கு என்ன பயனைக் கொடுக்கும்?* ஆராயுங் காலத்து நும்முடைய மகளும் பயன்படும் பருவத்து நுமக்கும் பயன் படாள்;

(கஅ - உ०) **ஏழ்புணர்...........கனையவளே:—**

(இ - ள்.) ஏழுநரம்பாற் கூட்டிய இனிய ஓசைகள் பாடுவார்க்குப் பயன்கொடுத்தலல்லது யாழிடத்தே பிறந்தனவாயினும் அவ்வோசைகடாம் அந்த யாழுக்கு என்ன பயனைக்கொடுக்கும்? ஆராயுங் காலத்து நும்முடைய மகளும் பயன்படும் பருவத்து நுமக்கும் பயன்படாள்;

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(உக) **எனவாங்கு:—**

அசை.

இது தனிச்சொல்.

(உஉ - உச) **இறந்த..........மற்றதுவே:—**

---

* சீவகசிந். ருகூஉ

(பாடம்) 1. பெயர்ந்தேமென்றாராக. 2. சந்தன மரங்கள்.

(இ - ள்.) ஆதலான் மிக்க கற்பினையுடையாளுக்கு வருத்த முறாதே கொள்ளுமின்! இருமுதுகுரவரிலுஞ் சிறந்த கணவனை வழி பட்டு அவன் பின்னே போனாள்; இம்மையில் இங்ஙனங் கற்புப் பூண்டு நிகழ்த்தும் இவ்வில்லறமே அறங்களிற் றலையான அறம்;* மறுமையில் இவ்விருவரும் நீங்காமற் சுவர்க்கத்திலே செல்லும் வழியும் அவ்வழி பாடே.

இது சுரிதகம்.

படரன்மின் ஒருசொல், படர்மினென்பதன் மறையாதலின்.

அறத்திடத்து நின்று நீங்காதவாறென்று பொருள்கூறிற் றலைப் பிரியா வாறெனப் பகரவொற்றுப் பெறுதல்வேண்டும், "ஐகார விறுதிப் பெயர் நிலை முன்னர் - வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே"† என்றலின். மற்று வினைமாற்றாய் மறுமையை உணர்த்திற்று. ஆறு மென்ற உம்மை சிறப்பு.

இதனாற் செவிலிக்குத் தன்மை யென்னும் மெய்ப்பாடு பிறந்தது.

"நூலே கரக முக்கோன் மணையே - யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய"‡ என்பதனாற் கரகமும் முக்கோலுங் கூறினார்.

இது பதினோரடித்தரவும் மூன்றடித் தாழிசையும், அசைநிலை யாகிய தனிச்சொல்லுஞ் சிறுமைக் கெல்லை கூறுமையின் ஆசிரியத் திற்குக் கூறிய மூன்றடிச் சிறுமையும் பெற்ற சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௮)

௧0

வறியவ னிளமைபோல் வாடிய சினையவாய்ச்
சிறியவன் செல்வம்போற் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி
யார்கண்ணு மிகந்துசெய் திசைகெட்டா னிறுதிபோல்
வேரோடு மரம்வெம்ப விரிகதிர் தெறுதலி
னலவுற்றுக் குடிகூவ வாறின்றிப் பொருள்வெஃகிக்
கொலையஞ்சா வினைவராற் கோல்கோடி யவனிழ
லுலகுபோ லுலறிய வுயர்மர வெஞ்சுரம்;
இடைகொண்டு பொருள்வயி னிறத்திநீ யெனக்கேட்பி
னுடைபுநெஞ் சுகவாங்கே யொளியோடற் பாண்மன்னோ
படையமை சேக்கையுட் பாயலி னறியாய்நீ
புடைபெயர்வா யாயினும் புலம்புகொண் டினைபவள்;
முனிவின்றி முயல்பொருட் கிறத்திநீ யெனக்கேட்பிற்
பனியகண் படலோல்லா படர்கூர்கிற் பாண்மன்னோ

* குறள்: ௪௧. † தொல். எழுத்து: ௨௮0.
‡ தொல். பொருள்: ௬௨௫.

நனிகொண்ட சாயலா ணயந்துநீ நகையாகத்
துனிசெய்து நீடினுந் துறப்பஞ்சிக் கலுழ்பவள் ;
பொருணோக்கிப் பிரிந்துநீ போகுதி யெனக்கேட்பின்
மருணோக்க மடிந்தாங்கே மயல்கூர்கிற் பாண்மன்னோ
விருணோக்க மிடையின்றி யீரத்தி னியன்றநின்
னருணோக்க மழியினு மவலங்கொண் டழிபவள் ;
எனவாங்கு,
வினைவெஃகி நீசெலின் விடுமிவ ளுயிரெனப்
புனையிழாய் நின்னிலை யான்கூறப் பையென
நிலவுவே னெடுந்தகை நீளிடைச்
செலவொழிந் தனனாற் செறிகநின் வளையே.

இது, தலைமகனாற் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி, இவ்வகைப்பட்ட சுரத்தைப் பொருள் காரணமாகப் பிரிகின்றீரெனக் கேட்பின் இவ்வகை யாகற் பால ளெனச் சொல்லிச் செலவழுங்குவித்தமை, தலைமகட்குச் சொல்லியது.

(க - எ) **வறியவன்...............வெஞ்சுரம் :—**

(இ - ள்.) பிரமசரியங் காத்தலான் இளமைப் பயன் கொள்ளாது வறியனானவன் இளமைச் செவ்வியின்றி இருக்குமாறுபோலத்* தளிர்கள் வாடின கொம்புகளையுடையவாய்க், கொடுத்தற்கு மனஞ் சிறியனானவனுடைய செல்வந் தன்னைச் சேர்ந்தவர்தம்மைப்† பாதுகாவாதவாறு போலத் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நிழலின்றாய், யாவரிடத்தும் உலக ஒழுக்கத்தைக் கடந்து தீங்குசெய்து பின்பு புகழில்லையானவனுடைய முடிவு காலத்து அவன் கிளையேயன்றி அவனுங் கெடுமாறு போல, மரஞ்சினையேயன்றி வேரோடே நின்று வெம்பும்படியாக ஞாயிற்றினுடைய பரந்த கதிர்கள் சுடுகையினாலே வருத்தமுற்றுக், குடிமக்கள் கூப்பிடும்படி கொலைத்தொழிலுக்கு அஞ்சாத அமைச்சராலே நெறியன்றிப் பொருளை வாங்கிக்கொண்டு செங்கோல் வளைந்த அரசனுடைய குடைநிழலிற் றங்கிய உலகம்போலே உலறின உயர்ந்த மரங்களுடைய வெய்ய காட்டை[1]‡;

சினையவாய், நிழலின்றாய், வெம்ப வென்க. தெறுகையினாலே உலறிய மர மென்க.

இது தரவு.

(அ - கக) **இடைகொண் ....டினைபவள் :—**

* கலி - ௩அ : க௫. † குறள் அ௩எ. ‡ கலி - அ.
(பாடம்) 1. காட்டிடை.

(இ - ள்.) பதம்படுத்தல்[1] பொருந்திய படுக்கையிடத்தே துயிலிடத்து நீ அவள் வருத்தம் அறியாயாய் அவள் முயங்கிய கையைவிட்டு நீங்குவாயாயினுந் தனிமைகொண்டு வருந்தும் அவள் கூட்டத்திற்கு இடையே பிரிதலை மனத்தே கொண்டு வேற்றுநாட்டிடத்தே நிலைநில்லாத பொருளினிடத்தே நீ போவை யென்று யான் கூறக் கேட்பின் நெஞ்சழிந்து கெட்டுப்போக மிகவும் ஒளிகெடுவாளோ? இறந்துபடுவாளே ;

இனைபவள் ஒளியோடற்பாலளோ[2] வென்க. படையாவன, "சிறுபூளை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேண - முறுதூவி தாமிவையோ ரைந்து." என்பனவாம்.

ஒளியோடற்பாள், முற்றுவினைத் திரிசொல். அறியாய்: வினையெச்சமுற்று. ஓகாரம், எதிர்மறை.

(௧௨ - ௧௫) முனிவின்றி............கலுழ்பவள் :—

(இ - ள்.) மிகுதியைக்கொண்ட மென்மையையுடையவள் நீ ஓர் விளையாட்டை விரும்பி விளையாட்டாக ஒரு நீக்கத்தைச் செய்து அதிலே சிறிது பொழுது நீட்டிப்பினும் அத்துணை நீக்கத்துக்கு அஞ்சிக் கலங்குகின்றவள், யாம் இவளைப் பிரிகின்றேமென்னும் வெறுப்பின்றி முயன்று தேடும் பொருள் காரணமாக நீ போவையென்று யான் கூறக் கேட்பின், நீரையுடையனவாகிய கண்கள் மிகவும் உறக்கத்தைப் பொருந்தாவாய் நினைவு மிகுவாளோ ? இறந்துபடுவாளே ;

(௧௬ - ௧௯) பொருநனோக்கி............டழிபவள் :—

(இ - ள்.) மனத்திற்கு இருளைத் தருகின்ற பார்வை இடையின்றி அருளிடத்துச்[3] சென்ற பார்வை நீங்கினும் வருத்தங்கொண்டு நெஞ்சழிபவள், நீ பொருளை நன்றென்று கருதித் தன்னைப் பிரிந்து அவ்விடத்தே போவையென்று யான் கூறக்கேட்பிற், கண்டார் மருளும் அழகுகெட்டு மிகவும் மயக்கம் மிகுவாளோ ? இறந்துபடுவாளே ;

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(௨௦) எனவாங்கு :—

அசை.

இது தனிச்சொல்.

(௨௧ - ௨௪) வினைவேஃகி...........வளையே :—

(இ - ள்.) புனைந்த பூணினையுடையாய்! இவளுடைய உயிர் நீ பொருளைத் தேடுதலை விரும்பிப் போகின் தானும் போமென்று* நின் பிரிவாற்றுமையை யான் சொல்லப், புகழ்ச்சி நிலைபெறும் வேலினை

---

* கலி. ௫ : ௧௮ - ௧௯.

(பாடம்) 1. பலவும்படுத்தல். 2. பாளோ. 3. அவளிடத்து.

யுடைய நெடிய தகையினையுடையான் நீண்ட வழியிடத்துப் போக்கைப் பையெனத் தவிர்ந்தனன்; இனி நின்வளை[1] கழலாதிருப்பனவாக!

ஆல், ஆசை.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவகையுந் தலைவற்கு இழிவுந் தோழிக்கு அச்சமும் பிறந்தன.

இது சுரிதகம்.

இஃது ஏழடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் அசைநிலையான அடை நிலைக்கிளவியும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக் கலி. (க)

கக

அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப்[2] பொருள்வயிற் சென்றநங்[3] காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி;

அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையாற்
கடியவே கனங்குழாஅய் காடென்றா ரக்காட்டு
டடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிறெனவு முரைத்தனரே;

இன்பத்தி னிகந்தொரீஇ யிலைதீந்த வுலவையாற்
றுன்புறூஉந் தகையவே காடென்றா ரக்காட்டு
ளன்புகொண் மடப்பெடை யசைஇய வருத்தத்தை
மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே;

கன்மிசை வேய்வாடக் கனைகதிர் தெறுதலாற்
றுன்னரூஉந் தகையவே காடென்றா ரக்காட்டு
ளின்னிழ லின்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்குங் கலையெனவு முரைத்தனரே;

எனவாங்கு,

இனைநல முடைய கானஞ் சென்றோர்
புனைநலம் வாட்டுந ரல்லர் மனைவயிற்
பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கணு மாடுமா லிடனே.

(பாடம்) 1. வளைகள். 2. பிரிவுள்ளிப். 3. பெயர்ந்தநங்.

இது தலைவி, மூன்றன்பகுதி தலைவன்கூறிப் பொருள்வயிற் பிரிகின்ற காலத்துக் காடு கடியவாயினும் இவ்வகைப்பட்டனவும் உள வென்று கூறினர். அவை காண்டலின் வருவரெனத் தோழிக்குக் கூறி அதற்கு நிமித்தமுங் கூறி ஆற்றுவித்தது.

மூன்றன்பகுதி கூறுதலாவது, அறத்தினாற் பொருளாக்கி அப் பொருளாற் காமம் நுகர்வே னென்றலாம். உடைமையது உயர்ச்சிகூறிப் பிரிந்தானெனக் கிளவி கூறிற் பொருள்வயிற் பிரிதலின்றாம், அது பொருள்வயிற்பிரிவை விலக்குமென்றலின்.

(௧) அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும் :—

(இ - ள்.) தம்மை அருள்பண்ணி வந்த அந்தணர் தாபதர் முதலியோருக்குப் பெறுதற்கரிதாய அறஞ்செய்தலைப் பொருந்தி வேண்டுவன கொடுத்தலும் ;

இஃது அருளென்னும் மெய்ப்பாடு.

(௨) பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும் :—

(இ - ள்.) பெரிதாய பகைகளை[1] யெல்லாம் வென்று* அச் செருக்கினாற் றம்மை வழிபடாதாரை அழித்தலும் ;

(௩) காதலிற் புரிவமர் புணர்ச்சியுந் தருமெனா :—

(இ - ள்.) முற்பிறப்பில் இருவர்க்கும் உண்டான காதலினாலே இப் பிறப்பில் மனம் பொருந்துதல் அமர்ந்த கூட்டத்தினையுந் தருமென்று நமக்குக் கூறி ;

"துன்புறு பொழுதினு மெல்லாங் கிழவன் - வன்புறுத் தல்லது சேற லில்லை"† என்பதனாற் றலைவன் வற்புறுத்திச் செல்கின்றமை இதனாற் பெற்றாம்.

(௪ - ரு) பிரிவெண்ணிப்............கேளினி :—

(இ - ள்.) பொருள்வயிற் பிரிவை நன்றென் றெண்ணிப்போன நம்முடைய காதலர் வருவர்போலே இருந்தது ; விளங்குகின்ற பூணினையுடையாய்! யான் அவர் வரவினைத் துணிவல் ; இப்பொழுது அதற்குக் காரணங் கேள் ;

பொருள் அளித்தலுந் தெறுதலும் புணர்ச்சியுந் தருமென‡ எண்ணிச்சென்ற காதல ரென்க. இதனாற் போந்த பொருள் அருளியோர்க்கு அளித்த அறத்தாலே பேணாரை அழித்துப் பொருளைத் தேடி அப்பொருளாற் புணர்ச்சிபெறுவேனென மூன்றன்பகுதி கூறினானாயிற்று.

இது தரவு.

---

* குறள். எ௫௪: சீவகசிந். ௪௯௭. † தொல். பொருள்: ௧௮௪.
‡ குறள். எ௬0; புறம். ௨௮: ௧௫ - ௧௬ - சீவகசிந். ௪௯௭.
(பாடம்) 1. பகையை.

(௬ - ௯) அடிதாங்கும்...........முரைத்தனரே :—

(இ - ள்.) பொன்னாற் செய்த கனவிய குழையினையுடையாய்! காடுகள் நெருப்புப்போன்ற வெம்மையாலே அடிபொறுக்கும் அளவின்றிக் கடியவா யிருக்குமென்று சொன்னார்; சொல்லிய காட்டகத்தே களிறு, துடிபோலும் அடியையுடைய யானைக்கன்றுகள் இழிந்து தாயுந் தந்தையும் உண்ணவேண்டுமென்று கருதாது கலக்கிய சிறிய நீரை, முதற் பிடியை ஊட்டிப் பின்பு தானு முண்ணுமென்றுஞ் சொன்னார்;

(க0 - க௩) இன்பத்தின்...........முரைத்தனரே :—

(இ - ள்.) காடுகள் இலை பசுமை இகந்து தீந்த கொம்புகளாலே இன்பத்தினின்று நீங்கிச் சென்றாரைத் துன்பமுறுத்துந் தகைமையை யுடையவாயே இருக்குமென்று சொன்னார்; சொல்லிய காட்டிடத்தே புறவுகள் தாம் அன்புகொண்ட மடப்பத்தையுடைய பெடைகள் வெம்மையால் இளைத்த வருத்தத்தைத் தஞ் சிறகை விரித்து அதன் நிழலாலே அவ்வெம்மையைத் தீர்க்கு மென்றுஞ்* சொன்னார்.

சிறகர்: அர் ஈற்றுப்போலி.

(க௪ - க௭) கன்மிசை...........முரைத்தனரே :—

(இ - ள்.) காடுகள் ஞாயிற்றினுடைய செறிந்த கதிர்கள் மலையின் மேனின்ற மூங்கில்கள் வாடும்படி சுடுதலாலே செல்வார்க்குச் சேருதலரிய தகைமையினை யுடையவாயே† இருக்குமென்று சொன்னார்; சொல்லிய காட்டிடத்தே கலைமான் இனியநிழ லில்லாதபடியாலே வருந்திய மடப்பத்தையுடைய தன் பிணைக்குத் தான் நின்று தன்நிழலைக் கொடுத்து உயிரை அளியா நிற்குமென்றுஞ்‡ சொன்னார்;

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(க௮) எனவாங்கு :—

அசை.

இது தனிச்சொல்.

(க௯ - உஉ) இனைநலம்...........லிடனே :—

(இ - ள்.) இங்ஙனம் அவர்க்கு அருள்வந்தவை காட்டுதலின் அவர் வருந்துதற்குக் காரணமான நன்மைகளுடைய காட்டைப் போனவர் நமது புனைந்த நலத்தைக் கெடுக்குமவரல்லர்காண்; அதற்குக் காரணம் என்னெனின், நம்மனையிடத்துப் பல்லியும் நன்றாகிய இடத்தே அவர் வரவுக்குப் பொருந்திக் கூறின;§ நல்ல அழகையுடைய மையுண்கண்ணும் இடந்துடியாநிற்கும்.

* சீவகசிந்: கக௮௭. † புறம்: ௩௭0. பதிற்றுப்பத்து. ௪௩: கஉ-க௪.
‡ சீவகசிந்: கக௮௮. § நற்றிணை: உ௪௬ : சீவகசிந்: ககு0௯.

பல்லி இசைத்தது, பிறிதின்கட் டோன்றிய ஆக்கம்பற்றிய வியப்பு. இடந்துடித்தது, தன்கட் டோன்றிய ஆக்கம்பற்றிய வியப்பு.

பல்லியுங் கண்ணுமென்னும் உம்மைகள் எச்சவும்மை. இனைநல மென்பதற்கு இனைய நலமென்பது விகாரப்பட்ட தென்பாரும் உளர்.

இனைய நல மென்று பாடமாயின் இத்தன்மையவாய நல மென்க.

இப்பாட்டுப் "புணர்ந்துடன் போகிய கிழவோண் மனையிருந் - திடைச்சுரத் திறைச்சியும் வினையுஞ் சுட்டி - யன்புறு தக்க கிளத்த லூனே - கிழவோன் செய்வினைக் கச்ச மாகும்"* என்னுஞ் சூத்திரத்துப் புணர்ந் துடன்போகாத தலைவி மனைக்கணிருந்து தலைவன் அன்புறுத் தத்தக்கன கூறக் கேட்டுத் தலைவன் தன்மேல் அன்புறுதற்குத் தக்க கருப்பொருளைக் கூறித் தலைவன் செய்வினை முடியாது வருவனென் னும் அச்சம் பிறவாமல் மீண்டு வருவனெனத் துணிந்தே கூறு மென் றலிற், 'புனைநலம் வாட்டுந ரல்லர்' என வரவு கருதிக் கூறினாள். ஆற்று விக்குந் தோழி[1] 'வருவர் கொல்'லென ஐயுற்றுக் கூறலாகாமையிற் றோழிகூற் றன்மை உணர்க.

இது சுரிதகம்.

இஃது ஐந்தடித்தரவும் நாலடித்தாழிசையும் அசைநிலையாகிய அடைநிலைக் கிளவியும்[2] நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (கo)

கஉ

இடூஉ ணெடுவேலி போலக் கொலைவர்
கொடுமரந் தேய்த்தார் பதுக்கை நிரைத்த
கடுநவை யாராற் றறுசுனை முற்றி
யுடங்குநீர் வேட்ட வுடம்புயங் கியானை
கடுந்தாம் பதிபாங்குக் கைதெறப் பட்டு
வெறிநிரை வேறாகச் சாரச் சாரலோடி[3]
நெறிமயக் குற்ற நிரம்பாநீ டத்தஞ்
சிறுநனி நீதுஞ்சி யேற்பினு மஞ்சு
நறுநுத னீத்துப் பொருள்வயிற் செல்வோ
யுரனுடை யுள்ளத்தை செய்பொருண் முற்றிய
வளமையா னாகும் பொருளிது வென்பா
யிளமையுங் காமமு நின்பாணி நில்லா
விடைமுலைக் கோதை குழைய முயங்கு

* தொல். பொருள்: கசஅ.

(பாடம்) 1. தொழில். 2. இடைநிலைக்கிளவியும். 3. சார்ச்சாரலோடி.

முறைநாள் கழித லுருஅமைக் காண்டை
கடு. கடைநா ளிதுவென் றறிந்தாரு மில்லைப்
போற்றாய் பெருமநீ காமம் புகர்பட
வேற்றுமைக் கொண்டு பொருள்வயிற் போகுவாய்
கூற்றமு மூப்பு மறந்தாரோ டோராஅங்கு[1]
மாற்றுமைக் கொண்ட வழி.

இது, தலைமகனாற் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி காட்டது கடுமையுந் தலைவியது மென்மையும் "நாளது சின்மையும் இளமைய தருமையுந், தாளாண் பக்கமுந் தகுதிய தமைதியும், அன்பின தகலமும் அகற்சிய தருமையும்"* கூறிச் செலவழுங்குவித்தது.

(இ - ள்.) கட்டு முள்ளால் இடும் நெடிய வேலிபோலக் கொலைத் தொழிலையுடைய வேடர் வில்லாலே கொல்லப்பட்டவருடைய உடலம் மறையவிட்ட இலைக்குவை நிரைத்துக் கிடக்கின்ற கடிய குற்றம் நிறைந்த வழியில் நீர் அறுங் கடுஞ்சுனையைச் சூழ்ந்து தண்ணீருண்டலை விரும்பிய உடம்பு வருந்தின யானைகள் தாஞ் சேரப்பதிந்து அவ்விடத்துக் கைகள் சுடப்பட்டு ஒழுங்குபட்ட திரள்கள் வெவ்வேறாம்படி மலைச் சாரல்தோறும் ஓடுகையினாலே பழைய வழிகள் மயங்கப்பட்ட தொலையாத நீண்ட காட்டைப், பண்டு துயில்கொள்ளுங் காலத்தின் மிகச் சிறிது பொழுது தாழ்த்துத் துயில்கொண் டெழுந்திருப்பினும் இதுவும் ஒன்றுடைத்தென்று அஞ்சும் நறிய நுதலை யுடையாளைக் கைவிட்டுப் பொருளிடத்தே வேட்கை நிகழ்ந்து போகின்றவனே! நீதான் வலியுடைத்தாகிய மனத்தையுடையை; தேடும் பொருளைத் தேடி முடித்த செல்வத்தாலே உண்டாகும் பொருள்தான் இவ்வின்ப மென்று கூறுகின்றவனே! நீ அப்பொருளைத் தேடிவரக் குறித்த காலத்தளவும் இளமையுங் காமமும் நின் கையிடத்து நில்லாவாய் நாடோறுங் கழியும்;† அதுவே அன்றி இறக்கும் நாள் இதுவென்று உலகத்திலே அறிந்தவர்களும் இல்லை;‡ காதலான்[2] முலையிடையிற் கோதை குழையும்படி முயங்கும் முறைமையினையுடைய நாள்கள் இன்னும் அப்பயனின்றிப்[3] போதலுருமையை நெஞ்சாலே காண்பாய்; காம தன்மங் குற்றப்படும்படி அதனோடு வேறுபாடுகொண்டு பொருளிடத்தே வேட்கை நிகழ்ந்து போகின்றவனே! பெருமா! நீ தமக்கு வருகின்ற கூற்றத்தையும் மூப்பையும் மறந்திருக்கின்ற அறிவில்லாதாருடனே ஒருபடிப்பட்ட மாறுபாட்டினைக்கொண்ட நன்மக்கள் நிற்கின்ற வழியினை நினக்கு வழியாகப் பேணாய்.

---

* தொல். பொருள்: ௬௧. + கலி. கடு: உ௬ - உ௫; க௮: எ - க௨.
‡ சிலப். உ௮: க௮க - உ.

(பாடம்) 1. டோராஅங்கு. 2. ஆதலான். 3. இளமைப்பயனின்றிப்.

முதுவேனிற் காலங்களெல்லாம் நீர் அறுதலின் அறுசுனை யென நிகழ்காலத்தாற் கூறினர். கடுமை ஈண்டு வெம்மை மேற்று. இனிக், கடுந்தாகமென வடமொழித் திரிபாக்கி விகாரமாய் நின்ற தென்பாரும் உளர். தாகத்தாலே பதிவென்க.

'ஓடி' யென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் "அம்முக் கிளவியும்"* என்னுஞ் சூத்திர விதியாற் பிறவினை கொண்டது.

'அஞ்சு' மென்றது பிரியுமாறு நினைந்து முன்னர்த் துயிலின்றிப் பின்னர்த் தாழ்க்கத் துயின்றானென்று அஞ்சினாளென்க.

காண் என்னும் முன்னிலைவினை 'காண்டை' யெனத் திரிந்தது.

மாற்றுமைக்கோடல் கூற்றமும் மூப்பும் உண்டென்றிருத்தல்.

'கடைநா ளிதுவென் றறிந்தாரு மில்லை' இது நாளது சின்மை; 'இளமையுங் காமமு நின்பாணி நில்லா' இஃது இளமைய தருமை; 'உரனுடை யுள்ளத்தை' இது தாளாண்பக்கம்;'செய்பொருண் முற்றிய' இதுதேடும் முறைமையிற் றேடவேண்டுமென்றலிற் றகுதியதமைதி; 'சிறுநனி நீ...செல்வோய்' இஃது அன்பினதகலம்; 'இடைமுலைக்... காண்டை' இஃது அகற்சியதருமை; 'செய்பொருண் முற்றி...என்பாய்' என்பது செல்வத்தாற் பிறந்த உவகை, வளமையானுகும் மனமகிழ்ச்சி இது வென்றலின்.

"நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலுந் திணையே"† என்பதனாற் றலைவன் முன் ஒருகாற் கூறியவற்றினைத் தோழி தலைவற்குக்கூறிச் செலவழுங் குவித்தாள்.

"சுரமென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே."‡ என்பதனால் வழி யருமை கூறினாள்.

இவள் கூறுகின்ற காலத்துத் தலைவற்கு மூப்பென்னும் மெய்ப் பாடு தோன்றிப் பின்னர் அசைவு பிறந்தது; தோழிக்கு நடுக்கம் பிறந்தது.

இது பன்னீரடியின் இகந்து ஒருபொருணுதலாது ஆசிரியத்தளை விரவிவந்த சீர்வகைக் கலிவெண்பா. (௧௧)

௧௩

செருமிகு சினவேந்தன் சிவந்திறுத்த புலம்போல
வெரிவெந்த[1] கரிவறல் வாய்புகுவ காணுவாய்ப்
பொரிமலர்ந் தன்ன பொறிய மடமான்
திரிமருப் பேறோடு தேரறேர்க் கோட[2]

---

* தொல். சொல்: ௨௩௧. † தொல். பொருள்: ௪௪.
‡ தொல். பொருள்: ௨௧௬.
(பாடம்) 1. வெரிமேய்ந்த. 2. தேரறற்கோட.

மரல்சாய மலைவெம்ப மந்தி யுயங்க
வுரல்போ லடிய வுடம்புயங் கியானை
யூறுநீ ரடங்கலி னுண்கயங் காணாது
சேறு சுவைத்துத்தஞ் செல்லுயிர் தாங்கும்
புயறுளி மாறிய போக்கரு வெஞ்சுரம்;

எல்வளை யெம்மோடு நீவரின் யாழநின்
மெல்லியன் மேவந்த சீறடித் தாமரை
யல்லிசே ராயித ழரக்குத்தோய்ந் தவைபோலக்
கல்லுறி னவ்வடி கறுக்குந வல்லவோ;

நலம்பெறு சுடர்நுதா லெம்மோடு நீவரி
னிலங்குமா ணவிர்தூவி யன்னமேன் சேக்கையுட்
டுலங்குமான் மேலூர்தித் துயிலேற்பாய் மற்றாண்டை
விலங்குமான் குரல்கேட்பின் வெருவுவை யல்லையோ;

கிளிபுரை கிளவியா யெம்மோடு நீவரிற்
றளிபொழி தளிரன்ன வெழின்மேனி கவின்வாட
முளியரில் பொத்திய முழங்கழ லிடைபோழ்ந்த
வளியுறி னவ்வெழில் வாடுவை யல்லையோ;

எனவாங்கு,
அனையவை காதலர் கூறலின் வினைவயிற்
பிரிகுவ ரெனப்பெரி தழியாதி திரிபுறீஇக்
கடுங்குரை யருமைய காடெனி னல்லது
கொடுங்குழாய் துறக்குந ரல்லர்
நடுங்குதல் காண்மார் நகைகுறித் தனரே.

இது, தலைமகனாற் பிரிவுணர்த்தப்பட்டு ஆற்றாளாய தலைமகள், யான் நும்மோடு போதுவல் என்றாட்குத், தலைவன் அவளது மென்மையுங் காட்டின் கடுமையுங் கூறி உடம்படானாக, ஆற்றாளாய தலைவியைத் தோழி, அவர் நம்மோடு நகையாடிச் சொன்னார் பிரிவரல்லரென வற்புறுத்தியது.

(க - கூ) சேருமித...........வெஞ்சுரம்:—

(இ - ள்.) போர்த்தொழிலிலே மிகுகின்ற சினத்தையுடைய அரசன் கோபித்துச் சென்றுவிட்ட பகைப்புலத்தை நெருப்புத் தின்றாற்போல, நெருப்புத்தின்ற கரியினையுடைய வறந்த நிலத்திடத்தனவாகிய பொரிமலர்ந்தாற் போன்ற புள்ளிகளையுடையவாகிய மடப்பத்

தையுடைய மான்கள் உணவுகளைக் காணுவாய்த் திரிந்த கொம்பினை யுடைய ஏற்றேடே பேய்த்தேரை நீரென்று கருதி உண்டற்பொருட்டு ஓட,* மரல்வாடும்படி மலைகள் கொதிக்க, ஊணின்றி மந்திகள் வருந்த, உரல்போன்ற அடிகளையுடையவாகிய உடம்பு வருந்திய யானைகள், ஊறுகின்ற நீரூற்று அடங்கலின், நீர் உண்டற்கு வேறோர் நீர்நிலை காணுமற் சேற்றில் ஈரத்தை நுகர்ந்து தம் போகின்ற உயிரைக் காக்கும் மேகந் துளித்தலைத் தவிர்ந்த செலவரிய வெய்ய சுரத்தை;[1]

"பன்றி புல்வா யுழையே கவரி-யென்றிவை நான்கு மேறெனற் குரிய."† இதனுன் ஏறென்ருர். வெந்த கரி, உண்ட எச்சில்போல நின்றது. ஏற்றேடு என்பது 'ஏறேடு' என விகாரமாயிற்று. சுரத் தென்னும் அத்து விகாரத்தாற் றொக்கது.

இது தரவு.

(கo - கங) **எல்வளை............வல்லவோ:—**

(இ - ள்.) ஒளியினையுடைத்தாகிய வளையினையுடையாய்! நீ எம்மோடு வருவையாயின் நின்னுடைய மெல்லிதாகிய இயல்பினையுடைய அனிச்ச முதலியவற்றிலே பொருந்துதல் வந்த சிறிய அடிகள்‡ ஆண்டுள்ள கல்லைத் தீண்டும்; அவ்வடிகள் கல்லைத் தீண்டுமாயின் தாமரைப் பூவினது அல்லியைச் சேர்ந்த அழகிய இதழ்கள் இங்குலிகந் தோய்ந்தன போலக் கறுப்பன வல்லவோ?

(கச - கஎ) **நலம்பெறு............யல்லையோ:—**

(இ - ள்.) நன்மையைப் பெறுகின்ற ஒளியினையுடைத்தாகிய நுதலினை யுடையாய்! நீ எம்மோடு கூட வருவையாயிற் சிங்கக்கான்மேற் றைத்த தூங்குகட்டிலின் இலங்கும் மாட்சிமை விளங்கும் அன்னத்தூவியாற் செய்த மெல்லிய படுக்கையிடத்தே உறக்கத்தைப் பொருந்துகின்ற நீ, பொய்யான சிங்கம் ஒழிய அக்காட்டிடத்தில் விலங்காகிய சிங்கத்தின் குரலைக் கேட்பின் அஞ்சுவையல்லையோ ?

மாட்சிமை விளங்குகின்ற தூவியையுடைய அன்னமென்பது முதற் கேற்ற அடையடுத்த ஆகுபெயர்.

துலங்கூர்தி: தூங்குகட்டில். மற்று, வினைமாற்று; வெருவரத் தக்க, பொய்ம்மானல்லாத மெய்ம்மானின் குரல்கேட்பி னெனப் பொருள் தந்து நின்றது.

(கஅ - உக) **கிளிபுரை............யல்லையோ:—**

(இ - ள்.) கிளியை யொக்கும் மொழியினையுடையாய்! நீ எம்மோடே வருவையாயின் முகில் துளியைச் சொரியப்பட்ட தளிரை

* அகம். உக; ௬கரு. † தொல். பொருள்: ருகங.
‡ குறள். ககஉo; சீவகசிந். ௬சக.
(பாடம்) 1. சுரத்தே.

யொத்த அழகினையுடையமேனி அழகு கெடும்படி உலர்ந்த சிறுதூற்றை மறைத்த முழங்குகின்ற அழலினது நடுவை ஊடறுத்து வந்த காற்றுத் தீண்டின் அந்த அழகு கெடுவையல்லையோ?

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(உஉ) **எனவாங்கு**

(இ - ள்.) என்று; 'ஆங்கு': அசை.

இது தனிச்சொல்.

(உங - உஎ) **அனையவை...........துறித்தனரே:—**

(இ - ள்.) நினது அழகு கெடும் அச்சமாகிய அத்தன்மைய வற்றை நின்னைக் காதலித்தவர் கூறுகையினாலே யாம் பிரியின் இவள் இறப்பளென்று பிரியார்; ஆதலான் மனத்தைத் திரிவுறுத்தி வினையிடத் துப் பிரிகுவரென மிக நெஞ்சழியாதேகொள்; வளைந்த மகரக்குழை யையுடையாய்! காடு கடிய அருமைய வென்று சொல்லுவாராயின், நினது மெய்ந் நடுக்கத்தைத் காண்டற்கு ஒரு விளையாட்டைக் குறித்துக் கூறினாரென்பதல்லது துறப்பரென்று நாஞ்[1] சொல்லுமவரல்லர்.

காட்டின் கடுமை தாமே கூறினர், நாம் போதற்கு உடம்படே மென்பது தாமே உணர்வாராகலின்.

இது சுரிதகம்.

தாழிசைகள் தலைவன் உடன்போக்கு மறுத்துக்கூறியன, வினை வயிற் பிரிவரெனவே கற்பிற் கூறியதாயிற்று. காடும் 'கடுங்குரை அருமைய' வெனத் தரவிற் பொருளையுஞ் சுரிதகத்து உடன்கொண்டு கூறினர், "தரவிய லொத்து மதனகப் படுமே"* என்னுஞ் சூத்திரத்து இயலென்றதனால்.

தலைவன் இளமை பொருளாகத் தலைவற்கு நசை[2] பிறந்தது. தலை விக்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் ஐயடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கஉ)

கங

அணைமரு ளின்றுயி லம்பணைத் தடமென்றோட்
டுணைமல ரெழினீலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்
மணமௌவன் முகையன்ன மாவீழ்வா னிரை[3]வெண்பன்

* தொல். பொருள்: சசசு.

(பாடம்) 1. நான். 2. நகை. 3. மாவீழ்வார் நிரை.

மணநாறு நறுநுதன் மாரிவீ ழிருங்கூந்த
லலர்முலை யாகத் தகன்ற வல்குற்[1]
சிலநிரை வால்வளைச் செய்யா யோவெனப்
பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி
யினிய சொல்லி யின்னாங்கு பெயர்ப்ப
தினியறிந் தேனது துனியா குதலே ;

பொருளல்லாற் பொருளுமுண் டோவென யாழநின்
மருளிகொண் மடநோக்க மயக்கப்பட் டயர்த்தாயோ ;

காதலா ரெவன்செய்ப பொருளில்லா தார்க்கென
வேதிலார் கூறுஞ்சொற் பொருளாக மதித்தாயோ ;

செம்மையி னிகந்தொரீஇப் பொருள்செய்வார்க் கப்பொரு
ளிம்மையு மறுமையும் பகையாவ தறியாயோ ;

அதனால்,
எம்மையும் பொருளாக மதித்தீத்தை நம்முணங்
கவவுக்கை விடப்பெறும் பொருட்டிறத்
தவவுக்கை விடுத லதுமனும் பொருளே.

இது, தலைமகனாற் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி, தலைமகற்கு, முன்னையிற் சிறப்ப எம்மை இற்[2] பாராட்டியதெல்லாம் எம்வயிற் பிறந்த வெறுப்பென்பது இப்பொழுதறிந்தேன், இவ்வகைப்பட்ட போக்கு நினக்கு எவ்வகையான் வந்ததென, அவன் செலவழுங்கச் சொல்லியது.

(க - கூ) அணைமரு............துதலே :—

(இ - ள்.) இனிய துயிலையுடைய அணையை யொத்ததும், அழகிய மூங்கிலையொத்த பெருமையையுடையதுமான மெல்லிய தோளினையும், எழுச்சியையுடைய நீலத்தினுடைய உயர்ந்த அழகினையுடைய இரண்டாகிய மலர்போலும் அகன்ற மையுண் கண்ணினையும், மணத்தையுடைய மௌவன் முகையை யொத்த வண்டுகள் விரும்பின நேரிதாகிய ஒழுங்கினையுடைய வெள்ளிய பல்லினையும், மணம் நாறுகின்ற நறியதாகிய நுதலினையும், மழை விரும்பின கரிதாகிய மயிரினையும், ஆகத்திடத்தே பெருத்த முலையினையும், அகன்ற வல்குலினையுஞ்,[3] சிலவாகிய நிரைத்த வாலிய வளையினையுமுடைய செய்யோளே யென்று பலபலவாகிய புனைந்துரைகளாற் பண்டையிற் காட்டிற் கொண்டாடி இங்ஙனம்

(பாடம்) 1. தாரெழிற்றிதனிச். 2. எம்வயிற்-
3. நிறைந்த அழகினையுடைய தேமலையுஞ்.

இனிய மொழிகளைக் கூறி என்னை வருத்தத்தே செலுத்துகின்ற தன்மை எம்மிடத்து வெறுப்பாகுதலை இப்பொழுதறிந்தேன் ;

'மருள்' : உவமவுருபு.

"நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியிற் - புகழ்தகை வரையார் கற்பி னுள்ளே."* என்பதனாற் போக்கின்கண் தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்து கூறினான்.

இது தரவு.

(கo - கக) **பொருளல்லாற்..........டயர்த்தாயோ :—**

(இ - ள்.) மயக்கங்கொண்ட அறியாமையையுடைய நின்னறிவு பொருளல்லது நன்குமதிக்கும் பொருளும் வேறுண்டோவென்று† நின்னை மயக்கப்பட்டு அன்பை மறந்தாயோ ?

மருள், 'மருளி'யெனப் பகுதிப்பொருள் விகுதியாய் நின்றது.

'யாழ' : அசை.

(கஉ - கங) **காதலா..........மதித்தாயோ :—**

(இ - ள்.) கையிற் பொருளில்லாதவர்கட்குத் தம்மாற் காதலிக்கப் பட்டார் என்ன காரியத்தைச் செய்வாரென்று உறவுபோல இருந்து உறுதியல்லன கூறுவார் கூறும் மொழிகளை நினக்குப் பொருளாக மதித்தாயோ ?

(கச - கரு) **செம்மையி..........தறியாயோ :—**

(இ - ள்.) பொருள் தேடும் முன்றமைமை யினீக்கிப் பொருள் தேடு வார்க்கு அப்பொருள்தான் அவரை நீங்கி இம்மையிலும் மறுமையிலும் பகையாவதை[1]‡ அறியாயோ ?

இவளிறந்துபடப்[2] பொருடேடலிற் 'செம்மையினிகந்' தென்றாள்.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(கசு - கஎ) **அதனால்..........பொருளே :—**

(இ - ள்.) பொருளித்தன்மைத் தாகையினாலே அப்பொருளே யன்றி எம்மையும் பொருளாக மதிப்பாய் ; நம்முண் முயங்கின முயக்கத் தைக் கைவிட்டுப் போகையினாலே பெறுகின்ற பொருட்கூற்றிடத்து அவாவைக் கைவிடுவாயாக ; அதுவே நிலைபெறும் பொருள்.

'மதித்தீத்தை,' மதியென்னும் முன்னிலையேவற் றிரிசொல்.

---

*தொல். பொருள் உஉஅ. †குறள். எடுக ; சீவகசிந். கஃஉஉ.

‡குறள்- ககங ; சுடுகூ ; எடுடு.

(பாடம்) 1. பகையாந் தன்மையை. 2. இவளிறந்துபடப்போய்ப்.

அவவெனக் குறியதன் இறுதிச் சினை கெட்டு நின்றது. 'கை விடுதல்' "இற்றெனக் கிளத்தல்"* போல நின்றது.

'அதனால்' தனிச்சொல் ; எஞ்சியது, சுரிதகம்.

இதனாற் றலைவற் கிழிவுந் தோழிக்குச் சூழ்ச்சியும் பிறந்தன.

இஃது ஒன்பதடித்தரவுஞ் சிறுமைக்கு எல்லை கூறிய ஈரடித் தாழிசையும் பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும் மூன்றடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கச)

கரு

அரிமா னிடித்தன்ன அஞ்சிலை வல்விற்
புரிநாண் புடையிற் புறங்காண்ட லல்லால்
இணைப்படைத் தானை யரசோ டுறினுங்
கணைத்தொடை நாணுங் கடுந்துடி யார்ப்பின்
எருத்து வலிய எறுழ்நோக் கிரலை
மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்துவீழ் தாடி
உருத்த கடுஞ்சினத் தோடா மறவர்
பொருள்கோண்டு புண்செயி னல்லதை யன்போ
டருள்புற மாறிய வாரிடை யத்தம் ;

புரிபுநீ புறமாறிப் போக்கெண்ணிப் புதிதீண்டிப்
பெருகிய செல்வத்தாற் பெயர்த்தர லோல்வதோ
செயலையந் தளிரேய்க்கு மெழினல மங்கலம்
பசலையா[1] லுணப்பட்டுப் பண்டைநீ ரோழிந்தக்கால் ;

பொய்யற்ற கேள்வியாற் புரையோரைப் படர்ந்துநீ
மையற்ற படிவத்தான் மறுத்தர லோல்வதோ
தீங்கதிர் மதியேய்க்குந் திருமுக மம்முகம்
பாம்புசேர் மதிபோலப் பசப்பூர்ந்து தொலைந்தக்கால் ;

பின்னிய தொடர்நீவிப் பிறர்நாட்டுப் படர்ந்துநீ
மன்னிய புணர்ச்சியான் மறுத்தர லோல்வதோ
புரியவிழ் நறுநீலம் புரையுண்கண் கலுழ்பானுத்
திரியுமிழ் நெய்யேபோற் றெண்பனி யுறைக்குங்கால் ;

எனவாங்கு,

அனையவை போற்றி நினைஇயன நாடிக்காண்

*தொல். சொல் - கக.

(பாடம்) 1. பயலையா.

வளமையோ வைகலுஞ் செயலாகு மற்றிவண்
உரு. முளைநிரை முறுவலா ராயத்து ளெடுத்தாய்ந்த
இளமையுந் தருவதோ இறந்த பின்னே.

இது பிரிவுணர்த்திய தலைமகற்குத், தோழி, தலைமகளது ஆற்ருமையும் இளமைய தருமையுங் கூறி, நீர் பிரிந்து செய்யக் கருதியவை எக் காலத்துஞ் செய்யலாம்; பொருளாற், கழிந்த இளமை மீட்க லாமோவெனக் கூறியது.

(க - கூ) அரிமா............யத்தம் :—

(இ - ள்.) வந்து கூடுதலை யுடைத்தாகிய படையினை யுடைய படையோடே அரசர்கள் வந்து போர் செய்யினும், அழகினையுடைய சிலைமரத்தாற் செய்த வலிய வில்லினது முறுக்குதலையுடைய நாணி லெழுந்த, சிங்கம் இடித்தாற்போன்ற சிறுநாணொலியாலே அவ்வரசரை முதுகு காண்டலன்றி அம்பை வில்லிலே தொடுத்தலை நாணுங், கடிய துடியினது ஆரவாரத்தினையும், வலியினை யுடைத்தாகிய பார்வையினை யுடைய கழுத்து வலிய கலையினது கொம்புபோலே நேர்போகாமற் றிருகி முறுக்குண்டு தாழ்ந்த தாடியினையும், வெவ்விதான கடின சினத்தினையுமுடைய கெடாத மறவர் வழிபோவோருடைய பொருளைப் பறித்துக்கொண்டு அவர்க்குப் புண்ணைக் கொடுத்து விடுதலன்றி,* அன்போடே அருளும் அவ்விடத்தினின்றுங் கைவிட்டுப்போன அரிய இடத்தையுடைய காட்டிடத்தே ;

நாணும் மறவ ரென்க.

இது தரவு.

அன்றி யென்னும் வினையெச்ச வினைக்குறிப்பு, 'அல்லதை' யென வினைக்குறிப்பு முற்ருய்த் திரிந்தது. அருள் அன்பிற்குக் காரணமாய்† மனத்து நிகழ்வது.

(க0-கங) புரிபுநீ...........ஒழிந்தக்கால் :—

(இ - ள்.) நீ புறப்பொருளை விரும்பி அகப்பொருளைக் கைவிட்டு அதிலே போனதெண்ணி இவளுடைய அழகையுடைய நிறம், அசோகி னது அழகையுடைய தளிரை யொக்கும் அத்தன்மைத்தாகிய நிறம், பசலை நிறத்தாலே கைக்கொள்ளப்பட்டுப் பண்டை நீர்மை போனக் கால், நீ போக்கெண்ணுகையினலே, முன்பு உள்ளதன்றிப் புதிதாகத் திரண்டு பெருத்த செல்வத்தினலே மீட்டல் பொருந்துமோ ?

'நீ புறம் புரிபு மாறி' யென்க.

'செல்வ' மென்றது துறவறத்திற் சேறற்குக் கற்ற கல்வியை; அது வானப்பிரத்தம்.

*சிலப் : கஉ.　　† குறள் : எஙஎ.

"உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை - யுண்டன போலக் கூறலு மரபே"* என்பதனான் 'உண்ணப்பட்'டென்றார். இதனுட் சொல்வழு வன்றிச் "செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத் தடக்"கலும்† அமைத்தார்.

(கச - கஎ) பொய்யற்ற............தோலைந்தக்கால்.—

(இ - ள்.) இவளுடைய திருமுகம் இனிய கிரணங்களுடைய திங்களை யொக்கும்; அந்த முகம் பாம்பு சேர்ந்த திங்களைப்போலப் பசப்புப் பரந்து கெட்டக்கால், மெய்ப்பொருளுணர்ந்தோரை நினைந்து நீ சென்று அவரிடத்துக் கற்ற பொய்யற்ற நூற்கேள்விகளாலே முன்பு மனத்திற்றங்கிய மாசற்ற விரதங்களாலே மீட்டல் பொருந்துமோ?

இல்லறத்தே நின்று முன்னுள்ள மாசறுத்து வானப்பிரத்தனு மென்றது. இஃது "அந்தரத் தெழுதிய வெழுத்தின் மான - வந்த குற்றம் வழிகெட வொழுக"‡லாம்.

பாம்பு சேர்விடமும் பாடம்.

(கஅ - உக) பின்னிய............உறைக்துங்கால்:—

(இ - ள்.) இவளுடைய முறுக்கு அவிழ்ந்த நறிய நீலத்தையொக்கும் மையுண்கண்கள் அமையாவாய் அழுது, எரிகின்ற திரிகான்ற நெய்போலச் சுடும்படி தெள்ளிதாகிய நீரைத் துளிக்குங்கால், வேற்று நாட்டிடத்தே போய் நின்னைப் பிணித்த ஆசையாகிய சங்கிலியை அறுத்து நிலைபெற்ற தத்துவப் பொருள்களைக் கூடிய கூட்டத்தாலே மீட்டல் பொருந்துமோ?

இது சன்னியாசம் வேண்டுமெனக் கொண்டமை கூறிற்று.

இது தலைவன் ஓதற்பிரிவாற் பெறும்பயன் கூறியவற்றை உணர்ந்த தோழி, அவற்றைக் கூறி அவை எக்காலத்துஞ் செய்யலாம்; இளமை மீட்டல் இவற்றால் ஒல்லாதென்றாள்.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(உஉ) எனவாங்கு:—

'ஆங்கு' அசை.

இது தனிச்சொல்.

(உங - உச) அனையவை............பின்னே:—

(இ-ள்.) அனையவை[1] செய்த நன்மைகளை நினைத்து அவை கெடாமற் பாதுகாத்துப் பின்னர் நீ ஆராய்ந்து தேடுகின்றவற்றை ஆராய்ந்து பார். அக்கல்வியாலுண்டாம் வளப்பமோ இவ்விடத்தே யிருந்து நாடோறுஞ் செய்துகொள்ளுஞ் செயலாயிருக்கும்; அக்கல்வி,

*தொல். பொருள்: உகங. †தொல். பொருள்: ககூசு.
‡ தொல். பொருள்: கசகூ.
(பாடம்) 1. என்று யான் சொன்ன அனையவை.

முளையை யொத்த நிரையினையுடைய முறுவலையுடையாளுடைய[1] திரளுள்ளே உயர்த்தாராய்ந்த இவளுடைய இளமை போனபின்பு அவ்விளமையுந் தருவதொன்றோ ?

'அனையவை' யென்றது நிறத்தையும் முகத்தையுங் கண்ணையும்.

'வளமையோ' வென்னும் ஓகாரம் இழிவுசிறப்பு; 'இளமையு'மென்னும் உம்மை சிறப்பு; 'தருவதோ'வென்னும் ஓகாரம் எதிர்மறை.

"ஓதலுந் தூது முயர்ந்தோர் மேன."* இதனானுணர்க.

இது சுரிதகம்.

இதனாற்றோழிக்கு இழிவு தோன்றிற்று; தலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கச)

கரு

பாடின்றிப் பசந்தகண் பைதல பனிமல்க
வாடுபு வனப்போடி வணங்கிறை வளையூர
வாடேழி லழிவஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி
நாடுங்கா னினைப்பதோன் றுடையேன்மன் னதுவுந்தான்;

தோன்னலந் தோலைபீங்கியாங் துயருழப்பத் துறந்துள்ளார்
துன்னிநங் காதலர் துறந்தேகு மாரிடைக்
கன்மிசை யுருப்பிறக்[2] கனைதுளி சிதறேன
இன்னிசை யெழிலியை இரப்பவு மியைவதோ;

புனையிழா யீங்குநாம் புலம்புறப் பொருள்வெஃகி
முனையென்னா் காதலர் முன்னிய வாற்றிடைச்[3]
சினைவாடச் சிறக்குநின் சினந்தணிந் தீகேனக்
கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுற லியைவதோ;

ஒளியிழா யீங்குநாந் துயர்கூரப் பொருள்வயின்
அளியோரீஇக் காதல ரகன்றேகு மாரிடை
முளிமுதன் மூழ்கிய வெம்மைதீர்ந் துறுகேன
வளிதருஞ் செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ;

எனவாங்கு,
செய்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வர்[4]மாட் டினையன

*தொல். பொருள். உசு.
(பாடம்) 1. முறுவலையுடையாருடைய. 2. யுருப்பறக். 3. வாரிடைச். 4. செல்வார்.

தெய்வத்துத் திறனேக்கித் தெருமர றேமோழி
உ०. வறனேடின் வையத்து வான்றருங் கற்பினள்
நிறனேடிப் பசப்பூர்த லுண்டேன
அறனேடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத் திறத்தே.

இது தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்த இடத்து அவன் போகிய காட்டது கடுமை நினைந்து ஆற்றுளாகிய தலைமகள் அவர் பொருட்டாக நாம் இவ்வகைப்பட்ட தெய்வங்களைப் பரவுதல் நங் கற்புக்கு இயைவதோவெனக், கேட்ட தோழி அவ்வாற்றுனே மீண்டனர் நீ கவல வேண்டா வெனக் கூறியது.

(க - ச) பாடின்றி...........னதுவுந்தான் :—

(இ - ள்.) துயிலின்றிப் பசந்த கண்கள் வருத்தத்தையுடையவாய் நீர்மல்க நிறம்வாடி அழகு கெடுகையினுலே, வளைகள் வணங்கின முன் கையினின்றுங் கழல வெற்றியையுடைய அழகழிவுக்கு அஞ்சாதே பிரிந்தவர் கூற்றில் இப்பொழுது செய்வதாக நினைப்பதொரு காரிய முடையேன்; அத்தாற் பெற்றதென்? அக்காரியந்தானும் ஆராயுங்கால் நங் கற்பிற்குப் பொருந்துவதன்ருய் இராநின்றது ;

இது தரவு.

(ரு - அ) தோன்னலந்.........—மியைவதோ :—

(இ - ள்.) நங்காதலர் யாம் இயற்கைநலமும் கெட்டு இவ்விடத்தே யிருந்து வருத்தத்திலே அழுந்தும்படி நம்மைக் கைவிட்டுப் பின்னர் நினையாராய்ப் பொருள்மேல் அன்பு நெருங்கி நம்மேல் அன்பைத் துறந்துபோம் அரிய வழியிடத்திற் கல்லின்மேல் உண்டான வெப்பம் நீங்கும்படி செறிந்த துளியைச் சிதறுவாயாக வென்று பராய் இனிய ஓசையையுடைய மேகத்திற்கு உரிய ஞாயிற்றை இரத்தல் செய்யவும் நங் கற்பிற்கு இயைவதொரு காரியமோ? அல்லவே;

(கூ - கஉ) புனையிழாய்...........லியைவதோ :—

(இ - ள்.) புனைந்த பூணினை யுடையாய்! காதலர் இவ்விடத்தே யிருந்து நாங் தனிமையுறும்படி பொருளை விரும்பிப் பகைப்புலமென்று கருதாராய்ப் போதற்கு நினைந்த அரிய வழியிடத்தில்[1] மரக்கொம்புகள் வாடும்படியாகச் சிறக்கும் நின் சினங் தணிவதாக வென்று பரவிச் செறிந்த கதிரையுடைய ஞாயிற்றை நாம் வேண்டிக்கோடலும் நங் கற்பிற்கு இயைவதொரு காரியமோ? அல்லவே ;

நாமென்னும் படர்க்கையுளப்பாடு இடவழுவமைதி. 'தணிந்தீக'; வியங்கோட் டிரிசொல் விகாரமாய் நின்றது.

(படம்) 1. நினைந்த வழியிடத்தில்.

(கரு - கசு) **ஒளியிழா...........மியைவதோ :—**

(இ - ள்.) ஒளியினையுடைத்தாகிய பூணினையுடையாய்! காதலர் இவ்விடத்தே யிருந்து நாம் வருத்தமிகும்படி நம்மிடத்து அளித்தலை நீங்கிப் பொருளிடத்தே வேட்கை சென்று நம்மை அகன்றுபோம் அரிய வழியிடத்து, உலர்ந்த சிறு தூறுகளிலே தங்கிவந்த வெப்பமாறி அவன்மேலே சேர்வாயாக வென்று பரவிக் காற்றைத் தருகின்ற ஞாயிற்றினை வாழ்த்துதலைச் செய்யவும் நங் கற்பிற்கு இயைவதொரு காரியமோ? அல்லவே;

மழையையுங் காற்றையுந் தருகின்ற ஞாயிறு பாலைக்குத் தெய்வ மாயினமை, "மாயோன் மேய"* என்னுஞ் சூத்திரத்தானுணர்க.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(கஎ) **எனவாங்கு :—**

(இ - ள்.) என்று சொல்லி; ஆங்கு: அசை.

இது தனிச்சொல்.

(கஅ - உஉ) **செய்பொருட்...........திறத்தே :—**

(இ - ள்.) தேமொழீ! இத்தன்மையாகிய[1] மற்றத் தெய்வங்களினுடைய கூறுபாடுகளையும் மனத்தான் வேண்டிக்கொள்ளக் கருதித் தேடுகின்ற பொருளான் உண்டாஞ்சிறப்புக்களை நினைத்துப் போகின்றவரிடத்து மனஞ் சுழலாதேகொள்; வறகடமான காலத்தாலே வையங் கெட்டதாகில் அவ்வையத்திடத்தே மழையைப் பெய்விக்கும் கற்பினையுடையாளுடைய† நிறங் கெட்டுப் பசப்புப் பரத்தலுண்டா மென்று கருதி அவருடைய முயற்சியிடத்தே அறக்கடவுள் விரைந்து சென்று விலக்கிற்று; இனி வருந்தல்!

இது தங் குலதெய்வமன்றி எல்லார்க்கும் பொதுவாதலிற் 'கற்பிற்கு இயைவதோ' வென்றாள். அது "தெய்வமஞ்சல்"‡ என்பதனான் உணர்க. இது, "செலவிடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே- வன்புறை குறித்த றவிர்ச்சி யாகும்"§ என்பதனாற் றலைவன் செலவழுங்கினமை கூறிற்று.

இது சுரிதகம்.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவகையுந் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

---

*தொல். பொருள்: ரு. †குறள். ருரு.; கலி. நகசு; மணிமே. கரு, எஎ, உஉ, சரு-சசு-; சிலப். கரு, கசரு-கசஎ. ‡தொல். பொருள். உஎஉ.

§ தொல். பொருள். கஅரு.

(பாடம்) 1. இத்தன்மையவாகிய

இது “தரவே தானு நாலடி யிழிபாய்”* எனச் சிறுமைக்கு எல்லை கூறிய நான்கடித் தரவிற்கு “இடைநிலைப்பாட்டே, தரவகப்பட்ட மரபின தென்ப”† என்றதன்கண் மரபின தென்ற இலேசால் நான்கடியாகிய இடைநிலைப்பாட்டும் பெற்றுத் தனிச்சொல்லும் பெற்றுத் “தரவியலொத்தும்”‡ என்ற உம்மையான் ஏறியும் வருமென்றலிற் றரவின் மிக்க சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக் கலி. (கரு)

கஎ

படைபண்ணிப் புனையவும் பாமாண்ட பயிலணைப்[1]
புடைபெயர்ந் தொடுங்கவும் புறஞ்சேர வுயிர்ப்பவும்
உடையதை யெவன்கொலென் றூறளந் தவர்வயி
னடைசெல்லா[2]நனியேங்கி நடுங்கற்கா ணறுநதால் ;

தொல்லெழி றோலைபிவ டயருழப்பத் துறந்துநீ
வல்வினை வயக்குதல் வலித்திமன் வலிப்பளவை
நீள்கதி ரவிர்மதி நிறைவுபோ னிலையாது
நாளினு நெகிழ்போடு நலனுட னிலையுமோ ;

ஆற்றனே யடவிவ ளணிவாட வகன்றுநீ
தோற்றஞ்சா றேகுபொருண் முயறிமன் முயல்வளவை
நாற்றஞ்சா னளிபொய்கை யடைமுதிர் முகையிற்குக்
கூற்றம்போற்[3] குறைபடூஉம் வாழ்நாளு நிலையுமோ ;

வகையெழில் வனப்பெஞ்ச வரைபோக வலித்துநீ
பகையறு பயவினை முயறிமன் முயல்வளவைத்
தகைவண்டு புதிதுண்ணத் தாதவிழ் தண்போதின்
முகைவாய்த்த தடம்போலு மிளமையு நிலையுமோ ;

எனவாங்கு,
பொருந்தியான் றன்வேட்ட பொருள்வயி னினைந்தசொற்
றிருந்திய யாக்கையுண் மருத்துவ னூட்டிய
மருந்துபோன் மருந்தாகி மனனுவப்பப்
பெரும்பெயர் மீளி பெயர்ந்தனன் செலவே.

---

* தொல். பொருள் : சசரு. † தொல். பொருள் : சசசு.
‡ தொல். பொருள் : சசக.
(பாடம்) 1. பலவணைப். 2. செல்லாய். 3. கூற்றூழ்போற்.

இது பகைவர் திறை தந்த நாடு காத்தற்கு (தலைவன்) பிரிகின்றமை யுணர்ந்து தலைவி வேறுபட்டமை கண்டு தோழி அவனை எதிர்ப் பட்டு அவளது ஆற்றாமையும் இளமைய தருமையுங் கூறிச் செல வழுங்கு வித்தமை தலைமகட்குக் கூறியது.

(க - ச) **படைபண்ணி........ணறுநுதால் :—**

(இ - ள்.) நறுநுதால்! படைக்கலங்களைப் புதியவாகப் பண்ணிக் கைசெய்யவுங் காரியத்தின் நினைவாலே முயங்குதலைத் தவிர்ந்து பாத் தன்[1] மாட்சிமைப்பட்ட பலவாகிய அணையிடத்தே கிடக்கவும் அது பெருது[2] அவன் புறத்தே புல்லுதலாலே யாம் பிரிந்தால் இவள் எங் ஙனம் ஆற்றுவளென்று நெட்டுயிர்ப்புக்கொள்ளவும் இவன் மனத்தி னுடைய காரியம் எத்தன்மையதுகொலென்று கருதிக் கூட்டத்திற்கு இடையூறு வருமென்று கருதியவர் நினைவிடத்தே நீ ஒழுகுதலைச் செய்யாயாய் மிகவும் ஏங்கி நடுங்காதே கொள்!

இது நிகழ்ந்தது நினைத்து வருந்தினள்

இது தரவு.

(ரு - அ) **தோல்லெழில்.........னிலையுமோ :—**

(இ - ள்.) இவள் இயற்கைநலங் கெட்டு வருத்தத்தே அழுந்த, நீ பிரிந்து வலிதாகிய காவலாலே பகைவர் தந்த நாட்டை விளக்குதலை மிகவுந் துணிவை; அங்ஙனந் துணியுமளவில், நீண்ட கதிரினையுடைய விளங்குகின்ற திங்களின் நிறைவு பின்னர் ஒழுகத் தேயுமாறுபோல நிலை நில்லாமல் நாடோறுந் தன் நிலைகுலைந்து கெடும் அழகு இவளுடன் நிலை பெறுமோ.

'நாளின்' : இன் அசை; ஓகாரம் எதிர்மறை.

(கூ - கஉ) **ஆற்றநோய்........நிலையுமோ :—**

(இ - ள்.) இவள் வலியையுடைய காமநோய் அடுகையினலே அழகு கெடும்படி நீ பிரிந்து பகைவர் தந்த நாட்டைக் காத்துப் பெறும் விளக்கம் அமைந்த திரளும் பொருள்களைத் தேடுதற்கு மிகவும் முயல்வை; அங்ஙனம் முயலுமளவில் நாற்றம் அமைந்த பெருமையை யுடைய பொய்கை இலையை விட்டு முற்றின தாமரை முகைக்குக் கூற்றமாகிய அலர்ச்சி அதன் குறைவிற்குக் காரணமாயினாற்போல இத்துணைக்காலம் இருவென விதித்த காலங் குறைபட்டு வருவதற்குக் காரணமான வாழுகின்ற நாள்களும் இவளுடன் நிலைபெறுமோ?

தொகுபொருளாவன, அறமும் பொருளும் இன்பமுமாம்.

(கஙு - கசு) **வகையெழில்.........நிலையுமோ :—**

(இ - ள்.) இவள் கூறுபாட்டையுடைய உறப்பழகுந் தோற்றப் பொலிவுங் கெடும்படி மலையைப் போக நீ துணிந்து பகையறுதற்குக்

(பாடம்) 1. பரத்தன், 2 அதுபொருது.

காரணமான நாடாகிய பயனைத்தருங் காவற்பிரிவை மிகவும் முயல்வை; அங்ஙனம் முயலுமளவில், அழகையுடைய வண்டுகள் தன் புதுமையை நுகரும்படியாகத் தாதை அலர்ந்த குளிர்ந்தபூ, இனிய முகையென்கின்றவைவாய்த்தற்குக் காரணமான நீர்நிறைந்த தடம், அந்நீர் நாடோறுங் குறையுமாறுபோல, நாடோறுங் குறையும் இளமையும் இவளுடன் நிலை பெறுமோ?

அளவு 'அளவை' யெனப் பெயர்த் திரிசொல்லாய் நின்றது.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(கஎ) **எனவாங்கு :—**

அசை.

இது தனிச் சொல்.

(கஅ - உக) **பொருந்தியான்...........சேலவே :—**

(இ - ள்.) பெரிய புகழையுடைய மீளி, யான் தன்னைப் பொருந்தித் தான் விரும்பிய அறம்பொருளின்பமாகிய பொருளிடத்தே யான் அறன் உண்டாக நினைத்ததனாற் பிறந்த சொல், நல்வினையாற் றிருந்திய* யாக்கையின்கண்ணே மருத்துவன் நுகர்வித்த மருந்து போலே நல்ல மருந்தாகித் தன் மனமகிழுகையினாலே போக்கைத் தவிர்ந்தான்.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவகையுந் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இது முன்னர்ப் பாட்டிற் கூறியவாறே வந்து சுரிதகந் தரவோடொத்து வந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (கசு)

கஅ

அரும்பொருள் வேட்கையி னுள்ளந் துரப்பப்
பிரிந்துறை சூழாதி யைய விரும்பிநீ
என்றூே ளெழுதிய தொய்யிலும் யாழநின்
மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண்
சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவா
தொழிந்தவ ரெல்லாரு முண்ணுதுஞ் செல்லார்
இளமையுங் காமமு மோராங்குப் பெற்றூர்
வளமை விழைதக்க துண்டோ வுளநாள்

---

* குறள். கரு-ம் அதி. அவதாரிகை.

ஒரோஒகை தம்முட் டழீஇ யோரோஒகை
௩0. ஒன்றன்கூ றுடை யுடுப்பவரே யாயினும்
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யரிதரோ
சென்ற விளமை தரற்கு.

இஃது "ஒன்றாத் தமரினும்"* என்னுஞ் சூத்திரத்திலே "நாளது சின்மையு மிளமைய தருமையுந் - தாளாண் பக்கமுந் தகுதிய தமைதியும் - இன்மைய திளிவு முடைமைய துயர்ச்சியும்-அன்பின தகலமு மகற்சிய தருமையும்" எனக் கூறிய எட்டினையுந் தலைவன் கூறக் கேட்ட தோழி அவற்றை "நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலுந் திணையே"† என்னும் விதியாற் றலைவற்குக் கூறிச் செலவழுங்கு வித்தது.

(இ - ள்.) ஐய! அரிய பொருளிடத்துச் செல்கின்ற ஆசையினால் உள்ளம் உளுற்றுகையினாலே பிரிந்துபோயிருத்தலை நினையாதே கொள்; நீ விரும்பித் தலைவி தோளில் எழுதிய தொய்யில் தருகின்ற அழகினையும் இவள் மார்பில் நின்னை வலியாகவுடைய சுணங்கின் அழகை யுங் கைவிடல் ஒல்லுமாயின் நினைத்துப்பார்; நீ நன்குமதித்த பொருளுஞ் சென்றவர்கள் தத்தம் நிலைமைக்கேற்பக் காலம் நீட்டிப்ப நின்று தேடுவதன்றி இப்பொழுதே முகந்துகொள்ள ஓரிடத்தே கிடவாது; பொருள் தேடப் போகாதிருந்தவர்கள் எல்லாரும் ஒருவாற்றான் உண் ணுமையும் ஒழுகார்; இளமையையும், இருதலையும் ஒத்த காமத்தையுஞ் சேரப் பெற்றவர்கள் செல்வத்தை விரும்பத்தக்கதொரு நன்மை அச் செல்வத்திற் கில்லை; இல்வாழ்க்கையாவது தமக்குக் கற்பித்த நாளெல்லாம் உள்ளில் ஒரோவொரு கைகளாலே தம்முள்ளே தழுவிக் கொண்டு புறத்தில் ஒரோவொரு கைகளாலே ஒன்றன் கூறாகிய[1] ஆடையை உடுத்திருப்பவரேயாயினும் பிரியாதிருப்பவர்களுடைய வாழ்க்கையே வாழ்க்கை; கழிந்த இளமை மீண்டுதருதற்கு அரிது.

'பிரிந்திறை சூழாதியைய' என்று பாடமாயின் பிரிந்து போவத னால் இவள் இறந்துபடுஞ் செய்கையை நினையாதேகொள் ளென்க.

"தாயத்தி னடையா வீயச் செல்லா - வினைவயிற் றங்கா வீற்றுக் கொளப்படா - வெம்மென வரூஉங் கிழமைத் தோற்றம் - அல்லா வாயி னும் புல்லுவ வுளவே."‡ இதனாற்றோழி தலைவி தோளை 'என்றோள்' என்றாள். 'மென்றோளும்', பாடம். இவன் முயக்கத்தாற் சுணங்கு பரத்தலின் நின்னை வலியாக உடைய சுணங்கென்றாள்.

---

* தொல். பொருள் : சக. † தொல். பொருள் : சச.

‡ தொல். பொருள் - உஉக.

(பாடம்) 1. கூற்றாகிய.

'பொருளு' மென்ற உம்மை சிறப்பு; 'உண்ணாது' மென்னும் உம்மை ஐயம்; 'உண்டோ' வென்னும் ஓகாரம் எதிர்மறை; யாழவும் அரோவும் அசை.

இதனுள் 'உளநாள்' என்றது நாளது சின்மை: 'சென்ற இளமை தரற்கு' அரிதென்றது இளமையதருமை; 'உள்ளந்துரப்ப' என்றது உள்ளம் உளுற்றுதலால் தாளாண்பக்கம்; 'சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவாது' என்றது தத்தம் நிலைமைக்கு ஏற்பப் பொருள் தேடவேண்டுதலின் அது பாணிக்கு மென்றலின் தகுதியதமைதி; 'ஒரோஒகை தம்முட்டழீஇ ஒரோஒகை ஒன்றன்கூறாடை உடுப்பவரே யாயினும்' என்றது இன்மையதிழிவு; 'இளமையுங் காமமும் ஓராங்குப் பெற்றார் வளமை விழைதக்கது உண்டோ' என்றது உடைமையதுயர்ச்சி: 'பிரிந்துறை சூழாதியைய' என்றது அன்பினதகலம். பிரிந்துறைந்து அன்பு பெருக்கவேண்டா, 'ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை' யென்றலின்; 'தொய்யிலும் யாழ நின் மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கும் நினைத்துக்காண்' என்பது அகற்சியதருமை.

இதனாற் றோழிக்கு நலிதலுந் தலைவற்குக் கருதுதலும் பிறந்தன.

இது பன்னீரடியான் வந்த ஒருபொருணுதலிய கட்டளைக் கலி வெண்பா.

இது பெண்டன்மைக்கேலா நுண்பொருளினைத் தலைவனெதிர் நின்று உணர்த்துவாள் செவ்வன் கூறாது, தலைவன் பண்டு கூறியன சிலவற்றை வாங்கிக்கொண்டு கூறுங் கூற்று. நீ மறந்தா யென்பது யாம் உணரக் கூறுகின்றாள் இவளென்பதுபட நின்றமையின் ஒருபொருணுதலிற்றாயிற்று. "மரையா மரல்கவர"* என்பதனுட் கூறிய உரையில் வேண்டுவன இதற்குங் கூறிக்கொள்க. (கஎ)

கஅ

செவ்விய தீவிய சொல்லி யவற்றோடு
பைய முயங்கிய வஞ்ஞான் றவையெல்லாம்
பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோமற் றைய
அகனகர் கொள்ளா அலர்தலைத் தந்து
பகன்முனி வெஞ்சுர முள்ள லறிந்தேன்
மகனல்லை மன்ற வினி;

செல்லினிச் சென்றுநீ செய்யும் வினைமுற்றி
அன்பற மாறியா முள்ளத் துறந்தவள்
பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரை
என்றிறம் யாதும் வினவல் வினவிற்

* கலி. சு.

பகலின் விளங்குநின் செம்மல் சிதையத்
தவலருஞ் செய்வினை முற்றாம லாண்டோர்
அவலம் படுதலு முண்டு.

இது பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி செலவு விலக்கவும் பிரிவின்மேற் சென்ற உள்ளத்தனுயினானை நீ பிரியின் இவள் இறந்துபடுமெனச் சொல்லிய வாய்பாட்டான் மறுத்தது.

(க - சு) செவ்விய............வினி :—

(இ - ள்.) ஐய! வஞ்சனையிலவாய இனியவாகிய சொற்களைப் பையச் சொல்லி அச்சொற்களாலே தழுவின அக் களவொழுக்கம் நிகழ்ந்த நாளிற் கூறியவை யெல்லாம் பொய்யாயிருத்தலை அறிவில்லாத யான் எங்ஙனம் அறிவேன்? அகன்ற மனையிலுள்ளாரால் அடக்க வொண்ணாத அலரை எம்மிடத்தே தந்து ஞாயிறு முனிந்த வெய்தாகிய காட்டைப் போக நினைத்தலை இப்பொழுது அறிந்தேன். நீ அறுதியாக நல்ல மகனான தன்மையை யுடையையல்லை;

"சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர - வனைநால் வகையுஞ் சிறப் பொடு வருமே"* என்பதனாற் றன் காதலான் நின்னை உள்ளவாறு அறிந்திலேனெனத் தன் பேதைமையைக் காதலாற் சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.

மற்றும் ஓவும் அசை.

(எ - கங) செல்லினிச்............முண்டு :—

(இ - ள்.) இனி, நீ நினைத்த காரியத்தே போய் ஆண்டுச் செய்யுங் காரியத்தை முடித்த பின்னர் இவ்விடத்து நின்று வருவாரை எம்மை நினைத்து வருந்தும்படியாக அன்பு நீங்கும்படி மனம் வேறுபட்டு யாந் துறக்கப்பட்டவளுடைய செய்தியும் அறிவீரோவென்று என் திறத்துச் சிறிதும் வினவாதேகொள். வினவுவையாயின் அவள்[1] இறந்துபாடு கூறவுங் கூடும். அது கேட்டால் ஞாயிறுபோல விளங்குகின்ற நின் தலைமை கெடும்படியாகக் கெடுதற்கு அரிய நீ செய்யுங் காரியம் முடியாமல் அவ்விடத்தே ஓர் அவலம் பிறத்தலும் உண்டு.

"வருத்த மிகுதி சுட்டுங் காலை - உரித்தென மொழிப வாழ்க்கையு ளிரக்கம்."† என்பதற்கு உய்த்துக்கொண்டுணர்த லென்னுந் தந்திர வுத்தியால் ஏனைப் பிரிவான் நிகழும் வருத்த மிகுதியைக் குறித்த இடத்தும் உயிர் வாழ்க்கையுள் இரக்கம் உரித்தென்றதனான் உயிர் வாழ்க்கையுள் இரக்கங் கூறினாள்.

---

* தொல். பொருள்: உசு௦. † தொல். பொருள்: உ௨சு.
(பாடம்) 1. அவர்.

உம்மை : ஐயம்.

இதனாற் றோழிக்கு அச்சமுந் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

கொச்சகம் வெண்பாவாய் வருதலானுந், தாழிசையோடு தொடராது வருதலானும் இவை தரவிணைக் கொச்சகம். இரண்டும் ஒரு பொருணுதலி இவ்வாறு வரினுங் கொச்சகமேயாம். இது "பாநிலை வகையே"* என்னுஞ் சூத்திரவிதியாம். (கஅ)

உ0

பல்வளம் பகர்பூட்டும் பயனிலம் பைதறச்
செல்கதிர் ஞாயிறு செயிர்சின்ஞ் சோரிதலிற்
றணிவில்வெங் கோடைக்குத் தண்ணயங் தணிகோள்ளும்
பிணிதேற லுயக்கத்த பெருங்களிற் றினந்தாங்கு
மணி திகழ் விறன்மலை வெம்ப மண்பகத்
துணிகயங் துகள்பட்ட தூங்கழல் வெஞ்சுரம்;

கிளிபுரை கிளவியாய் நின்னடிக் கேளியவோ
தளிபுறு பறியாவே காடேனக் கூறுவீர்
வளியினும் வரைநில்லா வாழுநா ணும்மாகத்
தளியேன வுடையேன்யா னவலங்கோண் டழிவலோ;

ஊறுநீ ரமிழ்தேய்க்கு மேயிற்றாய்நீ யுணல்வேட்பின்
ஆறுநீ ரிலவேன அறனோக்கிக் கூறுவீர்
யாறுநீர் கழிந்தன்ன விளமைநுங் நெஞ்சேன்னுந்
தேறுநீ ருடையேன்யான் றெருமந்தீங் கோழிவலோ;

மாணெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வரிற்றாங்கு
மாணிழ லிலவாண்டை மரமேனக் கூறுவீர்
நீணிழற் றளிர்போல நிறனாழ்த்த லறிவேனுந்
தாணிழல்கை விட்டியான் றவிர்தலைச் சூழ்வலோ;

எனவாங்கு,

அணையரும் வேம்மைய காடேனக் கூறுவீர்
கணைகழி கல்லாத கல்பிறங் காரிடைப்
பணையேருத் தெழிலேற்றின் பின்னர்ப்
பிணையுங் காணிரோ பிரியுமோ வவையே;

* தொல். பொருள் : சகூஎ.

இது பிரிவுணர்த்திய தலைவற்குத் தலைவி எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்மினென்றாட்கு அவன் கானின் கடுமையுந் தலைவி மென்மையுங் கூறுவது கேட்ட தலைவி, நாளது சின்மையும் இளமைய தருமையுங் கூறி,' எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்மி னென்றது.

(க - சு) பல்வளம்...........வெஞ்சுரம் :—

(இ - ள்.) பல உணவுகளையும் விளைந்துகொடுத்து எல்லாரையும் நுகர்விக்கும் பயனையுடைய நிலம் ஈரம் அறும்படி ஞாயிறு குற்றத்தைச் செய்யுஞ் சினத்தோடே தன்னிடத்தினின்றுஞ் செல்கின்ற கதிர்களைச் சொரிகையினாலே, மாறுதலில்லாத வெய்ய கோடைக்காலத்திற்கு அதனிடத்துள்ள குளிர்ச்சியை விரும்பித் திரட்சிகொள்ளும் பசிப்பிணியாற் சுடுதலையுடைய வருத்தத்தினையுடையவாகிய பெரிய களிற்றினுடைய திரளைத் தாங்கும் மணிகள் விளங்கும் வெற்றியையுடைய மலை வெம்ப மண் பிளக்கத் தெளிந்த நீர் நிலைகளுந் துகளுண்டான செறிந்த அழலையுடைய வெய்ய காடு;

தாங்கும் விளங்கும் மலை; அணிகொள்ளும் களிற்றினம்.

அயத்தணி கொள்ளு மென்று பாடமாயின், நீர் நிலைகளிலே திரட்சி கொள்ளு மென்க.

இது தரவு.

(எ - க0) கிளிபுரை...........டழிவலோ :—

(இ - ள்.) "கிளியினது மொழியை யொக்கும் மொழியினையுடையாய்! தூங்கழல் வெஞ்சுரம் மழைபெய்தலைக் கண்டறியாவாதலால் அக்காடு நின் அடிக்குப் போதற்கு எளியவா யிருக்குமோ?" என்று கூறுகின்றவரே! யான், நும்முடைய ஆகத்திடத்து முயக்கத்தைக் கண்டார் காற்றினுங் காட்டில் ஓர் எல்லையில் அகப்பட்டு நில்லாதவளுடைய வாழ்நாளென்று கூறும்படியாக, அதனை வாழ்நாளாக உடையேனாதலால் அவலத்தைக்கொண்டு நெஞ்சழிவேனோ? இறந்து படுவேனே;

(கக - கச) ஊறுநீர்...........கோழிவலோ :—

(இ - ள்.) "தன்னிடத்து ஊறுகின்ற நீர் அமிழ்தத்தை ஒத்தற்குக் காரணமாகின்ற எயிற்றையுடையாய்! வெஞ்சுரத்துவழித் தண்ணீருண்டலை விரும்பின் நீர்களில" என்று அறத்தைக் கருதிக் கூறுகின்றவரே! யான் உம் நெஞ்சென்று சொல்லப்படுந் தெளிவு நீர்மையை யாறு நீர் கழிந்தாற்போன்ற இளமையாக உடையேனாதலால் இவ்விடத்தே சுழன்று நெஞ்சழிவேனோ? இறந்துபடுவேனே;

கழிந்த நீர்போல இளமையும் மீளாதென்பது பொருள்.

(கரு - கஅ) மாணெழில்..............சூழ்வலோ :—

(இ - ள்.) "மாட்சிமைப்பட்ட அழகினையுடைய மூங்கிலை வென்ற தோளினையுடையாய்! நீ வெஞ்சுரத்தே வரில் அவ்விடத்தில் மரங்கள் நின் இளைப்பை ஆற்றும் மாட்சிமைப்பட்ட நிழலையுடையவல்ல" என்று கூறுகின்றவரே! நீர் நீங்கினால் என் நலம் நீண்ட நிழலினின்ற தளிர் போலே வெளுத்தலை அறிந்திருப்பேனாதலால் யான் உம்முடைய திருவடியில் அருளைக் கைவிட்டு இங்கே இருத்தலைச் சூழ்வேனோ? இறந்துபடுவேனே;

'வென்ற': உவமவுருபு.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(கக) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று யான் கூறவும்;

'ஆங்கு': அசை.

இது தனிச்சொல்.

(உ௦ - உங) அணையருநம்..........வவையே :—

(இ - ள்.) "அவ்விடத்துக் காடு நீ அணைய அரிய வெம்மையையுடைய" என்று பின்னுங் கூறுகின்றவரே! பெருக்குங் கல்லின் நெருக்கத்தால் எய்த அம்பு ஓடாத அரிய வழியிடத்துப் பெருமையையுடைய கழுத்தினையும் அழகையுமுடைய எற்றின்பின் நீங்காமற் றிரியும் பிணையையும் காணாதிருக்கின்றீரோ? அவை நீர் அறியப் பிரியாவே; ஆதலால், எம்மையும் உடன்கொண்டே சென்மின்.

இது சுரிதகம்.

இதனாற் றலைவிக்கு இழிவுந் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இங்ஙனந் தலைவி கூறுதல் "மரபுநிலை திரியா"* என்னுஞ் சூத்திரத்து அமைந்தது.

இஃது ஆறடித் தரவும் நான்கடித் தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா. (கக)

உக

பான்மருண் மருப்பி னுரல்புரை பாவடி
யீர்நறுங் கமழ்கடாஅத் தினம்பிரி யொருத்த
லாறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து

* தொல். பொருள் : சுஙு.

பொருள்வயிற் பிரிதல் வேண்டு மென்னும்
அருளில் சொல்லு நீசொல் லினையே
நன்னர் நறுநுத னயந்தனை நீவி
நின்னிற் பிரியலெ னஞ்சலோம் பென்னும்
நன்னர் மொழியு நீமொழிந் தனையே
அவற்றுள், யாவோ வாயின மாஅன் மகனே
கிழவ ரின்னோ ரென்னாது பொருடான்
பழவினை மருங்கிற் பெயர்புபெயர் புறையு
மன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் நின்னின்
றிமைப்புவரை வாழாண் மடவோள்
அமைக்கவின் கொண்ட தோளிணை மறந்தே.

இது தலைமகனாற் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி அவனை நெருங்கிக், களவுகாலத்தொழுக்கம் எடுத்துக்காட்டலாற் றெளிவுபட மொழிந்ததூஉம் பொருளது நிலையின்மையும் அவளது ஆற்றாமையுங் கூறிச் செலவுமறுத்தது.

(இ-ள்.) பால்தான் மருளும் மருப்பினையும் உரலின் அடியையொக்கும் நிலத்தே பாவும் அடியினையும் ஈரத்தினையுடைய நறியவாகக் கமழும் மதத்தினையுமுடைய இனத்தைப் பிரிந்த யானை வழியைக் காவல் கொண்டு நிற்கும் வேறாகிய நிலத்தைப் போய்ப் பொருள் தேடுகின்ற இடத்தே "இவளைப் பிரிந்திருத்தலை நெஞ்சு விரும்பு"மென்று சொல்லும் அருளில்லாத சொல்லையும் நீ சொன்னாய்; எம்மை விரும்பி நன்மையையுடைய நறிய நுதலை நீவி, "நின்னிடத்தினின்றும் பிரியேன் நீ அஞ்சுதலைத் தவிர்வா" யென்று சொல்லும் நன்மையையுடைய சொல்லையும் நீ சொன்னாய்; அவ்விரண்டினுள், மயக்கத்தினையுடைய மகனே! உண்மையிடத்தன யாவைதான் அறிகின்றிலேன்; நீ தேடுகின்ற பொருடான் இத்தன்மையோர் நமக்கு உரியவரென்று கருதாதே பிறரிடத்து நின்ற நல்வினையாலே மீண்டு மீண்டு சென்று தங்கும்;* நின்னை யின்றிக் கண்ணிமைத்தொழில் நிகழுங்காலத்தின் எல்லையும் உயிர் வாழாத மடவோளுடைய அமையினுடைய அழகைத் தன்னிடத்தே கொண்ட தோளிரண்டினையும் மறந்து அத்தன்மைத்தாகிய பொருள்தேடுகின்ற இடத்தே இவளை விட்டுப் பிரிந்திருப்பாய்.

'அவற்று'ளென இரண்டனுள் ஒன்றை வருத்தலின் யாதுவாயதென ஒருமையாற் கூறற்பாலதுவும், "அவ்விரண்டினுட் கூர்ங்கோட்ட காட்டுவல்"[1] என்றதுபோலப் பன்மை யொருமை மயங்கிற்று.

* குறள் ௩௩௩.
(பாடம்) 1. சுடர்வேல்.

பிரிவாயென்னும் முன்னிலையேவலொருமை முற்று "ஆயென் கிளவியு மவற்றொடு கொள்ளும்"* என்றதனால் ஓவாய் நின்றது.

"உறுகண் ணோம்ப றன்னியல் பாகலி - னுரிய தாகுந் தோழிக ணுரனே."† என்பதனாற் குற்றேவற் றோழி 'பொருடான் பழவினை...... பிரிவோய்' என அறிவுடையாளாகக் கூறினாள்.

இதனாற் றோழிக்கு அச்சமுந் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இஃது 'அவற்று' என ஐஞ்சீரடி வந்து தனிச்சொல்லு மடக்கியலு மின்றிச் சுரிதகம் பெற்று அடிநிமிர்ந் தோடிய கொச்சகம். (உo)

உஉ

உண்கடன் வழிமொழிந் திரக்குங்கால் முகனுந்தாங்
கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும்வே றாகுதல்
பண்டுமிவ் வுலகத் தியற்கை யஃதின்றும்
புதுவ தன்றே புலனுடை மாந்திர்
தாயுயிர் பெய்த பாவை போல
நலனுடை யார்மொழிக்கண் தாவார்தாந் தந்நலந்
தாதுதேர் பறவையின் அருந்திறல் கொடுக்குங்கால்
ஏதிலார் கூறுவ தேவனோநின் பொருள்வேட்கை;

நறுமுல்லை நேர்முகை யொப்ப நிரைத்த
செறிமுறை பாராட்டி னாய்மற்றெம் பல்லின்
பறிமுறை பாராட் டினையோ ஐய;

நெய்யிடை நீவி மணியொளி விட்டன்ன
ஐவகை பாராட்டி னாய்மற்றெங் கூந்தற்
செய்வினை பாராட் டினையோ ஐய;

குளனணி தாமரைப் பாசரும் பேய்க்கும்
இளமுலை பாராட்டி னாய்மற்றெம் மார்பின்
தளர்முலை பாராட் டினையோ ஐய;

எனவாங்கு,
அடர்பொன் அவிரேய்க்கும் அவ்வரி வாடச்
சுடர்காய் சுரம்போகு நும்மையா மேங்கட்
படர்கூற நின்றது முண்டோ தொடர்கூரத்
துவ்வாமை வந்தக் கடை.

*தொல். சொல்: உகஉ. †தொல். பொருள்; உங்க.

இது பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி அதற்கு உடம்படாது தலைமகளை நெருங்கிக் களவுகாலத் தொழுக்கம் எடுத்துக்காட்டி ஆற்றுவித்து உடம்பட்ட வாய்பாட்டான் மறுத்தது.

(க - அ) உண்கடன்...........வேட்கை :—

(இ - ள்.) அறிவுடைய மாந்திர்! தாம் வாங்கியுண்ணுந் தனிசை வழிபாடாகச் சொல்லி இரந்து வாங்கும்பொழுது முகமலர்ந்திருத்தலும், அங்ஙனம் வாங்கின தனிசை மீண்டு கொடுக்கும்பொழுது முகங் கெட்டிருத்தலும் முன்பும் இவ்வுலகத்துள்ளார் இயல்பு; அஃது இன்றும் புதிய தொன்றன்று; அஃது இயல்பாயவாறு என்னெனில், மகளிர்தம்முடைய நலத்தை அவர்களை இரந்துகொண்டு தாதைத் தேடி உண்ணும் வண்டு போல* நுகர்ந்து அதனை அவர் வேண்டின காலத்து அவர்க்குக் கொடாது கேட்டினைக் கொடாநின்றீர்; அங்ஙனங் கேட்டினைக் கொடுக்குமிடத்து ஏதிலார் கூறுவதெவனோ? அதுவன்றியும் நன்மைக் குணமுடையார், சித்திரமெழுதுகின்றவன் உயிர்ப்புக் கொடுத்த பாவை தான் அழியுமளவும் அக் குறிப்பு நிற்குமாறுபோலத், தாங் கூறிய மொழியிடத்து உயிராகிய உண்மை கெடார்; நீ அம் மொழியிடத்து நலந்தாவி நினக்கு நிகழ்கின்ற நின் பொருள்வேட்கையிடத்து நினக்கு ஏதிலாராகிய யான் கூறுகின்ற காரியம் எத்தன்மைத்து? பயன்படாதே.

"முன்னிலைப் புறமொழி யெல்லா வாயிற்கும் - பின்னிலைத் தோன்று மென்மனார் புலவர்."† என்பதனான் இது முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறினாள்.

'முகனும்' 'முகனு' மென்னும் உம்மைகளை 'வேறுகுத' லென்பதன் பின்னே கூட்டி எண்ணும்மை யாக்குக. 'பண்டு' மென்ற உம்மை எதிரதும் 'இன்று' மென்னும் உம்மை இறந்ததுந் தழீஇயின. 'மாந்திர்' அண்மை விளி. ஆர்ந்து 'அருந்' தென விகாரமாயிற்று. 'இறல் கொடுக்கு' மிடத்து, 'பொருள் வேட்கை'யிடத்து என்பன 'கூறுவ தெவ' னென்பதனோடு முடிந்தன.

இது தரவு.

(கூ - கக) நறுமுல்லை...........ஐய :—

(இ - ள்.) ஐய! எம் பல்லினுடைய விழுந்தெழுந்த முறைமையினையுடைய இளமைப் பருவத்தை இதற்கு முன்பு பாராட்டிவிட்டாய்; அப்பருவம் ஒழிந்து நறிய முல்லையினது தன்னி லொத்த முகையை யொக்கும்படி நிரைத்த செறிந்த முறைமையாகிய‡ நுகர்ச்சிக்குரிய இளமைப்பருவமெல்லாம் முற்பாராட்டிவிட்டாயோ? அது செய்திலையே;

மற்று, வினைமாற்று; ஓகாரம் எதிர்மறை.

---

* கலி - ௪0; உ௪-உ௫. † தொல். பொருள்; க௬எ. ‡குறுந்-௩௩எ.

பறிமுறை பாராட்டினாய் செறிமுறை பாராட்டினையோ வெனப் பாடத்தை மாறிப் பொருள் கூறுக. அன்றி அங்ஙனம் பாடமோத லும் ஒன்று.

(கஉ - கச) நெய்யிடை............ஐய:—

(இ - ள்.) ஐய! நீலமணி ஒளிவிட்டாற்போன்ற எங் கூந்தலிற் புழுகுபூசித் தாயர் ஐந்துவகையாக முடித்த இளமைப்பருவத்தை இதற்கு முன்பு பாராட்டிவிட்டாய்; அப்பருவம் ஒழிந்து நீதான் அத னிடத்துச் செய்யுந் தொழில்களை முற்றச்செய்து பாராட்டிவிட் டாயோ? அது செய்திலையே;

தலைவன் செய்யுந் தொழிலாவன, ஐவகையாக முடியாமல் தான் வேண்டியவாறே கோலங்கள் செய்து முடித்தலும் அக்கூந்தல் அணையிற் றுயிலுதன் முதலியனவுமாம்.

(கரு - கஎ) துளனணி...........ஐய:—

(இ - ள்.) ஐய! குளம் அழகுபெறுதற்குக் காரணமான தாமரை யினது பசிய அரும்பை யொக்கும் எம்முடைய ஊற்றின்பம் மிகவுமில் லாத இளமுலையை இதற்குமுன்பு பாராட்டிவிட்டாய்; அப்பருவம் ஒழிந்து ஊற்றின்பத்தை மிகவுமுடைய நீக்கம்அறியாத வந்தின நிலைமை சிறிது சாய்ந்த முலையினையுடைய மிக்க இளமைப்பருவமெல் லாம் முற்றப் பாராட்டிவிட்டாயோ? அது செய்திலையே;

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

இத்தாழிசையின் கருத்தான் முற்பட்டவற்றிற்கும் யாங் கூறியதே பொருளென் றுணர்க.

(கஅ) எனவாங்கு:—

அசை.

இது தனிச்சொல்.

(ககூ - உஉ) அடர்போன்...........கடை:—

(இ - ள்.) நம்முடன் இவட்குப் பிணிப்பு மிகும்படி நல்வினை நிகழ்கின்ற[1] காலத்தே நும்மை நுகராமையாகிய தீவினை வந்து புகுந்த இடத்துத், தகடாகிய பொன்னினது விளக்கத்தை யொக்கும் அழகிய சுணங்கு கெடும்படி ஞாயிறு காய்ந்த சுரத்தைப் போகும் நும்மை யாங்கள் எம்மிடத்து வருத்தத்தைச் சொல்லி விலக்க எம்மிடத்து ஒரு நல்வினை நின்றதும் உண்டோ? இல்லையே யாங்கூறுவதென்?

ஒகாரம்: எதிர்மறை.

(பாடம்) 1. நெகிழ்கின்ற

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை - யேமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி - யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ் - சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே,"* என்னுஞ் சூத்திரத்திற் றலைவனுந் தலைவியும் மூப்பு வருவதன்முன் துறப்பா ரென்றலிற் பல்லு விழும் பருவத்தும் நரைவரும் பருவத்தும் இல்லறஞ் செய்திருப்பாரென்றல்† பொருந்தாமை யுணர்க.

இது சுரிதகம்.

இதனாற் றோழிக்கு இழிவுந் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இஃது எட்டடித்தரவும் மூன்றடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. "வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும்"‡ என்பது விதி. இது மேல் வருவனவற்றிற்குங் கொள்க. (உக)

உங

இலங்கொளி மருப்பிற் கைம்மா உளம்புநர்
புலங்கடி கவணையிற் பூஞ்சினை பூதிர்க்கும்
விலங்குமலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரந்
தனியே இறப்ப யானொழிந் திருத்தல்
நகுதற் கோன்றிவ்[1] வழுங்க லூர்க்கே;

இனியான்,
உண்ணலு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன்[1]

தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்
வேணீ ருண்ட குடையோ ரன்னர்;

நல்குநர் புரிந்து நலனுணப் பட்டோர்
அல்குநர் போகிய வூரோ ரன்னர்;

கூடினர் புரிந்து குணனுணப் பட்டோர்
சூடின ரிட்ட பூவோ ரன்னர்;

எனவாங்கு,
யானு நின்னகத் தனையே னாது
கோலைவெங் கோள்கையொடு நாயகப் படுப்ப
வலைவர்க் கமர்ந்த மடமான் போல

* தொல், பொருள்: ககஉ. † நாலடி-கக. ‡ தொல். பொருள் ருஅகூ-

(பாடம்) 1. நகுதக்கன்றிவ்.

நின்னுங்கு வரூஉமென் னெஞ்சினை
என்னுங்கு வாரா தோம்பினை கோண்மே.

இது பிரிவுணர்த்தப்பட்டு ஆற்ருளாய தலைவி எம்மையும் உடன் கொண்டு சென்மினென்ருட்கு உடன்படாது அவன் பிரியலுறத் தனது இறந்துபாடு தோன்றக் கூறியது.

(க - எ) இலங்கோளி............வாழேன்:—

(இ - ள்.) விளங்குகின்ற ஒளியினையுடையவாகிய கொம்பினையுடைய யானையை அலைப்பார் அந்நிலத்தினின்றும் அவ்வியானையை ஓட்டுங் கவணையாலே பூக்களையுடைய கொம்பிற் பூக்களை உதிர்க்கும்* விளங்குகின்ற[1] மலைகள் வெம்பிய போதலரிய வெய்ய சுரத்தைத் தனித்து நீ போக யான் நின்னைக் கைவிட்டிருத்தல் இந்த இரக்கத்தையுடைய ஊர்க்குச் சிரித்தற்குத் தக்க காரியம்; நீ இங்ஙனம் பிரியுமளவில் யான் உண்டற்கு உரியனவற்றை உண்ணுதலுஞ் செய்யேன், உயிரை வாழ்தலுஞ்செய்யேன்;

'உண்ணேன்' 'வாழே' னென்பன முழுவதுங் காரியவாசகமாயே நிற்கு மென்பது, "வினையே செய்வது"† என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறினும். உம்மைகள் எண்ணும்மை. 'உண்ணலும்உண்ணே' னென்பது பசியட நிற்றல்.

இது தரவு.

(அ - கூ) தோணல............ரன்னர்:—

(இ -ள்.) தோளின் நலத்தை நுகர்ந்து கணவராற் றுறக்கப்பட்ட மகளிர் தண்ணீர் வேட்கையாலே கோலித் தண்ணீர் குடிக்கப்பட்ட எச்சிலாற் பயன்படாத குடை யோலையை ஒப்பர்; அந்நிலையை ஓர்ந்து பார்;

(க0 - கக) நல்குநர்............ரன்னர்:—

(இ -ள்.) மனம் விரும்பி யருளின கணவரால் நலத்தை நுகர்ந்து விடப்பட்ட மகளிர் குடியிருப்பார் போகிய பாழூரை‡ ஒப்பர்; அந்நிலையை ஓர்ந்து பார்;

(கஉ - கங) கூடினர்............ரன்னர்:—

(இ - ள்.) மனம் விரும்பிக் கூடின கணவராற் றங்குணத்தை நுகர்ந்து விடப்பட்ட மகளிர், முடிப்பார் முடித்துப் போகட்ட பூவை ஒப்பர்; அந்நிலையை ஓர்ந்து பார்;

---

* மலைபடு.١உ0ங-உ0சு; அகம். உசுஉ: அ-கங.
† தொல். சொல்: ககஉ. ‡ குறுந்:சக.
(பாடம்) 1. விலங்குவின்ற.

இவை "உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை"* என்னுஞ் சூத்திரத்தில் உய்த்துக்கொண் டுணர்த லென்பதனாற் கொண்டாம்.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(கச) **எனவாங்கு:—**

அசை.

இது தனிச்சொல்.

(கடு - கக) **யானுநின்...........கோணமே:—**

(இ - ள்.) நின்னிடத்து யானும் பயன்படாத தன்மையை யுடையேன்; இனிக் கொலைத்தொழிலிடத்துக் கடிய கோட்பாட்டோடே நாய் அமையாமற் சென்று தனக்கு உரித்தென்று அகப்படுத்திக் கொள்ள அதற்கு உரித்தாகாது வலைவர்க்கு அமர்ந்துவிட்ட மடமான் போலே எனக்கு உரித்தாக யான் அகப்படுப்பவும் என்னுங்கு வாராமல் நின்னுங்கு வரும் என் நெஞ்சினைப் பாதுகாத்துக்கொள்.

இது சுரிதகம்.

இதனாற் றலைவிக்கு இழிவுந் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

'நின்னுங்கு' 'என்னுங்கு' என்பன நின்னுடைய கையிடத்து என்னுடைய கையிடத்து எனச் சுட்டுப்பொருள் தந்தவா றுணர்க.

இஃது 'இனியான்' எனத் தனிச்சொல்லும் ஓரடியான் ஒன்றும் பெற்றுவந்த கொச்சகம். இது "பாநிலை வகை"† என்னுஞ் சூத்திர விதி. (உஉ)

உச

நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டுங் கடுத்துந்தாம்
அஞ்சிய தாங்கே அணங்காகு மென்னுஞ்சொல்
இன்றீங் கிளவியாய் வாய்மன்ற நின்கேள்
புதுவது பன்னாளும் பாராட்ட யானும்
இதுவொன் றுடைத்தென எண்ணி அதுதேர
மாசில்வண் சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுட்
பாயல்கொண் டென்றேட் கனவுவார் ஆய்கோல்
தொடிநிரை முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள்
கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவள் கொல்லோ
விடுமருப் பியானை இலங்குதேர்க் கோடு
நெடுமலை வெஞ்சுரம் போகி நடுநின்றெஞ்
செய்பொருண் முற்று மளவென்று ராயிழாய்

* தொல். பொருள்: உகக. † தொல்- பொருள்: சகூஎ.

தாமிடை கொண்ட ததுவாயின் தம்மின்றி
யாமுயிர் வாழு மதுகை யிலேமாயின்
கரு. தோய்யில் துறந்தா ரவரெனத் தம்வயின்
நோய்யார் நவலும் பழிநிற்பத் தம்மோடு
போயின்று சொல்லென் னுயிர்.

இது தலைமகன் குறிப்புக்கண்டு பிரிவனென ஐயுற்றுச் செல்கின்ற தலைவி அக்காலத்துத் தலைவன் கனவின் அரற்றினமை கேட்டுப் பொருள்வயிற் பிரிகின்றா னெனத் துணிந்து ஆற்றாளாய்த் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இது "மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கு முரித்தே"* என்பதனால் அந்தணன் அறங் கருதித் தூதிற் பிரிந்து அவ்வரசர் செய்த பூசனை வாங்கிக்கொண்டு வருதற்குப் பிரிகின்றதென்று கொள்க. இது "வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமங்"† கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) இன்றீங்கிளவியை யுடையாய்! நெஞ்சு நடுக்கமுறும் படி பலகாலுங் கேட்டுங், கேட்ட அதனை உண்டோ இல்லையோ வென்று ஐயுற்றுந், தாம் அஞ்சியிருந்த பொருள் தாங் கேட்டபடியிலே மெய்யாய் வருத்தமாமெனும் பழமொழி அறுதியாக உண்மை; அஃது எங்ஙனே யென்னில், நின்னுடைய உறவானவர், பல நாளும் புதிய தொன்றாக என்னைப் பாராட்டுகையினாலே யானும் இப்பாராட்டுதல் ஒரு பிரிவையுடைத்தென்று கருதி அப்பிரிவை ஆராயா நிற்க, ஐந்து வகையாகக்‡ கூட்டின மாசில்லாத வண்மையையுடைய படுக்கையிற் புணர்ந்த புணர்ச்சியிடத்தே என் தோளிலே துயில்கொண்டு கனாக் காண்கின்றவர், "ஆராய்ந்த கோற்றொழிலையுடைய செறிந்த தொடி யணிந்த முன் கையினையுடையாள் கையாறு கொள்ளாளாய்க், குத்துங் கொம்பினையுடைய யானை நீர் வேட்கையினாலே விளங்குகின்ற பேய்த் தேரின் பொருட்டு ஓடும் நெடுமலையில் வெய்ய சுரத்தைப் போய் இரு பெரு வேந்தரையுஞ் சந்து செய்வித்தற்கு நடுவாக நின்று சந்து செய் வித்த பின்னர் யாம் பெறுதற்கு உரியவாய் அவர் எமக்குச் செய்யும் பூசனையாகிய பொருள் அவர் தந்து முடியுமளவுந், தனக்கு வரைவினை யுடைய இல்லறத்தையுங் காத்துச் செந்தீயையும் பாதுகாக்க வல்லளோ!" வென்று கூறினர்; ஆய்ந்த இழையினையுடையாய்! நங் காதலர் கூட்டத்திற்கு இடையீடாகக் கொண்ட காரியம் பொருள் வயிற் பிரிவாயின், யாந் தம்மைப் பிரிந்து உயிர் வாழும் வலியிலே மாயின், இனி, "அவள் மார்பிற் றொய்யிலை நீங்காதவர் இப்பொழுது துறந்தார்" ரென்று நொய்ய மகளிர் கூறும் பழி தம்மிடத்தே நிற்ப, என்னுயிர் தம்மோடே கூடப் போயிற்றென்று சொல்.

---

* தொல். பொருள்: உக. † தொல். பொருள் கசசூ.

‡ கஉ-ம் பக்கம் பார்க்க.

'நெஞ்சு நடுக்குறக்' கேட்டது, "இவ் ஆலிலே பேயுண்" டென்று கேட்டாற்போல்வது. 'இன்கிளவி', பின்பு காரியத்தில் இனிய கிளவி; 'தீங் கிளவி', கேட்ட காலத்தில் இனிய கிளவி.

'கனவுவா' ரென்றது தொடங்கி 'என்ரூ' ரென்ற துணையுங் கன வென்னும் மெய்ப்பாடு. 'கையாறு', உயிர்ப்பின்றி வினையொழிந்தயர் தல். தொய்யில் அவரெனக் கூட்டுக.

'போயின்'றென்ற குற்றுகரம் இன் பெற்று னகரந் திரியாமல் நின்றது. தெளிவுபற்றி இறந்த காலத்தாற் கூறினாள்.

இதனாற் றலைவிக்கு இழிவுந் தோழிக்கு அச்சமும் பிறந்தன.

இது சீருந் தளையுஞ் சிதையாமற் பன்னீரடியின் இகந்து ஒரு பொருணுதலாத சீர்வகைக் கலிவெண்பா　(உ௪)

உ௫

வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற
முகத்தவன் மக்களுள் முதியவன் புணர்ப்பினால்
ஐவரென் றுலகேத்தும் அரசர்கள் அகத்தராக்
கைபுனை யரக்கில்லைக் கதழெரி சூழ்ந்தாங்குக்
களிதிகழ் கடாஅத்த கடுங்களி றகத்தவா
முளிகழை யுயர்மலை முற்றிய முழங்கழல்
ஒள்ளுரு வரக்கில்லை வளிமகன் உடைத்துத்தன்
உள்ளத்துக் கிளைகளோ டுயப்போகு வான்போல
எழுவுறழ் தடக்கையின் இனங்காக்கு மெழில்வேழம்
அழுவஞ்சூழ் புகையழல் அதர்பட மிதித்துத்தங்
குழுவோடு புணர்ந்துபோங் குன்றழல் வெஞ்சுரம்
இறத்திரால் ஐயமற் றிவணிலைமை கேட்டீமின்;

மணக்குங்கால் மலரன்ன தகையவாய்ச் சிறிதுநீ
தணக்குங்காற் கலுழ்பானாக் கண்ணெனவு முளவன்றோ
சிறப்புச்செய் துழையராப் புகழ்போற்றி மற்றவர்
புறக்கொடையே பழிதூற்றும் புல்லியார் தொடர்புபோல்;

ஈங்குநீர் அளிக்குங்கால் இறைசிறந் தொருநாணீர்
நீங்குங்கால் நெகிழ்போகும்[1] வளையெனவும் உளவன்றோ
செல்வத்துட் சேர்ந்தவர் வளனுண்டு மற்றவர்
ஒல்கிடத் துலப்பிலா உணர்விலார் தொடர்புபோல்;

(பாடம்) 1. நெகிழ் பேகும்.

ஒருநாணீ ரளிக்குங்கால் ஒளிசிறந் தோருநாணீர்
பாராட்டாக் காற்பசக்கு நுதலேனவு முளவன்றே!
பொருந்திய கேண்மையின் மறையுணர்ந் தம்மறை
பிரிந்தக்காற் பிறர்க்குரைக்கும் பீடிலார் தொடர்புபோல்;

உ௫. எனவாங்கு,
யாநிற் கூறுவ தேவனுண் டெம்மினும்
நீநற் கறிந்தனை நெடுந்தகை வானந்
துளிமாறு பொழுதினிவ் வுலகம் போலுநின்
அளிமாறு பொழுதினிவ் வாயிழை கவினே.

இது பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி நீ பிரிந்தாற் பீடிலார் தொடர்புபோல நும்மை அலர் தூற்றுவன இவ்வகைப்பட்டன சிலவுள வெனத் தலைவி யாற்றாமை கூறிச் செலவழுங்குவித்தது.

(க - கஉ) வயக்குறு.........கேட்டீமின்:—

(இ - ள்.) வடமொழிப் பெயர்பெற்ற வயக்குறுமண்டிலம் போலும் முகத்தவனுடைய மக்களுள் மூத்த துரியோதனன் சூழ்ச்சியாலே, ஐவரென்று உலகத்தார் புகழுந் தன்மபுத்திரர் முதலியோர் உள்ளேயாகக், கையாலே புனையப்பட்ட அரக்குமாளிகையை விரைந்து நெருப்புச் சூழ்ந்தாற்போலக், களிப்பு விளங்குகின்ற மதத்தவாகிய கடிய களிறுகள் உள்ளேயாக, உலர்ந்த மூங்கிலையுடைய உயர்ந்த மலையைச் சூழ்ந்த முழங்குகின்ற அழலைக், கணையத்தை மாறுபடுகின்ற[2] தடக்கையினையுடைய தன் இனத்தைக்காக்கும் அழகினையுடைய வேழம், புகையழலை யுடைத்தாகிய ஒள்ளிய உருவத்தினையுடைய அவ்வரக்கில்லை அந்த வீமசேனன் அழித்துத் தன் உள்ளத்திற்குப் பொருந்தின சுற்றத்தோடே பிழைக்கப்போகின்றவனைப்போல, அதர் படும்படி மிதித்துத் தம்முடைய திரளோடே கூடிப் போதுங் காட்டுப் பரப்புச்சூழ்ந்த குன்று அழலும் வெய்தாகிய சுரத்தை இறப்பீராயின், ஐயனே! பின்னை இவளுடைய நிலைமையைக் கேட்பீராக!

வடமொழிப் பெயர்பெற்ற வயக்குறுமண்டிலம் போலும் முகத்தவனென்றது, ஆதித்தரிற் பகனென்னும் வடமொழிப் பெயரைப் பெற்ற விளங்குதலுறும் ஆதித்தனைப்போலும் முகத்தையுடையவ னென்பது; அவன் தான் குருடாயினமையிற் பிறரைக் காணுதவாறுபோல இவனும் பிறரைக் காணுத முகத்தையுடையவனென்றவாறு; என்றது திருதராட்டிரனை. இனி, விளக்கமுற்ற கண்ணுடியின் பெயரை வடசொல்லாகிய பெயராற் பெற்ற முகத்தவன் என்றலுமாம்; அது தர்ப்பணனனனென்னும் பெயரை. அது

(பாடம்) 1. உளதன்றே. 2. மாறுபடுக்கின்ற.

பிறரைத் தான் காணுதவாறுபோல இவனும் பிறரைக் காணு னென்ற தாம். இனி, விளக்கமுற்ற நாடென நின்ற அச் சொல்லினைத் திருத ராட்டிர னென்னும் வடமொழிப்பெயராலே தமிழ்ச்சொலீருகத் திரித்த ததராய னென்னும் பெயர்பெற்ற பாண்டுவுக்கு மூத்தவ னென்றும் உரைப்ப.

முற்றிய முழங் கழலை, இனங் காக்கும் வேழம், புகையழலை யுடைய அவ்வரக்கில்லை அவ்வளிமகன் உடைத்துக் கிளைகளோடே போவான் போல, அதர்பட மிதித்துக் குழுவொடு புணர்ந்து போஞ் சுர மென்க. அழலை மிதித்துப் போமென முடிந்தது. அழுவஞ் சூழ் குன்று அழல்சுர மென்க. இது சுரத்திற்கு அடை.

'ஐய கேண்மி' னென்பது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். ஆயில், ஆலென விகாரமாயிற்று.

இது தரவு.

(கஙு - கசு) மணக்துங்கான்.........தோடர்புபோல்:—

(இ - ள்.) தம்மிடத்தே இருந்தாராக அவர்களுக்குச் சிறப்புக் களைச்செய்து புகழ்ந்துவாழ்த்தி அவர் எழுந்த அளவிலே அவர்க் குள்ள பழிகளைப் பலர்க்குங் கூறும் புறங்கூறுவாருடைய உறவுபோல நீர் கூடியிருக்குங்காலத்துச் செவ்வியைத் தோற்றுவித்து மலரை யொத்த தகைமையினையுடையவாய்ச் சிறிதுபொழுது நீர் பிரியுங் காலத்து நும்பழியைத் தூற்றி அழுதலமையாத கண்ணெனவுஞ் சில பகை உளவன்றே?

அப்பகையை பேணுங் கண்ணெனவு மென்றது, "கண்ணிற் சிறந்த வுறுப்பில்லை"* எனப்பட்டும் பகையா மென்னுங்[1] குறிப்பிற்று.

கள - உ0) ஈந்த நீ.........தோடர்புபோல்:—

(இ - ள்.) ஒருவர்க்குச் செல்வமுண்டான இடத்து நீங்காதிருந்து அவருடைய செல்வத்தை நுகர்ந்து பின்னை அவர் மிடித்த காலத்து அவர்க்கு ஒன்றை உதவுதலில்லாத அறிவில்லாதாருடைய† உறவு போலே நீர் இவ்விடத்தே கூடியிருந்து அருள்செய்யுங் காலத்து இவட்கு உண்டாகிய அழகைத் தானும் பெற்று இறையிலே சிறந்து காட்டி ஒருநாள் நீர் பிரியுங் காலத்துத் தோள்மெலிகையினுலே தான் உதவி செய்யாது கழன்றுபோம் வளையெனவுஞ் சில பகைஉள வன்றே?

அப்பகையைப் பேணும் வளையெனவு மென்றது சிறந்து அழகு தருமாயினும் பகையாயிற் றென்னும் குறிப்பிற்று.

* நான்மணி. ௫சு. † அகம். எக : கஉகூ௩ - ஆம் குறளுரை.
(பாடம்) 1. பகையா யிருக்கு மென்னுங்.

(உக -) ஒருநாணீ............தொடர்புபோல் :—

(இ - ள்.) இருவர் மனமும் பொருந்திய நட்பாலே அவன் கூறிய மறைப்பொருளை அறிந்து அம்மறைப்பொருளை அவன் நீங்கினாற் பிறர்க்கு இருந்து சொல்லும் பெருமையில்லாதார் உறவுபோலே, ஒரு நாள் நீர் அளிசெய்யுங் காலத்து நும் அளிக்குத் தானுங் கூடினாற் போன்று ஒளிமிக்கு, ஒருநாள் நீர் அளியாக்காலத்து நும்முடைய குணத்தைப் பிறர்க்கு அறிவித்துப் பசந்து காட்டும் நுதலெனவும் ஒரு பகை உண்டன்றோ ?

அப்பகையைப் பேணும் நுதலெனவுமென்றது, சிறப்புறுப்பாய் அழகுகொடுத்தற்கு உரியது பகையாயிற்றென்னுங் குறிப்பிற்று. மெய்யெல்லாங் கோலஞ்செய்தாலும் நுதற்குத் திலகம் முதலியன நீட்டாக்கால் அவை கோலமாய்த் தோன்றாத தன்மை நுதற்கு உள தாகலிற் சிறப்புறுப்பாயிற்று.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(உடு) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று ; 'ஆங்கு' : அசை.

இது தனிச்சொல்.

(உசு - உக) யாநிற்கவினே :—

(இ - ள்.) யாம் நினக்குக் கூறுகின்ற வார்த்தையால் என்ன பயன் உண்டு? எம்மினுங் காட்டில் அப்பகை யுண்மையை நீ நன்றாக அறிந் தாய் ; அதுவுமின்றி, நெடுந்தகாய்! இந்த ஆராய்ந்த இழையினையுடை யாள் அழகு நீ அளித்தலை நீங்குங் காலத்து இவ்விடத்து, வானந் துளி மாறு பொழுது இவ்வுலகங் கெடுமாறுபோலக்* கெடுங்காண் ; அதனை உட்கொள்ளாய்.

இது சுரிதகம்.

இதனாற் றோழிக்கு இழிவுந் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இது பெருமைக்கெல்லை கூறிய பன்னீரடித் தரவும் நான்கடித் தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தா ழிசைக் கலிப்பா. (உச)

உசு

ஒருகுழை யொருவன்போ லிணர்சேர்ந்த மராஅமும்
பருதியஞ் செல்வன்போ னனையூழ்த்த செருந்தியு
மீனேற்றுக் கொடியோன்போன் மிஞிறார்க்குங் காஞ்சியு
மேனோன்போ னிறங்கிளர்பு கஞலிய ஞாழலும்

---

* குறள். டுடுஎ.

ஆனேற்றுக் கொடியோன்போல் எதிரிய இலவமுமாங்கத்[1]
தீதுதீர் சிறப்பின் ஐவர்கள் நிலைபோலப்
போதவிழ் மரத்தொடு பொருகரை கவின்பெற
நோதக வந்தன்றால் இளவேனில் மேதக ;

பல்வரி யினவண்டு புதிதுண்ணும் பருவத்துத்
தொல்கவின் தொலைந்தவென் தடமென்றோள் உள்ளுவார்
ஒல்குபு நிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி
வெல்புக ழுலகேத்த விருந்துநாட் டுறைபவர் ;

திசைதிசை தேனார்க்குந் திருமருத முன்றுறை
வசைதீர்ந்த என்னலம் வாடுவ தருளுவார்
நசைகொண்டு தந்நிழல்[2] சேர்ந்தாரைத் தாங்கித்தம்
இசைபரந் துலகேத்த ஏதில்நாட் டுறைபவர் ;

அறல்சாஅய் பொழுதோடெம் அணிநுதல் வேறுகித்
திறல்சான்ற பெருவனப் பிழப்பதை யருளுவார்
ஊறஞ்சி நிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி
ஆறின்றிப் பொருள்வெஃகி அகன்றநாட் டுறைபவர் ;

என நீ,

தெருமரல் வாழி தோழிநங் காதலர்
பொருமுரண் யானையர் போர்மலைந் தெழுந்தவர்
செருமேம் பட்ட வென்றியர்
வருமென வந்தன்றவர் வாய்மொழித் தூதே.

இது "மேவிய சிறப்பி னேனோர்"* என்னுஞ் சூத்திரத்திற் பகைமேற் சென்ற அரசன் திறை பெற்ற நாடு காத்து அதன்கண் தன் நெறி முறைமை அடிப்படுத்துவதற்குப்[3] பிரிவ னென்றலின், பிரிவின்கண் தலைவன் இளவேனிற் காலத்துப்[4] பிரிய, அக்காலவரவின்கண் தலைவி ஆற்றாளாய் அவர் நமக்கு அருளுங் காலையில் அருளார்காணென்றாட்குத், தோழி, அவர் வரவிற்கு இக்காலந் தூதாயன்றே வந்தது, நீ ஆற்றுவாயாக வென வற்புறுத்தியது.

(க - அ) ஒருதழை ....மேதக :—

(இ - ள்.) நீர் பொருகின்ற கரையினிற்கும் ஒரு பூங்குழையை யுடைய நம்பி மூத்தபிரானைப்போலப் பூங்கொத்துக்கள் பொருந்தின

---

* தொல். பொருள் : உஅ.

(பாடம்) 1. ஆங்குத். 2. தந்நீழல். 3. படுத்து வருதற்குப். 4. காலங் குறித்துப்.

வெண் கடம்பும், பருதியாகிய அழகிய செல்வனைப்போல அரும்புகள் அலர்ந்த செருந்தியுஞ், சுறவை யுடைத்தாகிய கொடியினையுடைய காமனைப்போல மிஞிறுகள் ஆரவாரித்தற் கிடமாகிய காஞ்சியும், அவன் தம்பி சாமனைப்போல நிறம் விளங்கிப் பூக்கள் நெருங்கின ஞாழலும், இடபத்தினையுடைய கொடியினையுடைய இறைவனைப்போலப் பூக்கள் காலத்தை எதிர்கொண்ட இலவமுந், தமக்குக் குற்றந் தீர்ந்த தலைமையினையுடைய ஐவர்களுடைய நிறத்தின் றன்மைபோல, அக்கரையிடத்துப் பூக்கள் விரிந்த பிற மரங்களோடே அழகு பெறப், பிரிந்தார்க்கு நோவு பொருந்தக், கூடியிருந்தார்க்குப் பெருமை பொருந்த இளவேனில் வந்துற்றது ;

'மீனிலேறு,' 'ஆனிலேறு,' 'மிஞிறூர்க்குங் காஞ்சி': இடத்து நிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேலே நின்றது. 'ஏனோன்'. ஏனையோனின் விகாரம். 'ஆங்' கென்றது அக்கரையை. கரை மராமுஞ் செருந்தியுங் காஞ்சியும் ஞாழலும் இலவமும் பிற மரங்களோடே கவின் பெறவென இடத்து நிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்துமேல் ஏற்றலுமொன்று

இது தரவு.

(கூ - கஉ) பல்வரி...........டுறைபவர் :—

(இ - ள்.) இயற்கை நலங் கெட்ட என்னுடைய பெருமையையுடைய மெல்லிய தோளைப், பல வரியினையுடைய இனமாகிய வண்டுகள் புதிதாகிய தேனை நுகரும் இளவேனிற்காலத்தே, கூட நினைப்பார் முன்னர் அந்நாடு ஆள்பவர் கலக்கமுறுத்த அலைபெற்றுப், பின் தன்னை நிழலாக அடைந்த குடிமக்களுக்கு நெஞ்சு வருந்தாதபடி பகைவரைப் பேணிக் காத்து, முன்பு நாடாட்சி பெற்ற பகைவரை வென்ற புகழை உலகத்தார் புகழப் புதுமையையுடைய நாட்டிலே இருக்கின்றவர் ;*

என்றதனால், திறைபெற்ற நாட்டைத் திருத்தித் தன் நாடு போல நெறி முறைமை நடத்துவித்தலே பொருளென்று இருக்கின்றவர் நம்மை நினையார்கா ணென்று நிகழ்ந்தது கூறினாள். 'விருந்து நாடெனவே பகைவர் தோற்றுத் திறை கொடுத்தமை தோன்றிற்று.

'உள்ளுவா'ரெனு முற்றுவினை பெயர்கொண்டு நின்றது ; காத்துறைபவ ரென்க.

(கங - கசு) திசைதிசை...........டுறைபவர் :—

(இ - ள்.) குற்றமற்ற என் நலங் கெடுவதற்குத் திசைதோறுந் திசைதோறுந் தேனினம் ஆரவாரிக்குந் திருமருதந் துறைமுன்னே அருளுதலைச் செய்வார், நம்மைக் காத்தற்குரியான் இவனென்று நச்சுதல்கொண்டு தம்மை நிழலாக வந்தடைந்த குடிமக்களைத் தமக்குப் பார

* புறப். வெண். வஞ்சி : எ.

மென்று பொறுத்துத் தம் புகழ் உலகெங்கும் பரக்கையினாலே அவ்வுலகத்தார் புகழத் தமக்கயலாகிய நாட்டிலே இருக்கின்றவர்;

"யாறுங் குளனுங் காவு மாடிப் - பதியிகந்து நுகர்தலு முரிய வென்ப"* என்பதனால், திருமருதந்துறையில் அருளுவா ரென்றாள்.

(கஎ - உ0) **அறல்சாஅய்............டுறைபவர் :—**

(இ - ள்.) எம்முடைய அழகினையுடைய நுதலும் பசந்து, நாமும் வலியமைந்த[1] பெரிய அழகை இழப்பதற்கு நீரற்று ஓடுதல் சுருங்கின இளவேனிற் காலத்தே அருளுதலைச் செய்வார், முன்பு நாடாட்சி பெற்ற அரசர் செய்த வருத்தத்திற்கு அஞ்சி நிழலாக வந்தடைந்தார்க்கு நெஞ்சு வருந்தாதபடி பகைவரைப் பேணிக் காத்து, நெறியன்றி அவ்வரசர் பொருளை விரும்புகையினாலே, அவரை நீங்கின நாட்டிலே இருக்கின்றவர்;

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(உக - உரு) **எனநீ............தூதே :—**

(இ - ள்.) என்று கூறி மனஞ் சுழலாதே கொள்; அதற்குக் காரணம் யாதெனில், நங் காதலர் பொருகின்ற மாறுபாட்டையுடைய யானையை யுடையவராய்ப் போர்செய்தற்கு மாறுபட்டு எதிர்வந்தவருடைய போரிடத்தே நீ கூறியவாறே மேலான நாடுகளைப் பெற்ற வெற்றியையுடைய ராகையினாலே அவருடைய மெய்ம்மொழியாகிய தூது வருவரென்று சொல்லி வந்ததுகாண்; இனித், தோழி! நீ இனிது வாழ்வாயாக!

'மேம்பட்ட' ஈண்டுப் பெயராய் நின்றது. வரவென வந்தன்று என்று பாடமாயின், வெற்றியையுடைய ராகையினாலே அவர் மெய்ம்மொழியாகிய தூது வந்ததென்று சொல்லிவந்த தென்க.

'எனநீ' தனிச்சொல்; எஞ்சியது சுரிதகம்.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை தோன்றிற்று.

இது தரவின்கண் ஐஞ்சீரடி வருதலிற் கொச்சகமாய்க் கலிவெண்பாட்டின் வேறாயிற்று. (உரு)

உஎ

ஈதலிற் குறைகாட்டா தறனறிந் தொழுகிய
தீதிலான் செல்வம்போல் தீங்கரை மரநந்தப்
பேதுறு மடமொழிப் பிணையெழின் மானோக்கின்
மாதரார் முறுவல்போல் மணமௌவல் முகையூழ்ப்பக்

* தொல். பொருள்: ககக.

(பாடம்) 1. வலிமை யமைந்த.

காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கதுப்புப்போற் கழல்குபு
தாதோடுந் தளிரோடுந் தண்ணறல் தகைபெறப்
பேதையோன் வினைவாங்கப்* பீடிலா அரசனுட்
டேதிலான் படைபோல இறுத்தந்த திளவேனில்;

நிலம்பூத்த மரமிசை நிமிர்பாலுங் குயிலெள்ள
நலம்பூத்த நிறஞ்சாய நம்மையோ மறந்தைக்க
கலம்பூத்த அணியவர் காரிகை மகிழ்செய்யப்
புலம்பூத்துப் புகழ்பானுக் கூடலும் உள்ளார்கொல்;

கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கியூர் அலர்தூற்றத்
தொன்னலம் நனிசாய நம்மையோ மறந்தைக்க
ஒன்னுதார்க் கடந்தடூஉம் உரவுநீர் மாகொன்ற
வென்வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டும் விரும்பார்கொல்;

மையெழின் மலருண்கண் மருவூட்டி மகிழ்கொள்ளப்
பொய்யினுற் புரிவுண்ட நம்மையோ மறந்தைக்க
தைஇய மகளிர்தம் ஆயமோ டமர்ந்தாடும்
வையைவார் உயரெக்கர் நுகர்ச்சியும் உள்ளார்கொல்;

எனவாங்கு,

நோய்மலி நெஞ்சமோ டினையல் தோழி
நாமில்லாப் புலம்பாயின் நடுக்கஞ்செய் பொழுதாயின்
காமவேள் விழவாயின் கலங்குவள் பெரிதென
ஏமுறு கடுந்திண்டேர் கடவி
நாமமர் காதலர் துணைதந்தார் விரைந்தே

இது தலைவன் குறித்துப் பிரிந்த இளவேனில் வரவின்கண் எம்மையோ மறக்க, இக்காலத்து இவ்வூரின்கட் டாம் விளையாடும் விளையாட்டும் மறந்தாரோ வெனச்சொல்லி ஆற்றாளாய தலைவிக்குத் தோழி தலைவன் வரவுணர்ந்து கழியுவகையாற் கூறியது.

(க - அ) **ஈதலிற்…………திளவேனில் :—**

(இ - ள்.) *கொடுத்தற் றொழிலிடத்துப் பொருட்குறை காட்டாமற் கொடுத்து இல்லறம் நிகழ்த்தும் முறைமையை அறிந்து நிகழ்த்திய தீவினையில்லாதவனுடைய செல்வம் மிகுமாறு போல, இனிதாகிய நீரையுடைய ஆற்றங் கரையில் மரங்கள் தழைக்கக், கேட்டோர் மயக்கம் உறுதற்குக் காரணமான மடமொழியினையும் மான் பிணை*

* கலி. அ : க.

யினது அழகையுடைய நோக்குப்போலும் நோக்கினையுமுடைய காதலையுடைய மகளிருடைய எயிறுபோல மணத்தையுடைய மௌவலின் முகை அலரத், தண்ணிதாகிய அறுதியையுடைய மணல் கழன்று வீழ்ந்த தாதாலுந் தளிராலுங் காதலரைக் கூடினவருடைய மயிர்போல அழகு பெற, இளவேனிற் காலம், அறிவில்லாத அமைச்சன் காரியத்தைப் புலப்படுத்தப் படைவலி இல்லாத அரசனது நாட்டிலே பகையரசன் படை வந்துவிடுமாறு போலத், தங்குதலைச் செய்தது ;

ஊழ்ப்பத் தகைபெற இளவேனில் இறுத்தந்த தென்க. 'காட்டா தென்பதற்குக் கொடுத்தென்றுங் 'கழல்குபு' வென்பதற்கு வீழ்ந்த வென்றும் வினை வருவிக்க.

இது தரவு.

(கூ - கஉ) நிலம்பூத்த............முள்ளார்கோல்:—

(இ - ள்.) நிலம் பொலிவு பெறுதற்கு ஏதுவாகிய மரத்தின் மேலே யிருந்து காலங் கண்டு ஏக்கழுத்தஞ் செய்து[1] ஆரவாரிக்குங் குயில்கள் நம்மை யிகழும்படியாக, நன்மை பொலிவு பெற்ற நமது நிறங் கெடும்படியாகத் தாம் விரும்பாத நம்மையோ மறப்பாராக; தாம் அணிந்த கலங்கள் பொலிவு பெறுதற்குக் காரணமான அழகினையுடைய பரத்தையருடைய அழகு தம் மனத்தை மகிழ்ச்சியைச் செய்கையினாலே தம் அறிவு பொலிவு பெற்று அவரைப் புகழ்தல் அமையாத கூடலையும் நினையாரோ? நினைக்கில் வருவரன்றோ?

பெயரெச்சத்திற்குக் காரணம் வருதல் கருவிக்கண் அடங்கும். 'மறந்தைக்க,' வியங்கோட் டிரிசொல்.

(கங - கசு) கன்மிசை............விரும்பார்கோல்:—

(இ - ள்.) நஞ் சாயல் கெட்டமை கண்டு மலைமேலே மயில் ஆரவாரித்து ஆடும்படியாக, ஊரிலுள்ளார் ஆரவாரித்து அலர் தூற்றும்படியாக, நம்முடைய இயற்கை நலமும் மிகக் கெடும்படியாகத் தாம் விரும்பாத நம்மையோ மறப்பாராக; பகைவரை மாயஞ் செய்து கொல்லாது வென்று கொல்லும் பரக்குங் கடலிடத்து எய்தாநின்ற மாமரத்தைத் தடிந்த வென்வேலையுடைய[2] முருகன் திருப்பரங்குன்றின் மேற் பரத்தையருடன் விளையாடும் விளையாட்டையும் விரும்பாரோ? விரும்பில் வருவரன்றோ?

"எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு - மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்"* என்ற விதிபற்றிக்

---

* தொல். பொருள்: கக.

(பாடம்) 1. எக்கழுத்தஞ்செய்து. 2. வென்றி வேலையுடைய.

குறிஞ்சிக்குப் பயின்ற மயில் பாலைக்கண் இளவேனிற் காலத்து வருதலிற் பொழுதொடு புள்ளும் மயங்கிற்று.

(கஎ - உ0) மையெழின்...........முள்ளார்கோல் :—

(இ - ள்.) எம்மை மயலாக்கிக் கருமையுடைத்தாகிய அழகினையுடைய நீலமலர்போலும் மையுண்கண்ணை மகிழ்ச்சி கொள்ளும்படி தம்மோடே மருவுதலூட்டித் தாம் செய்த பொய்யாலே மனந் தம்மிடத்திலே புரிதலைச் செய்த தாம் விரும்பாத நம்மையோ மறப்பாராக; கோலஞ் செய்தலையுடைய பரத்தையர் தம்முடைய திரளோடே மனம் பொருந்தி விளையாடும் வையையாற்றிடத்து நீண்ட உயர்ந்த இடுமணலிடத்து நுகர்ச்சியையும் நினையாரோ? நினைக்கில் வருவரன்றோ?

மருவுதலூட்டி யென்றார் அக்கண்ணிடத்து நாவாற் செய்யுந் தொழிலை. மருவூட்டிச் செய்தவென ஒரு சொல் வருவிக்க.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(உக) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று கூறி; 'ஆங்கு': அசை.

இது தனிச்சொல்.

(உஉ - உசு) நோய்மலி...........விரைந்தே :—

(இ - ள்.) நோய்மிக்க நெஞ்சோடே வருந்தாதேகொள்; தோழி! நாம் அமர்ந்த காதலர் தனிமையாயின், நாமில்லாத தனிமையாயிருந்தது; காலமாயிற், பிரிந்தார்க்கு நடுக்கஞ்செய்யும் இளவேனிற் காலமாயிருந்தது; ஊரிலுள்ளார் கொண்டாடும் விழவாயிற், காமவேளுக்குச் செய்யும் விழவாயிருந்தது; ஆதலாற் பெரிதுங் கலங்குவளென்று கருதிப் பகைவர் மயக்கம் உறுதற்குக் காரணமான கடிய திண்ணிய தேரை விரைந்து செலுத்தித் தார் துணையாந் தன்மையை நமக்குத் தந்தார்காண்!

இது சுரிதகம்.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை தோன்றிற்று.

இஃது எட்டடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் ஐயடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா. (உசு)

உஅ

பாடல்சால் சிறப்பிற் சினையவுஞ் சுனையவும்
நாடினர் கோயல்வேண்டா நயந்துதாங் கொடுப்பபோல்
தோடவிழ் கமழ்கண்ணி தையுபு புனைவார்கண்
தோடுறத் தாழ்ந்து துறைதுறை கவின்பெறச்

செய்யவ ளணியகலத் தாரமோ டணிகோள்பு
தோய்யகந் தாழ்ந்த கதுப்புப்போல் துவர்மணல்
வையைவார் அவிரற லிடைபோழும் பொழுதினன்;

விரிந்தானு மலராயின் விளித்தாலுங் குயிலாயின்
பிரிந்துள்ளா ரவராயின் பேதுறூஉம் பொழுதாயின்
அரும்படர் அவலநோய் ஆற்றுவ ளென்னாது
வருந்தநோய் மிகுமாயின் வணங்கிறை அளியென்னோ;

புதலவை மலராயின் பொங்கரின வண்டாயின்
அயலதை யலராயின் அகன்றுள்ளா ரவராயின்
மதலையில் நெஞ்சொடு மதனில ளென்னாது
நுதலூரும் பசப்பாயின் நுணங்கிறை யளியென்னோ;

தோயின அறலாயின் சுரும்பார்க்குஞ் சினையாயின்
மாவின தளிராயின் மறந்துள்ளா ரவராயின்
பூவெழி லிழந்தகண் புலம்புகொண் டமையாது
பாயனோய் மிகுமாயின் பைந்தொடி அளியென்னோ;

எனவாங்கு,
ஆயிழாய் ஆங்கன முரையாதி சேயார்க்கு
நாந்தூது மொழிந்தனம் விடல்வேண்டா நம்மினுந்
தாம்பிரிந் துறைதல் ஆற்றலர்
பரிந்தேவன் செய்தி வருகுவர் விரைந்தே.

இஃது இளவேனில் வரவின்கண் ஆற்றாத தலைவி தூதுவிடக் கருதத், தோழி, அவர் பிரிந்திருத்தலை நம்மினுந் தாம் வல்லரல்ல ரெனச் சொல்லி வற்புறுத்தியது.

(க - எ) பாடல்சால்.........பொழுதினன் :—

(இ - ள்.) சுனையிடத்துப் பூக்களை ஆராய்ந்து பறித்தலும் வேண்டாவாகிப் பாடுதல் அமைந்த தலைமையினையுடைய பூக்களைக் கொம்புகள் தாங் கொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்பியுங் கொடுப்பன போல் இதழ் விரிகின்ற கமழுங் கண்ணியைக் கட்டிச் சூடும் அம் மகளிரிடத்தே திரட்சியுறத் தாழ்ந்து கொடுத்துத் துறைதொறுந் துறைதொறும் மரங்கள் அழகு பெறும்படி, சிவந்த தலைக்கோலந் தங்கின மயிர்போற் சில விடங்கள் சிவப்பையுடைத்தாகிய மணலையுடைய வையையாற்றில் ஒழுகுகின்ற விளக்கத்தையுடைய அறல்மணல் திருமகளுடைய அழகினையுடைய மார்பிடத்து முத்தாரத்தோடே ஒப்புக்கொண்டு நடுவே பிளந்தோடும் பொழுதின்கண்;

கவின்பெற அறல் இடைபோழு மென்றது காரண காரியமாம் பெருகியநீர் வற்றின காலத்து அவை பூத்தலின்.

குறிஞ்சி நிலத்திற் சுனைப் பூக்களைத் தேடிப் பறியாதபடி இக்கரையில்[1] மரங்கள் வேண்டும் பூக்களைக் கொடுத்தன வென்றார்.

'சுனையவு' மென்னும் உம்மையைக் கொய்யலுமென மாறுக; உம்மை, எதிர்மறை. 'சினையவும்' என்னும் உம்மையை நயந்து மென மாறுக; உம்மை, சிறப்பு.

கல்லிடத்து நீர்நிலைக்குச் சுனையென்னும் பெயரே ஆண்டுக் கூறுதலானும், யாற்றங்கரைக்கண் இன்மையானுஞ், சினை தாழ்ந்து கொடுத்தலன்றிச் சுனைதாழ்ந்து கொடுத்தல் இன்மையானும் இதுவே பொருளாம். 'தோடுறத் தாழ்ந்' தென்றதற்குத் திரட்சியுறத் தங்கி யென்றும், 'கவின்பெற' வென்றதற்குக் 'கவின்பெறுநிற்க' வென்றும் பொருள் கூறிற், பெறுநிற்க 'இடைபோழு' மென்றது பிறவினையாதலின் ஆற்றிற்குச் சிறப்புக் கூறிற்றன்றாய் வேறோர் வினையாமாறு முணர்க.

இது தரவு.

(அ - கக) விரிந்தானு.........யளியேன்னே :—

(இ - ள்.) மலர்கள் அலர்ந்து அமையாவாயிற், குயில்கள் தம் பெடையை அழைத்துக் கூவுமாயின், நந் தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து நினையாராயின், இளவேனிற் காலம் மயக்கம் உறுத்துமாயின், அரிய நினைவையுடைய அவலத்தைச் செய்யுங் காமநோய்க்கு இவள் ஆற்றுவளென்று கருதாது இவள் இறந்துபடுவளென்று நீ வருந்தும்படி எனக்குக் காமநோய் மிகுமாயின், வணங்கின இறையையுடையாய்! நம்மாட்டு அவர் செய்யும் அளி என்ன பயன் தரும்?

(கஉ - கடு) புதலவை.........யளியேன்னே :—

(இ - ள்.) மலர்கள் சிறு தூற்றினவையாயின்,[2] வண்டுகள் சோலையிடத்தனவாயின், அலர் அயலாரிடத்ததாயின், நந் தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து நினையாராயிற், பசப்பு ஒரு பற்றில்லாத நெஞ்சுடனே தானும் வலியளல்லளென்று கருதாதே நுதலிடத்தே பரக்குமாயின், அசைகின்ற இறையினையுடையாய்! நம்மாட்டு அவர் செய்யும் அளி என்ன பயன் தரும்?

(கசு - கக) தோயின.........யளியேன்னே :—

(இ - ள்.) அற்று வருதலையுடைய நீர் மணலிடத்தே செறிந்தனவாயிற், கொம்பிற் பூக்களிலே சுரும்பு ஆரவாரிக்குமாயின், தளிர் மாவிடத் தனவாயின், நந் தலைவர் நம்மை மறந்து நினையாராயிற், பூவினது அழகை இழந்த கண்கள் உறக்கத்தைக்கொண்டு ஆற்றியிரா

(பாடம்) 1. இக்கரையின். 2. சிறுதூற்றிலவையாயின்.

மற் றனிமையால் உண்டான நோய் மிகுமாயிற், பசிய தொடியினை யுடையாய்! நம்மாட்டு அவர் செய்யும் அளி என்ன பயன் தரும்?

ஓகாரங்கள் எதிர்மறையாதலிற் பயன் தராதென நின்றது.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(உ0) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று ; 'ஆங்கு' அசை.

இது தனிச்சொல்.

(உக - உச) ஆயிழாய்.........விரைந்தே :—

(இ - ள்.) ஆராய்ந்த இழையினையுடையாய்! அங்ஙனம் பயனின்றாக உரையாதேகொள்; சேய் நாட்டில் உறைகின்றவர்க்கு நம் வருத்தத்தைக் கூறினமாய் நாங் தூதுபோக விடவேண்டா ; நம்மினுந் தாம் இக் காலத்துப் பிரிந்திருத்தலை ஆற்றாராய் விரைந்து வருகுவராதலால் வருந்தி என்ன காரியஞ் செய்கின்றாய்?

இது சுரிதகம்.

இதனாற் றலைவிக்கு இழிவுந் தோழிக்கு அச்சமும் பிறந்தன.

இஃது ஏழடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் பொருள் பெற்ற தனிச்சொல்லும் நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா. (உஎ)

உகூ

தோல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலின்
அல்லாந்தார் அலவுற ஈன்றவள் கிடக்கைபோற்
பல்பயம் உதவிய பசுமைதீர் அகன்ஞாலம்
புல்லிய புனிறோரீஇப் புதுநலம் ஏர்தர
வளையவர் வண்டல்போல் வார்மணல் வடுக்கொள
இளையவ ரைம்பால்போல் எக்கர்போழ்ந் தறல்வார
மாவீன்ற தளிர்மிசை மாயவள் திதலைபோல்
ஆயிதழ்ப் பன்மலர் ஐயகோங் குறைத்தர
மேதக இளவேனில் இறுத்தந்த பொழுதின்கண் ;
சேயார்கட் சென்றவென் னெஞ்சினைச் சின்மொழி
நீகூறும் வரைத்தன்றி நிறுப்பென்மன் நிறைநீவி
வாய்விரிபு பனியேற்ற விரவுப்பன் மலர்தீண்டி
நோய்சேர்ந்த வைகலான் வாடைவந் தலைத்தரூஉம்;

போழ்துள்ளார் துறந்தார்கட் புரிவாடுங் கொள்கையைச்
சூழ்பாங்கே சுடரிழாய் கரப்பென்மன் கைநீவி
வீழ்கதிர் விடுத்தபூ விருந்துண்ணும் இருந்தும்பி
யாழ்கொண்ட இமிழிசை இயன்மாலை அலைத்தரூஉம் ;

தோடிநிலை நெகிழ்த்தார்கண் தோயுமேன் ஞருயிர்
வடுநீங்கு கிளவியாய் வலிப்பென்மன் வலிப்பவும்
நெடுநிலாத் திறந்துண்ண[1] நிரையிதழ் வாய்விட்ட
கடிமலர் கமழ்நாற்றங் கங்குல்வந் தலைத்தரூஉம் ;

எனவாங்கு,

வருந்தினை வதிந்தநின் வளைநீங்கச் சேய்நாட்டுப்
பிரிந்துசெய் பொருட்பிணி பின்னேக்கா தேகிநம்
அருந்துயர் களைஞர் வந்தனர்
திருந்தெயி றிலங்குநின் தேமொழி படர்ந்தே.

இது பருவவரவின்கண் ஆற்ருத தலைவியைத் தோழி வற்புறுப்ப, வன்புறை யெதிரழிந்தாட்குத், தோழி, அவன் வரவுணர்ந்து கழியுவகையாற் கூறியது.

(க - கூ) **தோல்லேழில்.........பொழுதின்கண் :—**

(இ - ள்.) *கருப்பந் தங்கிய காலத்துப் பிறக்கும் வேட்கையாகிய நோய் இளமைக்காலத்து அழகைக் கெடுக்கு மளவன்றி மிக வருத் துகையினுலே அதற்கு அலமந்த சுற்றத்தார், பின்னர், அவள் மெய்ந் நோக்காடு கண்டு வருத்த முறும்படி புதல்வனை யீன்றவள், அப்புதல் வனைக்கொண்டு அக்குடியை யெல்லாம் பாதுகாத்துக் கிடந்த கிடக்கை போலத், தன்னிடத்துப் பயிரையுண்டாக்கின உழவர், தனக்கு இடை யில் வந்த நோய்க்கு வருந்திய வருத்தம் நீங்கும்படி, தான் ஈன்ற உணவுகளைக்கொண்டு குடிமக்களையெல்லாம் பாதுகாத்த உலகம், அவள் தன்னைப் புல்லிய ஈன்றணுமை தீர்ந்து புதுநலம் பெற்ருர் போலத், தான் ஈன்ற பசுமை தீர்ந்த புதிய அழகு தோன்ற, வளையினை யுடைய இளையோர் இழைத்த வண்டற் பாவையும் பூவுங் கலந்து கிடந் தாற்போல வார்ந்த மணல் பூக்கள் உதிர்ந்து கிடந்த வடுவைத் தன் னிடத்தே கொள்ள, இளைய மகளிருடைய மயிர்போல இடுமணலை ஊடறுத்தலையுடைய நீர் ஒழுக, மாமை நிறத்தையுடையவள் திதலை போல மாவீன்ற சிறிது முற்றின தளிரின்மேலே அழகிய இதழை யுடைய பல மலர்களினுடைய வியக்கத்தக்க தாதுகள் உதிர்தலைச்*

(பாடம்) 1. *துறந்துண்ண.*

செய்யப்,* பெருமை பொருந்த இளவேனிற்காலம் வந்துவிட்ட பொழுதின்கண்ணே ;

'ஏர்தர' - எழுச்சிதர. ஐ யென்னும் உரிச்சொல் 'ஐய' வெனப் பெயரெச்சக்குறிப்பாய் நின்றது.

இது தரவு.

(கo - கடு) **சேயார்கட்.........தலைத்தருஉம் :—**

(இ - ள்.) சிலவான சொல்லினையுடையாய்!† சேணிடைப் பிரிந்தோரிடத்தே சென்ற என் நெஞ்சினை ஆற்றுவித்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்று நீ சொல்லும் எல்லைத்தன்றாக மிகவும் ஆற்றி நிறுப்பேன் ; அதனாற் பெற்றதென்? யான் ஆற்றி நிறுத்தலைக் கைகடக்கும் படியாக வாடைக்காற்று வாய் விரிந்து பனியையேற்றுநின்ற விரவுதலையுடைய பல மலர்களை அளைந்து வந்து பிரிந்தோர்க்கு நோய்செய்தற்குக் காரணமான இளவேனில்நாளின்கண்ணே வருத்தத்தைத் தரும் ;

நீவ வெனத் திரிக்க.

(கச - கஎ) **போழ்துள்ளார்.........யலைத்தருஉம் :—**

(இ - ள்.) விளங்குகின்ற இழையினையுடையாய்! இளவேனிற் காலத்தை நினையாராய் நம்மை மறந்தாரிடத்தே மனம் புரிதலால் என் மேனி வாடுங் கோட்பாட்டினைப் பிறர் அறியலாகாதென்று சூழ்ந்து அப்பொழுதே மறைப்பேன் ; அதனாற் பெற்றதென்? யான் மறைத்த தனைக் கைகடக்கும்படியாக வீழ்கின்ற ஞாயிற்றின் கதிர் அலர்த்தின பூவினது தேனை உண்ணுங் கரிய தும்பியினது யாழோசையை யொத்த முழங்குகின்ற ஓசை நடக்கும் மாலைக்காலம் வந்து வருத்தத்தைத் தரும் ;

'கொண்ட': உவமவுருபு.

(கஅ - உக) **தொடிநிலை.........தலைத்தருஉம் :—**

(இ - ள்.) குற்றம் நீங்குகின்ற வார்த்தையினையுடையாய்! தொடியை நிற்கின்ற நிலையினின்று நெகிழப்பண்ணினாரிடத்தே நின்று தோயும் என்னுடைய அரிய உயிரை அவரிடத்துச் சென்று செறியாமற் காக்கத் துணிவேன் ; அதனாற் பெற்றதென்? யான் அங்ஙனம் துணியவும் வண்டுகள் திறந்து[1] உண்ணும்படியாக நிரைத்த இதழ்கள் அலர்ந்த மணத்தினையுடைய மலர்கள் கமழும் நாற்றம் நெடிய நிலாவையுடைய இராக்காலத்தே வந்து வருத்தத்தைத் தரும்.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

---

* கலி. சo - கக - உo.   † சீவகசிந். கடுடு.

(பாடம்) 1. துறந்து.

(௨௨) **எனவாங்கு:—**

(இ - ள்.) எனச்சொல்லி;

'ஆங்கு': அசை.

இது தனிச்சொல்.

(௨௩ - ௨௬) **வருந்தினை............படர்ந்தே:—**

(இ - ள்.) வருந்தித் தங்கின நின் வளை கழலும்படியாகத் தலைவர் பின் பாராதே அரிய நாட்டிலே பிரிந்திருந்து தேடும் பொருட்பிணியாலே போய்த் திருந்தின எயிறுகள் விளங்குதற்குக் காரணமான நின் தேன்போலும் மொழியை நினைத்து, நம் அரிய துயரைக் களைவாராய் வந்தார்; இனி, நீ வருந்தாதேகொள்.

இது சுரிதகம்.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது, "நில னொருங்கு மயங்குத லின்று"* எனவே, காலம் மயங்கு மென்றலின், வேனிலும் வாடையும் மாலையும் கங்குலும் வந்தன.

இஃது ஒன்பதடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா. (௨௮)

௩௦

அருந்தவம் ஆற்றியார் நுகர்ச்சிபோல் அணிகொள
விரிந்தானாச் சினைதோறூஉம் வேண்டுந்தா தமர்ந்தாடிப்
புரிந்தார்க்கும் வண்டோடு புலம்புதீர்ந் தெவ்வாயும்
இருந்தும்பி இறைகொள எதிரிய வேனிலான்;
துயிலின்றி யாநீந்தத் தொழுவையம் புனலாடி
மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான்மன்னோ
வெயிலொளி யறியாத விரிமலர்த் தண்காவிற்
குயிலாலும் பொழுதெனக் கூறுந ருளராயின்;

பாணுள்யாம் படர்கூரப் பணையெழி லணைமென்றோள்
மாணோக்கி னவரோடு மறந்தமைகு வான்மன்னோ
ஆனாச்சீர்க் கூடலுள் அரும்பவிழ் நறுமுல்லைத்
தேனார்க்கும் பொழுதெனத் தெளிக்குந ருளராயின்;

உறலியாம் ஒளிவாட உயர்ந்தவன் விழவினுள்
விறலிழை யவரோடு விளையாடு வான்மன்னோ

---

* தொல். பொருள்: ௧௨.

கரு. பெறலரும் பொழுதோடு பிறங்கிணர்த் துருத்திசூழ்ந்
தறல்வாரும் வையையென் றறையுந ருளராயின்;

எனவாங்கு,

தணியாநோய் உழந்தானுத் தகையவள் தகைபெற
அணிகிளர் நெடுந்திண்டேர் அயர்மதி பணிபுநின்
உ௦. காமர் கழலடி சேரா
நாமஞ்சால் தெவ்வரின் நடுங்கினள் பெரிதே.

இது பருவ வரவின்கண் ஆற்றாத தலைமகள் இறந்தது சிந்தித்து நம்மாட்டு அன்பிலராயினும் இக்காலத்து இவ்வூரின்கட் பண்டு தாம் விளையாடியவாறு நினைந்து வருவர். இக் கால வரவு சொல்லுவார் உளராயினெனக் கேட்ட பாணன் பாசறைக்கட் சென்று தலைவனைக் கண்டு கூறியது.

(க - ச) அருந்தவ............வேனிலான்:—

(இ - ள்.) செய்தற்கரிய தவங்களைச் செய்தவர்கள் குறைவற நுகரும் நுகர்ச்சிபோல* அழகுகொள்ள அரும்புகள் விரிந்தமையாத கொம்புக டோறுந் தான் விரும்புந் தாதைப் பொருந்தியுண்டு விரும்பி ஆர்க்கும் வண்டோடே கருந்தும்பிகளும் வருத்தந் தீர்ந்து எவ்விடமுந் தங்குதல் கொள்ளும்படி மரங்கள் அவற்றை எதிர்கொண்ட இளவேனிற் கண்ணே;

இது தரவு.

(ரு - அ) துயிலின்றி...........நுளராயின்.—

(இ - ள்.) இக காலம் வெயிலினது ஒளியைக் கண்டறியாத விரிந்த மலரையுடைய குளிர்ந்த பொழிலிலே குயில் கூவுங் காலமென்று அவற்குக் கூறுவார் சிலருளராயின், யாந் துயிலின்றி யாமக்கடலை நீந்தத், தான் மயில்போலும் இயலினையுடைய பரத்தையர் மருவுதலை நுகர்ந்து அவருடனே அழகிய புனலையுடைய மடுக்களையாடி நம்மை மறந்து அவரிடத்தே அமைந்திருப்பன்; அதனுற் பெற்றதென்? கூறுவார் இன்றே;

(கூ - கஉ) பானுள்யாம்...........நுளராயின்:—

(இ - ள்.) இக் காலம் அமையாத புகழையுடைய மதுரையிடத்து அரும்புகள் அவிழ்ந்த நறிய முல்லையிலே தேனினம் ஆரவாரிக்குங் காலமென்று அவற்குத் தெளிவிப்பார் சிலருளராயின், நடுயாமத்தே யாம் வருத்தமிகத் தான் மூங்கிலின் அழகையுடைய அணைபோலும் மெல்லிய தோளையும் மானினது நோக்கம்போலும் நோக்கினையுமுடைய

* பொருந. கூக-கஉஅ. குறள். உகூரு.

பரத்தையருடனே கூடி நம்மை மறந்து அவரிடத்தே அமைந்திருப்பன்; அதனாற் பெற்றதென்? கூறுவார் இன்றே;

(கரு - கரு) உறலியா..........நுளராயின்:—

(இ - ள்.) இக் காலம் பெறுதற்கரிய இளவேனிற் காலத்துடனே பெருமையினையுடைய பூங்கொத்துக்களை யுடைத்தாகிய யாற்றிடைக் குறையைப் புடைசூழ்ந்து வையை அறலுண்டாம்படி ஒழுகுமென்று அவற்குச் சொல்லுவார் உளராயின், தன்னை உறுதற்குரிய யாம் ஒளி கெடும்படியாகக் காமனுக்கு எடுத்த திருநாள் இக்காலத்து வெற்றியை யுடைய இழையினையுடைய பரத்தையருடனே விளையாடுவன்;* அதனாற் பெற்றதென்? கூறுவார் இன்றே;

"சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர-வனைநால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே"† என்பதனாற் பரத்தையரோடு விளையாடுவானெனப் பொறாமை கூறியும் அவன் ஈண்டையானாக வெனக்[1] காதலைச் சிறப்பித்தலின் அமைந்தது. இவை விளையாட்டிற் பிறந்த உவகை யென்னும் மெய்ப்பாடு; இவை தன்கட் டோன்றிய பெயர்பற்றி வரும்.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(கஎ) எனவாங்கு:—

(இ - ள்.) எனச் சொல்லி; 'ஆங்கு' : அசை.

இது தனிச்சொல்.

(கஅ - உக) தணியாநோ.........பேரிதே:—

(இ - ள்.) மீளாத காமநோயிலே வருந்தியமையாத தகைமையை யுடையவள் நின்னுடைய விருப்பத்தையுடைய கழல் அணிந்த அடியைப் பணிந்து சேராத அச்சம் அமைந்த பகைவரைப்போலே பெரிது நடுங்கினள்; அவள் அழகைப் பெறும்படி அழகு விளங்கின நெடிய திண்ணிய தேரைச் செலுத்துவாயாக.

இது சுரிதகம்.

"பாசறைப் புலம்பலும்"‡ என்புழித் தூது கண்டு தலைவன் புலம்புவனாதலின், தூதாய்ச் சென்ற பாணன் கூறினான்.

இது "திணைமயக் குறுதலும்"§ என்பதனாற் பாலைக்கண் மருதம் நிகழ்ந்தது.

இதனாற் றலைவிக்கு இழிவுந் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

---

* கலி. ௩௫: கரு-கச † தொல். பொருள்: உ௬௫.
‡ தொல். பொருள்: ௪௧. § தொல். பொருள்: கஉ.
(பாடம்) 1. ஈண்டு அடையானாக வெனக்.

இது "மரபின"* என்றதனுன் நான்கடித்தரவிற்கு நான்கடித் தாழிசை வந்து தனிச்சொற் பெற்று நான்கடிச் சுரிதகத்தாலிற்ற ஒத் தாழிசைக் கலிப்பா. (உக)

ஙக

கடும்புனல் கால்பட்டுக் கலுழ்தேறிக் கவின்பெற
நெடுங்கயத் தயலய லயிர்தோன்ற அம்மணல்
வடுத்தூர வரிப்பபோல் ஈங்கைவா டுதிர்புகப்
பிரிந்தவர் நுதல்போலப் பீர்வீயக் காதலர்ப்
புணர்ந்தவர் முகம்போலப் பொய்கைபூப் புதிதீன
மெய்கூர்ந்த பனியோடு மேனின்ற வாடையாற்
கையாறு கடைக்கூட்டக் கலக்குறூஉம் பொழுதுமற்
பொய்யேமேன் ருயிழாய் புணர்ந்தவ ருரைத்ததை;

மயங்கமர் மாறட்டு மண்வேளவி வருபவர்
தயங்கிய களிற்றின்மேல் தகைகாண விடுவதோ
பயங்கெழு பல்கதிர் பால்போலும் பொழுதோடு
வயங்கிழை தண்ணென வந்தவிவ் வசைவாடை;

தாள்வலம் படவென்று தகைநன்மா மேல்கொண்டு
வாள்வென்று வருபவர் வனப்பார விடுவதோ
நீள்கழை நிவந்தபூ நிறம்வாடத் தூற்றுபு
தோளதிர் பகஞ்சேரத் துவற்றுமிச் சின்மழை;

பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்திண்டேர் மிசையவர்
வகைகொண்ட செம்மனும் வனப்பார விடுவதோ
புகையெனப் புதல்சூழ்ந்து பூவங்கட் போதிசெய்யா
முகைவெண்பல் நுதிபோர முற்றிய கடும்பனி;

எனவாங்கு,

வாளாதி வயங்கிழாய் வருந்துவ ளிவளென
நாள்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்யன்றி
மீளிவேல் தானையர் புகுதந்தார்
நீளுயர் கூடல் நெடுங்கொடி யெழவே.

இஃது இளவேனிற் காலத்து வருவல், அத்துணையும் ஆற்றியிருவென்று மண் நசையால் வேந்தன் சென்றவழி, முன்பனிக்காலமும்

* தொல். பொருள்: சசகூ.

பின்பனிக்காலமும் வந்து வருத்தலின் ஆற்ருத தலைவியைத் தோழி வருவரென வற்புறுப்பவும், வன்புறை எதிரழிந்தவழித் தலைவன் யாங் குறித்த பருவம் வருந்துணையும் ஆற்றியிராளெனப் பின்பனிக்காலத்து வருகின்ற வரவுணர்ந்து தோழி கழியுவகை யாற் கூறியது.

(க - அ) கடும்புனல்............நுரைத்தனை :—

(இ - ள்.) யாறு கூதிர்காலத்துப்[1] பெருகுதலிற் கடிதாகிய நீர் வற்றிக் கால்களாக ஓடுதலுண்டாய்க் கலக்கந் தெளிந்து அழகுபெற, நெடிய குளங்களின் அயலே அயலே நுண்மணல் தோன்ற, அம்மண லின் அறல் மறையும்படி கோலஞ்செய்வனபோல ஈங்கையினது வாடற்பூக்காம்பு கழன்று அம் மணலிலே வீழக், கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் நுதல்போல முன்பு பூத்த பீர்க்கம்பூ இப்பொழுது பூவின்ருகத் தாங் காதலித்த தலைவரைக் கூடின மகளிர் முகம்போலப் பொய்கை யிற் பூக்குந் தாமரையைப் பொய்கை புதிதாகப் பூக்க, முன்பனிக் காலத்திற்கும் பின்பனிக்காலத்திற்கும் மேலாய் நின்ற இளவேனிற் காலம் ஆயிழாய்! நம்மைக் கூடினவர் தப்பாமல் வருவேமென்று கூறின காலம்; அதனுற் பெற்றதென்? அக் காலம் வருந்துணையும் ஆற்றியிராதபடி முன்பனிக்காலத்து வாடையாலும் மெய் வளைதற்குக் காரணமான பின்பனியாலும் உண்டாகிய வினை ஒழிந்து அயர்தல் இறந்துபாட்டை நமக்குக் கூட்டுகையினுலே நெஞ்சு கலக்கமுரு நின் றது; யான் எங்ஙனம் ஆற்றுவேன்?

முன்னர் நின்ற செயவெனெச்சங்கள் 'மேனின்ற' வென்னும் பெயரெச்சத்தோடு முடிந்து, அது 'பொழு' தென்னும் பெயரோடு முடிந்தது.

கையாறும் ஒரு மெய்ப்பாடென் றுணர்க.

இது தரவு.

(கூ - கஉ) மயங்கமர்............வசைவாடை :—

(இ - ள்.) உலகிற்கு உணவுகளை விளைத்தற்குக் காரணமாகிய மதியின் கதிர்கள் பாலையொத்து விளங்கும் இராப்பொழுதோடே விளங்குகின்ற அணிகள் குளிரும்படியாக வந்த இந்த அசைதலையுடைய வாடைக்காற்று, இரண்டு படையுந் தம்முள் மயங்கின போரிலே மாறு கிய அரசனைக் கொன்று அவன் நாட்டைக் கைக்கொண்டு களிற்றின் மேலே வருமவருடைய வீரத்தாற் பிறந்த அழகை நாங் கண்டு நுகரும் படியாக நம் உயிரைக் கொள்ளாது விடுவதொன்ருய் இருந்ததோ? அது கொண்டே விடும்;

தயங்குதல் - அசைவு.

(பாடம்) 1. கூதிர்க்காலத்துப்.

பால்போழு மென்று பாடமாயிற் பாலை வருத்து மென்க.

இதனுள் வென்ற வீரத்தாற் பிறந்த அழகை நுகர விரும்புதலிற் றலைவியும் அரச வருணமேயாயிற்று. இது மேல் வருவனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இஃது "ஏவன் மரபின்"* என்னுஞ் சூத்திரத்தா னுணர்க.

(கங - கசு) தாள்வலம்...........சின்மழை :—

(இ - ள்.) நீண்ட கரும்பில் ஓங்கின பூவை நிறங் கெடும்படி காற் றூற் றூற்றித் தோள்கள் குளிரால் நடுங்கி நம் ஆகத்தைச் சேரும்படி துவற்றுகின்ற இச் சிலவாகிய மழை, தமது தாள்களாலே வெற்றியுண் டாம்படி வென்று அழகினையுடைத்தாகிய நல்ல குதிரையை எறி வாளாலே வென்று வருமவருடைய வீரத்தாற் பிறந்த அழகை நாங் கண்டு நுகரும்படியாக நம் உயிரைக் கொள்ளாது விடுவதொன்றாய் இருந்ததோ? அது கொண்டேவிடும்;

இத் தாழிசைகள் இரண்டும் முன்பனிப்பருவங் கழிகின்றன கூறினவாகக் கொள்க.

(கஎ - உ௦) பகைவென்று...........கடும்பனி :—

(இ - ள்.) புகை யென்னும்படி சிறு தூறுகளைச் சூழ்ந்து பூவாய் அழகிய கள்ளைப் பொதிதலைச் செய்யாத முகைபோலும் வெள்ளிய பல்லின் நுனைகள் தம்மிற் பொரும்படி முதிர்ந்த கடிய பனி, பகையை வென்று திறையை வாங்கின பாய்ந்து செல்கின்ற திண்ணிய தேர் மிசை வருமவருடைய கூறுபாடு கொண்ட தலைமையினையுடைய வீரத் தாற் பிறந்த அழகை நாங் கண்டு நுகரும்படியாக நம் உயிரைக் கொள் ளாது விடுவதொன்றாய் இருந்ததோ? அது கொண்டேவிடும்.

இது "பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப"† என்றதனாற் பின் பனி வந்தது.

பரித்திண்டேர் எனவும் பாடம்.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(உக) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று; 'ஆங்கு' : அசை.

இது தனிச்சொல்.

(உஉ - உ௫) வாளாதி...........யேழவே :—

(இ - ள்.) பயனில கூறாதேகொள், விளங்கின இழையினையுடை யாய்! பொய்யன்றித் தாஞ் சொல்லிய நாளெல்லை வருதற்கு இன்னுஞ் சிறிது நாட் செல்லுமென்று தூக்கி, அத்துணையும் ஆற்றாது இவள்

* தொல். பொருள் : உச. † தொல். பொருள் : க௦.

வருந்துவளென்று கருதிக் கூற்றுவனை யொத்த வேற்படையினையுடையவர் புகழ் வளர்கின்ற உயர்ந்த கூடலிலே நெடிய வெற்றிக்கொடிகளைக் கட்டும்படியாகப் புகுந்தார்காண்.

'நிறுத்து' என்றது, தூக்கி யென்னும் பொருட்டு.

"இழவி நிலையே விளையிடத் துரையார் - வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்"* என்பதனுல் உருவு வெளிப்படுதலின் 'இவள்' என்ருன்.

"நில னெருங்கு மயங்குத லின்று"† எனவே, காலம் இரண்டும் மயங்கு மென்றலின் முன்பனியும் பின்பனியும் மயங்கிற்று.

இது சுரிதகம்.

இதனுற் றலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது எட்டடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (கூ0)

கூஉ

எஃகிடை தொட்டகார்க் கவின்பெற்ற ஐம்பால்போல்
மையற விளங்கிய துவர்மண லதுவது
ஐதாக நெறித்தன்ன அறலவிர் நீளைம்பால்
அணிநகை யிடையிட்ட ஈகையங் கண்ணிபோற்
பிணிநெகி ழலர்வேங்கை விரிந்தபூ நெறிகோளத்[1]
துணிநீரால் தூய்மதி[2] நாளால் அணிபெற
ஈன்றவள் திதலைபோல் ஈர்பெய்யுந் தளிரோடும்
ஆன்றவர் அடக்கம்போல் அலர்ச்செல்லாச்[3] சினையோடும்
வல்லவர் யாழ்போல வண்டார்க்கும் புதலோடும்
நல்லவர் நுடக்கம்போல் நயம்வந்த கோம்போடும்
உணர்ந்தவர் ஈகைபோல் இணரூழ்த்த மரத்தோடும்
புணர்ந்தவர் முயக்கம்போற் புரிவுற்ற கொடியோடும்
நயந்தார்க்கோ நல்லைமன் இளவேனில் எம்போல ;

பசந்தவர் பைதனேய் பகையெனத் தணித்துநம்
இன்னுயிர் செய்யு மருந்தாகிப் பின்னிய
காதலர் எயிறேய்க்குந் தண்ணருவி நறுமுல்லைப்
போதாரக் கொள்ளுங் கமழ்குரற் கென்னுந்

---

* தொல். பொருள்: கஅசு. † தொல். பொருள்: கஉ.

(பாடம்) 1. வெறிகொளத். 2. றூமதி. 3. லலர்செல்லா.

தூதுவந் தன்றே தோழி
துயரறு கிளவியோ டயர்ந்தீகம் விருந்தே.

இது காலவரவு கண்டு ஆற்றாளாயினவிடத்துத் தோழி காலத்தை நோக்கி அழகிதாகச் செய்தாய் வந்தெனச் சொல்லித், தலைவிக்கு நங் காதலர் வருகின்றாரெனச் சொல்லி வந்த தூதுகாண் இது, நாம் விருந்தயர்கமெனச் சொல்லியது.

(க - ௫) எஃகிடை...........நெறிகொள:—

(இ - ள்.) கத்திரிகை இடையிலே தீண்டிய, மேகத்தின் கவினைப் பெற்ற, ஐந்து பகுதியையுடைய* மயிர்போலப் புலர்ந்த மணல் மேகம் மழைபெய்யாமற் போகையினாலே நொய்தாகப் பிடித்துவிட்டாற் போன்ற அறுதிவிளங்கின நீண்ட ஐம்பாலிற் பல ஒளிகளையுடைய அணிகளுக்கிடையே இட்டுவைத்த பொன்னாற்செய்த அழகிய கண்ணி போலே அந்த மணலிலே பிணிநெகிழ்ந்த பல பூக்களும் வேங்கை யினது விரிந்த பூக்களும் ஒழுங்குகொள்ள ;

(கத்திரிகை.........பெய்யாமற் போகையினாலே, 'விளங்கின' வென முற்றாக அறுக்க.)

பிற்கூறிய 'நீளம்பா' லென்றதனை முற்கூறிய ஐம்பாலைச் சுட்டின சுட்டுப்பெயராகக் கொள்க.

மணல் ஐம்பால் போல விளங்கின; அவ் ஐம்பாலிற் கிடந்த அணி யும் பொன்மாலையும் போலே அந்த மணலிலே பல நிறத்தையுடைய பூக்களும் வேங்கைப் பூக்களும் ஒழுங்குகொண்டன வென உணர்க.

(௬ - ௧௩) துணிநீராற்...........லெம்போல:—

(இ - ள்.) தெளிந்த நீராலும், தூய மதியையுடைய நாளாலும், புதல்வனை ஈன்றவளுடைய தித்திபோலே நெய்ப்பினை யுண்டாக்கும் மாந்தளிராலும், அறிவான் அமைந்தவர் தங் காரியத்தை முடித்தற்கு அக் காலம் வருந்துணையும் அடங்கியிருக்குமாறு போலக்† காலம் வருந் துணையும் மலர்தலிற் செல்லாத அரும்புகளையுடைய கொம்புகளாலும் வாசிக்க வல்லவரது யாழோசை போல வண்டுகள் ஆரவாரிக்குஞ் சிறு தூறுகளாலும், நல்ல மகளிருடைய கூத்துக் கண்டார்க்கு விருப்பஞ் செய்யுமாறுபோல விருப்பம்வந்த கொம்பாலும், நிலையாமையை உணர்ந்தவருடைய கொடைபோலக்‡ கொத்துக்கள் அலர்ந்து எல்லார்க்கும் பயன்படும் மரத்தாலும், அன்பாற் கூடினவருடைய புல்லுதலைப்போலப் பின்னுதலுற்ற கொடியாலும், பொழில்கள் அழகைப் பெற, இளவேனிலே யாங்கள் எம்மை நயந்தார்க்கு நல்லே

* குழல், அளகம், கொண்டை, பனிச்சை, துஞ்சை.

† குறள் . ௪அ௫: ௪௯0. ‡ புறம். ௧அ௯ : எ - அ : நாலடி. ௨௧.

மாயினாற் போல, நீயும் நெறிகொள அணிபெற எப்பொழுதும் வருவை யென்று விரும்பியிருந்தார்க்கு மிகவும் நல்லையோ?

நெறிகொளக் கொடியோடும் அணிபெற வெனக் கூட்டுக.

ஈர்: ஈர்க்கு மரம்.

இளவேனில் எம்போல நயந்தார்க்கு நல்லையோ வென மாறுக.

நீதான் வந்து அழகிதாகச் செய்தாயென இளவேனிலை நோக்கித் தோழி கூறினாள். அதனை நோக்கிக் கூறிய பின்னர்த் தலைவியை நோக்கிக் (கூறுகின்றாள்).

(கச - நக) பசந்தவர்...........விருந்தே :—

(இ - ள்.) தோழி! இவ்விளவேனில் குளிர்ந்த அருவியின் அருகே நின்ற நறிய முல்லையினது மகளிரெயிற்றை யொக்கும் பூக்களை நம்முடைய கமழ்கின்ற கொத்தாகிய மயிருக்கு நிறையக் கொய்துகொண்மினென்று கூறாநிற்கும்; அதுவேயுமன்றி உலகத்திற் பசந்தவருடைய வருத்தத்தையுடைய காமநோயையுந் தனக்குப் பகையென்று கருதிப் போக்கி விசேடித்து நம்முடைய இனிய உயிரை உண்டாக்கும் மருந்துமாய் நாம் துயர்அறுதற்குக் காரணமான வார்த்தையோடே நாம் முயங்கிய காதலருடைய தூதாய் வந்தது; ஆதலால் இனி அக்காலத்திற்கு விருந்தானவற்றை நாஞ் செய்வேம்.

பின்னிய காதலர் தூதென மாறுக. பசந்தவர் நோயைத் தணித்து என்பதனாலும், நம் இன்னுயிரைச் செய்யும் மருந்தாகி என்பதனாலுந் தலைவி காலங் கண்டு வருந்தினமை பெற்றாம். இளவேனிற்கண் வருவலெனக் கூறிப் பிரிந்தவர் தப்பாரென்பதுபற்றி அவர் வார்த்தையோடே தூதாய் வந்ததென்றாள்.

'கொள்ளு' மென்னும் உம்மீறு பன்மையுணர்த்தி முன்னிலையாய் நிற்றல் "இர் ஈர் மின்"* என்பதனுட் கூறினாம்.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றிச் சுரிதகம் பெற்று அடிநிமிர்ந்தோடிய கொச்சகக்கலிப்பா. (௩க)

௩௩

வீறுசான் ஞாலத்து வியலணி காணிய
யாறுகண் விழித்தபோற் கயநந்திக் கவின்பெற
மணிபுரை வயங்கலுள் துப்பெறிந் தவைபோலப்
பிணிவிடு முருக்கிதழ் அணிகயத் துதிர்ந்துகத்
ரு. துணிகயம் நிழல்நோக்கித் துதைபுடன் வண்டார்ப்ப

* தொல். சொல்: உஉச.

மணிபோல அரும்பூழ்த்து மரமெல்லாம் அலர்வேயக்
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கவவுக்கை நெகிழாது
தாதவிழ் வேனிலோ வந்தன்று வாரார்நம்
போதெழில் உண்கண் புலம்ப நீத்தவர்;

எரியுரு உறழ இலவ மலரப்
பொரியுரு உறழப் புன்குபூ வுதிரப்
புதுமலர்க் கோங்கம் பொன்னெனத் தாதூழ்ப்பத்
தமியார்ப் புறத்தெறிந் தெள்ளி முனியவந்
தார்ப்பது போலும் பொழுதெண்ணி அந்நலம்[1]
போர்ப்பது போலும் பசப்பு;

நொந்து, நகுவனபோல் நந்தின கொம்பு; நைந்துள்ளி
யுகுவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித்
தொகுபுடன் ஆடுவ போலுமயில்; கையில்
உகுவன போலும் வளை; என்கண்போல்
இகுபறல் வாரும் பருவத்தும் வாரார்
மிகுவது போலுமிந் நோய்;

நரம்பின் தீங்குரல் நிறுக்குங் குழல்போல்
இரங்கிசை மிஞிறொடு தும்பிதா தூதத்
தூதவர் விடுதரார்[2] துறப்பார்கொல் நோதக
இருங்குயி லாலு மரோ;

எனவாங்கு,
புரிந்துநீ எள்ளுங் குயிலையும் அவரையும் புலவாதி
நீலித ழுண்கணாய் நெறிகூந்தல் பிணிவிட
நாள்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்யன்றி
மாலைதாழ் வியன்மார்பர் துனைதந்தார்
காலுறழ் கடுந்திண்டேர் கடவினர் விரைந்தே.

இது பருவவரவின்கண் வன்புறையெதிரழிந்து ஆற்றாளாயினாளைத் தோழி தலைவனது வரவுணர்ந்து கூறி ஆற்றுவித்தது.

(௧ - ௬) **வீறுசான்............நீத்தவர் :—**

(இ - ள்.) தான் விளைவித்தலின்* வேற்றுநாட்டிற்கு இல்லாத வீறமைந்த உலகிடத்து அகற்சியையுடைய அழகைத் தான் காண

* குறள். ௭௩௨.
(பாடம்) 1. பொழுதென் னணிநலம். 2. விடாராய்த்.

வேண்டி யாறு கண்களை விழித்துப் பார்த்தனபோலப் பக்கத்தினின்ற குளங்கள் நீர் நிறைந்து பூக்களால் அழகு பெறப், பளிங்குமணியை[1] யொக்கும் கண்ணடிக்குள்ளே பவழம் அழுந்தப்பட்டவை தோன்றினாற் போல அரும்பவிழ்கின்ற முருக்கினுடைய இதழ்கள் அழகையுடைய குளங்களிலே காம்பினின்றுங் கழன்று வீழத், தெளிந்த குளங்களின் நிழலிலே தம்மையுந் தாம் ஊதும் பூவையுங் கண்டு அவ்விடத்தே நெருங்கி வண்டுகள் சேர ஆரவாரிக்கும்படியாகக் கரையினின்ற மரங் களெல்லாம் அரும்புகள் அலர்ந்து பல மணிகளைச் சூடினாற்போலப் பூக்களைச் சூட, எம்மைப் போலாது காதலையுடைய கணவரைக் கூடின வருடைய அகத்திடுதலையுடைய கையை நெகிழாதே தாதை வீழ்க்கும்[2] இளவேனிலோ வந்தது; பூவினது அழகையுடைய மையுண்கண் வருந்த நம்மைக் கைவிட்டவர் வாராராயினர்;

ஓகாரம் பிரிநிலை.

இது தரவு.

(௧௦ - ௧௫) எரியுரு..........பசப்பு :—

(இ - ள்.) இவ்விளவேனிற்பொழுது நெருப்பின் உருவை யொப்ப இலவம் பூப்பப், பொரியின் உருவை யொப்பப் புன்குகள் பூ உதிரப் புதிய மலர்களையுடைய கோங்கம் பொன்னென்னும்படி தாதை அலர, நாம் வெறுக்கும்படி வந்து தனித்திருப்பாரை அகத்திடாது புறத்தே தள்ளி இகழ்ந்து அலர்தூற்றுங் கொடுமையை யொக்கும்; அது கண்டு பசப்பு எனது அழகையுடைய நலத்தை மறைப்பதுபோல இரா நின்றது;

(௧௬ - ௨௧) நொந்து..........நோய் :—

(இ - ள்.) பிரிந்த மகளிரை நகுதற்கு நங்காலம் வருகின்ற தில்லையே யென்று நொந்திருந்து, அது வந்த பின்னர் நம் வருத்தங் கண்டு சிரிப்பனபோலக் கொம்புகள் பூ மிக்கன; அதனைக் கண்டு என் நெஞ்சம் வருந்தித் தலைவரை நினைந்து அழிவதுபோலே இராநிற்கும்; மயில்கள் நம்மை இகழ்ந்து காலமன்றியுஞ் சேரத் திரண்டு ஆடுவன போலே இராநிற்கும்; நங் கையில் வளைகள் நாங் காப்பவுங் கழல்வன போலே இராநிற்கும்; என் கண் போலே அறுதியையுடைய நீர் இற்று ஒழுகும் இளவேனிற் காலத்துந் தலைவர் வாரார்; ஆதலால், இந்நோய் இனி இந்நிலையினும் மிகுவதுபோல இராநிற்கும்;

(௨௨ - ௨௫) நரம்பின்..........மரோ :—

(இ - ள்.) நரம்பின்[3] இனிய இசையைத் தானத்திலே நிறுத்தும் வங்கியம்போல, ஒலிக்கும் ஓசையையுடைய மிஞிறோடே தும்பி தாதை

(பாடம்) 1. பளிக்குமணியை. 2. யவிழ்க்கும். 3. நரம்பினது.

னூதா நிற்க, நமக்கு நோவு தரும்படி[1]யாகக் கரிய குயில்கள் கூவா நிற்கும்; இவ்வளவிலுந் தலைவர் ஒரு தூதாயினும் வர விடாராய் நம்மைத் துறப்பாரோ, துறவாரோ, கூறாய்;

நம்மை இம்மைப் பிறப்பினுட் டுறப்பார்கொல்லென வாளாதே ஐயஞ் செய்தலின் இஃது ஐயஞ் செய்தல்.

'அரோ': அசை.

இவை தரவின் விகற்பமாகிய தாழிசை.

(உ௬) **எனவாங்கு :—**

'ஆங்கு': அசை.

இது தனிச்சொல்.

(உ௭ - ௩௧) **புரிந்துந்.........விரைந்தே :—**

(இ - ள்.) அது கேட்ட தோழி, என்று,[2] மனம் வேறுபட்டு நீலப்பூப்போலும் மையுண்கண்ணினையுடையாய்! நீ நம்மை இகழுங் குயிலையுந் தலைவரையும் புலவாதேகொள்; தாம் வரும் நாளெல்லையை நம் நெஞ்சிலே நிறுத்திச் சொல்லிய கூற்றுகள் பொய்யல்லவாக மாலை தங்கின அகற்சியையுடைய மார்பினையுடையார் காற்றை யொக்கும் கடிய திண்ணிய தேரை விரைந்து செலுத்தி நமது நெரித்த கூந்தலைப் பின்னின பின்னல் விடும்படி நாம்[3] விரைதலை நமக்குத் தந்தார்காண் என்றாள்;

நீலம், கடைக்குறைந்தது.

இது சுரிதகம்.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை தோன்றிற்று.

இதனுள், முச்சீரடியும் நாற்சீரடியுமாய் நின்றவாறுணர்தற்கு 'நகுவன' 'புகுவது' 'தொகுபுடன்' 'உகுவன' இகுபற' லெனத் தொடைச்சுவை கொடுத்துக் கூறவே, அவற்றிற்குமுன் நின்றன 'நொந்து' என ஒழியசையாகிய, 'நைந்துள்ளி,' 'எள்ளி,' 'கையில்,' 'என் கண்போல்' என வழியசை புணர்ந்தும் வந்த சொற்சீரடிகளுந், 'தொகுபுட னுடுவபோலு மயில்' என நாற்சீரடியுமாய் வந்தன.

இது தரவுந் தரவின் விகற்பமாகிய தாழிசையும் ஏனை யுறுப்புக் களும் பெற்று வந்த கொச்சகக்கலிப்பா. தரவின் விகற்பமாகிய தாழிசையையுந் தரவின்பாற்படுத்து இதனை இடைநிலைப்பாட்டின்றி வந்த தரவிணைக் கொச்சகக்கலிப்பா என்பாரும் உளர்.

"இயற்சீர் வெள்ளடி யாசிரிய மருங்கி, னிலைக்குரி மரபி னிற்கவும் பெறுமே"* என்னுஞ் சூத்திரத்துள் இங்ஙனம் வரும் வெள்ளைக் கொச்ச

* தொல். பொருள்: ௩௭௪.

(பாடம்) 1. நோவு தரும்படி. 2. எனது. 3. தாம்.

கத்துள் ஆசிரியவடி சிறிது வரு மென்றலிற் 'பொரியுரு வுறழப் புன்குபூ வுதிர' என ஆசிரியவடி வந்தது. (௩௨)

௩௪

மன்னுயிர் ஏமுற மலர்ஞாலம் புரவீன்று
பன்னீராற் கால்புனல்[1] பரந்தூட்டி இறந்தபின்
சின்னீரான் அறல்வார அகல்யாறு கவின்பெற
முன்ஞேன்று தமக்காற்றி முயன்றவர் இறுதிக்கண்
பின்ஞேன்று பெயர்த்தாற்றும் பீடுடை யாளர்போற்
பன்மலர் சினையுகச் சுரும்பிமிர்ந்து வண்டார்ப்ப
இன்னமர் இளவேனில் இறுத்தந்த பொழுதினுன் ;

விரிகாஞ்சித் தாதாடி இருங்குயில் விளிப்பவும்
பிரிவஞ்சா தவர்தீமை மறைப்பேன்மன் மறைப்பவும்
கரிபோய்த்தான் கீழிருந்த மரம்போலக் கவின்வாடி
எரிபோத்தி என்னெஞ்சஞ் சுடுமாயின் எவன்செய்கோ ;

பொறைதளர் கொம்பின்மேற் சிதரினம் இறைகொளீ
நிறைதளரா தவர்தீமை மறைப்பேன்மன் மறைப்பவும்
முறைதளர்ந்த மன்னவன்கீழ்க் குடிபோலக் கலங்குபு
பொறைதளர்பு பனிவாருங் கண்ணுயின் எவன்செய்கோ ;

தளையவிழ்பூஞ் சினைச்சுரும் பியாழ்போல இசைப்பவும்
கோலைதளரா தவர்தீமை மறைப்பேன்மன் மறைப்பவும்
கிளையழிய வாழ்பவன் ஆக்கம்போற் புல்லென்று
வளையானு நெகிழ்போடுந் தோளாயின் எவன்செய்கோ ;

எனவாங்கு,
நின்னுள்நோய் நீயுரைத் தலமரல் எல்லாநாம்
எண்ணிய நாள்வரை இறவாது காதலர்
பண்ணிய மாவினர் புகுதந்தார்
கண்ணுறு பூசல் கைகளைந் தாங்கே.

இது பருவங்கண்டு வன்புறையெதிரழிந்து ஆற்றுளாய தலைவிக்குத் தோழி அவன் வரவுணர்ந்து கழியுவகையாற் கூறியது.

(௧ - ௭) மன்னுயி.........பொழுதினுன் :—

(பாடம்) 1. பாய்புனல்.

(இ - ள்.) அகன்ற யாறுகள் அகன்ற உலகிடத்துப் பெருமையை யுடைய உயிர்களெல்லாம் உயிர்வாழும்படி பலவாகிய நீரோடு கால்களாலே தம்மிடத்தே வந்து பரக்கும் நீரைத் தாம் எங்கும் பரந்து ஊட்டிப் பாதுகாத்தலை யுண்டாக்கி அந்நீர் வற்றிய பின்பு சிலவாகிய நீரோடு கால்களாலே அறல் ஒழுக, அவ்வாறுகள் அழகுபெறும்படி யாகத், தமக்கு முன்னே ஓர் உதவியைச் செய்து அவ்வுதவியிலே முழுக்க முயன்றவருடைய கேட்டிடத்தே பின்பு ஓர் உதவியை மீண்டு செய்யும் பெருமையையுடைய தொழிலை ஆளுவாரைப்போலே, சுரும்பு களும் ஒலிக்கப்பட்டு வண்டுகளும் ஆர்க்கும்படியாக, அந்நீரை உண்ட கொம்புகளினின்றும் பல மலர்கள் ஆற்றிலே உகும்படி இனிமை பொருந்தின இளவேனில் வந்துவிட்ட பொழுதின்கண்ணே;

'பன்னீர்', 'சின்னீர்' ஆகுபெயர். இது "தகுதியும் வழக்கும்"* என் னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறிய மரூஉ. "வல்லெழுத் தியற்கை யுறழத் தோன்றும்"† என்றதனிற் றோன்று மென்றதனால் அகரங் கெட லகரம் னகரமாய், வருமொழியில் நகரம் "லன வென வரூஉம் புள்ளி முன்னர்த்-த ந வெனவரிற் றனவா கும்மே"‡ என்பதனான் னகரமாய் முடிந்தது.

இது தரவு.

(அ - கக) விரிகாஞ்சித்.........னேவன்செய்கோ :—

(இ - ள்.) அலர்ந்த காஞ்சிப்பூவிற் றாதை அளைந்து கரிய குயில் கள் கூவாநிற்கவும், இக்காலத்தே பிரிந்துறைதற்கு அஞ்சாதவருடைய கொடுமையை யான் மறையாநிற்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? மறைப் பினுஞ் சான்று பொய்த்தவன் வந்து தன் கீழே இருக்கப்பட்ட மரம் போல யான் அழகு கெடும்படி என் நெஞ்சு காமத்தீக் கொளுந்தி என்னைச் சுடுமாயின் யான் அதற்கு என்செய்வேன்?

"புல்லு மரனு மோரறி வினவே - பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே."§ இதனுட் பிற அறிவும் உளவென்று கூறினர்; அதனாற் பாவத்திற்கு அஞ்சி மரங் கவின் வாடிற் றென்றார்.

(கஉ - கரு) போறைதளர்..........னேவன்செய்கோ:—

(இ - ள்.) பூவின் பாரத்தாற் றளர்ந்த கொம்பின்மேலே வண்டி னுடைய திரள் தங்குதல் கொள்ளாநிற்கவும், நிறையெனுங் குணந் தளராதவருடைய கொடுமையை யான் மறையாநிற்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? மறைப்பினும் நாடாளும் முறைமை தளர்ந்த அரசன்கீழ் இருந்த குடிமக்களைப்போலக் கலங்காநின்ற¶ கண்கள் பொறுத்தலாற் றாமல் நீர் ஒழுகுமாயின் யான் அதற்கு என்செய்வேன்?

---

* தொல். சொல்: கஎ. † தொல். எழுத்து: உகரு. ‡ தொல். எழுத்து: கசகூ. § தொல். பொருள்: ௫௮௩ ¶ கலி. ௫: கஉ - கங.

(௧௬ - ௧௯) தளையவிழ்பூஞ்........னெவன்செய்கோ :—

(இ - ள்.) முறுக்கு அவிழ்ந்த பூக்களையுடைய சினையிடத்தே சுரும்பினம் யாழ்போலே ஒலியாநிற்கவுங், கொண்ட கோட்பாட்டினைக் குலையாதவருடைய தீமையை மறையாநிற்பேன்; அதனாற் பெற்ற தென்? மறைப்பினுஞ் சுற்றங் கெட வாழ்பவன் ஆக்கம் பொலிவழியு மாறுபோலப் பொலிவழிந்து தோள்கள் வளைகிடத்த லமையாவாய் நெகிழ்ந்து கழலுமாயின் யான் அதற்கு என்செய்வேன்?

கண் பனிவாருந், தோள் வளையோடு மெனச் சினைவினை முதன் மேல் நின்றது.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(௨௦) எனவாங்க :—

(இ - ள்.) என்று சொல்லி;

'ஆங்கு' : அசை.

இது தனிச்சொல்.

(௨௧ - ௨௪) நின்னுண்ணேய்........தாங்கே :

(இ - ள்.) நின் நெஞ்சினோய் கூறி நீ[1] சுழலாதேகொள். எடீ! நாம் வருவரென எண்ணியிருந்த நாளெல்லை கடவாமற், கண் உறு கின்ற வருத்தத்தைக் கை நீக்கினாற்போலக் காதலர் சமைத்த மாவினை யுடையராய் வந்தார்காண்;

இது சுரிதகம்.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது எழுசீர்த்த நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௩௩)

௩௪

மடியிலான் செல்வம்போல் மரன்நந்த அச்செல்வம்
படியுண்பார் நுகர்ச்சிபோற் பல்சினை மிஞிறார்ப்ப
மாயவள் மேனிபோல் தளிர்ஈன அம்மேனித்
தாயசு ணங்குபோல் தளிர்மிசைத் தாதுக
மலர்தாய பொழில்நண்ணி மணிநீர்க்[2] கயநிற்ப
அலர்தாய துறைநண்ணி அயிர்வரித் தறல்வார
நனியேள்ளுங் குயில்நோக்கி இனைபுகு நெஞ்சத்தால்
துறந்துள்ளா ரவரேனத் துனிகொள்ளல் எல்லாநீ;

(பாடம்) 1. நின் நெஞ்சினோயை நீ கூறிச். 2. மணிநீர.

வண்ணவண் டிமிர்ந்தானு வையைவா ருயரேக்கர்த்
தண்ணருவி நறுமுல்லைத் தாதுண்ணும் பொழுதன்றே
கண்ணிலா நீர்மல்கக் கவவிநாம் விடுத்தக்கால்
ஒண்ணுதால் நமக்கவர் வருதுமேன் றுரைத்ததை ;

மல்கிய துருத்தியுள் மகிழ்துணைப் புணர்ந்தவர்
வில்லவன் விழவினுள் விளையாடும் பொழுதன்றே
வலனுக வினையேன்று வணங்கிநாம் விடுத்தக்கால்
ஒளியிழாய் நமக்கவர் வருதுமேன் றுரைத்ததை ;

நிலனுவில் திரிதரூஉம் நீண்மாடக் கூடலார்
புலனுவிற் பிறந்தசோற் புதிதுண்ணும் பொழுதன்றே
பலநாடு நேஞ்சினேம் பரிந்துநாம் விடுத்தக்கால்
சுடரிழாய் நமக்கவர் வருதுமேன் றுரைத்ததை ;

எனவாங்கு,
உள்ளுதோ றுடையுநின் உயவுநோய்க் குயிர்ப்பாகி
யேள்ளறு[1] காதலர் இயைதந்தார் புள்ளியற்
காமர் கடுந்திண்டேர்ப் பொருப்பன்
வாய்மை யன்ன வைகலோடு* புணர்ந்தே.

இது வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைவி இக்காலம் அல்லவோ அவர் வருதுமெனச் சொன்ன காலமென வன்புறை யெதிரழிந்தாளை, நீ துனிகொள்ளல் அவர் வந்தாரெனத் தலைவன் வரவுணர்ந்து தோழி ஆற்றுவித்தது.

(க - அ) **மடியிலான்.........லெல்லாநீ :—**

(இ - ள்.) *ஏடீ ! நீ உள்ளம் மடித்திருத்தலில்லாதவன் செல்வம் பெருகுமாறுபோல† மரங்கள் பூப் பெருக்க, அங்ஙனம் முயன்று பெற்ற செல்வத்தைத் தான் வருந்தாமற்படிபெற்று உண்பாரது நுகர்ச்சிபோல அம்மரங்களிற் பல கொம்புகளிலே தேனையுண்டு மிஞிறுகள் ஆரவாரிப்பக், கரிய நிறத்தையுடையவள் மேனிபோலத் தளிரை ஈன, அந்நிறத்திற் பரந்த சுணங்குபோல அந்தத் தளிரின் மேலே தாது விழ, அந்த மலர்பரந்த சோலையை அணுகிப் பளிங்கு போலும் நீர்களை யுடையவாகிய குளங்கள் வற்றுது நிற்பப், பூப்பரந்த துறைகளை யணுகி நுண்மணலைக் கோலஞ்செய்து அறுதியையுடைய நீர் ஒழுக, இவற்றின்மேலே தான் மொழிக்குத் தோற்றிருந்த பகை*

---

* பதிற். ௨௧ - ௪. † குறள். ௫௯௪ : ௬௧0 : ௬௧௬ : ௬௧௭.

(பாடம்) 1. யெள்ளுறு.

யாற்பிரிந்திருந்தாரை மிக இகழுங் குயிலைப் பார்த்து வருந்திக் கெடு கின்ற நெஞ்சத்தோடே அவர் நம்மைத் துறந்து இனி நினையாரென்று கருதி வெறுப்புக்கொள்ளாதேகொள் ;

இது தரவு.

(கூ - கஉ) **வண்ணவன்...........றுரைத்ததை:—**

(இ - ள்.) ஒள்ளிய நுதலினையுடையாய்! நாம் நிறுத்தினவளவில் நில்லாவாய்க் கண்ணீர் மல்க மயங்கி விடுக்க, அவர் நமக்கு வருவே மென்று உரைத்த காலம், நிறத்தையுடைய வண்டுகள் ஆரவாரித்து, இன்பம் அமையாத வையை யாற்றில் ஒழுங்குபட்ட உயர்ந்த இடுமண லிடத்துக் குளிர்ந்த அருவிநீராலே வளர்ந்த நறிய முல்லைப்பூவிற் றாதையுண்ணும் இவ்விளவேனிற் காலமல்லவோ?

'விடுத்தக்கால்' : காலீற்று வினையெச்சம்.

(கங - கசு) **மல்கிய...........றுரைத்ததை:—**

(இ - ள்.) ஒளியிழாய்! நீர் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் வெற்றி யுண்டாவதாக வென்று கூறித்தொழுது நாம் விடுக்க, அவர் நமக்கு வருவே மென்று உரைத்த காலம், பெருகிய காலத்து நீர்நிறைந்த ஆற்றிடைக்குறையிலே அவர் தம்மை மகிழும் பரத்தையரைக் கூடிக் காமனுக்கு நிகழ்த்துகின்ற விழாவிடத்தே அவருடனே விளையாடும் இவ்விளவேனிற் காலமல்லவோ?

(கஎ - உ0) **நிலனுவிற்...........றுரைத்ததை:—**

(இ - ள்.) விளங்குகின்ற இழையினையுடையாய்! இறந்துபடு வேமோ ஆற்றியிருப்பேமோ வென்று பலவற்றையும் ஆராயும் நெஞ் சினையுடையேமாய் நாம் வருந்தி விடுக்க, அவர் நமக்கு வருவேமென்று உரைத்த காலம். நிலத்திலுள்ளார் நாவிலே வழங்கும் நீண்ட மாடங் களையுடைய மதுரையிலுள்ளார் அறிவினையுடைய சான்றோர் நாவிற் பிறந்த கவிகளின் புதுமையைக் கொண்டாடும் இவ்விளவேனிற் கால மல்லவோ?

"வேந்துறு தொழிலே யாண்டின தகமே"* என்பதனுன் இது பின்பனியிற் பிரிந்து இளவேனிலுள் வருதல் குறித்தலின் இரு திங்க ளிடையிட்டது.

இவை மூன்றுந் தாழிசை.

(உக) **எனவாங்கு :—**

(இ - ள்.) எனச் சொல்லி; 'ஆங்கு' : அசை.

இது தனிச்சொல்.

---

* தொல். பொருள்: கஅகூ.

(௨௨ - ௨௫) உள்ளுதோ..........புணர்ந்தே:—

(இ - ள்.) தம்மை நினைக்கும்பொழுதெல்லாம் நெஞ்சழியும் நினது வருத்தத்தையுடைய காம நோய்க்கு இளைப்பாறுதலாகிப் பறவையினது பறத்தற்றன்மையை யுடைத்தாகிய விருப்பத்தையுடைய கடிய திண்ணிய தேரையுடைய பொதியின் மலையினையுடைய பாண்டியனுடைய தப்பாத மொழியை யொத்த குறித்த எல்லை தப்பாத நாளோடே கூடி நம்மை இகழ்ந்திருத்தல்[1] நீங்கின காதலர் நம்மைக் கூடுதலைத் தந்தார்;

இது சுரிதகம்.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது எட்டடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௩௪)

௩௫

கொடுமிடல் நாஞ்சிலான் தார்போல் மராத்து
நெடுமிசைச் சூழு மயிலாலுஞ் சீர
வடிநரம் பிசைப்பபோல் வண்டோடு சுரும்பார்ப்பத்
தொடிமகள் முரற்சிபோல் தும்பிவந் திமிர்தர
இயனெழீஇ யவைபோல எவ்வாயும் இம்மெனக்
கயனணி போதும்பருட் கடிமலர்த் தேனூத
மலராய்ந்து வயின்வயின் விளிப்ப போன் மரனாழ்ப்ப
இருங்குயி லாலப் பெருந்துறை கவின்பெறக்
குழவி வேனில் விழவெதிர் கொள்ளுஞ்
சீரார் செவ்வியும் வந்தன்று
வாரார் தோழிநங் காத லோரே;

பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்று நுதல்
சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்;

நனியறல் வாரும் பொழுதென வெய்ய
பனியறல் வாரும்மென் கண்;

மலையிடைப் போயினர் வரல்நசைஇ[2] நோயொடு
முலையிடைக் கனலுமென் னெஞ்சு;

காதலிற் பிரிந்தார் கொல்லோ வறிதோர்
தூதொடு மறந்தார் கொல்லோ நோதகக்

(பாடம்) 1. இகழ்ந்திருக்க. 2. வாய்நசைஇ.

காதலர் காதலுங் காண்பாங் கோல்லோ
துறந்தவர் ஆண்டாண் டுறைகுவர் கோல்லோ யாவது,
நீளிடைப் படுதலும் ஒல்லும் யாழநின்
வாளிடைப் படுத்த வயங்கீ ரோதி
நாளணி சிதைத்தலும் உண்டேன நயவந்து
கேள்வி யந்தணர் கடவும்
வேள்வி யாவியின் உயிர்க்குமேன் னேஞ்சே.

இது காலங்கண்டு ஆற்றாத தலைவியது நிலைமை கண்டு, ஆற்றாத தோழி, தான் ஆற்றாளாய் அவட்குக் கூறியது.

(க - கக) **கோடுமிட...........லோரே:—**

(இ - ள்.) தோழீ! காமனுக்கு நிகழ்த்தும் விழவை எதிர்கொள் ளும் இளவேனிற் செவ்வியுங், கொடிய வலியினையுடைய கலப்பைப் படையினையுடைய நம்பி* மூத்தபிரானுடைய துழாய்மாலைபோல வெண்கடம்பின் உயர்ந்த இடத்தே ஆரவாரிக்கும் மயில்க ளனைத்துந் தங்குஞ் சீர்மையுடையவாய், அதிலே வண்டோடே சுரும்புகளும் வடித்த நரம்புகள் ஒலிப்பனபோல ஆரவாரிப்பத், தொடியினையுடைய விறலியது[1] கானத்திற்போலே தும்பிகள் வந்து ஒலித்தலை யுண்டாக் கத், தேனினங் கயங்கள் சூழ்ந்த இள மரக் காவில் மணத்தையுடைய மலர்களை வாச்சியங்களை எழுப்பின ஓசைபோல எவ்விடமும் இம் மென்னும்[2] ஓசை பிறக்கும்படியாகச் சத்திக்க,† மரங்கள் சூட உரி யாரை ஆராய்ந்து நாற்றத்தாலே தம்மிடத்தே தம்மிடத்தே அழைப் பனபோல மலர்கள் அலரக், கரிய குயில்கள் கூவப், பெரிய நீர்த்துறை கள் பூவால் அழகுபெற வந்தது; இக்காலம் இங்ஙனம் முதிர்ந்த அளவி லும் நங் காதலரோ வாரார்;

(கஉ - க௩) **பாஅய்ப் பாஅய்ப்...........தோள்:—**

(இ - ள்.) ஆதலால் எனது நுதல் பசப்பொழுகப் பரந்து வந்து பின்னர் முழுக்கப் பசந்தேவிட்டது; என் தோள்கள் ஒழுக மெலிந்து மெலிந்து வந்து பின்னர் மிகவும் மெலிந்தே விட்டன;

(க௪ - க௫) **நனியறல்...........கண்:—**

(இ - ள்.) என் கண்கள் இக்காலம் மிகவும் அறலொழுகுமென்று கருதி அதற்கெதிரே வெய்ய நீர் அறுதியுடைத்தாய் ஒழுகாநிற்கும்;

(க௬ - கஎ) **மலையிடைப்...........நேஞ்சு:—**

---

* பரி. க௩: ௩உ-௩௩. † கலி. கஉ௩: உ-௫.

(பாடம்) 1. விறலியர். 2. திம்மென்னும்.

(இ - ள்.) என் நெஞ்சு மலையிடத்தே போனவருடைய வரத்தை[1] நச்சுகையினாலே தோன்றிய காமத் தீயாலே என்னுடைய முலையெல்லாம் காந்தாநிற்கும்;

'நசைஇ' யென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் காரண காரியப் பொருட்டாய் நின்றது. தோன்றிய வென வருவிக்க, அது நச்சின நோயெனப் பெயரெச்சமாகாது.

(௧௮ - ௨௯) காதலிற்..........நெஞ்சே:—

(இ - ள்.) "காதலர் நம்மிடத்துக் காதலின்று நீங்கினரோ? அன்றிக் காதலுண்டாயிருக்க ஒரு அறொடு கூறி வரவிடும் வார்த்தையைச் சிறிது மறந்தாரோ? அவர் நம்மிடத்து நிகழ்த்துங் காதலையும் நாம் இறந்து படாமலிருந்து காண்பேமோ? நம்மை இங்ஙனந் துறந்தவர் அவ்விடங்களிலே அவ்விடங்களிலே இருந்து[2] விடுவரோ? இவற்றுண் முடியுங்காரியம் எதுதா" னென்று தலைவி கூற, அதுகேட்ட தோழி, "புணர்ந்தவர் சேயிடத்தே பிரிந்திருத்தலும் உலகத்துக்குப் பொருந்தும்.* அவர் வருவதற்கு முன்பே, கத்திரிகை இடையிட்ட விளங்குகின்ற நெய்த்த ஓதியினையுடையாய்! என் நெஞ்சு அவர் குறித்த நாள் வந்து நின் அழகைக் கெடுத்தலு முண்டென்று கருதி நூற்கேள்வியினையுடைய அந்தணர் விருப்பம் வந்து செலுத்தும் யாகத்திடத்துப் புகைபோலே நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளாநிற்கும்; இதுகாண் யானுறுகின்ற வருத்த" மெனத் தானும் ஆற்றாளாய்க் கூறி ஆற்றுவித்தாள்;

இது தோழி கூற்றிற் "பிறவும்"† என்பதனாற் கொள்க.

இதனாற் றோழிக்குந் தலைவிக்குஞ் சூழ்ச்சி தோன்றிற்று.

இது தரவின்கண்ணே "செவ்வியும் வந்தன்று" என வழியசை புணர்த்த சொற்சீரடியும் 'பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்று நுதல்-சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்' என முட்டடியின்றிக் குறைவு சீர்த்தாகிச் சொற்சீரடியும் வந்து கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட கொச்சகம். (௩௫)

பாலைக்கலி முற்றும்

---

* கலி. ௧௪௫: ௩௩-௩௭.   † தொல். பொருள்: ௧௫௦.

(பாடம்) 1. வார்த்தை. 2. இருந்தே.

உ. குறிஞ்சிக்கலி

௩௭

கயமலர் உண்கண்ணாய் காணாய் ஒருவன்
வயமான் அடித்தேர்வான் போலத் தொடைமாண்ட
கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை நோக்குபு
முன்னத்திற் காட்டுத லல்லது தானுற்ற
நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாளும்
பாயல் பெறேஎன் படர்கூர்ந் தவன்வயிற்
சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பே னாயிடைக்
கண்ணின்று கூறுத லாற்றான் அவனாயின்
பெண்ணன் றுரைத்தல் நமக்காயின் இன்னதூஉங்
காணான் கழிதலு முண்டென் றொருநாளென்
தோணெகிழ் புற்ற துயரால் துணிதந்தோர்
நாணின்மை செய்தேன் நறுநுதால் ஏனல்
இனக்கிளி யாங்கடிந் தோம்பும் புனத்தயல்
ஊசலூர்ந் தாட ஒருஞான்று வந்தானை
ஐய சிறிதென்னை யூக்கி யெனக்கூறத்
தையால் நன்றென் றவனூக்கக் கைநெகிழ்பு
பொய்யாக வீழ்ந்தேன் அவன்மார்பின் வாயாச்செத்
தொய்யென ஆங்கே எடுத்தனன் கொண்டான்மேல்
மெய்யறியா தேன்போற் கிடந்தேன்மன் ஆயிடை
மெய்யறிந் தேற்றெழுவே னாயின்மற் றொய்யென
ஒண்குழாய் செல்கெனக் கூறி விடும்பண்பின்
அங்கண்[1] உடையன் அவன்.

இது "நாற்றமுந் தோற்றமு மொழுக்கமு முண்டியுஞ் - செய்வினை மறைப்பினுஞ் செலவினும் பயில்வினும் - புணர்ச்சி யெதிர்ப்பா டுள்ளுறுத்து வரூஉ - முணர்ச்சி யேழினு முணர்ந்த பின்றை"த் தன்னை அவள் மறையாமை காரணமாக "மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது, பல்வேறு கவர்பொரு ணாட்டத்தாற்"* றலைமகட்குத் தோழி கூறியது.

---

* தொல். பொருள் : ௧௧௪. (பாடம்) 1. னின்க.

(இ - ள்.) கயத்திடத்து நீல மலர்போலும் மையுண்கண்ணினை யுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனை நின் மனத்தான் ஆராய்ந்து பாராய்! தனக்கு ஒப்பில்லாதான் வலியையுடைய யானை முதலியவற்றின் அடியைத் தேடுவான்போலே கட்டுதன் மாட்சிமைப்பட்ட கண்ணியை யுடையனுய், வில்லை யுடையனுய் வரும்; அங்ஙனம் வந்து என்னைப் பார்த்துத் தான் உற்ற நோயை மிகவுங் குறிப்பாலே யான் உணரக் காட்டுவதன்றிக் கூற்றுற் கூருனுய்ப்* பல நாளும் மீண்டும் போம்; அது கண்டு அவனேயன்றி அவனிடத்து மிகவும் உறவில்லாத யானும் அவன் என்செய்கின்ருனென்னும் நினைவு மிக்குத் துயில் பெறேனுய் வருத்தத்திலே விழுந்து அழுந்துவேன்; அவ்விடத்து அவனுயிற் றன் குறையை நம்மெதிர் நின்று கூறுதலைச் செலுத்தான்; நமக்காயின் நின் வருத்தத்திற்கு யாமும் வருந்தினேமென்று கூறுதல் பெண்டன்மை யன்று; இங்ஙனம் நின்ற இதனைச் சிறிது நெஞ்சால் ஆராயானுய் இறந்துபடுதலு முண்டாமென்று கருதி, இடையிலே ஒரு நாளிலே என் தோள்கள் மெலிந்து யான் உற்ற வருத்தத்தாலே துணியாத தொன்றைத் துணிதலைச்செய்து ஒரு நாணமில்லாமையைச் செய்தேன்; அஃதியாதெனின், நறிய நுதலினையுடையாய்! தினைப்புனங்களில் இனமாகிய கிளியை விழாமல் ஓட்டி யாம் பாதுகாக்கும் புனத்துக்கு அயலிலிட்ட ஊசலை ஏறி ஆடாநிற்க, ஒருநாள் வந்தவனை "ஐயனே! சிறிதுபொழுது என்னை ஊசலாட்டுவாயாக" வெனச் சொல்ல, அவனும் அதற்குடம்பட்டுத் "தையால்! நீ கூறியது நன்" றென்று ஊசலாட்டா நிற்க, அவன் மார்பின்கண்ணே கைநெகிழ்ந்து வீழ்ந்தேனுக அவன் கருதும்படி பொய்யுண்டாக வீழ்ந்தேன்; அதனை அவன் உண்மையாகக் கருதி, அப்பொழுதே விரைய என்னை யெடுத்து அணைத்துக்கொண்டான்; அவ்விடத்தே என் மெய்வருத்தத்தை யான் அறிந்து மயக்கம் நீங்கி எழுந்திருப்பேனுயிற், பின்னைப் பிறர் அறிவரென்று கருதி விரைய, "ஒண்குழாய்! நீ போ" வென்று கூறி விடுங் குணத்தாலே நம்மேலே ஒரு கண்ணேட்ட முடையனுயிருந்தான்; அதனுலே அவன்மேலே மெய்ம்மறந்தேன்போலே கிடந்தேன்; இது காண்.

'மே' லென்றது அவன் மார்பிலென்னும் பொருட்டு. 'தானுற்ற நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னுளும்' என்றது, தலைவன் இளிவந்தொழுகுதல் காரணத்தான் யானுந் துயருழப்பே னென்றலிற் பிறாகட்டோன்றிய இளிவரல். அப்பொருளாக அவலச்சுவை பிறந்தது. "முன்னத்திற் காட்டுத லல்லது' என்றது நிறையுடைமை யென்னும் ஒப்புமை. 'பெண்ணன் றுரைத்த னமக்காயின்' என்பதும் அது.

---

* குறள். கக00.

இஃது "இயல்"* என்றதனாற் பன்னீரடியினிகந்துந் 'தையானன்' றெனத் தளை விரவியும் வந்த கலிவெண்பா.

இதுவும், வேறுபொருள் நுதலு மென்றலின், வேறு மொரு பொருள் நுதலுமாறு கூறுதும்: "அறக்கழி வுடையன பொருட்பயம் படவரின் - வழக்கென வழங்கலும் பழித்தன் றென்ப"† என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்தால் அறக்கழி வுடையனவாக அவன் மார்பில் வீழ்ந்து 'மெய்யறியாதேன்போற் கிடந்தே' னெனக் கூறினாள். இது பொருட்பயன் தந்தவாறென்னையெனின், தலைவன் குறையுற்று நின்றமையை முன்னர் மெய்யாக வழிநிலை பிழையாமற் கூறிப், பின்னர்ப் படைத்துமொழிந்து பொய்யே கூறுகின்றாள், வழிநிலை பிழைப்பக் கூறினாள். அது பொருட்பயன் தருதற் கென்க. அஃதென்னை? தலைவன் குறை புலப்படுத்தாது வருந்துகின்ற காலத்து அதனைத் தனக்குப் புலப்படுவித்துக்கொண்டே அவனை ஆற்றுவித்தற் பொருட்டு அறக்கழிவுடையன கூறித், தானுந் தலைவனும் இவ்வாறே செறிந்தமை உணர்த்தலின், மறைபுலப்படுத்துங் கருத்தினளாந் தலைவி யென்னும் பொருட்பயன் தந்தே நின்றதாயிற்று. இதனான் இதுவும் "வழக்கென வழங்கலும் பழித்தன்று" என ஆசிரியரும் அமைத்தார். இங்ஙனம் பொருட்பயன் தருதல் "நெருந லெல்லை யேனற் றோன்றித் - திருமணி யொளிர் வரும்"‡ என்னும் அகப்பாட்டிற் "சிறுபுறங் கவையின னாக...கை பிணிவிடா" என்ற பொருளானும் உணர்க.

இதனாற் றலைவிக்கு நாணம் பிறந்தது. (௧)

௩௮

இமையவில்[1] வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை யந்தணன்
உமையமர்ந் துயர்மலை இருந்தன னாக
ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
தொடிப்பொலி[2] தடக்கையிற் கீழ்புகுத் தம்மலை
எடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல
உறுபுலி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவுகொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை
நீடிரு விடரகஞ் சிலம்பக் கூய்த்தன்
கோடுபுய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேள் ;
ஆரிடை யென்னாய்நீ அரவஞ்சாய் வந்தக்கால்
நீரற்ற புலமேபோற் புல்லென்றாள் வைகறை

*தொல். பொருள் : ௪௬௫. †தொல். பொருள்: ௨௧௮. ‡அகம்: ௩௨.
(பாடம்) 1. இமயவில். 2. தொடிபொலி.

கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின்பெறும் அக்கவின்
தீராமற் காப்பதோர் திறனுண்டேல் உரைத்தைக்காண் ;

இருளிடை யென்னுய்நீ இரவஞ்சாய் வந்தக்கால்
பொருளில்லான் இளமைபோற் புல்லென்றுள் வைகறை
அருள்வல்லான் ஆக்கம்போல் அணிபெறும் அவ்வணி
தெருளாமற் காப்பதோர் திறனுண்டேல் உரைத்தைக் [காண்;

மறந்திருந்தா ரென்னுய்நீ மலையிடை வந்தக்கால்
அறஞ்சாரான் மூப்பேபோல் அழிதக்காள் வைகறை
திறஞ்சேர்ந்தான் ஆக்கம்போல் திருத்தகும் அத்திருப்
புறங்கூற்றுத் தீர்ப்பதோர் பொருளுண்டேல் உரைத்தைக் [காண்;

எனவாங்கு,
நின்னுறு விழுமங் கூறக் கேட்டு
வருமே தோழி நன்மலை நாடன்
வேங்கை விரிவிட நோக்கி
வீங்கிறைப் பணைத்தோள் வரைந்தனன் கோளற்கே.

இஃது இரவுக்குறி வந்து நீங்குந் தலைவனை எதிர்ப்பட்டுத் தோழி தலைவியது நிலைமைகூறி அவனை வரைவுகடாவ, அவன் வரைய வருகின்றமை தோழி தலைவிக்கு வரைவுமலிந்து கூறியது.

(௧ - ௩) இமையவில்...........நாடகேள் :—

(இ - ள்.) இமயமலை யிடத்துப் பிறந்த மூங்கிலாகிய வில்லை வளைத்த, கங்கையான் ஈரத்தை யுடைத்தாகிய சடையினையுடைய இறைவன், இறைவியோடே பொருந்தி, உயர்ந்த கயிலைமலையிலே இருந்தானாக, அரக்கர்க் கரசனாகிய பத்துத்தலையையுடைய இராவணன் வரை யெடுத்தறகுக் கையைக் கீழே செருகித், தொடி பொலிவு பெற்ற அத் தடக்கையினாலே அம்மலையை எடுத்தலாற்றாது வருந்துகின்ற வனைப்போல, மிகுதியையுடைய புலியினது வடிவையொப்பப் பூத்த* வேங்கைமரத்தைப் புலியெனக் கறுவுதல்கொண்டு, அதன் அடியிலே குத்திய மதத்தையுடைய யானை, நீண்ட பெரிய முழைஞ்சிடமெல்லாம் ஒலிக்கும்படி கூப்பிட்டுத் தன் கொம்பை வாங்கமாட்டாதே வருந்தும் நாடனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள் ;

கொடிதாகிய புலியின் உருவை யொப்ப வேங்கை பூத்த தென்ற தனைக் களவின்கட் பெறுகின்ற இன்பத்தை நீக்குதலிற் கொடியது போற்றோன்றிக் கற்பின்கண் இல்லறப் பயனோடு கூடிப் பேரின்பத்

* குறுந் - ௪௭; அகம் - ௧௨ : ௩ - ௧௧; புறம் - ௨௦௨ : ௧௮ - ௨௦.

தைத் தருகின்ற வரைவு கடாய கூற்ருகவும், வேங்கையைப் பகை யாகக் கருதி அதனேடே பொருத யானையை அக்கூற்றைத் தான் நுகர்கின்ற இன்பத்திற்கு மாருகக் கருதி அக்கூற்றுடனே மாறுபட்டு வருகின்ற தலைவனுகவும், விடரகஞ் சிலம்பக் கூவுதலை அத் தலைவன் அவ்வொழுக்கத்திற்கு இடையீடுபட்டு வருந்திக் கூறுகின்ற கூற்ருக வும், கோடு புய்க்கல்லாது உழத்தலை அக் கூற்றைப் பகையென்று கொண்ட மனத்தை அவள் கூற்றை நன்றென்று கருதி நீக்கமாட்டாது வருந்துதலாகவும் உள்ளுறை யுவமங்கொள்க. உழப்பவன்போல வென்ற ஏனை யுவமம் பின் வருகின்ற வேங்கையைக் குத்திய யானை கோடு புய்க்கல்லாதுழக்கு மென்ற உள்ளுறை யுவமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்குச் சிறப்புக்கொடுத்து அதுவும் உள்ளுறை யுவமம் போலத் திணையுணர்த்தலைத் தள்ளாது நின்றது. இது வினையுவமப் போலி. இஃது "உள்ளுறை யுவம மேனை யுவமமெனத்-தள்ளா தாகுந் திணையுணர் வகையே"* என்னும் அகத்திணையியற் சூத்திரத்தினும், "உடனுறை யுவமஞ் சுட்டுநகை சிறப்பெனக் - கெடலரு மரபின் உள் ளுறை யைந்தே"† என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்தினும் யாங் கூறிய உரையான் உணர்ந்து கொள்க. மேலும், இத்தொகையுள், ஏனை யுவமமும் வந்தும், ஏனையுவமம் உள்ளுறை யுவமத்திற்குச் சிறப்புக் கொடுத்துத் திணையுணர்தலைத் தள்ளாது நிற்கும் பாட்டுக்கட்கெல்லாம் இச்சூத்திரங்களே விதியாகக் கொள்க. "நன்றே" என்னுங் குறுந் தொகையும்‡ அது.

இது தரவு.

(கO - கூ) ஆரிடை............உரைத்தைக்காண் :—

(இ - ள்.) நீரற்ற நிலத்திற் பயிர்போல நின் அளிபெருமற் பொலிவழிந்தவள், நீ வருதற்கரிய இடமென்று கருதாயாய் ஆண்டுள்ள பாம்பை அஞ்சாயாய் வர, விடியற்காலத்தே மழையைப் பெற்ற நிலத் திற்§ பயிர்போல அழகு பெறும்; இனி, அங்ஙனம் பெற்ற அழகு இவளை விட்டு நீங்காமல் நிலைபெற்று நிற்கும்படி காப்பதொரு கூறுபாடு உண்டாகில் அதனை எங்களுக்குக் கூறிக்காண் ;

'வந்தக்கால்,' காலீற்று வினையெச்சம்; உரைத்துக்கா ணென்பது 'உரைத்தைக்கா'ணென வினைத்திரி சொல்லாயிற்று.

(கச - கஎ) இருளிடை............உரைத்தைக்காண் :—

(இ - ள்.) கைப்பொருள் இல்லாதான் இளமைபோல¶ நின் அளி பெருமற் பொலிவழிந்தவள், நீ இருளிடத்தில் இராவென்று கருதா யாய் ஆண்டு வரும் ஏதத்திற்கு அஞ்சாயாய் வர, விடியற்காலத்தே

* தொல். பொருள்: சசு. † தொல். பொருள்: உசஉ.
‡ இம்முதலுள்ள பாட்டுக் குறுந்தொகையிற் காணப்படவில்லை.
§ சீவகசிந். உகூஎஉ. ¶ கலி - கO: க.

அருளுதலை வல்லவனுக்கு உண்டாய ஆக்கம்போல அழகு பெறும்; அங்ஙனம் பெற்ற அழகு பிறரான் வந்த அழகென்று புறஞ்சொல்லு தலைப் போக்குவதொரு பொருளுண்டாகில் அதனை எங்களுக்குக் கூறிக்காண் ;

(கஅ - உக) **மறந்திருந்தா...........உரைத்தைக்காண் :—**

(இ - ள்.) தருமநெறியைப் பொருந்தாமல் வறிதே மூப்பினை எய் தியவன் மறுமைச்செல்வத்திற் பொலிவிழந்தாற்போல நின் அளிபெரு மற் பொலிவழிந்தவள்[1], கொலைத்தொழிலிற் குறைவின்றித் திருந்திய கானவரென்று கருதாயாய் அம் மலைச்சாரலிலுண்டாகிய வழிக்கண் வந்த இடத்து அவ்வரவினுற் பெற்ற முயக்கின்பத்தாலே, விடியற் காலங் கூறுபாடுடையவனுடைய செல்வப் பொலிவுபோல அழகு பெறும்; அங்ஙனம் பெற்ற அழகால் அயலவர் கூறத்தக்க புறங்கூற் றுரையை மாற்றத்தக்கதொரு பொருளுண்டாகில் அதனை எங்களுக் குக் கூறிக்காண் ;

'பொரு' வென்றது ஆகுபெயர்.

இவை மூன்றும் தாழிசை.

(உஉ) **எனவாங்த :—**

(இ - ள்.) என்று; 'ஆங்கு' அசை.

இது தனிச்சொல்.

(உங - உசு) **நின்னுறு...........கோளற்கே :—**

(இ - ள்.) நின்னுடைய மிகுதலையுடைய வருத்தத்தை யான் கூறக்கேட்டு நல்ல மலைநாடன், தோழீ! வேங்கை அலர்கின்ற காலத் தைப் பார்த்துப் பெருத்த இறையினையுடைய பணைத்தோளை வரைந்து கோடற்கு வரும்.

இது சுரிதகம்.

இதனுற் றலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது 'ஐயிரு தலையி னரக்கர் கோமா' னென ஆசிரியத்தளையும் வந்து பதினேரெழுத்தான் வந்த அடிபெற்ற ஒன்பதடித்தரவும் நான் கடித் தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் இயலென்ற இலேசால் தரவின் உள்ளுறைப் பொருளையுங் கொண்டு நின்ற நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (உ)

ந௩

காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவாள்
தாமரைக்கண் புதைத்தஞ்சித் தளர்ந்ததனே டொழுக
நீணுக நறுந்தண்டார் தயங்கப்பாய்ந் தருளினற் [லான்

(பாடம்) 1. பொலிவிழந்தவள்.

பூணுக முறத்தழீஇப் போதந்தான் அகனகலம்
வருமுலை புணர்ந்தன என்பதனுல் என்தோழி
அருமழை தரல்வேண்டில் தருகிற்கும் பெருமையளே ;

அவனுந்தான், ஏனல் இதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரின் அவ்வரைத்
தேனின் இறாலென ஏணி இழைத்திருக்குங்
கானகல் நாடன் மகன் ;

சிறுகுடி யீரே சிறுகுடி யீரே
வள்ளிகீழ் வீழா வரைமிசைத் தேன்தொடா
கொல்லை குரல்வாங்கி ஈனு மலைவாழ்நர்
அல்ல புரிந்தொழுக லான் ;

காந்தள் கடிகமழுங் கண்வாங் கிருஞ்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர்
தாம்பிழையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலாற் றம்மையருந்
தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல் ;

எனவாங்கு,

அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட
என்னையர்க் குய்த்துரைத்தாள் யாய் ;

அவருந், தெரிகணை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேந்
தொருபக லெல்லாம் உருத்தெழுந் தாறி
இருவர்கட் குற்றமும் இல்லையால் என்று
தெருமந்து சாய்த்தார் தலை ;

தெரியிழாய் நீயுநின் கேளும் புணர
வரையுறை தெய்வம் உவப்ப உவந்து
குரவை தழீஇயாம் ஆடக் குரவையுட்
கொண்டு நிலைபாடிக் காண் ;

நல்லாய்,

நன்னாள் தலைவரும் எல்லை நமர்மலைத்
தந்நாண்தாம் தாங்குவார் என்னேற் றனர்கொல்;

புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றில்
நனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றே

நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலும் ஆங்கே
கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றே;
விண்டோய்கல் நாடனும் நீயும் வதுவையுட்
பண்டறியா தீர்போற் படர்கிற்பீர் மற்கோலோ ;
பண்டறியா தீர்போற் படர்ந்தீர் பழங்கேண்மை
கண்டறியா தேன்போற் கரக்கிற்பென் மற்கோலோ ;
மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணுமற்
கையாற் புதைபெறூஉங் கண்களுங் கண்களோ ;
என்னைமன், நின்கண்ணாற் காண்பென்மன் யான்;
நெய்த லிதழுண்கண், நின்கண்ணா கேன்கண்மன ;
எனவாங்கு,
நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா அறிவனை முந்துறீஇத்
தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக
வேய்புரை மென்றோட் பசலையும் அம்பலும்
மாயப் புணர்ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச்
சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்
பூவெழி லுண்கணும் பொலிகமா இனியே.

இது "முன்னிலை யறனெனப் படுதலென் றிருவகைப் - புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்"* என்னும் விதிபற்றித் தமர் வரைவு மறுத்துழித் தோழி தாயர்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவள் நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவள் தன்னையர் முதலியோர்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவரும் ஒருவாற்றான் உடன்பட்டமை தோழி தலைவிக்குக் கூறித் தானும் அவளும் வரைவு கடிதின் முடிதற் பொருட்டு வரையுறை தெய்வத்திற்குக் குரவையாட அவன் வரைய வருகின்றமை தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

(க - சு) காமர்...........பெருமையளே :—

(இ - ள்.) எம்மோடே கூடி விருப்பத்தையுடைய கடிய நீரை யாடுகின்றவள் கால் தளர்ந்து அஞ்சித் தாமரைபோலுங் கண்ணைப் புதைத்து அந் நீரோடே போகையினாலே தனக்குச் சென்ற அருளினாலே நீண்ட சுரபுன்னைப்பூவாற் கட்டின நறிய குளிர்ந்த மாலை அசையும்படி அந்நீரிலே குதித்துப் பூணினையுடைய இவள் மார்பைத் தன் மார்போடே உறும்படி அணைத்துக்கொண்டு கரையிலே போதவிட்டவனுடைய அகன்ற மார்பை இவளுடைய எழுகின்ற முலைகள் கூடின

* தொல். பொருள் : ககச.

வென்று பிறர் கூறுகின்ற கூற்றாலே என்னுடைய தோழி நமக்கு அரிய மழையைப் பெய்விக்க நாம் விரும்பினால் அதனை நமக்குத் தரவல்ல கற்பின்* பெருமையளாயினாள்;

(எ - ௧௦) அவனுந்தான்............மகன் :—

(இ - ள்.) இவளேயன்றி அவன்றானுந் தினைப்புனத்திலிட்ட பரணிடத்து எரிந்த அகிலின் புகையாலுண்ணப்பட்டு ஒளி மழுங்கித் திரியும் மதியம் வானிடத்தே சென்று அம்மலைத்தலையிலே தங்கிற்றாயின், அதனை அந்த மலையில் வைத்த தேனினது இறாலென்று கருதி, அதனை அழித்தற்குக்† கண்ணேணி‡ முதலியன சமைத்திருக்குங் காடு அகன்ற நாட்டையுடையவன் மகன்;

மிக்க ஒளியினையுடைய மதி புகையால் மாசுண்ட தன்மை பற்றித் தங் கையகப்படுத்திப் பயன்கொள்ளக் கருதும் நாடனெனப் புகழ் மிக்க தலைவனும் புனலிடைத் தழூவிப் போதந்ததனாற் சிறிது புகழ் குறைந்தமை பற்றி யாமும் அவன் வரைந்துகொள்ளக் கருதுகின்றே மென உள்ளுறையுவமங் கொள்க.

இதனாற் றலைவன் தங் குலத்தினும்[1] உயர்ந்தானென்பது தோன்றக் கூறினாள். இது பிறப்பொப்புமை[2] கூறிற்று.

(௧௧ - ௧௪) சிறுகுடி............லான் :—

(இ - ள்.) சிறுகுடியிலுள்ளீர்! சிறுகுடியிலுள்ளீர்! இம்மலையில் வாழ்வார் இங்ஙனம் உதவியார்க்குக் கொடுக்க நினையாது நொதுமலர்க்குக் கொடுக்க நினைந்து அறமல்லாதனவற்றை விரும்பி ஒழுகுகையினாலே இனி இவ்விடத்து வள்ளியுங் கிழங்கு கீழ்விழா; மலைமிசையில் தேனுந்தொடா; கொல்லையில் தினைகளுங் கதிர்பறிந்து ஈனாவாம்;

(௧௫ - ௧௮) காந்தள்............கோல்:—

(இ - ள்.) காந்தட்பூ மணநாறும், பார்த்தவர்கள் கண்ணைத் தன்னிடத்தே வாங்கிக்கொள்ளுங் கரிய மலையிடத்து வளர்ந்த மூங்கில் போலும் மெல்லிய தோளையுடைய குறவருடைய மடப்பத்தையுடைய மகளிர் தாந் தத்தங் கணவரைத் தப்பாராய் அவரே தெய்வமென்று வணங்கி எழுந்திருத்தலாலே§ அவர்தம் ஐயன்மார்தாமுந் தாந் தொடுத்த அம்புகள் இலக்குத் தப்பாராயினர்;

என்றது, விளைவின்றேல் வேட்டையாடியும் உணவுண்டாக்குது மென்று கருதில் அதுவுந் தப்புமென்றா ளென்றவாறு.

---

* கலி. ௧௬ : ௨௦. † மலைபடு. ௩௧௫ : அ : கலி. ௬௨ : ௨௨ - ௨௩.
‡ கணுக்களிலேயே அடிவைத்து ஏறியிறங்கும்படி அமைத்துள்ள மூங்கில். § குறள். ௫௫.
(பாடம்) 1. நங்குலத்தினும். 2. புறம்பொப்புமை.

(கக) **எனவாங்கு :—**

(இ - ள்.) என்று; 'ஆங்கு': அசை.

(௨0 - ௨க) **அறத்தொடு...........யாய் :—**

(இ - ள்.) தமர் வரைவுமறுத்துழி அறத்தொடுநின்ற என் கூற்றைத் தாய் நெஞ்சாற் கண்டு நற்றாய்க்குத் தான் அறத்தொடுநிற்குங் கூற்றிலே படக் கூற அதுகேட்டு அவளும் என் றமையன்மார்க்கு வெகுட்சி[1] பிறவாமற் செலுத்திக் கூறினாள்;

(௨௨ - ௨௫) **அவருந்...........தலை :—**

(இ - ள்.) அதுகேட்டு அவரும் ஒரு முகூர்த்த[2] மெல்லாம் நெஞ்சழன்று கண் சிவந்து தெரிந்த அம்புகளையும் பார்த்து வில்லையும் பார்த்து எழுந்து அலமந்து இருவரிடத்துங் குற்றமில்லையா யிருந்ததென்று சினம் ஆறித் தலைசாய்த்திருந்தார்;

இஃது அறத்தொடுநிலை வாய்த்தவாறு கூறியது.

(௨௬ - ௨௯) **தேரியிழாய்...........காண் :—**

(இ - ள்.) தெரிந்த இழையினையுடையாய்! நீயும் நின் கணவனுங் கூடும்படியாக இவ்வரையுறை[3] தெய்வம் மனமகிழும்படி யாம் மகிழ்ந்து குரவையைக் கைகோத்தாடுதற்கு அக்குரவைக் கூத்திற் கொண்டு நிலைச் செய்யுளை* நீ பாடிக்கண்;

யா மென்னும் படர்க்கையுளப்பாடு ஆயத்தை உளப்படுத்திற்று.

இது "நாமக் காலத் துண்டெனத் தோழி, யேமுறு கடவுளேத்"† தியது. ஒருவர் கூற்றினை ஒருவர் கொண்டு கூறுதலிற் கொண்டுநிலையாயிற்று.

(௩0 - ௩௨) **நல்லாய்...........றனர்கோல் :—**

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, நல்லாய்! நம்மை வரைந்து கொள்ளும் நல்ல நாள் நம்மிடத்தே வருமளவில் நஞ் சுற்றத்தார் தம்மலையிடத்து நாணைத் தாங்குவார் தாம் என்ன நல்வினையைச் செய்தார்கொ லென்றாள்;

சுற்றத்தாரிடை வரைதலாற்[4] பிறந்த நாண் தாங்க லரி தென்றாள்.

(௩௩ - ௩௬) **புனவேங்கைத்...........மன்றே :—**

(இ - ள்.) புனத்தினின்ற வேங்கைப்பூவிற் பொன்போன்ற தாது உதிரும் பாறையையுடைய முற்றத்தே வெளியிலே உண்டாங் கூட்ட

* சிலப். (௨௪) † தொல். பொருள் : க௪௬.

(பாடம்) 1. என்னையன்மார்க்கு வெட்சியிற். 2. முகூர்த்த. 3. இவ்வரையி னுறைகின்ற. 4. இடைவரைவாற்.

மும் ஒப்பில் நடக்குமல்லவோ? அந் நனவிற் புணர்ச்சி நடந்ததாக அப்பொழுதே கனவிடத்தே உண்டாய்ப்போதுங் கூட்டத்தைப் போக்கி விடுவேமல்லவோ?

நனவினும் புணர்ச்சி, கனவினும் புணர்ச்சி யென ஆமென்பனவற்றைக் கூட்டுக. 'நடக்கலு' மென்றது உம்மீற்று வினையெச்சம், விரைவு தோன்ற நின்றது.

"வரைவு தலைவரினும்,"* என்பதனாற் றலைவி தன்வயி னுரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையுந்[1] தோன்றக் கூறினாள்.

(௩௭ -௪0) **விண்டோய்கல்...........மற்கோலோ :—**

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தோழி விசும்பைத் தீண்டுகின்ற மலை நாடனும் நீயும் அக் கலியாணத்தே பண்டு கண்டறியாதீர்போல மிகவும் நடப்பீரோ? பண்டு கண்டறியாதீர்போல நடந்தீருடைய பழைய உறவை யான் கண்டறியாதேன்போலமிகவும் மறைப்பேனோ? என்றாள்;

ஓகாரங்கள் ஐயம்.

(௪௧ - ௪௨) **மைதவழ்...........கண்களோ :—**

(இ - ள்.) மேகந் தவழும் மலையை யுடையவனுடைய மணக் கோலங்காணுமற் கையாலே புதைத்தலைப் பெறுகின்ற கண்களுங் கண்களென்று கூறப்படுமோ?

(௪௩) **என்னைமன்...........யான் :—**

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி யான் நின் கண்ணாலே மிகவுங் காண்பே னென்றாள்.

(௪௪) **நேய்த...........மன :—**

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தோழி நெய்தலிதழ்போலும் மையுண் கண்ணாகிய நின்கண் மிக என் கண்ணுவதாக வென்றாள்;

இதுவுங் "தாயத்தி னடையா"‡ என்னுஞ் சூத்திரத் தடக்கினும்.

(௪௫) **எனவாங்து :—**

(இ - ள்.) என்று நாஞ் சொன்ன அக்காலத்தே;

(௪௬ - ௫௧) **நேறியறி...........இனியே :—**

(இ - ள்.) நூனெறியாலே அறிந்த இருவருங் கூடுதற்கேதுவாகிய முகூர்த்தம் வேறுபட்டுத் தப்புதலை ஒருகாலத்தும் அறியாத கணியை முன்னிட்டு, அழகு மிகுகின்ற தொகுத்துக் கூறுதலையும் வகுத்துக்கூறு

---

* தொல். பொருள்: ௧௧௧ ‡ தொல். பொருள்: ௨௨௧.

(பாடம்) 1. பரத்தையுந்.

தலையும் அறியுஞ் சான்றவர் தனக்குச் சுற்றமாக, மூங்கிலை யொக்கும் நம்முடைய மெத்தென்ற தோளிற் பசலையும் ஊரிற் கூறும் அம்பலும் பொய்யாகிய கனவிற்[1] கூட்டமு மெல்லாஞ்சேர நீங்கும்படி நீளிதாய் உயர்ந்த மலையினை யுடையவனும் வந்தான்; நின்னுடைய பூவினது அழகையுடைய கண்ணும் பொலிவதாக என்றாள்.

'கானக நாடன் மகன்' 'எனவாங்கறத்.........யாய்' எனத்தோழி கூறிய விருபாற் குடிப்பொருளைச் செவிலி கூறி அறத்தொடு நின்றாளெனத் தோழி கொண்டெடுத்து மொழிந்தவாறு காண்க.

இதனாற் றலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது.

தெய்வ மஞ்சு லென்பது களவிற்கும் உரித்தாகலிற் றங் குலதெய்வமாகிய வரையுறை தெய்வத்திற்குக் குரவையாடுதல் தலைவிக்கும் உரித்தாகலிற் கொண்டுநிலை பாடினாள். இஃது அறத்தொடுநிலை ஏழுவகையினுள்* ஏத்தலும் எளித்தலும்[2] வந்தது.

இது தரவின்பின் 'அவனுந்தான் ஏனலிதணத்து' என்பது முதலிய கொச்சகங்கள் வெண்பாவாய்ப், 'புனவேங்கை' முதலியன துள்ளலோசை விராய்த் தளைவகை ஒன்றிக் கொச்சகமாய், ஒழிந்த பாவும் மயங்கிச் சுரிதகம் முடுகி வருதலிற் கலிவெண்பா வுறுப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகம். "ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினு-மூவகை யடியு முன்னுத லிலவே"† என்பதனுள் "முன்னுத லில" என்றதனால் நாற்சீரும் ஐஞ்சீரும் அறுசீருமாகிய மூன்றடியானும் வரும் முடுகியலோடு விராய்த்தொடர்ந்து ஒன்றாய்க் கலிக்குறுப்பாய் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் உளவென்று கொள்க; என்றலின், 'நெறியறி.........முந்துறீஇ' என அறுசீரடி முடுகியலுந் 'தகைமிகு...........ரினமாக' என ஐஞ்சீரடி முடுகியலும் விராய்[3] ஆசிரியச் சுரிதகம் வந்தது. "மூச்சீர் முரற்கையு ணிறையவு நிற்கும்"‡ என்பதனான் 'நின்கண்ணாற் காண்பென்மன் யான்' என முச்சீரடியும் வந்தது. (௩)

௪0

அகவினம் பாடுவாந் தோழி அமர்க்கண்
நகைமொழி நல்லவர் நாணு நிலைபோல்
தகைகொண்ட ஏனலுள் தாழ்குரல் உரீஇ
முகைவளர் சாந்துரல் முத்தார் மருப்பின்
வகைசால் உலக்கை வயின்வயின் ஓச்சிப்

* தொல். பொருள்: உ0எ. † தொல். பொருள்: ௩எக.
‡ தொல். பொருள்: ௩அஉ.
(பாடம்) 1. களவிற். 2. எடுத்தலும். 3. விராய.

பகையில்நோய் செய்தான் பயமலை யேத்தி
அகவினம் பாடுவாம் நாம் ;

ஆய்நுதல் அணிகூந்தல் அம்பணைத் தடமென்றோள்
தேனுறு கதுப்பினாய் யானுமோன் றேத்துகு
வேய்நரல் விடரகம் நீயோன்று பாடித்தை ;

கொடிச்சியர் கூப்பி வரைதொழு கைபோல்
எடுத்த நறவின் குலையலங்[1] காந்தள்
தொடுத்ததேன் சோரத் தயங்குந்தன் உற்றார்
இடுக்கண் தவிர்ப்பான் மலை ;

கல்லாக் கடுவன் கணமலி சுற்றத்து
மெல்விரல் மந்தி குறைகூறுஞ் செம்மற்றே
தொல்லெழில் தோய்ந்தார் தொலையின் அவரினும்
அல்லற் படுவான் மலை ;

புரிவிரி புதைதுதை பூத்ததைந்த தாழ்சினைத்
தளிரன்ன எழின்மேனி தகைவாட நோய்செய்தான்
அருவரை அடுக்கல்நாம் அழித்தோன்று பாடுவாம்;

விண்டோய் வரைப்பந் தெறிந்த வயாவிடத்[2]
தண்டா ழருவி அரமகளி ராடுபவே
பெண்டிர் நலம்வெளவித் தன்சாரல் தாதுண்ணும்
வண்டிற் றுறப்பான் மலை ;

ஒடுங்கா எழில்வேழம் வீழ்பிடிக் குற்ற
கடுஞ்சூல் வயாவிற் கமர்ந்து நெடுஞ்சினைத்
தீங்கட் கரும்பின் கழைவாங்கும் உற்றாரின்
நீங்கல மென்பான் மலை;

என்நாம்,

தன்மலை பாட நயவந்து கேட்டருளி
மெய்ம்மலி யுவகையன் புகுதந்தான் புணர்ந்தாரா
மென்முலை யாகங் கவின்பெறச்
செம்மலை யாகிய மலைகிழ வோனே.

(பாடம்) 1. குலையலங்கு. 2. வியர்விடத்.

இது தோழியுந் தலைமகளுந் தலைமகனது மலையை வாழ்த்திப் பாடுகின்ற வள்ளைப்பாட்டில், தோழி இயற்பட மொழியத் தலைமகள் இயற்பழித்தமை தலைமகன் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு வரைய வருகின்றமை, தோழி தலைமகட்கு உரைத்தது.

(க - எ) அகவினம்............நாம் :—

(இ - ள்.) தோழீ! நங் கருத்திற்கு வேண்டியவாறெல்லாம் அழைத்தேமாய்ப் பாடக்கடவே மெனத் தோழி கூற, அது கேட்ட தலைவி அழகு கொண்ட தினைப்புனத்தில் முகத்திற்குப் பொருந்தின கண்ணினையும் மகிழ்ச்சியைத் தரும் மொழியினையுமுடைய நல்ல மகளிர், நாணி இறைஞ்சும் நிலைபோல முற்றித் தாழ்ந்த கதிரை யுருவி அரும்பி வளர்ந்த சந்தனமரத்தாற் செய்த உரலிலே பெய்து, முத்து நிறைந்த யானைக் கொம்பால் வகுத்த நிறைந்த உலக்கையை என்னிடத்தும் நின்னிடத்தும் உயர்த்திக் குறுநின்று* மருந்தில்லாத நோயைச் செய்தவனுடைய பயன்றருகின்ற மலையைவாழ்த்தி நாம் நங் கருத்திற்கு வேண்டியவாறெல்லாம் அழைத்துப் பாடக்கடவே மென்று உடம்பட்டாள்;

அகவுதல் அகவல் போல நின்றது. தோழி கூற்றினைத் தலைவி விசேடித்துக் கூறினள்; இரட்டிப்பன்று.

மணம் நாறுகின்ற சந்தனத்தாற் செய்த உர லென்றதனாற் பயன் வரைந்துகோடற்பொருட்டுத் தலைவி இயற்பழித்ததாகவும், புலானாற்றத்தையும் முத்தையுமுடைய மருப்பாற் செய்த உலக்கை யென்றதனாற் பயன் வரைந்துகோடற் பயனின்றிப் புகழ்ச்சிமாத்திரையேயாகத் தோழி இயற்பட மொழிந்ததாகவும், இறைச்சியிடத்தே பொருள் பிறந்தவாறு காண்க. இஃது "இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே - திறத்தியன் மருங்கிற் றெரியு மோர்க்கே"† என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்தானுணர்க. புலால் நாறும் மருப்பென்றதனால் வரைந்து கோடல் பயவாமையின் இறைச்சியாயிற்று. நோய்செய்தான் மலையாயிருக்கவுந் தினைவிளைத்துப் பயன்தருகின்ற அதிசயத்தை எத்தியெனவே தலைவி இயற்பழித்தாளாயிற்று.

(அ - க0) ஆய்நுதல்.........பாடித்தை ;—

(இ - ள்.) அழகிய நுதலினையும், அழகு பெறுத்துகின்ற குழலினையும், அழகிய மூங்கில்போலும் பெருமையினையுடைய மெல்லிய தோளினையுமுடைய பூமணம் நாறுங் கதுப்பினையுடையாய்! மூங்கில் ஒலிக்கின்ற முழைஞ்சையுடைய மலையை முன்புபோலன்றி நீ இயற்பட ஒன்று பாடு, பின்னர் யானும் இயற்பட ஒன்று பாடுவே னெனத் தோழி கூறினள்;

---

* சிலப். உக. † தொல். பொருள். உ௩0.

'பாடித்தை': முன்னிலைவினைத் திரிசொல். 'எத்துகு': தனித் தன்மை முற்று.

தலைவி இயற்படப் பாடாமையின் மேற்றோழி பாடுகின்றாள்.

(கக - கச) கோடிச்சியர்............மலை :—

(இ - ள்.) தன்னைச் சேர்ந்தாருடைய வருத்தத்தைப் போக்குவானுடைய மலை, கையிரண்டையுங் குவித்துக் கொடிச்சியர் தங் குறைதீர முருகன் உறையும் மலையைத் தொழுகின்ற கைகள்போல, உயர்ந்த நறவினையுடைய கொத்துக்கள் அசையுங் காந்தளிடத்து வைத்த தேன் ஒழுகும்படியாக, அக்காந்தள் அசையா நிற்கும் ;

மலை காந்தள் அசையுமென இடத்துநிகழ் பொருளின்றொழில் இடத்திற்கு ஏறிநின்றது.

இதனாற் றெய்வத்தைத் தொழும் கருத்தில்லாத காந்தளுந் தெய்வத்தைத் தொழுவதுபோல நில்லாநின்றது ; நீயும் வரைந்துகோடற்குக் குலதெய்வமாகிய முருகனைத் தொழுவாயாகவென இயற்பட மொழிந்தாள். காந்தளிற் றேன் பயன்படாமற் சொரிகின்றாற்போல, நீயுந் தெய்வத்தைத் தொழாவிடின், நின் நலனும் பயன்படாமற் கழியுமென இஃது உள்ளுறை யுவமமாயிற்று.

(கடு - கஅ) கல்லாக்.................மலை :—

(இ - ள்.) தான் கூடின மகளிருடைய இயற்கைநலங் கெடின் அவரினும் வருத்தமுறுகின்றவனது மலை, கடுவன் களவொழுக்கம் ஒழிந்து வரைந்துகொள்ளும் நிலைமையைக் கற்றுத் திரட்சிமிக்க சுற்றத்திடத்தே சென்று மகட்பேசுவார்போல மெல்லிய விரலையுடைய மந்தியை எனக்குத் தரவேண்டுமென்று தன் குறையைச் சொல்லும் தன்மையினை யுடைத்து ;

நந் தெய்வவழிபாட்டாற் களவொழுக்கம் ஒழிந்து நம்மை வரைந்து கொள்ளத் துணிந்து நஞ்சுற்றத்தாரிடத்தே சென்று தன் குறைகூறுவனென்று உள்ளுறையுவமங் கொள்க.

(ககூ - உக) புரிவிரி............பாடுவோம் :—

(இ - ள்.) முறுக்கு விரிந்த கொம்பு மறைந்த நெருங்கின பூத் தாழ்ந்த சினையிற் றதைந்த தளிரை யொத்த அழகையுடைய மேனி அழகுகெடும்படி நமக்கு நோயைச்செய்தவனுடைய எறுதற்கரிய¹ உச்சிமலைகளையுடைய பக்கமலைகளை நாம் இனிப் பாடுங்கால் இயற்பட மொழிதலை அழித்து இயற்பழித்தலாகிய ஒன்றைப் பாடுவேம் ;

பூத்தாழ்ந்த தளிரெனவே சுணங்கும் மாமை நிறமுங் கூறிற்றாம்.

(பாடம்) 1. பெறுதற்கரிய.

(உஉ - உரு) விண்டோய்..................மலை :—

(இ - ள்.) பெண்டிருடைய நலத்தை நுகர்ந்து, தண்ணிய மலைச் சாரலிடத்துத் தாதை உண்ணும் வண்டு அப்பூவைத் துறக்குமாறு போல, அவரைத் துறக்கின்றவன் மலையாயிருந்தேயும், விண்ணைத் தீண்டும் மலையிடத்தே தெய்வ மகளிர் பந்தடித்த இளைப்புப் போகத் தண்ணிய தாழ்ந்த அருவியிலே ஆடுவர் ;

இது தகாத தொன்றெனத் தலைவி இயற்பழித்தாள்.

(உசு - உக) ஒடுங்கா............மலை :—

(இ - ள்.) தன்னைச் சேர்ந்தாரிடத்துநின்றும் நீங்கே மென்றிருப் பானுடைய மலை, மடிந்திராத அழகையுடைய யானை தான் விரும்பின பிடிக்கு உண்டான முற்பட்ட சூலான் உண்டான வயாநோய்க்கு மனம் பொருந்தி இனிய கண்ணிடத்தே தோன்றின நெடிய கிளைகளையுடைய கருப்பங்கோலை முறியாநிற்கும் ;

இது தோழி இயற்பட மொழிந்தது நம்மை முயன்று வரைந்து கொண்டு நம் வயாவிற்குத் தன் மனம் பொருந்தி நாம் விரும்புவனவற் றைத் தந்து மனக்குறை தீர்ப்பானென உள்ளுறையுவமங்கொள்க.

(ங0 - ஙச) எனநாம்.........வோனே :—

(இ - ள்.) என்று நாந் தன்னுடைய மலையைப் பாட, மலைகிழ வோன் விருப்பம் வந்து கேட்டு மெய்நிறைந்த உவகையனாய் அருளிக் கனவிற் புணர்ச்சியாதலின் முயங்கியமையாத மெல்லிய முலையினை யுடைய ஆகம் அழகு பெறும்படி நீ தலைமையை யுடையையாகவேண்டி வரைவொடு புகுந்தான்.

நமக்குப் பேரின்பத்தைத் தருகின்ற இக்களவொழுக்கம் இவட்குத் துன்பத்தைச் செய்தலின் இங்ஙனம் இயற்பழித்தாளென உட்கொண்டு வரைவொடு புகுந்தானாதலிற் றலைவி இயற்பழித்தலே வரைவிற்குக் காரணமாயிற்று.

"உயர்மொழிக் குரிய வுறழுங் கிளவி, யையக் கிளவி யாடூஉவிற் குரித்தே"* என்பதனாற் றோழி உறழ்ந்து கூறினாள்.

இதனாற் றலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தரவுங் கொச்சகங்களுங் கொச்சக வெண்பாக்களுந் தனிச் சொல்லுஞ் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகக்கலி. (௪)

---

* தொல் - பொருள். உ௩அ.

௪க

பாடுகம் வாவாழி தோழி வயக்களிற்றுக்
கோடுலக்கை யாகநற் சேம்பின் இலைசுளகா
ஆடுகழை நெல்லை அரையுரலுட் பெய்திருவாம்
பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றோழிபாடுற்று;

இடியுமிழ் பிரங்கிய விரவுபெயல்[1] நடுநாட்
கோடிவிடு பிருளிய மின்னுச்செய் விளக்கத்துப்
பிடியோடு மேயுஞ் செய்புன் யானை
அடியோதுங் கியக்கங் கேட்ட கானவன்
நெடுவரை ஆசினிப் பணவை யேறிக்
கடுவிசைக் கவணையிற் கல்கை விடுதலின்
இறுவரை வேங்கையின் ஒள்வீ சிதறி
ஆசினி மென்பழம் அளிந்தவை[2] உதிராத்
தேன்செய் இருஅல் துளைபடப் போகி
நறுவடி மாவின் பைந்துணர் உழக்கிக்
குலையுடை வாழைக் கொழுமடல் கிழியாப்
பலவின் பழத்துள் தங்கும்[3] மலைகெழு வெற்பனைப்
பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றோழிபா டுற்று;

இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே
வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை;

பொய்த்தற் குரியனோ பொய்த்தற் குரியனோ
அஞ்சலோம் பென்றாரைப் பொய்த்தற் குரியனோ
குன்றகல் நன்னாடன் வாய்மையிற் பொய்தோன்றின்
திங்களுள் தீத்தோன்றி யற்று;

இளமழை யாடும் இளமழை யாடும்
இளமழை வைகலும் ஆடுமென் முன்கை
வளைநெகிழ வாராதோன் குன்று;

வாரா தமைவானோ வாரா தமைவானோ
வாரா தமைகுவா னல்லன் மலைநாடன்

(பாடம்) 1. விரவுப்பெய. 2. அழிந்தவை. 3. பழத்திற்றங்கு.

ஈரத்துள் இன்னவை தோன்றின் நிழற்கயத்துள்
நீருட் குவளைவெந் தற்று;

மணிபோலத் தோன்றும் மணிபோலத் தோன்றும்
மண்ணு மணிபோலத் தோன்றுமேன் மேனியைத்
துன்னுன் துறந்தான் மலை;

துறக்குவ னல்லன் துறக்குவ னல்லன்
தொடர்வரை வெற்பன் துறக்குவ னல்லன்
தொடர்புள் இனையவை தோன்றின் விசும்பிற்
சுடருள் இருள்தோன்றி யற்று;

எனவாங்கு,

நன்று கின்றல் தோழிநம் வள்ளையுள்
ஒன்றிநாம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி
மென்றோட் கிழவனும் வந்தனன் நுந்தையும்
மன்றல் வேங்கைக் கீழிருந்து
மணநயந் தனன்நம் மலைகிழ வோற்கே.

இஃது இருவரும் இவ்வகையாற் பாடிய வள்ளைப்பாட்டுத் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு, வரைவுவேண்டி விடத், தந்தையும் வரைவுடம்பட்டமை தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

(க - ச) பாடேம்...........பாடுற்று:—

(இ - ள்.) தோழி! வாழ்வாயாக! நாம் பாடுவேமாக வா; எங்ஙனம் பாடுவே மென்னில், வாழ்வாயாக தோழி! இருவரும் அசைகின்ற மூங்கிலினது நெல்லைப் பாறையாகிய உரலிலே பெய்து, வலியினையுடைய யானைக்கொம்பு உலக்கையாகக் குற்று, நல்ல சேம்பினது இலை சுளகாகப் புடைத்துப் பாடுவேமாக;

'வா' வென முன் கூறியதனைப் பின்னர் விசேடித்துக் கூறினள். இதில், 'நற்றோழி' யென நின்ற சொல்லை 'மலைகெழு வெற்பனைப் பாடுகம் வா' வென மேல்வருகின்ற உறுப்போடுங் கூட்டுக.

செய்தெனெச்சங்கள் எதிர்காலத்துப்பிறந்த செயவெனெச்சங்களாம்.

உயர்ந்த மூங்கிலின் நெல்லுத் தானே உதிர்ந்ததனை எடுத்துக் கொண்டு உரலிற் பெய்தென்றதனுல் உயர்ந்த தலைவனைத் தெய்வந் தானே கொண்டு வருதலின், அவனை நம் வயத்தனுக்கினே மென்றும், வள்ளைப்பாட்டிற்கு ஏதுவாகிய கோடு உலக்கையாக என்றதனுற் கோடு நெல்லைப் பயன்படுத்தினுற்போல நம் வரைவுகடாவலால் இத்தலைவனை இல்லறப்பயனை எய்துவிக்கின்றே மென்றுஞ், சேம்பிலை புடைத்தற்

ளுழிலே முற்ற முடித்து அரிசியை ஆக்காத தன்மைபோல இக்கள வொழுக்கத்தால் அவன் வரைந்துகோடலை முற்றமுடியாதிருக்கின்றே மென்றும் இறைச்சி[1] பொருட்புறத்தாய் நின்றவாறு காண்க.

(௫ - ௧எ) இடியுமிழ்............டுற்று:—

(இ - ள்.) நற்ளுேழி! இடிபடுதலுற்று நெருப்பை யுமிழ்ந்து ஒலிக் கும் எங்குங் கலந்த பெயலாலே இருண்ட நடுநாளிலே ஒழுங்குவிட்டு மின்னுண்டாக்கின ஒளியிலே பிடியுடனே வந்து புன்செய்யிலே மேயும் யானைகளினுடைய அடிகள் நடக்கின்ற நடையின் ஓசையைக் கேட்ட கானவன் உயர்ந்த மலையில் ஆசினிப்பலாவின்மேல் இட்ட பரணிலே ஏறிக் கடிய விசையினையுடைய கவணையிற் கல்லை எறிகையினுலே அக்கல்லு முறிந்த வரையிடத்து நின்ற வேங்கையினது ஒள்ளிய பூக் களைச் சிதறி, ஆசினிப் பலாவினது மெத்தென்ற பழம் ஞெகிழ்ந்த வற்றை உதிர்த்து, தேனினம் வைத்த இருலைத் துளையுண்டாம்படி உருவி, நறிய வடுவையுடைய மாவினது பசிய கொத்துக்களை உழக்கிக், குலையுடைத்தாகிய வாழையினுடைய கொழுவிய மடலைக் கிழித்துப், பலாவினது பழத்துக்குள்ளே தங்குஞ் சிறிய மலைகள் பொருந்தின பெரிய மலையினை யுடையவனைப்* பாடுவேமாக வா;

'பலவின் பழத்துட்......தோழி' என்றது உறுபெயர் கேட்ட லென் னும் மெய்ப்பாடு முன்பு பிறந்தது.

இயக்கங் கேட்ட கானவன் கல் கைவிடுதலைத், தலைவன் மின் வழி காட்ட வந்து தலைவியோடு புணர்ந்த நிலைமை அலர் கூறக்கேட்ட செவிலி தன் மனையிடத்தே வெளியாக இருந்து கடுஞ்சொற் சொல்லி இற்செறித்தலாகவும், அக்கல்லு வேங்கையினது செவ்விப்பூவைச் சிதறினதன்மை, தலைவன் இன்பம் நுகர்கின்ற மனவெழுச்சியைக் கெடுத்ததாகவும், ஆசினிப்பழத்தைப் பயன்படாமல் உதிர்த்த தன்மை, அவன் நுகர்கின்ற இன்பத்தைக் கெடுத்ததாகவும், அஃது இருலிற் றேனைப் பயன்படாமை உகுத்த தன்மை, தலைவி நலந் தலைவற்குப் பயன்படாமற் கெட்டதாகவும், அது மாவின் குலையைச் சிதறுவித்த தன்மை, ஆயவெள்ளந் தலைவியோடு கூடி விளையாடாமல் நீங்கினதாக வும், அது வாழைமடலைக் கிழித்த தன்மை, தோழியை வருத்தினதாக வும், அது பலவின்பழத்துட் டங்கின தன்மை, அக்கடுஞ்சொற் றலைவி நெஞ்சத்தே தங்கினதாகவும் உள்ளுறையுவமங்கொள்க.

(௧அ - ௨0) இலங்கு...........மலை:—

(இ - ள்.) நற்ளுேழீ! நீ வாழ்வாயாக; தோழீ! தான் சூளுற்ற சூளுறவினைப் பாதுகாவானுய்ப் பொய்த்தவனுடைய மலையாயிருந்தும்

* அகம். ௨௩௨; அ - ௧௫.	(பாடம்) 1. இறைச்சிப்.

வீழ்தலுற்று விளங்கும் அருவியை யுடைத்து, விளங்கும் அருவியை யுடைத்து, மழைபெய்தலால் விளங்கும் அருவியை யுடைத்து;

இஃது என்ன வியப்போ வெனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்றிற்று.

இஃது "இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே"* என்பதனுற் கொள்க. இருகால் 'அருவித்' தென்றது அருவிப்பன்மை நோக்கி.

இது மெய்யைப் பொய்யாகக் கோடலிற் பொய்யாக் கோடலென்னும் மெய்ப்பாடு. அவைதாம் மழைபெய்து வந்த அருவி யென்று அதனைப் பின்னர் விசேடித்தாள். அதுகேட்ட தோழி,

(உக - உச) **பொய்த்தற்...........யற்று:—**

(இ - ள்.) தன் சூளுறவினைப் பொய்யாக்குதற்கு உரியனோ? பொய்யாக்குதற்கு உரியனோ? நீ அஞ்சுதலைப் பரிகரியென்று தான் சொல்லப்பட்ட† மகளிரைப் பாதுகாவாது விடுதற்கு உரியனோ? மலையகன்ற நன்னாட்டை யுடையவன் கூறிய மெய்யிலே பொய் தோன்றுமாயின், திங்களிடத்தே தீத்தோன்றின தன்மைத்து; அங்ஙனங் கூறாதேகொள்;

தேற்றுதற்கு இருகாற் கூறிப் பின் விசேடித்துக் கூறினள்.

(உரு - உஎ) **இளமழை............துன்று:—**

(இ - ள்.) என் முன்கையில் வளை கழலும்படியாக என்னிடத்து வாராதவன் மலையாயிருந்தும் இளமழை உலாவாநிற்கும்; இளமழை உலாவாநிற்கும்; அதுதான் ஒரு காலத்து உலாவுதலன்றி நாடோறும் உலாவாநிற்கும்;

கருத்தங்கி வந்து சூன்முதிர்தற்கு மலையில் பெய்கின்ற[1] மழை யென்பது தோன்ற 'இளமழை' யென்றாள்.

இஃதென்ன வியப்போ வெனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்றிற்று. இது தலைவி கூறியது. மேல், தோழி கூறுகின்றாள்;

(உஅ - ௩க) **வாரா............தற்று:—**

(இ - ள்.) நின்னிடத்து வாராதே ஆற்றியிருப்பானோ? வாராதே ஆற்றியிருப்பானோ? இருக்கு மதுவுமன்றி அம்மலைநாடனுடைய அருளிடத்தே இத்தன்மையவாகிய கொடியவை தோன்றுமாயின் நிழலையுடைய குளத்துள் நீரினின்ற குவளை வெந்த தன்மைத்து; நீ அங்ஙனங்[2] கூறாதேகொள்;

---

* தொல். பொருள்: உஉகூ. † கலி. உக: எ-அ.

(பாடம்) 1. மேய்கின்ற. 2. இங்ஙனங்.

'நீருட் குவளை வெந்தற்' றென்றது மருட்கை யுவமம். நிழற்கயத்துள் வேவன இன்மையின் அற்புதமாயிற்று. இஃது உலக நடையிறந்ததோர் உவமை கூறி அதனோடு தலைவன் ஈரத்தினை ஒப்பித்தலிற் பெருமைபற்றி வந்தது. இனி, அதுகேட்ட தலைவி கூறுகின்றாள்;

(௩௨ - ௩௪) **மணிபோலந்...........மலை :—**

(இ - ள்.) என் மேனியைச் சேராதே துறந்தவனுடைய மலையாயிருந்தும் நீலமணி போலத் தோன்றும்; நீலமணி போலத் தோன்றும்; கழுவாத நீலமணி போலத் தோன்றும்;

இஃதென்ன வியப்போ வெனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்றிற்று. கொண்ட வெப்பத்தான் உலராது மழைபெய்து நிறம் பெறுதலின் மணி போலத் தோன்று மென்றாள்.

(௩௫ - ௩௮) **துறக்குவ...........யற்று :—**

(இ - ள்.) நம்மைக் கைவிடுவான் அல்லன்; கைவிடுவான் அல்லன்; ஒன்றோ டொன்று தொடர்ந்த சிறு மலைகளையுடைய வெற்பையுடையான் கைவிடுவான் அல்லன்; அவனோடு கொண்ட உறவின் கண்ணே இத்தன்மையவாகிய கொடியவை தோன்றுமாயின் ஆகாயத்திற் றிரியும் ஞாயிற்றுள்ளே இருள் தோன்றிய தன்மைத்து; நீ அங்ஙனங் கூறாதே கொள்ளெனத் தோழி கூறினாள்;

இது மருட்கை யுவமம்.

(௩௯) **எனவாங்கு :—**

அசை.

(௪௦ - ௪௪) **நன்ற...........வோற்கே :—**

(இ - ள்.) தோழி! நம் வள்ளைப்பாட்டிடத்தே நாம் பொருந்திப் பாட நம் மென்றோட்கு உரிமையை யுடையவனும் மறைந்து நின்று கேட்டு அருள்பண்ணி வரைவுவேண்டி வந்தனன்; உன்னுடைய தந்தை மணத்தையுடைய வேங்கைக்கீழே இருந்து அம்மலைகிழவோனுக்கு மணஞ்செய்தலை விரும்பிக் கூறினான்; ஆதலால் நமக்கு நன்மையுண்டாகாநின்றது; இனி நீ வருந்தாதேகொள்.

இதனாற் றலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது. இதன் இடைப் பாட்டுக்கள் "வரைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய - புரைதீர் கிளவி புல்லிய வெதிரும்"* என்பதனான் இயற்பழிக்க இயற்படமொழிந்தனள்.

---

* தொல். பொருள் : ௧0௭.

இது தரவும் ஐஞ்சீரடி வந்த கொச்சகமுங் கொச்சக வெண்பாக்களுந் தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் பெற்று வந்து கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட கொச்சகக் கலி. (ரு)

சஉ

மறங்கொள் இரும்புலித் தொன்முரண்[1] தொலைத்த
முறஞ்செவி வாரணம் முன்குள கருந்திக்
கறங்கு[2]வெள் ளருவி யோலின்[3] துஞ்சும்
பிறங்கிருஞ் சோலை நன்மலை நாடன்
மறந்தான் மறக்கினி யெல்லா நமக்குச்
சிறந்தன நாநற் கறிந்தன மாயி னவன்றிறங்
கொல்யானைக் கோட்டால் வெதிர்நெற் குறுவாநாம்
வள்ளை யகவுவம் வா, இகுளைநாம்
வள்ளை யகவுவம் வா ;

காணிய வாவாழி தோழி வரைத்தாழ்பு
வாணிறங் கொண்ட அருவித்தே நம்மருளா
நாணிலி நாட்டு மலை ;

ஆர்வுற்றார் நெஞ்சம் அழிய விடுவானோ
ஓர்வுற் றொருதிறம் ஒல்காத நேர்கோல்
அறம்புரி நெஞ்சத் தவன் ;

தண்ணறுங் கோங்க மலர்ந்த வரையெல்லாம்
பொன்னணி யானைபோற் றோன்றுமே நம்மருளாக்
கொன்னுளன் நாட்டு மலை ;

கூருநோய் எய்ப்ப விடுவானோ தன்மலை
நீரினுஞ் சாய லுடையன் நயந்தோர்க்குத்
தேரீயும் வண்கை யவன் ;

வரைமிசை மேற்றொடுத்த நெய்க்கண் இறுஅல்
மழைநுழை திங்கள்போல் தோன்றும் இழைநெகிழ
எவ்வம் உறீஇயினான் குன்று ;

(பாடம்) 1. தொல்முரண். 2. கறங்கும். 3. யொலியிற்.

எஞ்சா தெல்லா கொடுமை நுவலாதி
அஞ்சுவ தஞ்சா அறனிலி யல்லனென்
நெஞ்சம் பிணிக்கொண் டவன்;
என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன்
தாழிருங் கூந்தலென் றோழியைக் கைகவியாச்
சாயலின் மார்பன் சிறுபுறஞ் சார்தர
ஞாயிற்று முன்னர் இருள்போல மாய்ந்ததென்
ஆயிழை மேனிப் பசப்பு.

இது முன்பு பெற்றவழி மலிந்ததனைப் பின்பு பிரிந்தவழிக் கலங்கிக் கூறியது. என்னை? தலைவன் அருமைசெய் தயர்த்தவழித் தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தற்பொருட்டுத் தலைவனை இயற்பழிப்பத் தலைவி இயற்பட மொழிந்ததனைச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டுத் தலைவன் முன்னொருகால் வந்து சிறுபுறஞ் சாரத் தான் ஆற்றினமை குறித்துப் பின்னொருகால் அவ்வாறு பாட அவன் சிறுபுறஞ் சாராமையிற் கலங்கி நெஞ்சொடு கூறியதாகலின்.

(க - ௬) மறங்கொள்..........வா :—

(இ - ள்.) மறத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்ட பெரிதாகிய புலியினது பழைய மாறுபாட்டைக் கெடுத்த, முறம்போலுஞ் செவியையுடைய யானை, தனக்கு முன் நின்ற குளகைத் தின்று ஒலிக்கின்ற வெள்ளிய அருவி நீரைப் பருகி, அஃது ஒலுறுத்துதலாற் றுயில்கொள்ளும் பெருக்கின்ற கரிய சோலையினையுடைய நல்ல மலைநாட்டையுடையவன் நாம் வருந்த நம்மை மறந்தான், இனி அவன் மறப்பானாக; இகுளையே! ஆராய்ந்து பார்க்கின், நாம் நமக்கு அவன் சிறந்த படியை மீளவும் அறிந்தேம்; இனிக் கொன்ற யானையின் கொம்பாலே மூங்கில் நெல்லைக் குறுதற்கு* நாம் அவன் செய்த கொடுமையின் கூற்றை வள்ளைப்பாட்டாகப் பாடுவேமாக வா வெனத் தோழி இயற்பழிக்க, அதுகேட்ட தலைவி தான் இயற்பட மொழிவாளாகக் கருதி, எடி! நீ கூறியவாறன்றி அவன் திறத்தை நாம் வள்ளைப்பாட்டாகப் பாடுவேமாக வா வென்றாள்;

'மறக்க'[1]: வியங்கோள். 'மறந்தான் மறக்க' வென்றது அருமைசெய் தயர்த்தலை. 'இகுளை,' 'ஆயின்' என்பனவற்றை முன்னே மாறிக் கூட்டுக. 'எல்லா' வென்பதனைப் பின்னே கூட்டுக.

"முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்சொ - னிலைக்குரி மரபி னிருவீற்று முரித்தே"† என்பதனான் 'எல்லா' வென்றாள். 'குறுவாம்,': வினையெச்ச முற்று.

* கலி. சக : க - ச. † தொல். பொருள் : உஉ0.
(பாடம்) 1. மறக்கு.

'நாட' னென்றதனுல் நாமும் அயலார் கூறும் பழைய அலரைக் கெடுத்துத் தன் மனத்து உளவாகிய நுகரும் பொருள்களை நுகர்ந்து தானுஞ் சுற்றமும் புகழ்ந்து கூறத் தன் இல்லின்கண் நாம் இருக்கும் நிலைமையை நிகழ்த்தாது நாம் வருந்த நம்மை மறந்தானென்று உள்ளுறை யுவமங் கொள்க. "கிழவோட் குவம மீரிடத் துரித்தே"* என்னும் உவமவியற் சூத்திரத்துச் சிறுபான்மை குறிஞ்சி முதலியவற்றிற் கும் உவமப்போலி கொள்க என்றலிற் குறிஞ்சியில் உவமப்போலி கொண்டார். "தோழியுஞ் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக் - கூறு தற் குரியர் கொள்வழி யான"† என்பதனுற் ரேழி உவமப்போலி[1] கூறினுள். இது பயவுவமப் போலி. இந்நிலத்து முன் உள்ளுறை கூறிய வற்றிற்கும் பின்னர் உள்ளுறை கூறுகின்றவற்றிற்கும் இதுவே விதி யாகக் கொள்க.

(க0 - கஉ) காணிய............மலை :—

(இ - ள்.) வாழ்வாயாக தோழி! நம்மை அருளாத கொடுமைக்கு நாணுதிருக்கின்றவனுடைய நாட்டின் மலையாயிருந்தும் பக்கமலையிலே தாழ்ந்து ஒளியையுடைய நிறத்தைக்கொண்ட அருவியை யுடைத்தா யிராநின்றது ; இதற்குக் காரணத்தை நம் மனத்தான் ஆராய்தற்கு வா! வெனத் தோழி இயற்பழித்தாள் ;

(கங - கரு) ஆர்வுற்றர்............தவன் :—

(இ - ள்.) ஒரு கூற்றிற் சாயாத நா நிற்குங்[2], துலாக்கோல்போல‡ ஓர்தலுற்று அறத்தையே விரும்பின நெஞ்சத்தை யுடையவன் தன்னுன் நுகரப்பட்டார் நெஞ்சத்தை அழியும்படி விடுவனே? விடான்காண் ! எனத் தலைவி இயற்பட மொழிந்தாள்.

(கசு - கஅ) தண்ணறுங்............மலை :—

(இ - ள்.) நம்மை அருளி இல்லறப்பயனை ஆளாமற் பயனின் மையை ஆளுகின்றவன்நாட்டு மலையாயிருந்துந் தண்ணிய நறிய கோங்கு[3] பூத்த பக்கமலையெல்லாம் பொன்னுற்செய்த பல ஆரம் அணிந்த யானைகள் போலச் சிறந்து தோன்றும் ; இதற்குக் காரண மென்? எனத் தோழி இயற்பழித்தாள் ;

'அருளா' வென்பது செய்யா வென்னு மெச்சம்.

---

* † தொல். பொருள் : ௩0௪. ௩0௬.

‡ குறள். ககஅ.

(பாடம்) 1. உவமப் போலிவு. 2. நேர் நிற்குங்.

3. கோங்கம்.

(௧௯ - ௨௧) **கூருநோய்.........யவன் :—**

(இ - ள்.) தன் கொடையை விரும்பிவந்தோர்க்குத் தேரைக் கொடுக்கும் வளவிய கையை யுடையவன் நம்மாட்டுத் தன் மலையின் நீரினும் மென்மையை யுடையவனுதலால்[1] வரையாமல் நமக்கு மிகுகின்ற நோய் நம்மைப்பொருந்த விடுவனே? விடான்; வரைவனெனத் தலைவி இயற்பட மொழிந்தாள்;

(௨௨ - ௨௪) **வரைமிசை.........தூன்று :—**

(இ - ள்.) பூண் நெகிழ்ந்து விழும்படி நம்மை வருத்தமுறுத்தினேன் குன்றுயிருந்தும், பக்கமலைகளின்மேலே வைத்த தேனை இடத்தேயுடைய இருல்* மழையிலே நுழைகின்ற மதியைப்போலத் தோன்றுநிற்கும்; இதற்குக் காரணம் என்? எனத் தோழி இயற்பழித்தாள்;

இது தேன் பயன்படுதல் கூறினுள். இதன்கட் டோழி இயற்பழித்தன எல்லாம் பொருட்புறத்திறைச்சி தோன்றியவாறு காண்க.

(௨௫ - ௨௭) **எஞ்சா.........டவன் :—**

(இ - ள்.) இங்ஙனந் தோழி இயற்பழித்ததற்குப் பொருளாய், ஏடி! ஒழியாமல் அவன் கொடுமையைக் கூறுதேகொள், என் நெஞ்சைத்[2] தன் அன்பாற் பிணித்தல் கொண்டவன் பிறர் அஞ்சுங் கொடுந்தொழிற்கு அஞ்சாத அறன் இல்லாதவன்† அல்லனெனத் தலைவி இயற்பட மொழிந்தாள்;

(௨௮ - ௩௨) **என்றியாம்.........பசப்பு :—**

(இ - ள்.) என்று தன் நெஞ்சுடனே முன் மொழிந்து பின்பு[3] யாங்கள் பாட மறைந்து நின்று கேட்டனனுய், மென்மையால் இனிய மார்பினை யுடையான் தாழ்ந்த கரிய கூந்தலையுடைய என் றேழியை எனக்கு அவள் வரவு கூறுமற் கையைக் கவித்து, என்[4] சிறிய புறத்தைச் சேர என்னுடைய ஆராய்ந்த இழையினையுடைய மேனியிற் பசப்பு ஞாயிற்று முன்னர் நின்ற இருள்போலக் கெட்டதென்று யாம் அவ்வாறு பாடவும், அவன் சிறுபுறஞ் சாராமையின் நம் மேனியிற் பசப்பு மாயாமல் நின்றதெனப் பிரிந்தவழிக் கலங்கினுள்.

இது "சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொ ளியற்கை - புல்லிய கிளவி யெச்ச மாகும்"‡ என்பதனுற் கூற்றெச்சம்.

இதனுல் உயிர்ப்பென்னும் மெய்ப்பாடு தலைவிக்குத் தோன்றிற்று.

---

* கலி. ௩௯ : ௭ - ௧௦.　　† குறள் - ௬௨௮.

‡ தொல். பொருள் : ௫௧௮.

(பாடம்) 1. மென்மையுடையனுதலால். 2. நெஞ்சத்தைத்.
3. என்று முன்மொழிந்து தன் நெஞ்சுடனே முன்பு. 4. இவன்.

இஃது ஐஞ்சீரடியுஞ் சொற்சீரடியும் வந்த தரவு வந்து ஏனைய வெண்பாவாய் வந்த கலிவெண்பா. (சூ)

சூகூ

வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி வாரணத்
தேந்து மருப்பின் இனவண் டிமிர்பூதுஞ்
சாந்த மரத்தின் இயன்ற உலக்கையால்
ஐவன வெண்ணெல் அறையுரலுட் பெய்திருவாம்
ஐயனை ஏத்துவாம் போல அணிபெற்ற
மைபடு சென்னிப் பயமலை நாடனைத்
தையலாய் பாடுவாம் நாம்;

தகையவர் கைச்செறித்த தாள்போலக் காந்தள்
முகையின்மேல் தும்பி யிருக்கும் பகையெனின்
கூற்றம் வரினுந் தொலையான்றன் நட்டார்க்குத்
தோற்றலை நாணுதோன் குன்று;

வெருள்புடன் நோக்கி வியலறை யூகம்
இருடேங் கிறுவரை யூர்பிழி பாடும்
வருடைமான் குழவிய வளமலை நாடனைத்
தெருளத் தெரியிழாய் நீயொன்று பாடித்தை;

நுண்பொறி மான்செவி போல வெதிர்முளைக்
கண்போதி பாளை கழன்றுகும் பண்பிற்றே
மாறுகொண் டாற்று ரேனினும் பிறர்குற்றங்
கூறுதல் தேற்றுதோன் குன்று;

புணர்நிலை வளகின் குளகமர்ந்துண்ட
புணர்மருப் பெழில்கொண்ட வரைபுரை செலவின்
வயங்கெழில் யானைப் பயமலை நாடனை
மணநாறு கதுப்பினய் மறுத்தொன்று பாடித்தை;

கடுங்கண் உழுவை யடிபோல வாழைக்
கொடுங்காய் குலைதொறுஉந் தூங்கும் இடும்பையால்
இன்மை யுரைத்தார்க்[1] கதுநிறைக்க லாற்றுக்கால்
தன்மெய் துறப்பான் மலை;

எனவாங்கு,

(பாடம்) 1. யுரைத்தாற்.

கூடி யவர்திறம் பாடவென் றோழிக்கு
௱௦. வாடிய மென்றோளும் வீங்கின
ஆடமை வெற்பன் அளித்தக்காற் போன்றே.

இது வரைவுநீட ஆற்றாளாயினவிடத்துத் தோழி தானுந் தலைவியும் வள்ளைப்பாடலுள் முருகனைப்பாடுவார்போல இருவர்க்கும் ஏற்பத் தலைவனைப் பாடத் தலைவி ஆற்றினமை தோழி தன்னுள்ளே கூறுவாளாய்த் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறியது.

(க - எ) **வேங்கை............நாம் :—**

(இ - ள்.) தையலாய்! நாம் இருவேமும் ஐவனமாகிய வெண்ணெல்லைப் பாறையாகிய உரலிலே சொரிந்து, புலியைக்கொன்ற மதத்தான் மயங்கின புகரையுடைய யானையினது தலையேந்தின கொம்பாலும் இனமான வண்டுகள் ஒலித்துத் தாதை ஊதுஞ் சந்தனமரத்தினாலும் பண்ணின உலக்கைகளாலே குற்று, முருகனைப் புகழ்வேம்போலே அழகுபெற்ற மேகம் உண்டாகின்ற தலைமையினையுடைய பயனையுடைத்தாகிய மலைநாட்டை யுடையானைப் பாடுவேம் ;

பாடுவா மென்னும் பொருளே பயப்பச் செய்தலின் இறைச்சியிற் பிறந்த பொருள் காண்க. இஃது "இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமாருளவே, திறத்தியன் மருங்கிற் றெரியு மோர்க்கே"* என்பதனாற் கொள்க. இஃது இரண்டு உலக்கையாலும் பயன்கொண்டாற்போல அவன் பெயர்பாடுதலாற் பயன்கொள்ளாமையின் உள்ளுறை யுவமமன்மை உணர்க.

(அ - கக) **தகையவர்.........துன்று :—**

(இ - ள்.) பகை யென்று கூறிற் கூற்றுவன் எதிர் வரினுங் கெடானாய்த்† தன்னை உறவுகொண்டார்க்குத் தோற்றலை நாணாதவனுடைய மலை, தும்பி அழகினையுடைய மகளிர் கையிலிட்ட தாட்கூட்டாகிய நீலக் கடைச்செறிபோலக் காந்தளினது முகையின்மேலே அஃது அலருங் காலம் பார்த்திருக்கும் ;

என்பதனால், நஞ் சுற்றத்தார் மன நெகிழ்ந்து வரைவிற்கு உடம்படுங் காலம் பார்த்திருக்கின்றா னென்றாளாக உள்ளுறை யுவமங் கொள்க. இது பய வுவமப்போலி. போல வென்னும் ஏனை யுவமம் இதற்குச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது. தொலையாமையுந்‡ தோற்றலை நாணாமையும் முருகனுக்கு உளவாகல் புராணங்களான் உணர்க.

---

* தொல். பொருள் : உ௩௦. † குறள் : எகூ௫.
‡ பரி. ௫: ௫ச - கூஉ.

(கஉ - கரு) வெருள்புடன்...........பாடித்தை :—

(இ - ள்.) தெரிந்த இழையினையுடையாய்! அகற்சியையுடைய பாறையிலிருந்த கருங்குரங்கைச் சேர வெருண்டுபோர்த்து இருள் செறிந்த பக்கமலையிலே ஏறி இறங்கி ஆடும் வருடைமானின் குழவி களை யுடையனவாகிய வளப்பத்தையுடைய மலைநாடனை விளங்க நீ ஒன்று பாடுவாயென்றாள் ;

'பாடித்தை': முன்னிலைவினைத் திரிசொல். வருடைமான் குழவி தன் இளமையான் வெருளத்தகாத யூகத்தை வெருண்டாற்போல, நீயும் நஞ்சுற்றத்தார் வரைவிற்கு உடம்படாரோவெனக் கருதிச் சுற்றத் தாரை வெருளாநின்றாய்; அது தகாதெனக் கூறினாளென உள்ளுறை யுவமங் கொள்க. இது வினையுவமப் போலி. "தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின் - வினையினும் பயத்தினு முறுப்பினு முருவினும் - பிறப்பினும் வரூஉந் திறத்த வென்ப"* என்னும் உவமவியற் சூத்திரத் தில் "திறத்த" வென்றதனாற் றலைவன் நாட்டிலுள்ளன கூறித் தலை விக்கேற்ற உவமை தோன்றச் செய்தலுங் கொள்க.

(கசு - கக) நுண்பொறி... ....துன்று :—

(இ - ள்.) செல்வ முதலியவற்றோடு மாறுகொண்டு அவற்றைப் பொருதிருப்ப ரென்று பலருங் கூறினும் பிறர்குற்றத்தைக் கூறுதலை அறியாதவன் குன்று, நுண்ணியபொறியையுடைய மானினுடைய செவி யைப்போல மூங்கின் முளையினது கண்ணைப் பொதிந்த பாளை கழன்று விழும் பண்பினை யுடைத்தெனத் தலைவி கூறினாள் ;

இதனால் அவன் வரையாமையின் நம்மேனியிற் றோன்றிய வருத்த மும் நீங்கி நம் மேனியும் இனிப் பொலிவுபெறுமெனக் கூறினாளாக உள்ளுறை யுவமங் கொள்க. இஃது உருவுவமப் போலி. குற்றங் கூறு தல் தேற்றாதானெனவே நாஞ் செய்த தீங்குகளையுங் காணானென்றாள். முருகனுந் திருமேனிகொண்டு திரிதலின் அவற்குங் குற்றங் கூறாமை ஏற்றினாள். மேல் தோழி கூறுகின்றாள்.

(உ0 - உங) புணர்நிலை...........பாடித்தை :—

(இ -ள்.) பிடியோடு கூடிய நிலைமையினையுடைய, வள கென்னும் புதலினது தழையை மனம் பொருந்தித் தின்ற, இணைந்த கொம்புகள் அழகுகொண்ட வரை நடந்ததனை யொக்குஞ் செலவினால் விளங்கு கின்ற அழகினை யுடைத்தாகிய யானைகளையுடைய பயனையுடைய மலை நாடனை மணம் நாறும் மயிரினையுடையாய்! முன் இயற்பட மொழிந்த தனை மறுத்து இனி இயற்பழித்து ஒன்று பாடுவாயாக ;

நிலைமையையுடைய யானை, தின்ற யானை, அழகினை யுடைத்தாகிய யானை என்க.

---

* தொல். பொருள் : ௩00.

'மருப்பெழில் கொண்ட வரை'. இல்பொருளுவமை.

இதனால் விலங்குகளுந் தமக்கு வேண்டுவனவற்றை நுகர்ந்து* வருத்தமின்றி ஒழுகினாற்போல, நாமும் நமக்கு வேண்டுவனவற்றை நுகர்ந்து இல்லறத்தையும் நிகழ்த்தி வருத்தமின்றி ஒழுகுமாறு வரைந்துகொள்வனென்றாளாக உள்ளுறை யுவமங் கொள்க. இது பயவுவமப்போலி. 'மறுத்தொன்று பாடித்தை' என்றதன் பயன் இவள் களவொழுக்கங் கருதாமல் வரைந்துகோடலே கருதினாளெனத் தலைவன் உட்கொண்டு கடிதின் வரைதலாம். அதுகேட்ட தலைவி கூறுகின்றாள்;

(உச - உஎ) கடுங்கண்...........மலை :—

(இ - ள்.) மிடியாலே பொருளின்மையைச் சொன்னார்க்கு அப் பொருளை அவர்க்கு நிறைத்தலாற்றாத பொழுது தன் மெய்யைத் துறக்குமவன் மலை† தறுகண்மையையுடைய புலியின் அடியைப்போல வாழையினது விளைந்த காய் குலைகடோறுந் தூங்கும்;

புலி யடிபோல வாழைக்குலை தூங்கு மென்றதனான், நம்மை வரையாமையிற் கொடியன்போற் றோன்றினான், அவன் இனி வரைந்து கொண்டு நமக்கு இனியனாவ னென உள்ளுறை யுவமங் கொள்க. இது வினையுவமப் போலி.

இனி, முருகற்கு ஏற்றுங்காற் பிறவித் தடுமாற்றத்தான் வீடு பெறுதலின்மையை உரைத்தார்க்கு அவ்வீடுபெறுந் தன்மையைத் தான் நிறைவித்தலை அவர்கள் கொள்ளமாட்டாத காலத்துத் தன் திருமேனியைக் கைவிட்டு அவர்கள் மனத்தே தங்குகின்றவ னெனக் கூறுக. "ஒரு நீயாகத் தோன்ற விழுமிய பெறலரும் பரிசி னல்கும்"‡ என்றார் முருகாற்றுப்படையில். "தன்னை யுன்னி யென்னை யாக்கிய போழ்தே யானவ னாயினேன்"§ என்பதனானும் உணர்க.

(உஅ) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று; 'ஆங்கு': அசை.

(உக - ங்க) கூடி...........போன்றே :—

(இ - ள்.) யானுந் தலைவியுங் கூடித் தலைவன்திறத்தையும் முருகன்திறத்தையும் பாடினேமாக, என்னுடைய தோழிக்கு அசைகின்ற மூங்கிலையுடைத்தாகிய வெற்பையுடையவன் அளித்த பொழுது போன்று முன் அளியாமையான் மெலிந்த மெல்லிய தோள்களுஞ் சிறந்தன.

---

* அகம். உ : க-க0. † கலி. சுக : கக-கஉ. ‡ முருகு. உகூ௪-உகூடு. § முருகு. கசுக - கசுங ஆம் அடிகளின் உரை மேற்கோள்.

எனத் தன்னுள்ளே கூறுவாளாய்த் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறினள், அவன் கடிதாக வரைதற்கு.

இதனாற் றலைவற்குச் சூழ்ச்சிபிறந்தது.

இப்பாட்டு முழுதும் முருகற்குப் பயன்படாது தலைவற்குப் பயன்பட்டு நின்றவாறு உணர்க.

இது கொச்சகங்களும் விரவி வந்தமையிற் கலிவெண்பாவின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகம். (எ)

சச

கதிர்விரி கனைசுடர்க் கவின்கொண்ட நனஞ்சாரல்
எதிரேதி ரோங்கிய மால்வரை யடுக்கத்
ததிரிசை யருவிதன் அஞ்சினை மிசைவீழ
முதிரிணர் ஊழ்கொண்ட முழவுத்தாள் எரிவேங்கை
வரிநுதல் எழில்வேழம் பூநீர்மேற் சோரிதரப்
புரிநெகிழ் தாமரை மலரங்கண் வீறெய்தித்
திருநயந் திருந்தன்ன தேங்கமழ் விறல்வெற்ப;

தன்னெவ்வங் கூரினும் நீசெய்த அருளின்மை
என்னையு மறைத்தாளென் றோழி அதுகேட்டு
நின்னையான் பிறர்முன்னர்ப் பழிகூறல் தான்நாணி;

கூருநோய் சிறப்பவும் நீசெய்த அருளின்மை
சேரியும் மறைத்தாளென் றோழி அதுகேட்டாங்
கோருநீ நிலையலை யெனக்கூறல் தான்நாணி;

நோயட வருந்தியும் நீசெய்த அருளின்மை
ஆயமும் மறைத்தாளென் றோழி அதுகேட்டு
மாயநின் பண்பின்மை பிறர்கூறல் தான்நாணி;

எனவாங்கு,

இனையன தீமை நினைவனள் காத்தாங்
கனையரும் பண்பினான் நின்தீமை காத்தவள்
அருந்துயர் ஆரஞர் தீர்க்கும்
மருந்தாகிச் செல்கம் பெருமநாம் விரைந்தே.

இது வரையாது வந்து ஒழுகுந் தலைவனைத் தோழி, தலைவியது கற்பு மிகுதியும் இவ்வொழுக்கம் அலராகின்றமையும் அவளது ஆற்றாமையுங் கூறி, வரைவுகடாயது.

(க - எ) கதிர்விரி...........விறல்வெற்ப :—

(இ-ள்.) எதிரே எதிரே ஓங்கிய பெருமையையுடைய மலையினது அகற்சியையுடைய சாரலில் இளஞாயிற்றினுடைய விரிகின்ற செறிந்த கிரணங்களினுடைய அழகைத் தன்னிடத்தே கொண்ட மாணிக்கப் பாறையிலே நிற்கப்பட்டு முழங்குகின்ற ஓசையையுடையவாய் இரண்டு மலையினின்றும் வீழ்கின்ற அருவி தனது அழகிய கொம்புகளின் மேலே வீழ்தலாலே முதிர்ந்த கொத்துக்கள் அலர்தல் கொண்ட முழவுபோலுந் தாளினையுடைய நெருப்புப்போலும் வேங்கை, புகரினையுடைய மத்தகத்தினையும் அழகினையுமுடைய யானைகள் பூவொடு கூடிய நீரை மேலே சொரியாநிற்க எக்காலமும் முறுக்கு நெகிழ்ந்த தாமரைமலரினது அழகையுடைய அல்லியிலே வீறு பெற்றுத் திருமகள் விரும்பி யிருந்தாலொத்த* தேனுறும் வெற்றியினை யுடைய வெற்பனே!

சுடரின் கவினைக்கொண்ட அடுக்கமெனவே மாணிக்கப்பாறை யென்னும் பொருள் தந்தது. எதிர் எதிர் ஓங்கிய வரைகளைத் தலைவன் சுற்றத்தாருந் தலைவி சுற்றத்தாருமாகவும், அவற்றிடை யடுக்கத்தைத் தலைவன் மனையாகவும், இரண்டருவியும் வீழ்கின்றதனை இருவகைச் சுற்றத்தாருஞ் செய்கின்ற சிறப்புக்களாகவும், இணர் ஊழ் கொண்டதனைப் புதல்வர்ப்பயத்தலாகவும், வேங்கையைத் தலைவியாகவும் உள்ளுறையுவமங் கொள்க. இது பயவுவமப்போலி. இதனாற் கூறியது நின் நாட்டில் உறைகின்ற வேங்கை சிறப்பெய்தினாற் போலத் தலைவியும் இல்லின்கண்வந்து சிறப்பெய்துமாறு கடிதின் வரைந்து கொள்க வென்றதாயிற்று. 'வரிநுத லெழின்' முதலாகத் 'திருநயந் திருந்த' வென்ற ஏனையுவமம் முற்கூறிய உள்ளுறையுவமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்குச் சிறப்புக்கொடுத்தாலும் உள்ளுறை யுவமம்போலத் திணையுணர்தலைத் தள்ளாது நின்றது. இதற்கு விதி முற்கூறினாம்.†

(அ - க0) தன்னெவ்வங்...........நாணி :—

(இ-ள்.) என்னுடைய தோழி தன்னுடைய வருத்தமுறுநிற் கவும் நீ செய்த அருளில்லாமையை என்னையும் உட்பட மறைத்தாள்; அவள் இங்ஙனம் மறைத்தது அவ் வருளின்மையைக் கேட்டு யான் நின்னைப் பிறர் முன்னே பழி கூறுதலைத் தான் நாணிக்காண்;

யான் பழி கூறுவே னென்று தான் நாணியெனத் தலைவி குறியாத தொன்றைக் கூறினமையின் இது குறியா கூறலாம்.

உம்மை, சிறப்பு.

---

* சீவகசிந் - உகஙகூ. † இந்நூல் ரு அ - ஆம் பாட்டைப் பார்க்க.

(கக - கங) கூருநோய்............நாணி :—

(இ - ள்.) என்னுடைய தோழி மிகுகின்ற காமநோய் சிறவாநிற்கவும் நீ செய்த அருளில்லாமையைச் சேரியிலுள்ளாரும் அறியாதபடி மறைத்தாள்; அவள் இங்ஙனம் மறைத்தது அவ் வருளின்மையைக் கேட்கு மப்பொழுதே[1] நீ நிலைபேறுடையை யல்லை யென்று யான் பிறர்க்குக் கூறுதலைத் தான் நாணிக்காண்;

உம்மை, சிறப்பு. 'ஒரும்': அசை.

(கச - கரு) நோயட............நாணி :—

(இ - ள்.) என்னுடைய தோழி காமநோய் வருத்துகையினாலே வருந்தியும் நீ செய்த அருளில்லாமையை ஆயத்தையும் மறைத்தாள்; அவள் இங்ஙனம் மறைத்தது அவ் வருளின்மையைக் கேட்டு மாயத்தை வல்ல நினது பண்பில்லாமையைப் பிறர்கூறுதலைத் தான் நாணிக் காண்;

ஆயத்திற்கும் வருத்தம் புலப்படாமை மறைத்தா ளென்ற உம்மை சிறப்பும்மை.

(கஎ) எனவாங்கு :—

அசை.

(கஅ - உக) இனையன ....விரைந்தே :—

(இ - ள்.) நினது தீமையான் உண்டாகிய அருந்துயரத்தை அத்தன்மைத்தாகிய அரிய நற்குணத்தினாலே நீ பின்னர்க் காத்தாற்போல இத்தன்மையனவாகிய தீமைகளைப், பிறரறியாதபடி நினைத்தாளாய்க் காத்தவளுடைய ஆரஞரைத் தீர்க்கும் மருந்தாகிப் பெருமா! நாம் விரைந்து செல்வேம்;

'தீமையாயின, விட்டுப்பிரிவும்[2] அருமை செய் தயர்த்தலுமாம்.'

இதனாற் றலைவற்கு விரைவு[3] பிறந்தது.

இஃது எழடித்தரவும் மூன்றடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா. (அ)

சடு

விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயமல் அகலறைக்
கடிசுனைக் கவினிய காந்தளங் குலையினை
அருமணி அவிருத்தி யரவுநீர் உணல்சேத்துப்
பெருமலை மிளிர்ப்பன்ன சாற்றுடைக் கனைபெயல்

(பாடம்) 1. கேட்டு அப்பொழுதே. 2. இட்டுப் பிரிவும்.
3. வரைவு.

உருமுக்கண் உறுதலின் உயர்குரல் ஒலியோடி
நறுவீய நனஞ்சாரற் சிலம்பலின் கதுமெனச்
சிறுகுடி துயிலெழூஉஞ் சேணுயர் விறல்வெற்ப ;

கால்போர நுடங்கல்[1] கறங்கிசை யருவிநின்
மால்வரை மலிசுனை மலரேய்க்கும் என்பதோ
புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய என்தோழி
பல்லிதழ் மலருண்கண் பசப்பநீ சிதைத்ததை ;

புகர்முகக் களிறோடு புலிபோரு துழக்குநின்
அகன்மலை யடுக்கத்த அமையேய்க்கும் என்பதோ
கடையெனக் கலுழுநோய் கைம்மிக என்தோழி
தடையின திரண்டதோள் தகைவாடச் சிதைத்ததை ;

சுடருற உறநீண்ட சுரும்பிமிர் அடுக்கத்த
விடர்வரை எரிவேங்கை யிணரேய்க்கும் என்பதோ
யாமத்துந் துயிலலள் அலமரும் என்தோழி
காமரு நல்லெழில் கவின்வாடச் சிதைத்ததை ;

எனவாங்கு,
தன்தீமை பலகூறிக் கழறலின் என்தோழி
மறையில்தான் மருவுற மணந்நதட் பருகலான்
பிறைபுரை நுதலவர்ப் பேணிநம்
முறைவரைந் தனர்அவர் உவக்கும் நாளே.

இது வரைவிடையாற்றாத தலைவிக்குத் தோழி தான் தலைவனை நெருங்கி வரைவு கடாவ அதுகேட்ட தலைவன் வரைவு முயற்சியான் வருதல் இடையிட்டதூஉந் தமர்வரை வெதிர்ந்ததூஉங் கூறி அவளை ஆற்றுவித்தது.

(க - எ) **விடியல்வெங்...........விறல்வெற்ப :—**

(இ - ள்.) *விடியற்காலத்து விரும்பிய ஞாயிற்றைக்கெடுக்கும் மூங்கில் நெருங்கின அகன்ற மாணிக்கப்பாறையிடத்து, மணத்தையுடைய சுனையிடத்தே அழகுபெற்று வளர்ந்த காந்தளினது அழகிய குலையினைப், பெறுதற்கரிய மணிவிளங்குகின்ற பொறியினையுடைய பாம்பு நீரை உண்டலாகக் கருதிப், பெரிய மலைகளைக் கீழ்மே லாக்குமாறுபோலே இருக்கின்ற காற்றினை யுடைத்தாகிய செறிந்த மழை*

(பாடம்) 1. *நுடங்கலிற்.*

யில் உருமேறு இடித்தலால் எழுந்த உயர்ந்த ஓசையாகிய ஓசை பரந்து நறிய பூக்களையுடைய சாரலிலே ஒலிக்கையினாலே விரையச் சிறுகுடியி னுள்ளார் உறக்கமுணரும் மிக உயர்ந்த வெற்றியினையுடைய வெற்பனே!

மாணிக்கப்பாறை தலைவி உறைகின்ற மனையாகவுஞ், சுனையிடத் துக் காந்தள் சுற்றத்தார் பேண அழகு பெற்ற தலைவியாகவும், மணத் தைத்தரும் அக் காந்தள் பாம்புபோற் றோன்றியது மேல் இல்லறத்தைத் தருகின்ற களவொழுக்கம் பிறர்க்குத் தீங்குபோற் றோன்றியதாகவும், உருமேறு இடித்தலால் எழுந்த ஓசை குறவர் சாரலெல்லாஞ் சிலம்பி யது அங்ஙனந் தீதாகக் கருதின அயலார் கூற்றைக் கேட்ட தாய் கழறிய கூற்றுப் பரந்ததாகவுஞ், சிறுகுடி துயிலெழுந்தது காவன் மிகுதியாற் றலைவியுந் தானுங் களவு இடையீடுபட்டு வருந்தித் துயி லின்றியிருந்த தன்மையாகவும் உள்ளுறையுவமங் கொள்க. இது வினையுவமப்போலி.

(அ - கக) கால்போர............சிதைத்ததை :—

(இ - ள்.) முயங்குதலமையாதகூட்டம் பெருமையால் வருந்தின என் தோழியுடைய பல இதழையுடைய மலர்போலும் உண் கண்கள், பசக்கும்படி நீ கெடுத்தது, காற்றடிக்கவுந் தன் பெருமையால் அசையா வாய் நின்று ஒலிக்கின்ற ஓசையினையுடைய அருவிகளையுடைய நினது பெருமையையுடைய வரையில் நீர் நிறைந்த சுனையின் மலரை யொக்கு மென்னும் பொருமையோ? அதுவன்றேல் அருளின்மையன்றோ?

(கஉ - கரு) புகர்முகக்..........சிதைத்ததை:—

(இ - ள்.) உயிர்போம் பருவமென்று கூறும்படியாகக் கலங்கு தற்கு ஏதுவாகிய காமநோயைக் கடக்கும்படியாக என் தோழியுடைய பெருத்தனவாகிய திரண்ட தோள்களை அழகு வாடும்படி நீ கெடுத் தது, புகரையுடைத்தாகிய முகத்தையுடைய களிற்றோடே புலி பொருது துகைத்துத்[1] திரியும் நின்னுடைய அகன்ற மலையில் அடுக்கத் தனவாகிய மூங்கிலை யொக்கு மென்னும் பொருமையோ? அதுவன் றேல் அருளின்மையன்றோ?

(க௬ - கக) சுடருற..........சிதைத்ததை :—

(இ - ள்.) நடுயாமத்துந் துயில்கொள்ளுத லிலளாய் மனந் தடு மாறும் என் தோழியுடைய விருப்பம் மருவிய நல்ல எழுச்சி அழகு வாடும்படியாக நீ கெடுத்தது, ஞாயிற்றைத் தீண்டும்படியாக மிக நீண்ட சுரும்புகள் ஒலிக்கின்ற முழைஞ்சுகளையுடைய மலையினது பக்கமலை யிடத்தனவாகிய எரிபோலும் வேங்கையினது பூங்கொத்தை யொக்கு மென்னும் பொருமையோ? அதுவன்றேல் அருளின்மையன்றோ?

(பாடம்) 1. பகைத்துத்.

'காமரு' : விகாரம் ; மருவும் : ஈற்றுமிசை உகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு மகரஞ் சந்தியாற் கெட்டது.

(உ0) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று ; 'ஆங்கு' : அசை.

(உக - உச) தன்றீமை...........நாளே :—

(இ - ள்.) தன் பொல்லாங்குகள் பலவற்றையுஞ் சொல்லி யான் கழறுகையினாலே அவர் என் கூற்றினை இஃதுண்மையென்று தெளிந்து களவொழுக்கத்திலே தான் நம்மோடு மருவுதலுறுகையினாலே கூடின உறவு பின்னர் வரைவு முயற்சியான் அருகுகையினாலே, பிறையொத்த நுதலினையுடையாய்! இக் களவொழுக்கத்தில் வேட்கை நீங்கி நாம் அவரைப் பேணி அவரிடத்தே தங்குதலை அவர் விரும்பின நாளிலே நஞ்சுற்றத்தாரும் அவர்க்கே கொடுப்பதாக அறுதியிட்டு விட்டார் ; இதுகாண் நமக்குண்டாகிய நன்மை.

'தன்', 'தான்', 'அவர்' என்பது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். உறைதல் 'உறை'யென விகாரமாயிற்று.

இதனாற் றலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது எழடித்தரவும் நான்கடித் தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (கூ)

சசு

வீயகம் புலம்ப வேட்டம் போகிய
மாஅல் அஞ்சிறை மணிநிறத் தும்பி
வாய்இழி கடாத்த வான்மருப் பொருத்தலோ
டாய்பொறி யுழுவை தாக்கிய பொழுதின்
வேங்கையஞ் சினையென விறற்புலி முற்றியும்
பூம்பொறி யானைப் புகர்முகங் குறுகியும்
வலிமிகு வெகுளியால் வாளுற்ற மன்னரை
நயனுடி நட்பாக்கும் வினைவர்போல் மறிதரும்
அயமிழி யருவிய அணிமலை நன்னாட ;

ஏறிரங் கிருளிடை யிரவினிற் பதம்பெறுஅன்
மாறினென் எனக்கூறி மனங்கொள்ளுந் தானென்ப
கூடுதல் வேட்கையாற் குறிபார்த்துக் குரல்நொச்சிப்
பாடோர்க்குஞ் செவியோடு பைதலேன் யானாக;

அருஞ்சேல[1] வாரிடை யருளிவந் தளிபெறுஅன்
வருந்தினேன் எனப்பல வாய்விடூஉந் தானென்ப
நிலையுயர் கடவுட்குக் கடம்பூண்டு தன்மாட்டுப்
பலசூழ மனத்தோடு பைதலேன் யானாக ;

கனைபெயல் நடுநாள்யான் கண்மாறக் குறிபெறுஅன்
புனையிழாய் என்பழி நினக்குரைக்குந் தானென்ப
துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளின்றன்
அளிநசை ஆர்வுற்ற அன்பினேன் யானாக;

எனவாங்கு,
கலந்தநோய் கைம்மிகக் கண்படா என்வயின்
புலந்தாயும் நீயாயிற் பொய்யானே வெல்குவை
இலங்குதா ழருவியோ டணிகொண்ட நின்மலைச்
சிலம்புபோற் கூறுவ கூறும்
இலங்கே ரெல்வளை யிவளுடை நோயே.

இஃது அல்லகுறிப்பட்டுத் தலைவன் மீள அதனை என் பிழையாகக் கருதுவனெனக் கவன்று ஆற்றாளாகித் "தன்குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை - வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்கள நோக்கித்-தன்பிழைப் பாகத் தழீஇத்தேறிய"* தலைவியது நிலைமை தோழி தலைவற்குக் கூறி, இவ்விடையீடு நின் தோழியினாயிற்றென எனது பிழைப்பாக்கி அவளை ஆற்றுவிப்பாய், நீ உரைத்ததே உரையாம் அவட்கென அவளது ஆற்றாமை கூறி வரைவு கடாவியது.

(க - சு) வீயகம்...........நன்னுட :—

(இ - ள்.) தான் நுகர்கின்ற பூத் தன்னையின்றித் தனித்து உறையத், தான் விரும்பிய பூவின்மேலே போன பெருமையினையும் அழகினையு முடைத்தாகிய சிறகினையும் நீலமணிபோலும் நிறத்தினையுமுடைய தும்பி, வாயிடத்தே பெருகி வீழ்கின்ற மதத்தையும் வெள்ளிய மருப்பினையு முடைய யானைத் தலைவனோடே அழகினை யுடைத்தாகிய வரியினையுடைய புலி வந்து போர்செய்த காலத்தே, வேங்கையினது அழகையுடைய பூங்கொம்பென்று கருதி விறலையுடைய புலியைச் சூழ்ந்தும் வேங்கைச் சினையென்று பொலிவு பெற்ற புள்ளிகளையுடைய யானையினது புகரினையுடைய முகத்தை அணுகியும், வலி மிகுகின்ற கோபத்தாலே வாட்போரைச் செய்யத் தொடங்கின மன்னரை நட்பாக்கும் உபாயத்தை ஆராய்ந்து நட்பாக்குஞ் சந்துசெய்வாரைப்

* தொல், பொருள் : கசக.
(பாடம்) 1. அருஞ்செல லாரிடை.

போலப்* பலகாலுந் திரியும், பள்ளத்தே குதிக்கின்ற அருவிகளை யுடைய திரண்ட மலைகளையுடைய நன்னாடனே!

மறித்தரும் பயமிழி என்றும் பாடம்.

தும்பி வினைவர்போல முற்றியுங் குறுகியும் மறிதருமென்க. பூப் புலம்ப வேட்டம் போகிய தும்பி தலைவி தனித்திருக்க முன் வரைந்து கொண்ட மனைவியிடத்தே வேட்கை சென்று போன தலைவனாகவும், அத் தும்பி வருத்தத்தை நிகழ்த்துவனவாய்த் தம்மிற் பகைத்த புலியை யும் யானையையுந் தனக்குத் தேனைத் தரும் வேங்கைப் பூவாகக் கருதிச் சுழல்கின்ற தன்மை நம்மேல்[1] அன்பின்றி இருக்கவுந் தனக்கு இன்ப முளதாகக் கருதிப் பகற்குறியும் இரவிற்குறியும்[2] பெறுதற்கு மறுகு கின்ற தன்மையாகவும் உள்ளுறை யுவமங் கொள்க. இது வினையுவமப் போலி.

"பின்முறை யாக்கிய"† என்ற சூத்திரத்துத் "தொன்முறை மனைவி" என்றதனால் தொன்முறை மனைவி யுண்மையும் உணர்க.

'நயனுடி நட்பாக்கும் வினைவர்போல்' என்ற ஏனை யுவமம் உள் ளுறை யுவமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்குச் சிறப்புக் கொடுத்துத் தானும் உள்ளுறை யுவமம்போற் றிணையுணர்தலைத் தள்ளாது நின்றது.

(௧0 - ௧௩) ஏறிரங்...........யானுக :—

(இ - ள்.) யான் தன்னைக் கூடுதற்க ணுளதாகியவேட்கையினாலே யான் பகற்குறியைத் தள்ளின நிலைமையை என் பிழைப்பாக மனத் தான் நோக்கி இரவிற்குறி யேற்றுக்கோடற்கு யான் கொத்தினையுடைய நொச்சிப்பூ விழுகின்ற ஓசையை‡ அவன் குறியோ வென்று கருதுஞ் செவியோடே வருத்தத்தை யுடையேனாகாநிற்கத் தான் உருமேறு இடிக்கின்ற இருளையுடைய நடுவாகிய இராப்பொழுதினது செவ்வி யைப் பெறானாய்ப் பகற்குறியையும் யான் மாறினே னென்று கூறி இனி மனத்தே கொள்ளாநிற்கும்;

மனத்தின் வினையைச் செவிமேல் ஏற்றினார், அது கருவியாக உணர்தல் நோக்கி.

(௧௪ - ௧௭) அருஞ்சேல...........யானுக :—

(இ - ள்.) யான் நிற்கின்ற நிலைமை உயர்தற்குக் காரணமான கடவுளுக்கு வரைவுமுடிந்தாற் செய்யுங் கடன்களை§ மேற்கொண்டு

* குறள் - ௧௮௭. குறிஞ்சி - ௨௭ - ௨௮. † தொல். பொருள் : ௧௭௨.
‡ குறுந் - ௧௩௮. § ஐங்குறு. ௨௫௯.
(பாடம்) 1. தம்மேல். 2. இரவுக் குறியும்.

தான் குறி பெறுமையிற் றன்மாட்டு நிகழும் வருத்தம் பலவற்றையுஞ் சூழும் மனத்தோடே வருத்தத்தை யுடையேனாகாநிற்கத் தான் அரிய செலவினையுடைய வழியிடத்தே நம்மை அருள்செய்துவந்து நம்முடைய அளியைப் பெறுனுய்ப் பகற்குறியும் பெறுமல் வருந்தின னென இனிப் பல வார்த்தையுங் கூறாநிற்கும்;

நிலை யுயர்தல்: வரைந்துகொண்டா லுயர்தல்.

(கஅ - உக) கனைபெயல்...........யானுக:—

(இ - ள்.) மழை தன்னைப் புரக்க நச்சுதன்மேலுள்ள வேட்கையி ஞலே வானத்தைப் பாடும் வானம்பாடி போல* இருவகைக் குறியிலுந் தான் அளிக்கின்ற அளியை நச்சுதலாலே தன்மேல் நிறைவுற்ற அன் பினை யுடையேனாகாநிற்கத் தான் நெருங்கின மழையை யுடைத்தாகிய பாதி நாளிலே யான் இடமாறப் பகற்குறியையும் பெறுனுய்ப் பூணப் பட்ட இழையினை யுடையாய்! என்னிடத்துண்டாகிய பழியை நினக் குச் சொல்லாநிற்கும்.

தான் யான் ஆக அருளாக்கு மென்பன எதிர்காலத்து நிகழ்கின்ற நிகழ்வு. 1'என்ப' வென மூன்று தாழிசையிலும் வந்தன இசைநிறையாய் நின்றன.

(உஉ) எனவாங்கு:—

(இ - ள்.) என்றிவள் கூறும்படியாக;

(உங - - உஎ) கலந்தநோய்...........நோயே:—

(இ - ள்.) இவளைக் கலந்த நோய் இவள் ஒழுக்கத்தை மிகுக்கையி ஞலே அதுகண்டு கண் துயிலாத என்னிடத்தே நீ வெறுத்தாயுமாய், விளங்குகின்ற தாழ்ந்த அருவியாலே அழகு கொண்ட நின் மலையின் பக்கமலை கூறுவனவே கூறுமாறுபோல நீ கூறுவனவற்றையே கூறும் இலங்குகின்ற அழகினையுடைய எல்வளையையுடைய இவளுடைய நோயை இவள் ஆற்றும்படியாக ஒரு பொய்ம்மொழி கூறியாயினும் வெல்வாய் நீ உரைத்ததே இவட்கு உரையாம்.[1]

'எல்': ஒளி.

அல்லகுறிப்பட்டு மீண்டதனை என் பிழைப்பாகக் கருதும் அவ னெனக் கவன்று ஆற்ருளா மென்றதனானுந் "தன்குறி தள்ளிய......... தழீஇத் தேறலும்"† என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குப் பகற்குறி யென்றே பொருளாதலானும் இவ்வாறே பொருள் கூறவேண்டுமென் றுணர்க.

* புறம். கசுஅ: உடு. † தொல். பொருள்: கக.
(பாடம்) 1. என ஆற்ருமை கூறி வரைவு கடாயினுள்.

தாழிசைகளிற் றோழி சொல்லெடுப்புதற்குத் தலைவி சிறுபான்மை கூறுதலைப் "புலத்தலு மூடலு மாகிய விடத்துஞ் - சொலத்தகு கிளவி தோழிக்குரிய"* என்பதனாற் கொண்டவா றுணர்க.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் ஐயடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலி. (க௦)

சஎ

ஒன்று, இரப்பான்போல் எளிவந்துஞ் சொல்லும் உலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்
வல்லாரை வழிபட் டோன்றறிந் தான்போல்
நல்லார்கட் டோன்றும் அடக்கமு முடையன்
இல்லோர் புன்கண் ஈகையின் தணிக்க
வல்லான் போல்வதோர் வன்மையு[1] முடையன்
அன்னா னொருவன்தன் ஆண்டகை விட்டென்னைச்
சொல்லுஞ்சொற் கேட்டீ சுடரிழாய் பன்மாணும்;

நின்னின்றி அமையலேன் யானென்னு மவனாயின்
அன்னான்சொல் நம்புண்டல் யார்க்குமிங் கரிதாயின்
என்னுற்ற பிறர்க்குமாங் குளகொல்லோ நறுநுதால்;

அறியாய்நீ வருந்துவல் யானென்னு மவனாயின்
தமியரே துணிகிற்றல் பெண்டிர்க்கு மரிதாயின்
அளியரோ எம்போல ஈங்கிவன் வலைப்பட்டார்;

வாழலேன் யானென்னு நீநீப்பி னவனாயின்
ஏழைய ரெனப்பலர் கூறுஞ்சொற் பழியாயின்
சூழுங்கால் நினைப்பதோன் றறிகிலேன்[2] வருந்துவல்
சூழுங்கால் நறுநுதால் நம்முளே சூழ்குவம்;

அவனை:

நாணடப் பெயர்த்தல் நமக்குமாங் கொல்லாது
பேணின ரெனப்படுதல் பெண்மையு மன்றவன்
வெளவினன் முயங்கு மாத்திரம் வாவெனக்

---

* தொல். பொருள் : கஉஎ.

(பாடம்) 1. வண்மையு. 2. றறிகலேன். றறிகிலன்.

கூறுவேன் போலக் காட்டி
மற்றவன் மேஎவழி மேவாய் நெஞ்சே.

இது தலைமகற்குக் குறைநேர்ந்த தோழி அவன் தன்மையும் அவன் தனக்குக் கூறுவனவும் அக்கூற்றுத் தன்னாற் பொறுக்க வொண்ணாதவாறும் அவன் கருத்துந் தலைவிக்குக் கூறி அவள் குறை நயப்பத் தன்னுள்ளே சொல்லியது.

(க - அ) ஒன்றிரப்பான்...........பன்மாணும் :—

(இ - ள்.) விளங்குகின்ற இழையினையுடையாய்! என்னிடத்து ஒரு காரியத்தை இரந்துநிற்பான் போலே தன்னைப் பிறரால் இகழப் பட்டு எளியராந் தன்மை தோன்றவும்[1] சில மொழி கூறும்; அங்ஙனங் குறை யிரந்து நிற்பினும் உலகத்தையெல்லாம் பாதுகாப்பான்போலே இருப்பதொரு வலியுமுடையன், மெய்ப்பொருள் கூறும் நூல்களைக் கூற வல்லவர்களை வழிபட்டு நின்று அப்பொருளை அறிந்தான்போலே நன்மக்களைக் கண்டாற் றோன்றும் மன அடக்கமுமுடையன், வறியோர் வறுமையைக் கொடையினாலே போக்கவல்லான் போலே இருப்ப தொரு வலியு முடையன், அத்தன்மையை யுடையான் ஒரு தலைவன் தனக்குரிய ஆளுந்தகைமையைக் கைவிட்டு என்னை நோக்கிக் கூறும் பல காரியங்களும் மாட்சிமைப்படுஞ் சொல்லைக் கேட்பாயாக ;

"மனைவி யுயர்வுங் கிழவோன் பணிவு, நினையுங் காலைப் புலவியு ளுரிய"* என்பதனுள், "நினையுங்காலை" என்றதனாற் றோழி யுயர்வுங் கிழவோன் பணிவுங் கொள்க வென்றலாற் றோழி இங்ஙனங் கூறினாள். "உயர்மொழிக் கிளவியு முரியவா லவட்கே"† என்பதனால் 'உலகம் புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்' என்றாள்.

உம்மைகளெல்லாம் ஐயவும்மை.

'சொல்லு' மென்றது பிறன்கட் டோன்றிய வருத்தம்பற்றி இளி வரல் பிறந்தது, அவன் இவ்வாறு ஒழுகல் நமக்கு இளிவரலெனக் குறிப்பாற் கூறிக் குறை நயப்பித்தலின்.

(கூ - கக) நின்னின்றி...........நறுநுதால் :—

(இ - ள்.) நறிய நுதலினை யுடையாய்! அவன் நின்னையின்றி[2] யான் உயிர் வாழலே னென்று[3] கூறுநிற்குமாயின், இங்ஙனம் இறந்து படுந் தன்மையை யுடையவன் கூற்றை நம்புதலைச் செய்தல் இவ் விடத்து யாவர்க்கும் அரிதாயிருக்குமாயின், இந்நிலைமைக்கண் என் னைச் சேர்ந்த வருத்தங்கள் பிறர்க்கும் உளவோ? இல்லையன்றே!

---

* தொல். பொருள் : உஉஎ.
† தொல். பொருள் : உசഠ.
(பாடம்) 1. தோன்றியுஞ். 2. நின்னையன்றி. 3. வாழேனென்று.

(கஉ - கச) அறியாய்நீ.........வலைப்பட்டார் :—

(இ - ள்.) [1]அவன் யான் வருந்துவல் நீ அதனை அறியாயோ வென்று கூறி நிற்குமாயின், தமக்கு உயிர்போலச் சிறந்த தோழியரோடு உசாவித் துணியாமற் றமியராயிருந்தே துணிதல் மகளிர்க்கும் அரிதாயிருக்குமாயின், இந்நிலைமைக்கண் அவன்[1] வலையிலே அகப்பட்டார் சிலர் எம்மைப்போல அளிக்கத் தக்காராயிருப்பாரோ? அளியாதிருப்பரன்றே![2]

(கரு - கஅ) வாழலேன்.........சூழ்துவம் :—

(இ - ள்.) அவன் நீ அருளாதொழியின் யான் உயிர்வாழேனென்னுமாயிற், குடிப்பிறந்தார் பேதையரா யிருப்பாரென்று* நன்மக்கள் அவரைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுஞ் சொல் நீ முதுக்குறைமை பூண்டிருத்தலின் நினக்குப் பழியாயிருக்குமாயின், இந்நிலைமைக்குச் செய்யலாவதொரு காரியத்தை ஆராயுங்கால் நினைப்பதொரு காரியத்தை அறியேனாய் வருந்தாநின்றேன்; இந்நிலைமை ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் நறிய நுதலினையுடையாய்! நம்முள்ளே ஆராய்ந்து பார்ப்போம்;

(கக - உச) அவனை.........நெஞ்சே :—

(இ - ள்.) நம்மை நாண் வருத்துகையினாலே அவனைப் போக்குதல் நமக்கும் அவன் இறந்துபடுகின்ற நிலைமைக்கட் பொருந்தாது, அவன் இறந்துபடுகின்றவனைப் பேணினா ரென்று நன்மக்கள் புகழ்ந்து கூறப்படுதல் நின் கருத்தாற் பெண்மையுமன்றா யிராநின்றது; இங்ஙனமாகவும், அவன் நின்னை முயங்கு மளவைத் தன் நெஞ்சாலே கைக்கொண்டுவிட்டான்; அதற்கு நீ மேவுகின்றிலை, இதற்கு யான் இனிக் கூறுவதொன்றின்றெனத் தலைவிக்குக் கூறிப், பின்னைத் தோழி தன் நெஞ்சோடு முன்னிலைப்புற மொழியாகக் கூறுவாளாய்க்,[3] குறியிடத்தே வாவென்று கூறுவாள்போலே அவனுக்கு ஒரு பொய்க்குறியைக் காட்டி அவன் மேவின வழியிலே நெஞ்சே மேவுவாயாக என்றாள்;

இதனாற் றலைவிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

இஃது 'ஒன்'றெனச் சொற்சீரும் 'அவனை' யெனத் தனிச்சொல்லும் பெற்றுத் தாழிசையுள் எனை மூன்றடியாக ஒன்று நான்கடியாய் வந்தமையிற் கொச்சகக் கலியாற்று. (கக)

சஅ

ஆமிழி யணிமலை அலர்வேங்கைத் தகைபோலத்
தேமூசு நனைகவுட் டிசைகாவல் கோளற்கோத்த

---

* இறைய. சூ. உங.

(பாடம்) 1. இவன். 2. வலியராயிருப்பரன்றோ? 3. கூறுவாள்.

வாய்நில்லா வலிமுன்பின் வண்டூது புகர்முகப்
படுமழை யடுக்கத்த மாவிசும் போங்கிய
கடிமரத் துருத்திய கமழ்கடாந் திகழ்தரும்
பொருங்களிற் றினத்தோடு வீங்கெருத் தெறுழ்முன்பின்
இரும்புலி மயக்குற்ற இகன்மலை நன்னாட;

வீழ்பெயற் கங்குனின்[1] விளியோர்த்த வொடுக்கத்தால்
வாழுநாட் சிறந்தவள் வருந்துதோள் தவறுண்டோ
தாழ்செறி கடுங்காப்பின் தாய்முன்னர் நின்சாரல்
ஊழுறு கோடல்போல் எல்வளை யுகுபவால்;

இனையிரு ளிதுவென ஏங்கிநின் வரனசைஇ
நினைதுய ருழப்பவள் பாடில்கட் பழியுண்டோ
இனையளென் றெடுத்தரற்றும் அயன்முன்னர் நின்சுனைக்
கனைபெயல் நீலம்போற் கண்பனி கலுழ்பவால்;

பன்னாளும் படரடப் பசலையால் உணப்பட்டாள்
பொன்னுரை மணியன்ன மாமைக்கட் பழியுண்டோ
இன்னுரைச் செதும்பரற்றுஞ் செவ்வியுள் நின்சோலை
மின்னுகு தளிரன்ன மேலிவுவந் துரைப்பதால்;

எனவாங்கு,

பின்னீதல் வேண்டுநீ பிரிந்தோள்நட் பெனநீவிப்
பூங்கண் படுதலும் அஞ்சுவல் தாங்கிய
வருந்துய ரவலந் தூக்கின்
மருங்கறி வாரா மலையினும் பெரிதே.

இது வரையாது வந்து ஒழுகுந் தலைவற்குத் தோழி தலைவியாற்றாமையும் இவ்வொழுக்கம் புறத்தார் அறியப்படுகின்றமையுங் கூறி வரைவு கடாயது.

(க - எ) ஆமிழி.........நன்னாட :—

(க - எ) எட்டுத்திசையுங் காத்தற் றொழிலை மேற்கோடற்குப் பொருந்தினவாய்ப், பகைத்தவை எதிர் நில்லாத மிக்க வலியினையும் விளக்கத்தைத் தருகின்ற கமழ்கின்ற மதத்தான் நனைந்த கவுளினையும் நீர் வீழ்கின்ற அழகினையுடைய மலையிடத்துத் தேனினம் மொய்க்கும் பூக்களையுடைய வேங்கையினது அழகுபோல வண்டுகள் ஊதுகின்ற புகரினை யுடைத்தாகிய முகத்தினையுமுடைய சொரியும் மழையை

(பாடம்) 1. கங்குலின்.

யுடைத்தாகிய பக்கமலே யிடத்தனவும், பெருமையையுடைய விசும்பிலே வளர்ந்த மிகுதியை யுடைத்தாகிய மரங்களையுடைய ஆற்றிடைக் குறையிடத்தனவுமாகிய, பெரிய யானைத் திரள்களோடே வீங்கின கழுத்தினையும் மிக்க வலியினையுமுடைய பெரிய புலி மாறுபாட்டாலே போர்செய்தலுற்ற மலையினையுடைய நல்ல நாடனே!

'திசைகாவல் கொளற் கொத்த' என்றதனால் உலகைத் தாங்குதற்கு உரிய னென்றும், 'வலி முன்பின்' என்றதனான் மிக்க வலியினையுடைய னென்றும், 'நனைகவுள்' என்றதனாற் செல்வச் செருக்குடைய னென்றும், 'வண்டூது புகர் முகம்' என்றதனாற் பலர்க்கும்[1] பயன்படுகின்றா னென்றும் இருவகைச் சுற்றத்திற்கும் ஏற்றுக. இருவகைச் சுற்றமாவன, தலைவியுடைய தந்தை சுற்றமும் தாய் சுற்றமுமாம். இருவகைய[2] வாகிய* களிற்றோடே 'புலி மயக்குற்ற' என்றதனான் இருவகைச் சுற்றத்தாருடனே ஊரிலுள்ளார் தலைவியை அலர் கூறிப் பகைக்கின்றாரென உள்ளுறையுவமங் கொள்க. இது வினையுவமப் போலி.

(அ - கக) **வீழ்பெயர்.........யுதுபவால்:—**

(இ - ள்.) தாழிட்டு அடைத்தாற்போலுங் கடிய காவலையுடைய தாய் முன்னே, நின்னுடைய மலைச்சாரலிலே முறைமையையுற்ற கோடல் உகுமாறு போலே ஒலியினையுடைய வளைகள் உகுவனவாய் இராநின்றன; இங்ஙனமாதற்கு, இடைவிடாது வீழ்கின்ற மழையையுடைய இராக்காலத்து நின்னுடைய குறியால் அழைக்கின்ற அழைப்பினைச் செவிகருவியாக ஓர்த்ததனாலுண்டான மன வொடுக்கத்தாலே உயிர்வாழ்கின்ற நாள்மிக்கவளுடைய வருந்துகின்ற தோளிடத்து அவைநினக்குச் செய்த தப்பு உண்டோ? இல்லையே;

'உகுப': அகரவீற்றுப் பலவறிசொல், படுத்தலோசையாற் பெயராய் நின்றது.

(கஉ - கரு) **இனைமிரு.........கலுழ்பவால்:—**

(இ - ள்.) இவ்வாறே ஒரு களவொழுக்க முடையளென்று உயர்த்துக் கூப்பிடுகின்ற அயலார் முன்னே நின்னுடைய சுனையிடத்துச் செறிந்த மழையை யேற்ற நீலம்போலே கண்கள் நீர் சொரிவனவாயிராநின்றன; இங்ஙனமாதற்கு, இது யாம் வருந்துதற்கு ஏதுவாகிய இருளென்றேங்கி நின் வருதற் றொழிலை நச்சி நினைத்தலாலுண்டான வருத்தத்திலே வருந்துகின்றவளுடைய துயிலில்லாத கண்ணிடத்து அவை நினக்குச் செய்த பழிகளுண்டோ; இல்லையே;

---

* கிரிசரம், நதிசரம் என்ற இருவகை.

(பாடம்) 1. பரக்கும். 2. இவ்வகையாகிய

(கசு - ககூ) **பன்னாளும்.........துரைப்பதால் :—**

(இ-ள்.) *நுரைகளையுடைய இனிய சின்னீர் வந்து ஆரவாரிக்கும் இளவேனிற் காலத்தே நின்னுடைய சோலையில் ஒளி கெட்ட தளிரை யொத்த நிறக் கேடு வந்து பலர்க்குங் கூறுவதாயிராநின்றது; இங்ஙன மாதற்குப் பலநாளும் நினைவு வருத்துகையினாலே பசலையாலே நுகரப் பட்டவளுடைய பொன்னை யுரைத்த தொரு மணி யுண்டாயின் அதனை யொத்த பசலை* மாமை நிறத்தின்கண் அது செய்த பழிகளுண்டோ? இல்லையே;*

(உ0) **எனவாங்கு :—**

அசை.

(உக - உச) **பின்னீதல்.........பேரிதே :—**

(இ-ள்.) *அவள் அங்ஙனமான இடத்து அவள் பூப்போலும் கண் பாடின்மையை நீவிப் படுதற்கும் யான் அஞ்சுவேன்; அதற்குக் காரண மென்னெனில், அத்துயிலிடை நினைத்து வருந்தத்தக்க கனவாற் பின் னர்த் தாங்கிய அரிய வருத்தத்தால் உற்ற கேட்டைத் தூக்கிப் பார்க் கில் அஃது எல்லை யறிய வொண்ணாத மலையினும் பெரிதாயிரா நின்றது; இனி இவ்வருத்தம் உறாதபடி நீ வரையாமற் பிரியப்பட்டா ளோடு கொண்ட உறவு பின்னுதலை நீ கொடுத்தல் வேண்டும்;*

பின்னுதல் 'பின்' னென நின்றது. "பின்னீ தொடர்"[1] நிலை என்றார் † பிறரும். துயில் கொள்ளாமையைத் துடைத்து என்க.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இது தரவுந் தாழிசையுந் தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கஉ)

சக

கோடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமோடு
நெடுவரை மருங்கின் துஞ்சும் யானை
நனவிற்றான் செய்தது மனத்த தாகலின்
கனவிற் கண்டு கதுமென வெரீஇப்
புதுவ தாக மலர்ந்த வேங்கையை
அதுவென உணர்ந்ததன் அணிநல முருக்கிப்
பேணா முன்பிற்றன் சினந்தணிந் தம்மரங்

---

* *நற். ௩0௪ : ௬.* † *கலி. ௧௫ : ௧௮.*

(பாடம்) 1. *பின்னிய தொடர்.*

காணும் பொழுதின் நோக்கல் செல்லாது
நாணி யிறைஞ்சு நன்மலை நன்னாட !

போதெழின் மலருண்கண் இவண்மாட்டு நீயின்ன
காதலை யென்பதோ இனிதுமற் றின்னாதே
மின்னேருங் கண்ணாக இடியேன்னாய் பெயலேன்னாய்
இன்னதோ ராரிடை ஈங்குநீ வருவதை ;

இன்புற அளித்தனை இவண்மாட்டு நீயின்ன
அன்பினை யென்பதோ இனிதுமற் றின்னாதே
மணங்கமழ் மார்பினை மஞ்சிவ ரடுக்கம்போழ்ந்
தணங்குடை யாரிடை ஈங்குநீ வருவதை ;

இருளுற ழிருங்கூந்தல் இவண்மாட்டு நீயின்ன
அருளினை யென்பதோ இனிதுமற் றின்னாதே
ஒளிறுவேல் வலனேந்தி ஒருவன்யா னேன்னாது
களிறியங் காரிடை யிங்குநீ வருவதை ;

அதனால்,

இரவின் வாரல் ஐய விரவுவீ
அகலறை வரிக்குஞ் சாரற்
பகலும் பெறுவையிவள் தடமென் தோளே.

இது நீ ரிவ்வாறு வருகின்ற வரவு எமக்குத் துன்பத்திற்குக் காரண மாகா நின்றதெனக் கூறி இரவு வருவானைத் தோழி பகல் வருக வென்றது.

(க - சு) **கோடுவரி............நன்னாட :—**

(இ - ள்.) வளைந்த வரியினையுடைய புலி வந்து போர் செய்கையி னாலே அதனை வென்ற வருத்தத்தோடே நெடிய மலையிடத்தே துயில் கொள்ளும் யானை மெய்யான காலத்தே தான் பொருது வென்றது மனத்திடத்தே கிடக்கையாலே அதனைப் பொய்யான காலத்தே கண்டு கடுக வெருவி* எழுந்திருந்து புதிதாக மலர்ந்துநின்ற வேங்கைமரத் தைப் புலி யென்றுணர்ந்து அம் மரத்தினுடைய அழகிய நலத்தைக் கெடுத்துத் தன் வலியினாற் பேணாத சினம் மாறி அவ் வேங்கையைக் காணுங் காலத்து அதனைப் பார்த்தலைச் செய்யாமல் நாணிக் கவிழ்ந்து போன நன்றாகிய மலை நாடனே !

புலியினை வென்று துயிலும் யானை அயலார் கூறிய அலரைச் சுற் றத்தார்க்குப் பொய்யெனத் தேற்றி மனைக்கண் துயில்கின்ற தலைவி

* குறள். கஉ௯௯.

யாகவும், கனவிற் கண்டு வெருவின தன்மை அத்தலைவி நனவில் தான் அங்ஙனஞ் செய்ததெல்லாந் தன் மனத்ததாகலின் அச்செயலைக் கனவி னுங் கண்டு அவள் வெருவின தன்மையாகவும், வேங்கையை நலங் கெடுத்தமை தோழி அவனது களவொழுக்கத்திற்கு உடம்பட்டுக் கொடுமை செய்து ஒழுகுகின்றாளென்று தலைவி தோழியை வருத்திய தாகவும், அது சினந்தணிந்த தன்மை தோழி கருத்தறியாமல்[1] அவளைக் கொடுமை கூறினேமென்று தலைவி உட்கொண்ட தன்மையாகவும், அஃது அதனை நோக்காது இறைஞ்சுகின்ற தன்மை யாமும் இவள் வருந்த இங்ஙனங் கூறினேமென்று எதிர்முகமாக மகிழ்ந்து[2] நோக்காது தலைவி நாணி இறைஞ்சியிருக்கின்ற தன்மையாகவும் உள்ளுறை யுவமங் கொள்க. இது வினையுவமப் போலி.

(கo - கரு) போதெழின்............வருவதை :—

(இ - ள்.) அலரும் பருவத்ததாய் அழகினை யுடைத்தாகிய மலர் போலும் மையுண்கண்ணினையுடைய இவளிடத்து நீ இன்றியமையாத காதலையுடையை யென்று கூறுகின்ற வார்த்தையோ இனிது; இஃ தொழிய வழியை ஆராய்ந்துபார்க்குங் கண் மின்னாக இடியென்று கருதாயாய் மழையென்று கருதாயாய் இப்பெற்றித்தானதோர் அரிய வழியிலே இவ்விடத்தேற நீ வருகின்ற நிலைமை எமக்கு இன்னாது;

(கசு - கஎ) இன்புற............வருவதை :—

(இ - ள்.) இவள் இன்புறும்படி அளித்தா யாகையினாலே இவ ளிடத்து நீ இன்றியமையாத அன்பினையுடையை யென்று கூறுகின்ற வார்த்தையோ இனிது; அஃதொழிய மணம் நாறுகின்ற மார்பினை யுடையையாய் மஞ்சு பரக்கின்ற பக்கமலையை ஊடறுத்துச் சூரர மக ளிரையுடைய அரிய வழியிலே இவ்விடத்தேற நீ வருகின்ற நிலைமை எமக்கு இன்னாது;

(கஅ - உக) இருளுற............வருவதை :—

(இ - ள்.) இருளோடே மாறுபடுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய இவளிடத்து நீ இன்றியமையாத அருளினையுடையை யென்று கூறு கின்ற வார்த்தையோ இனிது; அஃதொழிய விளங்குகின்ற வேலை வலக் கையிலே எடுத்து யான் ஒருவனென்று கருதாதே யானை உலாவு கின்ற அரிய வழியிலே இவ்விடத்தேற நீ வருகின்ற நிலைமை எமக்கு இன்னாது;

ஒருவ னென்றது இவ்வுலகத்துக்குத் தலைவ னென்றது.

(உஉ) அதனால் :—

அசை;

(பாடம்) 1. தோழிக்குத் தெரியாமல்.
2. எதிர் முகமாகவும் இழிந்து.

(உரு. - உகு) இரவின்...........தோளே :—

(இ - ள்.) அவ்வின்னுமையால் எமக்குத் துன்பம் வருதலின், ஐய, இனி இராக்காலத்து வாராதேகொள் ; இவளுடைய பெருமையையுடைய மெல்லிய தோள்களை விரவிய பூக்கள் அகன்ற பாறையிலே கோலஞ்செய்யும் மலைச்சாரலிடத்தே பகற்காலத்தும் பெறுவை.

இதனுற் றலைவற்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

இது தரவிற் குறைந்த சுரிதகம் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கரு)

ருO

வாங்குகோல் நெல்லோடு வாங்கி வருவைகல்
மூங்கில் மிசைந்த முழந்தா ளிரும்பிடி
தூங்கிலை வாழை நளிபுக்கு[1] ஞாங்கர்
வருடை மடமறி யூர்விடைத் துஞ்சும்
இருள்தூங்கு சோலை இலங்குநீர் வெற்ப ;

அரவின் பொறியும் அணங்கும் புணர்ந்த
உரவுவில் மேலசைத்த கையை ஒராங்கு
நிரைவளை முன்கையென் றோழியை நோக்கிப்
படிகிளி பாயும் பசுங்குர[2] லேனல்
கடிதல் மறப்பித்தா யாயின் இனிநீ
நெடிதுள்ளல் ஓம்புதல் வேண்டு மிவளே
பல்கோட் பலவின் பயிர்ப்புறு தீங்கனி
அல்கறைக் கோண்டேண் அமலைச் சிறுகுடி
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள் ;

நீயே, வளியின் இயல்மிகுந்[3] தேருங் களிறுந்
தளியிற் சிறந்தனை வந்த புலவர்க்[4]
களியோடு கைதூ வலை ;

அதனுற்,

கடுமா கடவுறூஉங் கோல்போல் எனைத்துங்
கொடுமையிலை யாவ தறிந்து மடுப்பல்
வழைவளர் சாரல் வருடை நன்மான்[5]
குழவி வளர்ப்பவர் போலப் பாராட்டி

(பாடம்) 1. நனிபுக்கு. 2. பைங்குர. 3. இகன்மிகுந். 4. புலவற். 5. வரிவளை தன்மான்.

உழையிற் பிரியிற் பிரியும்
இழையணி யல்குலென்[1] தோழியது கவினே.

இது "புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற்கண்"* தோழி கூறியது. அது தோழியிற் கூட்டம் நிகழ்ந்தபின் முற்காலத்துப் பணிந்து பின்னின்றோனைத் தோழி தானே பணிந்தொழுகுவதாம்.

(க - ௫) வாங்குகோ............வெற்ப :—

(இ - ள்.) தானே வளைகின்ற மூங்கிலின் கோலை நெல்லுடனே வளைத்துத் தின்கின்ற முழந்தாளையுடைய கரிய பிடி அம் மலைக்கட் செறிந்த இலையினுடைய வாழை செறிந்த இடத்தே புகுந்து, ஆங்கண் வருடை மானினது மடப்பத்தையுடைய மறி பரந்து திரிகின்ற இடத்தே, ஞாயிறு தோன்றுகின்ற விடியற்காலத்தே, துயில்கொள்ளும் இருள் செறியுஞ் சோலையினையும் விளங்குகின்ற நீரினையுமுடைய வெற்பனே!

மூங்கில் மிசைந்த பிடி தம்மிடத்துத் தாழ்ந்த அரிய தலைவனை அன்புடனே பெற்று நுகர்ந்த தலைவியாகவும், பின்னர் அது வாழைச் செறிவிலே புகுந்து அப் பழத்தை நுகர்ந்த தன்மை அவன் வரைந்துகொண்டுழி அவன் மனைக்கண் நலிவற இருந்து அவனை நுகர்ந்ததாகவும், புலி முதலியனவின்றி மறி ஊரிடத்துத் துயிலுதல் அலர் கூறுவாரின்றி அவன் சுற்றத்திடை இல்லறம் நிகழ்த்தித் தங்குந் தன்மையாகவும் உள்ளுறையுவமங் கொள்க. இது வினையுவமப் பொலி.

(சு - கச) அரவின்..........மகள் :—

(இ - ள்.) பாம்பின் பொறிபோலும் பொறிகளும் பகைவரை வருத்துதலுங் கூடின வலியினையுடைய வில்லின்மேலே வைத்த கையினை யுடையையாய் நின்று நிரைத்த வளையணிந்த முன் கையை யுடைய என் தோழியைக் காமக்குறிப்பு அவட்கு நிகழும்படி நோக்கிப், படிகின்ற கிளிகள் பரக்கும் பசிய கதிரையுடைய புனத்திற் கிளியைக் கடிதலை ஒரு படிப்பட மறப்பித்து, நின் வயத்தாளாக்கியே விட்டாயாயின், இனி நீ இடையிடாது நினைத்தலைப் பாதுகாத்தலை இவள் விரும்பும்; இவள் பல குலைகளையுடைய பலாவினது பிசினை யுடைத்தாகிய இடத்தையுடைய இனிய பழம் வீழ்ந்து கிடந்த பாறையிடத்தே எடுத்துக்கொண்டு உண்ணும் ஊணினையும் பெருஞ் சோற்றுத்திரளையுமுடைய சிறிய குடியிலிருக்கும்[2] பிள்ளையான் மிடிப்பட்டாருடைய செல்வத்தையுடைய மகள்;† ஆதலான் நின்னைப் பிரிந்து வருந்துதலாற்றாள்;

* தொல். பொருள் : ககச.	† குறள். சுஅ.

(பாடம்) 1. பாகத்தென். 2. குடிவிலிருக்கும்.

'இவ' ளென்றது, படர்க்கையை முன்னிலையாகக் கூறியது. "ஊன் சோற் றமலை பாண்கடும் பருத்தும்"* என்ருர் பிறரும்.

(கடு - உச) நீயே............கவினே :—

(இ - ள்.) நீ காற்றினுங் காட்டிற் போதற் ருெழிலிலே மிக்குச் செல்லுந் தேரையுங் களிற்றையும் நின்பால் வந்த புலவர்க்குக் கொடுத்த லாற் கையொழிந்திருத்த லிலையாய் மழையினும் அருள்சிறந்தாய்; ஆகையினலே யானுஞ் சுரபுன்னை வளர்ந்த மலைச்சாரலிற் றிரியும் வருடையாகிய நல்ல மானின் மறியை வளர்ப்பாரைப்போலே முன்னர் நீங்காமற் பாராட்டி, அவளிடத்துநின்றும் பிரிவையாயின் மேகலை யணிந்த அல்குலையுடைய என் தோழியது கவினும் நீங்கும்; அதற் காகக், கடிதாகிய மாவைப் பின்னுங் கடிதாகச் செலுத்துந் தாற்றுக் கோல்போலே சிறிதுங் கொடுமையையுடையை யல்லையாங் தன்மை அறிந்திருந்தும் அவளை நின்னிடத்தே சேர்த்துவேன்;

இதனுற் றலைவற்குப் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இது தரவும் வெண்பாட்டொன்றும் அதன் பின்னர் ஐஞ்சீர் அடுக்கிய குறுவெண்பாட்டொன்றுந் தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் பெற்ற கலிவெண்பாட்டு. (கச)

ருக

சுடர்த்தொடீஇ கேளாய் தெருவில்நாம் ஆடும்
மணற்சிற்றில் காலிற் சிதையா அடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி† மேலோர்நாள்
அன்னையும் யானும் இருந்தேமா இல்லிரே
உண்ணுநீர் வேட்டேன் எனவந்தாற் கன்னை
அடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழாய்
உண்ணுநீ ரூட்டிவா என்ரு ளெனயானுந்
தன்னை யறியாது சென்றேன்மற் றென்னை
வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்
டன்ன யிவனெருவன் செய்ததுகா ணென்றேனு
அன்னை யலறிப் படர்தரத் தன்னையான்
உண்ணுநீர் விக்கின னென்றேனு அன்னையுந்
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவமற் றென்னைக்

* புறம். ருரு : கச. † குறள். கoஎச.

கரு. கடைக்கணற் கோல்வான்போல் நோக்கி நகைக்கூட்டஞ்
செய்தானக் கள்வன் மகன்.

இது "புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப், பகாஅ விருந்தின் பகுதிக்கண்"* தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

(இ - ள்.) ஒளி பொருந்தின வளையினையுடையாய்! ஈதொன்றைக் கேளாய்! தெருவிடத்து நாம் உண்டிகளை ஆடும் மணலாற் செய்த சிற்றிலைக் காலால் அழித்துக் கூந்தலிலே அடைவித்த கோதையை அறுத்து வரியினையுடைய பந்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடி நாம் நோவத் தக்க தொழில்களைச் செய்யுஞ் சிறியனாகிய காவலில்லாதவன், முன்னொரு நாளிலே, அன்னையும் யானுஞ் சேர இருந்த அளவிலே, "இல்லில் உறைகின்றவர்களே! உண்ணப்படுந் தண்ணீரை வேட்டே" னெனச் சொல்லி வந்தவனுக்கு, அன்னை, "விளங்குகின்ற பூணினை யுடையாய்! உண்ணுநீரைத் தகட்டுப் பொன்னாற் செய்த கரகத்தாலே வார்த்து உண்ணப்பண்ணுவித்து வா" வென்று சொன்னாள்; என்று சொல்லுகையினாலே யானுஞ் சிறுபட்டியாயிருக்கின்ற தன்னை அறியாதே சென்றேன்; சென்ற பின்னை அவன் என்னுடைய வளை யணிந்த முன் கையைப் பிடித்து என்னை நலிகையினாலே அலமந்து, "தாயே! இவனொருவன் செய்ததோர் செயலைப் பாராய்" என்றேனாக, அத் தாயும் கூப்பிட்டு ஓடி வருதலைச் செய்ய, அதனை மறைத்து அங்ஙனஞ் செய்ததனை யான் "உண்ணுநீர் விக்கி வருந்தினான் காண்" என்று ஓர் பொய்யைக் கூறினேனாக, அத் தாயுந் தன்னை முதுகைப் பலகால் அழித்தழித்துத் தடவப், பின்னை என்னைத் தன் கடைக் கண்ணாலே கொல்வான்போலே பார்த்துத், தன் மனமகிழ்ச்சியைத் தருங் கூட்டத்தை அக்கள்வனாகிய மகன் செய்தான்! இதுகாண் நிகழ்ந்தது.

இதனைக் கேட்டுழித் தலைவி இருவகைக் குறியும் பிழைத்தலிற் "காணா வகையிற் பொழுதுநனி யிகப்பினுந், தானகம் புகாஅன் பெயர்த லின்மையிற், காட்சி யாசையிற் களம்புக்குக் கலங்கிக்"* கையற்றாற்போலத் தலைவனும் இருவகைக் குறியும் பிழைத்தலிற் றலைவியைக் காணாய்க் காட்சியாசையிற் கலங்கி வேட்கையின் மயங்கினானாதலின், நம் மனைக்கண்ணே உண்டிக்காலத்தைக் கருதி வந்து தன் ஆற்றாமை மிகுதியான் இவளை முன்கைபற்றி நலித்தான்;[1] இவளும் அதனை மறைத்து விட்டாள்; இனி இவட்கும் அவனைக் கூடுதல் கருத்தாயிருந்தது; இனி, அவனைக் கூடுவ ளெனத் தோழி கருதுவளாதலின் வேறு மொருபொருள் நுதலிவந்ததாயிற்று.

---

* தொல். பொருள்: க0எ.

(பாடம்) 1. நலிந்தான்.

'நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி' யென்றதனான் ஒரு நிலமாயிற்று 'கடைக்கணாற் கொல்வான்போ னோக்கி' யென்றதன்கட் கண்ணிற்குக் கொலைத் தொழில் கூறிற்று. அது வினையுவமத்தின் வகை.

இதனாற் றோழிக்கு நினைத்தல் பிறந்தது.

"ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலால்"* என்பதனுள் "இய" வென்றதனாற் பன்னீரடியின் இகந்து ஒருபொரு ணுதலி வருங் கலி வெண்பாட்டும் உளவென்று கோடலின், இது பன்னீரடியின் இகந்து ஒருபொரு ணுதலி வந்த கலிவெண்பாட்டு. (கரு)

ருஉ

முறஞ்செவி மறைப்பாய்பு முரண்செய்த புலிசெற்று
மறந்தலைக் கொண்ட நூற்றுவர் தலைவனைக்
குறங்கறுத் திடுவான்போற் கூர்நுதி மடுத்ததன்
நிறஞ்சாடி முரண்தீர்ந்த நீண்மருப் பெழில்யானை
மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் கிளைநாப்பண்
கல்லுயர் நனஞ்சாரற் கலந்தியலு நாடகேள்;

தாமரைக் கண்ணியைத் தண்ணறுஞ் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்
மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பலிபெறூஉம்
அணங்கென அஞ்சுவர் சிறுகுடி யோரே;
ஈர்ந்தண் ஆடையை எல்லி மாலையை
சோர்ந்துவீழ் கதுப்பினாள் செய்குறி நீவரின்
ஒளிதிகழ் ஞெகிழியர் கவணையர் வில்லர்
களிறென ஆர்ப்பவர் ஏனல்கா வலரே;

ஆர மார்பினை யண்ணலை யளியை
ஐதக லல்குலாள் செய்குறி நீவரின்
கறிவளர் சிலம்பில் வழங்க லானாப்[1]
புலியென் றோர்க்குமிக் கலிகே[2] ழூரே;

எனவாங்கு,

விலங்கோரார் மெய்யோர்ப்பின் இவள்வாழாள்
புலம்புகழ் ஒருவ யானும் வாழேன் [இவளன்றிப்

* தொல். பொருள்: சசுரு.
(பாடம்) 1. செறிதலானாப். 2. கலிகெ.

அதனாற், போதியவிழ்[1] வைகறை வந்துநீ குறைகூறி
வதுவை யயர்தல் வேண்டுவ லாங்குப்
புதுவை போலுநின் வரவுமிவள்
உரு. வதுவைநாண் ஒடுக்கமுங் கண்குவல் யானே.

இஃது இரவுக்குறிவந்த தலைவனை எதிர்ப்பட்டுத் தோழி இரவுக் குறியது ஏதமும், ஏதத்தால் வருந் துன்பமுந் தன் உள்ளத்து விழைவுங் கூறி வரைவுகடாயது.

(க - ௬) முறஞ்செவி............நாடகேள் :—

(இ - ள்.) முறம்போலுஞ் செவியாகிய மறைப்பிடமாக வந்து பாய்ந்து மாறுபாடுசெய்த புலியைக்கோபித்து, மறத்தைத் தம் மிடத்தே கொண்ட நூற்றுவர்க்குத் தலைவனாகிய துரியோதனனைக் குறங்கில் உயிரைப் போக்குகின்ற பீமசேனனைப்போலே, தன்னுடைய நீண்ட கோட்டினுடைய[2] கூரிய முனையாலே குத்திப், புலியினது மருமத்தைத் திறந்து மாறுபாடுதீர்ந்த அழகினையுடைய யானை, மல்லரை மறத்தைக்கெடுத்த திருமால்போலே, கல்லுயர்ந்த அகற்சியை யுடைய சாரலிற் றன் சுற்றத்திற்கு நடுவே கூடித்திரியும் நாடனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேட்பாயாக !

'முறஞ்செவி......செற்' றென்பது உறுப்பறை பற்றிய வெகுளி. 'மால்போ' லென்பது பெருமிதம்பற்றிய உவமம். செவிமறைப்பப் பாய்ந்த புலியைச் செற்ற தன்மை தமது களவொழுக்க மிடமாக அலர் கூறிய அயலாரைக் கோபித்ததாகவும், அதனைக் குத்தி மாறுபாடு தீர்ந்த யானை தலைவன் வரைந்து கொண்டால் அயலாரைத் தாம் வென்ற தன்மையாகவும், யானை கிளைநாப்பட் கலந்தியலுதல் இனித் தலைவன் சுற்றத்தாரிடைப் பொருந்தியிருந்து இல்லறம் நிகழ்த்துந் தன்மையாகவும் உள்ளுறையுவமங் கொள்க. இது வினையுவமப் போலி.

'குறங்கறுத்திடுவான்போல்,' 'மால்போ' லென்பன ஏனை யுவமம். அவையும் உள்ளுறையுவமத்திற்குச் சிறப்புக்கொடுத்து உள்ளுறை யுவமம் போலத் திணையுணர்தலைத் தள்ளாவாய் நின்றன.

(எ - க0) தாமரைக்............யோரே :—

(இ - ள்.) தாமரைப் பூவாற் செய்த கண்ணியை யுடையையாய்த், தண்ணிய நறிய சந்தனத்தை யுடையையாய், ஒத்த இதழாற் கட்டின கோதையையுடையாள் செய்த குறியிடத்தே நீ வருவையாயின், மணம் நாறுகின்ற நாற்றத்தை யுடையவாய மலைக்கண்ணே நின்று பலியைக் கொள்ளும் அணங்குகளிலே ஓர் அணங்கென்று கருதிச் சிறுகுடி யிலுள்ளோர் அஞ்சுவர்;

(பாடம்) 1. போதவிழ். 2. கோட்டினையுடைய.

தாமரைப்பூக் குறிஞ்சிக்கண் வந்தது.

(கக - கச) ஈர்ந்தண்...........வலரே :—

(இ - ள்.) பகற்காலத்துத் தீர்த்தமாடுகின்ற நின் ஒழுக்கத்திற் கேற்ற ஈரத்தினுற் றண்ணிதாகிய ஆடையை யுடையையாய், இராக் காலத்துப் புணர்ச்சிக்கு உரியனவற்றை அணிகின்ற இயல்பினை யுடையையாய், நீ வரைந்து கோடலைக் குலைந்து ஆயத்தார் விரும்புகின்ற மயிரினையுடையாள் செய்த குறியிலே வருவையாயின், நீ[1] கோடு முதலியவற்றைக் குறித்துச்செய்யுங் குறிகளாலே, ஒளி விளங்குகின்ற குறைக்கொள்ளியையுடையராய்க் கல்லெறியுங் கவணையுடையராய் வில்லினையுடையராய்க் களிறு வந்ததென்று கருதித் தினைப் புனத்தைக் காக்கின்றவர்கள் ஆரவாரிப்பார்கள் ;

மாலை முதலியன பாரத்தாற் குலைந்து வீழ்கின்ற கதுப்புமாம்.

(கரு - கஅ) ஆர...........ழரே :—

(இ - ள்.) ஆரம் அணிந்த மார்பினை யுடையையாய்த், தலைமையை யுடையையாய், அருளுடையையாய், மெல்லிதா யகன்ற அல்குலையுடையாள் செய்த குறியிலே நீ வருவையாயின், நின்னைக் கண்டு விலங்கு முதலியன வெருவி ஓடுகின்ற ஓசையாலே, மிளகு வளர்ந்த மலையிலே உலாவுதலை அமையாத புலி யென்று இந்தச் செருக்குப் பொருந்தின ஊர் ஓராநிற்கும் ;

(கசு) எனவாங்கு :—

அசை.

(உ0 - உ௫) விலங்கோரார்...........யானே :—

(இ - ள்.) யாவரும் அறிவைப் புகழப்படும் ஒப்பில்லாதவனே ! அங்ஙனம் அவர் வேறாக ஓராராய், மெய்யாக ஓர்ப்பராயின் இக்களவொழுக்கம் அறிந்தாரென்று இவள் உயிர்கொண்டிராள்; இவளையொழிந்து யான் உயிர் வாழேன்; ஆகையினாலே நீ நின் காரியத்தினைப் பலர்க்குக் கூறி அவர் உடன்பட்ட பின்பு பூக்கள் அலர்கின்ற விடியற் காலத்திலே வந்து வரைந்து கொள்ளுதலை விரும்பாநின்றேன்; அதற்குக் காரணம் என்னெனில், அப்பொழுது நீ புதியாய் போல வரும் நின் வரவையும், இவள் கலியாணத்திற் றோன்றிய நாணால் ஒடுங்கியிருக்கும் ஒடுக்கத்தையும் யான் காண்பே னுதலா லென்றாள்.

ஏகாரம் பிரிநிலை.

இவர்கள் முன்னர்க் களவொழுக்கம் ஒழுகியவாறும், அக்காலத்து அவன் புதியனாக நடித்தவாறும், இவள் ஒடுங்கியிருந்தவாறும் பிறர்

(பாடம்) 1. இக்.

அறியாராதலின், இத்தாழிசைகள் "பொழுது மாறுங் காப்புமென் றிவற்றின்"* என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்திற் கூறிய காப்பின் வழுவுணர்த்தியன.

இதனாற் றலைவற்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

"ஏவன் மரபி னேனோரும்"† என்னுஞ் சூத்திரத்தில் நால்வகை வருணத்தாருங் களவொழுக்கத்திற்கு உரியரென்றலின் அந்தணன் களவொழுக்கங் கூறினார்.

இது தரவுந் தாழிசைக்குஞ் சிறிது பொருந்திய இடைநிலைப் பாட்டுந் தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கசு)

ருங

வறனுறல் அறியாத வழையமை நறுஞ்சாரல்
விறன்மலை வியலறை வீழ்பிடி யுழையதா
மறமிகு வேழந்தன் மாறுகோள் மைந்தினால்
புகர்நுதல் புண்செய்த புய்கோடு போல
உயர்முகை நறுங்காந்தள் நாடோறும் புதிதீன
அயல்நந்தி அணிபெற அருவியார்த் திழிதரும்
பயமழை தலைஇய பாடுசால் விறல்வெற்ப ;

மறையினின் மணந்தாங்கே மருவறத்[1] துறந்தபின்
இறைவளை நெகிழ்போட ஏற்பவும் ஒல்லுமன்
அயலலர் தூற்றலின் ஆய்நலன் இழந்தகண்
கயலுமிழ் நீர்போலக் கண்பனி கலுழாக்கால் ;

இனியசெய் தகன்றுநீ இன்னாதாத் துறத்தலின்
பனியிவள் படரெனப் பரவாமை ஒல்லுமன்
ஊரலர் தூற்றலின் ஒளியோடி நறுநுதல்
பீரல ரணிகொண்டு பிறைவனப் பிழவாக்கால் ;

அஞ்சலென் றகன்றுநீ அருளாது துறத்தலின்
நெஞ்சழி துயரட நிறுப்பவும் இயையுமன்
நனவினால் நலம்வாட நலிதந்த நடுங்களர்
கனவினால் அழிவுற்றுக் கங்குலும் ஆற்றாக்கால் ;

எனவாங்கு,

* தொல். பொருள் : உசுo. † தொல். பொருள் : உச.
(பாடம்) 1. மருவுறத்.

விளியாரோ யுழந்தாறு என்றேழி நின்மலை
முளிவுற வருந்திய முளைமுதிர் சிறுதினை
தளிபெறத் தகைபெற் றாங்குநின்
அளிபெற நந்துமிவ ளாய்நுதற் கவினே.

இஃது ஒருவழித் தணந்து வந்த தலைவற்குத் தோழி தலைவியாற்றாமையும் ஆற்றுவித்தல தருமையுஞ் சொல்லி வரைவுகடாயது.

(க - எ) வறனுற...........விறல்வெற்ப :—

(இ - ள்.) வற்கட முறுதலை அறியாத சுரபுன்னை நெருங்கின நறிய பக்கமலையினையும் விறலினையுமுடைய மலையிடத்து அகற்சியையுடைய பாறையிடத்தே உறையுந் தான் விரும்பின பிடி தன்னிடத்தே யாகையினாலே தனக்கு மாறாகிய யானையைத் தன் நெஞ்சிடத்துக் கொண்ட வலியினாலே அதன் புகரையுடைய நுதலைப் புண்ணாக்கின மற மிகுகின்ற வேழங்குத்தி வாங்கின கொம்புபோல உயர்ந்த முகையினையுடைய நறிய காந்தள் நாடோறும் புதுமையை யுண்டாக்கப் பள்ளங்களெல்லாம் நீர் நிறைந்து அழகு பெறும்படி அருவிகள் ஆரவாரித்துக் குதித்தற்குக் காரணமான பயனைத்தரும் மழையை யிடத்தே கொண்ட பெருமையமைந்த வெற்றியையுடைய வெற்பனே!

நறிய காந்தள், குத்தி வாங்கின கொடிய கொம்புபோல, நாடோறும் அரும்பு ஈன என்றதற்கு, நற்குணமுடைய நீ வரையாதிருத்தலிற் கொடியையாய்த் தோன்றாநின்றா யென்றும்; அயல் நந்தி அணிபெறும்படி அருவியார்த்து இழிதற்குக் காரணமான மழைதழீஇய வெற்பென்றதற்கு, அயலாரிடத்தே நிலைபெறும்படி அலராகாநின்றது நீ இங்ஙனம் வந்து செய்கின்ற தலையளி யென்றும் உள்ளுறை யுவமங் கொள்க. இது பயவுவமப்போலி.

'கோடுபோல' வென்ற ஏனையுவமம் உள்ளுறையுவமத்திற்குச் சிறப்புக்கொடுத்து உள்ளுறையுவமம் போலத் திணையுணர்தலைத் தள்ளாதாகி நின்றது.

(அ - கக) மறையினின்...........கலுழாக்கால் :—

(இ - ள்.) அயலிலுள்ளார் அலர்தூற்றுகையினாலே கண்கள் ஆய்ந்த தம் நலத்தை இழந்தன, அவ்வளவிலே நில்லாதே பின்னர்க் கண்கள் கயல் காலுகின்ற நீர்போல நீர்விழாத காலத்துக் களவிடத்துக் கூடி அக்களவொழுக்கத்தை நிகழ்கின்ற காலத்தே மருவுதலறும்படி[1] நீ அருமைசெய் தயர்த்த பின்னர் இறையிற் கிடக்கின்ற வளைகள் நெகிழ்ந்து கழலாநிற்க அவ் வருத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கவும் பொருந்தும்; அதனாற் பெற்றதென்? அக் கண்கள் அதற்கு இயைகின்றன வில்லையே;

(பாடம்) 1. மருவுத லறும்படி.

'மன்' ஒழியிசை.

(௧௨ - ௧௫) இனியசெய்...........பிழவாக்கால் :—

(இ - ள்.) ஊரிலுள்ளார் அலர்தூற்றுகையினாலே நறிய நுதல் ஒளி கெட்டுப் பீர்க்கம்பூவினது அழகைத் தான் கொண்டு பிறையினது அழகை இழவாத காலத்து இயற்கைப்புணர்ச்சியிடத்துத் தெளிவகப்படுத்து இட்டுப் பிரிதலையுஞ் செய்து பின்னர் இன்னாதாம் படி நீ அருமைசெய் தயர்த்த பின்னர் இவள் வருத்தந் தெய்வத்தால் வந்ததோர் நடுக்கமென்று தெய்வத்திற்குப் பரவுக்கடன் பூணுமையும் பொருந்தும்; அதனாற் பெற்றதென்? அந் நறுநுதல் அதற்கு இயைகின்றதில்லையே;

அமர்ந் தென்பதும் பாடம்.

(௧௬ - ௧௯) அஞ்சலேன்...........ஆற்றக்கால் :—

(இ - ள்.) பகலிடத்தே அழகு கெடும்படி எம்மை நலிதலைத் தந்த நடுங்குதற்குக் காரணமான வருத்தம் கங்குலிற்[1] கனவின்கண்ணும் வந்து வருத்த முறுத்தி* இவளாற்றாத காலத்து இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கண் தெளிவகப்படுத்தி இட்டுப் பிரிதலைச்செய்து பின்னர் நீ அருளாதே அருமைசெய் தயர்த்த பின்னர் இவள் நெஞ்சழிவதற்குக் காரணமான வருத்தம் இறந்துபாடெய்துவியா நிற்கவும் உயிரைப் போகாமல் நிறுத்தவும் பொருந்தும்; அதனாற் பெற்றதென்? அக்கனவின் ஆற்றல் அதற்கு இயைகின்றதில்லையே;

(௨௦) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று யான் கூறும்படியாக ;

'ஆங்கு': அசை.

(௨௧ - ௨௪) விளியாநோ...........கவினே :—

(இ - ள்.) கெடாத நோயாலே வருந்தி அமையாத என் தோழி மலையிடத்து முளிதலுறும்படி வருந்திய முளைத்தல் மிக்க சிறிய தினை மழையைப் பெற அழகு பெற்றாற்போல இவள் ஆய்நுதற்கவின் நின் அளியைப் பெற அழகு பெறும்.

இட்டுப் பிரிவிரங்கலையும் அருமைசெய் தயர்த்தலையும் பின்பு நூல் செய்தோர் ஒருவழித் தணத்தலென்று பெயர் கூறியவாறு காண்க.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இது தரவுந் தாழிசையுந் தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௧௭)

* கலி. ௪௧: ௩ - ௪.

(பாடம்) 1. தங்குதலிற்.

ருசு

கோடியவுங் கோட்டவும் நீரின்றி நிறம்பெறப்
பொடியழற் புறந்தந்த பூவாப்பூம் பொலன்கோதைத்
தொடிசெறி யாப்பமை யரிமுன்கை யணைத்தோளாய்
அடியுறை யருளாமை யொத்ததோ நினக்கென்ன
நரந்தநா றிருங்கூந்தல் எஞ்சாது நனிபற்றிப்
பொலம்புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகழிகை
நலம்பெறச் சுற்றிய குரலமை யொருகாழ்
விரன்முறை சுற்றி மோக்கலு மோந்தனன்
நறாஅவவிழ்ந் தன்னவென் மெல்விரற் போதுகொண்டு
செறாஅச் செங்கண் புதைய வைத்துப்
பறாஅக் குருகின் உயிர்த்தலு முயிர்த்தனன்
தொய்யி லிளமுலை யினிய தைவந்து
தொய்யலந் தடக்கையின் வீழ்பிடி யளிக்கும்
மையல் யானையின் மருட்டலும் மருட்டினன்;
அதனால்,
அல்லல் களைந்தனன் தோழி நந்நகர்
அருங்கடி நீவாமை கூறின் நன்றென
நின்னொடு சூழ்வல் தோழி நயம்புரிந்
தின்னது செய்தா ளிவளென
மன்னா வுலகத்து மன்னுவது புரைமே.

இது கைப்பட்டுக் கலங்கிய வருத்தத்தைக் களைந்தே னென உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற்கண் தலைவி கூறியது. அது நொது மலர் வரைவிற்கு மணமுரசு இயம்பிய வழி ஆண்டானும் பிற வாண்டானுந் தோழிக்கு இன்னவாறு கூட்டம் நிகழ்ந்த தெனக் கூறி, அதனை நமர் அறியக் கூறல்வேண்டுமென்றுந் தலைவற்கு நம் வருத்தம் அறியக் கூறல்வேண்டுமென்றுந் தலைவி கூறுதற்கண் நிகழ்வது.

(இ - ள்.) கொடியி லுள்ளனவுங் கோட்டி லுள்ளனவுமாகிய பூவாக நீரின்றாயிருக்க நிறம் பெறும்படி பொடியினையுடைய நெருப் பாற் பண்ணப்பட்ட பொற்பூவாற் செய்த கோதையினையுந், தொடி செறிந்த கட்டுவடங்கள் அமைந்த அழகினையுடைய முன் கையினையும் அணைபோலும் மெல்லிய தோளையுமுடையாய்! நின் அடியிலே யான் உறைதற்கு நீ அருளாதிருத்தல் நினக்குப் பொருந்தின தொன்றோ வென்று கூறிப் பொன்னாற் செய்த மகர வாயாகச் சமைந்த தலைக்

கோலம் விழுங்கிக் கிடந்த நரந்தம்பூ நாறுங் கரிய கூந்தலின் முடியை ஒழியாமல் மிகப் பிடித்து அதிலே நன்மை பெறும்படி கட்டின பற்றமைந்த ஒரு மாலையை விரலாலே முறையாகச் சுற்றி அதனை மோந்து பார்த்தலையுஞ் செய்தான்; அதுவேயன்றி நறவம்பூ அலர்ந்தாற்போன்ற என்னுடைய மெல்லிய விரலையுடைய கையைத் தாங்கிக்கொண்டு அருளையுடைய தன் சிவந்த கண் மறையும்படி வைத்துக் கொல்லன் உலை மூக்கு வெவ்விதாய் உயிர்க்குமாறு போல உயிர்த்தலையுஞ் செய்தான்; அதுவேயன்றித் தொய்யில் எழுதின இளைய முலையை இனியவாகத் தடவி அத் தொய்யிலைக் கொண்டுவந்த தடக்கையினாலே, தான் விரும்பின பிடியை அருள் செய்யும் மயக்கத்தையுடைய யானைபோல, மெய்ம் முழுதினையுந் தடவுதலையுஞ் செய்தான்; அச் செயலாலே யான் கைப்பட்டுக் கலங்கிய வருத்தத்தைத் தோழீ! போக்கினேன்; இனித் தோழீ! நீயும் யான் விரும்பிய விருப்பத்தின் மணம்புரிந்து நின் மகள் நங் குடிக்கு வடுவாகாமற் கற்புக் கடம்பூண்டாளென்று நம்முடைய மனைக்கண் நிகழ்கின்ற அரிய மணம் அவனை விட்டு நீங்காமல் யாய்க்கு அறத்தொடு நிலைவகையாற் கூறின் அது நமக்கு நல்லதொன்றென்று கருதி நின்னோடு உசாவுவேன்; நீ இங்ஙனம் கூறின் நிலை நில்லாத உலகத்திலே நிலை நிற்பதோர் புகழ் நமக்குப் பொருந்தும்;

இது தலைவி கைப்பட்டுக் கலங்கிப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமை தோழிக்குக் கூறினாள், அவள் அறத்தொடு நிற்றல் கருதி. இஃது "உண்மை செப்ப" லென்னும் அறத்தொடு நிலையாம்.*

இதனாற் றலைவிக்குக் கைம்மிகல் பிறந்தது.

சுரிதகத்து இருகால் 'தோழி' யென்றல் நாணுத் தளையாக மறைகரந்தவாறு காத்த தோழிக்கு முகமனாக.

விரல், ஆகுபெயர். பறூஉக்குருகு: பறவாக்குருகு; வெளிப்படை விகாரம். புரையும் ஈற்றுமிசை யுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டது.

இஃது 'அதனை' லெனத் தனிச்சொற் பெற்றும் அடக்கியலில்லாச் சுரிதகத்தோடு அடிநிமிர்ந்தோடிய பாநிலைவகைக் கொச்சகக்கலிப்பா. (கஅ)

ருரு

மின்னொளிர் அவிரறல் இடைபோழும் பெயலேபோல்
பொன்னகை தகைவகிர்[1] வகைநெறி வயங்கிட்டுப்
பொழிடை[2] யிட்ட கமழ்நறும் பூங்கோதை
இன்னகை யிலங்கெயிற்றுத் தேமொழித் துவர்ச்செவ்வாய்
ரு. நன்னுதால் நினக்கொன்று கூறுவாங் கேளினி;

*தொல். பொருள்: உ0எ.

(பாடம்) 1. பொன்னகைத் தைவகிர். 2. பொழிலிடை.

நில்லென நிறுத்தான் நிறுத்தே வந்து
நுதலும் முகனுந் தோளுங் கண்ணும்
இயலுஞ் சொல்லும் நோக்குபு நினைஇ
ஐதேய்ந் தன்று பிறையு மன்று
மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று
வேயமன் றன்று மலையு மன்று
பூவுமன் றன்று சுனையு மன்று
மெல்ல இயலும் மயிலு மன்று
சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று ;

எனவாங்கு,

அனையன பலபா ராட்டிப் பையென
வலையர்[1] போலச் சோர்பத னொற்றியேன்[2]
நெஞ்சு நெகிழ்ந்த செவ்வி காணூஉப்[3]
புலையர் போலப் புன்கண் நோக்கித்
தொழலுந் தொழுதான் தொடலுந் தொட்டான்
காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களி றன்னோன்
தொழூஉந் தொடூஉமவன் றன்மை
யேழைத் தன்மையோ இல்லை தோழி.

இது "பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி, யொருமைக் கேண்மையி னுறுகுறை தெளிந்தோ, ளருமை சான்ற நாலிரண்டு வகையிற், பெருமை சான்ற வியல்பின்கண்"* தலைவி கூறியது. என்றது, "ஒருமைக்கேண்மையின் உறுகுறை - தான் அவளென்னும் வேற்றுமையில்லாத நட்பினாலே தோழி தனக்கு வந்து கூறிய குறையை; பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கித் தெளிந்தோள் - முன்னர்த் தெய்வப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமை நோக்கி அது காரணத் தான் முடிப்பதாகத் தெளிந்த தலைவி; அருமைசான்ற நாலிரண்டு வகையில் - தான் முன் அருமை யமைந்துநின்ற நிலையாற் றலைவன்கண் நிகழ்த்திய மெய்தொட்டுப் பயிறன் முதலிய எட்டினாலே; பெருமைசான்ற இயல்பின் கண்ணும் - தனக்கு உளதாம் பெருமை கூறுதற்கு அமைந்ததோர் இயல்பின் கண்ணும் : எ - று." இதனாற் போந்த பொருள் தலைவன் இத்துணை இளிவந்தன செய்யவும் யான் நாணும் மடனும் நீங்கிற்றிலேனென்று தன் பெருமை தோழிக்குக் கூறுதலாயிற்று.

* தொல். பொருள் : கக்க.
(பாடம்) 1. வலைவர். 2. ஒற்றிப். 3. (இவ்வரி விடுபட்டுள்ளது.)

(க - ௫) மின்னொளிர்...........கேளினி :—

(இ - ள்) ஒளிர்கின்ற மின்னினது விளங்குகின்ற அறுதிகள் இடையே பிளந்தோடும் மேகங்கள்போலே பொன்னைக் கூறுபடுத்தின அழகினையுடைய வகிர்களை ஐந்து பகுதியையுடைய* நெறித்த மயி ரிடத்தே விளங்க விட்டுப் பின்னால் தாழம்பூ வகிர்ந்தவற்றையும்[1] இடை யிலேயிட்டு முடித்த மிகவும் நாறுகின்ற பூமாலையினையும் இனிய நகை யினையும் இலங்குகின்ற எயிற்றினையும் இனிய மொழியினையும் இயல் பான சிவப்பாற் சிவந்த வாயினையுமுடைய நன்றாகிய நுதலினையுடை யாய்! நினக்கு ஒரு வார்த்தை கூறுவேம்; அதனை இப்பொழுது கேள்!

'இட்டு' என்னுஞ் செய்தெனெச்சம் 'இட்ட' வென்னும் பெயரெச்சத் தோடு முடிந்து, அது 'நன்னுத' லென்னும் பெயரோடு முடிந்தது. 'கூறுவா' மென்றது உயர்த்துக் கூறல்;† உளப்பாடன்று, வயங்க: விகாரம்.

(சு - உ௩) நில்லென...........தோழி :—

(இ - ள்.) "நீ போகாதே நில்" லென்று என்னை நிறுத்தினான்; நிறுத்தி அணுக வந்து நுதலையும் முகத்தையுந் தோளையுங் கண்ணையுஞ் சாயலையுஞ் சொல்லையும் நோக்காநின்று உவமையைக் கூற நினைந்து, "நுதல் வியப்பை யுடைத்தாய்த் தேய்ந்தது, ஆயினும் பிறையுமன்று; முகம் மறுவற்றது, ஆயினும் மதியுமன்று; தோள் வேயின்றன்மை நெருங்கிற்று, அது பிறக்கும் இடமன்று; கண் பூவின்றன்மை நெருங் கிற்று, அது பிறக்கும் இடமன்று; சாயலிருந்தபடி மெத்தென நடக்கும், மயிலுமன்று; சொல்லுச்சொல்லத் தளரும், ஆயினுங் கிளியு மன்று" என்று அவ்விடத்து அத்தன்மையனவாகிய உறுப்புக்கள் பல வற்றையும் பொய்பாராட்டி வலையர் அம் மாக்களின் சோர்வைப் பார்க்குமாறுபோல என் நெஞ்சழிந்த செவ்வியைப் பார்த்துப், புலையர் நோக்குமாறுபோல வருத்தமுண்டாக நோக்கித் தொழுதலைச் செய் தான்; தீண்டுதலையுஞ் செய்தான்; மதத்தான் அறிவிழந்து பரிக்கோ லெல்லையில் நில்லாத கடிய களிற்றை‡ யொப்பான் பலகாலுந் தொழு வதுஞ் செய்யும்; தீண்டுவதுஞ் செய்யும்; ஆதலால் தோழி! அவன் குணத்தில் அறியாமையாகிய குணமோ இல்லை;

இவன் இங்ஙனமாகவும், யான் நாணும் மடனும் நீங்காமை நின்றே னெனத் தலைவி தன் பெருமைசான்ற இயல்பு கூறினாள்.

இதனுட் 'பாராட்டி' யெனப் பொய் பாராட்டலுஞ், 'சோர்பத னொற்றி' யென நெஞ்சு நெகிழ்ந்த செவ்வி கூறினமையிற் கூடுதலுறுத

---

* சுருள், குரல் அளகம், துஞ்சுகுழல், கொண்டை.
† தொல். பொருள்: உஎ. ‡ கலி உ - உசு.
(பாடம்) 1. உதிர்ந்தவற்றையும்.

லும்,' புலையர்போல...நோக்கி' யென நீடு நினைந்திரங்கலுந், 'தொழலுந் தொழுதா' னென இடம்பெற்றுத் தழாலுந், 'தொடலுந் தொட்டா' னென மெய்தொட்டுப் பயிறலுங், களிறுபோல அறிவினெல்லையினில்லாதவ னெனத் தீராத் தோற்றமும் ஒருவாற்றாற் கூறிய வாறு காண்க.

இதனாற் றோழிக்கு நினைத்தல் பிறந்தது.

“உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை” என்னுஞ் சூத்திரத்து “உள்ளுங்காலை” யென்றதனாற், 'பிறையுமன்று,' 'மதியுமன்று', 'மயிலுமன்று,' 'கிளியுமன்' றென்பன மறுத்தன வென்று கொண்ட வுவமம். “முதலுஞ் சினையுமென் றாயிரு பொருட்கு, நுதலிய மரபி னுரியவை யுரிய”† என்னும் சூத்திரத்தில் “நுதலிய மரபி” னென்றதனான் 'மலையுமன்று' 'சுனையுமன்' றென்பன மலையோடுஞ் சுனையோடும் உவமை கருதாது மலையுள் வேயெழும் இடத்தையுஞ் சுனையுட் பூவெழும் இடத்தையும் நோக்கி வேயையும் பூவையும் மறுத்து நிற்றலின், தோளையுங் கண்ணையும் உணர்த்திநின்ற வென்று கொண்ட உவமம்.

இது தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சுரிதகமும் பெற்றுப் “பாநிலை வகையே”‡ என்பதனால் அகப்பொருளின்கண் வந்த தாவிணைக் கொச்சகம். (கக)

ருசு

ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள் நீர்க்காற்
கொழுநிழல் ஞாழல் முதிரிணர் கொண்டு
கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை
சுவன்மிசைத் தாதொடு தாழ வகன்மதி
தீங்கதிர் விட்டது போல முகனமர்ந்
தீங்கே வருவா ளிவள்யார்கொல் ஆங்கேயோர்
வல்லவன் தைஇய பாவைகொல் நல்லார்
உறுப்பெலாங் கொண்டியற்றி யாள்கொல் வெறுப்பினால்
வேண்டுருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொல் ஆண்டார்
கடிதிவளைக் காவார் விடுதல் கொடியியற்
பல்கலைச் சில்பூங் கலிங்கத்தள் ஈங்கிதோர்[1]
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள் ;

இவளைச், சொல்லாடிக் காண்பேன் தகைத்து ;

* தொல். பொருள் : உஎஅ.
† தொல். பொருள் : உஅக. ‡ தொல். பொருள் : சகஎ
(பாடம்) 1. ளிங்கிதோர்.

நல்லாய் கேள்,

ஆய்தூவி யனமென அணிமயிற் பெடையெனத்
தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினலம்
மாதர்கோள் மானேக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
பேதுறூஉ மென்பதை அறிதியோ அறியாயோ ;

நுணங்கமைத் திரளென நுண்ணிழை யணையென
முழங்குநீர்ப் புணையென அமைந்தநின் தடமென்றோள்
வணங்கிறை வாலெயிற் றந்நல்லாய் நிற்கண்டார்க்
கணங்காகு மென்பதை அறிதியோ அறியாயோ ;

முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையெனப்
பெயல்துளி முகிழெனப் பெருத்தநின் னிளமுலை
மயிர்வார்ந்த வரிமுன்கை மடநல்லாய் நிற்கண்டார்
உயிர்வாங்கு மென்பதை உணர்தியோ உணராயோ;

எனவாங்கு,

பேதுற்றாய் போலப் பிறரெவ்வம் நீயறியாய்
யாதொன்றும் வாய்வாளா திறந்தீவாய் கேளினி
நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்ட நமருந் தவறிலர்
நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப்
பறையறைந் தல்லது செல்லற்க வென்னு
இறையே தவறுடை யான்.

இது "காமஞ் சாலா இளமை யோள்வயி, னேமஞ் சாலா இடும்பை யெய்தி, நன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறத்தாற், றன்னொடு மவ ளொடுந் தருக்கிய புணர்த்துச், சொல்லெதிர் பெறூஅன் சொல்லி யின்புறல், புல்லி தோன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே"* என்பதனாற் றருக்கிச் சொல்லிச் சொல்லெதிர்பெறான் இன்புற்றது.

(க - கஉ) ஊர்க்கால்...........மகள் :—

(இ - ள்.) ஊரிடத்தே வளர்ந்த இளமரக் காவினுள்[1] நீர் ஓடு கின்ற காவிடத்தே நின்ற கொழுவிய நிழலையுடைய ஞாழலினது முதிர்ந்த தொத்துக்களைப் பறித்துக்கொண்டு, பூவும் மயிருந் தம்முள்

* தொல் - பொருள் : ௫0.

(பாடம்) 1. இணர்க்காவினுள்.

மயக்கும்படி முடித்து, வாரி முடிக்கும்படி தலைகூடின மயிர் தோட் கட்டிலே தாதோடே சிறிது குலைந்து வீழ, நிறைந்த மதி இனிய கதிர் களை விட்டாற்போல முகம் ஒளிபொருந்தி,* யான் நிற்கின்ற இவ் விடத்தே வருவாளாகிய இவள் யார்தான்? கொல்லி மலையிலே வல்லவ னாலே பண்ணப்பட்ட ஒப்பில்லாத பாவையோ?† அன்றி அயனாலே நல்ல மகளிருடைய உறுப்புக்களெல்லாவற்றையும்‡ ஒருங்குகொண்டு ஒரு வடிவாகப் பண்ணப்பட்டா ளொருத்தியோ? அன்றி ஆடவர் மேலுள்ள வெறுப்பாலே தன்னைக் கூற்றமென்று அறியாதபடி மறைத் துப் பெண்வடிவு கொண்டு வந்ததோர் கூற்றமோ?§ இந்நிலையை ஓர்ந்து பாராய்! கொடிபோன்ற நுடக்கத்தினையும் எண் கோவையாகிய மேகலையையுஞ் சில பூத்தொழிலையுடைய கலிங்கத்தையு முடையளா யிருந்தாளாதலால் இவ்வூரிடத்துப் பிள்ளையால் மிடிப்பட்டாருடைய செல்வத்தையுடைய மகள்காண்! இவளைக் காத்துப்போந்தவர்கள் இப்பொழுது காவாராய்ப் புறப்பட விடுதல் கொடிது;

(கங) **இவளைச்............நல்லாய்கேள் :—**

(இ - ள்.) இனி இவளை "நல்லாய்! யான் கூறுகின்றதனைக்கேள்!" என்று போகாமற் றடுத்து வார்த்தை சொல்லிப் பார்ப்பேன்'

இஃது ஐயுற்றுத் துணிந்து நெஞ்சொடு கூறியது. மேகலையானுங் கலிங்கத்தானும் ஐயம் நீங்கி மகளென்று துணிந்தான், மனைக்கிழத்தி யாக யான் கோடல் வேண்டுமெனக் கருதி. "மருந்து பிறிதில்லாப் பெருந்துயர்" எய்தினானாதலின் இங்ஙனம் ஐயமும் நிகழ்ந்தது. இவ் வகை உவமைகள், "வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றங், கூறிய மருங் கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்"$ என்பதனாற் கொண்டாம், "அவ்வ மாக்களும் விலங்கு மன்றிப், பிறவவண் வரினுந் திறவதி னாடித், தத்த மியலின் மரபொடு முடியி, னத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே"¶ என்பதனான் ஞாழல் முடித்தா ளென நெய்தற் றலைவிபோலவும், 'ஊர்க் கானி வந்த பொதும்ப' ரென்றதனான் மருதத்துக் கண்டான் போல வுங் கூறிக் குறிஞ்சிப் பொருளாகிய புணர்தனிமித்தம் பொருளாக முடித்தான். இவ்வாறு மயங்கினுங் குறிஞ்சித் துறைப்பாற்பட்ட துறை யுறுப்பான் வந்த தென்க.

(கச - கஎ) **ஆய்தூவி............அறியாயோ :—**

(இ - ள்.) கண்டார் காதல் கோடற்குக் காரணமாகிய மான் போலும் நோக்கத்தினையும் மடப்பத்தினையுமுடைய நல்லாளே! சூட்டு

---

* குறள் - கககஅ.　　† நற் - கரு௨ : அ - கக.

‡ தொல் உவமவியல் : சூ. உச - இளம்பூரணர் உரை-மேற்கொள்.

§ குறள். க0அங : சீவகசிந். உசருக : சிலப். ௫ : உகஅ - உஉங.

$ தொல். பொருள். ௩0எ.　　¶ தொல். பொருள். ௫உக.

மயிரினையுடைய அன்னமென்ன, அழகினையுடைத்தாகிய பெடையினை யுடைய[1] மயிலென்ன, கல்லை யுண்கின்ற அழகிய புறவென்ன, நடையுஞ் சாயலும் மடப்பமுமாகிய நலம் நெருங்கின நின்னுடைய இவ் வெழில் நின்னைக் கண்டவர்களை மயக்கமுறுத்து மென்னும் நிலைமையை நீதான் அறிவையோ? அறியாயோ?

இது நிலம் வரையாது வந்த கைக்கிளை. மயிலும் பிறவுஞ் சினை யொடு சினை யுவமம்:

(கஅ - உக) நுணங்கமைத்...........அறியாயோ :—

(இ - ள்.) வளைந்த முன் கையினையும் வெள்ளிய எயிற்றினையு முடைய அழகிய நல்லாளே! நிறத்தாலுந் திரட்சியாலும் புகரினது நுண்மையையுடைய மூங்கிலென்ன, மென்மையால் நுண்ணிய துகிலினையுடைய அணையென்ன, காமக் கடலை நீந்துதற்குத் தெப்பமாதலான்* முழங்கும் நீரைக் கடக்கும் வேழங்கோலாற் செய்த தெப்பமென்ன, பொருந்திய நின்னுடைய பெருமையையுடைய மெல்லிய தோள்கள் நின்னைக் கண்டவர்களுக்கு வருத்தமா மென்னும் நிலைமையை நீதான் அறிவையோ? அறியாயோ?

(உஉ - உரு) முதிர்கோங்கின்........உணராயோ :—

(இ - ள்.) மயிர் நேரிதான வரிகளையுடைய முன்கையினையும் மடப்பத்தினையுமுடைய நல்லாளே! முற்றின கோங்கமரத்தினது இளைய முகையென்ன, அடிவரைந்து[2] கட்புலனான குரும்பை யென்ன, பெய்தற் றொழிலையுடைய மேகத்தின் றுளியாலுண்டான மொக்குளென்ன, பெருத்த நின்னுடைய இளைய முலைகள் நின்னைக் கண்டவர்களுடைய உயிரை வாங்கிக்கொள்ளு மென்னும் நிலைமையை நீதான் அறிவையோ? அறியாயோ?

(உசு) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று யான் கூறாநிற்க ;

'ஆங்கு' அசை.

(உஎ - ௩௩) பேதுற்றய்...........யான் :—

(இ - ள்.) நீ மயக்கமுற்றாய் போலே பிறருடைய வருத்தத்தை நீ அறியாயாய்க் கேட்டார்க்கு யாதொன்றுஞ் சொல்லாயாய்க் கழிந்து போகின்றவளே! இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்! நீயுங் குற்றமுடையை யல்லை; நின்னை இற்புறத்தே புறப்படவிட்ட றம்

---

* சீவகசிந். உஅ0ச.

(பாடம்) 1. பெடைமையினையுடைய. 2. வடிவு வரைந்து.

முடைய சுற்றத்தாருங் குற்றமுடைய ரல்லர்; குற்றமுடையான் யாவ னென்னில், நிறையழிந்த* கொல்கின்ற யானையை நீர்க்குவிட்டாற் பறைசாற்றிச் செல்லுமாறு போலப் பறைசாற்றிச் செல்வதல்லது பறைசாற்றுமற் செல்லாதொழிக வென்று சொல்லாத இறைவனே யென்க.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவென்னும் அழுகை பிறந்தது.

இது புணர்தனிமித்த மாதலிற் குறிஞ்சியுட் கோத்தார். இது தான் உயிர் கொடுத்தானாகத் தனது நன்மை கூறி அவள் தீங்குங் கூறினான்.

இது முன் ஒரு நெடுவெண்பாட்டும் ஓர் அம்போதரங்கமுந் தனிச் சொல்லுந் தாழிசையும் பின்னும் ஒரு தனிச்சொல்லும் வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகக்கலிப்பா. (௨௰)

௫௭

வேயெனத் திரண்டதோள் வெறிகமழ் வணரைம்பால்
மாவென்ற[1] மடநோக்கின் மயிலியல் தளர்போல்கி
ஆய்சிலம் பரியார்ப்ப அவிரொளி யிழையிமைப்பக்
கோடியென மின்னென அணங்கென யாதொன்றுந்
தேரிகல்லா இடையின்கட் கண்கவர் பொருங்கோட
வளமைசா லுயர்சிறப்பின் நுந்தைதொல் வியனகர்
இளமையான் எறிபந்தோ டிகத்தந்தாய் கேளினி ;
பூந்தண்டார்ப் புலர்சாந்தின் தென்னவ னுயர்கூடல்
தேம்பாய அவிழ்நீலத் தலர்வென்ற அமருண்கண்
ஏந்துகோட் டெழில்யானை ஒன்னுதார்க் கவன்வேலின்
சேந்துநீ இனையையால் ஒத்ததோ[2] சின்மொழி ;
பொழிபெயல் வண்மையான் அசோகந்தண் காவினுள்
கழிகவி னிளமாவின் தளிரன்னாய் அதன்றலைப்
பணையமை பாய்மான்றேர் அவன்செற்றார் நிறம்பாய்ந்த
கணையினும் நோய்செய்தல் கடப்பன்றோ கனங்குழாய் ;
வகையமை தண்தாரான் கோடுயர் பொருப்பின்மேல்
தகையிண ரிளவேங்கை மலரன்ன சுணங்கினாய்
மதவலி மிகுகடாஅத் தவன்யானை மருப்பினுங்
கதவவால் தக்கதோ காழ்கொண்ட இளமுலை ;

*பெருங். (௧) ௩. ௮ : ௧௧௮ - ௧௨௧ : மணி. ௪ : ௩௫ - ௪௪ : ௧௯ : ௨௰ - ௨௩.

(பாடம்) 1. மான் வென்ற. 2. இனையையா யொத்ததோ.

௨௦. எனவாங்கு,

இனையன கூற இறைஞ்சுபு நிலநோக்கி
நினையுபு நெடிதோன்று நினைப்பாள்போல் மற்றாங்கே
துணையமை தோழியர்க் கமர்த்த கண்ணள்
மனையாங்குப் பெயர்ந்தாளென் னறிவகப் படுத்தே.

இதுவும் அது.

(க - எ) வேயெனத்............தேளினி :—

(இ - ள்.) மூங்கிலென்னும்படி திரண்ட தோளினையும், மணம் நாறுகின்ற கடை குழன்ற ஐம்பாலினையும், மானேக்கினை வென்ற மடப்பத்தையுடையநோக்கினையும்,மயில்போன்ற சாயலினையுமுடையையாய், அழகிய சிலம்பு உள்ளிடு மணி ஆரவாரிப்ப, விளங்குகின்ற ஒளியினையுடைய கலங்கள் விளங்க, நுடக்கத்தாற் கொடியென்ன விளக்கத்தான் மின்னென்னக் கட்புலனாகாமையின் வருத்தமென்ன யாதொன்றுந் தெரியாத இடையிடத்தே கண்கள் விரும்பிச் சேர ஓட, நின்னுடைய இளமைப்பருவத்தாலே செல்வம் அமைந்த உயர்ந்த தலைமையினையுடைய நுந்தையுடைய பழமையுடைத்தாகிய அகற்சியையுடைய மனையினின்றும் அடிக்கின்ற பந்தோடே தளர்ந்து ஒதுங்கிப் புறப்படுதலைச் செய்தவளே! இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்!

(அ - கக) பூந்தண்டார்ப்............சின்மோழி :—

(இ - ள்.) சிலவான மொழியினையுடையாய்! பூவினையுடைய குளிர்ந்த மாலையினையும் புலர்ந்த சந்தனத்தினையுமுடைய பாண்டியனது உயர்ந்த மதுரையிடத்துத் தேன் பாக்கும்படி அவிழ்ந்த நீலத்தினது அலரை வென்ற போரையுடைய கண்கள் தலையேந்தின கோட்டையும் அழகினையுமுடைய யானையினையுடைய பகைவர்க்கு அப் பாண்டியன் வேல் மனம் வருத்துமாறு போலச்[1] சிவந்து வருத்தஞ் செய்து நீ இத்தன்மையையா யிராநின்றாய், இது நின் இளமைக்குத் தக்கதோ?

கண் சேந்தினையை யென்றது சினைவினை முதலொடு முடிந்தது.

(க௨ - க௫) பொழிபெயல்............கனங்குழாய் :—

(இ - ள்.) பொன்னாற் செய்த குழையினையுடையாய்! பொழிகின்ற பெயல்போலுங் கொடையினையுடைய பாண்டியனது அசோக மரத்தினையுடைய குளிர்ந்த பொழிலிடத்துநின்ற மிக்க அழகினையுடைய இளைய மாவினது தளிரை யொத்த நிறத்தினையுடையாய்! அங்ஙனம் வருத்துதற்கு[2] மேலே பந்தியிலே நிற்றலமைந்த பாய்ந்து செல்லுங் குதிரைபூண்ட தேரையுடைய பாண்டியனாற் செறப்பட்டவர்கள்

(பாடம்) 1. வருந்துமாறு போல நம்மைச். 2. வருந்துதற்கு.

மருமத்தே தைத்த அம்பினுங் காட்டில் நோவைச் செய்தல் உலகிற் கொடுமைகளின் மிக்க கொடுமையன்றோ?

(கசு - ககூ) **வகையமை............இளமுலை :—**

(இ - ள்.) வகுப்பமைந்த குளிர்ந்த தாரினையுடைய பாண்டியனது சிகரங்களையுயர்ந்த பொதியின் மலையிடத்து அழகினையுடைய கொத்துக்களையுடைய இளைய வேங்கைப் பூவையொத்த சுணங்கினையுடையாய்! முத்துவடத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்ட நின்னுடைய இளைய முலைகள் இப் பருவத்திலும் அப் பாண்டியனுடைய மிகுதியையுடைய வலியினையும் மிகுகின்ற கடாத்தினையுமுடைய யானையினுடைய கொம்புகளிலுங் கோபத்தினையுடையவா யிராநின்றன; இக்கொடுமை இப் பருவத்திற்குத் தக்கதோ?

(உ0) **எனவாங்கு :—**

(இ - ள்.) என்று ;

'ஆங்கு' : அசை.

(உக - உச) **இனையன............படுத்தே :—**

(இ - ள்.) இத்தன்மையனவற்றை யான் நெடிதொன்று நினையா நின்று கூற, அதற்கு ஒன்று கூறாதே கவிழ்ந்து நிலத்தைப் பார்த்துப் பின்னை அவ்விடத்தே தோழியரை நினைப்பாள்போலே துணையாய் அமைந்த தோழியர்க்குப்பொருந்தின கண்ணையுடையளாய் என் அறிவைத் தன்னிடத்தே அகப்படுத்திக்கொண்டு தன் மனையிடத்தே மீண்டுபோனாள்.

இஃது "எமஞ் சாலா இடும்பை யெய்தி*"க் கூறினது.

நெடிதொன்று நினையா நின்றென்றது, தான் சிறிதுநாட் சென்றால் வரைந்து கோடலை நினையாநின் றென்றதாகக் கொள்க. 'நினைப்பாள் போ' லென்றதனால் அவன் கூற்றினையும் இதுவு மொன்றெனச் சிறிது கொண்டமையுந் தோன்றிற்று.

இதனாற் றலைவற்கு அசை வென்னும் உவகை பிறந்தது.

இஃது எழுடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (உக)

௨அ

வாருறு வணரைம்பால் வணங்கிறை நெடுமென்றோள்
பேரெழின் மலருண்கண் பிணையெழின் மானோக்கின்
காரெதிர் தளிர்மேனிக் கவின்பெறு சுடர்நுதற்
கூரெயிற்று முகைவெண்பற் கோடிபுரையு நசுப்பினாய்

* தொல். பொருள் : ௧0.

நேர்சிலம் பரியார்ப்ப நிரைதோடிக்கை[1] வீசினை
ஆருயிர் வெளவிக்கோண் டறிந்தீயா திறப்பாய்கேள் ;

உளனுவென் னுயிர்ரையுண் டுயவுநோய் கைம்மிக
இளமையான் உணராதாய் நின்தவ றில்லானுங்
களைநரின் நோய்செய்யுங் கவினறிந் தணிந்துதம்
வளமையாற் போத்தந்த நமர்தவ றில்லேன்பாய் ;

நடைமேலிந் தயர்வுறீஇ நாளுமேன் நலியுநோய்
மடமையான் உணராதாய் நின்தவ றில்லானும்
இடைநில்லா தேய்க்குநின் னுருவறிந் தணிந்துதம்
உடைமையாற் போத்தந்த நமர்தவ றில்லேன்பாய் ;

அல்லல்கூர்ந் தழிவுற அணங்காகி அடருநோய்
சோல்லினும் அறியாதாய் நின்தவ றில்லானும்
ஒல்லையே உயிர்வெளவும் உருவறிந் தணிந்துதஞ்
சேல்வத்தாற் போத்தந்த நமர்தவ றில்லேன்பாய் ;

எனவாங்கு,

ஒறுப்பின்யான் ஒறுப்பது நமரையான் மற்றிந்நோய்
போறுக்கலாம் வரைத்தன்றிப் பேரிதாயிற் போலங்குழாய்
மறுத்திவ்வூர் மன்றத்து மடலேறி
நிறுக்குவேன் போல்வல்யான் நீபடு பழியே.

இதுவும் அது.

(க - சு) வாருறு............திறப்பாய்கேள் :—

(இ - ள்.) கோதுதலுற்ற கடைகுழன்ற ஐம்பாலினையும், வளைந்த இறையினையுடைய நெடிய மெல்லிய தோளினையும், பெரிய அழகினை யுடைய மலர்போலுங் கண்ணினையும், மான்பிணையினது அழகினை யுடைய வெருவின நோக்குப்போலும் நோக்கினையும், மழையைப் பெற்ற தளிர்போலும் நிறத்தினையும், அழகு பெறுகின்ற பிறைபோன்ற நுதலினையும், விழுந்தெழுந்த கூரிய எயிற்றினையும், விழுந்தெழாத முகைபோலும் வெள்ளிய பல்லினையுமுடைய கொடியை யொக்கும் இடையினையுடையாய்! காலுக்குப் பொருந்தின சிலம்பின் உள்ளிடு மணி ஆரவாரிப்ப நிரைத்த தொடியையுடைய கையை வீசினையாய்ப் பெறுதற்கரிய என் உயிரைக்கொண்டு இளமையாற் கைக்கொண்ட தனை அறியாதே போகின்றவளே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்!]

(பாடம்) 1. நிரைதொடி.

(எ - க0) உளனுவேன்...........றில்லேன்பாய் :—

(இ - ள்.) வருத்தத்தினையுடைய காமநோய் கைம்மிகும்படியாக யான் சிறிது உயிருடனே இருக்கும்படி என் உயிரை வாங்கிக்கொண்டு நின் இளமைப்பருவத்தாலே அறியாமற் போகின்றவளே! நின்னிடத்துத் தப்பில்லையாயினும் நின்னை யொழியப் போக்குவார் பிறர் இல்லாத நோயைச்* செய்யும் அழகை யறிந்துவைத்தும் அதன்மேலே ஒப்பித்துத்† தஞ் செல்வச் செருக்காலே புறப்படவிட்ட நும்முடைய சுற்றத்தாரைத் தவறுடையர் அல்ல ரென்று கூறலாமாகிற் கூறு! அஃது அரிது ;

(கக - கச) நடைமெலிந்...........றில்லேன்பாய் :—

(இ - ள்.) அறிவு நிறைவு ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி என்னும் ஒழுக்கந் தேய்ந்து மறத்தலை எனக்கு உறுத்தி நாடோறும் என்னை நலிதற்குக் காரணமான நீ செய்த நோயை நினது மடப்பத்தாலே அறியாமற் போகின்றவளே! நின்னிடத்துத் தப்பில்லையாயினும் நிற்கமாட்டாதே இளைக்கும் இடையையுடைய நின் வடிவை அறிந்துவைத்தும் அதன் மேலே ஒப்பித்துத்† தஞ் செல்வச் செருக்காலே புறப்படவிட்ட நும்முடைய சுற்றத்தாரைத் தவறுடையர் அல்ல ரென்று கூறலாமாகிற் கூறு! அஃது அரிது ;

(கரு - கஅ) அல்லல்கூர்ந்...........றில்லேன்பாய் :—

(இ - ள்.) நெஞ்சழிந்து வருத்தமிக்குக் கெடும்படி வருத்தமாகி மேன்மேலும் அடர்ந்து வருகின்ற காமநோயைக் குறிப்பான் அறிதலன்றிச் சொல்லிக் காட்டினும் அறியாதவளே! நின்னிடத்துத் தப்பில்லையாயினும் ஒழுக உயிரை வாங்காது விரைய உயிரை வாங்கும் நின் வடிவை அறிந்துவைத்தும் அதற்குமேலே ஒப்பித்துவைத்துத் தஞ் செல்வச் செருக்காலே புறப்படவிட்ட நும்முடைய சுற்றத்தாரைத் தவறுடையர் அல்ல ரென்று கூறலாமாகிற் கூறு! அஃது அரிது ;

ஆயினும், 'ஆனு' மெனக் குறைந்து நின்றது. அழிபுக வென்றும் பாடம்.

(ககூ) எனவாங்கு :—

அசை.

(உ0 - உக) ஒறுப்பின்யான்...........பழியே :—

(இ - ள்.) யான் ஒறுத்துக்கூறில் ஒறுப்பது புறத்துப்போதவிட்ட நும்முடைய சுற்றத்தாரை ; நின்னையன்று ; பின்னை இக் காமநோய் பொறுக்கலாம் ‡அளவையுடைத்தன்றி மிகுமாயிற் பொன்னுற் செய்த

---

* குறள் கக0உ. (பாடம்) † ஒப்பனை செய்து.

‡ குறள். க0அக : பரிமேலழகர் உரை.

குழையினையுடையாய்! யான் இங்ஙனம் வருந்துகின்ற நிலைமையைப் போக்கி இவ்வூரின் மன்றத்தின்கண்ணே மடலையேறி நீ எய்துவதொரு பழியை யான்உனக்கு நிறுத்துவேன்போலே இராநின்றேன்; நீ அதனை அறி!

இது “சொல்லெதிர் பெறுஅன் சொல்லி” யின்புற்றது.*

அவளுந் தமருந் தீங்கு செய்தாராக அவளோடு தீங்கைப் புணர்த்துந், தான் ஏதஞ் செய்யாது உயிர் கொடுத்தானாகத் தன்னொடு நன்மையைப் புணர்த்துங் கூறியவாறு காண்க.

அவன் இங்ஙனம் மிகுதி கூறுவான் மடலேறுவேன் போல்வனென ஐயுற்றுக் கூறினான்.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவென்னும் உவகை பிறந்தது.

இஃது ஆறடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் பொருள் பெறாத தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (உஉ)

ருகூ

தளைநெகிழ் பிணிநிவந்த பாசடைத் தாமரை
முளைநிமிர்ந் தவைபோலும் முத்துக்கோ லவிர்தொடி
அடுக்கநா றலர்காந்தள் நுண்ணேர்தண் ஏருருவின்
துடுப்பெனப் புரையுநின் திரண்டநே ரரிமுன்கைச்
சுடர்விரி வினைவாய்ந்த[1] தூதையும் பாவையும்
விளையாட அரிப்பெய்த அழகமை புனைவினை
ஆய்சிலம் பெழுந்தார்ப்ப அஞ்சில இயலுநின்
பின்னுவிட் டிருளிய ஐம்பால்கண் டேன்பால
என்னைவிட் டிகத்தர இறந்தீவாய் கேளினி;
மருளியான் மருளுற இவனுற்ற தெவனென்னும்
அருளிலை இவட்கென அயலார்நிற் பழிக்குங்கால்
வையெயிற் றவர்நாப்பண் வகையணிப் பொலிந்துநீ
தையில்நீ ராடிய தவந்தலைப் படுவாயோ;

உருளிழாய் ஒளிவாட இவனுண்ணோய் யாதென்னும்
அருளிலை இவட்கென அயலார்நிற் பழிக்குங்கால்
பொய்தல மகளையாய்ப் பிறர்மனைப் பாடிநீ
யெய்திய பலர்க்கீத்த பயம்பயக் கிற்பதோ;

* தொல். பொருள் : ௯0. (பாடம்) 1. வரிவாய.

ஆய்தோடி யையுயிர்த் திவனுண்ணேய் யாதென்னும்
நோயிலை யிவட்கென நொதுமலர் பழிக்குங்கால்
சிறுமுத்த னைப்பேணிச் சிறுசோறு மடுத்துநீ
நறுநுத லவரோடு நக்கதுநன் கியைவதோ ;

எனவாங்கு,

அனையவை யுளையவும் யான்நினக் குரைத்ததை
இனையநீ செய்ததுத வாயாயிற் சேயிழாய்
செய்ததன் பயம்பற்று விடாது
நயம்பற்று விடினில்லை நசைஇயோர் திறத்தே.

இஃது இரந்து குறையுற்றுப் பின்னின்ற தலைவன் ஆற்றானாய்த் தலைவியை நோக்கி இங்ஙனம் வருத்துவையாயின் நீ செய்தவம் இன்றாமெனக் கூறியது.

(க - கூ) தளைநெகிழ்........கேளினி:—

(இ-ள்.) முறுக்கு அவிழ்ந்ததும், அரும்புகள் நீருக்குமேலே ஓங்கின பசிய இலையினை யுடையதுமான தாமரையினது வளையம் வளர்ந்தவையிற்றை யொக்கும் முத்தை அழுத்திச் செய்த திரட்சியையுடைய விளங்குகின்ற தொடியினையுடைய, அடுக்கமெல்லாம் நாறுகின்ற கூரிய அழகினையுடைத்தாகிய அலர்களையுடைய காந்தளினது குளிர்ந்த எழுச்சியை யுடைத்தாகிய வடிவினையுடைய துடுப்பென்று கூறும்படியாக ஒக்குந் திரண்ட தம்மில் இணையொத்த மெல்லிய முன் கையினாலே இங்குலிகம் எழுதின ஒளி விரிந்த தொழில்களை யுடையவாகிய வாய்களையுடைய மரத்தாற் செய்த சிறு பானையாலும் பாவையாலும் விளையாடுதற்கு, உள்ளிடு மணியிட்ட அழகமைந்த புனைந்த தொழில்களையுடைய அழகிய சிலம்புகள் மிக ஆரவாரிப்ப அழகினையுடைய சில அடியிடா நடக்கும் நின்னுடைய இளமை நீங்குதலாற் பின்னுதல் விட்டு இருண்ட ஐம்பாலைக் கண்டு என்னிடத்துண்டாகிய அறிவு முதலியன என்னைவிட்டுப் போம்படியாகப் போகின்றவளே ! யான் கூறுகின்றதனை இப்பொழுது கேள் ;

தளை நெகிழ் தாமரை, பிணி நிவந்த பாசடைத்தாமரை, என்க.

(க௦ - கரு) மருளியான்.........படுவாயோ :—

(இ-ள்.) யான் மயக்க முறுகையினாலே அதுகண்டு தானும் மருண்டு இவனுற்ற நோய் யாதுதானென்று கேட்கும் அருள் இவட்கு இல்லை யென்று யான் கூற, அது கேட்டு அயலார் நின்னைப் பழிக்குமளவிற் கூரிய எயிற்றினையுடைய இளைய மகளிர்க்கு நடுவே வகுப்

புடைய கோலத்தாலே பொலிவு பெற்று நீ தைத் திங்களில் நீராடிய* நோன்பின் பயனைப்† பெறுவையோ? பெறாய்காண்!

(கச - கஎ) உருளிழாய்.........கிற்பதோ :—

(இ - ள்.) தலையிற் கிடந்து அசையுந் தலைப்பாளையை யுடையவளே! ஒளி கெடும்படி இவன் மனத்தில் உண்டாகிய நோய் யாதென்று கேட்கும் அருள் இவட்கு இல்லையென்று யான் கூற அதுகேட்டு அயலார் நின்னைப் பழிக்கும் அளவில் நோன்பாகிய விளையாட்டினையுடைய மகளாந் தன்மையை யுடையையாய்ப் பிறர் மனையின்கண்ணே ஐயமேற்றுப் பாடி நீ ஆண்டுப் பெற்றவையிற்றைப் பிறர்க்குக் கொடுத்ததனுலுள்ள பயன் நினக்குப் பயன் தருவதொன்றோ? தாராதுகாண்!

'பொய்தல' அகரஞ் செய்யுள் விகாரம்.

(கஅ - உக) ஆய்தோடி............கியைவதோ :—

(இ - ள்.) ஆராய்ந்திட்ட தொடியினையுடையாய்! நீதான் ஐதாக உயிர்த்து இவன் மனத்திலுண்டாகிய நோய் யாதென்று கேட்கும் நோய் இவட்கு இல்லையென்று யான் கூற அதுகேட்டு அயலார் நின்னைப் பழிக்குமளவிற் சிறிய குழமகனைப் பேணி வளர்த்து அவனுக்கு வேறொருத்தியுடைய பெண்மகளைக்[1] கோடற்குச் சிறுசோற்றைச் சமைத்து ஆயத்திற்கு இட்டு நீ நறிய நுதலையுடைய மகளிரோடே மகிழ்ந்த நோன்பின் பயன் நினக்கு வந்து பொருந்துமோ? பொருந்தாதுகாண்!

(உஉ) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று;

'ஆங்கு': அசை.

(உ௩ - உரு) அனையவை............திறத்தே :—

(இ - ள்.) நீ நெஞ்சுளையவும் யான் நினக்குக் கூறியது, சேயிழாய்! நின்னை நச்சினோர் திறத்தே வருந்தும்படி நீ செய்த கொடுமைக்கு நீ ஓர் உதவி செய்யாயாயின் நீ செய்த அத்தீங்கினாலுள்ள பயன் நின்னைப் பற்றுதல் விடாது,‡ அதுவேயுமன்றி நீ அருளைப் பற்றுவிடுவையாயின் நினக்கு அனையவை பயன் தருதலில்லை.

நச்சினோரெனத் தன்னைப் பிறர்போற் கூறினான். நயம்: அருள். 'அனையவை' யென்றது, தைந்நீராடன் முதலியவற்றை.

---

* பரி. கக : கூக; ஐங்குறு. அச.

† பயன்: சிறந்த கணவற் பெறுதல். ‡ நாலடி க0கூ.

(பாடம்) 1. பெண் மனையை.

இதனாற் றலைவற்கு இழிவு பிறந்தது; தலைவிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடித் தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (உக)

சா0

சுணங்கணி வனமுலைச் சுடர்கொண்ட நறுநுதல்
மணங்கமழ் நறுங்கோதை மாரிவீ ழிருங்கூந்தல்
நுணங்கெழில் ஒண்டித்தி நுழைநோசி மடமருங்குல்
வணங்கிறை வரிமுன்கை வரியார்ந்த அல்குலாய்;

கண்ணார்ந்த நலத்தாரைக் கதுமெனக் கண்டவர்க்
குண்ணின்ற நோய்மிக உயிரெஞ்சு துயர்செய்தல்
பெண்ணன்று புனையிழாய் **எனக்கூறித் தொழூஉந் தொழூதே**
கண்ணுநீ ராக நடுங்கினன் இன்நகாய்
என்செய்தான் கொல்லோ இஃதொத்தன் தன்கண்
பொருகளி றன்ன தகைசாம்பி யுள்ளுள்
உருகுவான் போலும் உடைந்து;

தெருவின்கண், காரண மின்றிக் கலங்குவார்க் கண்டுநீ
வாரண வாசிப் பதம்பெயர்த்தல்[1] ஏதில
நீநின்மேற் கொள்வ தெவன்;

அலர்முலை யாயிழை நல்லாய் கதுமெனப்
பேரம ருண்கணின் தோழி உறீஇய
ஆரஞ ரெவ்வம் உயிர்வாங்கும்
மற்றின்நோய் தீரும் மருந்தருளாய் ஒண்டொடீ;

நின்முகங் காணும் மருந்தினேன் என்னுமால்
நின்முகந் தான்பெறி னல்லது கொன்னே
மருந்து பிறிதியாதும் இல்லேன் திருந்திழாய்
என்செய்வாங் கொல்இனி நாம்;

பொன்செய்வாம்,

ஆறு விலங்கித் தெருவின்கண் நின்றொருவன்
கூறுஞ்சொல் வாயெனக் கொண்டதன் பண்புணராங்

(பாடம்) 1. பெயர்த்த.

தேறல் எளிதென்பாம் நாம் ;

ஒருவன், சாமா றெளிதென்பாம் மற்று ;

சிறிதாங்கே, மாணுவூ ரம்பல் அலரின் அலர்கேன
நாணும் நிறையும் நயப்பில் பிறப்பிலி
பூணாகம் நோக்கி இமையான் நயந்துநங்
கேண்மை விருப்புற் றவனை யெதிர்நின்று
நாணடப் பெயர்த்த நயவர வின்றே.

இது தலைமகற்குக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகளோடு உறழ்ந்து அவனது குறை நயப்பக் கூறியது.

(க - ச) சுணங்கணி............அல்குலாய் :—

(இ - ள்.) சுணங்கு அணிந்த அழகிய முலையினையும், பிறையின் றன்மையைக் கொண்ட நறிய நுதலினையும், நறிய மாலையினையுடைய மணம் நாறுகின்ற மழை விரும்புங் கரிய கூந்தலினையுங், கூர்மையை யுடைய அழகினையும், நோக்கினார் கண் சென்று நுழைந்து பார்க்கும் நுண்மையாலே* அவர்க்கு அறியாமையைக் கொடுக்கும் மருங்குலையும், வணங்குகின்ற இறையினையுடைய வளையணிந்த முன்கையினையுமுடைய ஒள்ளிய தித்தியாகிய வரி நிறைந்த வல்குலை யுடையவளே ;

(ரு - கக) கண்ணார்ந்த............உடைந்து :—

(இ-ள்.) இனிய நகையினையுடையாய்! நின்னை நோக்கித் தொழூஉம்; தொழுதபின், புனையிழாய்! என்னை நோக்கி, உலகத்திற் கண்ணுக்கு நிறைந்த நலத்தினையுடைய மகளிரைக் கண்டவர்களுக்கு உண்ணின்ற காமநோய் மிகும்படி கடுக உயிர்போந் துயரைச் செய்தல் அவர்க்குப் பெண்டன்மை யன்றெனக் கூறிக் கண்ணும் உருக நின்று† நடுங்கினான் ; நடுங்கி இவனொருத்தன் தன்னிடத்துப் பொருகின்ற களிற்றையொத்த தன்மை கெட்டு மனமுடைந்து உள்ளே யுள்ளே உருகுவான் போலே இராநின்றான் ; இவன் ஈண்டுவந்து என்ன காரியஞ் செய்தான்கொ லென்றாள் ;

ஒருத்த னென்பது இடைக்குறைந்து நின்றது.

(கஉ - கச) தெருவின்கண்............தேவன் :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி நீ நம்மாற் றமக்கு நிகழ்ந்ததோர் காரணமின்றியே தெருவின்கட் கலங்குவார் சிலரைக் கண்டு நினக்கு ஏதிலவா யிருப்பனவற்றை நீ நின்மேல் ஏறட்டுக்கொள்கின்ற தன்மை வாரணவாசியிலுள்ளார் பெறும் அருளுடைமையாகிய பதத்தை நீ நின்னிடத்தே ஏறட்டுக் கோடல்காண் ; இது நமக்கு என்னாய் விளையும்?

---

* பொருந. அஉ. † சீவகசிந். சுஅஉ.

பிறர் வருத்தந் தம் வருத்தமாகக்கொண்டு ஒழுகுவதனை வாரண வாசி யென்னும் ஊரிலுள்ளார் பத மென்றாள்.

இது "கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலை"த்* தலைவி கூறியது.

(கரு - உஉ) **அலர்முலை.........நாம்** :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தோழி அடிபரந்த முலையினையும் ஆராய்ந்த பூணினையுமுடைய நல்லாய்! பெரிய அமர்த்த உண்கண் ணினையுடைய நின்[1] தோழி உறுத்தின பொறுத்தற்கரிய மனக்கவற்சி யைச் செய்யும் வருத்தங் கதுமென உயிரை வாங்கும்; அஃது உயிரை வாங்காதபடி ஒண்டொடீ! பின்னை இந்நோய் தீர்தற்குக் காரணமான மருந்தை அருளாய்; அம் மருந்துதான் மிகவும் அரிதன்று; நின்முகங் காண்டல் காரணமாக அதன் காரியமாகப் பிறந்த அருளை மருந்தாதற் றன்மையாக[2] உடையேனென்று கூறுநின்றான்; ஆதலால் அவன்றான் நின் முகத்தை இக்காலத்தே பெறின் அது மருந்தாவதல்லது வேறு சிறிதும் மருந்தில்லையா யிருக்குமாயின், திருந்திழாய்! இனி நாம் என் செய்யக்கடவே மென்றாள்;

'நின்முகங் காணு மருந்தினே' னென்றது தலைவியைக் கருதி. 'மற்று' வினைமாற்று. 'கொன்': காலமுணர்த்திற்று. 'கொல்': ஐயம்.

(உங) **பொன் செய்வாம்** :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி 'பொன் செய்வாம்' என நகைக் குறிப்புக் கூறினாள்.

அஃது "இசைதிரிந் திசைப்பினும்"† என்னும் **பொருளியற் சூத்** திரத்துக் கூறினாம்.

(உச - உசு) **ஆறு.........நாம்** :—

(இ - ள்.) அவள் நகைக்குறிப்புக் கூறிப் பின்னரும்[3] உலக வொழுக்கத்தைத் தப்பி ஒருவன் தெருவின்கண்ணே நின்று கூறுங் கூற்றை உண்மையென்று கொண்டு அதன் உண்மையை உணராமாய் நாம் அதனைத் தெளிதல் எளிதென்று சொல்லக்கடவே மென்றாள்;

'நாம்' என்றது உயர்த்துக்கூறியது; உளப்பாடுமாம்.

(உஎ) **ஒருவன்...........மற்று** :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தோழி பின்னை நின் கருத்து இதுவாயின் ஒருவன் சாந் தன்மை எளிதென்று கூறக்கடவே மென்றாள்;

'என்பாம்' : உளப்பாடு.

---

* தொல். பொருள் : கசுக. † தொல். பொருள் : கசுரு.

(பாடம்) 1. என். 2. மருந்தாகற் றன்மையாக. 3. பின்னும்.

(உஅ - ஙஉ) சிறிதாங்கே............வின்றே:—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி மாட்சிமைப்படாத இவ்வூரில் அம்பல் இனி அலரினாலே அலர்வதாகவென்று கருதி நாணையும் நிறையையும் விரும்புதலில்லாத, குடிப்பிறப்பிற்கு உரிய ஒழுக்க நெஞ்சு[1] இல்லாதவனுக்கு அவன் இறந்துபடுமென்று கூறுகின்ற அத்தன்மையே மிக இன்று காணென்றாள். அதுகேட்ட தோழி, நின் பூணாகத்திற் புணர்ச்சியை மனத்தாற் கருதி இரவுந் துயில்கொள்ளானாய் நங் கேண்மையை நயந்து நம்மை விருப்புற்றவனை நாண் அடுகையினாலே எதிர்நின்று மீட்ட நயப்பாடு வருதலின்று; அதற்குத் தக்கது அறிவாயென்றாள்.

'சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர, வனைநால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே'* என்பதனான், 'நாணு நிறையு நயப்பில் பிறப்பிலி' எனச் சினம்பற்றி வரினும் அஃது அவன் காதலைச் சிறப்பித்து வருதலின் அமைந்தது. 'பிறப்பிலி' பெயர் மாத்திரையாய் இல்லாதவென்னும் பெயரெச்ச மறைக்கு முடிவாய் நின்றது. பிறப்பிலிக்கு ஆங்கே சிறிதென மாறிப் பொருளுரைக்க.

'ஆங்கே' யென்ற ஏகாரந் தேற்றம்.

"உயர்மொழிக் குரிய வுறழுங் கிளவி"† என்றதனாற் றலைவி உறழ்ந்து கூறினாள்.

இதனாற் றலைவிக்கு விருப்பமுற்று நினைத்தல் பிறந்தது.

இது தரவுந் தாழிசையும் ஐஞ்சீரடியும் வந்த நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீர் அடுக்கிய குறுவெண்பாட்டும் இடையே முச்சீரடி வந்த கொச்சகமும் வெண்பாவும் தனிச்சொல்லுங் குறுவெண் பாட்டும் ஓரடியானென்றும் ஐஞ்சீரடி வந்த போக்கிலக்கணமில்லா நிலைமண்டில வாசிரியச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த உறழ்கலி. "மண்டிலங் குட்ட மென்றிவை யிரண்டுஞ், செந்தூக் கியல வென்மனார் புலவர்"‡ என்பதனான் மண்டிலங் கொள்க. (உச)

சுக

எல்லா இஃதொத்தன் என்பெறான் கேட்டைக்காண்
செல்வங் கடைகொளச் சாஅய்ச் சான்றவர்
அல்லல் களைதக்க கேளி ருழைச்சென்று
சொல்லுத லுற்றுரைக் கல்லா தவர்போலப்
பல்லாழ் பெயர்ந்தென்னை நோக்குமற் றியான்நோக்கின்
மெல்ல இறைஞ்சுந் தலை;

---

* தொல். பொருள்: உசடு. † தொல். பொருள்: உகஅ.
‡ தொல். பொருள்: சஉக. (பாடம்) 1. ஒழுக்கம் நெஞ்சில்.

எல்லாநீ, முன்னத்தானென்று குறித்தாய்போற் காட்டினை
நின்னின் விடாஅ நிழற்போல் திரிதருவாய்
என்னீ பெறுதநீ தென் ;[1]

சொல்லின், மறுதீவாள் மன்னோ இவள் ;

செறுஅது, ஈத லிரந்தார்க்கொன் றூற்றது வாழ்தலின்
சாதலுங் கூடுமோ மற்று ;

இவள் தந்தை, காதலின் யார்க்குங் கொடுக்கும் விழுப்
யாதுநீ வேண்டி யது ; [போருள்

பேதாய், பொருள்வேண்டும் புன்கண்மை ஈண்டில்லை யாழ
மருளி மடநோக்கின் நின்தோழி என்னை
அருளீயல்[2] வேண்டுவல் யான் ;

அன்னையோ, மண்டம ரட்ட களிறன்னான் தன்னையொரு
பெண்டி ரருளக் கிடந்த தேவன்கொலோ ;

ஒண்டொடீ, நாணிலன் மன்ற விவன் ;

ஆயின் ஏஎ,

பல்லார்நக் கேள்ளப் படுமடன் மாவேறி
மல்லலூ ராங்கட் படுமே நறுநுதல்
நல்காள்கண் மாறி விடினெனச் சேல்வான்நாம்
எள்ளி நகினும் வரூஉம் இடைஇடைக்
கள்வர்போல் நோக்கினும் நோக்குங் குறித்தது
கோள்ளாது போகாக் குணனுடையன் எந்தைதன்
உள்ளங் குறைபடா வாறு.

இது தலைமகற்குக் குறைநேர்ந்த தோழி அவனோடு உறழ்ந்து சொல்லி அவனது நீக்கத்துக்கண் அவன் குறை மறுமைக்கு ஏற்பன சொல்லித் தலைமகளைக் குறைநயப்பித்தது.

(க - சு) எல்லா............தலை :—

(இ - ள்.) ஏடீ! இவனொருத்தன் என் குறைபெறுதவன்? இவன் கேட்டைப் பாராய்: அறிவுடையோர் தம்முடைய செல்வம் முடிவை அடைகையினாலே மிடித்துத் தம்முடைய வருத்தத்தைக் களைதல் தக்க உறவானவரிடத்தே சென்று தங் குறையை அவர்க்கு வாய்விட்டுச் சொல்லத் தொடங்கிப் பின்னை அதனை முடியச் சொல்ல

(பாடம்) 1. பெறுத திதென். 2. யருளியல்.

மாட்டா திருப்பாரைப்போலத் தான் கூறக் கருதியதனைக் கைவிட்டு என்னைப் பலமுறையாகப் பார்க்கும்; பின்னை யான் தன்னைப் பார்க்கின் தான் மெத்தெனத் தலையிறைஞ்சி நிற்கும்;

இது தலைவன் தம்மிடத்து வருகின்றமை கண்டு தலைவிக்குக் கூறிப், பின்னர் அவனெதிர் சென்று அவனை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்.

(எ - கூ) எல்லாநீ.........தீதேன் :—

(இ - ள்.) ஏடா! நீ குறிப்பாலே எம்மோடு ஓர் நட்புச் செய்யக் குறித்தாய்போல எமக்கு அறிவித்தாயாய், நின்னைவிட்டு நீங்காத நிழற்போல* என்னைவிட்டு நீங்காமற் றிரிதருகின்றவனே![1] நீ பெறாத குறை யாது? அதனை இதுவென்று கூறு;

இது குறைபுற வுணர்தல்.

(க0) சொல்லின்.........இவள் :—

(இ - ள்.) யான் என் குறையைச் சொல்லின் இவள் மிகவும் மறாதிருப்பாளோ?

இது தலைவன் தன் நெஞ்சோ டுசாவினது. "ஐயக் கிளவி யாடூஉவிற் குரித்தே"† என்பதனான் ஐயக்கிளவி தலைவற்குரித்தாய் வந்தது.

"மறாதீவாள்" வினைத் திரிசொல்: ஓகாரம், வினா.

(கக - கஉ) சேறஅது.........மற்று :—

(இ - ள்.) அங்ஙனம் உசாவித் தம்பால் இரந்தவர்களுக்கு யாதானுமொன்றை முக மாறாது[2] ஈதலை நடத்தாது உயிர் வாழலிற் பின்னைச் சாதலுங் கூடு மென்றான்.

(கங - கச) இவள்தந்தை.........யது :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தோழி இவள் தந்தை இரப்பார்மேலுள்ள காதலினால் இரவலர் யார்க்குஞ் சீரிய பொருள்கள் கொடுக்கும்; நீ வேண்டிய பொருள் யாதுதா னென்றாள்;

இஃது "உயர்மொழிக் குரிய வுறழுங் கிளவி, யையக் கிளவி யாடூஉவிற் குரித்தே"† என்பதனாற் றோழி உறழ்ந்து கூறினாள்.

(கரு - கஎ) பேதாய்.........யான் :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவன், கூற்றின் குறிப்பறியாதவளே! என்னிடத்துப் பொருளை இரக்கும் மிடியில்லை. மருண்டு மடப்பத்தை

---

* குறள். உ0அ. † தொல். பொருள்: உகூஅ.

(பாடம்) 1. திரிகின்றவனே. 2. முகமறாது.

யுடைத்தாகிய நோக்கினையுடைய நின் தலைவி என்னை அருளுதலை* யான் இரப்பேனென்றான் ;

(கஅ) அன்னையோ :—

(இ - ள்.) அத்தன்மையையோ ?

இஃது அதுகேட்ட தோழி இவனிடத்துக் களவொழுக்கம் அறியாள்போன்று கூறியது.

(கஅ - கக) மண்டம ....தேவன்கோலோ :—

(இ - ள்.) மிக்குச் செல்கின்ற போரிலே பகைவரைக் கொன்ற களிறுபோல்வான்றன்னை ஒரு மகளாயிருக்கின்றவள் அருளும்படியாகக்† கிடந்த குறை எத்தன்மையதோ தான் ?

இது தோழி தலைவன் நீங்கிய பின்னர்த் தலைவியோடு சொவியது.

(உ0 - உஅ) ஒண்டோடீ........வாறு :—

(இ - ள்.) ஒண்டொடீ ! இவன் எந்தைதன் உள்ளங் குறைபடாதபடி வேண்டுவன கொடுத்துத் தான் குறித்ததொன்று கைப்பற்றாமற் போகாக் குணத்தையுடையன் ; அதனால் நீ அருளினுந் தாழ்வில்லை ; அவன்றான் குறையுற்று நிற்கின்ற காலத்து யான் தன்னை இகழ்ந்து சிரித்தாலும் பலகாலும் வரும் ; அக்குறையுறவுக்கு நடுவே நடுவே கள்வர் தாங் குறித்த பொருளை நோக்காது நோக்குமாறுபோல நின்னை மனநோக்காது நோக்கும் ; அதனான் இவனுயின் அறுதியாக எஎ ! நாணமின்மையால் இவன் போகின்ற போக்குப் பலருஞ் சிரித்து இகழப்படு மடன்மா‡ யான் எறும்படி நறிய நுதலினையுடையாள் அருளாளாய் அருளை மாறியேவிடின் அவளோடு என்னிடை நிகழ்ந்தது ஊரிடத்தே அலராமேயெனக் கருதிச் செல்வான்போலேயிருந்தது.

இஃது உசாவியபின், தோழி அவளை நோக்கி, மேல் இதற்குத் தக்கது நீ அறிந்து செய்யெனக் குறை நயப்பித்தது.

'எள்ளி நகினும் வரு' மென்றது, தன்கண் நிகழ்ந்த எள்ளல் பொருளாக நகை பிறந்தது. 'எறி': எற. 'எந்தை' என்றது தலைவி தந்தையை. 'நோக்கினு' மென்றது நோக்கு அல் நோக்கம். 'எஎ': இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. "முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்சொ, னிலைக்குரி மரபி னிருவீற்று முரித்தே"§ என்பதனான் 'எல்லா விஃதொத்தன்' 'எல்லா' வென இருபாற்குமாய் நின்றது.

இதனாற் றலைவிக்கு நினைத்தல் பிறந்தது.

---

* கலி. கசO : ௩௩ - ௩௪.　　† மணி. கஅ : கசO - கசக.

‡ குறுந். கஎ.　　§ தொல். பொருள் : உஉO.

இது கைகோள் இரண்டினுங் கூறத் தகாதனவாகப், 'பொருள் யாது நீ வேண்டிய' தென்றும், 'அருளீயல் வேண்டுவல் யா' னென்றுங் கூறலிற் "காமஞ்சான்ற விளமையோ"* ளாக நிகழ்ந்த கைக்கிளையாம்.

இது தளை விரவின நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டும் ஓரடியா னென்றும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டு மூன்றுங் கொச்சகமும் ஓரடியா னென்றுந் தனிச்சொல்லும் வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்ற கொச்சகக்கலி. (உகு)

சுஉ

ஏஎ இஃதொத்தன் நாணிலன் தன்னொடு
மேவேமென் பாரையும் மேவினன் கைப்பற்றும்
மேவினும் மேவாக் கடையும் அஃதெல்லாம்
நீயறிதி யானஃ தறிகல்லேன் பூவமன்ற
மெல்லிணர் செல்லாக் கொடியன்னாய் நின்னையான்
புல்லினி தாகலிற் புல்லினேன் எல்லா
தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கின்னா
செய்வது நன்றாமோ மற்று ;

சுடர்த்தொடீ, போற்றாய் களைநின் முதுக்குறைமை போற்றிக்கேள்
வேட்டார்க் கினிதாயி னல்லது நீர்க்கினிதென்
றுண்பவோ நீருண் பவர் ;

செய்வ தறிகல்லேன் யாதுசெய் வேன்கொலோ
ஐவா யரவி னிடைப்பட்டு நைவாரா
மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை
வெளவிக் கொளலும் அறனெனக் கண்டன்று ;

அறனு மதுகண்டற் றாயின் திறனின்றிக்
கூறுஞ்சொற் கேளான் நலிதரும் பண்டுநாம்
வேறல்ல மென்பதொன் றுண்டால் அவனொடு
மாறுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு.

இஃது ஏறிய "மடற்றிறம்"† என்னுஞ் சூத்திரத்து "மிக்க காமத்து மிட" லென்றதனாற் றலைவனுந் தலைவியும் உறழ்ந்து கூறித் தலைவி கூடக் கருதிய பெருந்திணை.

---

* தொல். பொருள் : ருo. † தொல். பொருள் : ருக.

(க - அ) எள..........மற்று :—

(இ - ள்.) இவனொருத்தன் தன்னோடு புணர்ச்சிக் குறிப்பின்றி நிற்பாரையுந் தான் புணர்ச்சிக் குறிப்புடையனாய்க் கையாலே வலிதிற் பிடித்துக்கொள்ளும்; ஆதலால் எள நாணிலனாயிருந்தா னெனத் தலைவி கூறினாள்; அதுகேட்ட தலைவன் அப்புணர்ச்சிக் குறிப்பினது பகுதியாகிய மெய்ப்பாடெல்லாம் நின்னிடத்துப் பொருந்துதலைச் செய்யினும் பொருந்தாத இடத்திலுமுள்ள நன்று தீது நீ அறியக்கடவை; யான் புணர்ச்சிக்குறிப்பை அறிதலைச் செய்யேன்; பூ நெருங்கின மெல்லிய கொத்து நீங்காத கொடியை யொப்பாய்! நின் மேனி புல்லுதற்கு இனிதா யிருக்கையினாலே நின்னை யான் புல்லினே னென்றான்; அது கேட்ட தலைவி எடா! தமக்கு இனிதாயிருக்குமென்று கருதிப் பிறர்க்கு இன்னாதனவற்றை வலிதிற் செய்வது* இன்பத்தைத் தருமோ வென்றாள்:

'எள' : இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

இது 'வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாங் குரைத்தன், மரீஇய மருங்கி னுரித்தென மொழிப"† என்பதனான் அடியோன் தலைவனாயவழித் தலைவி வேட்கை மறுத்து உரைத்தது.

(கூ - கரு) சுடர்த்தொடீ..........கண்டன்று :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவன் சுடர்த்தொடீ! நின் முதுமைக் கண் உறைகின்ற நிலைமை ஈண்டுப் போற்றாது கைவிடு! யான் கூறுகின்றதனைப் பேணிக்கேள்! நீர் உண்பார் சிலர் தண்ணீரை விரும்பினர்க்கு அஃது இனிதாயின் உண்ணுமதல்லது அந் நீர்க்கு இனிதா யிருக்குமென்று கருதி உண்பரோ? உண்ணார்கா ணென்றான்; என்று பின்னும் ஐந்து வாயினையுடைய பாம்பினது பார்வையிலே அகப்பட்டு வருத்தம் வந்து மேற்செய்யுங் காரியம் அறிகல்லேன்; இனி யாது செய்வேன்கொல்லென நெஞ்சொடு கிளந்து, மறுவில்லாத மதிபோல விளங்கும் முகத்தினையுடைய‡ மகளிரை வலிதிற் புணர்தலும் ஒரு மணமென§ நூல் கண்டதெனத் துணிந்து கூறினான்;

'ஐவாயர' வென்றது தலைவியை.

(கசு - கக) அறனு..........நமக்கு :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி நூல், உயர்ந்த மணத்தைக் கூறப்பட்டு உலக ஒழுக்கமும் அத் தன்மைத்தா யிருக்குமாயின், அவனும் யான் மறுத்துக் கூறுஞ் சொல்லைக் கொள்ளாது திறனன்றி நலியுமாயின் அவையேயன்றி அவன் மனத்து முற்பிறப்பில் யானும் அவளும்

---

* குறள். நகக. † தொல். பொருள் : உகக. ‡ குறள். கககஎ.
§ இராக்கத மணம்.

வேறல்லமென்பதொன்று அவனிடத்துண்டாயிருக்குமாயின், நெஞ்சே அவனோடு நமக்கு இனி மாறுபாடுண்டோ வெனப் புணர்ச்சிக்கு உடம்பட்டுக் கூறினாள்.

'அறனு மதுகண்டற்' றென்பது ஆங்கு நெஞ்சழிதல். தான் மறுத்துரைப்பவுந் தன்மேல் அவன் விருப்பஞ்செய்தமை கண்டு 'பண்டு நாம் வேறல்ல மென்பதொன்று' அவனிடத் துண்டா லென்றாள். இது தீதாமாதலான் அடியோர் தலைவராக வந்த பெருந்திணை.

இதனால் இருவர்க்கும் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இது தளை விரவின நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டுங் கொச்சகமும் வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகக்கலி. (௨௬)

௬௩

நோக்குங்கால் நோக்கித் தொழூஉம் பிறர்காண்பார்[1]
தூக்கிலி தூற்றும் பழியெனக் கைகவித்துப்
போக்குங்காற் போக்கும் நினைந்திருக்கும் மற்றுநாங்
காக்கு மிடமன் றினி ;
எல்லா எவன்செய்வாம் ;
பூக்குழாய் செல்லல் அவனுழைக் கூஉய்க்கூஉய்
விரும்பியான் விட்டேனும் போல்வலென் றோண்மேற்
கரும்பெழுது தொய்யிற்குச் செல்வலீங் காக
இருந்தாயோ என்றாங் கிற ;
அவனின், திருந்தடி மேல்வீழ்ந் திரக்குநோய் தீர்க்கும்
மருந்துநீ யாகுத லான் ;
இன்னும், கடம்பூண் டொருகால்நீ வந்தை யுடம்பட்டாள்
என்னாமை யென்மெய் தொடு ;
இஃதோ அடங்கக்கேள் ;
நின்னொடு சூழுங்கால் நீயும் நிலங்கிளையா
என்னொடு நிற்றல் எளிதன்றோ மற்றவன்
தன்னொடு நின்று விடு.

இது தலைமகற்குக் குறைநேர்ந்த தோழி அவனிலைமை தலைமகட்குக் கூறி அவளுரைத்த மாற்றத்தால் அவள் குறிப்பறிந்து இவ்வகையான தலைவற்குக் கூறென அவளுடன் நகையாடிக் கூட்ட முண்மை தான் அறிந்தமை தோற்றுவித்தது.

(பாடம்) 1. காண்பான்.

(க - ௫) நோக்குங்கால்..........எவன்செய்வாம் :—

(இ - ள்.) தான் தொழுகின்ற தன்மையைப் பிறர் காண்பாராக மனத்தாற் றூக்குதல் இல்லாதவன் நாம் பார்க்குங்கால் நம்மை நோக்கித் தொழாநிற்கும்; இங்ஙனந் தொழுது நமக்குப் பழியைத் தூற்றுமென்று கருதித் தொழுதலை விலக்கிப் போகவிடுங் காலத்து அப்போக்குத் தனக்குச் செய்யும் வருத்தத்தை நினைத்துப் போகாதிருக்கும்; ஆதலால் இனி நாம் அவனை நம்பால் வாராமற் காக்குங் காலமன்று. பின்னை எடீ! இங்ஙனங் காத்தற்கு அரிதான நிலைமை கண்டு மேல் என் செய்யக்கடவேங் கூறாய்!

அதுகேட்ட தலைவி அதற்கு மறுமொழி கொடாது உடம்பட்டமை குறிப்பான் உணர்ந்தமையிற் பின்னுந் தோழி கூறுகின்றாள்.

(சு - கக) பூத்துழாய்..........லான் :—

(இ - ள்.) பூங்குழையினை யுடையாய்! வருத்தத்தையுடைய அவனிடத்து நீ கூடுங் கூட்டத்தை யான் விரும்பி நின்னைப் பலகாலும் அழைத்தழைத்துக் கொண்டுபோய் விட்டேன் போலேயுமிருப்பேன்; அவற்கு அது தோன்றாதபடி யான் அவனிடத்தே நீ என் தோண்மேற் கரும்பாக* எழுதுங் குழம்பிற்கென்று செல்வன்; நீ ஆண்டு வந்து இவ்விடமே நினக்கு இருப்பிடமாகக்கருதி இருந்தாயோ வென்று என்னைத் தேடி வந்தாயாகக் கூறி அவ்விடத்தினின்று குறியிடமே போ! அப்பொழுது அவன் நோய்தீர்க்கும் மருந்து நீ யாகையினாலே நின்னுடைய நன்றாகிய அடிமேலே வீழ்ந்து† நின்னை இரந்துகொள்ளும்;

(கஉ - க௩) இன்னும்..........தோடு :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி, நீ வாராய்! இன்னமும் ஒருகால் அவனிடத்தே சென்று உன் குறைமுடித்தலைத் தனக்குக் கடனாக அவள் ஏறட்டுக்கொண்டு கூட்டத்திற்கு உடம்பட்டாளென்று அவற்குக் கூறாமைக்கு என் மெய்யைத் தொட்டுச் சூளுறுவாயாக வென்றாள்;

வா வென்றது 'வந்தை'யெனத் திரிந்தது.

(க௪ - கஎ) இஃதோ..........விடு :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தோழி யான் கூறிய குற்றம் இதுவோ? இனி இது செய்யும்படியைச் சுருங்கக்கேள்! நின்னொடு யான் இதனை ஆராயுங்காலத்து நீயும் நாணத்தால் நிலத்தைக் கீறி‡ என்னுடனே வேறுபட்டு நின்றநிலை செய்தற்கு எளிதன்றோ? இந்நிலையைப் பின்னை அவன் தன்னுடனே நின்று பார்த்து நின்னாற் செய்தலரிதன்றோ? என்றாள்.

---

* கலி. சு௪ : கக. † சீவகசிந். உ0சுஉ. ‡ அகம். க௬ : க௫ - க௬.

'இஃதோ' வென்றாள் 'உடம்பட்டா ளென்னுமை என் மெய் தொடு' என்றதனை. ஓகாரம் இது குற்ற மன்றென மறை யுணர்த்திற்று.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்ச்சி யுவகை தோன்றிற்று.

இஃது 'எல்லா வெவன்செய்வா' மெனவும், 'இஃதோ வடங்கக்கே' ளெனவும் வழியசை புணர்த்த சொற்சீரடிகள் வந்து ஐஞ்சீரடுக்கிய வெண்பாக்களும் வந்த வெண்கலிப்பாட்டு. (உஎ)

சுச

அணிமுக மதியேய்ப்ப அம்மதியை நனியேய்க்கும்
மணிமுக மாமழைநின் பின்னேப்பப் பின்னின்கண்
விரிநுண்ணூல் சுற்றிய ஈரித ழலரி
அரவுக்கண் அணியுறழ் ஆரல்மீன் தகையொப்ப
அரும்படர் கண்டாரைச் செய்தாங் கியலும்
விரிந்தோலி கூந்தால்[1] கண்டை யெமக்குப்
பெரும்போன் படுகுவை பண்டு ;

ஏஎ! எல்லா, மொழிவது கண்டைஇஃதோத்தன்தோய்யில்
எழுதி யிறுத்த பெரும்போன் படுக
முழுவ துடையமோ யாம் ;

உழுதாய்,

சுரும்பிமிர் பூங்கோதை அந்நல்லாய் யானின்
திருந்திழை மென்றோள் இழைத்தமற் றிஃதோ
கரும்பெல்லாம் நின்னுழ வன்றே ஒருங்கே
துகளது வாண்முக மொப்ப மலர்ந்த
குவளையு நின்னுழ வன்றே இகலி
முகைமாறு கொள்ளும் எயிற்றாய் இவையல்ல
என்னுழுவாய் நீமற் றினி;

எல்லா, நற்றோள் இழைத்த கரும்புக்கு நீகூறும்
முற்றெழில் நீல மலரென உற்ற
இரும்பீர் வடியன்ன உண்கட்கும் எல்லாம்
பெரும்போன்னுண் டென்பா யினி;

நல்லாய் இதுளைகேள்;

(பாடம்) 1. கூந்தலாய்.

ஈங்கே தலைப்படுவ னுண்டான் தலைப்பெயின்
வேந்துகோண் டன்ன பல;

ஆங்காக,

அத்திற மல்லாக்கால் வேங்கைவீ
முற்றெழில் கோண்ட சுணங்கணி பூணாகம்
போய்த்தோருகால் எம்மை முயங்கினை சென்றீமோ
முத்தேர் முறுவலாய் நீபடும் போன்னேல்லாம்
முத்தி யெறிந்து விடற்கு.

இஃது அருமைசெய் தயர்த்த தலைவன் வந்துழித் தலைவி எள்ளின இடத்துத் தலைவன் அவளோடு உறழ்ந்து கூறி நகையாடிக் கூட்டத்திற்கு உடம்படுவித்தது. இதற்கு விதி "உயர்மொழிக் குரிய வுறழுங் கிளவி"* என்பதனுட் டலைவன் உயர்மொழிக்குத் தலைவி உறழ்ந்து கூறுமென்றும்.

(க - எ) அணிமுக............பண்டு :—

(இ - ள்.) நினது அழகினையுடைய முகம் மதியையொப்ப,மணிகள் விளங்கும் நின் பின்னின் மயிர் அம் முகத்துக்கொப்பாகிய மதியை மிகவும் பொருந்துங் கருமையையுடைய மழையை யொப்ப, அப்பின் னின் மயிர்க்கண்ணே கிடந்து அலர்ந்த நுண்ணிய நூலாற் கட்டின தேனால் ஈரமான இதழையுடைய பூக்கள் பின்னுக்கொப்பாகிய கரும் பாம்பிடத்தே கிடந்து அதன் கரிய நிறத்தோடே மாறுபடுகின்ற கார்த் திகையென்னும் மீனினது அழகை யொப்ப, மனத்தான் ஒப்புக் கண்ட வர்களை அவ்விடத்தே அரிய வருத்தத்தைச் செய்து போகின்ற பரந்து தழைத்த கூந்தலையுடையாய்! நீ என்னை எள்ளும் நிலைமையைக் கைவிட்டு யான் கூறுகின்றதனை மனத்தான் ஆராய்ந்துபார்! நீ பண்டு எம்பொருட்டுப் பெரிய பொன்னுண்டாவை ;

இது முன் நீ இடைவிடாமற் கூடிய கூட்டத்தால், தோற்றப் பொலிவு எய்தினை யெனக் கூறி, ஈண்டு நிகழ்ந்த அருமைசெய் தயர்த்த தனாற் பிறந்த வருத்தத்தை நீக்கிற்றும். அஃது எமக்கு நீ பெரிய பொன்கடவை யென்பதோர் நகைப்பொருளுந் தோன்ற நின்றது.

'அலரி' பூ வென்னு மாத்திரையாய் நின்றது. 'ஒப்ப'வென்னுஞ் செயவெனெச்ச உவமவுருபுகள் 'கண்டா'ரென்னுந் தொழிற்பெயரிற் றொழிலொடு முடிந்தன.

(அ - க0) எஎ எல்லா...........யாம் :—

(இ - ள்.) இவனொருத்தன் தன்னாற் றோற்றப் பொலிவு எய்தினே மெனக் கூறுகின்ற கூற்றைப் பாராயென நெஞ்சொடு கூறி, நீ என்

* தொல். பொருள் : உகஅ.

தோண்மேற் றொய்யி லெழுதிக் கனவுபோல ஒரொருகாற் றங்கின நிலையாலுண்டான தோற்றப் பொலிவு உண்டாவேம்; அதுவன்றி எம் முலையால் நின் மார்பிடத்து இடைவிடாது உழுத நல்வினையை உடையேமோ? அஃதின்றே;

'எள்': இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

இது,[1] தொய்யி லெழுதி முடித்ததனல் உண்டான பொன் கடவேம், அதுவன்றி நின்கீழ் உழுதநிலைமையை யுடையேமோ வென ஒரு நகைக்குறிப்புத் தோன்ற நின்றது.

(கக - கஅ) உழுதாய்............றினி:—

(இ - ள்.) சுரும்புகள் ஒலிக்கின்ற பூவாற்செய்த கோதையினை யுடைய அழகினையுடைய நல்லாய்! நீ உழுதாய்;* பின்னை இக்கள வொழுக்கத்திலும் இந்தத் திருந்தின இழையையுடைய மென்றோளிலே யான் எழுதின கரும்பின் தோற்றப்பொலிவெல்லாம் நின் முலைகள் இடைவிடாமற் புணர்ந்ததனுலுண்டான பயனல்லவோ? அதனேடே கூடப் பழுதறுகின்ற ஒளியினையுடைய முகமானது குவளையொடு இகலிப் புணர்ச்சிதோறும் பொலிவுபெறும்படி பூத்த கண்களின் தோற்றப் பொலிவு நீ இடைவிடாமற் புணர்ந்ததனுலுள்ள பயனல்லவோ? முல்லை முகையோடு மாறுபாடு கொள்ளும் எயிற்றினை யுடையாய்! இத்தோற்றப் பொலிவுகளன்றி வேறே தோற்றப்பொலிவுண்டாக நீ புணர்வா யென்றான்;

என்றதனுல், நின் கருத்து இடைவிடாது முயங்குதலேயாயின் இனி நீ இடைவிடாமல் முயங்கினைகா ணென்றான். அதன் பயன் இனி வரைவே னென்றதாம். இது[2] நீ என்கீழ் உழுதாயென நகைக்குறிப்புத் தோன்ற நின்றது. 'மற்று' வினைமாற்று. 'குவளை'யென்றது கண்ணை.

இதனுல் அருமைசெய் தயர்த்தது மில்லை யென்றான். இதனுல் நீ கரும்புங் குவளையுமன்றி வேறு என்னுழுவாயென ஒரு நகைக்குறிப்புத் தோன்றிற்று.

(கசு - உஉ) எல்லா............இனி:—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி ஏடா! என் அவயவங்களிற் றோற்றப் பொலிவு உண்டாகக் கூறுமல் என் தோள்களில் நீ எழுதப்பட்ட கரும்பிற்குத் தோற்றப் பொலிவு உண்டென்று நீ கூறு; அதற்கு இயைந்தேன்; இனி அலர்ந்த செவ்வி குலைந்து முற்றின அழகையுடைய நீல மலரென்று பிறர் கூறும்படியாக வருத்தமுற்ற இரும்பு ஈர்வடியன்ன உண்கட்கும் மற்றுமுள்ள எல்லா உறுப்புக்கட்கும் பெரிய பசப்புண்டென்று சொல்லுவாயாக!

இதனுல் அவன் அருமைசெய் தயர்த்திலே னென்றதற்கு அக்கால மெல்லாம் யான் வருத்தமுற்றே னென்றாளாயிற்று. கரும்பு அவயவ

* சீவகசிந். கரு௮க. (பாடம்) 1. இதனுற். 2. இதனுல்.

மன்றி எழுதப்பட்டதாகலிற் றேற்றப் பொலிவு உண்டென்றாள். கூட்டத்தாற் பொலிவு பெறாது இளமைப்பருவத்தும் இரும்பு ஈர்ந்த வடுவகிரை யொத்திருத்த லுளதாகலின், 'இரும்பீர் வடியன்ன வுண்கட்கு' மென்றாள். இது கண்ணென்னும் பெயர்மாத்திரையாய் நின்றது. இதனால் அவன் அருமைசெய் தயர்த்திலே னென்று நன்றாகக் கூறிய பொன்னிறத்தைப் பசப்பாக்கி அக்காலமெல்லாந் தான் வருந்தும்படி தன் நலத்தை அவன் கொண்டமை கூறினளாயிற்று.

(உ௩ - உ௫) நல்லாய்.........பல :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவன், நல்லாய்! இகுளையே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்! அரசனைச் சேர்ந்து அவன் செல்வத்தை நுகர்ந்தானொருவன் அவன் வயத்தனாய் நின்று காரியத்தாற் றலைமைப் பாடு எய்துவனாயின், அவ்வேந்தன் அவனாலுள்ள பயனைக்கொண்டாற் போன்ற பல பயனையும் யான் இவ்விடத்தே எய்துவே னென்றான் ;

என்றது கூட்டத்தாற் செயற்கை நலம்பெற்ற நின்னை வரைந்து கொண்டு நின்னாற் பெறும் பயனெல்லாங் கொள்வே னென்றதாம். இனி அரசனுடைய பொருளை நுகர்ந்தவன் எதிர்ப்படில் அவ்வரசன் அவனிடத்து வருத்தமுறுத்திக் கொண்டாற்போன்ற பல பயன்களையும் யானும் இங்கே கொள்வே னென ஒரு நகைக்குறிப்புத் தோன்றி நின்றது.

(உ௬) ஆங்காக :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி நீ அருமைசெய் தயர்த்ததனைப் பொய்யாக்கி அன்பின்றி நின்ற தன்மை நீங்கி எம்மிடத்து அன்புடையையான காலத்து நீ கூறியவாறே ஆவதாக வென உடம்பட்டுக் கூறினள் ;

(உஎ - ௩க) அந்திற...........விடற்கு :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவன் நீ இங்ஙனம் வெறுத்துக் கூறிய கூறுபாடு நீங்கிய காலத்து, முத்தை யொக்கும் முறுவலையுடையாய்! நீ முன்பு உற்ற பசப்பெல்லாம் இனி ஒருகாலமும் உறாதபடி கழித்து விடுதற்கு வேங்கைப் பூவினது முற்றின அழகைக்கொண்ட சுணங்கணிந்த பூணினையுடைய ஆகத்தாலே பொய்த்தாகிலும் ஒருகால் முயங்கினையாய்ச் செல்வா யென்றான்.

'பொன்னெல்லா முத்தியெறிந்துவிட' வென்றதனால் வரைவே னென்றான். இதனால் நீ கடவ பொன்னெல்லாம் பெற்றேனென்று கழித்து விடுவேனென ஒரு நகைக்குறிப்புத் தோன்றி நின்றது.

இதனால் இருவர்க்கும் புணர்ச்சி யுவகை தோன்றிற்று.

இது தரவும் ஐஞ்சீரடுக்கித் தளை விரவின குறுவெண்பாட்டும் தனிச் சொல்லும் நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடுக்கிய நெடுவெண்பாட்

டும் வழியசை புணர்த்த சொற்சீரடியுங் குறுவெண்பாட்டும் வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கலிவெண்பாட்டு. இதனுள் நிரையீற் றியற் சீர்ப் பின்னர் நிரைமுதல் வெண்சீரும் நேர்முதல் வெண்சீரும் வருத லின் 'அணிமுக மதியேய்ப்ப வம்மதியை நனியேய்க்கு' மென்பது கட் டளையன் றாயிற்று. "நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்துநிரை தட்பினும், வரைநிலை யின்றே யவ்வடிக் கென்ப"* என்பதனால் உணர்க. (உஅ)

கூ௫

திருந்திழாய் கேளாய்நம் ஊர்க்கெல்லாஞ் சாலும்
பெருநகை யல்கல் நிகழ்ந்த தொருநிலையே
மன்பதை யெல்லாம் மடிந்த இருங்கங்குல்
அந்துகிற் போர்வை யணிபெறத் தைஇநம்
இன்சாயல் மார்பன் குறிநின்றேன் யானாகத்
தீரத் தறைந்த தலையுந்தன் கம்பலுங்
காரக் குறைந்து கறைப்பட்டு வந்துநஞ்
சேரியிற் போகா முடமுதிர் பார்ப்பானைத்
தோழிநீ போற்றுதி யென்றி அவனாங்கே
பாராக் குறழாப் பணியாப் பொழுதன்றி
யாரிவண் நின்றீ ரெனக்கூறிப்[1] பையென
வைகாண் முதுபகட்டிற் பக்கத்திற் போகாது
தையால் தம்பலந் தின்றியோ என்றுதன்
பக்கழித்துக்[2] கொண்டீ யெனத்தரலும் யாதொன்றும்
வாய்வாளேன் நிற்பக் கடிதகன்று கைமாறிக்
கைப்படுக்கப் பட்டாய் சிறுமிநீ மற்றியான்
ஏனைப் பிசாசருள் என்னை நலிதரின்
இவ்வூர்ப் பலிநீ பெறுஅமற்கொள் வேனெனப்
பலவுந் தாங்காது வாய்பாடி நிற்ப
முதுபார்ப்பான் அஞ்சின னாதல் அறிந்தியான்
எஞ்சா தொருகை மணற்கொண்டு மேற்றூவக்
கண்டே கடிதரற்றிப் பூசல்தொடங் கினனாங்கே
ஒடுங்கா வயத்திற் கொடும்கேழ்க் கடுங்கண்
இரும்புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுளோர்
ஏதில் குறுநரி பட்டற்றாற் காதலன்

---

* தொல். பொருள் : ௩௭௨

(பாடம்) 1. நின்றி யெனக் கூறிப். 2. பைக்கழித்துக்

காட்சி யழுங்க நம்மூர்க் கெலாஅம்
ஆகுல மாகி விளைந்ததை என்றுந்தன்
வாழ்க்கை யதுவாகக் கொண்ட முதுபார்ப்பான்
வீழ்க்கைப் பெருங்கருங் கூத்து.

இஃது இரவுக்குறி அலராமென் றஞ்சித் தலைவனை நீக்கி நிறுத்தக் கருதிய தோழி "அல்லகுறிப் படுதலு மவள்வயி னுரித்தே யவன் குறி மயங்கிய வமைவொடு வரினே"* என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அல்லகுறிப்படுதல் தனக்கும் உரித்தாகலின். அவன் செய்த குறியறிதற்குப்[1] புறத்துச் சென்றவழி, ஆண்டுப் பிறந்ததோர் செய்தியாக ஒரு பொய்யை நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்கு மாகப் புனைந்துரை வகையாற் படைத்துக்கொண்டு, பிற்றை ஞான்று தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவிக்குக் கூறியது. இதனை "இரந்து குறையுற்ற கிழவனைத் தோழி, நிரம்ப நீக்கி நிறுத்த லன்றியும், வாய்மை கூறலும் பொய்தலைப் பெய்தலும், நல்வகை யுடைய நலத்திற் கூறியும், பல்வகையானும் படைக்கவும் பெறுமே"† எனப் பொருளியற் சூத்திரத்துப் பொய்தலைப் பெய் தலையும் படைக்கவும் பெறுமென வழுவமைத்தவற்றுற் கொள்க.

(இ - ள்.) திருந்தின இழையினையுடையாய்! தன்னுடைய மயிர் நீங்குதலாற் றட்டையான தலையினையும் படாத்தினையு முடையனுய்க் கருங் குட்டத்தாலே காலுங் கையுங் குறைந்து கடமைத் துறைப்பட்டு வந்து நந் தெருவினின்றும் போகாமல் ஒளித்துத் திரியும் முடமாகிய முதிர்ந்த பார்ப்பானைத் தோழி நீ பேணுவாயாக வென்று பலகாலுங் கூறுவை; அதனைப் பேணுதே உயிர்ப்பன்மைகளெல்லாஞ் சோத் துயில்கொண்ட கங்குலிலே அழகிய துகிலாற் போர்த்த போர்வையை வாங்கி அழகுபெற உடுத்து நம்முடைய மென்மை யினிய மார்பை யுடையவன் செய்யுங் குறியை உற்று நின்றேனுக, அப்பார்ப்பானுலே இராக்காலத்தே பெரிய நகை நிகழ்ந்தது; அந்நகை ஊர்க்கெல்லாங் கொண்டாடுதற்கு அமைந்திருக்கும்; அது நிகழ்ந்தபடியைக் கேளாய்! அவன் அவ்விடத்தே குனிந்து பார்த்து "மகளிர் நிற்குங் காலம் அன் றாக இவ்விடத்து நின்ற நீர் யா" ரென்று முற்படக் கூறி, "சிறியவளே! நீ என்னுலே அகப்படுத்திக்கொள்ளப்பட்டா" யென்று கூறிப் பையெனப் பணிந்து, வைக்கோலைக் கண்ட முதிய எருதுபோல, என் பக்கத்தினின்றும் போகாதே நின்று, "தையால்! தம்பலந் தின்பா" யென்று தன் பாக்கிடும் பையைக் குலைத்து, "நீ எடுத்துக்கொள்" என்று தந்த அளவிலே யான் அங்கு ஒரு வார்த்தையும் வாய் திறந்து சொல்லேனுய் நிற்கையினுலே, தான் அஞ்சி முன்புகொண்டு நின்ற

---

* தொல். பொருள் : கஙு.　　† தொல். பொருள் : கஙசு.

(பாடம்) 1. குறிப்பதற்குப்.

ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டுக் கடிதாக நீங்கிப், பின்னை, "யான் பெண்பாற் பசாசாகிய நின்னை யொழிந்த ஆண்பாற் பசாசு: எனக்கு அருள்! அங்ஙனம் அருளாது என்னை வருத்துதலைச் செய்வையாயின், இவ்வூரில் நீ பெறும் பலியை* நீ பெறாமல் யான் எடுத்துக்கொள்வே" னென்று பல வார்த்தைகளையும் பேணாமல் வாயாற் சொல்லி நிற்க, முதிய பார்ப்பான் என்னைப் பெண் பசாசென்று கருதி அஞ்சினானதலை யான் அறிந்து ஒரு கையாலே மணலை அள்ளிக்கொண்டு ஒழியாது அவன்மேலே தூவக் கண்டு, அவ்விடத்தே நின்று கடிதாகக் கதறி ஊர்க்கெல்லாங் கேட்பக் கூப்பிடத் தொடங்கினான். எந்நாளுந் தன் தொழில் அவ்வாறு தனிநிற்கும் மகளிரைக் கண்டால் தன் காம வேட்கையாலே மேல் விழுதலாகக் கொண்ட முதிய பார்ப்பானுடைய விரும்புதலையுடைய பெரிய தண்ணிய நாடகம் நங் காதலர் நம்மைக் குறியிடத்து வந்து காணுங் காட்சி கெடும்படியாக நமக்கு வருத்தமாய் விளைந்தது; இது விளைந்தபடி, ஒன்றற்குங் கெடாத வலியினையும் வளைந்த வரியினையுந் தறுகண்மையினையுமுடைய புலியாலுள்ள பயனைக் கொள்ளுதற்கு நிறுத்தின வலையிலே அதன் தொழிற்கு வேறாகியதோர் குறு நரி அகப்பட்ட தன்மைத்தாயிற்று; ஆதலால் இனி இரவிற் குறி நிகழ்ச்சி யின்றுபோலு மென்றாள்.

'வீழ்க்கை' வாழ்க்கைபோல் நின்றது. 'காரக்குறைந்து' : அக்குச் சாரியை. குறழாப் பாரா வென்க.

'வைகாண் முதுபக' டெனவே காம இன்பம் நுகர்தலாற்றாமை காட்டி நின்றது. 'ஏனைப் பிசா' செனவே அவள் பெண்பாற் பசாசுந் தான் ஆண்பாற் பசாசு மென்பது உணர்த்திற்று. 'அருள்' எனப் பிரிக்க. ஆங்கே கடிதாற்றி நம்மூர்க்கெலாம் பூசல் தொடங்கின னென மாறுக. 'தம்பலம்': தாம்பூல மெனும் வடமொழித்திரிவு. 'தின்றியோ': ஓகாரம், அசை.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒருபொரு ளுதலாது அடியிகந்து தளைவிரவி வந்த கலிவெண்பாட்டு. (உக)

குறிஞ்சிக்கலி முற்றும்

---

* மணி எ : அக - அ0.

ரு. மருதக்கலி

சீர் சீர்

வீங்குநீ ரவிழ்நீலம்[1] பகர்பவர் வயற்கொண்ட
ஞாங்கர் மலர்சூழ்தந் தூர்புகுந்த வரிவண்
டோங்குய ரெழில்யானைக் கனைகடாங் கமழ்நாற்றம்
ஆங்கவை விருந்தாற்றப் பகலல்கிக் கங்குலான்
வீங்கிறை வடுக்கொள வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர்
தேங்கமழ் கதுப்பினுள் அரும்பவிழ் நறுமுல்லைப்
பாய்ந்தூதிப் படர்தீர்ந்து பண்டுதாம் மரீஇய
பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர ;

அணைமென்றோள் யாம்வாட அமர்துணைப் புணர்ந்துநீ
மணமனையாய் எனவந்த மல்லலின் மாண்பன்றே
போதுக்கொண்ட கவ்வையிற்[2] பூவணிப் பொலிந்தநின்
வதுவையங் கமழ்நாற்றம் வைகறைப் பெற்றதை ;

கனலுநோய்த் தலையுநீ கனங்குழை யவரோடு
புனலுளாய் எனவந்த பூசலிற் பெரிதன்றே
தார்கொண்டாள் தலைக்கோதை தடுமாறிப் பூண்டநின்
ஈரணி சிதையாதெம் இல்வந்து நின்றதை ;

தணந்ததன் றலையுநீ தளரிய லவரோடு
துணங்கையாய் எனவந்த கவ்வையிற் கடப்பன்றே
ஒளிபூத்த நுதலாரோ டோரணிப் பொலிந்தநின்
களிதட்ப வந்தஇக் கவின்காண இயைந்ததை ;

எனவாங்கு,

அளிபெற்றேம் எம்மைநீ அருளினை விளியாது
வேட்டோர் திறத்து விரும்பியநின் பாகனும்
நீட்டித்தாய் என்று கடாஅங்கடுந் திண்டேர்
பூட்டு விடாஅ நிறுத்து.

(பாடம்) 1. நீர்வீழ் நீலம். 2. கவ்வையுட்.

இது பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் தனது ஆற்றாமையே வாயிலாகத் தலைவி யுழைச்சென்றாற்கு, அவன் முன்பு வதுவை யயர்ந்ததூஉம் அப்பொழுது புனலாடியதூஉம் இப்பொழுது துணங்கையாடியதூஉங் கூறிப் புலந்தாள் தலைவி. அவள் புலந்தவாறு கண்டு சென்று சார்ந்த தலைமகனுடன் ஊடல் தீர்கின்றாள் கூறியது.

(க - அ) வீங்குநீ............நல்லூர :—

(இ - ள்.) பெருகுகின்ற நீரிலவிழ்ந்த[1] கருங்குவளையைக் கொண்டு வந்து விற்பார் வயலிடத்தே பறித்துக்கொண்டவை சுமத்தலிற் றலையிடத்தனவாகிய மலரைச் சூழ்தலைச்செய்து ஊரிடத்தே புகுந்த பாட்டினையுடைய வண்டுக்கு, உத்தமவிலக்கணங்கள்[2] ஓங்குஞ் சிறந்த அழகினையுடைத்தாகிய யானையினுடைய நாறுகின்ற நாற்றத்தையுடைய செறிந்த மதத்தை அம் மதத்தில் முன் படிந்திருந்த வண்டுகள் விருந்து செய்ய,* அப் பூவொடு வந்த வண்டுகள் பகற்பொழுதெல்லாந் தங்கிக் கங்குலிடத்து வீங்கின இறையிற்கிடந்த தொடியாலே தங் கணவர் மேனி வடுக்கொள்ளும்படியாகத் தாம் விரும்பின கணவரைக் கூடின மகளிருடைய தேன் நாறுகின்ற மயிரினுள்ளே கிடந்து அரும்பாந் தன்மை முற்றி விரிந்த நறிதாகிய முல்லைகளைப் பாய்ந்து நுகர்ந்து வேறு சில பூக்களை நுகரவேண்டுமென்னும் நினைவின்றிப் பண்டு தாம் விரும்பின பூக்களையுடைய பொய்கையை மறந்து அதனை ஒருகாலத்தும் நினையாத புனல் அணிந்த நல்ல ஊரனே!

'கடாம்': மதம்படு துளை; ஆகுபெயர். 'வீங்கிறை': பிரிந்து வருந்தாமையின் மெலியாவிறை.

வீங்குநீர் பரத்தையர் சேரியாகவும், அதன்க ணவிழ்ந்த நீலங் காமச்செவ்வி நிகழ்ந்த பரத்தையராகவும், பகர்பவர் பரத்தையரைத் தேரேற்றிக் கொண்டுவரும் பாணர் முதலிய வாயில்களாகவும், அம் மலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாகவும், யானையின் கடாத்தை ஆண்டுறைந்த வண்டுகள் வந்த வண்டிற்கு விருந்தாற்றுதல் பகற்பொழுது புணர்கின்ற சேரிப் பரத்தையர் தமது கலத்தை அத் தலைவனை நுகர்வித்தலாகவுங், கங்குலில் வண்டு முல்லையை ஊதுதல் இற்பரத்தையருடன் இரவு துயிலுதலாகவும், பண்டு மருவிய பொய்கையை மறத்தல் தலைவியை மறத்தலாகவும் பொருள் தந்து ஆண்டுப் புலப்படக் கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக் கூறாத மருதத் திணைப்பொருட்கு உள்ளுறை யுவமமாயவாறு காண்க. இது "கிழவோட் குவம மீரிடத் துரித்தே"† என்பதனான் மருதத்துக்கண் உவமப்போலி கூறியது.

இது சீர்வகைக் கலியாகலின் 'வரிவண் டோங்குய' ரென நேரீற்றியற்சீரும் வந்தது.

---

* சீவகசிந். சஅ. † தொல். பொருள். ௩0௪.

(பாடம்) 1. நீரில் வீழ்ந்த. 2. தம் உட விலக்கணங்கள்.

(கூ - கஉ) அணைமென்றோள்........பெற்றதை :—

(இ - ள்.) ஆரவாரத்தாற் பொலிவு பெற்ற சிறப்பில்லாமையைக் கொண்ட பரத்தையரைப் பூப்பேசிக் கொள்கின்ற கலியாணத்திலுண் டான நின்னுடைய அழகினையுடைய நாறுகின்ற மணத்தினை விடியற் காலத்தே யாங்கள் பெற்றது, யாம் அணைபோலும் மெல்லிய தோள் மெலியும்படியாக நின் நெஞ்சிற்கு அமர்ந்த பரத்தையரைக் கூடி மண மனையிடத்தா யென்று பிறர் சொல்ல நினக்கு உண்டான வளப்பத்தி லும் மாட்சிமையுடைய தொன் றன்றோ ?

கவ்வையிற் பொலிந்த பொதுக்கொண்ட பூவணி வதுவை யென மாறுக.

மருதத்திற்குச் சிறுபொழுது வைகறை யென்பது* தோன்ற 'வைகறைப் பெற்றதை' என்றாள்.

(கங - க௬) கனலுநோய்த்........நின்றதை :—

(இ - ள்.) நின் மார்பின் மாலையை வாங்கிக்கொண்டவளுடைய நெற்றிக்கட்டை வைகறையிலே வருதலின்† மனந் தடுமாறிப் பூண்ட இரண்டு அணியுங் கெடாமல் எம் இல்லிடத்தே வந்து நின்றது எம் மேனி கனலுதற்குக் காரணமான காம நோய்க்கு மேலேயும் நீ பொன் னாற் செய்த மகரக் குழையையுடைய பரத்தையருடனே புனலிடத்தே விளையாடுகின்றாய் யென்று பிறர் சொல்ல நினக்கு உண்டான ஆரவாரத் திலும் பெரியதொன் றன்றோ ?

ஆடவர் கோலமும் மகளிர் கோலமுங் கொண்டு வந்து நிற்றலின் இரண்டணி யென்றாள்.

(கஎ - உ0) துணைநீத்தன்........ஓயைந்ததை :—

(இ - ள்.) ஒளி பொலிவுபெற்ற நுதலினையுடையாரோடே கூடு தலானுண்டான பூணின் வடுக்கிடத்தலின் அவர்க்கும் நினக்கும் ஓரணி யாகப் பொலிவுபெற்ற நின் செருக்குப் பிறர்பாற் செல்லாமல் அமைதி பிறப்பித்துத் தடுக்கையினாலே வந்த இவ்வழகை யாங்கள் காணும்படி பொருந்தினது, நீ எங்களைப் பிரிந்த இதற்குமேலேயும் நின்னைப் பெறாது தளர்ந்த இயல்பினை யுடையாரோடே துணங்கைக்‡ கூத் தாடினை யென்று பிறர் சொல்ல நினக்கு உண்டான ஆரவாரத்திலும் மிகுதியான தொன் றன்றோ ?

---

* தொல். பொருள் : அ. † பரி. ௬ : ௪௬ (உரை).

‡ துணங்கை : "பழுப்புடை யிருகை முடக்கி யடிக்கத் துடக்கிய நடையது" மகளிராடுந் துணங்கைக் கூத்து : சிங்கிக் கூத்தென்றும் இஃதழைக்கப்படும்.

(உக) **எனவாங்கு :—**

(இ - ள்.) என்று யாங்கள் காணும்படியாக ;

'**ஆங்கு**': அசை.

(உஉ - உரு) **அளிபெற்றே.........நிறுத்து :—**

(இ - ள்.) நீ ஈண்டு வருதலாலே நினது அளியைப் பெற்றேம்; நீயும் எம்மை அருளினை ; இதுவே அமையும் ; இனி நீ விரும்பியோர் திறத்தே நீ செல்லுதலை விரும்பிய நின் பாகனும் பூட்டுதலை விடாத கடிய திண்ணிய தேரை நீ இவ்விடத்தே தாழ்த்த யென்று கருதி அது நிற்கும் நிலையிலே செலுத்தும் ; அதற்கு முன்னே சென்று அப்பரத்தையர் அன்பு கெடாமல் அவ்வன்பை நிறுத்துவாயாக.

விளியாது நிறுத்து எனக் கூட்டுக.

இதனால் இருவர்க்கும் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இது வெள்ளைச் சுரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (சு)

சுஎ

கார்முற்றி இணரூழ்த்த கமழ்தோட்ட மலர்வேய்ந்து
சீர்முற்றிப் புலவர்வாய்ச் சிறப்பெய்தி யிருநிலந்
தார்முற்றி யதுபோலத் தகைபூத்த வையைதன்
நீர்முற்றி மதில்பொரூஉம் பகையல்லால் நேராதார்
போர்முற்றொன் றறியாத புரிசைசூழ் புனலூரன் ;

நலத்தகை யெழிலுண்கண் நல்லார்தங் கோதையால்
அலைத்தபுண் வடுக்காட்டி அன்பின்றி வரினெல்லா
புலப்பேன்யா னென்பேன்மன் அந்நிலையே அவற்காணின்
கலப்பே னென்னுமிக் கையறு நேஞ்சே ;*

கோடேழி லகலல்குற் கொடியன்னார் முலைமூழ்கிப்
பாடழி சாந்தினன் பண்பின்றி வரினெல்லா
ஊடுவே னென்பேன்மன் அந்நிலையே அவற்காணின்
கூடுவே னென்னுமிக் கொள்கையில் நேஞ்சே ;

இனிப்புணர்ந்த எழில்நல்லா ரிலங்கெயி றுறுஅலின்
நனிச்சிவந்த வடுக்காட்டி நாணின்றி வரினெல்லா

* குறள். கஉருக.

துனிப்பேன்யா னென்பேன்மன் அந்நிலையே அவற்காணின்
தனித்தே தாழுமித் தனியில்[1] நெஞ்சே ;

எனவாங்கு,

பிறைபுரை யேர்நுதால் தாமெண்ணி யவையெல்லாந்
உ0. துறைபோத லொல்லுமோ தூவாகா தாங்கே
அறைபோது நெஞ்சுடை யார்க்கு.

இது வாயின் மறுத்த தலைமகள் ஆற்றுமை வாயிலாகப் புக்குக்கூடிய தலைமகனது நீக்கத்துக்கட் புக்க தோழிக்குக் கூறியது.

(க - ரு) கார்முற்றி.........புனலூரன் :—

(இ - ள்.) கார்காலம் முதிர்கையினாலே பூங்கொத்துக்கள் அலர்ந்த கமழ்கின்ற இதழ்களை யுடையனவாகிய மலர்களைச் சூடித் தலைமை முதிர்ந்த புலவர் வாயிற் கவிகளைத் தான் பெற்று, ஊரைச்சூழ்ந்து வருதலிற் பெரிய நிலமடந்தைதான் ஒரு பூமாலையைச் சூழ்ந்துகொண் டிருந்த தன்மைபோல, அழகு பொலிவுபெற்ற வையையாற்றினது நீர் சூழ்ந்து மதிலைப்பொரும் பகையன்றிப் பகைவர் போரால் வளைத் தலைச் சிறிதும் அறியாத புரிசை சூழ்ந்த புனலையுடைத்தாகிய மதுரையை யுடையவன் ;

'புனலூர' னென்றது பாண்டியனை யாதலிற் பாட்டுடைத்தலை வனே கிளவித் தலைவனாகக் கூறிய அகப்புறமாயிற்று. இதற்கு விதி "காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார், ரேனோர் பாங்கினு மென்மனார் புலவர்"* என்பதனுள் 'ஏனோர் பாங்கினும்' என்பதனாற் கூறினம்.

(சு - கூ) நலத்தகை.........நெஞ்சே :—

(இ - ள்.) எடீ ! எழிலையுடையவாகிய மையுண்கண்ணினையுடைய பரத்தையர் தங் கோதைகளாலே அடித்த† நலத்தினையுடைய அழகினை யும், நகத்தாலும் எயிற்றாலும் அலைத்த புண்களையும், பூண்கள் பொறித்த வடுக்களையுங் காட்டி என்னிடத்து அன்பின்றி வருவானாயின் யான் புலப்பேனென் றிருப்பேன் ; அதனாற் பெற்றதென் ? இச்செயலற்ற நெஞ்சு அவனைக் காணில் அத்தவறுகளோடு கூடிய அந்நிலைதன்னிலே யான் கூடுவே னென்று கூறாநிற்கும் ;

(க0 - கஉ) கோடேழ்.........நெஞ்சே :—

(இ - ள்.) எடீ! பக்கமுயர்ந்த எழுச்சியையுடைய அகன்ற அல்குலை யுடைய கொடியை யொக்கும் பரத்தையர் முலைகள் அழுந்திப் பூசின

* தொல். பொருள் : அங. † பரி. கூ : ருகூ - சO.
(பாடம்) 1. தனி நெஞ்சே.

பாடழிந்த சந்தனத்தை யுடையனுய், நன்மக்கள் குணமின்றி வருவனு யின் ஊடியிருப்பேனென்று கூறுவேன்; அதனுற் பெற்றதென்? யான் கூறியதனைக் கொள்ளுதலில்லாத இந்நெஞ்சு அவனைக் காணில் அத் தவறுகளோடு கூடிய அந்நிலைதன்னிலே யான் கூடுவேனென்று கூறு நிற்கும்;

(௧௪ - ௧௭) **இனிப்புணர்ந்த.........நெஞ்சே :—**

(இ - ள்.) எடீ! இப்பொழுது புதிதாகக் கூடிய அழகினையுடைய பரத்தையருடைய விளங்குகின்ற எயிறுகள் அழுந்துகையினுலே மிகுதியை யுடைத்தாய்ச் சிவந்த வடுக்களைக் காட்டி நாணமின்றியே வரிற் றனித்திருப்பேன் யான் என்று கூறுவேன்; அதனுற் பெற்ற தென்? இத் தனிமையான மனத்தைத் தனக்கு உரித்தாக்குதலில் லாத நெஞ்சு அவனைக் காணில் அத்தவறுகளோடு கூடிய அந்நிலை தன்னிலே என்னை நீக்கித் தான் அவனிடத்தே தாழும்;

'உரூஅல்' : விகாரம்.

இத்தாழிசை மூன்றும் மறுத்துரைப்பதுபோல் உவகைபற்றிக் கூறியன. "உடம்பு முயிரும் வாடியக் காலு, மென்னுற் றனகொ லிவையெனி னல்லது, கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை"* என்பத னுல் இந்நெஞ்சிற்குத் தன்றன்மை யென்பதொன்றின்றியது என் னென்றவாறு காண்க.

(௧௮) **எனவாங்கு :—**

(இ - ள்.) என்று; 'ஆங்கு' : அசை.

(௧௯ - ௨௧) **பிறைபுரை.........யார்க்கு :—**

(இ - ள்.) பிறையை யொத்த அழகிய நுதலினையுடையாய்! தமக்கு வலியாகாதே அவனிடத்தே கீழ் அற்றுச் செல்லும் நெஞ்சினை யுடைய மகளிர்க்குத் தாம் நினைத்தவையெல்லாம் முடிவு போதல் பொருந்துமோ? பொருந்தாதன்றே! என்றுள்.

இதனுற் றலைவிக்கு இளிவுபிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சுரிதகத்தால் இற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௨)

௬௮

போதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதாளுஞ் செல்வர்க்கு
மதிமொழி யிடன்மாலை வினைவர்போல் வல்லவர்
செதுமொழி சீத்த செவிசெறு வாக
முதுமொழி நீராப் புலனு வுழவர்
௫. புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைசூழ் புனலூர;

---

* தொல். பொருள் : ௨௦௩.

ஊரன்மன் உரனல்லன் நமக்கென்ன உடன்வாளா[1]
தோளூர்தோக் கிருந்தநின் பெண்டிருள் நேராகிக்
களையாநின் குறிவந்தெங் கதவஞ்சேர்ந் தசைத்தகை
வளையின்வாய் விடன்மாலை மகளிரை நோவேமோ
கேளலன் நமக்கவன் குறுகன்மின் எனமற்றெந்
தோளோடு பகைபட்டு நினைவாடு நெஞ்சத்தேம்;

ஊடியார் நலந்தேம்ப ஒடியெறிந் தவர்வயின்
மால்தீர்க்கும் அவன்மார்பென் றெழுந்தசொல் நோவேமோ
முகைவாய்த்த முலைபாயக் குழைந்தநின் தாரெள்ள
வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்;*

சேரியாற் சென்றுநீ சேர்ந்தஇல் வினவினன்
தேரோடு திரிதரும் பாகனைப் பழிப்பேமோ
ஒலிகொண்ட சும்மையான் மணமனை குறித்தெம்மிற்
பொலிகெனப் புகுந்தநின் புலையனைக் கண்டயாம்;

எனவாங்கு,

நனவினான் வேறாகும் வேளா முயக்கம்
மனைவரிற் பெற்றுவந்து மற்றெந்தோள் வாட
இனைய ரெனவுணர்ந்தா ரென்றேக்கற் றூங்குக்
கனவினான் எய்திய செல்வத் தனையதே
ஐய எமக்குநின் மார்பு.

இது பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைவனோடு ஊடிய காமக்கிழத்தி தன் காதன் மிகுதிகூறி ஊடியவாறு கண்டு சென்று சார்ந்த தலைமகனுடன் ஊடல் தீர்கின்றாள் கூறியது.

(க - ௫) பொதுமொழி..........புனலூர :—

(இ - ள்.) பிறர்க்கும் இம் மண்ணுலகம் பொதுவென்னும் மொழி† இன்றாக மண்ணுலகம் முழுதையும் ஆளுஞ் சக்கரவர்த்திகளுக்கு அறிவாகிய சொல்லைச் சொல்லுதலை இயல்பாகவுடைய அமைச்சரைப்போல, நூல் வல்ல ஆசிரியராலே பொல்லாவாகிய சொற்கள் இடையிற் புகுதாமற் போக்கப்பட்ட தஞ் செவிகள் செய்யாக, முன்னுள்ள சான்றோர் கூறிய செய்யுட்கள் தஞ் சொல்லை வளர்க்கும் நீராக,

* மணி - ௪ : கூ௫ - கூஎ : குறுந் - கூ.

† புறம் - அ : க - ௫ : குறள். சகூஉ.

(பாடம்) 1. வுடன்வாரா.

அறிவினையுடைய நாவாகிய ஏராலே உழுது உண்ணும் புலவருடைய புதிய கவிகளைக் கொள்ளைகொண்டு உண்ணும் மதில் சூழ்ந்த புனலையுடைத்தாகிய மதுரையை யுடையவனே !

இதுவும் பாட்டுடைத் தலைவனைக் கிளவித் தலைவனாகக் கூறியது.

(௬ - கக) ஊரன்மன்...........நெஞ்சத்தேம் :—

(இ - ள்.) நமக்கு ஊரன்மிகவும் பற்றுக்கோடல்லனெனச் சொல்லிப்பின்னர் ஒருவர்கூறியது ஒருவர் கூறாதே ஓரூர் குடியேற்ற வேண்டுவாராய்த் திரண்டிருந்த நின் சேரிப் பரத்தையருடனே யாங்களும் ஒப்பாகி, நமக்கு அவன் உறவல்லன்; அவனை முயங்காதே கொள்ளுங்கோளெனச் சொல்லி, முயங்கக் கருதின எந் தோள்களுடனே மாறுபட்டுப் பின்னை முயங்கக் கருதின நினைவு கெடுகின்ற நெஞ்சத்தினையுடைய யாங்கள் நின் பெண்டிருள் நேராகி ஊரன் உரனல்லனென்ற வார்த்தையைக் களைந்து நின் குறியிடத்தே வந்து ஆண்டுக் காணுமையின் எம்மிடத்தே வந்தாயென்று கருதி எங் கதவத்தைச் சேர்ந்து தட்டின கையின் வளையினாலே தம் வரவினைச் சொல்லுதலை இயல்பாகவுடைய அப்பரத்தையரை நோவேமோ? அதற்கு யாங்கள் உரியேமல்லேமே ;

இது "வண்ணம் பசந்து புலம்புறு காலை, யுணர்ந்த போல வுறுப்பினைக் கிழவி, புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே"* என்பதனான் உறுப்பினை உணர்வுடையதுபோற் கூறிற்று.

(கஉ - கரு) ஊடியார்...........கோதையேம் :—

(இ - ள்.) முகையின் றன்மை வாய்த்த முலைகள் முயங்குகையினாலே செவ்வி குலைந்த நினது மாலை எம்மை இகழ்ந்து கூறக், கூறுபாட்டினை யுடைத்தாகிய வரியினையுடைய பூச்செப்பிலே பயன்படாது தங்கிய மாலைத் தன்மையையுடைய யாங்கள் இப்பரத்தையர் ஊடின மகளிர் ஊடலைத் தீர்த்து முயங்காதே அவர்கள் நலங் கெடும்படி அவரை இடையன் கொன்ற மரமாக்கி† வைத்து அச்சேரிப் பரத்தையரிடத்து வேட்கையைத் தீர்க்குமவனுடைய மார்பென்று ஊரிற் பிறந்த சொல்லை நோவேமோ ; அதற்கு யாங்கள் உரியேமல்லேமே;

ஒடிய வெறிந்தென்பது, 'ஒடியெறிந்' தென விகாரமாயிற்று.

(கசு - கக) சேரியாற்...........கண்டயாம் :—

(இ - ள்) ஆரவாரத்தை மாறுமற் றன்னிடத்தே கொண்ட ஆரவாரத்தாலே நீ மணஞ் செய்கின்ற மனையாகக் கருதி எம்முடைய மனையிலே பொலிக பொலிக வென்று கூறிப் புகுந்த நின்னுடைய புலைத்தொழிலையுடைய பாணனைக் கண்ட யாங்கள் சேரிதோறுஞ் சென்று, நீ

* தொல். பொருள் : ௨௦௨. † பழமொழி ௯௧௪, சீவகசிந். ௧௬௧௪.
(பாடம்) 1. நமக்கிவன்.

சேர்ந்த இல்லை வினையினனைத் தேரோடே கூடத் திரிதலைச் செய்யும் பாகனைக் குறை கூறுவேமோ? அதற்கு யாங்கள் உரியே மல்லேமே;

'சேரியான்' என்றது "ஊரான் ஓர் தேவகுலம்" என்றாற்போல் நின்றது. 'சும்மை'யை 'ஒலி' விசேடித்து நின்றது. 'புலையன்': செறற்[1] சொல்.

(௨௦) **எனவாங்கு:—**

அசை.

(௨௧ - ௨௫) **நனவினான்..........மார்பு:—**

(இ - ள்.) எம்மனைக்கண்ணே நீ ஒரு காலத்திலே வந்தாயாயின், நின்னைப் பெற்று மகிழ்ந்து நீ நீங்கியபின் எம் தோள் மெலிகையினாலே அதனை உணர்ந்தவர்கள், இக்காலத்து இவளும் இவரும் இத்தன்மைய ராயினாரென்று புறங் கூறுதலின் அக்கூற்றை யாம் எற்றுக்கொண்டு பழைய நிலையைப் பெறுதற்கு எக்கற்று முயங்குமாறுபோலே வியக்கத் தக்க நின் மார்பினிடத்தே முயங்கினும் உண்மையிடத்து வேறாயிருக் கும் நீ விரும்பாத முயக்கம் எமக்குக் கனவின்கண் வரப்பெற்ற செல் வத்தை யொப்ப தொன்றாய் இருக்கும்.

இதனாற் பயனின் றென ஊடினாள். 'நனவினான்' 'கனவினா' னென்பன இடப்பொருள. 'நனவு': உண்மை; 'கனவு': பொய்.

ஐ யென்னும் உரிச்சொல், 'ஐய' வென ஈறு திரிந்தது.

இது மெய்யன்றிப் பொய்யாகக் கோடலிற் **பொய்யாக்கோட** லென்னும் மெய்ப்பாடு.

இஃது ஈரடி மிக்க தாழிசையும் வருதலிற் கொச்சகம். (௩)

௬௯

போதவிழ் பனிப்பொய்கைப் புதுவது தளைவிட்ட
தாதுசூழ் தாமரைத் தனிமலர்ப் புறஞ்சேர்பு
காதல்கொள் வதுவைநாட் கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிய
மாதர்கோள் மாணேக்கின் மடந்தைதன் துணையாக
ஓதுடை[2] யந்தணன் எரிவலஞ் செய்வான்போல்
ஆய்தூவி அன்னந்தன் அணிநடைப் பேடையோடு
மேதகத் திரிதரூஉம் மிகுபுனல் நல்லூர;

தெள்ளரிச் சிலம்பார்ப்பத் தெருவின்கண் தாக்கிநின்
உள்ளங்கொண் டொழித்தாளைக் குறைகூறிக் **கொளநின்றாய்**

(பாடம்) 1. செற்றச் 2. வோத்துடை.

துணிந்தது பிறிதாகத் துணிவிலள் இவளெனப்
பணிந்தாய்போல் வந்தீண்டுப் பயனில மொழிவாயோ;

பட்டுழி யறியாது பாகனைத் தேரோடும்
விட்டவள் வரல்நோக்கி விருந்தேற்றுக் கொளநின்றாய்
நெஞ்சத்த பிறவாக நிறையிலள் இவளென
வஞ்சத்தான் வந்தீங்கு வலியலைத் தீவாயோ;

இணர்ததை தண்காவின் இயன்றநின் குறிவந்தாள்
புணர்வினிற் புகன்றாங்கே புனலாடப் பண்ணியாய்
தருக்கிய பிறவாகத் தன்னிலள் இவளெனச்
செருக்கினால் வந்தீங்குச் சொல்லுகுத் தீவாயோ;

எனவாங்கு,

தருக்கேம் பெருமநின் அல்கல் விருப்புற்றுத்
தாழ்ந்தாய்போல் வந்து தகவில செய்யாது
சூழ்ந்தவை செய்துமற் றெம்மையும் உள்ளுவாய்
வீழ்ந்தார் விருப்பறக் கால்.

இதுவும் அது.

(௧ - ௭) போதவிழ்...........நல்லூர :—

(இ - ள்) உத்தரீயத்துள்ளே நாணால் ஒடுங்கி நோக்குகின்ற* காதல் கொண்ட மான்போலும் நோக்கினையுடைய மடந்தை தனக்கு இம்மை மறுமைக்குத் துணையாகக்† காதலித்தலைக் கொள்கின்ற கலியாண நாளிலே ஒத்தினையுடைய அந்தணன் அங்கியங் கடவுளை வலஞ்செய்வான் போலே, மெல்லிதாகிய சூட்டு மயிரினையுடைய அன்னந் தன்னுடைய அழகிய நடையினையுடைய பேட்டோடே கூடிப்பூக்கள் அலர்ந்த குளிர்ச்சியினையுடைய பொய்கையிடத்தே நின்ற தாமரையினது புதிதாக முறுக்கு நெகிழ்ந்த தாது சூழ்ந்த தனித்த மலரைப் புறத்தே சேர்ந்து பெருமை தரும்படி திரிதரும் பரந்த புனலையுடைய நல்ல ஊரினை யுடையவனே!

வலஞ்செய்வான்போ லென்ற வினை யுவமம் பய வுவமமின்றி வினை யுவம மாத்திரையை மேல் வருகின்ற கருப்பொருட்குக் கொடுத்து அதனைச் சிறப்பித்து நின்றது, அன்னத்திற்கு அங்கியங் கடவுள் அறிகரியாக மந்திரவிதியாற் சூழுங் கருத்தின்றித் தாமரையைச் சூழ வருகின்ற தொழின்மாத்திரையே கோடலின். அந்தணன் எரி வலஞ் செய்வான் போல அக் கருத்தில்லாத அன்னம் பெடையோடே தனிமலரைச்

* சீவகசிந். ௨௪௬௧; கலி. ௯௨ : ௨௮ - ௨௯. †குறுந். ௪௧.

சூழத் திரியும் ஊர வென்றதனுன் நீயும் அக்கருத்தின்றிக் குலமகளிரைத் தீவலஞ் செய்து வரைந்துகொண்டு பாதுகாவாது ஒழுகுகின்ற நினக்கு எம்மைப் பாதுகாத்த லுளதாமோ வெனக் காமக்கிழத்தியும் உள்ளுறை யுவமங் கூறினுளாக வுரைக்க. இதனை "எனோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்றே"* என்று உவமைப்போலியிற் கூறிய விதியாற் கொள்க.

(அ - கக) தெள்ளரிச்...........மொழிவாயோ :—

(இ - ள்.) தெளிந்த உள்ளிடு மணியையுடைய சிலம்பு ஆரவாரிப்ப வந்து தெருவிடத்தே தாக்கணங்குபோலத்† தாக்கி நின் நெஞ்சை அகப்படுத்திக்கொண்டு பின்னர்க் கைவிட்டவளை நின் வருத்தத்தைச் சொல்லி அழைத்துக்கொள்ளக் கருதிநின்றநீ அறுதியிட்டுவந்த காரியம் வேறொன்றாயிருக்க இவள் தனக்கென ஓர் அறுதியுடைய ளல்லளென்று கருதி இவ்விடத்தே தாழ்ந்தாயைப்போல வந்து பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லக் கடவையோ? அது நின்னை வருத்தாதோ?

(கஉ - கரு) பட்டுழி...........தீவாயோ :—

(இ - ள்.) நீ சொல்லாதே[1] அகப்பட்ட பரத்தையரது நெஞ்சு வலிதென்று அறியாது பாகனைத் தேரொடும் போகவிட்டு அவள் உன்னை விருந்தாக எதிர்கொள்ள அவள் வரவினைக் கருதிநின்ற நீ அவள் வரக்காணுமையினுலே நின்னெஞ்சத்திடத்தன வேறு சிலவாயிருக்க இவள் நிறையென்கிற குணமுடையளல்லளென்று கருதிப் பொய்வன்மையாலே இவ்விடத்தே வந்து உன் ஊராண்மையாலே அலைக்கக்கடவையோ? அது நின்னை வருத்தாதோ?

'நெஞ்சத்த' வென்ற பன்மை தன்வயத்தளாக்கிக்கொள்ளக் கருதிய தொழில்களை.

(கசு - கக) இணர்ததை...........தீவாயோ :—

(இ - ள்.) பூங்கொத்து நெருங்கின குளிர்ந்த பொழிலிலே நீ செய்த குறியிடத்தே வந்தவளைப் புணர்ச்சியிடத்தே கொண்டாடி அப்பொழுதே கூடப் புனலாடும்படி பண்ணின நீ நின் நெஞ்சின் மிக்கு நடக்கின்றவை வேறொன்றாயிருக்க இவள் தனக்கென ஒரு நெஞ்சுடைய ளல்ல ளென்று கருதி மனச் செருக்காலே இவ்விடத்தே வந்து பரத்தையர்க்குக் கூறும் பயன்படு சொற்களைப் பாழே போக்கக் கடவையோ? அது நின்னை வருத்தாதோ?

---

* தொல். பொருள் : ௩0௨. † குறள். க0அஉ (உரை.)

(பாடம்) 1. சொல்லாதே.

"வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்த, லாவின் றுரிய தத்தங் கூற்றே"* என்பதனால், 'துணிவிலள்,' 'நிறையில' ளென ஆற்றாமை வாயிலாகத் தலைவன் வந்துழி வெளிப்படக் கூறினாள்.

(௨௦) எனவாங்கு :—

அசை.

(௨௧ - ௨௪) தருக்கேம்...........கால் :—

(இ - ள்.) பெருமா! நின் அருளால் யாங்கள் மனஞ்செருக்கேம்; எம்மிடத்தே விருப்பமுற்றுக் குறைந்தாய்போலே வந்துநின்று நினக்குத் தகுதிப்பாடில்லாதவற்றைச் செய்யாதே நீ விரும்பினாரிடத்து நுகரக் கருதியவற்றைச் செய்து முடித்து ஆண்டுள்ள விருப்பமற்ற இடத்துப் பின்பு எம்மையும் நினைப்பாயென ஊடல் தீர்கின்றாள் கூறினாள்.

இதனால் இருவர்க்கும் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சுரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௪)

௭௦

மணிநிற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்ந்தாடும் அன்னந்தன்
அணிமிகு சேவலை அகலடை மறைத்தெனக்
கதுமெனக் காணாது கலங்கியம் மடப்பெடை
மதிநிழல் நீருட்கண் டதுவென உவந்தோடித்
துன்னத்தன் எதிர்வரூஉந் துணைகண்டு மிகநாணிப்
பன்மல ரிடைப்புகூஉம் பழனஞ்சேர் ஊரகேள்;

நலநீப்பத் துறந்தெம்மை நல்காய்நீ விடுதலிற்
பலநாளும் படாதகண் பாயல்கொண் டியைபவால்
துணைமலர்க் கோதையார் வைகலும் பாராட்ட
மணமனைத் ததும்புநின் மணமுழவந் தெடுப்புமே;

அகலநீ துறத்தலின் அழுதோவா வுண்கணெம்
புதல்வனை மெய்தீண்டப் பொருந்துதல் இயைபவால்
நினக்கொத்த நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்
தமர்பாடுந் துணங்கையுள் அரவம்வந் தெடுப்புமே;

வாராய்நீ துறத்தலின் வருந்திய எமக்காங்கே
நீரிதழ் புலராக்கண் இமைகூம்ப இயைபவால்
நேரிழை நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்
தேர்பூண்ட நெடுநன்மான் தெண்மணிவந் தெடுப்புமே;

* தொல். பொருள் : ௨௪௧.

எனவாங்கு,

௨0. மேல்லியான் சேவிமுதல் மேல்வந்தான் காலைபோல்
எல்லாந் துயிலோ எடுப்புக நிண்பேண்டிர்
இல்லின் எழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
பாணன் புகுதராக் கால்.

இது பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் தோழியை வாயில் வேண்ட அவள் வாயினேர்வாள் நெருங்கிக் கூறியது.

(க - சு) மணிநிற...........ஊரகேள் :—

(இ - ள்.) பல மணிகள்போலும் நிறங்களையுடையவாகிய மலர்களையுடைய பொய்கையிலே சேவலோடு மகிழ்ந்து விளையாடும் அன்னப்பெடை தனது அழகுமிக்க சேவலன்னத்தை அகன்ற தாமரையிலை மறைத்ததாக அதனைக் காணுமற் கதுமெனக் கலங்கி அந்த அறியாமையையுடைய பெடை மதியினுடைய நிழலை நீருக்குள்ளே கண்டு அச்சேவலென்று உவந்து ஓடிச்சென்று தன்னைச் சேருதற்கு எதிரே வருகின்ற சேவலைக் கண்டு மிகவும் நாணிப் பல்பூக்களின் செறிவுக்குட் புக்கு ஒளித்திருக்கும் பழனநிலஞ் சூழ்ந்த ஊரனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்;

பரத்தையர் சேரியிலே இருந்து நின்னோடே புணர்ந்து விளையாடுகின்ற பரத்தை வேறொரு பரத்தை களவொழுக்கத்தாலே மறைத்துக் கொண்டு போனளாக நின்னைக் காணாது கதுமெனக் கலங்கி அந்தப் பரத்தையை வேறோர் தலைவன் வதுவை யயர்கின்றதனை நீ வதுவை யயர்கின்றாயென்று கருதி உவந்து சென்று தன்னைக் கூடுதற்கு எதிரே வருகின்ற நின்னைக் கண்டு இவன் தானே வருகின்றதனை அறியாது நாந்தேடி வந்தோமேயென்று அதற்கு நாணித் தன் சுற்றத்திடத்தேயிருந்து நின்னை வருத்துகின்றாளென்று உள்ளுறையுவமங் கூறித் தலைவனைத் தோழி நெருங்கினள்.

(எ - க0) நலநீப்பத்...........தேடேப்புமே :—

(இ - ள்.) நீ எம்மை நலம் போம்படியாக நீங்கிப் பின்னர் ஒரு காலத்தும் அருளாயாய்க் கைவிடுகையினலே பல நாளுந் துயிலாத கண்கள் வருத்த மிகுதியால் யாங்கள் இருத்தலாற்றாது ஒருநாட் படுக்கையையும் இடமாகக் கொள்கையினலே இமை பொருந்துதலுங் கூடும். அதனை, இணைந்த மலராற் செய்த கோதையினையுடைய கலைகளெல்லாம்* முற்றக் கற்று முதிர்ந்த பரத்தையர் நன்றென்று கொண்டாடும்

* சிலப். ௨௨ : க௩அ - க௩௯, மணி. ௨ : கஅ - ௩௧.

படி நாடோறும் மணஞ்செய்யும் மனைகளிடத்தே நின்று முழங்கும் நின் மணத்தை எமக்கு உணர்த்தும் முழவோசை வந்து போக்கும்; அதுவே குறை;

'இயைப',: அகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர். 'ஆல்': ஐயப்பொருட்டு.

(கக - கச) அகலநீ..............தேடுப்புமே :—

(இ - ள்.) நீ எம்மை நீங்கத் தாம் துயிலைத் துறக்கையினாலே அழுது மாறாத மையுண்கண் எம் மெய் புதல்வனைத் தீண்டுகையினாலே பொருந்துதலுங் கூடும்; அதனை, நின் இளமைப்பருவச் செவ்விக் கொத்த பரத்தையரை அவர்க்கென்று சமைத்த நெடிய மனையிலே கொண்டுவந்து நின் சுற்றமாகிய பரத்தையர் நின்று பாடுந் துணங்கைக் கூத்தில்* எழுந்த ஆரவாரம் வந்து போக்கும்; அதுவே குறை;

(கடு - கஅ) வாராய்நீ...........தெடுப்புமே :—

(இ - ள்.) நீ ஈண்டு வாராயாய் யாந் துயிலைத் துறக்கையினாலே வருந்திய எமக்கு நீர் வீழ்கின்ற இதழ்போல் நீர் மாறாத கண்கள் பாயலிலே இமை பொருந்துதலுங் கூடும்; அதனை, ஒத்த இழையினையுடைய பரத்தையரைத் தமக்குச் சமைத்த நெடிய இல்லிலே கொண்டு வருகையினாலே பிறந்த நின் தேரிலே பூண்ட உயர்ந்த நல்ல குதிரையிற் கட்டின தெளிந்த மணியோசை வந்து போக்கும்; அதுவே குறை;

(கசு) எனவாங்கு :—

அசை.

(உ௦ - உக) மெல்லியான்...................கால் :—

(இ - ள்.) நாற்படையாற் குறைந்த அகத்துழிஞையான் செவியிடத்தே மேலே வந்துவிட்ட புறத்துழிஞையானுடைய† பள்ளியெழுச்சி முரசுபோல முற்கூறியவெல்லாம் அரிதிற் பெற்ற துயிலையோ போக்குக; பரத்தையர் இல்லிலே வாசித்த யாழைத் தழுவிக்கொண்டு வாயிலாய்த் திரிகின்றதொழியப் பாட்டைத் திருந்தக் கல்லாத வாயினையுடைய பாணன் நம் இல்லின்கண் வாராதவிடத்து, அவன் வரவே காண் எமக்கு வருத்தமென நெருங்கிக் கூறினாள்.

இதனால் இருவர்க்கும் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

"வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்த, றாவின் றுரிய தத்தங் கூற்றே"‡ என்பதனாற் றோழி தாழிசைகளில் வெளிப்படக் கூறினாள்.

இது வெள்ளைச் சுரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௬)

---

* இந்நூல், மருதக்கலி க-ஆம் பாட்டின் உரை அடிக்குறிப்புப் பார்க்க. † தொல். பொருள் : கூச : சுஅ. ‡ தொல். பொருள் : உசக;

௭௧

விரிகதிர் மண்டிலம் வியல்விசும் பூர்தரப்
புரிதலை தளையவிழ்ந்த பூவங்கட் புணர்ந்தாடி
வரிவண்டு வாய்சூழும் வளங்கெழு பொய்கையுள்
துனிசிறந் திழிதருங் கண்ணின்நீர் அறல்வார
இனிதமர் காதலன் இறைஞ்சித்தன் அடிசேர்பு
நனிவிரைந் தளித்தலின் நகுபவள் முகம்போலப்
பனியொரு திறம்வாரப் பாசடைத் தாமரைத்
தனிமலர் தளைவிடூஉந் தண்டுறை நல்லூர ;

ஓருநீ பிறரில்லை அவன்பெண்டிர் எனவுரைத்துத்
தேரோடுந் தேற்றிய பாகன்வந் தீயான்கொல்
ஓரிற்றான் கொணர்ந்துய்த்தார் புலவியுட் பொறித்தபுண்
பாரித்துப் புணர்த்தலின் பரத்தைமை காணிய ;

மடுத்தவன் புகுவழி மறையேனென் றியாழொடும்
எடுத்துச்சூள் பலவுற்ற பாணன்வந் தீயான்கொல்
அடுத்துத்தன் பொய்யுண்டார்ப் புணர்ந்தநின் எருத்தின்
எடுத்துக்கொள் வதுபோலுந் தொடிவடுக் காணிய ; [கண்

தணந்தனை யெனக்கேட்டுத் தவறோரா தெமக்குநின்
குணங்களைப் பாராட்டுந் தோழன்வந் தீயான்கொல்
கணங்குழை நல்லவர் கதுப்பறல் அணைத்துஞ்சி
அணங்குபோற் கமழுநின் அலர்மார்பு காணிய ;

என்றுநின்,

தீரா முயக்கம் பெறுநர்ப் புலப்பவர்
யார்நீ வருநாட்போல் அமைகுவம்யாம் புக்கீமோ
மாரிக் கவாவுற்றுப் பீள்வாடு நெல்லிற்காங்
காராத் துவலை அளித்தது போலுநீ
ஓர்யாட் டொருகால் வரவு

இது பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனது வரவு கண்டு ஊடிய காமக்கிழத்தி ஊடியவாறு கண்டு சென்று சார்ந்த தலைவனுடன் அவள் ஊடல் தீர்கின்றாள் கூறியது.

(க - அ) விரிகதிர்..............நல்லூர :—

(இ - ள்.) மேல் விரியுங் கதிரையுடைய இளஞாயிறு அகத்சியை யுடைய விசும்பிலே பரவாநிற்க விடியற்காலத்தே இதழ்கள் முறுக் குண்ட தலைகள் அம் முறுக்கு நெகிழ்ந்த செவ்விப்பூவிடத்து அழகிய தேனை வரியினை யுடைய வண்டுகள் அனைத்துங் கூடி நுகர்ந்து அதனா னும் அமையாது பின்னும் பின்னும் நுகர்தற்கு அவ்விடத்தைச் சூழ்ந்து திரியும் செல்வம் மிக்க பொய்கையிடத்தே துனிமிகுதலாலே பெருக்கு மாறாது வீழ்கின்ற கண்ணினுடைய நீர் காமத்தீயாற் சுவறி அறாதலையுடைத்தாய் ஒழுக அவ்வருத்தத்தைக் கண்டு இனிதாக அமர்ந்த கணவன் தன் அடியைச் சேர்ந்து இறைஞ்சி மிக விரைந்து அளித்தலாலே சிறிய மகிழ்பவள் முகம்போலப் பசிய இலைக்குள்ளே நின்ற தாமரையினது தனித்த மலர் தனக்கு வருத்தத்தைச் செய்யும் பனி ஒரு கூற்றிலே வடியாநிற்கத் தான் மிகச் செவ்வி யின்றி அலருங் குளிர்ந்த துறையினையுடைய நல்ல ஊரனே !

இதனால் வைகறைக்காலத்து மனைவயிற் செல்லாது இளைய செவ் வியையுடைய பரத்தையரைப் புணர்ந்து விளையாடி அதனினும் அமை யாது பின்னும் அவரைப் புணர்தற்குச் சூழ்ந்து திரிகின்ற இவ்வூ ரிடத்தே நின்னைப் பெறாது சுற்றத்திடத்தே யிருந்து கண்ணீர் வாரா நிற்க, நீ ஒரு காலத்து அளித்தலிற் சிறிது செவ்வி பெற்றாளாயிருக்கும் படி தலைவியை வைத்தாய்; என்னை வருத்துதல் கூறவேண்டுமோ வெனக் காமக்கிழத்தி உள்ளுறை யுவமங் கூறினாள்.

'முகம்போல' என்ற ஏனை யுவமந் தாமரைமலர் பனிவாரத் தளை விடுமென்ற உள்ளுறை யுவமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்குச் சிறப் புக் கொடுத்து நின்றது. இஃது உவமப்போலி. "இனிதுறு கிளவியுந் துனியுறு கிளவியு, முவம மருங்கிற் றோன்று மென்ப"* என்பதனான் இரண்டுந் தோன்ற நின்றது.

(கூ - கஉ) ஒருநீ..............காணிய :—

(இ - ள்.) அவன் பெண்டிர் நின்னை யொழியப் பிறர் இல்லை; அதனை ஓர்ந்துபா ரெனக் கூறித் தனக்குத் தெய்வமாகிய தேரைத் தொட்டுச் சூளுற்ற பாகன் ஈண்டு வாரானோ, தான் கொண்டு வந்த பரத்தைய ரெல்லாரும் வருதற்குச் சமைத்ததோர் இல்லிலே விட்ட பரத்தையர் புலவியாலே அழுந்தின வடுக்கள் நாணமின்மையின் இவை கிடக்க வேண்டுமென்று பரப்பி இட்டு வைக்கையினாலே அவை மறை யாமற் கூடிக் கிடந்த நின் பரத்தைமையைக் காண்டற்கு?

---

* தொல். பொருள் : ௩0௩.

உம்மை : சிறப்பு. 'வந்தீயான்' : வினைத் திரிசொல். ஓர் என்னுஞ் சொல் உகரம் பெற்று வந்தது.

(கங - கசு) மடுத்தவன்...........காணிய :—

(இ - ள்.) அப்பரத்தையர் உடன்பாடின்றித் தானே செல்லுமிடத்து நின்னை மறையே னென்று கூறி யாழாகிய தெய்வத்தோடும் பல தெய்வங்களையுங் கூட்டிப் பல சூளுஞ் சூளுற்ற பாணன் வாரானோ, இவன் செய்தி பொய் யென்று அறிந்துவைத்தும் மருண்டு அப்பொய்யைப் பலகாலும் அனுபவித்தவர்களைக் கூடின நின் கழுத்தின்கண்ணே அள்ளிக்கொள்ளலாவ தொன்றுபோலும் மறையாமற் கிடக்கின்ற தொடித்தழும்பைக் காண்டற்கு ?

(கஎ - உ0) தணந்தனை...........காணிய :—

(இ - ள்.) நின் தீய குணங்களை உணர்ந்திருக்கின்ற எமக்கு நீ எங்களை நீங்கினை யென்று பிறர் கூறக் கேட்டிருந்து நின் தவறுகளை ஓராதே நினக்கு நற்குணங்கள் உளவாகக் கொண்டாடுந் தோழன் வாரானோ? திரட்சி யுடைத்தாகிய குழையினையுடைய மகளிருடைய புணர்ச்சியாற் குலைந்து வீழ்ந்த அறலையுடைய கதுப்பாகிய அணையிலே துஞ்சுகையினாலே தெய்வம்போல மணக்கும் நின் அலர்ந்த மார்பைக் காண்டற்கு.

இது நாற்றச்செவ்வி குலையாமல் வந்தமை கூறலின் மருதத்து விடியற்காலங் கூறிற்றும்.

(உக - உசு) என்றுநின்...........வரவு :—

(இ - ள்.) இங்ஙனம் நின் அன்பு நீங்காத முயக்கத்தை என்றும் பெறுகின்ற பரத்தையரை வெறுப்பார் யார் ? நீ ஓர் யாண்டிடத்து ஒருகால் வருகின்ற வரவு, எமக்கு மழைக்கு அவாவுற்றுத் தோன்றின கதிர் உலரும் நெல்லிற்கு அப்பருவத்தே நிறையப்பெய்யாதே ஆராத சிறு துவலையைப் பெய்த தன்மைபோல மிக்க வருத்தத்தைத் தரும்; ஆதலான் நீ வருநாட்போல யாம் ஆற்றியிருப்பேம்; நீ அவர் வருந்தாமல் அவர் மனைக்கட் செல்வாயாக.

இதனால் இருவர்க்கும் புணர்ச்சி யுவகை தோன்றிற்று.

இது வெள்ளைச் சுரிதகத்தாலிற்ற ஒழித்தாழிசைக்கலி.　　　　(சு)

எஉ

இணைபட நிவந்த நீலமென் சேக்கையுள்
துணைபுணர் அன்னத்தின் தூவிமேல் அணையசைஇச்
சேடியல் வள்ளத்துப் பெய்தபால் சிலகாட்டி
ஊடுமென் சிறுகிளி உணர்ப்பவள் முகம்போலப்

புதுநீர்[1] புதலொற்றப் புணர்திரைப் பிதிர்மல்க
மதிநோக்கி யலர்வீத்த[2] ஆம்பல்வான் மலர்நண்ணிக்
கடிகயத் தாமரைக் கமழ்முகை கரைமாவின்
வடிதீண்ட வாய்விடூஉம் வயலணி நல்லூர ;

கண்ணிநீ கடிகொண்டார்க் கனைதொறும் யாமழப்
பண்ணினுற் களிப்பிக்கும் பாணன்காட் டென்றுனே
பேணுனேன் றுடன்றவர் உகிர்செய்த வடுவினுன்
மேனுள்நின் தோள்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த இதழினை ;

நாடிநின் தூதாடித் துறைச்செல்லாள் ஊரவர்
ஆடைகொண் டொலிக்குநின் புலைத்திகாட் டென்றுளோ[3]
கூடியார் புனலாடப் புணையாய மார்பினில்
ஊடியார் எறிதர ஒளிவிட்ட அரக்கினை ;

வெறிதுநின் புகழ்களை வேண்டாரில் எடுத்தேத்தும்
அறிவுடை யந்தணன் அவளைக்காட் டென்றுனே
களிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட உருவின்மேற்
குறிபெற்றுர் குரற்கூந்தற் கோடுளர்ந்த துகளினை ;

எனவாங்கு,

செறிவுற்றேம் எம்மைநீ செறிய அறிவுற்
றழிந்துகு நெஞ்சத்தேம் அல்ல லுழப்பக்
கழிந்தவை யுள்ளாது கண்ட விடத்தே
அழிந்துநிற் பேணிக் கொளலின் இழிந்ததோ
இந்நோய் உழத்தல் எமக்கு.

இதுவும் அது.

(க - அ) இணைபட............நல்லூர :—

(இ - ள்.) ஐந்து வகைப்படப் படுத்தலால் உயர்ந்த நீலப்பட்டாற் செய்த மெல்லிய படுக்கையிடத்துக் கிடந்த துணையோடே கூடிய அன்னத்தின் தூவியாற் செய்த மெல்லிய அணையைச் சார்ந்திருந்து பெருமையியன்ற வெள்ளி வட்டிலிலே வார்த்த பாலைச் சிறிதுகாட்டி அப்பாலை உண்ணுது வெறுத்திருந்த கிளி அதனை உண்டற்கு வேண்டும் மொழிகளைக் கூறி உண்ணப் பண்ணுவித்து அவ்வுணவினுன் மகிழ்ந்து முத்தங் கொள்பவள் முகம்போல, மிகுதியுடைய கயத்திடத்து நின்ற புதிய

(பாடம்) 1. புதுநீர்ப். 2. யலர்வித்த. 3. புலத்திகாட்.

நீரிடத்தனவாகிய பசிய தூறுகளின்மேலே இடைவிடாது வருகின்ற திரைகள் மோதுகையினாலே அதன் துவலை மிகாநிற்க இடைநின்ற தாமரையினது கமழாநின்ற முகை தனக்குரிய வண்டு நுகர அலராமல் நின்று கரையில் நின்ற மாவினது வடு, மதியை நோக்கி அலர்ந்த ஆம்பலினது வெள்ளிதாகிய மலரை முதற் றீண்டிப் பின்னாத் தன்னைத் தீண்ட அலரும் வயலணிந்த நல்ல ஊரனே!

'முகம்போல' என்ற ஏனையுவமம் மேல்வருகின்ற கருப் பொருட்குச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது. "சிறுபூளை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேண, முறுதுவி தாமிவையோ ரைந்து." துணையைப் புணர்ந்த காலத்து மெய்யுருகி உதிர்ந்த தூவிதானும் மிக மெல்லிதா யிருக்குமென்பது உணர்தற்குத் 'துணைபுண ரன்ன' மென்றார். பாலைச் சிறிதென்னாது 'சில' வென்றல் மரூஉ.

தாமரை வண்டு நுகர்வதற்குப் பயன்கொடாது வடுத் தீண்ட அலருமென்பதனால், நின் தலைவி நீ நுகர்ந்த செவ்விபெறுமற் சேக்கை[1] யிடத்தே இருந்து பால் உண்ணாத புதல்வன், பால் உணப் பெற்றதற்கு அவனை முத்தங்கொண்டு மகிழ்ந்திருக்குமாறுபோல ஆற்றியிருக்குந் தன்மை எமக்கின்றெனக் காமக்கிழத்தி உள்ளுறை யுவமங் கூறினாள்.

(கூ - கஉ) கண்ணிநீ.........இதழினை :—

(இ - ள்.) நம்மைப் பேணுகின்றில னென்று கோபித்தவர் தம்மைப் பேணுதற்காக உகிராற் செய்த வடுக் காரணமாக அவர்க்குப் பின்னுள்ள நாளிலே நின் தோளைச் சேர்ந்த பரத்தையருடைய எயிறு அழுந்தின இதழைத் தங் கூட்டத்திற் பிறந்த இன்பத்தைக் கருதி நீ காவல்கொண்ட பரத்தையரைச் செறியுந்தோறும் யாம் அழும்படி நின்னைப் பண்ணாலே களிப்பிக்கும் பாணன் எனக்குக் காட்டென்று சொன்னானோ?

'மேனாள்' என்றது பின்னாள். 'யாம் அழப் பண்ணினாற் களிப் பிக்கும்' என்றது, இல்லறம் நிகழ்த்துவதற்கு உரியனவற்றைப் பாடிக் காட்டி யாம் வருந்தாதபடி பண்ணாது பரத்தையரிடத்தே ஒழுகுதற்கு வேண்டுவனவற்றைப் பாடிக் காட்டிக் களிப்பிப்ப னென்றவாறு.*

(கங - கசு) நாடிநின்.........அரக்கினை :—

(இ - ள்.) கூடின மகளிர் புனலாடுதற்குத் தெப்பமாகிய மார்பிலே அப்புனலாட்டுப் பெறாது ஊடிய மகளிர் சாதிலிங்கம் இருந்த செப்போடே அதனை எறிதலைச் செய்கையினாலே† விளக்கம் மிக்க சாதிலிங்கத்தை நினக்குக் கூடலாம் பரத்தையரைத் தேடித் தூதாய்த் திரிந்து துறையிற் செல்லாள் ஊரிலுள்ளாருடைய

* கல். டுகூ. † பரி. உக : நகூ-சடு.
(பாடம்) 1. செங்கை.

ஆடைகளை இடுவித்துக்கொண்டு ஒலியாமற் றிரியும் நின்னுடைய புலைத்தி[1] எனக்குக் காட்டென்று சொன்னளோ?

'ஒலிக்கும்': இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. ஒளிக்குமென்றும் பாடம். "புலைத்தி" செறற் சொல்.[2]

(கஎ - உ0) **வெறிதுநின்............துகளினை :—**

(இ - ள்.) கூட்டத்தாற் களித்தல் பிறந்தவருடைய கமழ்கின்ற மாலைமுயக்கத்தான் மென்மைபடுதற்குக் காரணமான வடிவின் மேலே அதற்குப் பின்பு நின்னுற் குறியிடம் பெற்றாருடைய பற்றத்தினை யுடைத்தாகிய* மயிரினுடைய முடியை நீ வகிர்ந்து கைசெய்து முடிக்கையினாலே வீழ்ந்துகிடந்த பூந்துகளை நின் புகழ் களைக் கேட்க வேண்டாத எங்கள் இல்லிலே ஒரு பயனின்றி மிகுத்துக் கொண்டாடும் அறிவில்லாத அந்தணன் அவளைக் காண்பண் ணென்று சொன்னனே?

'கயம்': மென்மை; ஈண்டுத் துவட்சியை உணர்த்திற்று. 'அறிவுடை யந்தணன்': இகழ்ச்சி. அவட்கு என உருபுமயக்கமுமாம்.

(உக) **எனவாங்த :—**

அசை.

(உஉ - உசு) **செறிவுற்றே............எமக்கு :—**

(இ - ள்.) முன்பு எம்மை நீ செறிகையினாலே யாமும் நின்னோடு செறிதலை யுற்றேம்; இக்காலத்து நீ செய்யும் குறைகளை அறியலுற்று அதனானே அழிந்து கெடுகின்ற நெஞ்சத்தினை யுடையேம்; அதன் மேலே வருத்தத்திலே தங்கும்படியாக நீ செய்து கழிந்த இக்குறை களைக் குறையென்று நினையாதே நின்னைக் கண்ட இடத்தே நெஞ் சழிந்து நின்னைப் பேணிக் கொள்ளுதலின் இக் காமநோயிலே தங்குதல் எமக்குத் தாழ்ந்ததொரு தொழிலோ? இஃது இழிந்த தன்றுகாண்!

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இது வெள்ளைச் சுரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (எ)

எங

அகன்றுறை அணிபெறப் புதலோடு தாழ்ந்த
பகன்றைப்பூ வுறநீண்ட பாசடைத் தாமரை
கண்பொர ஒளிவிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தால்
தண்கமழ் நறுந்தேறல் உண்பவள் முகம்போல
ரு. வண்பிணி தளைவிடூஉம் வயலணி நல்லூர;

---

* பற்றம் - கொத்து.

(பாடம்) 1. புலத்தி. 2. செற்றச் சொல்.

நோதக்காய் எனநின்னை நோந்தீவார் இல்வழித்
தீதிலேன் யானெனத் தேற்றிய வருதிமன்
ஞெகிழ்தொடி யிளையவ ரிடைமுலைத் தாதுசோர்ந்
திதழ்வனப் பிழந்தநின் கண்ணிவந் துரையாக்கால் ;

கனற்றிநீ செய்வது கடிந்தீவார் இல்வழி
மனத்திற்றீ திலனென மயக்கிய வருதிமன்
அலமரல் உண்கண்ணார் ஆய்கோதை குழைத்தநின்
மலர்மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தம்வந் துரையாக்கால் ;

என்னைநீ செய்யினும் உரைத்தீவார் இல்வழி
முன்னடிப் பணிந்தெம்மை உணர்த்திய வருதிமன்
நிரைதொடி நல்லவர் துணங்கையுள் தலைக்கோள்ளக்
கரையிடைக் கிழித்தநின் காழகம்வந் துரையாக்கால் ;
　　　　எனவாங்கு,
மண்டுநீர் ஆரா மலிகடல் போதுநின்
தண்டாப் பரத்தை தலைக்கோள்ள நாளும்
புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றிமற் றியாமெனின்[1]
தோலாமோ நின்போய் மருண்டு.

இது, "தங்கிய வொழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி, யெங்கையர்க் குரையென விரத்தற்கண்"* தலைவி கூறியது.

(க - ரு) அகன்றுறை...........நல்லூர :—

(இ - ள்.) அகன்ற நீருண்ணுந் துறை அழகுபெறும்படி சிறு தூரோடே வந்து தாழ்ந்து கிடந்த பகன்றையினது பூவைச் சேரும்படி வளர்ந்த பசிய இலையினையுடைய தாமரைமுகை கண் வெறி கொள்ளும்படி ஒளிவிட்ட வெள்ளி வள்ளத்தாலே குளிர்ந்த நறிய கள்ளை உண்பவள் முகம்போல வளவிய முறுக்கு நெகிழும் வயலணிந்த நல்ல ஊரனே !

'வெள்ளிய வள்ளம்' என்பது, "மென்மையு மிடைமையும் வருஉங் காலை, யின்மை வேண்டு மென்மனார் புலவர்"† என்பதனால், அம்முச்சாரியையின் மகரங் கெட்டு அகரம் யகர வுடம்படுமெய் பெற்று நின்றது.

அகன்ற துறை பரத்தையர் சேரியாகவும், அழகு பெறும்படி புதலொடு வந்து தாழ்ந்த மணமில்லாத பகன்றைப்பூப் பாணர் முதலிய வாயில்களோடே வந்து தங்கின அன்பில்லாத பரத்தையராகவும்,

---

* தொல். பொருள் : கசஎ.　　† தொல். எழுத்து : கஙo.

(பாடம்) 1. றியாமேற்.

அதனை உற நீண்ட தாமரை அப் பரத்தையரிடத்தே சேர்ந்த தலைவனாகவும், அத் தாமரை கள்ளைத் தீதென்று உணர்ந்துவைத்தும் அதனை உண்டு களிக்கின்றவள் முகம்போலத் தளைவிடுதல் அன்பில்லாத மகளிரிடத்துப் பெறுகின்ற இன்பநுகர்ச்சி தீதென்று உணர்ந்து வைத்தும் அதனை நுகர்ந்து மகிழ்கின்ற தலைவனாகவும் உள்ளுறை யுவமங் கொள்க. 'முகம் போல' என்னும் ஏனை யுவமங் கருப்பொருட்குச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது.

(௬ - ௯) நோதக்காய்.........துரையாக்கால் :—

(இ - ள்.) நீ நீங்குதலான் நெகிழ்ந்த தொடியினையுடைய பரத்தையருடைய மூலை யிடையிலே தாதுகள் உதிர்ந்து இதழ்கள் அழகிழந்த நின் கண்ணி நினக்கு உட்பகையாய் வந்து நின் பரத்தைமையை எமக்கு உரையாதபொழுது நீ யாங்கள் வெறுக்கத் தக்க பரத்தைமையை யென்று ஒரு காலத்தும் நின்னை வெறுப்பார் இல்லாத இடத்தே யான் தீதிலேனென்று தேற்றுதற்கு வருவாய்; அதனாற் பெற்றதென் ?

(௧0 - ௧௩) கனற்றிநீ...........துரையாக்கால்:—

(இ - ள்.) தம் வயத்தராதற்கு உரியாரைத் தேடிச் சுழல்கின்ற மையுண் கண்ணினையுடைய பரத்தையருடைய அழகிய மாலைகள் முயக்கத்தாற் குழைவித்த நின் மலர்ந்த மார்பிற் பூசின பாடழிந்த சந்தனம் நினக்கு உட்பகையாய் வந்து நின் பரத்தைமையை எமக்கு உரையாதபொழுது நெஞ்சைக் கனலப் பண்ணி நீ ஒழுகுகின்ற பரத்தைமையை வெறுப்பார் இல்லாத இடத்தே யான் தீதுடையேன் அல்லேனென்று எங்கள் மனத்திடத்தே ஊடலுணர்த்துதற்கு வருவாய் ; அதனாற் பெற்றதென் ?

(௧௪ - ௧௭) என்னைநீ............துரையாக்கால் :—

(இ - ள்.) நிரைத்த தொடியினையுடைய பரத்தையர் ஆடுந் துணங்கைக் கூத்திடத்தே நீ சென்று தலைக்கை கொடுத்தற்றொழிலை, நின்னிடத்தே கொள்கையினாலே அவர் சிலம்பு தொடக்கிக் கரையிடத்தே கிழிந்த நின்னுடைய நீல ஆடை நினக்கு உட்பகையாய் வந்து நின் பரத்தைமையை எமக்கு உரையாதபொழுது எப்படிப் பெரிய குறைகளை நீ செய்யினும் இக் குறைகளைச் செய்யாநின்றாயென்று கூறுவார் இல்லாத இடத்தே அடிமுன்னே பணிந்து எம்மை ஊடலுணர்த்துதற்கு வருவாய் அதனாற் பெற்றதென் ?

"பயங்கெழு துணையணை புல்லிய புல்லா, துயங்குவள் கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகிப், புல்கென முன்னிய நிறையழி பொழுதின், மெல்லென் சீறடி புல்லிய விரவினும்"* என்பதனான் 'முன்னடிப்

* தொல். பொருள் : ௧௪௬.

(கஅ) எனவாங்கு :—

அசை.

(ககூ - உஉ) மண்டுநீ............மருண்டு :—

(இ - ள்.) யாற்றினின்று மிக்குச் சென்று வீழ்கின்ற நீரால் நிறையாத மிகு கடல்போலும் நின் அமையாத பரத்தமை மேலிடுகையினாலே நாடோறும் நின்னொடு புலக்குந் தகுதியையுடைய பெண்டிரைத் தெளிவிப்பாய்; பின்னை யாமாயின் நின் பொய்யை மெய்யாக நினைந்து நினக்குத் தோலாதிருப்பேமோ? தோற்பமன்றோ? என்று எங்கையர்க்கு உரை யென்றாள்.

இதனாற் றலைவிக்கு முனிவு பிறந்தது.

இது வெள்ளைச் சுரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (அ)

எசு

போய்கைப்பூப் புதிதுண்ட வரிவண்டு கழிப்பூத்த
நெய்தல்தா தமர்ந்தாடிப் பாசடைச் சேப்பினுள்[1]
செய்தியற்றி யதுபோல வயற்பூத்த மாமரை
மைதபு கிளர்கோட்டை மாண்பதிப் படர்தரூஉங்
கோய்குழை அகைகாஞ்சித் துறையணி நல்லூர;

அன்பிலன் அறனிலன் எனப்படான் எனவேத்தி
நின்புகழ் பலபாடும் பாணனும் ஏமுற்றான்;

நஞ்சுயிர் செகுத்தலும் அறிந்துண்டாங் களியின்மை
கண்டுநின் மொழிதேறும் பெண்டிரும் ஏமுற்றார்;

முன்பகல் தலைக்கூடி நன்பகல் அவள்நீத்துப்
பின்பகல் பிறர்த்தேரும் நெஞ்சமும் ஏமுற்றாய்;
எனவாங்கு,
கிண்கிணி மணித்தாரோ டொலித்தார்ப்ப ஒண்டொடிப்
பேரமர்க் கண்ணார்க்கும் படுவலை இதுவென
ஊரவர் உடன்நகத் திரிதருந்
தேர்ஏமுற் றன்று நின்னினும் பெரிதே.

இது பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனொடு ஊடிய காமக்கிழத்தியை 'அவன் இவ்வகையன கூற நீ ஏமுற்றாயோ' வென்றாற்கு, அவள் கூறியது.

(பாடம்) 1. செப்பினுட்.

(க - ரு) **பொய்கைப்பூ..........நல்லூர:—**

(இ - ள்.) பொய்கையிடத்துப் பூவினுடைய தேனையுண்ட வரியினையுடைய வண்டு கழியிடத்துப் பூத்த நெய்தற்பூவிற் றூதை மனம் பொருந்தி நுகர்ந்து வயலிடத்துப் பசிய இலையினையுடைய தாண்றோன்றுங் கிழங்கிடத்தைக் கைசெய்து பண்ணினதுபோலப் பூத்த, கரிய இதழ் பொதிந்த, நீங்குகின்ற தாமரைப்பூவினது விளங்குகின்ற கொட்டையாகிய மாட்சிமையையுடைய பதியிடத்தே மீண்டு வரும் மகளிர் கொய்யுந் தழை தளிர்க்கின்ற காஞ்சிமரத்தினையுடைய துறையணிந்த நல்ல ஊரனே!

மைதபு தாமரை யெனக் கூட்டுக. தேரேற்றிக் கொண்டுவந்த பரத்தையரை முற்பட நுகர்ந்து பின்னர்ச் சேரிப் பரத்தையரை நுகர்ந்து விடியற்காலத்துத் தலைவி மனைவயிற் செல்கின்ற ஊரனென்று காமக்கிழத்தி புலந்து கூறினாள்.

(சு - எ) **அன்பிலன்............ஏழுற்றான்:—**

(இ - ள்.) அவன் அன்புடையனல்ல னென்றும் அறனுடையனல்லனென்றும் நீ சொல்லப்படானென்று நின்னைப் புகழ்ந்து நின் புகழ் பலவற்றையும் பாடிக் காட்டும் பாணனும் பித்தேறினான்;

(அ - கூ) **நஞ்சுயிர்............ஏழுற்றார்:—**

(இ - ள்.) நஞ்சு தன்னை நுகர்ந்தார் உயிரைப் போக்குதலையும் அறிந்து வைத்து உண்டாற்போல நின் மனக்கருத்து அருளின்றி வருத்துதலைக் கண்டுவைத்தும் பின்னும் நின் பொய்ம்மொழியை மெய்யாகத் தெளியும் பரத்தையரும் பித்தேறினார்;

'செகுத்தலு' மென்ற உம்மை சிறப்பு.

(க0 - கக) **முன்பகல்............ஏழுற்றாய்:—**

(இ - ள்.) நாட்கால மெல்லாம் ஒருத்தியிடத்தே கூடியிருந்து உச்சிக் காலமெல்லாம் அவளைக் கைவிட்டுப் பலரிடத்தே சென்று அந்திக் காலத்திற் கூடுதற்கு வேறு சிலரை ஆராயும் நின் நெஞ்சமும் பித்தேறினாய்;

அவளை யென்னும் இரண்டாவது "ஒழியாது வருதலும்"* என்றதனாற் சிறுபான்மை ஒழிந்து நின்றது. 'நெஞ்சமு மேமுற்றாய்' எனச் சினைவினை முதலொடு முடிந்தது. உம்மைகள்; எண்ணும்மை.

(கஉ) **எனவாங்க:—**

அசை.

* தொல். எழுத்து : கடுஎ.

(கங - கசு) கிண்கிணி...........பேரிதே :—

(இ - ள்.) சதங்கை தண்டை சிறுமணிகள் கோத்த தாருடனே ஒலியெழுந்து ஆரவாரிப்ப ஒள்ளிதாகிய தொடியினையுடைய பெருத்து அமர்த்த கண்ணினையுடைய பரத்தையர்க்கும் அவர்கள் அகப்படுதற்குக் காரணமான வலை இது வென்று சொல்லி ஊரிலுள்ளார் சேரச் சிரிக்கும்படி திரிதருந் தேர் நின்னினும் பெரிதாகப் பித்தேறிற்று; யான் பித்தேறிலேன் என்று ஊடினாள்.

'தேர்' என்றது ஆகுபெயராய்ப் பாகனை யுணர்த்திற்று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இது சிறுமைக் கெல்லை கூறிய ஈரடித்தாழிசையான் வந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (கூ)

எரு

நீரார் செறுவில் நெய்தலொடு நீடிய
நேரித ழாம்பல் நிரையிதழ் கொண்மார்
சீரார் சேயிழை யொலிப்ப ஓடும்
ஓரை மகளி ரோதை வேரீஇயெழுந்[1]
தார லார்கை யஞ்சிறைத் தொழுதி
உயர்ந்த போங்கர் உயர்மரம் ஏறி
அமர்க்கண் மகளிர் அலப்பிய[2] அந்நோய்
தமர்க்குரைப் பனபோற் பல்குரல் பயிற்றும்
உயர்ந்த போரின் ஒலிநல் லூரன்
புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்ய னாயின்
வதுவை நாளால் வைகலும் அஃதியான்
நோமவன் தோழி நோவாய் நீயென
எற்பார்த் துறுவோய் கேள்இனித் தெற்றெனே;

எல்லினை வருதி எவன்குறித் தனையெனச்
சொல்லா திருப்பே னாயின் ஒல்லென
விரியுளைக் கலிமான் தேரொடு வந்த
விருந்தெதிர் கோடலின் மறப்பல் என்றும்;

வாடிய பூவொடு வாரலெம் மனையென
ஊடி யிருப்பே னாயின் நீடா

(பாடம்) 1. வெரீஇ. 2. அலைப்பிய.

தச்சா ரூக உணரிய வருபவன்
போய்ச்சூள் அஞ்சிப் புலவே ணுகுவல்;

பகலாண் டல்கினை பரத்த என்றியான்
இகலி இருப்பே ணுயின் தான்தன்
முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப்[1] பெற்ற
புதல்வற் புல்லிப் போய்த்துயில் துஞ்சும்;

ஆங்க,

விருந்தெதிர் கொள்ளவும் போய்ச்சூள் அஞ்சவும்
அரும்பெறற் புதல்வனை முயங்கக் காணவும்
ஆங்கவிந் தோழியுமேன் புலவி தாங்கா
தவ்வவ்[2] விடத்தான் அவையவை காணப்
பூங்கண் மகளிர் புனைநலஞ் சிதைக்கும்
மாய மகிழ்நன் பரத்தைமை
நோவேன் தோழி கடன்நமக் கெனவே.

இது தலைவன் நாடோறும் வதுவை யயர்ந்து வந்தால் யான் அதற்குப் பொறேனாக நீ ஊடலின்றி அவன் வந்தபொழுதே எதிர்கொள்ளுதி யென்ற தோழிக்குத் தலைமகள் அதற்குக் காரணங் கூறியது.

(க - க௩) **நீரார்............தெற்றேன :—**

(இ - ள்.) நீர் நிறைந்த செய்யில் வளர்ந்த ஒத்த இதழையுடைய நெய்தற் பூவோடே ஆம்பலினது நிரைத்த[3] இதழையுடைய பூக்களைப் பறித்துக் கோடற்குத் தலைமை நிறைந்த சிவந்தசிலம்பு முதலியன ஒலிப்ப ஓடுகின்ற விளையாட்டினையுடைய மகளிருடைய ஆரவாரத்திற்கு வெருவியெழுந்து ஆரல்மீனை உண்டலையுடைய அழகிய சிறகினையுடைய பறவைத்திரள், உயர்ந்த மரத்தில் உயர்ந்த கொம்பிலே ஏறியிருந்து, போரைச்செய்யுங் கண்ணினையுடைய மகளிர் தம்மை அலைத்த[4] அந்த நோயை அம் மகளிருடைய சுற்றத்தார்க்குக் கூறுவன போலப் பல குரலாலே பலகாலுஞ் சொல்லும் உயர்ந்த போர்களால் உண்டாகிய ஆரவாரத்தினையுடைய நல்ல ஊரினையுடையவன் புதிய பரத்தையரை மணஞ்செய்தலை எக்காலமும் விரும்புவனாயின், அதற்கேற்ப நாள்களும், வதுவைக்கு உரிய நாளாயிருக்குமாயின், அவ்வொழுக்கத்திற்குத் தோழீ! யான் வருந்துவேன்; நீ அதற்கு ஒருகாலமும் வருந்தாயெனச் சொல்லி என்னைப் பார்த்து வருத்துமுறுகின்றவளே! இனி அவன் செய்தியை நின் நெஞ்சு தெளியும்படியாகக் கேள்!

(பாடம்) 1. முறையுளி. 2. தவ்வ. 3. நிறைந்த. 4. அலைக்க.

உயர்ந்தாரோடு இழிந்தாரையும் தத்தம் மனைகளினின்றுங் கொண்டுபோந்து வருந்த விடுதற்கு விறலி முதலிய வாயிலோர் செல்கின்ற ஆரவாரத்தைக் கேட்டு வெருவி அவனை அரிதிற் பெற்றுழி நுகர்ந்து வருந்தியிருக்கின்ற சேரிப் பரத்தையர் பின்பு அவன்செலுத்துகின்ற வாயில்கட்கு எய்தாத இடங்களிலே புலந்திருந்து அவன் வாயில்கள்[1] தம்மை வருத்தின நோவை அவர் சுற்றத்தார்க்குப் பலகாலும் முறைப்பட்டுக் கூறும் ஊரனென உள்ளுறை யுவமங் கொள்க.

(௧௬ - ௧௭) எல்லினை...........என்றும் :—

(இ - ள்.) வதுவை அயர்ந்த பின்பு விளக்கத்தினையுடையையாய் வாரா நின்றாய், எம்மை எத்தன்மையாகக் கருதினை யெனப் புலந்து கூறிப் பின்னர் ஒரு மொழியைக் கூறாதிருப்பேனாயின், அது நீங்கப் பரந்த கழுத்தின் மயிரினையும் மனச் செருக்கினையுமுடைய குதிரை பூண்ட தேரிலே ஆரவாரிப்பக் கொண்டுவந்த விருந்தினரை எதிர்கொள்ளுகையினாலே எந்நாளும் புலவியை மறப்பேன் ;

(௧௮ - ௨௧) வாடிய...........ஏதவல் :—

(இ - ள்.) முயக்கத்தால் வாடிய பூவோடே எம் மனையிடத்து வாராதே கொள்ளென்று கூறி யான் ஊடியிருப்பேனாயின், நீடியாமல் தன் பொய்ச் சூளுக்கு* நாம் அஞ்சும் அச்சமே தான் ஊடலுணர்த்தும் வழியாக ஊடலுணர்த்துதற்கு வருபவனுடைய பொய்யாகிய சூளுக்கு அஞ்சிப் புலவேனா யிருப்பேன் ;

"அஞ்சியச் சுறுத்தலும்"† என்றாற்போல அச்சம் 'அச்சு' என விகாரமாய் நின்றது.

(௨௨ - ௨௫) பகலாண்.........துஞ்சும் :—

(இ - ள்.) பரத்தைமையை யுடையவனே! பகற்பொழுதெல்லாம் பரத்தையர் மனையிலே தங்கினை யென்று கூறி யான் அவனுடனே மாறுபட்டிருப்பேனாயின் 'தான் தன்னுடைய தந்தையுடைய பெரிய பெயரைப் பெறு முறையாற்‡ பெற்ற புதல்வனைத் தழுவிப் பொய்யாகிய துயிலைக் கொண்டு வருந்தும் ;

துஞ்சுதல்: இறந்துபடுதல். 'பகலாண் டல்கினை' எனவே உண்டிக் காலத்தும் வந்திலை யென்றாள்.

(௨௬) ஆங்க :—

அசை.

* பரி. அ : சுடு - ௭௧. † தொல். பொருள் : ௧௧௯. ‡ கலி. அ௧ : ௩௫.
(பாடம்) 1. வாயில்களைத்.

(உஎ - கூகூ.) **விருந்தேதிர்...........கேனவே :—**

(இ - ள்.) தோழீ! பூப்போலுங் கண்ணையுடைய மகளிருடைய கைசெய்த நலத்தைக் கெடுக்கும் பொய்யை வல்ல மகிழ்நனது பரத்தைமையாலே வதுவை யயர்ந்து வந்த மனைதோறும் அவர் புலவியாற் செய்த வடுக்களைக் கண்டிருக்க நமக்கு முறைமையாயிற்றென்று கருதியான் நொந்திருப்பேன் ;* ஆயின் யான் இங்ஙனமாகவும் விருந்தினரை எதிர்கொள்ளுதலைச் செய்கையினாலும், அவன் பொய்யாகிய சூளால் நமக்கு வருத்தம் வருமென்று அஞ்சுகையினாலும் பெறுதற்கரிய புதல்வனை முயங்கிக்கொண்டு வருந்தக் காண்கையினாலும் என் நெஞ்சு புலவியை முழுக்கத் தாங்காது; தாங்காதபடியாலே அவ்விடத்துப் புலவி கெட்டுப் போகாநிற்கும்; இது காண் யான் உறுகின்ற துன்பமென்றாள்.

இதனாற், பிறர் இகழ்ந்தமைபற்றித் தலைவிக்கு எள்ளல் பிறந்தது.

இது "தரவே தானு நாலடி யிழிபா, யாறி ரண்டுயர் பேறவும் படுமே"† என்றதனில் "ஏறவு" மென்ற உம்மையாற் சிறுபான்மை பதின் மூன்றடியும் வருமென்றலிற் பதின்மூன்றடியான் வந்த தரவும், தாழம் பட்ட ஓசையின்றித் தரவகப்பட்ட இடைநிலைப் பாட்டும், 'ஆங்க' என்னுந் தனிச் சொல்லும், எழடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலி. (கo)

எசு

புனையிழை நோக்கியும் புனலாடப் புறஞ்சூழ்ந்தும்
அணிவரி தைஇயுநம் இல்வந்து வணங்கியும்
நினையுபு வருந்துமிந் நெடுந்தகை திறத்திவ்வூர்
இனையளென் றெடுத்தோதற் கனையையோ நீயென
வினவுதி யாயின் விளங்கிழாய் கேளினி;

செவ்விரல் சிவப்பூரச் சேட்சென்றாய் என்றவன்
பௌவநீர் சாய்க்கொழுதிப் பாவைதந் தனைத்தற்கோ
கௌவைநோ யுற்றவர் காணாது கடுத்தசொல்
ஒவ்வாவென் றுணராய்நீ யொருநிலையே உரைத்ததை;

ஒடுங்கியாம் புகலொல்லேம் பெயர்தர அவன்கண்டு
நெடுங்கய மலர்வாங்கி நெறித்துத்தந் தனைத்தற்கோ
விடுந்தவர் விரகின்றி எடுத்தசொற் பொய்யாகக்
கடிந்ததும் இலையாய்நீ கழறிய வந்ததை;

* பெருங். (௪) கச : கூஅ - கக. ‡ தொல். பொருள் : சசரு.

வரிதேற்றாய் நீயென வணங்கிறை யவன்பற்றித்
தெரிவேய்த்தோள் கரும்பெழுதித் தொய்யில்செய் தனைத்தற்கோ
புரிபுநம் ஆயத்தார் பொய்யாக எடுத்தசொல்
உரிதென[1] உணராய்நீ உலமந்தாய் போன்றதை ;

எனவாங்கு,

அரிதினி ஆயிழாய் அதுதேற்றல் புரிபொருங்
கன்றுநம் வதுவையுள் நமர்செய்வ தின்றீங்கே
தான்நயந் திருந்ததிவ் வூராயின் எவன்கொலோ
நாஞ்செயற் பால தினி.

இஃது "அச்ச நீடினும்"* என்றதனாற் கூட்டமுண்மை உணர்ந்த தோழிக்கு உண்மை கூறுதற்கு அஞ்சிய அச்சம் நீட்டித்துத் தலைவி கூறியது. இது "திணைமயக் குறுதலுங் கடிநிலை யிலவே"† என்னுஞ் சூத்திர விதியான் மருதத்துக் குறிஞ்சி வந்தது.

(க - ரு) புனையிழை............கேளினி :—

(இ - ள்.) கைசெய்த பூண்களைக் கிடக்கும் முறைமையிலே கிடக்கத் திருத்தியும், நாம் நீரிலே விளையாட நமக்கோர் ஏதம் வாராமற் புறத்தே சூழ்ந்து திரிந்தும், அழகிய தொய்யி லெழுதியும், நம்முடைய சிற்றிலிலே வந்து ஏவற் றொழிலைச் செய்தும், கூட்டத்தை நினைந்து வருந்துகின்ற இந்தப் பெரிய தகுதிப்பாட்டை யுடையவனிடத்தே கூட்டத்தை யுடையளென்று இவ்வூரிலுள்ளார் பலகாலுங் கூறுதற்கு நீ அங்ஙனம் ஒரு கூட்டத்தை யுடையையோ வென்று கேட்கின்றாயாயின் விளங்குகின்ற இழையினையுடையாய்! இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்!

(சு - கூ) செவ்விரல்...........உரைத்ததை :—

(இ - ள்.) அலர்தூற்றுத லில்லாத பொழுது வருத்தமுற்றிருந்த மகளிர் இது தகாதென்று ஆராயாதே ஐயுற்றுக் கூறிய சொல் இவட்குப் பொருந்தா வென்று அறியாயாய் நீயும் அவர்கள் சொன்ன நிலையிலே சொன்னது, சிவந்த விரல் மிகச் சிவப்புப் பரக்கும்படியாக‡ நெடும் பொழுது நின்று வாங்கினை யென்று சொல்லி அவன் கடல் நீர் வந்து எறின கழியிடத்துத் தண்டான் கோரையைப் பறித்துக் கிழித்துப் பாவையாக்கித்§ தந்த அச்சிற்றுபகாரத்திற்கோ?

---

* தொல். பொருள் : ககக. † தொல். பொருள் : கஉ.
‡ பதிற். சுஅ : சுஎ - சுகூ. § கல். கரு : உச.
(பாடம்) 1. உரித்தென.

'நீர்': ஆகுபெயர். "ஒன்றே வேறே"* என்பதனால் வேற்றுநில மாயிற்று, மருதத்துத் தலைவி நெய்தலில் நேர்பட்டமையின்.

(க0 - கரு) ஒடுங்கியாம்...........வந்ததை :—

(இ - ள்.) தீய ரென்று எல்லாருங் கைவிடப்பட்ட மகளிர் அங் ஙனங் கூறுதல் தீதென்று உணரவல்ல விரகின்றிப் பல்காற் கூறிய சொல் பொய்யாகக் கெடும்படி தவிர்ந்ததுவு மில்லையாய் நீ என்னைக் கோபித்தற்கு வந்தது, கூசி யாம் உட்புகுதலைப் பொருந்தேமாய் மீள அவன் அதனைக் கண்டு நெடிய கயத்தின் மலரைப் பறித்துப் புறவிதழை ஒடித்துத் தந்த அச் சிற்றுபகாரத்திற்கோ?

'தந்த,' 'விடுத்த': இவை விகாரம்.

(கசு - கஎ) வரிதேற்றாய்..........போன்றதை :—

(இ - ள்.) காவல் புரிந்து காக்கின்ற நம் ஆயத்தார் காவல் பொய் யாய்ப் போம்படி இவ்வூரார் பலகாற் கூறிய கூற்றை நீ பொய்யென் றுணராயாய் இவட்கு உரித்தென்று கருதி அலமந்தாரைப்போலே இருந்தது, நீ தொய்யி லெழுத அறியாயென்று கூறி வளைந்த முன் கையை அவன் பிடித்துத் தெரிந்த வேய்போலுந் தோளிலே கரும்பை எழுதித் தொய்யிற் குழம்பான் மற்றும் எழுதுதற்கு உரியனவற்றை எழுதின அச் சிற்றுபகாரத்திற்கோ?

'செய்த' 'உரித்து': இவை விகாரம்.

(கஅ) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்றியான் நினக்குக் கூறும்படியாக ;

'ஆங்கு': அசை.

(ககூ - உஉ) அரிதினி.........தினி :—

(இ - ள்.) நின் நெஞ்சிடத்து நிகழ்ந்த இக்காரியம் ஆயிழாய்! இனித் தெளிவித்தலரிது. இனி நம்முடைய வதுவையிடத்தே நஞ் சுற்றத்தார் சேர விரும்பி அன்று செய்யுங் காரியத்தை இன்று இவ் விடத்தே இவ்வூர் விரும்பி இருந்ததாயின் அதற்கு நாஞ் செய்தற் பகுதியை யுடைய காரியம் எக்காரியம்?

இது தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

"பன்னூறு வகையினுந் தன்வயின் வரூஉ, நன்னய மருங்கி னாட்டம் வேண்டலிற், றுணைச்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகுந், துணையோர் கரும

* தொல். பொருள் : கரு.

மாக லான "* என்பதனுன், 'வினவுதி யாயி' னென நாட்டம் நிகழ்ந்த வாறுஞ் சுரிதகத்துக் கூட்டங் கூறித் துணைச்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாயவாறுங் காண்க.

இதனுற் றலைவிக்கு அச்சம் நிகழ்ந்தது. இதனைத் தோழி கூற் ருக்கி உரைப்பாரும் உளர்.

இஃது ஆசிரியத் தளையுங் கலித்தளையும் விரவி ஐஞ்சீரடி வந்த வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. "வெண்பா வியலி னும் பண்புற முடியும்"† என்பதனுல் வெள்ளைச் சுரிதகத்தா விற்றது. இது "வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு, மைஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப"‡ என்பதனுன் ஐஞ்சீரடியும் வந்தது. (கக)

எஎ

இணையிரண் டியைந்தோத்த முகைநாப்பண் பிறிதியாதுந்
துணையின்றித் தளைவிட்ட தாமரைத் தனிமலர்
திருமுகம் இறைஞ்சினள் வீழ்பவற் கினைபவள்
அரிமதர் மழைக்கண்ணீர் அலர்முலைமேல் தெறிப்பபோல்
தகைமலர்ப் பழனத்த புள்ளோற்ற ஒசிந்தோல்கி
மிகநனி சேர்ந்தஅம் முகைமிசை அம்மலர்
அகவிதழ்த் தண்பனி உறைத்தரும் ஊரகேள்;

தண்டளிர்த் தகைபூத்த தாதெழில் நலஞ்சேலக்
கொண்டுநீ மாறிய கவின்பெறல் வேண்டேன்மன்
உண்டாதல் சாலாவென் னுயிர்சாதல் உணர்ந்துநின்
பெண்டெனப் பிறர்கூறும் பழிமாறப் பெறுகற்பின்;

பொன்னெனப் பசந்தகண் போதெழில் நலஞ்சேலத்
தொன்னலம் இழந்தகண் துயில்பெறல் வேண்டேன்மன்
நின்னணங் குற்றவர் நீசெய்யுங் கொடுமைகள்
என்னுழை வந்துநொந் துரையாமற் பெறுகற்பின்;

மாசற மண்ணுற்ற மணியேசும் இருங்கூந்தல்
வீசேர்ந்து வண்டார்க்குங் கவின்பெறல் வேண்டேன்மன்
நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாணன் எம்மனை
நீசேர்ந்த இல்வினுய் வாராமற் பெறுகற்பின்;

---

* தொல். பொருள் : கஉரு.   † தொல். பொருள் : ருஅக.
‡ தொல். பொருள் : ருஎ௫.

௨௦. ஆங்க,

கடைஇய நின்மார்பு தோயலம் என்னும்
இடையு நிறையும் எளிதோநிற் காணின்
கடவுபு கைத்தங்கா நெஞ்சென்னுந் தம்மோ
டுடன்வாழ் பகையுடை யார்க்கு.

இது பரத்தையர் சேரியிற் சென்று வந்த தலைவனோடு ஊடிய தலைவி ஊடல் தீர்கின்றாள் கூறியது.

(க - எ) இணையிரண்......ஊரகேள் :—

(இ - ள்.) தாமரையிற் றனித்த மலர்கள் இரண்டு தம்மிற் சேர்ந்து ஒப்பொத்த முகைகளுக்கு நடுவே நின்று வேறொரு பூச்[1] சிறிதுந் தம் அருகு சேர்தலின்றி முறுக்கு அவிழ்ந்தன; தான் விரும்பப்பட்டவனுக்கு அழகினையுடைய முகங் கவிழ்ந்து அழுகின்றவளுடைய செவ்வரியினையுஞ் செருக்கினையுங் குளிர்ச்சியினையுமுடைய கண்ணின் நீர் அடிக்கொண்ட முலைமேல் வீழ்வனபோல, அப்பூக்கள் அழகினையுடைத்தாகிய மலர்களையுடைய பழனத்திடத்தனவாகிய பறவைகள் வந்து தாக்க மிகவுஞ் சாய்ந்து வளைந்து மிகவும் இணைந்த அந்த முகைகளின் மேலே தம்முடைய உள்ளிதழினின்ற நீரைத் துளித்தலைத் தருகின்ற ஊரனே! கேள்.

அம்மலர் புள்ளொற்ற ஒல்கி அம்முகைகளின்மேலே 'தண்பனியுறைத்தரும் ஊர' என்றதனாற் சேரிப் பரத்தையர் நின் மனைவியரை இகழ்ந்து வந்து அவர் மனைதோறும் நின்னைத் தேடுகையினாலே அவர் வருந்தி அழுகின்ற ஊர வெனத் தலைவி புலந்து கூறினாள்.

அவிழ்ந்தன என வினைமுற்றாக உரைக்க.

(அ - கக) தண்டளிர்ந்......பெறுகற்பின் :—

(இ - ள்.) உண்டென்று கூறுதல் அமையாத என்னுயிர் அந்நிலையினும் நில்லாமற் சாதலை உணர்ந்து வைத்தும் நின் பெண்டென்று பிறர் கூறும் பழி போகப் பெறின், குளிர்ந்த தளிரிடத்தே வீழ்ந்து அழகு பொலிவு பெற்ற தாதுபோலும் எழிலையுடைய மாமையுஞ் சுணங்கும் எம்மிடத்தினின்றும் போம்படியாக வாங்கிக்கொண்டு நீ பின்பு ஒரு காலுந் தாராது விட்ட அழகை யான் பெறுதலை விரும்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? பெண்டென்னும் பெயர் போகாதாயிற்றே!

'பெறுகற்பின்' : வினைத் திரிசொல். 'மன்' : கழிவு.

'சாதலுணர்ந்து' மென்பது நெடுங்காலங் கைவிட்டமை தோன்ற நின்றது.

(பாடம்) 1. பூக்கள்.

(கஉ - க௫) **பொன்னெனை.........பெறுகற்பின் :—**

(இ - ள்.) கண்கள் பூவினது அழகையுடைய நலம் போம்படியாகப் பொன்போலப் பசந்தன; நின்னால் வருத்தமுற்ற பரத்தையர் நீ செய்யும் கொடுமைகளை என்னிடத்தே வந்து வெறுத்துச் சொல்லாமையை யான் பெறின், இயற்கை நலத்தையும் இழந்த அக்கண் துயில் பெறுதலை விரும்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? அங்ஙனம் என்னை இகழ்ந்து கூறுதல் தவிராரே!

பசந்தன வென முற்றாக்குக. இயற்கைநலத்தையும் இழந்த அக் கண்ணெனச் சுட்டாக்கி உரைக்க.

(கசு - கக) **மாசற.........பெறுகற்பின் :—**

(இ - ள்.) நின்னுடைய பாணன் நோவு சேர்ந்த திறப்பண்ணைப் பண்ணி எம்முடைய மனையிடத்தே நீ சென்று சேர்ந்த பரத்தையர் மனையை என்னைக் கேட்டு வாராதிருத்தலை யான் பெறின், மாசறக் கழுவுதலுற்ற நீலமணியை நீ எனக்கு ஒவ்வாயென்று ஏசுங் கரிய கூந்தல் பூவணிந்து வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும் அழகைப் பெறுதலை யான் விரும்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? அவன் வினவுதலைத் தவிரானே!

'எம்மனை', 'வேண்டே' னென்ப ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்.

(உ0) **ஆங்க :—**

அசை.

(உக - உச) **கடைஇய.........யார்க்கு :—**

(இ - ள்.) "தம்முறு விழுமம் பரத்தையர் கூறினும், மெய்ம்மையாக வவர்வயி னுணர்ந்து, தலைத்தாட் கழறல்தம் மெதிர்பொழுதின்றே, மலிதலு மூடலு மவையலங் கடையே."* என்பதனாற் பரத்தையர் முன்ன ரன்மையின் மலிதலும் ஊடலும் நிகழ்த்துதலைக் கழறினாள். நின்னைக் காணில் என்னை உன்னிடத்தே செலுத்தித் தானும் நின்னிடத்தே தங்கி வருந்து நெஞ்சென்று சொல்லப்படுந் தம்மோடு ஒன்றாய் வாழப்படுகின்ற உட்பகையை யுடையார்க்கு முன்னர் எம்மை நின்மேல் வீழ்வித்த நின்மார்பைக் கூடக்கடவே மல்லேமென்று கருதும் நிறையென்னுங் குணத்தையும் பெறுதலெளிதோ? அஃது அரிதன்றோ? என ஊடல் தீர்ந்தாள்;

இடையும் நெஞ் சென்க. 'நிறையு' மென்னும் உம்மை சிறப்பு.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

"அருண்முந் துறுத்த வன்புபொதி கிளவி, பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட்கு முரித்தே.'† என்பதனால்; 'வாராமற் பெறுகற்பின்' என்ற

---

* தொல். பொருள் : உ௩௫. † தொல். பொருள் : கசுக.

தலைவி ‘நிற்காணிற் கடவுபு கைத்தங்கா நெஞ்சு’ என அவனாற்றாமை கண்டு அருளி நெஞ்சு ஏவல் செய்ததென வேறோர் பொருள்பயப்பத் தன் அன்பினைக் கரந்தவாறு காண்க.

இது வெள்ளைச் சுரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கஎ)

எஅ

பன்மலர்ப் பழனத்த பாசடைத் தாமரை
இன்மலர் இமிர்பூதுந் துணைபுணர் இருந்தும்பி
உண்டுறை யுடைந்தபூப் புனல்சாய்ப்பப் புலந்தூடிப்
பண்புடை நன்னாட்டுப் பகைதலை வந்தென
அதுகைவிட் டகன்றோரீஇக் காக்கிற்பான் குடைநீழற்
பதிபடர்ந் திறைகொள்ளுங் குடிபோலப் பிறிதுமோரு
பொய்கைதேர்ந் தலமரும் பொழுதினான் மோய்தப
இறைபகை தணிப்பஅக் குடிபதிப் பெயர்ந்தாங்கு
நிறைபுனல் நீங்கவந் தத்தும்பி யம்மலர்ப்
பறைதவிர் பசைவிடூஉம் பாய்புனல் நல்லூர;

நீங்குங்கால் நிறஞ்சாய்ந்து புணருங்காற் புகழ்பூத்து
நாங்கொண்ட குறிப்பிவள் நலமென்னுந் தகையோதான்
எரியிதழ் சோர்ந்துக ஏதிலார்ப் புணர்ந்தமை
கரிகூறுங் கண்ணியை ஈங்கெம்மில் வருவதை;

சுடர்நோக்கி மலர்ந்தாங்கே படிற்கூம்பு மலர்போலென்
தொடர்நீப்பின் தொகுமிவள் நலமென்னுந் தகையோதான்
அலர்நாணிக் கரந்தநோய் கைம்மிகப் பிறர்கூந்தல்
மலர்நாறும் மார்பினை யீங்கெம்மில் வருவதை;

பெயின்நந்தி வறப்பின்சாம் புலத்திற்குப்பெயல்போல்யான்
செலின்நந்திச் செறின்சாம்பும் இவளென்னுந் தகையோ
முடியுற்ற கோதைபோல் யாம்வாட ஏதிலார் [தான்
தொடியுற்ற வடுக்காட்டி யீங்கெம்மில் வருவதை;

ஆங்க,

ஐய அமைந்தன் றனைத்தாகப் புக்கீமோ
வெய்யாரும் வீழ்வாரும் வேறாகக் கையின்
முகைமலர்ந்த தன்ன முயக்கிற் றகையின்றே
தண்பனி வைகல் எமக்கு.

இது பரத்தையர் சேரியிற் சென்று வந்த தலைவனோடு ஊடிய காமக் கிழத்தி ஊடல் தீர்கின்றாள் கூறியது.

(க - க0) பன்மலர்ப்........நல்லூர :—

(இ - ள்.) பல மலர்களை யுடைத்தாகிய மருதநிலத் திடத்தன வாகிய பசிய இலைகளையுடைய தாமரையினது கட்கினிய மலரை ஆரவாரித்துச் சென்று ஊதுந் துணையைப் புணர்ந்த கரிய தும்பி, பலரும் நீர் உண்ணுந் துறையில் அலர்ந்த பூவைப் பெருகி வந்தநீர் சாயப் பண்ணுகையினாலே அப்பூவிலிருத்தலை வெறுத்து அப்புனலுடனே ஊடி நற்குணங்களையுடைய நல்ல நாட்டிற்கு உரிய பகை தம்மிடத்தே வந்ததாக அந்நாட்டை இருப்பல்லவென்று நீங்கிப் போய்த் தன்னாட்டைக் காக்கின்றவனுடைய குடை நிழலி லூர்களை இருப்பாக நினைத்துத் தங்குதல் கொள்ளுங் குடிமக்களைப்போல வேறுமொரு பொய்கையைத் தனக்கு இருப்பாக ஆராய்ந்திருந்து பழைய பொய்கையை நினைத்துச் சுழல்கின்ற காலத்தே அவ்விறைவன் வந்த பகையின் வலி கெடும்படியாக அப்பகையைப் போக்க அக்குடிமக்கள் பதியிடத்தே மீண்டு சென்றாற்போல அந்நிலத்துள்ளார் போக்க அப்பெரும் புனல் நீங்குகையினாலே மீண்டுவந்து அத்தும்பி அந்தத் தாமரைப்பூவிலே பறத்தலைத் தவிர்ந்து இளைப்பாறும் பரந்த புனலையுடைய நல்ல ஊரனே !

பகை தலை வந்தென இறைகொள்ளுங் குடிபோலத் தும்பி ஊடித் தேர்ந்து அலமரும் பொழுதிலே அவ்விறை பகை தணிப்ப அக்குடி பதிப் பெயர்ந்தாற்போலே புனல் நீங்க மீண்டு வந்து அத்தும்பி அம்மலரிலே அசைவிடும் ஊர என்றதனாற் பல பரத்தையரையுடைய பரத்தையர் சேரியிலே சிறந்தாள்[1] ஒரு பரத்தையை ஆரவாரத்துடனே நீ வதுவை யயர அவளை நின் காதற்பரத்தை வந்து கோபித்துத் தீங்கு கூறுகையினாலே வதுவையயர்ந்தவளிடத்துக் கூட்டத்தையும் வெறுத்துக் காதற்பரத்தையொடும் ஊடி வேறோர் பரத்தையர் சேரியிலே சென்றிருந்து நீ வதுவை யயர்ந்தவளை நினைத்து வருந்துகின்ற காலத்தே அவள் சுற்றத்தார் காதற் பரத்தை கோபத்தை நீக்க மீண்டு சென்று அவளிடத்தே தங்குகின்றாயெனக் காமக்கிழத்தி புலந்து கூறினாள் ; இது வினையுவமப்போலி. ஏனை யுவமமும் வினை யுவமம்.

(கக - கச) நீங்குங்கால்........வருவதை :—

(இ - ள்.) எரிபோலும் நிறத்தையுடைய இதழ்கள் வாடி உதிரப் பரத்தையரைப் புணர்ந்த படியைச் சான்றாய் எமக்குக் கூறுங் கண்ணியை யுடையையாய் எம்முடைய இல்லில் யாம் இருக்கின்ற இடத்தே வருகின்ற நிலைமை, இவளுடைய நலம் யாம் பிரியும் காலத்து நிறங்

(பாடம்) 1. சிலநாள்.

கெட்டுப் புணருங் காலத்துப் பிறர் புகழ்தல் பொலிவுபெற்று நாம் மனத்திற் கொண்ட கருத்தாயிருக்குமென்று நீ குறித்திருக்குந் தகைமைப்பாடோதான் ?

(கடு - கஅ) சுடர்நோக்கி.........வருவதை :—

(இ - ள்.) பிறர் கூறும் அலருக்கு நாணி மறைத்த காமநோய் ஒழுக்கத்தெல்லையைக் கடவாநிற்கப் பிறர் கூந்தலின் மணம் நாறுகின்ற மார்பினை யுடையாய்* எம்முடைய இல்லிலே யாம் இருக்கின்ற இடத்தே வருகின்ற நிலைமை, இவள் நலம் ஆதித்தனைக் கண்டு அலர்ந்த தாமரைப் பூ அந்த ஆதித்தன் அடங்குமளவிற் குவிந்தாற்போல எனது[1] தொடர்ச்சி நீங்கின் வறிதுபட்டிருக்கு மென்னுந் தகைமைப்பாடோதான் ?

(கக - உஉ) பெயினந்தி.........வருவதை :—

(இ - ள்.) முடியிலே பொருந்தும் மாலைபோல யாம் வாட நின் பரத்தையரது தொடியினுலுற்ற வடுவினைக் காட்டி இவ்விடத்து எம் இல்லிலே யாம் இருக்கின்ற இடத்தே வருகின்ற நிலைமை, இவள் மழை பெய்யிற் செருக்கி அது பொய்யா தொழியிற் புலர்கின்ற நிலத்திற்கு அப் பெயல்கள் பெய்து விளைவித்தும் பெய்யாது கெடுத்தும் போமாறு போல யான் சென்றேனுயிற் செருக்கிச் செல்லாமல் வருத்திற் கெடு மென்று நீ குறித்திருக்குந் தகைமைப்பாடோதான் ;

(உங) ஆங்க :—

அசை.

(உச - உஎ) ஐய.........எமக்கு :—

(இ - ள்.) நும் பரத்தைமையாற் பலரும் வியக்கத்தக்கன எல்லாம் நுமக்குப் பொருந்திற்று ; நும்மை விரும்புவாரும் நீர்தாம் விரும்புவாருமாகிய பரத்தையரும் உமக்கு வேறுபடும்படியாக ஈண்டு நில்லாதே அவர் மனைக்கண்ணே செல்வீராக ; தன் செவ்வியான் அலராது கையினுலே வலிய அலர்த்துதலின் முகையலர்ந்தாற்போல இனிதல்லாத முயக்கத்தில் எமக்குக் குளிர்ந்த பனிக்காலம் அப்படிக் கொடிதாயிருக்க நும்மையின்றித் தங்குதல் தகைமையில்லையோ அது தகைமையுண்டோவென ஊடல் தீர்கின்ருள் கூறினுள்.

தண்பனி அனைத்தாக வென்க.

இது கைம்மிகலும் இழிவுமென்னும் மெய்ப்பாடுகள் உணர்த்திற்று.

இது தரவுந் தாழிசையும் அசைநிலையாகிய அடைநிலைக் கிளவியும் வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கஅ)

*ஐங். உசo. (பாடம்) 1. நினது.

எகூ

புள்ளிமிழ் அகல்வயல் ஒலிசெந்நெ லிடைபூத்த
முள்ளரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்ததன்
வள்ளிதழ் உறநீடி வயங்கிய வொருகதிர்
அவைபுகழ் அரங்கின்மேல் ஆடுவாள் அணிநுதல்
வகைபெறச் செரீஇய வயந்தகம் போல்தோன்றுந்
தகைபெறு கழனியந் தண்டுறை ஊரகேள் ;

அணியொடு வந்தீங்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி
மணிபுரை செவ்வாய்நின் மார்பகலம் நனைப்பதால்[1]
தோய்ந்தாரை அறிகுவேன் யானெனக் கமழுநின்
சாந்தினாற் குறிகொண்டாள் சாய்குவள் அல்லளோ ;

புல்லலெம் புதல்வனைப் புகலகல் நின்மார்பின்
பல்காழ்முத் தணியாரம் பற்றினன் பரிவானுன்
மாணிழை மடநல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பின்
பூணினாற் குறிகொண்டாள் புலக்குவள் அல்லளோ ;

கண்டேயெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின்சென்னி
வண்டிமிர் வகையிணர் வாங்கினன் பரிவானால்
நண்ணியார்க் காட்டுவ திதுவெனக் கமழுநின்
கண்ணியாற் குறிகொண்டாள் காய்குவள் அல்லளோ ;

எனவாங்கு,

பூங்கட் புதல்வனைப் போய்பல பாராட்டி
நீங்காய் இகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி
ஆங்கே அவர்வயின் சென்றீ அணிசிதைப்பான்
ஈங்கெம் புதல்வனைத் தந்து.

இது செல்லாக் காலைச் செல்கெனக் கூறி விடுத்தது. அது தலைவன் இனிச் செல்லானென்பது இடமுங் காலமும்பற்றி அறிந்த காலத்து ஊடலுள்ளத்தாற் கூடப் பெறுதாள் செல்கெனக் கூறி விடுத்தாற்றுதலாம்.

(க - சு) புள்ளிமிழ்.........ஊரகேள் :—

(இ - ள்.) பறவைகள் ஒலிக்கின்ற அகன்ற வயலிடத்து ஒலிக்கின்ற செந்நெலிடையிலே பூத்த முள்ளை அரையிலேயுடைய தாமரையை

(பாடம்) 1. நனைப்பவாற்.

ஒன்றாகிய செந்நெல் முதல் சாய்க்கையினாலே அதனுடைய வள்ளிய இதழையுறும்படி வளர்ந்து அப்பூவிலே கிடந்து விளங்கின ஒரு கதிர் அவையினுள்ளார் புகழப்பட்ட அரங்கின்மேலே ஆடுகின்றவளுடைய தலைக்கோலத்தினின்று நுதலிலே தாழும்படி ஒரு வடமாகச் செருகி வைத்த வயந்தக மென்னும்* அணிபோலத் தோன்றும் அழகு பெறுகின்ற கழனியை யுடைத்தாகிய அழகினையுடைய குளிர்ந்த துறையினை யுடைய ஊரனே ! கேள்.

சாய்த்து வயங்கிய வென முடிக்க. 'அணு': தலைக்கோலம். பரத்தையர் சேரியிற் பரத்தையரிடத்தே பொலிவு பெற்ற நின்னை அவர்கள் தம் வசமாகக் கொள்கையினாலே அவர்களில் ஒருத்தி நின்னிடத்தே விடாமற் றங்கி நினக்கு அணியாய்த் தோன்றாநின்றா ளென உள்ளுறை யுவமங் கொள்க.

(எ - க௦) **அணியோடு.........அல்லளோ :—**

(இ - ள்.) பரத்தையரிடத்து அணிந்த அணியுடனே இவ்விடத்தே வந்து எம் புதல்வனை எடாதேகொள் ; அவனுடைய மணியை ஒலிக்கின்ற சிவந்த வாயின்நீர் நின் மார்பினுடைய பரப்பையெல்லாம் நனைக்கப்படுவதொன்றாய் இராநின்றது ; அஃது அங்ஙனம் நனைத்தால் யான் நின் மார்பின் முயங்கினாரை அறிவேனெனச் சொல்லிக் கமழ்கின்ற நின்னுடைய சந்தனத்தாலே பிறர் முயக்கத்தைத் தான் கருதுதலை மனத்தாற் கொண்டவள் வருந்துவ ளல்லளோ ?

(கக - கச) **புல்லலெம்.........அல்லளோ :—**

(இ - ள்.) எம் புதல்வனை நீ தழுவாதேகொள் ; பரத்தையர் கொண்டாடுதலை யுடைத்தாகிய நின்னுடைய அகன்ற மார்பிற் கிடக்கின்ற பல வடங்களை யுடைத்தாகிய முத்து அணிந்த ஆரத்தைப் பிடித்து அறுப்பானொருவனாய் இராநின்றான் ; அவன் அறுத்தால் மாட்சிமைப்பட்ட இழையினையும் மடப்பத்தினையுமுடைய மகளிர் முயங்கின முயக்கத்தை நின் மார்பிற் கிடக்கின்ற பூணாலே கருதுதலை மனத்தாற்கொண்டவள் புலப்பளல்லளோ ?

(கரு - கஅ) **கண்டேயெம்...... ..அல்லளோ :—**

(இ - ள்.) எம் புதல்வனைத் தேடி எடுத்துக்கொள்ளாமல் அவன் தானே வரக் கண்டு எடாதேகொள் ; நின்னுடைய தலையில் வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற கூறுபாட்டையுடைய பூங்கொத்திற் பூக்களை வாங்கி அம்மாலையை அறுப்பா னொருவனாய் இராநின்றான் ; அவன் அறுத்தால் நின்னை முயங்கினவர்களை அறிவிப்பது இக் கண்ணியென்று கூறி மணக்கின்ற நின் கண்ணியாலே பிறர் முயக்கத்தைத் தான் கருதுதலை மனத்தாற்கொண்டவள் கோபிப்ப ளல்லளோ ?

---

* திணைமாலை - க௨அ. சீவகசிந். கசசஉ.

(கக) எனவாங்கு :—

அசை.

(உ0 - உ௲) பூங்கட்............தந்து :—

(இ - ள்.) பூப்போலுங் கண்ணினையுடைய புதல்வனைப் பல பொய்களைச் சொல்லிப் பாராட்டிப் புதல்வனை விட்டுப் போகாயாய்ப் பரத்தையர் குறிக்கொண்ட நிலைமையைக் கடவாயாய்ப் பெரிய வாயிலில் நில்லாதேகொள் ; நின்றால் அவன் அணியைச் சிதைப்பா னொருவனாய் இருப்பான் ; ஆதலால் எம் புதல்வனை இங்கே தந்து அப்பரத்தையர் சேரியிலே அங்ஙனங் குறிக்கொண்ட பரத்தையிடத்தே செல்வாயாக.

'ஈங்கெம் புதல்வனைத் தந்து' என்றது, தலைவனிடத்துநின்றும் புதல்வனைச் சிறைத்தது.

இதனாற் றலைவற்குக் கைம்மிகலுந் தலைவிக்கு இளிவரலும் பிறந்தது.

இது தரவுந் தாழிசையும் அசைநிலைத் தனிச்சொல்லுங் கட்டளையாகிய வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலி. (கச)

அ0

நயந்தலை மாறுவார் மாறுக மாறுக்
கயந்தலை மின்னுங் கதிர்விடு முக்காழ்ப்
பயந்தவெங் கண்ணார யாங்காண நல்கித்
திகழொளி முத்தங் கரும்பாகத் தைஇப்
பவழம் புனைந்த[1] பருதி சுமப்பக்
கவழம் அறியாநின் கைபுனை வேழம்
புரிபுனை பூங்கயிற்றிற் பைபய வாங்கி
அரிபுனை புட்டிலின் ஆங்கண்ஈர்த் தீங்கே
வருகவெம் பாக மகன் ;

கிளர்மணி ஆர்ப்பார்ப்பச் சாஅய்ச் சாஅய்ச் செல்லுந்
தளர்நடை காண்டல் இனிதுமற் றின்னாதே
உளமென்னா நுந்தைமாட் டெவ்வ முழப்பார்
வளைநெகிழ் பியாங்காணுங் கால் ;

ஐய, காமரு நோக்கினை அத்தத்தா என்னுநின்
தேமொழி கேட்டல் இனிதுமற் றின்னாதே

(பாடம்) 1. புனைந்து.

உய்வின்றி நுந்தை நலனுணச் சாஅய்ச் சாஅய்மார்
எவ்வநோய் யாங்காணுங் கால் ;

ஐய, திங்கட் குழவி வருகென யான்நின்னை
அம்புலி காட்டல் இனிதுமற் றின்னுதே
உ0. நல்காது நுந்தை புறமாறப் பட்டவர்
அல்குல்வரி யாங்கணுங் கால் ;

ஐயஎங், காதிற் கனங்குழை வாங்கிப் பெயர்தோறும்
போதில் வறுங்கூந்தற் கொள்வதை நின்னையான்
ஏதிலார் கண்சாய நுந்தை வியன்மார்பில்
உரு. தாதுதேர் வண்டின் கிளைபாடத் தைஇய
கோதை பரிபாடக் காண்கும்.

இது பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் சிறைப்புறத்தானுகத் தலைவி மகனுக்கு உரைத்தது.

(க - ௬) நயந்தலை............மகன் :—

(இ - ள்.) நின்னிடத்து அன்பு ஒழிவார் ஒழிந்தே போக; நின்னைப் பெற்ற எம்முடைய கண்ணிறைய அன்பு மாருத யான் நின் வரவைக் காணும்படி அருளி மென்மையையுடைய தலையிடத்தே கிடந்து மின்னும் ஒளி விடுகின்ற மூன்று வடத்தையுடைய பாகனுகிய மகன்! விளிம்பிடத்தே விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய முத்தை அரும் பாக அழுத்திப் பவழத்தாற் செய்த வட்டப்பலகை சுமந்து நிற்ப நின்ற கவழத்தைக் கொள்ளுதலறியாத கையாற் புனைந்த வேழத்தை நின்னுடைய காலிற் கட்டின உள்ளிடுமணியாற் புனைந்த கெச்சையாலே யார வாரிப்ப நீ வளைத்து மூப்புரியாக முறுக்கின கயிற்றாலே பையப் பைய ஈர்த்து இங்கே வருவாயாக ;

'கயந்தலை' : வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு தோன்றியது.

'மகன்' என்றது இயல்பு விளி.

(க0 - க௬) கிளர்மணி.........கால் :—

(இ - ள்.) விளங்கின மணிகள் ஆரவாரிப்ப ஆரவாரிப்ப அசைந் தசைந்து நடக்குந் தளர்ந்த நடையைக் கண்டு மகிழ்ந்திருத்தல் எமக்கு இனிது ; அஃதொழிந்து நுந்தையிடத்து எங்கள் உள்ளமென்று கூறி வளை நெகிழாநின்று வருத்தத்திலே தங்கும் மகளிரை யாங் காணுமிடத்து அக்காட்சி இன்னுது ;

'மற்று' வினைமாற்று. இது நின் தந்தையாலுற்ற வருத்தம் நீங்குதற்கு நின்னைக்கொண்டு பொழுதுபோக்குவேமென்பது போதரநின்றது. மேல் வருவனவும் அன்ன.

(கச - கஎ) ஐய.........கால் :—

(இ - ள்.) ஐயனே! விருப்பம் மருவுகின்ற அழகினை யுடையை யாய் அத்தா அத்தா வென்று* கூறும் நினது இனிய மொழியைக் கேட்டு மகிழ்ந்திருத்தல் இனிது ; அஃதொழிந்து நுந்தை மகளிர் நலஞ் சாய்தற்கு அவர் நலத்தை உண்கையினாலே உய்வின்றிச் சாய்ந்துற்ற எவ்வத்தைத் தரும் நோயை யாங் காணுமிடத்து அக்காட்சி இன்னாது;

காமர் கடைக்குறைந்து நின்றது. மருவும்: ஈற்றுமிசை உகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு மவ்வீறு சந்தியாற் கெட்டது. அத்தா : கடைக் குறைந்து நின்றது. 'சாய்மார்': மாரீற்று முற்று எதிர்கால முணர்த் திற்று. அது 'நலனுண' வென்னும் வினையோடு முடிந்தது.

இஃது ஒப்புவழி யுவத்தல், காமரு நோக்கு இனி தென்றலின்.

(கஅ - உக) ஐய.........கால் :—

(இ - ள்.) ஐயனே! திங்களாகிய குழவீ! நீ இவனுடனே விளை யாடும்படி வருவாயாக வென்று கூறி அவ்வம்புலிக்கு யான் நின்னைக் காட்டி மகிழ்தல் எமக்கினிது ; அஃதொழிந்து நுந்தை அருளாதே தனக்குப் புறஞ்சொல் உண்டாக அருளைக் கைவிடப்பட்ட மகளி ருடைய அல்குலிற் பசப்பொழுங்கை யாங் காணுமிடத்து அக்காட்சி இன்னாது.

உயர்திணை மருங்கின்† ஒழிந்துஞ் சிறுபான்மை வரு மென்றலின் எவ்வ முழப்பார் நலனுணப் பட்டாரென இரண்டாவது விரியாது நின்றது.

(உஉ - உ௬) ஐயஎங்.........காண்டும் :—

(இ - ள்.) ஐயனே! எம்முடைய காதிற் பொன்னாற் செய்த மகரக்குழையை வாங்கிக்கொண்டுபோய் எம்மிடத்தே மீண்டு வருந் தோறும் எம்முடைய பூ இல்லாத வறுவிய கூந்தலிலே நின்னை யாங்கள் வைத்துக்கொள்வது, நுந்தை அகற்சியையுடைய மார்பிற் றூதைத் தேடும் வண்டின் சுற்றம் விழும்படி கட்டின கோதையை அறுத்து நீ விளையாடுதற்கு ; நீ அங்ஙனம் விளையாடினால், யாமும் எமக்குப் பகை யாயவரிடத்து அவன் வைத்த அன்பு தேயக் காண்போம் ;

இனி, ஏதிலார் இடஞ்சாயக் காண்போ மென்றுமாம்.

இதனாற்[1] றலைவிக்கு இழிவுந் தலைவற்குக் கைம்மிகலும் பிறந்தது.

இது தரவு வெண்பாவாய் ஏனை வெண்பாக்கள் ஐய வென்பதனோ டுங் கூடி ஐஞ்சீரடுக்கி வருதலிற் கலிவெண் பாட்டு. "தரவும்போக்கும்"‡

* கலி. அக : கக. † தொல். எழுத்து : கஙஎ.

‡ தொல். பொருள் : ௪௬௬.

(பாடம்) 1. இது.

எனப் போக்கினைத் தரவோடு கூறிய வதனால் தரவிறுதிபோல இது 'காண்கும்' எனத் தேமாவா லிற்றது. (கடு)

அக

மையற விளங்கிய மணிமருள் அவ்வாய்தன்
மெய்பெறா மழலையின் விளங்குபூண் நனைத்தரப்
பொலம்பிறை யுட்டாழ்ந்த புனைவினை யுருள்கலன்
நலம்பெறு கமழ்சென்னி நகையொடு துயல்வர
உருவெஞ்சா திடைகாட்டும் உடைகழ லந்துகில்
அரிபொலி கிண்கிணி யார்ப்பொவா அடிதட்பப்
பாலோ டலர்ந்த முலைமறந்து முற்றத்துக்
கால்வல்தேர் கையின் இயக்கி நடைபயிற்றா
ஆலமர் செல்வன் அணிசால் பெருவிறல்
போல வருமென் னுயிர் ;

பெரும, விருந்தொடு கைதூவா எம்மையும் உள்ளாய்
பெருந்தெருவிற் கொண்டாடி ஞாயர் பயிற்றத்
திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள்யாங் கேட்ப
மருந்தோவா நெஞ்சிற் கமிழ்த மயின்றற்றாப்
பெருந்தகாய் கூறு சில ;

எல்லிழாய், சேய்நின்று நாங்கொணர்ந்த பாணன் சிதைந்
வாயோடி ஏனுதிப் பாடியம் என்றற்றா [தாங்கே
நோய்நாந் தணிக்கும் மருந்தெனப் பாராட்ட
ஓவா தடுத்தடுத்தத் தத்தாவென் பான்மாண
வேய்மென்றோள் வேய்த்திறஞ் சேர்த்தலும் மற்றிவன்
வாயுள்ளிற்[1] போகா னரோ ;

உள்ளி யுழையே ஒருங்கு படைவிடக்
கள்ளர்[2] படர்தந் தததுபோலத் தாமெம்மை
எள்ளுமார் வந்தாரே ஈங்கு ;

ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை வியலுள்ளோர்
கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்
சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின்
ஆணை கடக்கிற்பார் யார் ;

(பாடம்) 1- யுள்ளிப். 2. கள்வர்.

அதிர்வில் படிறெருக்கி வந்தென் மகன்மேல்
முதிர்பூண் முலைபொருத ஏதிலாள் முச்சி
உதிர்துகள் உக்கநின் ஆடை யொலிப்ப
எதிர்வளி நின்றாய்நீ செல் ;

இனியெல்லாயாம், தீதிலேம் என்று தெளிப்பவுங் கைந்நீவி
யாதொன்றும் எங்கண் மறுத்தர இல்லாயின்
மேதக்க எந்தை பெயரனை யாங்கோள்வேம்
தாவா விருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லும்
ஆபோற் படர்தக நாம்.

இது தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்துவந்துழித் தலைவி தன் மகனைத் தழீஇ விளையாடுகின்ற விளையாட்டின்கண் தன் வரவு அறியாமைச் சென்றுநின்ற தலைவன் அவள் ஊடலுணர்வளவும் உறழ்ந்து சொல்லி மகன் வாயிலாக ஊடல் தீர்ந்தது.

(க - க௦) மையற.........னுயிர் :—

(இ - ள்.) மாசற விளங்கிய மணியை ஒக்கின்ற அழகினையுடைய வாய் தன்னுடைய எழுத்து வடிவு பெறாத மழலைச்சொல்லைக் கூறுதலாற் பிறந்த நீராலே விளங்குகின்ற பூணை நனைத்தலைச் செய்யாநிற்க, நன்மை பெறுகின்ற கமழுந் தலையிற் கிடந்த பொன்னாற் செய்த பிறையுட் சேர்த்த முத்து வடத்தோடே நெற்றியிலே ஞான்ற புனைந்த வினையினையுடைய உருண்ட சுட்டி விளக்கத்தோடே அசைய, நிறத்தை ஒழியாமல் தன் நடுவே தோற்றுவிக்கும் உடுத்துதல் கழன்ற அழகினையுடைய துகில்* உள்ளிடுமணியாற் பொலிந்த சதங்கை யொலிக்கும் ஒலி மாறாத அடியைத் தடுக்கப், பாலாலே விம்மின† முலையை மறந்து முற்றத்தே உருளையோடுதல் வல்ல தேரைக் கையாலே செலுத்தி நடத்தலைக்கற்று ஆலின்கீழ் அமர்ந்த இறைவனுடைய அழகமைந்த முருகனைப்போலே வரும் என்னுயிரே! ‡

'கால்வல்தேர்' வினைத்தொகையாதலின் "மருவின் பாத்திய"§ வாய் நின்றது. நனைத்தரத் துயல்வரத் தட்ப மறந்து இயக்கிப் பயிற்றாப் பெருவிறல்போல வரும் என் உயிரே! பெருமா! பெருந்தகாய்! யாங் கேட்பச் சில கூறெனை மேலுறுப்போடு முடிக்க.

(கக - கரு) பெரும.........சில:—

(இ - ள்.) பெருமா! பெருந்தகாய்! நினது, மழலைச்சொல்லைக் கேட்டு அவ்வினிமை மாறாத மனத்திற்கு, அமுதத்தை உண்டாற்

* துகில்: ஆடை வகையுட் சிறந்த தொன்று. † கலி. அ௨: உ-௩.
‡ மணி. ௩: க௩௫ - க௪௫. § தொல். எழுத்து: ௪ - அ௨.

போல இன்னும் இனிதாக, விருந்தினர் வருதலாற் கையொழியாத எம்மையும் நினையாயாய்த் தாய்மார் பெரிய தெருவிலே நின்னைக் கொண்டாடிக் கற்பிக்கக் கற்பிக்க நீ அவர்பால் திருந்திக் கற்ற சொற்களை யாங் கேட்கும்படி அதிலே சிலவற்றைக் கூறு;

இது புதல்வனை நோக்கிக் கூறியது. மேல் தோழியை நோக்கிச் செய்தி கூறுகின்றாள்.

(க௬) எல்லிழாய்.—

(இ - ள்.) ஒளியுடைத்தாகிய பூணினையுடையாய்!

(க௬ - உக) சேய்நின்று.........ளரோ :—

(இ - ள்.) நாம் பழக்கங்கொண்டு போந்த பாணன், நீ இப்பொழுது எவ்விடத்தாயென்று வினவப்; பரத்தையர் கூற்றிலே மனந் தங்கி நமக்குச் சேயனாய் நின்று வாயிற் கூறும் மொழி சிதைந்து ஏனாதிப்பாடியிடத்தேமென்ற தன்மைத்தாக, நம்முடைய நோயைத் தணித்தற்குக் காரணமாகிய மருந்தென்று கருதி நாம் பாராட்டா நிற்க, மாறாமல் அடுத்தடுத்து 'அத்தா அத்தா' வென்று கூறுகின்றவனை அவன் தவறு பாராத நம்முடைய வேய்போலும் மெல்லிய தோள்களிலே மாட்சிமைப்பட ஏறட்டுக்கொள்ளுங் கூற்றிலே, ஏறட்டுக் கொண்ட அளவிலும், பின்னையும் இவனுடைய வாயிடத்தினின்றும் போகானாயிரா நின்றான்; இதற்குக் காரணமென்? என்றாள்;

வாய் சிதைந் தென்க. ஏனாதிப்பாடி: ஏனாதிப்பட்டங் கட்டினானொருவன் ஏற்றிய பரத்தையர் சேரி. தான் இல்லறமே பூண்டு புதல்வனைக்கொண்டு விளையாடுதலே இனிதென்று இருந்தமை தோன்ற நோய் தணித்தற்குப் பிள்ளையை மருந்தென்றாள். "சிறந்த செய்கை யவ்வழித் தோன்றி, யறம்புரி யுள்ளமொடு தன்வர வறியாமைப், புறஞ்செய்து பெயர்த்தல் வேண்டிடத் தானும்"* என்பதனாற் றலைவன் இவள் புதல்வனோடு விளையாடுகின்ற மனையறத்தினைக் காண வேண்டி மறைந்து இவள் பின்னே நிற்ப, எதிராக நின்ற தலைவனைக் கண்டு பிள்ளை 'அத்தா அத்தா' வெனவும், எதிர்நின்ற தோழி முதலியோர் தன்னைக் கண்டு ஆசாரஞ்† செய்தாற் றலைவி அறிவளென்று அவர்களை ஆசாரஞ் செய்யாமற் கைகவித்தலிற் றோழி ஆசாரஞ் செய்யாதிருத்தலின், தலைவி அவன் பின்னின்றமை[1] உணராமற் றோழியை வினவினாள்.

(உஉ - உச) உள்ளி.........ஈந்த :—

(இ - ள்.) அங்ஙனம் வினவின தலைவி தோழி குறிப்பானும் புதல்வன் 'அத்தா அத்தா' வென்றதனானுந் தலைவன் வந்தவாறு

---

* தொல். பொருள்: க௪எ.

† இருக்கை விட்டெழுதல்; வணங்குதல் முதலியன.

(பாடம்) 1. தலைவன் அவள் பின்னின்றதை.

கண்டு பகைவரை நினைத்து அவரிடத்தே படைக்கலங்களைச் சேர விடுதற்குக் கள்வர் வருதலைச் செய்தல்போல இவ்விடத்தே தாம் எம்மை இகழ்தற்கே வந்தார் ; நம்மேல் அன்பாக வந்தா ரல்ல ரெனத் தலைவன் கேட்பத் தோழியை நோக்கிக் கூறினாள் ;

தலைவி துனி போக்குதற்குத் தலைவன் இங்ஙனம் வந்தான்.

(உ௫ - உ௮) ஏதப்பா.........யார் :—

(இ-ள்.) அதுகேட்ட தலைவன் மதிலையுடைய ஊரிற் காவலாளர் கள்வரைக் கண்ணுற் காணுதிருக்கவும் அவரால் வருங் குற்றத்தைக் கருதி இங்கே கள்வரைக் கண்டேமென்று கூறுவாரைப்போலே முன் நில்லாது ஒரு சிறைப்போய் நின்று, யான் செய்யாத குறைகளைக் கூறிச் சினவாதே கொள் ; நின் ஆணைவழி ஒழுகுதலன்றி ஈண்டு நின் ஆணையைத் தப்புவார் யார்? என்றான் ;

'செய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவல்' என்றது புலவி பொருளாக அச்சம் பிறந்தது. அது "நின்றுநனி பிரிவி னஞ்சிய பையுளும்"* என்னும் விதியான் உணர்க.

(உ௯ - ௩உ) அதிர்வில்.........சேல்:—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி நடுக்கமில்லாத வஞ்சனையாலே வருத்தி என் மகன்மேல் வேட்கை நிகழ நினையாயாய் வந்து, பூணினை யுடைய முதிர்ந்த முலைகளால் நின் மார்பொடு பொருத பரத்தை முடியினின்றும் உதிர்ந்த துகள் சிந்திக் கிடந்த நின்னுடையது துகளை விளக்கக் காற்றின் எதிரே நின்றாய் ; இங்ஙனம் நில்லாதே போ ! என்றாள் ;

'படிறெருக்கி': வஞ்சனையைப் போக்கி யென்றுமாம். ஆடை யெதிர்ப்பவும் பாடம்.

(௩௩ - ௩எ) இனியெல்லாயாம்.........நாம் :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவன், எடீ! யாந் தீங்குடையே மல்லேமென்று சூளுறவும், அச் சூளுறவைக் கைகடந்து எம்மிடத்துச் சிறிதுந் துனித்த நிலைமை மீட்சியில்லையாயின், தன் கன்றைக் கட்டின இடத்தே கெடாத விருப்பத்தோடே செல்லும் பசுப்போல நாம் இனி நம்பாற் படர்தல் தகும்படி, மேம்பாடு, தக்க எந்தை பெயரனை யாம் எடுத்துக்கொள்ளுவேம்.

'நாம்' என்றது இடவழுவமைதி.† தாமென்றும் பாடம். "முறைப் பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்சொ, னிலைக்குரி மரபி னிருவீற்று முரித்தே"‡ என்பதனால் 'எல்லா' வென்றான்.

---

* தொல். பொருள் : கசசு. † தலைவியைக் குறித்ததாகலின்.
‡ தொல். பொருள் : உஉ0.

புதல்வனை வாங்கவே துனி தீர்ந்தாளாயிற்று. ‘மறுத்தர வில்லாயி’ னெனவே இறந்துபடுவ னென்று துனிதீர்ந்தாள் ; “கரணத்தி னமைந்து”* என்னுஞ் சூத்திரத்திற், “சென்றுகை யிகந்துபெயர்த் துள்ளிய வழியும்” என்பதனுன் உணர்க.

இதனுற் றலைவிக்கு எள்ளலுந் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தது.

இது “வெளிப்பட”† என்றதனுல் இயற்சீர்நிரை ஒன்றிப் பாவேறு பட்ட தரவும் போக்கும் ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த பாட்டும் வந்த கலிவெண்பா.

அஉ

ஞாலம் வறந்தீரப் பெய்யக் குணக்கேர்பு
காலத்தில் தோன்றிய கொண்மூப்போல் எம்முலை
பாலோடு வீங்கத் தவநேடி தாயினை
புத்தேளிர் கோட்டம் வலஞ்செய் திவனேடு
புக்க வழியெல்லாங் கூறு ;

கூறுவேன், மேயாயே போல வினவி வழிமுறைக்
காயாமை வேண்டுவல் யான் !

காயேம்,

மடக்குறு மாக்களோ டோரை யயரும்
அடக்கமில் போழ்தின்கண் தந்தைகா முற்ற
தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற் கவளும்
மருப்புப்பூண் கையுறை யாக அணிந்து
பெருமான் நகைமுகங் காட்டேன்பாள் கண்ணீர்
சோரிமுத்தங் காழ்சோர்வ போன்றன மற்றும்
வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்காற் கவளும்
மயங்குநோய் தாங்கி மகனெதிர் வந்து
முயங்கினள் முத்தினள் நோக்கி நினைந்தே
நினக்கியாம் யாரேம் ஆகுது மேன்று
வனப்புறக் கோள்வன நாடி யணிந்தனள்
ஆங்கே, அரிமத ருண்கண் பசப்பநோய் செய்யும்
பெருமான் பரத்தைமை யோவ்வாதி யேன்றுள்
அவட்கினி தாகி விடுத்தனன் போகித்
தலைக்கோண்டு நம்மோடு காயுமற் றீதோர்
புலத்தகைப் புத்தேளில் புக்கான் அலைக்கோரு

---

* தொல். பொருள் : கசகூ.   † தொல். பொருள் : சகூகூ.

கோல்தா நினக்கவள் யாராகும் எல்லா
வருந்தியான் நோய்கூர நுந்தையை யென்றும்
பருந்தெறிந் தற்றாகக் கொள்ளுங்கோண் டாங்கே
தொடியும் உகிரும் படையாக நுந்தை
கடியுடை மார்பிற் சிறுகண்ணும் உட்காள்
வடுவுங் குறித்தாங்கே செய்யும் விடுஇனி
அன்ன பிறவும் பெருமான் அவள்வயின்
துன்னுத லோம்பித் திறவதின்[1] முன்னிநீ
ஐயமில் லாதவ ரில்லொழிய எம்போலக்
கையா றுடையவ ரில்லலல்லாற் செல்லல்
அமைந்த தினிநின் தோழில்.

இது புத்தேளிர் கோட்டம் வலஞ் செய்வித்துக்கொண்டு வருதற்குச் சேடியருடன் மகற்போக்கிய தலைமகள் அவன் நீட்டித்து வந்த வழித் "தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை, மாயப் பரத்தையுள்ளிய வழி"* யால் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகச் சொல்லியது.

(க - ௬) ஞாலம்.........கூறு :—

(இ - ள்.) உலகம் வற்கடம் நீங்கும்படி பெய்தற்குக் கிழக்கே எழுந்து கூதிர்க்காலத்தே தோன்றிய மேகம்போல எம்முடைய முலைப்பாலாலே விம்மும்படி நீ போன காலம் மிகவும் நீட்டித்த தெனக்கூறும் நிலையிலேயாயினை; ஆதலால்,[2] தேவர் கோயில் வலம்வந்து† பின்னர் இவனோடே நீ சென்ற இடங்களையெல்லாம் எமக்குச் சொல்லென்றாள்;

(௬ - எ) கூறுவேன்.........யான் :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தோழி யான் கூறுவேன்; கூறுகின்றதனை மேவினையே போலக் கேட்டு அதன் பின்னாகக் கோபியாதிருத்தலை யான் நின்னிடத்தே பெற வேண்டுவே னென்றாள்;

(அ) காயேம் :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி யான் நின்னைக் கோபியேன்; நீ கூறுகின்றவற்றையெல்லாங் கூறென்றாள்;

(கூ - ௩௫) மடக்குறு.........தோழில் :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட சேடி, மடப்பத்தையுடைய சிறிய அறிவில்லாத மகளிரோடே ஓரைப்பாவையைக்‡ கொண்டு விளையாடும்,

*தொல். பொருள்: கசஎ. †கலி: அ௬: ௩-௯. ‡ஓரை: மகளிர் விளையாட்டு.
(பாடம்) 1. துறவதன். 2. யான் அயர்தலால்.

வேண்டியவாறு ஒழுகும் பொழுதிலே இவன் தந்தை விரும்பின பரத்தைமை தொடங்குகின்ற காலத்துள்ளாகிய தாயிடத்தே* சென்றவனுக்கு அவளும் இடப இலச்சினையைக் கைக்காணியாக† இட்டுப், பெரியோனே! நினது சிரிப்பினையுடைய முகத்தை யான் முத்தங்கோடற்குக் காட்டென்று கூறுகின்றவளுடைய சொரிகின்ற கண்ணீர்கள்[1] முத்து வடங்கள் முத்தங் கழன்று விழுவனபோலே இருந்தன. பின்னை அவட்குப் பின்னர் வந்த தாயிடத்தே சென்றவனுக்கு அவளும் மனம் மயங்குதற்குக் காரணமான காமநோயைப் பொறுத்துத் தன் மகனெதிர் வந்து தழுவிக்கொண்டு பின்னர் முத்தங்கொண்டு இவனைப் பார்த்துத் தலைவன் தன்னைக் கைவிட்ட தன்மையை நினைந்து நினக்கு யாங்கள் தாயாகின்ற முறைமை எம்மிடத்தின் நீங்கினமையின் இனி எம்முறையேமாவேமென்று[2] கூறி இவனுக்கு அழகு மிகும்படி இவன் வடிவு தாங்கும்படியான பிள்ளைப்பணிகளை ஆராய்ந்து அணிந்த பொழுதே, மகளிருடைய செவ்வரியினையுஞ் செருக்கினையுமுடைய மையுண் கண்கள் பசக்கும்படி அவர்க்கு நோவைக் கொடுக்கும் நின் தந்தையுடைய பரத்தைமைக் குண மொன்றையும், ஒவ்வாதே கொள்ளென்றாள்; அங்ஙனம் கூறினவளுக்கு இனிதாயிருக்கும்படி சில மறுமொழிகளைக் கூறிப்போய்ப் பின்னை நம்மோடு ஒப்பாளாகத் தலைமைப்பாடுகொண்டு நம்மைக் காய்ந்திருக்கும் இந்தப் புலக்குந் தகைமையினையுடைய புதியவள் இல்லிலே சென்றானென்றாள்; அது கேட்ட தலைவி, எடா! யான் வருந்தி நோய் மிக உன் தந்தையை எந்நாளுந் தான் குறித்த தொன்றை நினைவறப் பருந்தெடுத்துக்கொண்ட தன்மைத்தாக நினைவறக் கைக்கொண்டு போம்; கைக்கொண்ட அப்பொழுதே தொடியும் உகிரும் அவை போல்வன பிறவுந் தனக்குப் படைக்கலமாகக் கொண்டு உகிராலே நுந்தையுடைய புதுமையையுடைய மார்பின்கண்ணும் அனையவற்றாலே ஒழிந்த சிறிய இடங்களிலுந் தான் குறித்தபடியிலே வடுக்களையும் அஞ்சாளாய் நிகழ்த்தும்; ஆதலால் நினக்கு அவள் என்ன உறவுடையள்? இவனை அடித்தற்கு ஒரு கோல் தருவாயாகவென்றாள்; அதற்கு அஞ்சி அவன் அழுதமை கண்டு, இனி அழுகையை விடுவாயாக வென்றுகூறி, நின் தந்தையுடைய காதற்பரத்தையிடத்து நீ சேர்தலைப் பாதுகாத்து நீ செல்லுதற்குத் திறவதாகிய[3] இல்லிலும் மனத்தாற் கருதி அவன் நீங்குவனோ நீங்கானோ வென்று ஐயப்படாமல் ஒரு தலையாக நீங்கானென்று துணிந்த பரத்தையர் இல்லிலும் நின் செலவொழிந்து கிடக்க எம்மைப்போலே கையாற்றை யுடையவர் இல்லிற் சேறலன்றி வேறோர் இல்லில் நீ செல்லாதேகொள்; இனி நின்னுடைய புறத்துப் போந் தொழில்தான் முடிந்ததெனக் கூறினாள்;

---

*தொல். கற்பியல் சூ. ௧0 இளம்பூரணருரை நோக்குக.

† காணிக்கையாக.

(பாடம்) 1. கன. 2. எம்முறைமையாவே மென்று.
3. துறவாகிய.

'தொடக்கத்துத் தா' யென்றமையான் அவள் முதிர்ந்தமையும், 'வழிமுறைத் தா' யென்றமையான் அவள் இடைநிலைப் பருவத்தா ளானமையும், 'புத்தே' ளென்றமையான் அவள் இளமைப் பருவத்தா ளானமையுங் கூறினள். 'நகைமுகங் காட்டு' என்பாள் கண்ணீர்' வீழ்ந் தது, இப்புதல்வனுலுள்ள பயனை நுகர்ந்து இனிமையுறாது பயனில்லாப் புறத்தொழுக்கம் நிகழ்த்துகின்றமை கருதி.

இது பரத்தைய ரில்லிற் புதல்வன் செல்லாமற் சிறைத்தது.

இதனாற் றலைவிக்கு இளிவுந் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கித் தனிச்சொற் பெற்று வந்த கலிவெண்பா.

(கள)

அக

பெருந்திரு நிலைஇய வீங்குசோற் றகன்மனைப்
பொருந்துநோன் கதவொற்றிப் புலம்பியாம் உலமர
இளையவர் தழூஉவாடும் எக்கர்வாய் வியன்தெருவின்
விளையாட்டிக் கொண்டு வரற்கெனச் சென்றாய்
உளைவில, ஊட்டலென் தீம்பால் பெருகும் அளவெல்லாம்
நீட்டித்த காரணம் என்;

கேட்டீ,

பெருமடற் பெண்ணைப் பிணர்த்தோட்டுப் பைங்குரும்பைக்
குடவாய்க் கொடிப்பின்னல் வாங்கித் தளரும்
பெருமணித் திண்டேர்க் குறுமக்கள் நாப்பண்
அகனகர் மீள்தருவா னுகப் புரிஞெகிழ்பு
நீல நிரைப்போ துறுகாற் குலைவனபோல்
சாலகத் தொல்கிய கண்ணர் உயர்சீர்த்தி
ஆலமர் செல்வன் அணிசால் மகன்விழாக்
கால்கோளென் றூக்கிக் கதுமென நோக்கித்
திருந்தடிநூ புரமார்ப்ப இயலி விருப்பினால்
கண்ணும் நுதலுங் கவுளுங் கவவியார்க்
கொண்மை யெதிரிய அங்கையுந் தண்ணெனச்
செய்வன சிறப்பிற் சிறப்புச்செய் திவ்விரா
எம்மோடு சேர்ந்துசென் றீவாயாற் செம்மால்
நலம்புதி துண்டுள்ளா நாணிலி செய்த
புலம்பெலாந் தீர்க்குவே மன்னேன் றிரங்குபு
வேற்றுனுத் தாயர் எதிர்கொள்ள மாற்றாத

கள்வனுல் தங்கிய தல்லாற் கதியாதி
ஒள்ளிழாய் யான்தீ திலேன்;[1]

எள்ளலான், அம்மேன் பணைத்தோள் நுமர்வேய்ந்த கண்ணியோ
டெம்மில் வருதியோ எல்லாநீ தன்மேய்க்கண்
அந்தீஞ்சோல் நல்லார் அணிந்த கலங்காட்டி
முந்தை யிருந்து மகன்செய்த நோய்த்தலை
வேந்தபுண் வேலெறிந் தற்றால் வடுவோடு
தந்தையும் வந்து நிலை.

இது விளையாட்டிக்கொண்டு வாற்குச் சேடியரோடு மகற்போக்கிய தலைவி அவன் நீட்டித்து வந்தவழித், "தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை, மாயப் பரத்தை யுள்ளிய வழிச்"* சிறைப்புறமாகக் கேட்டு வந்த தலைவனைக் கண்டு அவள் தன்னுள்ளே புலந்தது.

(க - சு) **பெருந்திரு........என் :—**

(இ - ள்.) பெரிய செல்வம் நிலைபெற்ற, மிகுகின்ற சோற்றை யுடைய அகன்ற மனையிடத்து இரட்டையாய் வந்து சேரும் பலகைகள் தம்மிற் பொருந்தின கதவைத் தீண்டி நின்று பிள்ளையைக் கைவிட்டுத் தனித்து யாம் வருந்தப், பிள்ளைகள் தம்மிற் கூடி விளையாடும் இடு மணலை இடத்தேயுடைய அகற்சியையுடைய தெருவிலே பிள்ளையை விளையாடுவித்துக்கொண்டு வருதற்கென்று போன நீ, இனிய பாலை யான் பிள்ளைக்கு ஊட்டாமல் அப் பால் பெருகச் சுரக்கும் அளவெல்லாம் பிள்ளை பால் உண்ணுதிருத்தற்கு நின் மனத்தில் வருத்தமிலையாய்த் தாழ்த்த காரணம் யாது? அதனைக் கூறு;

(எ - உரு) **கேட்டீ.........திலேன் :—**

(இ - ள்.) அதனைக் கேட்பாய்; பெரிய மடலையுடைத்தாகிய பனையினுடைய குடம்போலத் திரண்ட இடத்தை யுடைத்தாகிய சர்ச்சரையையுடைய மூகிழையுடைய பசிய குரும்பையைக் கொடியாற் கட்டிப் பின்னின பின்னலை இழுத்து அதனால் இளைக்குஞ் சிறிய பிள்ளைகளுக்கு நடுவே பெரிய மணியழுத்தின திண்ணிய தேரிலே யிருந்து அகன்ற மனையைநோக்கி மீளுதலைச் செய்வானாகிற்க, நீலத்தினுடைய முறுக்கு நெகிழ்ந்து நிரைத்த பூக்கள் மிக்க காற்றுக்கு அசைவனபோலே சாளரங்களிலே ஒதுங்கிப் பார்த்த கண்ணினையுடையார் பரந்த மிக்க புகழையுடைய ஆலின்கீழ் இருந்த இறைவனுடைய

* தொல். பொருள் : கசஎ.
(பாடம்) 1: யானறிகிலேன்.

மகனாகிய பிள்ளையார் திருநாளுக்கு அடிக்கொள்ளுகின்ற நாளென்று கருதி, வரவிலே[1] முயன்று கடுகி வந்து பார்த்து, இவனுதலாற் றிருந் தின அடியிற் சிலம்பொலிப்ப அணுகி, நின் கண்ணாலும் நுதலாலுங் கதுப்பாலும் நின்னைத் தழுவிய தாயர்க்கு விளக்கத்தைக் கொடுத்தலை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற அழகிய கையினாலும் நின் தந்தைக்குத் தண் ணென நீ செய்யுஞ் சிறப்புக்கள்போலே எமக்குஞ் சிறப்புக்கள் செய்து இவ் விராக்காலத்து எம்மோடே தங்கிப் போதலைச் செய்யவேண்டும்: (சிறப்பாலே) தலைவா! எங்கள் நலத்தின் புதுமையை நுகர்ந்து பின்னர் எம்மை நினையாத நாணில்லாதவன் தந்த தனிமையெல்லாம் மிகவும் போக்குவேமென்று கூறி, இவனிடத்து விருப்பத்தாலே அமையாத வேற்றுத் தாயர் எதிர்கொள்ள, அதனை மாற்றாத இக் கள்வனாலே ஆண்டுத் தாழ்க்க நின்றதன்றி, யான் வேறோர் தீதுடையே னல்லேன்; ஒள்ளிழாய்! என்னைக் கோபியாதே கொள்ளென்றாள், சேடி;

(உகூ - ௩க) எள்ளலான்............நிலை :—

(இ - ள்.) அதுகேட்டுப் புதல்வனை நோக்கி, எடா! அழகை யுடைய மெத்தென்ற மூங்கில்போலுந் தோளினையுடைய நம்முடைய தாய்மார் சூடின கண்ணியோடே எம்முடைய இல்லிலே நீ வருவையோ வாராயோ? என வெறுத்துக் கூறித், தலைவன் வந்தமை கண்டு, முன்னே யிருந்து மகன் எமக்குச் செய்த நோய்க்கு மேலே, எம்மை மனத்தால் இகழ்ந்திருத்தலாலே தம் மெய்யிடத்துக் கிடந்த அழகிய இனிய சொல்லையுடைய நல்ல மகளிர் அணிந்த கலங்களில் வடுவைக் காட்டி எனை வடுக்களோடே தந்தையும் வந்து நிற்றல், வெந்ததொரு புண்ணிலே வேலால் எறிந்த தன்மைத்தா யிருந்ததென அவனோடு புலந்து கூறினாள்.

இதனாற் றலைவிக்கு இளிவுந் தலைவற்குக் கைம்மிகலும் பிறந்தது.

இது தளை விரவி ஐஞ்சீரடியும் வந்த வெள்ளைத்தரவுந் தனிச் சொல்லுந் தளை விரவின வெண்பாவும் ஐஞ்சீரடுக்கிய வெள்ளைச் சுரிதக மும் பெற்ற கலிவெண்பா. (கஅ)

அசு

உறுவளி தூக்கும் உயர்சினை மாவின்
நறுவடி ஆர்இற் றவைபோ லழியக்
கரந்தியா னரக்கவுங்[2] கைநில்லா வீங்கிச்
சுரந்தஎன் மென்முலைப் பால்பழு தாகநீ
ரு. நல்வாயிற் போத்தந்த பொழுதினான் எல்லா
கடவுட் கடிநகர் தோறும் இவனை

(பாடம்) 1. வாயிலிலே. 2. கரந்தியான் காக்கவும்.

வலங்கொளீஇ வாவெனச் சென்ருய் விலங்கினை
ஈர மிலாத இவன்றந்தை பெண்டிருள்
யார்இல் தவிர்ந்தனை கூறு;

நீருள், அடைமறை ஆயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட
குடைநிழல் தோன்றுநின் செம்மலைக் காணூஉ
இவன்மன்ற யானேவ உள்ளங்கொண் டுள்ளா
மகனல்லான் பெற்ற மகனென் றகனகர்
வாயில் வரையிறந்து போத்தந்து தாயர்
தெருவில் தவிர்ப்பத் தவிர்ந்தனன் மற்றவர்
தத்தங் கலங்களுட் கையுறை யென்றிவற்
கொத்தவை ஆராய்ந் தணிந்தார் பிறன்பெண்டிர்
ஈத்தவை கொள்வானும் இஃதொத்தன் சீத்தை
செறுதக்கான் மன்ற பெரிது;

சிறுபட்டி, ஏதிலார் கையெம்மை எள்ளுபு நீதொட்ட
மோதிரம் யாவோயாம் காண்கு;

அவற்றுள், நறுவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் கேற்பச்
சுருவே றெழுதிய மோதிரந் தொட்டாள்
குறியறிந்தேன் காமன் கொடியெழுதி என்றுஞ்
செறியாப் பரத்தை இவன்றந்தை மார்பிற்
பொறியொற்றிக் கொண்டாள்வல் என்பது தன்னை
அறீஇய செய்த வினை;

அன்னையோ இஃதொன்று,
முந்தைய கண்டும் எழுகல்லா தென்முன்னர்
வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்று இஃதொன்று
தந்தை இறைத்தொடி மற்றிவன் தன்கைக்கண்
தந்தாரியார் எல்லாஅ இது;

இஃதொன்று, என்னைத்துக் காண்க பிறரும் இவற்கென்
தன்னலம் பாடுவி தந்தாளா நின்னை [னும்
இதுதொடு கென்றவர் யார்;

அஞ்சாதி, நீயும் தவறிலை நின்கை இதுதந்த
பூவெழி லுண்க ணவளுந் தவறிலள்
வேனிற் புனலன்ன நுந்தையை நோவார்யார்

மேனின்றும் எள்ளி இதுஇவன் கைத்தந்தாள்
சഠ. தான்யாரோ என்று வினவிய நோய்ப்பாலேன்
யானே தவறுடை யேன்.

இது கடவுட் கடிநகர்தோறும் வலங்கொளீஇ வரற்குச் சேடியரோடு மகற் போக்கிய தலைவி அவன் நீட்டித்து வந்துழித், "தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை, மாயப் பரத்தை யுள்ளிய வழி"* யின்கண், தந்தைதொடி மகன்கைக் கண்டு புலந்தாள் தன்னுளே அழிந்து கூறியது.

(க - கூ) உறுவளி..........கூறு :—

(இ - ள்.) ஏடி! நீ நல்வாயிலினின்றும் போதலைச் செய்த காலத்தின்கண்ணே தெய்வங்களை யுடையதாகிய மிகுதிகளையுடைய கோயில்கடோறும் இவனை வலஞ் செய்வித்து வா வென்று யான் கூறச் சென்ற நீ யான் கூறிய கூற்றினைத் தப்பினாய்; இனி மாவினுடைய உயர்ந்த கொம்புகளினின்ற மிக்க காற்றால் அசைக்கும் நறிய வடுக்கள் காம்பு முறிந்தனபோலே பால் மிகக் குதிக்கையினாலே அதனை மறைத்து யான் அங்கையால் அமுக்கித் தேய்க்கவும் அந்தக் கையி னெல்லையில் நில்லாவாய் விம்மிச் சுரந்த என்னுடைய மெல்லிய முலையிற் பால் பிள்ளை உண்ணுமற் பாழே போம்படி அருளில்லாத இவன் தந்தையுடைய பரத்தையர்களுள் யாருடைய இல்லிலே தங்கினாய்? சொல்லென்றாள்;

(கഠ - கக) நீருள்..........பேரிது :—

(இ - ள்.) நீரிடத்தே இலையின்கீழே மறைந்துநின்ற அழகிய இதழையுடைய தாமரைப்பூப்போலே எடுத்த பச்சைக்குடையின் நிழலிலே தோன்றுகின்ற நின் பிள்ளையைக் கண்டு தாய்மார் யான் நோம்படி மனத்தைக் கைக்கொண்டு பின்னர் என்னை நினையாத நன்கு மதிக்கும் மகனல்லாதவன் பெற்ற மகன் அறுதியாக இவனென்று கருதி அகன்ற மனையினுடைய வாயிலி னெல்லையைக் கைவிட்டுப் புறப்பட்டுத் தெருவிலே வந்து தடுப்ப அவரிடத்தே தங்கினான்; அதனாலே பின்னை அவர்கள் தம்முடைய தம்முடைய அணிகளில் இவன் வடிவிற்கு ஒத்தவையிற்றை ஆராய்ந்து கைக்காணியென்று அணிந்தாரென்றாள் சேடி; அது கேட்ட தலைவி, தனக்கு அயலாயிருக்கின்ற தந்தையுடைய பரத்தையர் கொடுத்தவையிற்றை இவனொருவன் வாங்குவானும், இனி இவன் கைவிடப்படுமவன் அறுதியாக மிகவும் நம்மாற் கோபித்தல் தக்கானென நெஞ்சொடு கூறினாள்;

'அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட, குடைநிழற் றோன்றுநின் செம்மல்' என்றது இலையும் பூவுங் குடைக்கும் புதல்வற்கும் உவமையாய் விரவி நின்றது இது சினைக்கு முதல் வந்தது.

* தொல். பொருள். கசஎ.

(உ0) சிறுபட்டி :—

(இ - ள்.) காவலின்றி வேண்டியவா ளுழுகுவாய் ;

(உ0 - உக) ஏதிலார்...... .....காண்கு :—

(இ - ள்.) நீ எம்மை இகழ்ந்து இட்ட பரத்தையர் கையின் மோதிரங்கள் யாவை ? யாம் அவற்றைக் காண்பேன் ;

'யாங் காண்கு': பன்மை யொருமை மயக்கம். யானும் பாடம்.

(உஉ - உஎ) அவற்றுள்...........வினை :—

(இ - ள்.) அம் மோதிரங்களுள் நரும்பூவைக் கண்டாற்போன்ற சிவந்த விரலுக்குப் பொருந்தச் சுறவிலேற்றைக் குழித்த மோதிரத்தை இட்டவளுடைய கருத்தை அறிந்தேன் ; காமன் கொடியாகிய மகரத்தை மோதிரத்தே குழித்தாற்போல வேருென்றிலே அழுத்தி அதனை எந்நாளும் அடங்காத பரத்தைமைக் குணத்தையுடைய இவன் தந்தை மார்பிலே பொறியாக ஒற்றி அடிமைக்கொண்டு ஆண்டு போதுவேனென்று சொல்கின்ற வார்த்தைதன்னை எனக்கு அறிவித்தற்குச் செய்ததொரு தொழிலெனப் புலந்து அவனொடு கூறினாள் ;

"கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப் படுமே"* என்றதனாற் 'சுறுவே' றென்றார். பரத்தைமை 'பரத்தை' யென நின்றது. "தன்வயி னுரிமையு மவன்வயிற் பரத்தையும்"† என்றார் ஆசிரியராகலின்.

(உஅ) அன்னையோ :—

(இ - ள்.) நீயும் அத்தன்மையையோ ?

புதல்வனாகிய நீயும் எம்மை இகழுந் தன்மையையோ என்றதாம். இது புதல்வனை நோக்கிக் கூறியது.

(உஅ) இஃதோன்று :—

(இ - ள்.) இவ் விகழ்ச்சியும் நாமே செய்துகொண்ட தொன்றென நெஞ்சொடு கூறினாள் ;

(உகூ - கூஉ) முந்தைய...........இது :—

(இ - ள்.) பின்னை, என் முற்பட்டனவற்றைக் கண்டுந் தலையெடுக்க மாட்டாத என் முன்னே வெந்ததோர் புண்ணிலே வேலாலே எறிந்த தன்மைத்தாக இஃதொன்று இவன் தந்தையுடைய முன்கையிற் றொடியை இவன் கையிடத்தே இட்டவர் யார்தான் ? கூறு என்றாள் ;

* தொல். பொருள் :கூகூ. † தொல். பொருள் : ககக.

(௩௩ - ௩௫) **இஃதோன்று..........யார் :—**

(இ - ள்.) அவன் கூறுமையின், ஏடா! இத்தொடி என்னை ஒழிந்தவர்களும் இத்தலைவற்கு என்னை யொழித்த வனப்பை வழிபடும்படியைக் காண்பார்களாக வென்று கூறுந் தன் நலத்தை மிகுத்துப் புகழ்கின்றவளாயிருக்குந் தந்தவள். இவ்விகழ்ச்சியும் நாமே செய்துகொண்ட தொன்றென நெஞ்சொடு கூறினாள்; கூறிப் புதல்வனை நோக்கி, நின்னை இத்தொடியை இடுக வென்று சொன்னவர் யார்தான்? என்று கூறினாள் ;

(௩௬ - ௪௧) **அஞ்சாதி........யேன் :—**

(இ - ள்.) அவன் அதற்கு அஞ்சினமை கண்டு, அஞ்சாதேகொள், இதனைத் தொட்டுவந்த நீயுந் தவறுடையை யல்லை; நின் கையிலே இத்தொடியை யிட்ட, பூவினது அழகையுடைய மையுண்கண்ணையுடைய பரத்தையுந் தவறுடைய ளல்லள்; வேனிற்காலத்துப் புதுப்புனல்போல எல்லார்க்கும் பயன்படுகின்ற நுந்தையை ஈண்டு நோவாரில்லை; நமக்கு மேலாய் நின்றுந் தன்னலம் பாடிப் பின்னரும் நம்மை இகழ்ந்து இத் தொடியை இவன் கையிலிட்டவள் யாரோ வென்று கேட்ட இந் நோயின் கூற்றேனாகிய யானே யன்றோ தவறுடையேன்! எனத் தன்னுள்ளே அழிந்து கூறினாள்.

இது பரத்தை தன் சிறப்பு உணர்த்தி அணிந்தமை கூறிற்று.

'மேனின்று மெள்ளி' என்றதற்கு முற்காலந் தொடங்கி இகழ்ந்தென்றுமாம்.

இதனாற் றலைவிக்கு எள்ளல் தோன்றிற்று.

இது தளை விரவி ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த கலி வெண்பா. (கக)

அரு

காலவை, சுடுபோன் வளைஇய ஈரமை சுற்றேடு
பொடியழல் புறந்தந்த செய்வுறு கிண்கிணி ;
உடுத்தவை, நைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ்மேல்
மையில் செந்துகிர்க் கோவை யவற்றின்மேல்
தைஇய பூந்துகில் ஐதுகழல் ஒருதிரை ;
கையதை, அலவன் கண்பெற அடங்கச் சுற்றிய
பலவுறு கண்ணுள் சிலகோல் அவிர்தொடி ;
பூண்டவை, எறியா வாளும் எற்று மழுவும்
செறியக் கட்டி ஈரிடைத் தாழ்ந்த
பெய்புல மூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிரின்
மையற விளங்கிய ஆனேற் றவிர்பூண் ;

சூடின, இருங்கடல் முத்தமும் பன்மணி பிறவுமாங்
கோருங்குடன் கோத்த உருளமை முக்காழ்மேல்
சுரும்பார் கண்ணிக்குச் சூழ்நூ லாக
அரும்பவிழ் நீலத் தாயிதழ் நாணச்
சுரும்பாற்றுப் படுத்த மணிமருண் மாலை;

ஆங்க, அவ்வும் பிறவும் அணிக்கணி யாகநின்
செல்வுறு[1] திண்டேர்க் கொடுஞ்சினைக் கைப்பற்றிப்
பைபயத் தூங்குநின் மெல்விரல் சீறடி
நோதலு முண்டீங் கேன்கை வந்தீ
செம்மால்நின் பாலுண் ணிய;

பொய்போர்த்துப், பாண்தலை யிட்ட பலவல் புலையனைத்
தூண்டிலா விட்டுத் துடக்கித்தான் வேண்டியார்
நெஞ்சம் பிணித்தல் தொழிலாத் திரிதரும்
நுந்தைபால் உண்டி சில;

நுந்தைவாய், மாயச்சூள் தேறி மயங்குநோய் கைமிகப்
பூவெழி லுண்கண் பனிபரப்பக் கண்படா
ஞாயர்பால் உண்டி சில;

அன்னையோ, யாமெம் மகனைப்பா ராட்டக் கதுமெனத்
தாம்வந்தார் தம்பா லவரோடு தம்மை
வருகென்றார் யார்கோலோ ஈங்கு;

என்பாலல், பாராட் டுவந்தோய் குடியுண் டீத்தையென்
பாராட்டைப் பாலோ சில;

செருக்குறித் தாரை உவகைக்கூத் தாட்டும்
வரிசைப் பெரும்பாட்டோ டெல்லாம் பருகீத்தை
தண்டுவேன்ஞா யர்மாட்டைப் பால்.

இது தலைவி தன் மகனைப் பாராட்டிப் பால் கூறிட்டு ஊட்டுகின்றவழிச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டுப் புக்க தலைவனைக்கண்டு தன்னுள்ளே புலந்து புலவியோடு பின்னும் பாராட்டியது.

(க - உ) காலவை.........கிண்கிணி:—

(இ - ள்.) செம்மால்! நின் காலிற் கிடக்கின்றவை, சுடும் பொன்னாலே வளைத்த இரண்டாய் அமைந்த காற்சரியோடே பண்ணுதலைத் தான் உறுகின்ற பொடி மூடு தழலாலே[2] நிறம் உண்டாகப்பட்ட சதங்கை;

(பாடம்) 1. செய்வுறு. 2. மூடு தணலாலே.

'சுடுபொன்': எக்காலமும் பொன்னென முக்காலத்திற்கும் உரிய பொன்னின் இயல்பு கூறிற்று; சுடு பொன்னென வினைத்தொகை யாகாமை உணர்க.

(ரு - கூ) **உடுத்தவை.........ஒருதிரை :—**

(இ - ள்.) அல்குலிற்கு உடுத்தவை, கைத்தொழிலாலே பொலிவு பெற்ற மணிகள் இடையிடை அமைந்த பொன் மணிகளையுடைய வடம்; அதின்மேலே அழுக்கில்லாத சிவந்த பவள வடம்; அவற்றின்மேலே உடுத்தின ஐதாய்க் கழல்கின்ற ஒன்றாகிய திரைத்த பூந்துகில்;

வடங்கள் தோன்றத் திரைத்தா ரென்றார்.

(சு - எ) **கையதை.........அவிர்தோடி :—**

(இ - ள்.) கையிடத்து ஞெண்டின்கண் தன்மை பெற நெருங்கப் பல அருப்புத்தொழில்[1] சூழப்பட்ட சில கோற்றொழில் அவிர்கின்ற இரண்டாய்ச் சேருந் தொடி;

'கண்ணுள்': தொழில்.

(அ - கக) **பூண்டவை.........றவிர்பூண் :—**

(இ - ள்.) பூணப்பட்டவை, வெட்டாத வாளும் வெட்டாத மழுவும் நெருங்கக் கட்டி இரண்டுபுறத்தினுந் தங்கின மழை பெய்த புலத்து ஈயன் மூதாயினது* புகரை யுடைத்தாகிய நிறத்தையுடைய பவழத்தாற் செய்த அழுக்கற விளங்கிய இடபத்தையுடைய விளங்குகின்ற பூண்;

(கஉ - கசு) **சூடின.........மாலை :—**

(இ - ள்.) சூடப்பட்டன, கரிய கடலின் முத்தும் அதனுடனே பல மணிகள் பிறவுஞ் சேரக் கோத்த உருட்சி அமைந்த மூன்றுவடம்; அதின் மேலே கிடக்கும் நூலாற் சூழ்ந்த சுரும்புகள் ஆருங் கண்ணிக்குப் பொருந்தும்படியாக நடுவே கிடக்க அரும்புகள் அலர்ந்த சில நீலத்தினது ஆய்ந்த இதழ் நாணும்படியாக நீலமணியாற் பண்ணின சுரும்புகளைப் போக்கின கண்டார் மருளும் மாலை;

(கஎ) **ஆங்க :—**

உரையசை.

(கஎ - உக) **அவ்வும்.........ணிய: —**

(இ - ள்.) யான் கூறியவையும் பிறவும் நின் அழகிற்கு மேலே ஓர் அழகாகச் செறியும் நின்னுடைய மெல்லிய விரல்களையுடைய சிறிய அடிகள் இங்ஙனந் திரிந்ததற்கு நோதலு முண்டு; அதனைத் தவிர்ந்து நின்னுடைய உருட்டுத லுறுகின்ற திண்ணிய தேரில் வளைந்த தாமரை

(பாடம்) 1. அரும்புத் தொழில்.

* ஈயன் மூதாய் - ஈயற் பூச்சியின் மூதாய்: தம்பலப் பூச்சியுமாம்.

முகையினைக் கையாலே பிடித்து மெத்தென மெத்தென அசையா நின்று இவ்விடத்து என் கையிடத்தே வருவாய்; நினக்கென்று வைத்த பாலை யுண்டற்கு ;

அணியாகத் தூங்கும் நின் னென்க. தேர்க்குத் தாமரை சினையாத லின் அதனைச் சினை யென்றார்.

(உஉ - உகு) **போய்போர்த்துப்.........சில :—**

(இ.- ள்.) தலைமேல் ஏறட்டுக்கொண்ட பான்மையாலே வஞ்ச னையை மறைத்து வசீகரித்தற் றொழில் பலவும் வல்ல பாணனைத் தூண்டிலாகப் போகட்டுப் பரத்தையரை அகப்படுத்தித் தான் விரும் பின பரத்தையருடைய நெஞ்சந் தன்வச மாக்குதல் தனக்குத் தொழி லாகக்கொண்டு திரியும் நுந்தைக்குப் பட்ட சில கூற்றை உண்பாய் ;

(உசு - உஅ.) **நுந்தைவாய்.........சில :—**

(இ - ள்.) நுந்தை வாயிற் பொய்ச்சூளை மெய்யாகத் தெளிந்து பூவினது அழகையுடைய உண்கண் நீர் பரக்கும்படியாக மயங்குகின்ற நோய் கை கடத்தலாலே அக் கண்கள் துயிலாத நின் தாய்மார்க்குப் பட்ட சில கூற்றை உண்பாய் ;

(உக - ௩க) **அன்னையோ.........ஈங்த :—**

(இ - ள்.) வாராத தலைவன் வந்தமை கருதி, யாம் எம்முடைய மகனைப் பாராட்டாநிற்கத் தம் பகுதியிலுள்ள பாணன் முதலியோரு டனே தாங் கடுகே வந்தார் ; அம்மையோ ! தம்மை இவ்விடத்து வருக வென்று கூறினர் யார்தான் ?

'அன்னையோ' வென்றது, அம்மையோவென ஒரு வியப்பு.

இது தன் நெஞ்சொடு கூறியது. மேற் பிள்ளையை நோக்கி கூறு கின்றாள்.

(௩உ - ௩௩) **என்பாலல்............சில :—**

(இ - ள்.) என்னுடைய குடியின் பகுதியிடத்தன வல்லவாகிய பாராட்டுக் கேட்டு மகிழ்ந்தவனே ! எனக்குப் பட்ட கூற்றை யுண்பாய் ; அப்பால் தான் சிறிது காணென்றாள் ;

(௩௪ - ௩௬) **செருக்குறித்...........பால் :—**

(இ - ள்.) அவன் அதனை உண்ணாமற் போகலிற் கோபிக்கக் கருதின அன்னை தன் பிள்ளையாட்டால் மனமகிழ்ச்சி செய்த அவனை நோக்கிக், கோபிக்கக் கருதினவர்களை உவகையாகிய கூத்தாட்டுவிக்கும் உன்னுடைய தாகத்தாலே இனி யான் பாராட்டும் பெரிய பாட்டுக்க ளோடு நின் தாய்மாருக்குப் பட்ட கூற்றையுடைய பாலைப்பருகு ; இத்தையெல்லாம் நின்னை ஊட்டல் அமைவேனென்று கூறிட்டு ஊட்டினாள் ;

தண்டுதல் அமைத லென்னும் பொருள்தருதல் தண்டாமை யென்னும் அதன் மறையால் உணர்க; "தண்டாக்காற் றளரியல்", "தண்டாவிருப்பினள்" என வரும். 'ஞாயர்' எனத் தன்னைப் பிறள் போற் கூறினாள்;

இதனால், தலைவிக்குத் தலைவனைக் கண்டு புதுமைபற்றி வியப்புத் தோன்றிற்று; தலைவற்கு நினைத்தல் பிறந்தது. புதல்வனாற் றலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது, புதல்வனுஞ் செல்வ மாதலின்.*

இது "தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தும்"† என இடைநிலைப் பாட்டினை ஈற்றின் வைத்தமையால், தரவும் போக்குமின்றி இடைநிலைப் பாட்டுக்களே ஐஞ்சீரடுக்கி வந்து கலிவெண்பாவிற் கூறிய உறுப்பொத்து யாப்பு வேறுபட்டு வந்த கொச்சகம். (உo)

அகூ

மைபடு சென்னி மழகளிற் றேடைபோற்
கைபுனை முக்காழ் கயந்தலைத் தாழப்
பொலஞ்செய் மழுவோடு வாளணி கொண்ட
நலங்கிளர் ஒண்பூண் நனைத்தரும் அவ்வாய்
கலந்துகண் நோக்காரக் காண்பின்[1] துகிர்மேல்
பொலம்புனை செம்பாகம் போர்கொண் டிமைப்பக்
கடியரணம் பாயாநின் கைபுனை வேழந்
தொடியோர் மணலின் உழக்கி அடியார்ந்த
தேரைவாய்க் கிண்கிணி ஆர்ப்ப இயலுமேன்
போர்யானை வந்தீக ஈங்கு;

செம்மால், வனப்பெலாம் நுந்தையை யொப்பினும் நுந்தை
நிலைப்பாலுள் ஒத்த குறியென்வாய்க் கேட்டொத்தி
கன்றிய தெவ்வர்க் கடந்து களங்கொள்ளும்
வென்றிமாட் டொத்தி பெருமமற் றேவ்வாதி
ஒன்றினேம் யாமேன் றுணர்ந்தாரை நுந்தைபோல்
மென்தோள் நெகிழ விடல்;

பால்கொள லின்றிப் பகல்போல் முறைக்கொல்கா[2]
கோல்செம்மை யொத்தி பெருமமற் றேவ்வாதி
கால்பொரு பூவிற் கவின்வாட நுந்தைபோற்
சால்பாய்ந்தார் சாய விடல்;

---

* குறள். கூஅ. † தொல். பொருள்: சகூகூ:

(பாடம்) 1. காண்மின். 2. முறைகோடாக்.

வீத லறியா விழுப்பொருள் நச்சியார்க்
கீதன்மாட் டோத்தி பெருமமற் றேவ்வாதி
மாதர்மேன் னோக்கின் மகளிரை நந்தைபோல்
நோய்கூர நோக்காய் விடல் ;

ஆங்க,

திறனல்ல யாங்கழற யாரை நகுமிம்
மகனல்லான் பெற்ற மகன் ;

மறைநின்று, தாமன்ற வந்தீத் தனர் !
ஆயிழாய், தாவாத எற்குத் தவறுண்டோ காவாதீங்
கீத்தை யிவனையாங் கோடற்குச் சீத்தையாங்
கன்றி யதனைக் கடியவுங் கைநீவிக்
குன்ற இறுவரைக் கோண்மா இவர்ந்தாங்குத்
தந்தை வியன்மார்பிற் பாய்ந்தான் அறனில்லா
அன்பிலி பெற்ற மகன்.

இது " தந்தைய ரொப்பர் மக்களென் பதனு, லந்தமில் சிறப்பின் மகப் பழித்து நெருங்கலும் " * என்பதனுன் மகனைத் தலைவனை ஒக்கலாங் குணனும் ஒக்கலாகாக் குணனுந் தலைவி கூறுகின்றுழி மறைந்து புக்க தலைவன் அவள் ஊடலுணர்வன சொல்ல மகன் வாயிலாக ஊடல் தீர்வாள் தன்னுள்ளே கூறியது.

(க - க0) மைபடு..........ஈந்த :—

(இ - ள்.) பட்டத்தையுடைய இளைய களிற்றினது கருமை யுண்டாகின்ற தலையில் நாலுகின்ற மூன்று வடம்போலே கையாற் புனைந்த மூன்று வடம் மென்மையையுடைய தலையிடத்தே தாழப், பொன்னாற் செய்த மழுவோடே வாளம் அணிதலைக் கொண்ட நன்றே விளங்குகின்ற ஒள்ளிய பூணை நனைத்தலைச் செய்யும் அழகிய வாயைக் கண் கலந்த நினைவேட்கை நுகரக் காட்சி[1] இனிய பவளப் பலகை மேலே செம்பாதி வடிவு வேறோர் யானையை இறக் குத்துகின்ற போர்த் தொழிலைத் தன்னிடத்தே கொண்டு விளங்கும்படியாகப் பொன்னாற் செய்த, காவலையுடைய அரணங்களைக் குத்தாத கையாற் புனைந்த நின் வேழத்தோடே, நின் அடியில் நிறைந்த தேரையின் வாய்போலும் வாயையுடைய சதங்கை ஆரவாரிப்பத், தொடியினையுடைய மகளிர் இழைத்த வண்டலின் கண்ணே உழக்கி நடக்கும் என்னுடைய போர்த்தொழிலையுடைய யானை, இவ்விடத்தே வருக ;

---

* தொல். பொருள் : கசஎ.

(பாடம்) 1. காணும்.

பொலம்புனை வேழ மென்க ; உழக்கி யியலு மென்க.

(கக - கசு) செம்மால்.........விடல் :—

(இ - ள்.) தலைவா ! பெருமா ! நுந்தையை அழகெல்லாம் ஒத்திருப்பினும் நுந்தை நிற்கின்ற நிலைகளின் கூற்றில் உனக்கொத்த குறிக்கப்படுங் குணங்களை யான் கூறக் கேட்டு ஒப்பாய் ; அவற்றுள் மாறுபாட்டிற் பட்ட பகைவரை வென்று களத்தைக்கொள்ளும் வெற்றிக் குணத்திடத்து அவனை ஒப்பாய் ; மற்றுள்ள குணங்களிலே யாம் இவனோடு ஒருமனமாயினேமென்று உணர்ந்திருந்த மகளிரை நுந்தை மென்றோள் மெலியவிடுமாறு போல நீயும் அவர் மெல்லிய தோள் மெலியும்படி விடுதலாகிய பரத்தைமையை ஒவ்வாதேகொள் ;

(கஎ - உ0) பால்கோள ....விடல் :—

(இ - ள்.) பெருமா! நுகத்துப் பகலாணிபோல்* ஒரு பக்கத்தைக் கொள்ளுதலின்றி முறைமை செய்தற்குச் சாயாத கோல் செவ்விதாக நிகழ்த்துதலில் அவனை ஒப்பாய் ; மற்றுள்ள குணங்களிற் றன்னுடைய அமைதிக் குணத்தாலே இவன் நம்மைத் தப்பானென்று ஆராய்ந்த மகளிரைக் காற்றுப் பொருகின்ற பூப்போலே அழகு கெடும்படி நுந்தை சாயவிடுமாறு போலச் சாயவிடுதலாகிய பரத்தைமையை ஒவ்வாதே கொள் ;

(உக - உச) வீத.........விடல் :—

(இ - ள்.) பெருமா ! தன்னை யுடையார் கெடுதலன்றித் தானே கெடுதல் அறியாத சீரிய பொருளை நச்சினவர்களுக்குக் கொடுத்தவிடத்து அவனை ஒப்பாய் ; மற்றைக் குணங்களிற் காதலையுடைய மெல்லிய நோக்கினையுடைய மகளிரை நுந்தை நோய்கூரா நிற்க நோக்காது விடுமாறுபோல நீயும் அவர்களை நோய்மிகா நிற்கப் பாராது விடுதலாகிய பரத்தைமையை ஒவ்வாதேகொள் ;

(உரு) ஆங்க :—

அசை.

(உசு - உஎ) திறனல்ல...........மகன் :—

(இ - ள்.) பின்வந்து நின்ற தலைவனைக் கண்டு நக்க புதல்வனை நோக்கி, இந்த நன்கு மதிக்கும் மகனல்லாதவன் பெற்ற மகன் நற்குணங்களல்லாதவற்றை நீ ஒவ்வாதேகொள் ளென்று யாம் கோபிக்க யாரை நோக்கி நகும்? என்று கருதிப் பார்த்துப் பின்னின்ற தலைவனைக் கண்டாள்.

---

* பட்: உ0சு - உ0எ.

(உஅ) மறைநின்று........தனர் :—

(இ - ள்.) கண்டு, வாராத தாம் பின்னே மறையநின்று பின்னர் நாந் தெளியும்படி முன்னேவந்தா ரென்றாள் ;

(உகூ - ஙச) ஆயிழாய்........மகன் :—

(இ - ள்) அது கேட்ட தலைவன் இங்ஙனம் கொடுமை கூறுகின்றா யாயின் அழகிய இழையினையுடையாய்! நின்னிடத்துச் செய்வதோர் வருத்தம் இல்லாத எனக்கும் ஒரு தப்புண்டோ? இவனை யாம் எடுத்துக் கொள்ளுதற்கு நின்னிடத்தே காத்துக்கொள்ளாதே என்னிடத்தே தருவா யென்றான் ; அதுகேட்ட புதல்வன் அவன்மேலே வீழ்ந்தவனைத் தலைவி நோக்கிக், கைவிடப்பட்டவனுகிய அன்பிலி பெற்ற பிள்ளை யாம் அவன் மேலே வீழ்தலை மனங் கன்றி விலக்கவும் நம்மைக் கைகடந்து மலையிடத்து உறுகின்ற அடிவரையிலே சிங்கம் பாய்ந்தாற்போல அற னில்லாத தந்தையுடைய அகன்ற மார்பிலே பாய்ந்தானென்றாள்.

இது மகப்பழித்து நெருங்கியது. 'அன்பிலி பெற்ற மக' னென அவன்வயிற் பிரிந்தவாறுங் காண்க. 'அறனில்லா' வென்றது ஆங்கு நெஞ்சழிதல்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இஃது 'ஆங்க' வெனத் தனிச்சொற் பெற்று ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த கலிவெண்பா. (உக)

அஎ

ஒரூஉநீ யெங்கூந்தல் கொள்ளல்யாம் நின்னை
வெரூஉதுங் காணுங் கடை ;

தேரியிழாய், செய்தவ றில்வழி யாங்குச் சினவுவாய்
மெய்பிரிந் தன்னவர் மாட்டு,

ஏடா, நினக்குத் தவறுண்டோ நீவீடு பெற்றாய்
இமைப்பின் இதழ்மறை பாங்கே கெடுதி
நிலைப்பா லறியினும் நின்னொந்து நின்னைப்
புலப்பா ருடையர் தவறு ;

அணைத்தோளாய், தீயாரைப் போலத் திறனின் றுடற்றுதி
காயுந் தவறிலேன் யான் ;

மான்நோக்கி நீயழ நீத்தவன் ஆனது
நாணில னாயின் நலிதந் தவன்வயின்
ஊடுத லென்னோ இனி;

இனி, யாதுமீக் கூற்றம் யாமில மென்னுங்[1]
கரு. தகையது காண்டைப்பாய் நெஞ்சே பனியானுப்
பாடில்கண் பாயல் கோள.

இது பரத்தையர் சேரிச் சென்றமை அறிந்தில ளெனத் தலைவிமாட்டுச் சென்றவனோடு அவள்[2] ஊடி உறழ்ந்து கூறித் தோழி வாயிலாக ஊடல் தீர்வாள் தன் நெஞ்சொடு கூறியது.

(க - உ) ஒநஉநீ யெங்.........கடை :—

(இ - ள்.) யாம் நின்னைக் காணுமிடத்து வெருவுவேம்; ஆதலால் எங் கூந்தலைத் தீண்டாதேகொள்; நீ நீங்கென்றாள் தலைவி;

வெருவ வேண்டாப் பொருட்கட் கடிதிற் பிறந்ததோர் வெறியாதலின், இது வெருவுத* லென்னும் மெய்ப்பாடு.

(ந - ச) தெரியிழாய்.........மாட்டு :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன், தெரிந்த இழையினையுடையாய்! அத்தன்மையாகிய பரத்தையர்மாட்டு உண்மையாகப் பிரிந்து யான் செய்த தவறில்லாத இடத்து நீ எங்ஙனஞ் சினப்பாய்? என்றான்;

'அன்னவ' ரென்றது நீ புலக்குந் தன்மையுடையவ ரென்றது.

இஃது ஊடல்பற்றிய வெகுளி யென்னும் மெய்ப்பாடு.

இனி ஒருயிரா யிருக்க உடம்பிரண்டா யிருப்பா யென்றாற் றன்னைப் பிறன்போற் கூறிற்றாகாது, பன்மையாய் நிற்றலின்.

(ரு - அ) ஏடா.........தவறு :—

(இ - ள்.) ஏடா! நின் கண்ணை மறைத்த இமைக்குள்ளே மறைந்த பொழுதே தோன்றுமற் போதி; ஆதலால் நீ கைவிடுதலைப் பெற்றாய்; அந்நிலைமைப் பகுதியை அறிந்திருப்பினும் அறியாதாரைப்போல நின்னை நொந்து நின்னைப் புலக்கின்றவர் தவறுடையர்; நினக்கு ஒரு தவறு உண்டோ? என்றாள்;

(கூ - க0) அணைத்தோளாய்.........யான் :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவன், அணைபோலுந் தோளினையுடையாய்! தீய மக்களை உடற்றுமாறுபோல ஒரு தீய திறனின்றாகவும் உடற்றாநின்றாய்; யான் நீ காய்கைக்குக் காரணமானதோர் தவறுடையேனல்லே னென்றான்;

(பாடம்) 1. மன்ற. 2. இவள்.

*" அச்சம்போல நீடு நில்லாது கதுமெனத் தோன்றி மாய்வதொரு குறிப்பு"

(கக - கங) மானேக்கி........இனி :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தோழி, மான்போலும் நோக்கினையுடையாய்! நீ அழும்படி நின்னைக் கைவிட்டவன் பரத்தைமையில் அமையாமல் நாணமற்றிருப்பனாயின், மேல் அவனிடத்தே நலிதலைக் கொடுத்து ஊடுகின்ற தன்மை என்ன பயன் தருமோ? என்றாள்;

இஃது "உறுதகை யில்லாப் புலவியுண் மூழ்கிய, கிழவோள்பால் நின்று கெடுத்தற்கண்" தோழி கூறியது.

(கச - கரு) இனி.........கோள :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி, நெஞ்சே! நீர்விழுதல் அமையாத, துயிலுதலில்லாத கண் துயில்கொள்ளும்படியாக நாம் இனிச் சிறிதும் மேலாகக் கூறுங் கூற்றையுடையே மல்லேமென்று இவள் கூறுந் தகைமையினையுடைய கூற்றினைக் காரியமென்று நினைத்துப் பார்ப்பாயென நெஞ்சொடு கூறி ஊடல் தீர்ந்தாள்.

இதனாற் றலைவற்குந் தலைவிக்கும் புணர்வென்னும் உவகை பிறந்தது.

இது தரவும் போக்குமின்றி ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த உறழ்கலி. (உஉ)

அஅ

ஒரூஉக், கொடியியல் நல்லார் குரல்நாற்றத் துற்ற
முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாகத்
தொடிய எமக்குநீ யாரை பெரியார்க்
கடியரோ ஆற்ரு தவர்;
கடியர்தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று;
வினைக்கேட்டு, வாயல்லா வெண்மை யுரையாது கூறுநின்[1]
மாய மருள்வா ரகத்து;
ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லால் இன்னுயிர் வாழ்கல்லா
என்கண் எவனோ தவறு;
இஃதோத்தன், புள்ளிக் களவன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல்
வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வாளெயி றுற்றனவும்
ஒள்ளிதழ் சோர்ந்தநின் கண்ணியும் நல்லார்
சிரறுபு சீறச் சிவந்தநின் மார்புந்
தவறுதல் சாலாவோ கூறு;

(பாடம்) 1. சென்றீநின்.

௧௫. அதுதக்கது, வேற்றுமை யென்கண்ணே ஓராதி தீதின்மை
தேற்றக்கண் டீயாய் தெளிக்கு ;

இனித் தேற்றேம்யாம்,
தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை அந்நல்லார்
தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி
௨௦. நீயுறும் பொய்ச்சூள் அணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு.

இஃது அவ்வாற்றாற் புக்க தலைவனுடன் ஊடியும் உறழ்ந்துஞ்சொல்லிப் பொய்ச்சூளஞ்சி ஊடல் தீர்ந்தது.

(௧ - ௪) ஒநஉக்.........தவர் :—

(இ - ள்.) கொடியின் இயல்பையுடைய பரத்தையருடைய புழுகு முதலியவற்றிலே அளைந்த மயிர் முடியினின்றும் உதிர்ந்த பூந் தாதுகள் நின் தோட்கட்டிலே கிடவாநிற்க, எம்மை நீ தீண்டுதற்கு எமக்கு நீ யாராந்தன்மையை யுடையை? எம்மைவிட்டு நீ நீங்குவாயாக; பிரிவாற் றாதவர் பிரியவல்ல பெரியோர்க்கு அடியரோ? அன்றே யென்றாள் ;

'குரல்': மயிர். 'நாற்றம்': ஆகுபெயர்.

இது "சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர, வனைநால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே"* என்பதனால், 'தொடிய வெமக்கு நீ யாரை' எனச் சினம்பற்றி வரினும் அது தன் காதலைச் சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.

(௫) கடியர்தமக்.........மாற்று :—

(இ - ள்.) அதுகேட்டுக், கடியராயிருப்பார் தமக்கு மாற்றஞ் சொல்லத் தக்கவர் யாவ ரென்றான் ;

(௬ - ௭) வினைக்கேட்டு......... ரகத்து :—

(இ - ள்.) அதுகேட்டு, நீ போகின்ற தொழிலைத் தவிர்த்து நின்று உண்மையல்லாத வெண்மைகளைச் சொல்லாதே, நின் பொய்ம் மைகளை மெய் யென்று மயங்குவாரிடத்தே சொல் லென்றாள் ;

'வினைக்கேட்டு' பாடமாயின் வினைக்கேடாகிய வாயல்லா வென்க. உரையாதியும் பாடம். 'வெண்மை': பண்புப்பெயர்.

(௮ - ௯) ஆயிழாய்.........தவறு :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவன், ஆராய்ந்த இழையினையுடையாய்! நின்னுடைய கண்ணினில் அருளுக்கினைப் பெறிலன்றி இனிய உயிர் வாழமாட்டாத உன்னிடத்துத் தப்பு யாதுதா னென்றான் ;

* தொல். பொருள் : உ௪௫.

"காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி, காணுங் காலைக் கிழவோற் குரித்தே"* என்பதனாற் றலைவன் பணிந்து கூறினான்.

(கo - கச) இஃதோத்தன்.........கூறு :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி, இவ னொருத்த னென நெஞ்சொடு வியந்து கூறிப், பின்னர்ப் புள்ளியையுடைய நண்டுகளின் நடையாலுண்டான வடு, நீரருகைச் சேர்ந்து கிடந்தாற்போலப் பெரிய உகிராற் பிளந்த வடுக்களும் ஒலியையுடைய எயிறு அழுந்தின வடுக்களும் ஒள்ளிய இதழ்கள் வாடின நின் கண்ணியும் பரத்தையர் நின்னொடு வேறுகிக் கோபித்து அடிக்கச் சிவந்த நின்னுடைய மார்புந் தப்பாதலுக்கு அமையாவோ? அமையாவாயிற் கூறென்றாள்.

'சோர்பு' என்னும் எச்சத்திற்கு வினை வருவித்து முடிக்க. 'ஒதுக்க' மென்னுந் தொழிற்பெயர் ஆகுபெயர். "சிரறுசே லாடிய நீர்வாய்ப்பதத்த" என்றாற்போலச் சிரறுதல் சிதறுதன்மேல் நின்றது. "வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாங் குரைத்தன், மரீஇய மருங்கி னுரித்தென மொழிப"† என்பதனுள், "ஒன்றென முடித்த லென்பதனான் மரீஇயவாறு ஏனையவற்றிற்குங் கொள்க" என்றலின், இழிந்தோர் கூற்றை உயர்ந்தோர் கூறுவனவும் அமைத்தாம். அதனான், 'வள்ளுகிர் போழ்ந்தன' முதலியன கொள்க.

(கரு - கசு) அதுதக்கது.........தெளிக்கு :—

(இ - ள்.) நீ கூறுகின்ற மெய்வேறுபாட்டையோ என்னிடத்துண்டாக ஓராதேகொள்; அங்ஙனம் ஓராதிருத்தல் நினக்குத் தக்கது; அதற்குக் காரண மென்னெனில் அத்தீது என்கண் இல்லாமையை யான் நினக்குத் தெளிவிக்க நீ காணாய்; யான் இனித் தெளிவிப்பே னென்றான்;

(கஎ) இனித்தேற்றேம் யாம் :—

(இ - ள்.) இக் கற்புக்காலத்து நீ சூளுறுகின்றதனைக்கொண்டு யாம் எந் நெஞ்சைத் தெளிவியேம்; அதற்குக்காரணங்கேள்,

(கஅ - உக) தேர்மயங்கி.........கூறு :

(இ - ள்.) தேரேறி வருகின்ற சிறப்பிலே மயங்கி நின் தீங்கைக் கருதாது வந்த தெரிந்த கோதையையுடைய அழகிய பரத்தையருடைய தாரை நின் தாராக நினைத்து அணிந்து வந்த தப்பிற்கு அஞ்சி யாம் ஊடிப் பொருத போரிலே கலங்கி இக் கற்புக்காலத்து நீ சூளுறும்

* தொல். பொருள் : கசுo. † தொல். பொருள் : உகக.

மிகப் பொய்யாகிய சூளுறவு* வருத்தத்தைச் செய்யுமாயின், பின்னை அதுதான் எங்கண்மே லன்றி யார்மேல் வரும்? அங்ஙனம் வாராமற் களவு காலத்துச் சூளுறவுபோற் கெடுமோ? நீதானே கூறுவாயாக வென ஊடல் தீர்ந்து கூறினாள்.

யார்மேல் வருமென ஒருசொல் வருவிக்க. இனி நீயுறு மென்க.

இஃது, "இன்னாத் தொல்சூ ளெடுத்தற் கண்ணும்"† என்பதனாற் கூறிற்று; என்றது, இன்னாங்குப் பயக்குஞ் சூளுறவினைத் தலைவன் சூளுறவ வெனக் கூறுமிடத்து மென்றவாறு. தலைவன், "வந்த குற்றம் வழிகெட வொழுகிக்"‡ களவிற் சூளுறவான் வந்த ஏதம் நீக்கி, இக் கற்புக் காலத்துக் கடவுளரையும் குரவரையும் புதல்வனையுஞ் சூளுறுதலின் இன்னாத சூளென்றாள். இது களவுபோலச் சூளுறுதலின் 'தொல்சூள்' ஆயிற்று. இதனுள் இரத்தலுந் தெளித்தலும் வந்தவா றுணர்க.

இதனாற் றலைவிக்கு அணங்கால் அச்சம் பிறந்தது; தலைவற்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது 'ஒரூஉ' வென ஒழியசையாகிய சொற்சீரடி வந்து ஐஞ்சீ ரடுக்கியும் ஆறு மெய் பெற்றும் வந்த கலிவெண்பா. "தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தும்"§ எனப் பாப் போக்கின்பின் வைத்ததனாற் 'கடியர்தமக் கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று' எனப் போக்குட்போல் நாற்சீரான் இறும் பாட்டும் வந்தது. (உஙு)

அகூ

யாரிவன் எங்கூந்தல் கோள்வான் இதுவுமோர்
ஊராண்மைக் கொத்த படிறுடைத் தெம்மனை
வாரல்நீ வந்தாங்கே மாறு;

என்னிவை,[1] ஒருயிர்ப் புள்ளின் இருதலை யுள்ளொன்று
போரெதிர்ந் தற்றாப் புலவல்நீ கூறினேன்[2]
ஆருயிர் நிற்குமா றியாது;

ஏஎ, தெளிந்தேம்யாம் காயாதி எல்லாம்வல் எல்லா
பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்நொடித் தாங்கு
வருந்தல்நின் வஞ்சம் உரைத்து;

மருந்தின்று, மன்னவன் சீறில் தவறுண்டோ நீநயந்த
இன்னகை தீதோ இலேன்;

* பரி. கஉ : சுக - சுடு. † தொல். பொருள் : கசஎ.
‡ தொல். பொருள் : கசசு. § தொல். பொருள் : சசுசு.
(பாடம்) 1. ஏஎ இவை. 2. கூறியென்.

மாண மறந்துள்ளா நாணிலிக் கிப்போர்
புறஞ்சாய்ந்து காண்டைப்பாய்[1] நெஞ்சே யுறழ்ந்திவனைப்
போய்ப்ப விடேஎ மேனநெருங்கின் தப்பினேன்
என்றடி சேர்தலு முண்டு.

இது தலைவன் "காமத்தின் வலியும்"* என்றதனுல் ஆற்ருமை வாயிலாக வலிந்து புக்கு நெருங்கிக் கூடுமிடத்து அவனுடன் தலைவி ஊடிச் சில சொல்லி, அவன் ஆற்ருமை கூறுவது கேட்டு ஊடல் தீர்ந்தது.

(க - கூ) யாரிவன்............மாறு :—

(இ - ள்.) இவன் யார்? எங் கூந்தலைத் தொடுதற்கு இவன் என்ன தொடர்புடையனென நெஞ்சொடு கூறிப், பின்னர் இங்ஙனங் கூந்தலைப் பிடிக்கின்ற இதுவும் நீ பாதுகாத்தலின்றிப் பாதுகாப்பாரைப் போலே பண்ணிக்கொண்டு ஊரையாளுந் தன்மைக்குப் பொருந்தினதொரு கொடுமையை யுடைத்து; இதனை ஓர்ந்துபார்; இனி நீ எம் மனையிடத்தே வாராதேகொள்;† வந்தாற்போலே மீண்டுபோ வென்ருள்;

இது வலிந்து புக்கது கூறிற்று. 'வான்': வினையெச்சம்.

(ச - சு) என்னிவை...........றியாது :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன், உடலும் உயிரும் ஒன்ருய்த் தலை இரண்டாகிய புள்ளினுடைய அவ்விரண்டு தலையில் ஒரு தலை மற்றத் தலையோடே போர்செய்தலை மேற்கொண்ட தன்மைத்தாக நீ இக் கொடுமைகளைக் கூறிப் புலந்தாற் பயனென்? அதனைக் கைவிட்டு, இனி என்னுடைய அரிய உயிர் நிற்கும் வழி யாது? அதனைக் கூறுவாயென்ருன்.

இஃது ஆற்ருமை கூறிற்று. 'புலவல்': புலத்தலெனப் படுத்தலோசையாற் பெயராய் நின்றது. இவை கூறிப் புலவலென் னென்க, கூறு என வருவிக்க.

(எ) எஎ :—

இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

நீங்கின காலமெல்லாம் மறந்து ஈண்டு வந்தால் இறந்துபடுவேனெனக் கூறலின், அதனை 'எஎ' யென இழித்து நெஞ்சொடு கூறினுள்.

(எ - கூ) தெளிந்தேம்யாம்...........உரைத்து :—

(இ - ள்.) எடா! எல்லாம் உணர்ந்திருக்கும் பெரிய காட்டிடத்திற் கொற்றவைக்கு அவள் அறியாதன சில உண்டாகப் பேய் நொடி

---

* தொல். பொருள் : கசசு. † கலி. அஎ : க - உ.

(பாடம்) 1. கண்டைப்பாய்.

சொன்னாற்போல* நின் பொய்களை எனக்குச் சொல்லி வருந்தாதே கொள்; யாம் முன்பே நின் வஞ்சனைகளைத் தெளிந்துவிட்டே மென்றாள்;

(க௦ - கக) **மருந்தின்று............இலேன் :—**

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன், என்னைப் பேயென்று காயாதே கொள்; எனக்குத் தவறுகள் ஏற்றுதற்கு அலமராதேகொள்; எனக் கூறிப் பின்னும், இனிய நகையினையுடையாய்! நீ என்மேல் ஏற்றிச் சொல்ல விரும்பிய தீதோ யான் உடையே னல்லேன்; அரசன் கோபிக்கப்படுகின்றவன்மேல் ஒரு தவறு உண்டோ? தவறில்லையாயினும் கோபிப்பனன்றோ? அங்ஙனம் கோபிக்குமிடத்து அதற்கொரு பரிகாரமில்லை யென்றான்;

(கஉ - க௫) **மானமறந்............முண்டு :—**

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, நெஞ்சே! இவனைப் பொய் சொல்ல விடே மென்று மாறுபட்டுக் கோபிக்கின், தப்பினேனென்று வணக்கஞ் செய்தலும் இவனுக்குப் பரிகாரமுண்டு; ஆதலான் நம்மை மறந்து ஒருகாலமும் நாம் மாட்சிமைப்பட்டிருக்க நினையாத நாணமில்லாதவனுக்கு இவ்வூடற் போரைத் தோற்று அதனாலுள்ள பயனைக் காண்பாயென்று ஊடல் தீர்ந்தாள்.

இதனாற் றலைவிக்குச் சூழ்ச்சியுந் தலைவற்குப் புணர்வாகிய உவகையும் பிறந்தன.

"ஒருசிறை நெஞ்சமொ டுசாவுங் காலை, யுரிய தாகலு முண்டென மொழிப"† என்பதனால், இவன் ஆற்றானென[1] நெஞ்சுடன் உசாவினாள்.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த கலிவெண்பா. (உ௪)

௬௦

கண்டேன்நின் மாயங் களவாதல் பொய்ந்நகா
மண்டாத[2] சொல்லித் தொடாஅல் தொடீஇயநின்
பெண்டி ருளர்மன்னோ ஈங்கு;
ஒண்டொடிநீ, கண்ட தெவனோ தவறு;
௫. கண்டது, நோயும்[3] வடுவுங் கரந்து மகிழ்செருக்கிப்
பாடு பெயல்நின்ற பானா ளிரவில்
தொடிபொலி தோளும் முலையுங் கதுப்பும்
வடிவார் குழையும் இறையும் பொறையா

---

* பெரும்பாண். ௪௫௧.　　† தொல். பொருள் : உ௦௪.

(பாடம்) 1. ஆற்றானை லென. 2. வண்டாத. 3. நொடியும்.

ஒடிவது போலும் நசுப்போ டடிதளரா
வாராக் கவவின் ஒருத்திவந் தல்கல்தன்
சீரார் ஞெகிழஞ் சிலம்பச் சிவந்துநின்
போரார் கதவம் மிதித்த தமையுமோ
ஆயிழை யார்க்கும் ஒலிகேளா அவ்வெதிர்
தாழா தெழுந்துநீ சென்ற தமையுமோ
மாருள் சினைஇ யவளாங்கே நின்மார்பின்
நாறிணர்ப் பைந்தார் பரிந்த தமையுமோ
தேறிநீ தீயே னலேனென்று மற்றவள்
சீறடி தோயா இறுத்த தமையுமோ
கூறினிக் காயேமோ யாம்;

தேறின், பிறவுந் தவறிலேன் யான்
அல்கல், கனவுகோல்[1] நீகண் டது;

கனைபெயல், தண்டுளி வீசும் பொழுதிற் குறிவந்தாட்
கண்ட கனவெனக் காணுது மாறுற்றுப்
பண்டைய வல்லநின் பொய்ச்சூள் நினக்கெல்லா
நின்ருய்நின் புக்கில்பல;

மேன்றோளாய், நல்குநின் நல்லெழில் உண்கு;
ஏடா, குறையுற்று நீயெம் உரையல்நின் தீமை
போறையாற்றே மென்றல் பெறுதுமோ யாழ
நீறையாற்ரு நேஞ்சுடை யேம்.

இது "புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்"* என்பதனல் தலைவன் புலப்படப் பரத்தையரிடத்து ஒழுகாது மறைந்தொழுகி வந்து நின்றவனுடன் காமக்கிழத்தி ஊடிச் சொல்லித் தலைமகன் ஆற்ருமை கண்டு தன் ஆற்ருமையுஞ் சொல்லி ஊடல் தீர்ந்தது.

(க - ௬) கண்டேனின்............ஈங்கு :—

(இ - ள்.) நின் பரத்தைமை இக்காலத்துக் களவொழுக்கத்தே யாதலைக் கண்டேன் : ஆதலாற் பொய்யாகவே நக்கு யான் விரும்பாதன வற்றைக் கூறி என்னைத் தீண்டாதேகொள்; நீ தீண்டுதற்கு இவ் விடத்து நினக்குப் பெண்டிராயிருப்பார் உளரோ? இல்லையே என்ருள்;

'மன்'னும், 'ஓ'வும், அசை.

* தொல். பொருள் : கஙக.

(பாடம்) 1. கனவுகொ.

(௪) ஒண்டொடி நீ.........தவறு :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவன், ஒள்ளிய தொடியினையுடையாய்! நீ என்னுடைய தவறாகக் கண்டது எவனென்றான்;

(௫ - ௧௯) கண்டது........யாம் :—

(இ - ள்.) யான் கண்டது, ஒருத்தி தான் உற்ற காம நோயையும் அதனாற் பிறந்த அலரையும் பிறர் அறியாமல் மறைத்து மகிழ்ச்சியின்றி யிருக்கவும் மகிழ்ச்சி யுண்டாக்கிச் செருக்கிச் சொரிகின்ற மழை மாறாமல் நின்ற ஒருநாளிற் பாதியாகிய இராப்பொழுதிலே தொடி பொலிவு பெற்ற தோளும் முலையுங் கூந்தலும் மகரத்தின் வடிவு நிறைந்த குழையும் ஏனை அணிகலங்களுந் தனக்குச் சுமையாக முறிவ தொரு வஞ்சிக் கொம்புபோலும் இடையைத் தாங்கிக்கொண்டு அமைதி பிறவாத முயக்கத்தாலே அடி தளர்ந்து வந்து தங்குதலை யுடைய தன் தலைமை நிறைந்த சிலம்பொலிப்பக், சோபித்து நின் னுடைய பலகை பொருத நிறைந்த கதவத்தைப் பாய்ந்தது; அது தவறாதற்கு அமையுமோ? அந்த ஆராய்ந்த இழையினை யுடையவள் ஆரவாரிக்கும் ஆரவாரத்தைக் கேட்டு அவ் வாரவாரத்திற்கெதிரே நீ நீட்டியாது எழுந்திருந்து போனது; அது தவறாதற்கு அமையுமோ? அவள் மாறாளாய்ச் சினந்து அவ்விடத்தே நின் மார்பிற் கிடந்த நாறுகின்ற இதழையுடைய செவ்வி மாலையை அறுத்தது; அது தவறா தற்கு அமையுமோ? பின்னை அவளுடைய சிறிய அடியைச் செறிந்து யான் தீமையையுடையே னல்லேன், அதனை நீ தெளியென்று கூறி அவளிடத்தே தங்கினது; அது தவறாதற்கு அமையுமோ? இனிச் சொல்லு; யாம் நின்னைக் கோபியேமோ? என்றாள்;

'பாடுபெயல்': பாடென விகாரம். நாளிற்பால் 'பானாள்' என மரூஉ. 'நுசுப்போ' டென உருபு மயக்கம், கண்டது மிதித்தது; அது அமையுமோ? கண்டது சென்றது; அது அமையுமோ; கண்டது பரிந்தது; அது அமையுமோ? கண்டது இறுத்தது; அது அமையுமோ? என முடிக்க.

(௨௦ - ௨௧) தேறிற்.........கண்டது :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன், யான் தேற்றத் தெளிவை யாயின் இக் கேட்பதோர் தவறு யான் உடையே னல்லேன்; இராக் காலத்து நீ கண்டதுதான் கனவுபோல இருந்த தென்றான்;

(௨௨ - ௨௫) கனைபெயற்.........பல :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, செறிந்த மழையாகிய தண்ணிய துளியைப் பெய்கின்ற இராக்காலத்தே ஒருவன் செய்த குறியிடத்தே வந்தா ளொருத்தியை நீ கண்டதனால் உனக்கு நிகழ்ந்த கனவு இது வெனச் சொல்லி, நீ செய்ததனை நினையாதே அச் செய்தியை மாறுத

லுற்று நின்ருய்; அங்ஙனம் நின்று பின்னர் நீ சூளுற்ற நின்னுடைய பொய்யாகிய சூளுறவு யாம் நுண்மையாகக் கண்டமையின்[1] நினக்குப் பண்டுபோற் பயன் தருந் தன்மையை யுடையவல்ல; ஆதலால், ஏடா! நினக்குப் புகும் இல்லுப் பலவால், ஆண்டே செல்லென்ருள்;

'கண்ட கனவு' உண்ட எச்சில்போல நின்றது.

(உசு) மென்றே.........லுண்கு :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன், மெல்லிய தோளினை யுடையாய்! இனி யான் செய்த குறையைக் கைவிட்டு நின்னுடைய நன்ருகிய அழகை எனக்கு அருள்; அதனை யான் நுகர்வே னென்ருன்;

(உஎ - உக) ஏடா...........யேம் :—

(இ - ள்.) எம் வயத்ததாக நிறுத்தமாட்டாத நெஞ்சையுடைய யாம் நினது தீமையைப் பொறுத்தலை நடத்தமாட்டேமென்று கருது தலைப் பெறுவேமோ? பெறேம்; ஆதலால், நீ இக் காரியத்திலே உற்று எமக்குச் சில குறை கூருதேகொள் ளென்று ஊடல் தீர்ந்தாள்.

"பிறவும்"* என்றதனுற் சேரிப் பரத்தையாற் புலந்து கூறினுள்.

இதனுற் றலைவிக்குந் தலைவற்கும் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது 'ஒண்டொடி நீ' யெனவுந் 'தேறி' னெனவும் 'அல்க' லெனவும் ஒழியசையும், 'பிறவுந் தவறிலேன் யா' னெனவும் 'கனவு கொல் நீ கண்ட' தெனவும் வழியசையும் புணர்த்துக், 'கண்டதெவனே தவ' றென முற்றடி[2] யின்றிக் குறைவு சீர்த்தாகிய சொற்சீரடியும் பெற்றுக், கலிவெண்பாவின் வேறுபட்டுப் "பாநிலை வகையே கொச்சகக் கலியென, நூனவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே"† என்னும் விதியாற் கொச்சகக் கலியாயிற்று. (உ௲)

கூக

அரிநீ ரவிழ்நீலம் அல்லி அனிச்சம்
புரிநெகிழ் முல்லை நறவோ டமைந்த
தெரிமலர்க் கண்ணியுந் தாரும் நயந்தார்
பொருமுரண் சீறச் சிதைந்து நெருநையின்
ரு. இன்றுநன் றென்னை யணி;

அணைமென்றோளாய், செய்யாத சொல்லிச் சினவுவ
ஐயத்தா லென்னைக் கதியாதி தீதின்மை [தீங்கெவன்
தெய்வத்தாற் கண்டீ தெளிக்கு;

* தொல். பொருள்: கடுச. † தொல். பொருள்: சகூஎ.
(பாடம்) 1. கொண்டமையின். 2. முட்டடி.

மற்றது, அறிவல்யான் நின்சூள் அனைத்தாக நல்லார்
செறிதொடி யுற்ற வடுவுங் குறிபொய்த்தார்
கூருகிர் சாடிய மார்புங் குழைந்தநின்
தாருந் ததர்பட்ட சாந்தமுஞ் சேரி
அரிமத ருண்கண்ணார் ஆராக் கவவின்
பரிசழிந் தியாழநின் மேனிகண் டியானுஞ்
செருவொழிந்தேன் சென்றீ யினி;

தெரியிழாய், தேற்றாய் சிவந்தனை காண்பாய்நீ தீதின்மை
ஆற்றின் நிறுப்பல் பணிந்து;

அன்னதேல் ஆற்றல்காண் [1]
வேறுபட் டாங்கே கலுழ்தி அகப்படின்
மாறுபட் டாங்கே மயங்குதி யாதொன்றுங்
கூறி யுணர்த்தலும் வேண்டாது மற்றுநீ
மாணா செயினும் மறுத்தாங்கே நின்வயின்
காணின் நெகிழுமேன் நெஞ்சாயின் என்னுற்றாய்
பேணாய்நீ பெட்பச் செயல்.*

இதுவும் அது.

(க - ரு) அரிநீ..........யணி :—

(இ - ள்.) நறும் பூவோடே அழகிய நீரில் அலர்ந்த[2] அல்லியை யுடைய நீலப்பூ அனிச்சப்பூ முறுக்கு நெகிழ்ந்த முல்லைப்பூப் பொருந் தின மார்பின் மாலையும், ஆராய்ந்த நறிய மலராற் செய்த கண்ணியும் விரும்பின பரத்தையர் ஊடுகின்ற மாறுபாட்டாலே கோபித்துப் பற்ற நிறங்கெட்டு என்னையுடைய ஒப்பனை நேற்றையில் இன்று நன்றா யிருந்ததென்றாள்;

'கண்ணி' : தலைமாலை.

"அன்னை யென்னை யென்றலு முளவே, தொன்னெறி முறைமை சொல்லினு மெழுத்தினுந், தோன்றா மரபின வென்மனார் புலவர்"† என்பதனாற் றலைவனை 'என்னை' யென்றாள்.

(சு - அ) அணைமென்றோளாய்.........தெளிக்கு :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவன், அணைபோலும் மெல்லிதாய தோளினையுடையாய்! இவன் நீங்கிற் பரத்தையரிடத் தல்லது நீங்கா

* குறள். ககளஅ : கஉஅங.   † தொல். பொருள் : உசுசு.
(பாடம்) 1. அன்னதே யாற்றல்காண். 2. அவிழ்ந்த.

னென்று உட்கொண்டு அவ் வையத்தாலே யான் செய்யாத காரியங்களைச் சொல்லி இவ்விடத்தே சினக்கின்ற குறை யாதுதான்? என்னிடத்துத் தீதில்லாமையைத் தெய்வத்தாலே நினக்குத் தெளிவிப்பேன், அதனைக் காண்பாய்; இனி என்னைக் கோபியாதேகொள்ளென்றான்;

(௯ - ௧௫) மற்றது.........மினி :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, யான் நீ நீங்கிய பின்னர் நீ செய்த காரியமும் அறிவேன்; நின் சூளுறவு பொய்யாதலும், அறிவேன்; புதிய பரத்தையருடைய செறிந்த தொடியழுந்தின வடுவையும் அவர் முயக்கத்தாற் குழைந்த நின் தாரையும் நீ குறியாற் பொய்க்கப்பட்ட பரத்தையர் கோபித்துக் கூரிய உகிரால் தாம் விரும்பியாங்கு வடுச்செய்த மார்பையுஞ் சேரியிலிருந்த செவ்வரியினையுஞ் செருக்கையுமுடைய மையுண்கண்ணினை யுடையாருடைய நிறையாத முயக்கத்தாலே பூசின பாடழிந்த சிதறுதல் பட்ட சந்தனத்தையுமுடைய நின் வடிவைக்கண்டு இதற்குரிய யானும் நின்னோடு ஊடுதலைத் தவிர்ந்தேன்; இனி அப் பரத்தையரிடத்தே செல்வா யென்றாள்;

(௧௬ - ௧௭) தேரியிழாய்.......பணிந்து :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன் தெரிந்த இழையினையுடையாய்! யான் தெளிவித்ததனைக்கொண்டு நின் நெஞ்சைத் தெளிவியாயாய்க் கோபித்தாய்; யான் தீயே னல்லாமையை நின்னைத் தாழ்ந்து நெறியாலே நின் நெஞ்சிடத்தே நிறுத்துவேன்; அதனைக் காண்பாயாக வென்றான்;

(௧அ - உ௪) அன்னதே.........செயல் :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, இவன் கருத்து இன்னும் தீதின்மையே யென்பது நெஞ்சிடத்தே நிறுத்துதலேயாயின், இவன் வலியை நெஞ்சே காண்பாயாக வென நெஞ்சொடு கூறி, அவனை நோக்கி, யான் நின்னோடு வேறுபட்ட அப்பொழுதே நெஞ்சு கலங்குவை; யான் வேறுபடாமல் நின் கையிலே அகப்படுவேனாயின் அக் கலக்கத்தை மாறுபட்டபொழுதே என்னை இகழ்ந்து பரத்தையர் பாற் சேறற்கு மனம் மயங்குவை; ஆதலால் யாதொரு வார்த்தையையுஞ் சொல்லி என்னை ஊடலுணர்த்துதலும் உனக்கு வேண்டாததொருகாரியம்; இக் குறையை யொழிய நீ வேறு மாட்சிமைப்படாத குறைகளைச் செய்யினும் அவற்றைத் தள்ளி, நின்னைக் காணின், அப்பொழுதே என் நெஞ்சு நின்னிடத்தே நெகிழ்ந்து வருமாயின், என் நெஞ்சின் றன்மையை உட்கொள்ளாயாய் நீ யான் விரும்பும்படி என் நெஞ்சைத் தெளிவிக்குஞ் செயல்களை என்ன காரியத்திற்குச் செய்தா யென ஊடல் தீர்ந்தாள்;

இதனுல், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறு மெய் பெற்றும் வந்து போக்கின்றி உற்ற உறழ்கலி. "கூற்று மாற்றமு மிடையிடை மிடைந்தும், போக்கின்றாக லுறழ்கலிக் கியல்பே"* என்பது விதி. (உசு)

கூஉ

புனவளர் பூங்கொடி யன்னுய் கழியக்
கனவெனப் பட்டதோர் காரிகை நீர்த்தே
முயங்கிய நல்லார் முலையிடை மூழ்கி
மயங்கிமற் றுண்டுச் சேறலுஞ் செல்லா
துயங்கி யிருந்தார்க் குயர்ந்த பொருளும்
அரிதின் அறஞ்செய்யா ஆன்றோ ருலகும்
உரிதின் ஒருதலை பெய்தலும் வீழ்வார்ப்
பிரிதலு மாங்கே புணர்தலுந் தம்மின்
தருதல் தகையாதான் மற்று;

நனவினுற் போலும் நறுநுதால் அல்கல்
கனவினுற் சென்றேன் கலிகெழு கூடல்
வரையுற்ழ நீண்மதில் வாய்சூழ்ந்த வையைக்
கரையணி காவி னகத்து;

உரையினி, தண்டாத்தீஞ் சாயல் நெடுந்தகாய் அவ்வழிக்
கண்ட தேவன்மற்று நீ;

கண்டது, உடனமர் ஆயமோ டவ்விசும் பாயும்
மடநடை மாயினம் அந்தி யமையத்
திடன்விட் டியங்கா இமையத் தொருபால்
இறைகொண் டிருந்தன்ன நல்லாரைக் கண்டேன்
துறைகொண் டுயர்மணன்மேல்: ஒன்றி நிறைவதை
ஓர்த்த திசைக்கும் பறைபோல்நின் நெஞ்சத்து
வேட்டதே கண்டாய் கனு;

கேட்டை, விரையல்நீ மற்று வெகுள்வாய் உரையாண்
டிதுவாகு மின்னகை நல்லாய் பொதுவாகத்

* தொல். பொருள் : சசுஅ.

தாங்கொடி யன்ன தகையா ரெழுந்ததோர்
பூங்கொடி வாங்கி இணர்கொய்ய ஆங்கே
சினையலர் வேம்பின் பொருப்பன் பொருத
முனையரண் போல உடைந்தன்றக் காவின்
துனைவரி வண்டின் இனம்;

மற்றாங்கே, நேரிணர் மூசிய வண்டெல்லாம் அவ்வழிக்
காரிகை நல்லார் நலங்கவர்ந் துண்பபோல் ஓராங்குமூச[1]

அவருள்,

ஒருத்தி, செயலமை கோதை நகை
ஒருத்தி, யியலார்[2] செருவில் தொடியொடு தட்ப
ஒருத்தி, தெரிமுத்தஞ் சேர்ந்த திலகம்[3]
ஒருத்தி, அரிமாண் அவிர்குழை ஆய்காது வாங்க
ஒருத்தி, வரியார் அகலல்குற்[4] காழகம்
ஒருத்தி, அரியார் நெகிழத் தணிசுறாத் தட்ப
ஒருத்தி, புலவியாற் புல்லா திருந்தாள் அலவுற்று
வண்டினம் ஆர்ப்ப இடைவிட்டுக் காதலன்
தண்தார் அகலம் புகும்;

ஒருத்தி, அடிதாழ் கலிங்கந் தழீஇ ஒருகை
முடிதாழ் இருங்கூந்தல் பற்றிப்பூ வேய்ந்த
கடிகயம் பாயும் அலந்து;

ஒருத்தி, கணங்கொண் டவைமூசக் கையாற்றாள் பூண்ட
மணங்கமழ்கோதை பரிபு[5]கொண் டோச்சி
வணங்குகாழ் வங்கம் புகும்;

ஒருத்தி, இறந்த களியான் இதழ்மறைந்த கண்ணள்
பறந்தவை மூசக் கடிவாள் கடியும்
இடந்தேற்றாள் சோர்ந்தனள் கை;

ஆங்க, கடிகாவிற் காலொற்ற ஒல்கி ஒசியாக்
கொடிகொடி தம்மிற் பிணங்கி யவைபோல்

(பாடம்) 1. *லோராங் காங்கமூச.* 2. *யிகலார்.* 3. *திலதம்.* 4. *அரைசெறி.* 5. *பரிவு.*

தெரியிழை யார்ப்ப மயங்கி இரிவுற்றார் வண்டிற்கு
வண்டலவர்[1] கண்டேன் யான்;

நின்னைநின் பெண்டிர் புலந்தனவும் நீயவர்
முன்னடி யொல்கி யுணர்த்தினவும் பன்மாண்
கனவின் றலையிட் டுரையல் சினைஇயான்
செய்வதி லென்பதோ கூறு;

போய்கூறேன், அன்னவகையால்யான் கண்ட கனவுதான்
நன்வாயாக்[2] காண்டை நறுநுதால் பன்மாணுங்
கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மின் நீடிப்
பிரிந்தீர் புணர்தம்மின் என்பன போல
அரும்பவிழ் பூஞ்சினை தோறும் இருங்குயில்
ஆனா தகவும் பொழுதினான் மேவர
நான்மாடக் கூடல் மகளிரும் மைந்தருந்
தேனிமிர் காவிற் புணர்ந்திருந் தாடுமார்
ஆனா விருப்போ டணியயர்ப்[3] காமற்கு
வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டு.

இது பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் வாயில்பெறாது ஆற்றாமை வாயிலாகப்புக்குத், தலைவியை நயப்பித்தல் காரணமாகத் தெய்வ மகளிர் பொய்தலயர்வதோர்[4] கனாக்கண்டேன்; அது நன்வாயாப்[5] பருவம் வந்து இறுத்தது பாராயென ஊடல்தீர்வது பயனாகத் தலைவிக்குக் கூறியது.

(௧ - ௬) புனவளர் ....மற்று :—

(இ - ள்.) புனத்திடத்து வளர்ந்த பூவையுடைய கொடியை யொப்பாய்! பொருள்வயிற்சென்று முயலாதே வருந்தியிருந்தவர்களுக்கு அவர்கள் இருந்த இடங்களிலே இடங்களிலே மிக்க பொருளுந் தானே செல்லுதலும் அரிதா யிருத்தலாலே உலகந் தமக்கு உரித்தாக அறத்தைச் செய்யாது இப்படி இருக்கவும் அறஞ் செய்தற்கு அமைந்தோர் அறுதியாக அவ் வறத்தைச் செய்தலுங் கனவிடத்தின்றாய்ப் போகத் தாம் முயங்கிய மகளிருடைய முலையினிடையிலே அழுந்திய இன்பத்தே மயங்கி விரும்புகின்ற கணவரை மகளிர் ஊடலாற் பிரிதலும் அப்பொழுதே ஊடல் தீர்ந்து புணர்தலுமாகிய தம்மின் மாறான இன்பத்தைக்* கனவிடத்தே தருதலை விலக்காதாம்; இனி மிகுத்த காதலாற்

* குறள். ௧௩௩௦.

(பாடம்) 1. வண்டல்வரக். 2. னனவாகக். 3. டணியயர்பு.
4. பொய்த லாடுவதோர். 5. நனவாய்ப்.

கனவென்று சொல்லப்பட்டது ஓர் அழகினை யுடைத்தாகிய நீர்மையை யுடைத்தா யிருந்ததென்றான்;

என்றது, ''இன்பமும் பொருளும் அறனு''* மென்று ஆசிரியர் கூறிய இலக்கணம் பற்றிச் சிறந்த இன்பத்தையே தந்து, ஏனை அற னும் பொருளுந் தாராமற் போயிற்று, இக்கனவு; ஆதலால் அதனை 'ஓர் காரிகை நீர்த்' தென்றான்.

'பொருளு' மென்ற உம்மை சிறப்பு. 'மற்று' : அசை.

(க௦ - கஙூ) நனவினாற்.........னகத்து :—

(இ - ள்.) நறிய நுதலினை யுடையாய்! ஆரவாரம் பொருந்தின மதுரையினுடைய வரையை மாறுபடுகின்ற நீண்ட மதிலிடத்தைச் சூழ்ந்த வையையாற்றங்கரையை அழகுபெறுத்தின பொழிலி னிடத்தே நனவிடத்தே சென்றாற்போல இராப்பொழுதிலே கன விடத்தே சென்றேனென்றான்;

(கச - கரு) உரையினி.........நீ :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி, அமையாத இனிய மென்மையினை யுடைய நெடுந்தகாய்! பின்னை நீ அவ்விடத்துக் கண்டது எத் தன்மைத்து? அதனை இனிச் சொல்லென்றாள்;

(கசு - உ௦) கண்டது.........நிறைவதை :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவன், யான் கண்டது கேள்; அன்னங் கள் தன்னிடத்தே விட்டுப் போகாத இமயமலையில் ஒரு பக்கத்தே அழகிய விசும்பிலே இரைகவர்ந்த இளைப்பால் ஓய்ந்து பறக்கும் மடப் பத்தை யுடைத்தாகிய நடையினையுடைய அன்னத்திரள் அந்திக் காலத்தே தங்குதல் கொண்டிருந்த தன்மையவாகத், துறை தன்னி டத்தே கொண்டு உயர்ந்த மணற்குன்றிலே நல்லார், தம்முடனே அமர்ந்த ஆயத்தாருடனே பொருந்தி நிறைந்திருக்கின்றதனைக் கண்டே னென்றான்;

மா இனம் 'மாயின' மென மருஉவான் யகர உடம்படு மெய்பெற் றது. அன்னவாக வென விரிக்க.

(உக - உஉ) ஓர்த்த.........கனு :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி, கொட்டுகின்றவன் தன் மனத்தில் ஓர்த்த ஓசையைத் தானும் ஒலிக்கும் பறைபோல நின்னுடைய நெஞ் சத்து விரும்பின இன்பத்தையே கனுவாகக் கண்டா யென்றாள்;

* தொல். பொருள் : கஉ.

(உ௲ - உக) கேட்டை.........இனம் :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன், நீ விரையாதேகொள் பின்னைக் கோபிப்பா யென்றான் ; அது கேட்ட தலைவி, மேல் உரை யென்றாள். அது கேட்ட தலைவன், இனிய நகையினையுடைய நல்லாய்! ஆண்டுப் பிறந்தது இதுவாயிருக்கும் ; அதனைக் கேள் ; கொடியை யொத்த அழகினையுடையார் தாம் அக் காவிடத்து எழுந்து நின்றதோர் பூங்கொடியை எல்லார்க்கும் பொதுவாகக்கொண்டு வளைத்து அதிற் கொத்துக்களைப் பறிக்க விரைந்த[1] வரியினையுடைய வண்டின் திரள் கொம்புகள் அலர்ந்த வேப்பந் தாரினையுடைய பொதியிலை யுடையவன்[2] பொருத பகைப்புலத்து அரண்போல அவ்விடத்தே உடைந்தது ;

'உடைந்தன்' றென்பது நகரம் ஊர்ந்த குன்றிய லுகரவீற்று முற்றுச் சொல், வந்தன் றென்பது போல.

(௩௦ - சக) மற்றங்கே.........புதும் :—

(இ - ள்.) பின்னை அப்படியே உடைந்த, தம்மி லொத்த இணர் களிலே மொய்த்த வண்டுகளெல்லாம் அவ்விடத்து நின்ற அழகினை யுடைய மகளிர் நலத்தைக் கைக்கொண்டு நுகர்வனபோல ஒருபடிப் பட[3] மொய்க்கையினாலே அவ் வண்டின் போரிலே அவர்களில் ஒருத்தி யுடைய பூமாலையும் பண்ணுதல் அமைந்த முத்தமாலையும் வேறொருத்தி யுடைய அசைதலார்ந்த தொடியோடே தடுத்துக்கொள்ளாநிற்க ; ஒருத்தியுடைய நெற்றியிற் றிலகத்தைச் சேர்ந்த தலையிற்கிடந்த தெரிந்த முத்துவடத்தை வேறொருத்தியுடைய அழகினையுடைய காதிற் கிடந்த அழகு மாட்சிமைப்பட்ட விளங்குகின்ற மகரக்குழை துடக்கிக்கொள்ளாநிற்க ; ஒருத்தியுடைய திதலை நிறைந்த அகன்ற அல்குலிற் றுகிலை வேறொருத்தியுடைய உள்ளிடுமணி யமைந்த சிலம் பிடத்திற் கிடந்த சுறா வடிவாகிய மூட்டுவாயிரும்புகள் தளைத்துக் கொள்ளாநிற்க ; ஒருத்தி புலவியாலே கணவனைப் புல்லாதிருந்தவள் வண்டினம் மொய்த்து ஆரவாரிக்கையினாலே வருத்தமுற்று அப் புலவியை நடுவே கைவிட்டுக் கணவன் வணங்குகையினாலே அவ னுடைய குளிர்ந்த மாலையையுடைய மார்பிடத்தே முயங்கும் ;

செயவெனெச்சங்கள் புகு மென்னும் பிறவினை கொண்டன.

(சஉ - சச) ஒருத்தி.........அலந்து :—

(இ - ள்.) ஒருத்தி, அடியிலே தாழ்ந்த துகிலை ஒரு கையாலே தழுவிக்கொண்டு மற்றைக் கையாலே முடித்த முடி குலைந்த கரிதாகிய கூந்தலைப் பிடித்துக்கொண்டு அலவுற்று மிகுதியையுடைய பூ வேய்ந்த குளத்திலே பாயாநிற்கும் ;

(பாடம்) 1. இரைந்து. 2. பொதியினை யுடையவன். 3. ஒரு படிப்படி.

(சகு - சஎ) **ஒருத்தி.........புதும் :—**

(இ-ள்.) ஒருத்தி, திரட்சிகொண்டு வண்டுகள் மொய்க்கையி ளுலே கையாற் கடியமாட்டாளாய் மணம் நாறுகின்ற மாலையை அறுத்துக்கொண்டு ஓட்டி, அதற்கு அவை போகாமை கண்டு வளைந்த தண்டுகள் தனக்கு உள்வலியாக உள்ளே பூண்ட ஓடத்தே பாயும் ;

காழ் பூண்ட வென்க. 'பரிபு': செய்பெனெச்சம்.

(சஅ - ருo) **ஒருத்தி.........கை :—**

(இ-ள்.) ஒருத்தி அறிவு போதற்குக் காரணமான கள்ளின் களிப்பால் இமை கூடுகையினுலே பார்வை[1] மறைந்த கண்ணை யுடைய ளாய்ப் பறந்த வண்டுகள் மொய்க்க ஓட்டுகின்றவள் தன் களிப்பாலே அவற்றை ஓட்டும் இடம் அறியாளாய்க் கைசோர்ந்தாள் ;

கைசோர்ந்தனள் : சினைவினை, முதலொடு முடிந்தது.

(ருக) **ஆங்க :—**

உரையசை ; அங்ஙனே யென நின்றது.

(ருக - ருச) **கடிகாவிற்...... ..யான் :—**

(இ-ள்.) விளையாட்டையுடைய மகளிர், மிகுதியையுடைய பொழிலிலே காற்றடிக்க ஒதுங்கி வளைந்து கொடியுங் கொடியுந் தம்மிற் பிணங்கியவை போலத் தெரிந்த அணிகள் ஆரவாரிப்பத் தம்மிலே மயங்கி அவ் வண்டுகளுக்குக் கெடுதலுற்ருர் ; யான் கனவைக் கண்டே னென்ருன் :

(ருரு - ருஅ) **நின்னைநின்.........கூறு :—**

(இ-ள்.) அது கேட்ட தலைவி, நின்னை நின்னுடைய பெண்டிர் புலந்தனவற்றையும் நீ அவருடைய அடி முன்னே வணங்கிப் புலவி தீர்த்தனவற்றையும் பலபடியாகக் கனவின் மேலிட்டுக் கூறுதல் யான் சினந்து[2] செய்வ தொரு படிறின் றென்பதனை உட்கொண்டோ? சொல் லென்ருள் ;

'உரையல்': படுத்தலோசையாற் ருெழிற்பெய ராயிற்று.

(ருகூ - கூஅ) **பொய்கூறேன்.........கொண்டு :—**

(இ-ள்.) அது கேட்ட தலைவன், யான் பொய் சொல்லேன்; நறிய நுதலினையுடையாய்! பல மாட்சிமையும் உண்டாய்ப் புணர்ந்தீர் ! பிரியாதே கொள்ளும்; புணர்ச்சி நீட்டித்து இடையே பிரிந்தீர்! கூடுதலைத் தருமினென்று கூறுவன போலக்,* கரியவாகிய குயில்கள்

---

* நற். உஉச : உசங.

(பாடம்) 1. பாவை. 2. சினத்துச்.

அரும்பு அவிழ்ந்த பூக்களையுடைய கொம்புகடோறும் இருந்து அமையாமற் பெடையை அழைக்கும் இளவேனிற் பொழுதின்கண்ணே காமற்கு விருந்திடுதலை மேவுதல் வர எதிர்கொண்டு கூடலின் மகளிரும் அவர் கணவருந் தேனினம் ஒலிக்குங் காவிலே கூடியிருந்து விளையாட வேண்டி அமையாத விருப்பத்தோடே அணிகளை அணிவார்; ஆதலாற் பிரிதலும் புணர்தலுமாகிய கூற்றாலே யான் கண்ட கனவு நன்றாகிய உண்மையாம்படி நெஞ்சாலே கருதுவா யென்றான்;

'கனவு': செய்யுண் முடிவு.* நான்கு மாடம் கூடலின், 'நான்மாடக் கூட' லென்றாயிற்று; அவை திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநடுவூர். இனிக், கன்னி கரியமால் காளி ஆலவாய் என்றுமாம். 'புணர்தம்மின்': "நல்லெயி லுழந்த செல்வர்த் தம்மின்"† என்றாற் போலத் திரிசொல்.

இஃது "உறலருங் குண்மையி னூடன் மிகுத்தோளைப், பிறபிற பெண்டிரிற் பெயர்த்தற் கண்ணும்"‡ என்பதனாற் பிறபிற பெண்பால் காட்டி ஊடல் தீர்த்தது. புல்லாதிருந்தா ளென்றதனான் ஊடன் மிகுதி கூறி, மகளிரும் மைந்தரும் விருந்தெதிர் கொண்டு அணியயர்வர்; நாமும் அது செய்யவேண்டும் என்றவாறு காண்க.

இதனாற் றலைவற்குக் கனவு முதற் றோன்றிப் பின்னர் விரைவு தோன்றிற்று. இது "யாறுங் குளனுங் காவு மாடி"§ என்னும் சூத்திரத்தாற் காவிற் புணர்ந்திருந்தாட நீயுங் கருதெனத் தலைவிக்குக் கூறியது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறு மெய் பெற்றும் வந்த கலிவெண்பா; ஆசிரியத்தளையும் வந்தது. (உஎ)

கூந

வண்டூது சாந்தம் வடுக்கொள நீவிய
தண்டாத்தீஞ் சாயற் பரத்தை வியன்மார்ப
பண்டின்னை யல்லைமன் ஈங்கெல்லி வந்தீயக்
கண்ட தெவன்மற் றுரை;

நன்றும், தடைஇய மென்றோளாய் கேட்டீவா யாயின்
உடனுறை வாழ்க்கைக் குதவி யுறையுங்
கடவுளர் கட்டங்கி னேன்;

சோலை, மலர்வேய்ந்த மான்பிணை யன்னார் பலர்நீ
கடவுண்மை கொண்டொழுகு வார்;

அவருள், எக்கடவுள் மற்றக் கடவுளைச் செப்பீமன்

---

* தொல். எழுத்து: உநச. † மதுரை. எநக.
‡ தொல். பொருள்: கசகூ. § தொல். பொருள்: ககக.

முத்தேர் முறுவலாய் நாமணம் புக்கக்கால்
இப்போழ்து போழ்தேன்[1] றதுவாய்ப்பக் கூறிய
அக்கடவுள் மற்றக் கடவுள் ; அதுவோக்கும் ;

நாவுள் அழுந்து தலைசாய்த்து நீகூறும்
மாயமோ கைப்படுக்கப் பட்டாய்நீ கண்டாரை
வாயாக யாங்கூற வேட்டீவாய் கேளினி ;

பெறல்நசை வேட்கையின் நின்குறி வாய்ப்பப்
பறிமுறை நேர்ந்த நகாராகக்[2] கண்டார்க்
கிறுமுறை செய்யு முருவொடு நும்மிற்
செறிமுறை வந்த கடவுளைக் கண்டாயோ ;

நறுந்தண் தகரமும் நானமும் நாறும்
நெறிந்த குரற்கூந்தல் நாளணிக் கொப்ப
நோக்கிற் பிணிகொள்ளுங் கண்ணொடு மேனுள்நீ
பூப்பலி விட்ட கடவுளைக் கண்டாயோ ;

ஈரணிக் கேற்ற ஒடியாப் படிவத்துச்
சூர்கொன்ற செவ்வேலார் பாடிப் பலநாளும்
ஆராக் கனைகாமங் குன்றத்து நின்னொடு
மாரி யிறுத்த கடவுளைக் கண்டாயோ ;

கண்ட கடவுளார் தம்முளு நின்னை
வெறிகொள் வியன்மார்பு வேறுகச் செய்து
குறிகொளச் செய்தார்யார் செப்புமற் றியாருஞ்
சிறுவரைத் தங்கின் வெகுள்வர் செறுதக்காய்
தேறினேன் சென்றீநீ செல்லா விடுவாயேல்[3]
நற்று ரகலத்துக் கோர்சார மேவிய
நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கும்
முட்டுப்பா டாகலு முண்டு.

இது "காவற்பாங்கி னாங்கோர் பக்கமும்"* என்புழி, ஆங்கோர் பக்கமான கடவுளரைக் கண்டு தங்கினேனென்ற தலைவற்கு, நீ கண்ட கடவுளர் இவரெனக் கூறிப் புலந்தது.

---

* தொல். பொருள் : சக.

(பாடம்) 1. விப்பொழுது பொழுதென். 2. நகையாராய்க். 3. விடுவாயேற் றூரகலத்துக். 4. கொருசார்.

(க - ச) வண்டூது............றுரை :—

(இ - ள்.) அமையாத இனிய மென்மையினையும் பரத்தைமைக் குணத்தையுமுடைய, வண்டுகள் ஊதுஞ் சந்தனத்தைக் கை வடுக் கொளப் பூசின அகற்சியையுடைய மார்பனே! முன்பு இத்தன்மையை யுடையையல்லை; அத்தன்மை போயிற்று; இவ்விடத்து இராக்காலத்தே வர நீ புறத்துப்போய்க் கண்ட விநோதம் எத்தன்மைத்து? பின்னை அதனைக் கூறென்றாள் ;

(ரு - எ) நன்றும்............னேன் :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவன், பெரிதும் பெருத்த மெல்லிய தோளினையுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனைக் கேட்பாயாயிற்[1] கேள்; யாம் இருவரும் போய் உடனே துறவகத்திருக்கும்[2] வாழ்க்கைக்கு உதவியாயிருக்கும் கடவுளரைக் கண்டு அவரிடத்தே தங்கினே னென்றான் ;

இல்லறம் நிகழ்த்தி வானப்பிரத்தம் நிகழ்த்துங்கால் உடனுறைதலின், 'உடனுறை வாழ்க்கை' யென்றான். நூல்களான் உணர்த்துதலை 'உதவி' யென்றான். அது, "காமஞ்சான்ற"* என்னுஞ் சூத்திரத்திற், "சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே" என்பதனா னுணர்க.

(அ - க0) சோலை............மன் :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி, கடவுட் டன்மை உண்மையாகக் கொண்டு நடத்துவார், சோலையில் மலரைச் சூடின மான்பிணை போலும் நோக்கினையுடைய பரத்தையர் பலருளர்; அப் பரத்தையருள் நீ கூறி வந்த கடவுள் எந்தக் கடவுள்? அக் கடவுளைச் சொல்லுவா யென்றாள்;

'மற்று': வினை மாற்று.

(கக - கங) முத்தேர்.........கடவுள் :—

(இ - ள்.) பின்னை அந்தக் கடவுள், முத்தை யொக்கும் முறுவலை யுடையாய்! நாம் மணத்தைச் செய்ய இப்பொழுது முகுத்த மென்று[3] அம் முகுத்தம் வாய்ப்பச் சொன்ன அந்தக் கடவுள் காண் என்றான் ;

'புக்கக்கால்': காலீற்று வினையெச்சம். முற்கூறிய கடவுடன்னையே இவள் அறியுமாற்றான் மீட்டுங் கூறினான். அவற்கு எல்லாக் கண்களும் உளவாகலின்.

(கங) அதுவோக்தும் :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, நீ கூறியது எனக்கும் ஒக்கு மெனத் தன தொவ்வாமை கூறினாள் ;

---

* தொல். பொருள் : ககஉ.

(பாடம்) 1. கேட்பையாயிற். 2. துறக்கத்திருக்கும். 3. முகூர்த்தமென்று.

(கச - கசு) நாவு.........கேளினி :—

(இ - ள்.) உள்ளே அழுந்து நாவுடனே தலையைச் சாய்த்து நீ கூறுங் கூற்றோ பொய்; ஆகையினாலே நீ எம்மால் அகப்படுக்கப்பட்டாய்; நீ கண்ட கடவுளரை உண்மையாக யாங்கள் சொல்லக்கேட்க விரும்பியவனே! இனி யாங்கள் கூறக் கேளென்றாள்;

(கஎ - உ0) பேறனசை.........க்கண்டாயோ :—

(இ - ள்.) நின்னைப் பெறுதலை நச்சின ஆசையாலே நீ செய்த குறியிடத்தே தப்பாமல் வந்த கடவுள்; கண்டவர்களுக்கு இறந்துபடும் நிலைமையைச் செய்யும் வடிவோடே விழுந்தெழுந்த முறைமை சேர்ந்த எயிற்றினை யுடையராய் நும் மனையிடத்தே சேரும் முறைமையோடே வந்த கடவுளரை நீ கண்டாயோ வென்றாள்;

'நகார்': ஆகுபெயர்.

பொருளதனைப் பெறுதல் நச்சின ஆசையாலே நின் மனத்திற் கருதிய கருத்துக்களெல்லாம் வாய்ப்பப் பறிந்துபோம் முறைமையைச் சேர்ந்த கடவுள்; மன வேட்கையை அடக்கும் முறைமையை இகழாராய்த் தம்மைக் கண்டவர்களுக்குத் தீவினை இறும் முறைமையைக் கொடுக்கும் வடிவுடனே நும் இல்லிடத்தே வந்த கடவுளரைக் கண்டாயோ வென்று வேறு மொரு பொருள் தோன்றியவாறு காண்க.

'வாய்ப்பப் பறிமுறை' யென்றார், வேரோடே பறிதலின். செறிதல்: அடக்கம். நகை : எள்ளல்.

(உக - உச) நறுந்தண்.........கண்டாயோ :—

(இ - ள்.) பார்வையாலே பிணித்தலைக் கொள்ளுங் கண் வருத்துதலாலே நறிய (தென) குளிர்ந்த மயிர்ச்சாந்தமும் புழுகும் நாறும் அறல்பட்ட பற்றத்தை யுடைத்தாகிய மயிர்க்கு நாட்காலத்து அணியும் அணிக்குப் பொருந்த நீ முதனாட் பூவைப் பலியாகப் போகவிட்ட கடவுளரைக் கண்டாயோ வென்றாள்;

ஒடு: ஆலாக்குக. மேற் 'கடவு' ளென்றதற்கேற்பப் 'பலி' யென்றார். அருணோக்கினாற் பிணியை வாங்கிக்கொள்ளுங் கண்ணின ராகையாலே கூந்தலையுடையாள் நாட்காலத்து அணிதற்கேற்பப் பூப்பலியைக் கைவிட்டு அர்ச்சித்த கடவுள ரென்பதும் ஒன்று. 'கூந்தல்': ஆகுபெயர். பராசக்தியைப் பூவால் அர்ச்சித்த கடவுளரென் றுணர்க. நீ கண்டாயோ வென்க.

(உ௫ - உஅ) ஈரணிக்.........கண்டாயோ :—

(இ - ள்.) கெடாத விரதத்தாலே முகங் குதிரை முகமும் உடல் மக்க ளுடலுமாகிய இரண்டு அழகுக்குப் பொருந்திய சூரபன்மாவைக்

கொன்ற சிவந்த வேலையுடைய முருகனைப் புகழ்ந்து நிறையாத செறிந்த காம வேட்கையாலே திருப்பரங்குன்றினிடத்தே நின்னோடே மாரிக் காலத்தே பலநாளுந் தங்கின கடவுளரைக் கண்டாயோ வென்றாள் ;*

இனிப், பெண்ணும் ஆணும் ஆகிய இரண்டு அழகினுக்கும் பொருந்திய செவ்விதாகிய எழுச்சியையுடைய இறைவனை யமையாத செறிந்த வீடுபேற்றில் ஆசையாலே பல நாளும் புகழ்ந்து கொடுந் தொழில்களைக் கொன்ற கெடாத விரதத்தோடே மலைகளிலே மாரிக்காலத்திலே நின்னோடு உறவுகொண்டிருந்த தவஞ்செய்த கடவுளரைக் கண்டாயோ வென்பதும் ஒன்று தோன்றிற்று. சத்தியும் சிவனும் ஒன்றாகிய வடிவைப் பாடி என்க. நின்னொ டென்ற ஒடுவிற்கு உறவுகொண் டிருந்த வென ஒரு வினை வருவிக்க.

(௰௬ - ௨௫) கண்ட.........மூண்டு :—

(இ - ள்.) நீ கண்ட கடவுளர் தங்களுள்ளும் நின் மனத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்ட அகலத்தையுடைய மார்பைப் பழைய தன்மை குலைந்துபோம்படி பண்ணிப் பிறர் முயங்காதபடி அடையாளமாக வடுப் படுத்துதலைச் செய்தார் யார் சொல்லு ; பின்னை அப்பரத்தையர் யாவருஞ் சிறிதாகிய காலத்தளவு இங்கே தங்குவையாயின் கோபிப்பார் ; ஆகையினாலே எம்மாற் செறுக்கத்தக்கவனே ! நின் பொய்ம்மை யெல்லாம் உள்ளபடி யான் அறிந்து தெளிந்தேன் ; இனி அவர்பாற் செல்லா தொழிவையாயின் நினது நல்ல தாரையுடைய மார்பகத்துக்கு ஒரு முட்டுப் பாடு உண்டாமது நீ சாரும்படி நின்னை முயங்கிய நெடிய கரிய கூந்தலையுடைய பரத்தையரெல்லார்கும் முட்டுப்பாடு உண்டாதலும் உண்டு ; ஆதலால் ஆண்டே செல்லெனப் புலந்து கூறினாள் ;

'தம்முளு' மென்ற உம்மை சிறப்பும்மை.

இனிக் கடவுளர் தம்முளும் வியன்மார்பையுடைய நின்னை மனம் வேறாகப் பண்ணி வானப்பிரத்தத்தைக் குறித்தல் கொள்ளும்படி பண்ணின இருடிகள் யார்தான் சொல்லு ; யாவரும் வெகுள்வர் ; அவர்பாற் செல்லா தொழிவாயேல், நல்ல ஒழுங்கினை யுடைத்தாகிய கடாவின் புறத்தே தோன்றும் விடைகளையுடைய, நீரைப் பலகாலும் சாருதலாலே ஈரம் பொருந்திய நெடியகரிய சடையினையுடைய† இருடிக ளெல்லார்க்கும் முட்டுப்பாடு பிறத்தலும் உண்டென்பதும் ஒன்று தோன்ற நின்றது. அவர்க்கு முட்டுப்பாடு நினக்குக் கூடும் பொருள்கள் கூடாமையாலுள்ள முட்டுப்பாடு.

'தார்': ஒழுங்கு, 'அகல' மென்றது பரசமயத்தார் கூறுங் கடாவிற்கு விடையாகக் கூறும் விகற்பங்களை. "தன்னூன் மருங்கினும்

* முருகு; ௧௭-௨௯. † பு. வெ. மாலை. வாகை : ௧௪. புறம் ௨௫௧.

பிறனூன் மருங்கினுந், துன்னிய கடாவின் புறந்தோன்றும் விகற்பம், பன்னிய வகல மென்மனுர் புலவர்" "தெள்ளிது"* என்றதனுன் நின்னை மார்பை வேருகச் செய் தென்ருர்.

இதனுற் றலைவிக்கு இழிவுந், தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தது.

"மரபுநிலை திரியா மாட்சிய"† என்னும் சூத்திரத்தில் தலைவி கடவுளரைப் பரத்தையராகக் கூறுமென்பது கூறினும்.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கி வெண்பாவாய் வந்து இடைநிலைப் பாட்டுப் பெற்று வருதலிற் கலிவெண்பா வுறுப்பு ஒத்துப் பா வேறுபட்டு வந்த கொச்சகம். (உஅ)

கூச

என்னேற் றனைகோல்லோ
நீருள் நிழற்போல் நுடங்கிய மேன்சாயல்
ஈங்குருச்[1] சுருங்கி
இயலுவாய் நின்னே டுசாவுவேன் நின்றீத்தை ;

அன்னையோ, காண்டகை யில்லாக் குறள்நாழிப் போழ்தி
ஆண்டலைக் கீன்ற பறழ்மகனே நீயெம்மை [னுன்
வேண்டுவ லேன்று விலக்கினை நின்போல்வார்
தீண்டப் பெறுபவோ மற்று ;

மாண்ட,[2] எறித்த படைபோன் முடங்கி மடங்கி
நெறித்துவிட் டன்ன நிரையேரா லென்னைப்
பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய் பொறீஇ நிறுக்கல்லேன்
நீநல்கி னுண்டேன் னுயிர் ;

குறிப்புக்காண், வல்லுப் பலகை யெடுத்து நிறுத்தன்ன
கல்லாக் குறள கடும்பகல் வந்தெம்மை
இல்லத்து வாவென மெய்கொளீஇ யெல்லாநின்
பெண்டி ருளர்மன்னே கூறு ;

நல்லாய்கேள், உக்கத்து மேலு நடுவுயர்ந்து வாள்வாய
கோக்குரித் தன்ன கோடுமேடாய் நின்னையான்
புக்ககலம் புல்லினேஞ் சூன்றும் புறம்புல்லின்
அக்குளுத்துப் புல்லலு மாற்றேன் அருளீமோ
பக்கத்துப் புல்லச்[3] சிறிது ;

---

* தொல். சொல்: அஅ. † தொல். பொருள் : சுடு.

(பாடம்) 1. லீங்குச். 2. மாண்டை. 3. புல்லல்.

போசீத்தை, மக்கள் முரியேநீ மாறினித் தோக்க
மரக்கோட்டஞ் சேர்ந்தெழுந்த பூங்கொடி போல
நிரப்பமில் யாக்கை தழீஇயின[1] ரேம்மைப்
புரப்பேமேன் பாரும் பலராற் பரத்தையேன்
பக்கத்துப் புல்லீயா யென்னுமால் தோக்க
உழுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னின்
இழிந்ததோ கூனின் பிறப்புக் கழிந்தாங்கே
யாம்வீழ்து மேன்றுதன் பின்சேலவு முற்றீயாக்
கூனிகுழை யுங்குழைவு காண் ;

யாமை யெடுத்து நிறுத்தற்றால் தோளிரண்டும் வீசி
யாம்வேண்டே மேன்று விலக்கவும் எம்வீழுங்
காமர் நடக்கு நடைகாண் கவர்கணைச்
சாமனர் தம்முன் சேலவு காண்க ;

ஓஒகாண், நம்முள் நகுதல் தொடீஇயர் நம்முணும்
உசாவுவங்[2] கோனடிதோட் டேன் ;

ஆங்காக, சாயலின் மார்ப அடங்கினேன் ஏஎ
பேயும் பேயுந் துள்ள லுறுமேனக்
கோயிலுட் கண்டார் நகாமை வேண்டுவல்
தண்டாத்[3] தகடுருவ வேறுகக் காவின்கீழ்ப்
போத ரகடாரப் புல்லி முயங்குவேம்
துகள்தபு[4] காட்சி அவையத்தார் ஓலை
முகடுகாப் பியாத்துவிட் டாங்கு.

இஃது "அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினுங், கடிவரை யில புறத் தென்மனர் புலவர்"* என்பதனல் அடியோராகிய கூனும் குறளும் உறழ்ந்துகூறிக் கூடியது.[5]

(க - ச) **என்னேற்.........நின்றீத்தை :—**

(இ - ள்.) கரையில் நின்ற தொன்றின் நிழல் நீருக்குள்ளே நுடங்கினாற்போல நுடங்கிய மெல்லிய மென்மையோடே இவ்விடத்து உடலிலே கூன் புறப்பட்டு நடக்கின்றவளே! நின்னோடு ஒரு காரியத்தை

* தொல். பொருள் : உ௩.

(பாடம்) 1. தழீஇய. 2. உசாஅங். 3. கண்டாய்.
4. துகர்டீபு. 5. கூடிக் கூறியது.

உசாவுவேன் ; அங்ஙனம் உசாவுதற்கு நீ என்ன நல்வினையைச் செய்தாய் காண்? இங்ஙனே நிற்பாயாக வென்றான் குறளன் ;

'இயலுவாய்' : வினைத் திரிசொல்.

(ரு - அ) அன்னையோ.........மற்று :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட கூனி, அம்மையோ வென இகழ்ந்து தன் நெஞ்சிற் கூறிக், கண்ணுற் பார்க்குந் தன்மையில்லாத குறளாய்ப் பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய நாழிகையின் முகூர்த்தத்தே ஆண்டலைப் புள்ளுக்குத் தன் பெடை ஈன்ற பறழாய மகனே! நீ எம்மை விரும்புவே னென்று போகாமற் றடுத்தாய் ; நின்னைப்போற் குறளாயிருப்பார் பின்னை என்னைத் தீண்டப் பெறுவார்களோ வென்றாள் ;

"பறழெனப் படினு முறழாண் டில்லை"* என்பதனாற் பறழ் பறவைக் காகா தாயினும் இவனை "யாமை யெடுத்து நிறுத்தற்றால்" என ஊர்வனவாகக் கூறலிற் 'பற' ழென்றார். தலை, ஆண்டலையாயிருத்தல் பற்றி ஆண்டலைக்கு ஈன்ற மக னென்றாள்.

(கூ - க௨) மாண்ட.........னுயிர் :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட குறளன், மாட்சிமைப்பட்ட கலப்பையிற் றைக்கும் படைவாள்† போலே ஓரிடங் கூனுய்ப் புறப்பட்டு ஓரிடம் முன்னே வளைந்து வலிய முறித்துவிட்டாற் போன்ற நிறைந்த அழகாலே என்னைப் பொறுக்கல்லாத காம நோயைச் செய்தாய் ; யான் ஆற்றி நிறுக்கமாட்டேன் ; நீ அருளுவாயாயின் என்னுயிருண்டு ; இனி நின் நினைவைக் கூறென்றான் ;

பொறியும் பாடம்.

(க௩ - க௬) குறிப்புக்காண்.........கூறு :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட கூனி, இவன் மனக் குறிப்பைப் பாரா யென நெஞ்சொடு கூறி, நெத்தப் பலகையை எடுத்து நிறுத்தினாற் போன்ற, மகளிரைக் கூடும் முறையைக் கல்லாத குறளனே! மக்கள் இயங்காத உச்சியம் பொழுதிலே வந்து எம்மைக் கையைப் பிடித்து நின்னில்லத்தே வா வென்று சொல்லுதற்கு ஏடா! மிகவும் நின்னுடைய பெண்டிரா யிருப்பார் சிலருளரோ? சொல்லா யென்றாள் ;

(க௭ - உக) நல்லாய்கேள்.........சிறிது :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட குறளன், நல்லாளே! தலைக்கு மேலும் நடுவில்லையாய் வாள் போன்ற வாயையுடைய கொக்கை உரித்தாற் போன்ற வளைந்த மடப்பையுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்;

---

* தொல். பொருள் : ௫௬௨. † கொழு : காறு.

நின்னை யான் மார்பிடத்தே சென்று புல்லுவேனுயின் என்னுடைய நெஞ்சிலே அக் கூன் ஊன்றும்; முதுகிலே புல்லுவேனுயின் முதுகிற் கூன் அக்குளுக்காட்டுதலை* உடைத்து; ஆதலாற், கூடுதலே யன்றி முயங்குதலையுஞ் செய்யமாட்டேன்; இனிப் பக்கத்தே சிறிது முயங் கும்படியாக வருவாயாக வென்றான்;

நடுவுயர்ந் தென்றது "நோன்புயர்ந்தது" என்றாற்போல நின்றது.

(உஉ) போசீத்தை:—

(இ - ள்.) அது கேட்ட கூனி, சீ கெட்ட தன்மையை யுடைய வனே! நீ எம்மிடத்தினின்றும் போ வென்றாள்;

(உஉ - உஅ) மக்கண்.........பிறப்பு:—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவன் அணுகுதலின்,[1] மக்களிற் பாதி யானவனே! இனி நீ இந்நிலையைக் கைவிடென்று கூறிப், பின்னர்த் திரண்ட மரத்தின் வளைவான இடத்தைவிட்டு நீங்காமற் பற்றி வளர்த்த பூங்கொடி போலே எம்முடைய கூனல் வடிவொத்தலில்லாத யாக் கையை முயங்கி எம்மைப் பாதுகாப்பே மென்று கூறுவாரும் பலரா யிருக்கும்: இப்பரத்தைமையை யுடையவன் பக்கத்தைப் புல்லுதலைத் தாராயென்று கூறா நிற்குமால்; இங்ஙனங் கூற நமக்கு உண்டாகிய குறை யாதுதா னென அவன் கேட்பத் தன் நெஞ்சொடு கூறிக், குறிய வட்டின் றன்மையை யுடையாய்; பலவுங் கூடின உழுத்தம் பணியாரத் தினுங்காட்டில், துய்க்கப்பட்டிருக்கின்ற கூன்சாதியினுடைய பிறப்பு நின்னிற் றாழ்ந்ததோ வென்றாள்;

(உஅ - ௩௦) கழிந்தாங்கே.........காண்:—

(இ - ள்.) அது கேட்ட குறளன், யாம் நின்னை விரும்புவேமென்று கூறித் தன் பின்னே செல்லுதல் செய்தேயும் அதற்கு மனம் பொருந் தாத கூனி நம் அருகுநின்றும் அவ்விடத்தே போய் நுடக்கும் நுடக் கத்தை நெஞ்சே பாரா யென அவள் கேட்பக் கூறினான்;

'உற்றீயா': பெயரெச்சமறைத் திரிசொல்.

(௩௧ - ௩௪) யாமை யெடுத்து.........காண்க:—

(இ - ள்.) அது கேட்ட கூனி, ஊருகின்ற யாமையை எடுத்து நேரே நிறுத்தினாற்போல நெடியனுய்த் தோளிரண்டையும் விலாவுக் குள்ளே வீசி, யாம் நின்னை விரும்பேமென்று விலக்காநிற்கவும் எம்மை விரும்பி வருகின்ற காமனார் நடக்கும் நடையை நெஞ்சே காணு யென் றாள்; அது கேட்ட குறளன், ஒருவரை யொருவர் முயங்குதற்குக்

* அக்குளுக் காட்டுதல்: அக்குளுப்பாய்ச்சுதல், கிச்சுக்குச்சு மூட்டுதல்
(பாடம்) 1. தலைவன் உகுதலின்.

காரணமான கணையினையுடைய சாமனார் தமையனாகிய காமனார் நடையைக் காணு யென நடந்து காட்டினான் ;

(ங ரு - ங கூ) ஒஓகாண்...........டேன் :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட கூனி, ஒஓ! இவன் நடையைப் பாராயென நெஞ்சொடு கூறினாள் ; அது கேட்ட குறளன், நம்முள்ளே நாங் கூடி மகிழ்தற்கு யான் நின் மெய்யைத் தீண்டுதற்குக் குறியிடம் இன்ன இன்ன இடமாமென்று நம்முள்ளே நாம் உசாவக்கடவேம்; இனி நின்னை இகழ்ந்து கூறுமைக்கு அரசன் அடியைத் தொட்டுச் சூளுற்றே னென்றான் ;

“ஒஓ”: இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

(ங எ - ச ங) ஆங்காக...........டாங்கு :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட கூனி, அப்படியே யாகுக ; யானும் மென்மையால் இனிய மார்பனே! இகழ்ந்து கூறுதலைத் தவிர்ந்தேன் ; இனி இக் கோயிலுட் கண்டவர்கள் நம்மை ஏஎ யென இகழ்ந்து பேயும் பேயுந் தம்மிலே துள்ளுதலை இக் கூனுங் குறளும் உறுகிற்குமெனக் கூறி நகாதிருத்தலை விரும்புவேன் ; ஆதலால், அமையாத பொற்றகடு போலும் உருவத்தினையுடையாய்! கோயிலுக்கு நீங்கலாகக் காவின் கீழே போதருவாயாக ; துகள் அறுகின்ற[1] அறிவினையுடைய அவையி லுள்ளார் திரட்சி பொருந்தின ஓலையின் தலையைக் காட்டி அதன் தலையிலே அரக்கிலச்சினை இட்டுவிட்டாற்போல நிரம்பாத உடலினுள்வாய் முயக்கம்பெற்று நிறையும்படி இறுகப் புல்லிக் கூடக்கடவே மென்றாள்.

‘ஆங்கு’: அசை. போதரு ‘போத’ ரென விகாரமாயிற்று. “தோடே மடலே”* என்னுஞ் சூத்திரத்தால் ‘ஓலை’ யென்றார்.

இதனால், இருவர்க்கும் முன்னர் நகை பிறந்தது ; பின்னர்ப் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இதனுட், ‘கோனடி தொட்டேன்’ எனவுங், ‘கோயிலுட் கண்டார் நகாமை வேண்டுவல்’ எனவுங் கூறலின், அடியோ ரென்பது பெறுதும்; ‘கொக்குரித்தன்ன’ எனத் தோல் திரைந்தமை கூறலின், இளமைதீர் திறமாகிய பெருந்திணையாயிற்று. இது “வேட்கை மறுத்து”† என்னும் பொருளியல் சூத்திரத்தால் வேட்கை மறுத்துக் கூறிய பெருந்திணை. இஃது ஊடற் பகுதியாகலின் மருதத்துக் கோத்தார்.

இஃது ‘என்னேற்றனை கொல்லோ’ எனவும், ஈங்குருச் சுருங்கி எனவும் முற்றடி யின்றிக்[2] குறைவு சீர்த்தாகிய சொற்சீரடியும் வந்து

---

* தொல். பொருள் கூசக. † தொல். பொருள். உகக.

(பாடம்) 1. தீர்ந்து நின்ற. 2. முட்டடியின்றிக்

இரண்டடியான் இற்றதோர் கொச்சகமும் ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த வெண்பா ஐந்தும், ஐஞ்சீரடியான் வந்த கொச்சகம் ஒன்றும், இரண்டடிக் கொச்சகம் ஒன்றும், ஆசிரியத்தளை விரவின கொச்சக வெண்பாவும் பெற்று வெண்கலிப்பாவின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக் கலிப்பா. (௨௯)

௯௫

நில்லாங்கு நில்லாங் கிவர்தர லெல்லாநீ
நாறிருங் கூந்தலார் இற்செல்வாய் இவ்வழி
யாறு மயங்கினை போறிநீ வந்தாங்கே
மாறினி நின்னுங்கே நின்சே வடிசிவப்பச்
செறிந்தோளிர் வெண்பல்லாய் யாம்வே றியைந்த
குறும்பூழ்ப்போர் கண்டேம் அனைத்தல்ல தியாதும்
அறிந்தோ இல்லைநீ வேறோர்ப் பது;

குறும்பூழ்ப்போர் கண்டமை கேட்டேன்[1] நீயென்றும்
புதுவன ஈகை வளம்பாடிக் காலிற்
பிரியாக் கவிகைப் புலையன்றன் யாழின்
இகுத்த செவிசாய்த் தினியினிப்[2] பட்டன
ஈகைப்போர் கண்டாயும் போறிமெய் எண்ணில்
தபுத்த புலர்வில புண்;

ஊரவர் கவ்வை உளைந்தீயாய் அல்கனின்
தாரின்வாய்க் கோண்டு முயங்கிப் பிடிமாண்டு
போர்வாய்ப்பக் காணினும் போகாது கொண்டோடும்
பார்வைப்போர் கண்டாயும் போறிநின் தோண்மேலாம்
ஈரமாய் விட்டன புண்;

கோடிற்றுப்புண் செய்யாது மெய்ம்முழுதுங் கையின்
துடைத்துநீ வேண்டினும் வெல்லாது கொண்டோடும்
ஒட்டியபோர் கண்டாயும் போறி முகந்தானே
கோட்டிக் கோடுக்குங் குறிப்பு;

ஆயின், ஆயிழாய் அன்னவை யானுங் கறியாமை
போற்றிய நின்மெய் தொடுகு;

அன்னையோ, மெய்யைப்போய் யென்று மயங்கிய
றறிகல்லாய் போறிகாண் நீ; [கையோன்

(பாடம்) 1. கேட்டன. 2. தினியிளிப்.

நல்லாய், பொய்யெல்லாம் ஏற்றித் தவறு தலைப்பெய்து
கையோடு கண்டாய் பிழைத்தேன் அருளினி ;

அருளுகம் யாம்யாரேம் எல்லா தெருள
அளித்துநீ பண்ணிய பூழெல்லாம் இன்னும்
விளித்துநின் பாணனோ டாடி யளித்தி
விடலைநீ நீத்தலின் நோய்பெரி தேய்க்கும்
நடலைப்பட் டெல்லாநின் பூழ்.

இது "கொடியோர் கொடுமை சுடுமென வொடியாது, நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇப், பகுதியி னீங்கிய தகுதிக் கண்"* தலைவி பரத்தையரைப் பூழாக்கிக் கூறியது.

(க - ச) நீல்லாங்த.........சிவப்ப :—

(இ - ள்.) ஏடா! நீ நாறுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய பரத்தையர் இல்லின்கட் செல்கின்றாயாய் இவ்விடத்துப் போகின்றவழி தப்பி வந்தாய்போலே இருந்தாய்! நீ இவ்விடத்துப் பரந்து பாராதேகொள் ; அவ்விடத்தே நில், அவ்விடத்தே நில்; இனி நின்னுடைய பரத்தையர் மனைக்கண்ணே நின் சிவந்த அடிமிகச் சிவக்கும்படி வந்தாற்போலப் போவென்றாள் ;

(ரு - எ) செறிந்தோளிர்.........பது :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன், செறிந்து விளங்குகின்ற வெள்ளிய பல்லினையுடையாய்! யாம் புதிதாக வந்து பொருந்தின குறும்பூழ்ப் போர் கண்டேம் ; அவ்வளவல்லது நீ எனக்குத் தீங்காகக் கருதும் ஒழுக்கஞ் சிறிதும் யான் அறிந்ததோ இல்லை என்றான் ;

ஓகாரம் ஐயம்.

(அ - கங) தறும்பூழ்ப்போர்.........புண் :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, நீ எந்நாளுங் குறும்பூழினது போரைக் கண்டபடியை யான் கேட்டேன் ; அது கூறக் கேள் ; ஒரு நாட் கொடுத்தாற்போலன்றிப் புதியவாயிருக்கின்ற கொடையினது பெருமையைப் பாடி நின்னிடத்தினின்று நீங்காத, யாழ் வாசித்தலாற் கவிழ்ந்த கையினையுடைய பாணன் தன்னுடைய யாழோசையாலே முன்பு தாழ்க்கப்பட்ட செவிகளை அவன் கூறுகின்றவற்றைக் கேட்டற்கு அவர் சாய்க்கையினாலே இப்பொழுது அக் கூற்றாலே புதிதாக அகப்பட்டனவாகிய பூழினுடைய புதிய போர்களைக்

---

* தொல். பொருள் : கசஎ.

கண்டாயும்போலே இருந்தாய்; அதனை உண்மையாக எண்ணிற் புலர்ச்சியிலவாகிய புண்கள் உன்னைக் கொன்றன; இதனை ஆற்றியவா றென் னென்றாள்;

இனி, நின் மெய்யிற் புலர்வில்லாப் புண்கள் எண்ணிப் பார்க்கில் அவ் வெண்ணைக் கெடுத்தன வென்றுமாம். இனி, என்றும் புதியன வாகிய பூழினது வளப்பத்தை யாழோசைபோலப் பாடி அப்பூழ் பொருத்துமிடத்து விட்டு நீங்காத புலையனென்று புலையனுக்கு அடை கூறினாள். யாழோசை கேட்டாரை அகப்படுக்குமாறுபோல இவன் மாட்டும் அகப்படுத்தலின் யாழிற் பாடி யென்றாள். பூழைத் தடவிக் கவிழ்ந்த கையினையுடைய புலையன் பூழ்பொருத்துமவன்; புலையன் றன்னுடைய இப்பொழு திப்பொழுது அகப்பட்டனவாகிய பூழ், தத்தஞ் செவிகளைச் சாய்த்து இவன் கூறும் மந்திர முதலியன* கேட்கையினாலே அவன் தன்வசமாகத் தாழ்க்கப்பட்ட பூழ்; அப் பூழின் போரைக் கண்டாயும் போறியெனப் பூழிற்கும் எற்பதோர் பொருளுந் தோன்ற நின்றது. இனி, 'யாழின் இகுத்த செவி'க்கு யாழைப்போலும் மந்திரத்தாற் றாழ்ந்த செவியென்பாரு முளர்.

(கச - கஅ) ஊரவர்.........புண்:—

(இ - ள்.) ஊரிலுள்ளார் கூறும் அலருக்கு வருந்தாயாய்த் தங்கு தலையுடைய நின் மார்பிற் றரிடத்தே கையாலே அணைத்துக்கொண்டு தழுவி அகப்படுத்தலாலே மாட்சிமைப்பட்டு வேறுஞ் சிலரை அகப்படுத் திக்கொண்டு வருதற்குப் பார்வையாகப் போகவிட்ட மகளிராலே உண்டான ஊடற்போரை வாய்ப்பக் கண்டாராகிலும் அதற்கு ஊடிப் போகாதே உன்னைக் கைக்கொண்டு நுகரும் கலவிப்போரைக் கண்டாயும்போல இருந்தாய்; நின் தோளிற் புண்களெல்லாம் புலராமல் ஈரமாயே கிடந்தன வென்றாள்;

இனி, ஊரிலுள்ளார் எக்காலமும் பூழ் பொருத்தித் திரிவை யென்று[1] கூறும் ஆரவாரத்திற்கு வருந்தாயாய் மார்பிலே அணைத்துக் கொண்டு முயங்கித் தசை கரையும்படி கையாற் பிடித்தலாலே மாட்சிமைப்பட்டுத் தனக்கு மாறாகிய பூழின் போரை வாய்ப்பக் காணினும் அதற்கு அஞ்சிப் போகாதே போர் செய்தலைத் தன்னிடத்தே கொண்டு பின்னும் போர் செய்யும் பார்வையாகிய பூழின் போரைக் கண்டாயும் போறியென வேறுமோர் பொருள் தோன்றி நின்றவாறு காண்க.

(கசு - உஉ) கோடிற்றுப்புண்.........தறிப்பு:—

(இ - ள்.) இவட்கு வருத்தமாகவுங் கூடுமென்று கருதிப் புணர்ச் சிக் காலத்துக் கவுளிடத்துச் செய்யும் வடுக்களையுஞ் செய்யாமல்

---

* பு. வெ. மாலை. பெருந்திணை: வென்றிப்: க.

(பாடம்) 1. திரிவரென்று.

மெய்ம் முழுதையுங் கையாலே எப்பொழுதுந் தடவி நீ விரும்பினும் நீ தன்னை வெல்லாமற் கொண்டு புணரும் ஒட்டுதலை யுடையாளது கலவிப்போரைக் கண்டாயும் போலே இருந்தாய்; நின் மனக்குறிப்பை நின் முகந்தானே காட்டிக்[1] கொடாநிற்கு மென்றாள் ;

தான் விரும்பிய நீர்விளையாட்டு முதலியவற்றிலே உன்னை ஒட்டுதலை யுடையாள்.

இனி, மருந்திடுதற்குச் செவியின் மயிரைப் பறிக்குங்காற் புண்ணுகப் பறியாதே மெத்தெனப் பறித்து மெய்யை முழுக்கப் பலகாற் றடைத்து நீ இவ்வாறு கொண்டாடினுந் தான் எதிர்ந்த பூழினை வெல்லாமல் அப் பூழினைக்கொண்டு போர்செய்யும் இயக்கனுகிய* பூழின் போரைக் கண்டாயும் போறியென வேறுமொரு பொருள் தோன்றி நின்றவாறு காண்க.

(உ௩ - உ௪) ஆயின்..........தோடுதே :

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன், அப்படியாயின் ஆயிழாய்! நீ கூறுகின்ற அத்தன்மையவான குறிகளை யான் அவ்விடங்களிற் செய்தறியாமையை நின் நெஞ்சிடத்தே போற்றுதற்கு நின் மெய்யைத் தொட்டுச் சூளுறுவே னென்றான் ;

தொடு மென்றும் பாடம்.

(உ௫) அன்னையோ :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, அம்மையோ வென இகழ்ந்து கூறினள் ;

(உ௫ - உ௬) மெய்யைப்.........நீ :—

(இ - ன்.) அது கேட்ட தலைமகன், யான் கூறுகின்ற மெய்யைப் பொய்யென்று மயங்கிய நீ உலக வொழுக்கமொன்றும் அறியாய் போலே இருந்தாய் கா ணென்றான் ;

(உ௭ - உ௮) நல்லாய்.........அருளினி :—

(இ - ள்.) பின்னும் நல்லாளே! யான் செய்த தவறுகளை என் தலையிலே யிட்டு என் பொய்களையெல்லாம் எனக்கு எறத் தெளிவித்து என் களவைக் கையோடே பிடித்துக்கொண்டாய் ; யானும் நின்னைத் தப்பினேன் ; இனி எனக்கு அரு ளென்றான் ;

(உ௯ - ௩௩) அருளுகம்.........பூழ் :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவள், எடா! யாம் நீ கூறியவாறே அருளுவேம் ;[2] அங்ஙனம் அருளுதற்கு யாம் யாராந்தன்மையை யுடை

* இயக்கன் - இயக்குபவன்.
(பாடம்) 1. கொட்டிக். 2. அருளுகம்.

யேம்? விடலாய்! நின் பூழெல்லாம் நின் முன்னர் அளித்துப் பின்னர்க் கைவிடுதலின் நின்னடிப்பிலே[1] அகப்பட்டு நோயைப் பெரிதாகப் பொருந்தும்; அவை வருந்தாதபடி நீ உனக்கு ஆம்படி பண்ணின பூழெல்லாவற்றையும் இன்னும் நின் பாணனாலே அழைத்துவிட்டு அவற்றின் மனந் தெளியும்படி அளித்து ஆடுவாயாக வென்றாள்.

எனவே, பரத்தையர்க்கும் பூழிற்கும் ஏற்ப நின்றது.

இதனால் இருவர்க்கும் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

"கொடுமை யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி, யடிமேல் சூழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக், காத லெங்கையர் காணி னன்றென, மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணும்"* என்றதனான் 'அருளினி' யென அடிமேல் வீழ்ந்தவாறும், 'அருளுகம் யாம் யாரே' மெனக் காதலமைந்தவாறும், 'அளித்தி' யெனப் பணிவை நின் பெண்டிர் கொள்வ ரென்றவாறுங் காண்க.

இது பல கொச்சகங்களும் வருதலிற் கலிவெண்பா உறுப்பின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக்கலி (நo)

கூசா

ஏந்தெழின் மார்ப எதிரல்ல நின்வாய்ச்சொல்
பாய்ந்தாய்ந்த தானைப் பரிந்தானா மைந்தினை
சாந்தழி வேரை கவல்தாழ்ந்த கண்ணியை
யாங்குச்சென் றீங்குவந் தீத்தந்தாய்; கேளினி
ஏந்தி, எதிரிதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்
குதிரை வழங்கிவரு வல்;
அறிந்தேன் குதிரைதான்
பால்பிரியா ஐங்கூந்தற் பன்மயிர்க் கோய்சுவல்
மேல்விரித் தியாத்த சிகழிகைச் செவ்வுளை
நீல மணிக்கடிகை வல்லிகை யாப்பின்கீழ்
ஞாலியல் மென்காதிற் புல்லிகைச் சாமரை
மத்திகைக் கண்ணுறை யாகக் கவின்பெற்ற
உத்தி யொருகாழ்நூ லுத்தரியத் திண்பிடி
நேர்மணி நேர்முக்காழ்ப் பல்பல கண்டிகைத்
தார்மணி பூண்ட தமனிய மேகலை
நூபுரப் புட்டி லடியோ டமைத்தியாத்த
வார்போலங் கிண்கிணி யார்ப்ப இயற்றிநீ[2]

* தொல். பொருள். கசஎ.

(பாடம்) 1. அந்நடிப்பிலே 2. பயிற்றிநீ.

காதலித் தூர்ந்தநின் காமக் குதிரையை
ஆய்சுதை மாடத் தணிநிலா முற்றத்துள்
ஆதிக் கொளீஇய அசையினை யாகுவை
வாதுவன் வாழிய நீ;

சேகா, கதிர்விரி வைகலின் கைவாரூஉக் கொண்ட
மதுரைப் பெருமுற்றம் போலநின் மெய்க்கட்
குதிரையோ வீறி யது;

கூருகிர் மாண்ட குளம்பி னதுநன்றே[1]
கோரமே வாழிகுதி ரை;

வெதிருழக்கு நாழியாற் சேதிகைக் குத்திக்
குதிரை யுடலணி போலநின் மெய்க்கட்
குதிரையோ கவ்வி யது;

சீத்தை, பயமின்றி யீங்குக் கடித்தது நன்றே
வியமே வாழிகுதி ரை;

மிகநன், றினியறிந்தே னின்றுநீ யூர்ந்த குதிரை
பெருமணம் பண்ணி யறத்தினிற் கொண்ட
பருமக் குதிரையோ வன்று பெருமநின்
ஏதில் பெரும்பாணன் தூதாட ஆங்கேயோர்
வாதத்தான் வந்த வளிக்குதிரை யாதி
உருவழிக்கும் அக்குதிரை ஊரல்நீ ஊரிற் பரத்தை
பரியாக வாதுவனு யென்றுமற் றச்சார்த்
திரிகுதிரை யேறிய செல்.

இது "கொடியோர் கொடுமை சுடுமென.........பகுதியி னீங்கிய தகுதிக் கண்"* தலைவி பரத்தையரைக் குதிரையாக்கிக் கூறியது.

(௧ - ௪) ஏந்தெழின்.........தீந்தநந்தாய் :—

(இ - ள்.) உயர்ந்த அழகினையுடைய மார்பனே! நின் வாயிற் சொல் நினக்கு மாறல்ல; நின் தன்மை கண்டு வினவுகின்றேன்; நீ மடிவிரிந்து கரையற்று முசிந்த புடைவையையுடைய அமையாத வலி யினையுடைமை; சந்தனம் அழிதற்குக் காரணமான வேர்வையை யுடைமை; தோட்கட்டிலே கிடந்த நிறங்குறைந்த கண்ணியையுடைமை; ஆகையினாலே எவ்விடத்தே சென்று இவ்விடத்தே வந்தா யென்றாள்;

(௪ - ௬) கேளினி.........வல் :—

---

* தொல் பொருள் : ௧௪௭;

(பாடம்) 1. னது நன்றே.

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன், யான் கூறுகின்றதனை இப்பொழுது கேள்; உயர்ந்து தன்னில் இணையொத்த நீலப்பூவைத் தொடுத்தாலொத்த கண்ணினை யுடையாய்! குதிரையேறி வருவே னென்றான்.

(எ - உக) அறிந்தேன் ....நீ :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, நீ ஏறின குதிரைதான் யானறிந்தேன்; அதனைக் கேள்; ஐம்பாற் பகுதி நீங்காத ஐந்து வகையினையுடைய கூந்தலாகிய பல மயிர்களைப் பலகாலுங் கத்தரிகையிடுங் கேசாரியின்*[1] மயிரினையும், மயிர் முடியின்மேலே விரித்து நிலைபெறுத்தின துஞ்சாகிய[2] சிவந்த தலையாட்டத்தினையும், நீலமணியைத் தோலிலே வைத்துச் தைத்துங் செய்த, கட்டுவடமாகிய கழுத்திற் கட்டுதலையுடைய வல்லிகையினையும், மெல்லிய காதிற்கிடக்கும் புல்லிகை† யென்னும் பூணுகிய கீழே நாலும் இடல்பையுடைய கன்ன சாமரையினையுங், தெய்வவுத்தி யென்னும் பூணினருகே துவக்கி ஒரு வடமாய் நாலுஞ் சுட்டியாகிய குதிரை கண்ணுற் கண்டு அஞ்சும் படியாக விட்டுவைத்த அழகு பெற்ற சம்மட்டியினையும்,‡ நூலாற் செய்யப்பட்ட உத்தரியமாகிய திண்ணிய குசையினையும்,§ இனமொத்த மணிகளாற் செய்த தன்னிலொத்த முக்கண்டன் கட்டுவடமாகிய பல பல நிறத்தையுடைய கண்டிகையினையும், பொன்னுற் செய்த மேகலையாகிய கழுத்திலே கட்டின சதங்கைத்தண்டையினையும், அடியிடத்தே சமைத்துக்கட்டின ஒழுகின பொன்னுற்செய்த சதங்கையும் அடியிடத்தே சமைத்துக்கட்டின சிலம்பாகிய கெச்சையும் ஆரவாரிப்பச் செலுத்தி நீ காதலித்து ஏறின விருப்பத்தையுமுடைய குதிரையைச் சென்டுவெளியிலன்றி அழகினையுடைய சாந்து வாரின மாடத்தில் அழகினையுடைய நிலாமுற்றத்தே ஆதி யென்னும் நெடுஞ்செலவை அதற்குக் கொளுத்தி இளைத்தாய்; ஆகையினுலே நீ மேல் நல்ல அரசவாரியனுகுவை; நீ வாழ்வாயாக! வென்றாள்;

ஆதி மாதி $ யென்பவனவற்றுள், 'ஆதி' நெடுஞ்செலவு. நீ காதலித்தூர்ந்த, மயிர் முதலியவற்றையுடைய, காமக் குதிரையை ஆர்ப்ப இயற்றி ஆதிக்கொளீஇ அசையினை யென்க.

'சுவல்' : ஆகுபெயர். ஒடு உருபு மயக்கம்.

சிகழிகைமேல் விரித்தியாத்த செவ்வுளை யென மாறுக. நீலமணிக் கடிகை யாப்பின் வல்லிகை யென்க. மென்காதிற் புல்லிகைக்கீழ்

---

* கேசாரி - பிடரிமயிர்.

† புல்லிகை - கன்னப்பூ, வாளி, குடைக்கடுக்கன்.

‡ சம்மட்டி - சவட்டை, சாட்டை.

§ குசை - கடிவாளம், குதிரைக்கயிறு.

$ மாதி - வட்டமாயோடல்.

(பாடம்) 1. கேதாரியின் 2. குஞ்சியாகிய.

ஞாலியல் சாமரை னெவும், உத்தி ஒருகாழ் கண்ணுரையாகக் கவின் பெற்ற மத்திகை எனவுங் கூட்டுக. தமனிய மேகலை பூண்ட மணித் தார் என மாறுக.

'கண்டிகை': தோலிலே மூன்று நிரையாகப் பலநிறத்து மணியை வைத்துத் தைத்துக் கழுத்திற் கட்டுவது.

'அடியோடமைத்தியாத்த' என்பதனை 'வார்பொலங் கிண்கிணி' 'நூபுரப் புட்டில்' இரண்டிற்குங் கொள்க.

சதங்கை பரத்தைக்குங் குதிரைக்கும் ஒக்கும்.

'நீ காதலித்தூர்ந்தநின் காமக்குதிரை' என்பதற்கு, நீ காதலித்துப் புணர்ந்த நின்னுடைய காமத்தையுடைய பரத்தை யெனினுமாம்.

(உஉ - உச) **சேகா.........யது** :—

(இ - ள்.) ஞாயிற்றின் கதிர் விரிகின்ற விடியற்காலத்தே கையிற் பிடித்த அலகாலே துராலை* வாருதல் கொண்ட மதுரையிற் பெரிய முற்றம்போல நின் மெய்க்கட் கீறியது குதிரையோ?

சேவகா 'சேகா' எனத் திரிந்து நின்றது; விகார மெனினுமாம்.

வாருதலென அலகும் பெற்றது. வீறுதல் - கீறுதல்.

(உரு - உசு) **கூருகிறர்.........துதிரை** :—

(இ - ள்.) அக்குதிரை கூறிய உகிராலே மாட்சிமைப்பட்ட குரத்தினையுடையது; ஆதலின் மிகவுங் கொடிதே அதனை ஏறுகின்ற நீ தப்பின்றி வாழ்வாயாக!

(உஎ - உகூ) **வேருதிழக்து.........யது** :—

(இ - ள்.) மூங்கிலுழக்காலும் நாழியாலுஞ் சேதிகை யென்னும் பெயரையுடைய தொழில்களாக வண்ணங்களைத் தோய்ந்துக் குத்தின குதிரையுடலிற் பக்கரைபோல நின் மெய்க்கட் கவ்வியது குதிரையோ? கூறு யென்றாள்;

(கூ0 - கூக) **சீத்தை......துதிரை** :—

(இ - ள்.) சீ! கெட்டது! தனக்கொரு பயனின்றி யிருக்க வடுப்படுதற்கு உரித்தல்லாத இடத்தே வடுப்படுத்திற்று; ஆதலால் இக்குதிரை பெரிதும் வியப்பே;[1] இக்குதிரையை ஏறின நீ தீங்கின்றி வாழ்வாயாக!

விய வென்னும் உரிச்சொல் முதனிலையாகப் பிறந்து வியமமெனப் பெயர்பட நின்றது. அம் அசை, உரிச்சொல் முதனிலையாக எல்லா

---

* துரால் - செற்றை குப்பை. † பக்கரை - சேணம்.

(பாடம்) 1. வியமமே.

நிலைகளும் பிறக்குமா றுணர்க. இனி விஷமமென்னும் வடமொழி யென்பாரும் உளர். அது ஷ டகரம் பெற்றே வருமென உணர்க.

வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாங் குரைத்தன், மரீஇய மருங்கி னுரித் தென மொழிப"* என்பதனுள் ஒன்றென முடித்தலான் மரீஇயவாறு ஏனையவற்றிற்குங் கொள்க வென்றதனுன் இழிந்தோர் கூற்றை உயர்ந் தோர் கூறுவன அமைத்தாம். அவை, வீறுதலுங் கவ்வுதலும்.

(௩௨ - ௩௩) மிகநன்.........சேல் :—

(இ - ள்.) இன்று நீ ஏறிய குதிரை மிகவும் நன்றாயிருந்தது; அதனை இப்பொழுதறிந்தேன்; அதுதான் அறநூல் கூறிய வழியாற் பெரிய மணஞ்செய்துகொண்ட மேகலையையுடைய† காமக்கிழத்தி யாகிய குதிரையோ அன்று; பெருமா! பாண்டொழிற்கு[1] ஏதிலனாகிய பெரிய பாணன் தூதாய்ச்செல்ல, அவ்விடத்துப் பரத்தையருடனே உண்டான மாறுபாட்டாலே வந்த காற்றுப்போற் கடிய குதிரை; அது தான் நினது பழைய உருவை முற்கூறியவாறே கெடுக்கும்; ஆதலால் அக்குதிரையை இனி ஏறாதே கொள்; அன்றி அப்பரத்தை குதிரையாக நீ அரசவாரியனாய் எந்நாளும் ஏறில்மேல் ஈண்டு வாராக்கூற்றிலே திரி; இனி ஈண்டுத் தாழ்க்கதில்லாதே அக் குதிரையை ஏறுதற்குப் போ வெனத் தலைவி புலந்து கூறினாள்.

இதனுட் 'பாணன் றூதாடவந்த' என்றதனுன் அவன் கூட்டிய புதிய பரத்தைய ரென்பதூஉம், 'அறத்தினிற் கொண்ட குதிரையோ வன்று' என்பதனாற் காமக்கிழத்தி யன்றென்பதூஉம், அவன்[2] பகுதியி னீங்கியதூஉம், மேனியில் வடுக்கள் நெஞ்சினைச் சுடுகின்றதூஉம், பரத் தையரைக் குதிரையாகக் கூறித் தான் அதற்குத் தக்குநின்றதூஉங் கூறியவாறுணர்க. "மரபு நிலை திரியா மாட்சிய"‡ என்பதனால் தலைவி அங்ஙனங் கூறும் வழு அமைத்தாம். இதனுள் மடன் அழிந்த வழு வமைதி, "தன்வயிற் கரத்தலுமவன்வயின் வேட்டலு, மன்ன விடங்க ளல்வழி யெல்லா, மடனொடு நிற்றல் கடனென மொழிப"§ என்பத னுள் அமைத்தாம்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது சொற்சீரடி பெற்று ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த கலிவெண்பா. (௩௧)

௬௭

அன்னை கடுஞ்சொல் அறியாதாய் போலநீ
என்னைப் புலப்ப தொறுக்குவேன் மன்யான்

---

* தொல். பொருள் : ௨௧௧.

† பருமம் - சேணம்; மேகலையுள் பருமமென்பது மொன்று.

‡ தொல். பொருள் : ௪௫. § தொல். பொருள் : ௨௦௫.

(பாடம்) 1. ஆண்டொழிற்கு. 2. மனை,

சிறுகாலை யிற்கடை வந்து குறிசெய்த
அவ்வழி யென்றும்யான் காணேன் திரிதர
எவ்வழிப் பட்டாய் சமனாக இவ்வெள்ளல்;

முத்தேர் முறுவலாய் நம்வலைப் பட்டதோர்
புத்தியானை வந்தது காண்பான்யான் தங்கினேன்;

ஒக்கும்;

அவ்வியானை வனப்புடைத் தாகலுங் கேட்டேன்,
அவ்வியானைதான் சுண்ணநீ றாடி நறுநறா நீருண்
டொண்ணுதல் யாத்த திலக அவிரோடைத்
தொய்யில் பொறித்த வனமுலை வான்கோட்டுத்
தொய்யகத் தோட்டிக் குழைதாழ் வடிமணி
யுத்தி பொறித்த புனைபூண் பருமத்து
முத்தேய்க் கும்வெண் பன்னகை[1] திறந்து
நன்னகர் வாயிற் கதவ வெளில் சார்ந்து[2]
தன்னலங் காட்டித் தகையினாற் கால்தட்டி வீழ்க்குந்
தொடர்தொட ராக வலந்து படர்செய்யு
மென்றோட் டடக்கையின் வாங்கித்தற் கண்டார்
நலங்கவளங் கொள்ளு நகைமுக வேழத்தை
யின்றுகண் டாய்போல் எவனெம்மைப் பொய்ப்பதுநீ;

எல்லா, கெழீஇத் தொடிசெறித்த தோளிணை தத்தித்[3]
தழீஇக்கொண் டூர்ந்தாயு நீ;

குழீஇ, அவாவினால் தேம்புவா ரிற்கடை யாறு
உவாவணி யூர்ந்தாயு நீ;

மிகாஅது, சீர்ப்பட வுண்ட சிறுகளி யேருண்கண்
நீர்க்குவிட் டூர்ந்தாயு நீ;

சார்ச்சார்,[4] நெறிதா ழிருங்கூந்தல் நின்பெண்டி ரெல்லாம்
சிறுபாக ராகச் சிரற்றாது மேல்ல[5]
விடாஅது நீயெம்மில் வந்தாயவ் வியானை
கடாஅம் படுமிடத் தோம்பு.

(பாடம்) 1. முத்தேய்க்கும் வெண்ப னகை. 2. சாய்த்துத். 3. தாங்கித்
4. சா அர்ச்சாஅர். 5. மெல்லா.

இது "கொடியோர் கொடுமை சுடுமென.........பகுதியி னீங்கிய தகுதிக் கண்"* தலைவி பரத்தையரை யானையாகக் கூறிப் புலந்தது.

(௧ - ௫) அன்னை.........இவ்வேள்ளல் :—

(இ - ள்.) நீ தலைநின்று ஒழுகுகின்ற பரத்தை, யான் புணர்தற்கு நீ குறித்தல் செய்த அவ்விடத்து எந்நாளும் உன்னைக் காணேனாய்ப் பலகாலுந் திரிதலைச் செய்ய, நீ எவ்விடத்தே போனாயென்று நாட்காலத்தே எம்முடைய மனையின் வாசலிலே வந்து கடுஞ்சொற் சொல்லி உன்னைப் புலக்கின்ற தொழிலை நீ அறியாதாய்போல இப்பொழுது நடுவாக நின்று இங்ஙனம் எம்மை இகழ்கின்ற இகழ்ச்சியிடத்து யான் என்னை மிகவும் ஒறுத்துக்கொள்வேன்; நீ எந்நாளும் அத்தன்மையையென்றாள் தலைவி.

(௬ - ௭) முத்தேர்.........தங்கினேன் :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன், முத்தை யொக்கும் முறுவலையுடையாய்! நம் வலையிலே அகப்பட்டு வந்ததொரு புத்தியானை ஈண்டு வந்தது; அதனை ஏறிக் காண்பதாக யான் தங்கினேனென்றான்;

(௮ - ௨௧) ஒக்தும்.......போய்ப்பது நீ :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, நீ கூறியது ஒக்குமென நெஞ்சொடு கூறிப், பின்னர் அவன் கேட்ப அந்தப் புத்தியானை, ஒள்ளிய நெற்றியிலே நிலை பெறுத்தின திலகமாகிய விளங்கிய பட்டத்தினையுந், தொய்யில் எழுதின அழகினையுடைய மூலையாகிய வெண்மையையுடைய கோட்டினையுந், தொய்யக மென்னுந் தலைக்கோலமாகிய தோட்டினையுந், தாழ்ந்த மகரக் குழையாகிய வடித்த மணிகளையுந், திருவைப் பொறித்துவைத்த புனைந்த தலைப்பணியாகிய கழுத்து மெத்தையினையும் உடைத்து; ஆகையினாலே அழகுடைத்தாகவும் பிறர் கூறக் கேட்டேன்; அந்த யானைதான் சுண்ணமாகிய நீற்றை அணிந்து நறிய கள்ளாகிய நீரை உண்டு நல்ல மனைவாசலிற் கதவமாகிய கம்பத்தைச் சேர்ந்து அதனோடே துவக்குண்டதே தனக்குச் சங்கிலியாகக் கட்டுண்டு தன்னழகைக் காட்டி அவ்வழகாலே ஒருவரும் போகாதபடி காலைத் தடுத்து வீழ்க்கும்; அதுவேயுமன்றிப் பிறர்க்கு வருத்தத்தைச் செய்யும் மெல்லிய தோளாகிய தடக்கையாலே வாங்கிக்கொண்டு தன்னைக் கண்டாருடைய நலமாகிய கவளத்தை முத்தையொக்கும் நகையினையுடைய வெண்பல்லைத் திறந்து கொள்ளும்; அந்தச் சிரிப்பை முகத்தேயுடைய வேழத்தை இன்று கண்டாய்போலே நீ எம்மைப் பொய்யாக்குவது என்ன பயனையுடைத் தென்றாள்;

---

* தொல். பொருள் :௧௬௭.

"பருமப் பணையெருத்திற் பல்யானை புண்கூர்ந்து"* என்றார் பிறரும். ஆடி யென்பது முதலிய செய்தெனெச்சங்கள் 'வீழ்க்கு' மென்னும் முற்றுச்சொல்லோடு முடிந்தன. அதுவேயுமன்றிக் கவளமுங் கொள்ளுமெனப் பின்னும் முற்றாக முடிக்க. 'நகைமுக வேழ' மென்றது சுட்டாய் நின்றது.

(உஉ - உ௩) எல்லா.........நீ :—

(இ - ள்.) எடா! தொடியைச் செறித்த தோளாகிய மருமத்தே கெழுமித் தழுவிக்கொண்டு பின்னர்த் தத்தி எறிநும் நீ;

இது முயக்கமும் புணர்ச்சியுங் கூறிற்று. யானையாதலின், தத்தியூர்ந்தா யென்றாள்.

(உ௪ - உ௫) தழீஇ.........நீ :—

(இ - ள்.) நின்மேல் வேட்கையால் எதிர்கொண்டு வந்து கூடிப் பின்னர் வருந்துகின்ற பரத்தையருடைய மனையின் வாயிலே வழியாகக் கொண்டுபோய் அவ் வியானையை அழகுண்டாக எறிநும் நீ;

'உவா' வென்றதனை இளையமகளிராகவும் யானையாகவும் கூறுக. அது யுகம் உகமாயினாற்போல் நின்றது.

(உ௬ - உ௭) மிகாஅது.........நீ :—

(இ - ள்.) நின்னை மிகாமற் சீர்மைப்பட நுகர்ந்த சிறிய களிப்பினையுடைய அழகினையுடையவாகிய மையுண்கண் அழும்படி சிலநாள் விட்டுப் பின்னர்க் கூடிநும் நீ;

நின்னைக் கைகடவாமல் ஓர் அளவிற்பட மதம் பிறத்தற்கு வேண்டுவனவற்றை உண்ட, சிறிய களிப்பையுடைய, மக்களழகை உண்டற்குக் காரணமான கண்ணையுடைய யானையை நீர்க்குவிட்டு† எறிநாய் நீ என்றும் ஒரு பொருள் தோன்ற நின்றது. அழகையுண்டல் அவரைக் கொல்லுதல். 'கண்' : ஆகுபெயர்.

(உ௮ - ௩௧) சார்ச்சார்.........தோம்பு :—

(இ - ள்.) சார்ந்த சார்ந்த இடங்களிலுள்ள அறல் தங்கின கரிய கூந்தலையுடைய நின் பெண்டிரெல்லாரும் நின்னைக் கோபியாதபடி எம்முடைய இல்லிலே வந்தாய்; அதற்கு அப்புத்தியானை நீ ஏறமாட்டாத பாகனும்படியாக நின்னைக் கைகடந்து மதம்படும்; அவ்விடத்து விடாதே அதனை மெல்லெனப் பரிகரித்துக் கொள்ளெனப் புலந்து கூறினாள்:

புதிய பரத்தையரைப் புணர்தற்கு ஏனைப் பரத்தையர் கோபியாதபடி அதற்குப் பரிகாரமாக ஈண்டு வந்து என்பால் அடைந்தாய்; தலைவி மனைக்கண் தங்கினானென்று அவர் கருதுவாராக நினைத்தாயென்றாள்.

---

* களவழி. ௩௮. † கலி - ௯௬ : ௩உ - ௩௩.

இதனால், இருவருக்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது தரவு கொச்சகங்களுஞ் சொற்சீரடிகளும் வெண்பாக்களும் விரவிவந்த கொச்சகக்கலி. (௩௨)

௯௮

யாரைநீ யெம்மில் புகுதர்வா யோரும்
புதுவ மலர்தேரும் வண்டேபோல் யாழ
வதுவை விழவணி வைகலுங் காட்டினையாய்
மாட்டுமாட் டோடி மகளிர்த் தரத்தரப்
பூட்டுமான் திண்டேர் புடைத்த மறுகெல்லாம்
பாட்டாதல் சான்றநின் மாயப் பரத்தைமை
காட்டிய வந்தமை கைப்படுத்தேன் பண்டெலாங்
கேட்டு மறிவேன்மன் யான்;

தெரிகோதை யங்நல்லாய் தேறீயல் வேண்டும்
பொருகரை வாய்சூழ்ந்த பூமலி வையை
வருபுன லாடத் தவிர்ந்தேன் பெரிதென்னைச்
செய்யா மொழிவ தேவன்;

ஓஓ, புனலாடி னாயெனவுங் கேட்டேன் புனலாங்கே
நீணீர் நெறிகதுப்பு வாரும் அறலாக
மாணெழி லுண்கண் பிறழுங் கயலாகக்
கார்மலர் வேய்ந்த கமழ்பூம் பரப்பாக
நாணுச் சிறையழித்து நன்பகல் வந்தவவ்
வியாணர்ப் புதுப்புன லாடினாய் முன்மாலைப்
பாணன் புணையாகப் புக்கு;

ஆனாது, அளித்தமர் காதலோ டப்புன லாடி
வெளிப்படு கவ்வையை யானறித லஞ்சிக்
குளித்தொழுகி னாயெனவுங் கேட்டேன் குளித்தாங்கே
போர்த்த சினத்தால் புருவத் திரையிடா
ஆர்க்கு ளேகிழத்தால் நன்னீர் நடைதட்பச்
சீர்த்தக வந்த புதுப்புனல் நின்னைக்கொண்
டீர்த்துய்ப்பக் கண்டா ருளர்;

ஈர்த்தது, உரைசால் சிறப்பினின் னீருள்ளம் வாங்கப்
புரைதீர் புதுப்புனல் வெள்ளத்தி னின்னுங்
கரைகண் டதூஉ மிலை;

நிரைதொடீஇ, பொய்யாவாள் தாளைப் புனைகழற்கால்
வையைப் புதுப்புன லாடத் தவிர்ந்ததைத் [தென்னவன்
தெய்வத்தின் தேற்றித் தெளிப்பேன் பெரிதென்னைச்
செய்யா மொழிவ தெவன் ;

மெய்யதை, மல்கு மலர்வேய்ந்த மாயப் புதுப்புனல்
பல்காலு மாடிய செல்வுழி யொல்கிக்
களைஞரு மில்வழிக் காலாழ்ந்து தேரோ
டிளமண லுட்பட லோம்பு முளைநேர்
முறுவலார்க் கோர்நகை செய்து.

இது பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைவன் ஆற்றாமையே வாயிலாகச் சென்றுழி அவனைக் கண்டு நீ தாழ்த்த காரண மென்னெனப் புதுப்புனலாடித் தாழ்த்ததென்னத், தலைவி இன்ன புதுப்புனலே ஆடியதென நெருங்கிக் கூறியது.

(க - அ) **யாரைநீ........யான் :—**

(இ - ள்.) *புதியனவாகிய மலர்களை ஆராய்ந்து முகரும் வண்டு போலே நீ புதிய பரத்தையரை நுகர்தற்கு விரும்புதலின் அவரைக் கொண்டு வருதற்கு அவரிருக்கின்ற இடந்தோறும் இடந்தோறும் ஓடிச்சென்று அப்பரத்தையரைக் கொண்டு வருகையினலே எப்பொழுதும் பூட்டப்படுங் குதிரையையுடைய திண்ணிய தேர் ஆரவாரித்த தெருவுகளெல்லாம் நின் பரத்தைமை கூறிய பாட்டு உண்டாதற்குப் பொருந்தின நின் பொய்யாகிய பரத்தைமைக் குணத்தை யான் முற்காலமெல்லாம் மிகவுங் கேட்டும் அறிந்திருப்பேன் ; அதுவேயன்றி நாடோறும் வரைந்துகொள்ளுங் கல்யாணமாகிய விழாவாலுண்டாகிய ஒப்பனையை என்னை ஒழிந்தவர்களுக்குக் காட்டுதற்கு நீ வந்து இப்படி வருவையென நெஞ்சிலே தெளிந்து விட்டேன்; எம்முடைய இல்லிலே புகுதலைச் செய்வாயாகிய நீ நமக்கு ஆராந்தன்மையையுடையையென்றாள் ;*

'ஒரும்': அசை. 'கேட்டு' மென்னும் உம்மை, எச்சம். 'யாழ': அசை: 'கைப்படுத்' துதல் ஈண்டுத் தெளிதலை உணர்த்திநின்றது. புகு தருவாயென்பது 'புகுதர்வா' யெனத் திரிந்து நின்றது ; உகரம் விகாரத்தாற்றொக்க தெனினுமாம்.

(௯ - க௨) **தெரிகோதை........தெவன் :—**

(இ - ள்.) *அது கேட்ட தலைவன், தெரிந்த மாலையினையும் அழகினையுமுடைய நல்லாய்! யான் செய்யாதனவற்றைப் பெரிதாக என்னைச் சொல்வது என்னபயனை யுடைத்து ? தன்னிடத்தே சூழ்ந்த*

பூக்கள் மிக்க நீர் பொருகின்ற கரையையுடைய வையையாற்றில்* வருகின்ற நீரை யாடுதற்குத் தங்கினேன் ; அதனை நின் நெஞ்சாற் றெளிதல் வேண்டுமென்றான் ;

(௧௩) ஒஒ—

எனக், கூறிய பொய்யை வியந்து நெஞ்சோடு கூறினள்.

(௧௩ - ௧௯) புனலாடி.........புக்து :—

(இ - ள்.) அவ்விடத்தே புனலாடினை யென்றுங் கேட்டேன் ; நீ ஆடிய புனல்தான் ஒழுகும் அறல் நீண்ட தன்மையையுடைய நெறித்த மயிராக, ஆண்டுப் பிறழுங் கயல்கள் மாட்சிமைப்பட்ட அழகினையுடைய உண்கண்ணாகக், கருமை மலர்தல் பொருந்தின கமழ்கின்ற பூக்களையுடைய சோலையிடத்தே நாணுகிய அணையை முறித்துப் பலருங் காணும்படி பகற்பொழுதிலே வந்த அந்தப் புதுவருவாயையுடைய புதுப்புனலைப் பாணன் வாயிலாக ஊடல் தீர்த்து[1] மாலைக் காலத்திற்கு முன்னே சென்று ஆடினை யென்றாள் ;

மலர்தல், பரத்தற்பொருட்டு.

(௨0 - ௨௬) ஆறுது.........நளர் :—

(இ - ள்.) மேன்மேலே தலையளி செய்து அமர்ந்த காதலோடே அப்புனலை ஆடுதலால் வெளிப்படுகின்ற அலரை யான் அறிதலை அஞ்சி மறைந்து நடந்தா யென்று பிறர் சொல்லவுங் கேட்டேன்; அது பொறாமல் மெய்யை மறைத்த சினத்தோடே புருவமாகிய திரையையிட்டு நல்ல நீர்மையையுடைய நின் ஒழுக்கத்தைத் தடுக்கும்படி கனம்பட வந்த சிலம்பொலியாலே ஆரவாரிக்கும் புதிய புனல் நீ குளித்த அவ்விடத்தே நின்னைக் கைக்கொண்டு இழுத்துச் செலுத்தக் கண்டாரும் உள ரென்றாள் ;

குளித்த கடைக்குறைந்தது. குளித்தொழுக வென்று நீரிற் பிறக்குந் தொழிலுந் தோன்றநின்றது. கோபத்தாற் பல்காலும் புருவம் ஏறி முரிவதனைத் 'திரையிடா' என்றாள். 'ஒழுகினை யெனவு' மென்ற உம்மை எச்சவும்மை, பாணன் புணையாக ஆடியதேயன்றி யென நிற்றலின்.

(௨௭ - ௨௯) ஈர்த்தது.........மிலை :—

(இ - ள்.) அங்ஙனம் இழுத்த நீர் புகழமைந்த தலைமையினையுடைய நினது நீர்மையையுடைய நெஞ்சை வாங்கிக்கொள்கையினாலே குற்றமற்ற அப் புதுப் புனலினுடைய பெருக்கினின்றுங் கரையேறுதற்கு இன்னுங் கரைகண்டதுதானும் இல்லை யென்றாள் ;

'இன்னு' மென்ற உம்மை சிறப்பு, கண்டதுமென்ற உம்மை காணுமையேயன்றிக் கண்டது மில்லையென எதிர்மறை.

* சிலப். ௧௩ : ௧௭0 - ௧௭௪. (பாடம்) 1. ஊடல் தீர்ந்து.

(௩0 - ௩௩) **நிரைதொடீஇ.........தேவன் —**

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன், நிரைதொடியினையுடையாய்! தப்பாத வாட்டானையினையும்* புனைந்த கழற்காலினையுமுடைய பாண்டியனது வையையாற்றின் வந்த புதிய புனலை ஆடுதற்குத் தங்கினபடியை வார்த்தையாற் றெளிவித்துப், பின்னர்த் தெய்வத்தாற் றெளிவிப்பேன் :† நினக்கு யான் செய்யாதனவற்றை என்னைப் பெரிதாகச் சொல்லுகின்றது என்ன பயன்தருமென்றான் ;

இந்நிலத்திற்கு உரிய தெய்வம் இந்திரன்.

(௩௪ - ௩அ) **மெய்யதை.........செய்து :—**

(இ - ள்.) பெருகிய மலரைச் சூடின பொய்யையுடைய புதிய புனலைப் பலகாலும் ஆடல்வேண்டித் தேரோடே செல்லுமிடத்து முளையொத்த முறுவலையுடையார்க்கு ஒரு சிரிப்பை உண்டாக்கி நின்னைப் பிடித்துக் கரையேற விடுவாரில்லாத கால்த்தே இளமணலினுள்ளே கால்[1] நிலை தளர்ந்து கழுமி அகப்படுதலைப் பாதுகாப்பா யாகெனத்[2] தலைவி நெருங்கிக் கூறினாள் ;

இதனால், இருவருக்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது தரவும் போக்கும் ஐஞ்சீரடுக்கிய பாட்டும் இடைமிடைந்த கலிவெண்பா. (௩௩)

கூகூ

நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரையார்க்கும் அவையெடுத்
தறவினை யின்புறூஉம் அந்தண ரிருவருந்
திறம்வேறு செய்தியின் நூல்நெறி பிழையாது
குழவியைப் பார்த்துறூஉந் தாய்போ லுலகத்து
மழைசுரந் தளித்தோம்பு நல்லூழி யாவாக்கும்
பிழையாது வருதனின் செம்மையில் தரவாய்ந்த
இழையணி கோடித்திண்தே ரினமணி யானையாய் ;

அறன்நிழ லெனக்கொண்டா யாய்குடை யக்குடைப்
புறநிழற்கீழ்ப் பட்டாளோ இவளிவட் காண்டிகா
பிறைநுதல் பசப்பூரப் பெருவிதுப் புற்றாளை ;

பொய்யாமை நுவலுநின் செங்கோலச்[3] செங்கோலின்
செய்தொழிற்கீழ்ப் பட்டாளோ இவளிவட் காண்டிகா
காமநோய் கடைக்கூட்ட வாழுநாள் முனிந்தாளை ;

---

* வாட்டானை - வாட்படை. † கலி. கக : கூ - அ.

(பாடம்) 1. தான். 2. பாதுகாப்பார் யாரெனத். 3. செங்கோலைச்.

ஏமமென் றிரங்குநின் எறிமுரசம் அம்முரசின்
௧௫. ஏமத் திகந்தாளோ இவளிவட் காண்டிகா
வேய்நல மிழந்ததோள் கவின்வாட உழப்பாளை ;[1]

ஆங்கு,

நெடிதுசே ணிகந்தவை காணினுந் தானுற்ற
வடுகாட்டக் கண்காணா தற்றாக என்தோழி
௨௦. தோடிகோட்ப நீத்த கொடுமையைக்
கடிதென உணராமை கடிந்ததோ நினக்கே.

இஃது அரசன் தலைவனாயவன் தலைவியை நீக்கி இருந்ததற்குத் தலைவி புலவி நீட்டித்து ஆற்றாளாயவழி அவட்கு நிகழ்ந்த காமத்து மிகு திறத்தை அவ்வரசனை நோக்கிச் சான்றோர் கூறியது. இது பெருந்திணை.

(௧ - ௭) நறவினை.........யானையாய் :—

(இ - ள்.) கள்ளை உண்ணல் ஆகாதென்று நீக்கின தேவர்க்கும், அதனை உண்டலை நீக்காத அசுரர்க்கும் வரைதலும் வரையாமையுமாகிய அவ் விரண்டினையுங் கைக்கொண்டு அறத்தொழிலாக இன்பமுறுத்தும் வியாழமும் வெள்ளியுமாகிய குரு இருவருஞ் செய்த வழி வேறாகிய தொழில்களையுடைய அரசியலைக் கூறும் நூல் வழியைத்* தப்பாமல், குழவியைப் பார்த்து இன்புறாஉந் தாய் அதற்கு முலை சுரந்து கொடுக்குமாறுபோல, மழையானது† தன்னை வேண்டின காலத்தே பெய்து உலகை அளித்துப் பாதுகாக்கும் நல்லமுறையை எல்லார்க்குந் தப்பாது வருதலை நினது நடுவு நிலைமையாலே உலகத்திற்குத் தரும்படியாக வாய்த்த இழையணிந்த கொடியினை யுடைத்தாகிய திண்ணிய தேரினையும் மணி கட்டின‡ இனமாகிய யானையினையுமுடையாய் !

ஊழ் 'ஊழி' யெனத் திரிந்தது.

(௮ - ௧௦) அறனிழ.........புற்றனை :—

(இ - ள்.) நின் அழகிய குடையினது நிழல் அறத்தைச் செய்யுமென்று எடுத்தாய் ; அந்தக் குடையினது நிழலின் புறத்தே இவளகப்பட்டாளோ ? அதிற் பட்டவளல்லள் ; இங்ஙனம் பிறைபோலும் நுதல் பசப்புப் பரப்பப் பெரிய நடுக்கமுற்ற இவளை இவ்விடத்தே அருளிப் பாராய் ;

---

* வியாழமும் வெள்ளியுமியற்றிய அரசியல் நூல்கள் முறையே பாருகற்பத்திய சூத்திரமும் சுக்கிர நீதியுமாம்.

† புறம். ௩௫ : ௧௫ - ௧௬ : பதிற். ௧௮ : ௯ - ௧௦. ‡ இன்னா : ௧௪.

(பாடம்) 1. விழப்பாளை.

'காண்டி' யென்னும் முன்னிலை வினையோடு 'கா' வென்னும் அசைநிலையிடைச்சொல் நின்றது.

(கக - க௩) **பொய்யாமை.........முனிந்தாளை :—**

(இ - ள்.) நினது செங்கோலினுடைய[1] உயர்ந்த நடுவுநிலைமை தப்பாமையை உலகம் புகழ்ந்து கூறாநிற்கும் ; அந்தச் செங்கோலினுடைய இனிய செய்தொழிலுக்குக் கீழாகிய கொடுந்தொழிலின்கண்ணே இவள் அகப்பட்டாளோ ? அதிற்பட்டவளல்லள் ; இங்ஙனங் காமநோய் இறந்துபாட்டைச் சேர்த்துகையினாலே தான் உயிர்வாழும்நாளை வெறுத்த இவளை இவ்விடத்தே அருளிப்பாராய் ;

(கச - கரு) **ஏமமேன்.........உழப்பாளை :—**

(இ - ள்.) நின்னுடைய எறிகின்ற முரசம் இவ்வுலகத்திற்குக் காவவென்று கூறும்படியாக ஒலியாநிற்கும் ; அந்த முரசினது காவலினீன்றும் இவள் நீங்கினவளல்லள் ; இங்ஙனம் மூங்கில் தன் நலனிழத்தற்குக் காரணமான தோள் பழைய அழகு கெடும்படி வருந்துகின்ற இவளை இவ்விடத்தே அருளிப்பாராய் ;

ஓகாரங்கள் எதிர்மறை.

(கஎ) **ஆங்கு,**

அசை.

(கஅ - உக) **நெடிது.........நினக்கே :—**

(இ - ள்.) கண்[2] சேணெடிதாக நீங்கின பொருள்களைக் காணினுந் தான் தன்னிடத்தே உற்ற வடுவைப் பிறர் காட்டவுங் காணாத தன்மைத்தாக என்னுடைய தோழியினது தொடிகள் கழன்று சுழலும்படியாக நீ கைவிட்ட கொடுமையை நீ கடிதென்று உணராதிருத்தல் நினக்குச் சான்றோராற் கடியப்பட்டவற்றில்* ஒன்றோ ! அஃதின்றே யென்றான் ;

இதனைக் கைக்கிளை யாகாதெனவும், இதனைக் குறுங்கலி யென்பார்க்கு அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாருங் கூறாமையின் அப்பெயர் பொருந்தாதெனவுங் கூறி மறுக்க.

இஃது எழுடித்தரவும் மூன்றடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௯௯)

---

* குறள். ௬௫௮.

(பாடம்) 1. செங்கோலினையுடைய. 2. கண்கள்.

௱

ஈண்டுநீர் மிசைத்தோன்றி யிருள்சீக்குஞ் சுடரேபோல்
வேண்டாதார் நெஞ்சுட்க வெருவந்த கொடுமையும்
நீண்டுதோன் றுயர்குடை நிழலெனச் சேர்ந்தார்க்குக்
காண்டகு மதியென்னக் கதிர்விடு தண்மையும்
மாண்டநின் னொழுக்கத்தான் மறுவின்றி வியன்ஞாலத்
தியாண்டோருந் தொழுதேத்தும் இரங்கிசை முரசினாய் ;

ஐயந்தீர்ந் தியார்கண்ணும் அருந்தவ முதல்வன்போல்
பொய்கூறா யெனநின்னைப் புகழ்வது கெடாதோதான்
நல்கிநீ தெளித்தசொல் நசையெனத் தேறியாள்
பல்லிதழ் மலருண்கண் பனிமல்கக் காணுங்கால் ;

சுரந்தவான் பொழிந்தற்றாச்[1] சூழநின் றியாவர்க்கும்
இரந்தது நசைவாட்டா யென்பது கெடாதோதான்
கலங்கஞ ருற்றுநின் கமழ்மார்பு நசைஇயாள்
இலங்குகோ லவிர்தொடி யிறையூரக் காணுங்கால் ;

உறைவரை நிறுத்தகோல் உயிர்திறம் பெயர்ப்பான்போல்[2]
முறைசெய்தி யெனநின்னை மொழிவது கெடாதோதான்
அழிபடர் வருத்தநின் அளிவேண்டிக் கலங்கியாள்
பழிதபு வாண்முகம் பசப்பூரக் காணுங்கால் ;

ஆங்கு,

தொன்னல மிழந்தோள்நீ துணையெனப் புணர்ந்தவள்
இன்னுறல் வியன்மார்ப இனையையாற் கொடிதென
நின்னையான் கழறுதல் வேண்டுமோ
என்னோர்க ளிடும்பையுங் களைந்தீவாய் நினக்கே.

இதுவுமது.

(௧ - ௬) ஈண்டுநீர்.........முரசினாய் :—

(இ - ள்.) குற்றமற்று[3] மாட்சிமைப்பட்ட நின் ஒழுக்கத்தாலே கடலின்மீதே தோன்றி இருளைக் கெடுக்கும் ஞாயிறுபோல* இவ்வுலகத்திலுள்ள பகைவர் நெஞ்சும் அஞ்சும்படி வெருவுதல் வந்த கொடுங்

* புறம். ௫௫ : ௧௩ - ௧௬ : ௫௯ : ௬ - ௭ : பரி. ௪ : ௨௫ - ௨௬.

(பாடம்) 1. பொழிந்தற்றாற். 2. பொய்ப்பான்போன்.
3. குற்றமற்ற.

தொழிலையும், நெடிதாய்த் தோன்றுகின்ற ஏனையவற்றின் உயர்ந்த குடையைத்* தமக்கு நிழலென்று கருதிச் சேர்ந்தவர்கட்குக் காட்சி தருங் கதிரைச் சொரியும் மதியையொத்த† குளிர்ச்சியினையும், அகற்சியையுடைய உலகில் எவ்விடத்துள்ளோரும் வணங்கிப் புகழும் இரங்குகின்ற ஓசையினையுடைய முரசினையு முடையாய்!

'ஈண்டு': இவ்வுலகம். 'எத்து' மென்னும் பெயரெச்சம் முரசின்மேலன்றி அதனையுடைய மன்னவ னென்னும் பெயரோடு முடிந்தது.

(எ - ௧௦) **ஐயந்தீர்ந்........காணுங்கால்:—**

(**இ - ள்.**) அன்புற்று நீ நின்னிற் பிரியேனென்று தெளிவித்த சொல்லை இதுதான் நச்சப்படும் வார்த்தையென்று கருதித் தெளிந்தவளுடைய பல இதழையுடைய மலர்போலும் உண்கண் நீர் நிறைய நீ காணுமிடத்து அரிய தவத்தையுடைய அறம்வளர்த்த நாயனாரைப் போல‡ யாவரிடத்தும் பொய் கூறா யென ஐயமற்று உலகம் நின்னைப் புகழ்கின்ற தன்மை நினக்குக் கெடாதோதான்?

(௧௧ - ௧௪) **சுரந்தவான்.........காணுங்கால்:—**

(**இ - ள்.**) மனங் கலங்குகின்ற வருத்தத்தையுற்று நின்னுடைய கமழ்கின்ற மார்பை நச்சினவளுடைய விளங்குகின்ற கோற்றொழில் விளங்குந் தொடி இறையினின்றுங் கழல நீ காணுமிடத்து நீரைச் சுரந்த மேகம் அந்நீரைப் பொழிந்த தன்மைத்தாக நின்னைச் சூழநின்று இரந்த பொருளை நச்சுதலை யாவர்சிலர்க்குங் கெடாயென்று உலகங் கூறும் வார்த்தை நினக்குக் கெடாதோதான்?

(௧௫ - ௧௮) **உறைவரை.........காணுங்கால்:—**

(**இ - ள்.**) நெஞ்சழிகின்ற நினைவு வருத்துகையினாலே நினதருளை[1] விரும்பிக் கலங்கினவளுடைய பழித்தலறும் ஒளியினையுடைய முகம் பசப்புப் பரப்ப நீ காணுமிடத்து உயிரை உடம்பிடத்தே நின்றும் பேர்க்கும்[2] கூற்றுவனைப்போல யாவரையும் உலகத்துறையும் எல்லை தனிலே நிறுத்தின கோலாலே முறைமை செய்வையென்று உலகம் நின்னைக் கூறும் வார்த்தை நினக்குக் கெடாதோதான்?

(௧௯) **ஆங்கு:—**

அசை.

---

* புறம். ௩௧: ௩ - ௪. † சிலப். ௧: ௧ - ௩.

‡ அன்றாலின் கீழிருந்து அறமுறைத்த தட்சிணாமூர்த்தியாகிய சிவபெருமா னென்பர்.

(பாடம்) 1. நின் கருணை. 2. போக்குங்

(உ0 - உகூ) தோன்னல............நினக்கே :—

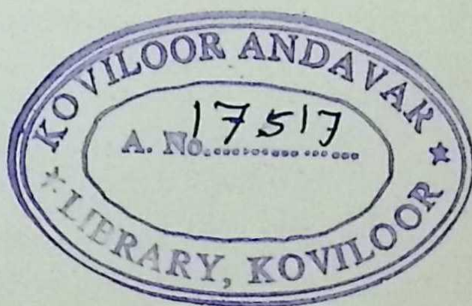
(இ - ள்.) எத்தன்மையுடையோர்களுடைய வருத்தமுங் களை கின்ற அதனால் இனிய முயக்கத்தையுடைய வியன்மார்பனே! நீ புணருந் துணையென்று கருதிப் புணர்ந்தவள் தனது இயற்கை நலத்தையும் இழந்தாள் ; நீ இத்தன்மையாய் இராநின்றாய் ; இது நினக்குக் கொடிதென்று நின்னை யான் கோபித்தல் வேண்டுமோ? நீயே அளிப்பாயாக வென்றாள்.

'இழந்தோள்'; ஆ ஓவாய் நின்றது.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஆறடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும் நான்கடியாசிரியச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கூ௫)

மருதக்கலி முற்றும்



ச. முல்லைக்கலி

கoக

தளிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பீன்று
முளிமுதற் போதுளிய முட்புறப் பிடவமுங்
களிபட்டான் நிலையேபோல் தடவுபு துடுப்பீன்று
ஞெலிபுடன் நிரைத்த ஞெகிழிதழ்க் கோடலும்
மணிபுரை யுருவின காயாவும் பிறவும்
அணிகோள மலைந்த கண்ணியர் தோகுபுடன்
மாறெதிர் கோண்டதம் மைந்துடன் நிறுமார்
சீறரு முன்பினோன் கணிச்சிபோற்* கோடுசீஇ[1]
யேறுதோழூஉப் புகுத்தனர் இயைபுட ஞெருங்கு ;

அவ்வழி, முழக்கென இடியென முன்சமத் தார்ப்ப
வழக்குமாறு கோண்டு வருபுவரு பீண்டி
நறையோடு துகளேழ நல்லவ ரணிநிற்பத்
துறையு மாலமுந் தோல்வலி மராஅமும்
முறையுளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தோழூஉ ;

மேற்பாட் டுலண்டின் நிறனோக்கும் புன்குருக்கண்
நோக்கஞ்சான் பாய்ந்த போதுவனைச் சாக்குத்திக்
கோட்டிடைக் கோண்டு குலைப்பதன் தோற்றங்காண்
அஞ்சீ ரசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியான்
நேஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவண்தன்
வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம் ;

சுடர்விரிந் தன்ன சுரிநேற்றிக் காரி
விடரியங் கண்ணிப் போதுவனைச் சாடிக்
குடர்சோரியக் குத்திக் குலைப்பதன் தோற்றங்காண்
படரணி யந்திப் பசுங்கட் கடவுள்

---

* *கணிச்சி - மழுவின் வேறுயதொரு படை.*

(பாடம்) 1. கோடேசி.

இடரிய ஏற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டுக்
குடர்கூளிக் கார்த்துவான் போன்ம் ;

செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக்
கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி
நுதிநுனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் தோற்றங்காண்
ஆரிரு ளென்னு னருங்கங்குல் வந்துதன்
தாளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றானைத்
தோளிற் றிருகுவான் போன்ம் ;

எனவாங்கு,

அணிமாலைக் கேள்வன் தரூஉமா ராயர்[1]
மணிமாலை யூதுங் குழல் ;

கடாஅக் களிற்றினுங் கண்ணஞ்சா ஏற்றை
விடாஅதுநீ கொள்குவையாயிற் படாஅகை
யீன்றன ஆயமகள் தோள் ;

பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்
சுவன்மிசைக் கோலசைத்த கையன் அயலது
கொல்லேறு சாட இருந்தார்க்கெம் பல்லிருங்
கூந்த லணைகொடுப்பேம் யாம் ;

கோளாள ரென்னொப்பா ரில்லென நம்மானுள்
தாளாண்மை கூறும் பொதுவன் நமக்கொருநாள்
கோளாள னாகாமை யில்லை அவற்கண்டு
வேளாண்மை செய்தன கண் ;

ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின ஆயரும் புண்கூர்ந்தார்
நாறிருங் கூந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரும்
முல்லையந் தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரொ
டெல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு.

இஃது "ஆயர் வேட்டுவ ராடூஉத் திணைப்பெய, ராவயின் வரூஉங் கிழவரு முளரே"* என்னுஞ் சூத்திரத்தில் "திணைநிலைப் பெயராகிய கிழவருங் கிழத்தியரும் உளர்" என்னும்விதியாற் கொண்ட அத்தலைவிக்கு அவள் தோழி ஆயர் ஏறு தழுவுகின்றமை காட்டி

* தொல். பொருள் : ௨௧.

(பாடம்) 1. ராயன்.

அவள் அது கண்டு வருந்தாமல் ஆண்டுப் பெற்ற நன்னமித்தங் கூறித் தெளிவித்து, அதனை அவ்விதியாற் கொண்ட தலைவற்குங் கூறி, மீட்டும் அத்தலைவிக்குத் தஞ் சுற்றத்தார் கூறியிருக்குங் கூற்றினையுங் கூறித், தலைவனும் இன்னும் ஒருஞான்று ஏறுதழுவி நம்மை வரைந்து கொள்வனென்று ஆற்றுவித்தது.

(க - கூ) தளிபெறு.........ஹெருங்கு :—

(இ - ள்.) மழையைப் பெறுகின்ற குளிர்ந்த நிலத்தே நின்ற கார் காலத்து முற்பட்ட மழைக்கு அரும்பீனுநின்று முன்பு உலர்ந்த முதலிடத்தே தழைத்த முள்ளைப் புறத்தேயுடைய பிடவம்பூவும்,* கள்ளுண்டு களித்தலுற்றவன் நிலைமைபோல அசைந்து† வளைந்து[1] துடுப்புப் போலும்‡ முகையை முன்னர் ஈன்று, பின்னர்த் தீயைக் கடைந்து, அதிற் பிறந்த நெருப்பைச் சேர நிரைத்தாற்போன்ற அலர்ந்த இதழினையுடைய செங்காந்தட்பூவும், நீலமணியை யொக்கும் நிறத்தினை யுடையவாகிய காயாம் பூக்களும், பிறவும் அழகு கொள்ளும்படி சூடிய கண்ணியை யுடையவர் சேரத் தொக்கு ஏறுதழுவுவாரோடே மாறுபடுதலை ஏறட்டுக்கொண்ட தம் மைந்தினைச் சேர நிறுத்துதற்கு மகட்கொடை நேர்ந்த ஆயர் சேரக் கூடிப், பிறராற் சீறுதற்கரிய வலியினையுடைய இறைவனுடைய குந்தாலிப் படைபோலே கூரிதாகக் கொம்புகளைச் சீவி, ஏறுகளைச் சேரத் தொழுவிடத்தே புகுதவிட்டார் ;

தண்புலத்து நின்ற பிடவுங் காந்தளுங் காயாவும் பிறவுமென்க. இவை முதற்பொருட்கேற்ற அடையடுத்து நின்ற ஆகுபெயர். 'ஈன்' றென்பது நிகழ்காலமுணர்த்துஞ் செய்தெனெச்சம். ஞெகிழியுடனென்னுது 'ஞெலிபுட'னென எச்சமாகச் கூறுதலின் இவ்வாறு பொருள் கூறினும் "ஞெலிகோற் கொண்ட பெருவிறன் ஞெகிழி"§ என்பதனானும் இது வினைச்சொல்லாம்.

(க௦ - கச) அவ்வழி.........தோழூஉ :—

(இ - ள்.) அவ்விடத்து ஏறுகளைத் தழுவிப் போக்கும்படியை உட்கொண்டு வந்து வந்து திரண்டு மழைமுழக்கென்ன இடியென்ன நடுவான நிலத்தின்[2] முன்னே ஆரவாரமெழப் புகையொடு துகள்எழ ஏறுதழுவினுர்க்குக் கொடுத்தற்கு நல்ல மகளிர் திரண்டு நிற்ப நீர்த்துறையிலும் ஆலமரத்தின் கீழும் பழைய வலியினையுடைய மாமரத்தின் கீழும் உறையுந் தெய்வங்கட்குச் செய்யும் முறைமைகளைப் பரவித் தொழுவிலே பாய்ந்தார் ;

---

* பிடாவென்பது முட்காலையுடையதொரு புதல்; நீண்ட காம்போடு கூடிய வெண்ணிறப்பூக் குலையாகப் பூப்பது. † பெரும்பாண். கசக-கசகூ: மணி. எ:எக-எஉ. ‡ மலை, ௩௩கூ. § பெரும்பாண். கஎஅ.

(பாடம்) 1. வளைந்த. 2. நடுவானிலத்தின்.

"வளிவழக் கறுத்த வங்கம்"* என்றாற்போல வழக்குப் போக்கு தன்மேல் நின்றது. 'இடி': ஏற்றின் இடிப்பிற்கு உவமம். அவர் பாய்ந்த அளவிலே தோழி தலைவியை அழைத்துக் காட்டுகின்றாளாக மேற் கூறுக.

(கரு - உ0) மேற்பாட்.........போன்ம் :—

(இ - ள்.) உயர்ந்த கொம்பிடத்தே வைத்த உலண்டினது† நிறத்தை யொக்கும் புல்லிய நிறத்தைத் தன்னிடத்தேயுடைய எருத்தினது நோக்கை அஞ்சானாய் அதின்மேலே பாய்ந்த இடையனைச் சாவக்குத்திக் கொம்பிடத்தே எடுத்துக்கொண்டு உடலைக் குலைக்கின்ற தனுடைய தோற்றரவைக்காணாய்; அழகிய தலைமையினையுடைய மனமசைந்த இயல்பினை யுடையளாகிய துரோபதையது தூய்ய கூந்தலிலே கையை நீட்டிய துச்சாதனனுடைய நெஞ்சைப் பிளந்து போகட்டுப் பகைவர் நடுவே தான்சொன்ன வஞ்சினத்தை வாய்க்கச் செய்த வீமசேனனைப் போலும்;

போலும் 'போன்' மெனத் திரிந்தது. "னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்"‡ என்பதனான் மகரங் கான்மாத்திரையாய் நின்றது "புன் குருக்கண்": ஆகுபெயர். 'சாவக்குத்தி' யென்பது "சாவ வென்னுஞ் செயவெனச்சத், திறுதி வகரங் கெடுதலு முரித்தே"§ என்பதனால் வகரங்கெட்டது.

(உக - உசு) சுடர்விரீ.........போன்ம் :—

(இ - ள்.) மதி விரிந்தாற் போன்ற சுட்டியை நெற்றியிலே யுடைய கரிய எருது முழைஞ்சினையுடைய மலையிற் பூவாற் செய்த அழகையுடைய கண்ணியையுடைய பொதுவனைத் துகைத்துக் குடர் சரியும்படி குத்திக் கோட்டிடைக்கொண்டு குலைப்பதனுடைய தோற்றரவைக் காணாய்; பல்லுயிரும் வருத்தத்தை அணிகின்ற ஊழி முடிவிலே பசிய நிறத்தைத்$ தன் பாகத்தேயுடைய உருத்திரன் வருத்தத்தைச் செய்த ஏறுகிய எருமையை யேறுகின்ற கூற்றுவனுடைய நெஞ்சைப் பிளந்துபோகட்டு அவன் குடரைக் கூளிக்கிட்டு அவற்றின் வயிற்றை நிறைவிக்கின்றவனைப் போலும்;

'எருமை' ஆகுபெயராய்க் கூற்றுவனை உணர்த்திற்று.

(உஎ - ௩௨) சேவிமறை.........போன்ம் :—

(இ - ள்.) செவி மறுவாயிருக்கின்ற விளங்கும் நுண்ணிய சிவந்த பொறிகளையுடைய ஆயர் நேர்ந்துவிட்ட வெள்ளை எருத்தினது கோபத்தை அஞ்சானாய் அதன்மேலே பாய்ந்த பொதுவனை நுதியைத்

---

* புறம். உசுஅ. க. † உலண்டு - பட்டுப்பூச்சி யென்பர்.

‡ தொல். எழுத்து: ருஉ; § தொல். எழுத்து: உ0சு.

$ பசிய நிறம், உமையை யுணர்த்திற்று.

துகைத்து முனையினையுடைய கோட்டாலெடுத்துக் குலைப்பதனுடைய தோற்றரவைக் காணாய்; வருதற்கரிய கங்குலிலே அரிய இருளென்று கருதானாய் வந்து துரோணாசாரியனைக் கொன்ற சிகண்டியைத்* தன் முயற்சியாலே வென்று கொன்று தன் தோளால், தலையைத்திருகும் அச்சுவத்தாமாவைப் போலும்;

நேர்வெள்ளை யென்க. நுதி யென்றது முனை; எனவே, தலை யென்பது தோன்றிற்று, "நுதிக்கோலஞ்செய்து"† என்றாற்போல.

(௩௩) எனவாங்கு :—

அசை.

இங்ஙனந் தோழி காட்டக் கண்டு நங் கணவற்கும் இங்ஙனமாகுமோ வென்று அஞ்சின தலைவியது அச்சத்தை ஆண்டுப்பெற்ற நன்னிமித்தங் கண்டு தோழி போக்குவாளாக மேற்கூறுகின்றாள்.

(௩௪ - ௩௫) அணிமாலை.........குழல் :—

(இ - ள்.) ஆயர் ஈண்டு ஊதுகின்ற குழல்‡ நீலமணிபோலுங் காயாம் பூவாற் செய்த மாலையினை அணியும் இயல்பினையுடைய கேள் வனை நமக்குத் தருதற்கு நன்னிமித்தமாக இசைத்ததுகாண்; நீ அஞ்சாதேகொள்ளென்றாள்;

அது மங்கலமான பண்ணைத் தருதலின் நிமித்தமாயிற்று.

(௩௬ - ௩௮) கடாஅக்.........தோள் :—

(இ - ள்.) தோழி தலைவனிடத்தே சென்று ஆண்டுச்செய்த நிமித் தத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கில் மதத்தையுடைய களிற்றினுங் காட்டிற் றறுகண்மையையுடைய ஏற்றை நீகைகெகிழவிடாது கொள்வை; இப் பொழுது இவ்வாயமகள் தோள் ஏனை[1] மகளிர் தோள்களிற் காட்டில் வெற்றிக்கொடியை உண்டாக்கினவா மென்றாள்;

(௩௯ - ௪௨) பகலிடக்.........யாம் :—

(இ - ள்.) பின்னர்த் தலைவியிடத்தே வந்து எம்முடைய பலவான கரிய கூந்தலினையுடையவளை யாங் கூடுதற்குக் கொடுப்பேம்; கொல் லேற்றைச் சாடுதற்குச் சமைந்திருந்தவர்களுக்கென்று நமர் கூறி,[2] கூற்றுந் தலைவனை யொழிந்த பகற்பொழுதிலே அலர்ந்த கண்ணியை யுடையவன் வருத்தத்தையுடைத்தாகிய குழலினை யுடையவன் சுவலின் மேலே கோலை வைத்த கையை யுடையவனாகிய வினைவல பாங்கி னோர்க்கு அயலதா யிருக்குங்கா ணென்றாள்;

---

* துரோணரைக் கொன்றவன் திட்டத்துய்மனும், வீடுமனைக் கொன்றவன் சிகண்டியு மென்பது பாரதம். † கோவையார்-உ௬0. ‡ குறள் - கஉஉஅ.

(பாடம்) 1. வீர. 2. கூடிக் கூறி.

'அயல' தென்றது ஏறுதழுவுதற் கரிதென்னும்பொருட்டு. இம் மூன்று பெயரும் ஏறு தழுவினவர்களை நோக்கிக் கூறிற்று.

(௩௩ - ௩௬) கோளாள.........கண் :—

(இ - ள்.) யான் முற்கூறிய நிமித்தமேயன்றித் தலைவனைக் கண்டு என் கண்கள் உபகாரத்தைச் செய்கையினாலே ஏறுகொள்ளவல்லார் என்னையொப்பார் பிறரில்லையென்று நம்முடைய பசுத்திரளிலே நின்று தனது தாளாண்மையைக்கூறுந் தலைவன் பின்பு ஒருநாளிலேயாயினும் ஏறுதழுவி நம்மைத் தனக்குக் கேளாக ஆளுந் தன்மையை யுடைய னாகாமை இல்லை யென்றாள் :

'தாளாண்மை': முயற்சி; ஆண்டுப் பொதுவன்தன்மை. 'நமக்கு': உருபுமயக்கம். கண் வேளாண்மை செய்தலாவது, இடக்கண் துடித்தல். வலக்கண் துடிக்கலாதிருத்தலும்[1] நன்னிமித்தமாதலிற் செய்தன வெனப் பன்மையாற் கூறினாள்.[2]

(௩௭ - ௪௦) ஆங்கு.........கொண்டு:—

(இ - ள்.) அவ்விடத்தில் ஏறுகளும் வருந்தின; இடையரும் புண் மிக்காரென்று எல்லாம் விலக்குகையினாலே தம்மைக் கொள்ளுதற்கு நின்ற பொதுவரோடே தாம் புணர்தற்கு வேண்டும் நிமித்தங்களைப் பெற்று நாறுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய பொதுமகளிரெல்லாரும் முல்லையையுடைய குளிர்ந்த பொழிலிடத்தே விளையாடுதற்குப் புக்கார்; நாமும் பொழிலிடத்தே விளையாடுதற்குப் போதுவாயாக வென்றாள்.

அச்சூத்திரத்துட் பொதுவனென்னும் பெயர் முதலியனவும் அச் சாதியிற் றலைவற்கு வருதலுங் கொண்டவா றுணர்க. "புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தி னல்ல, தகத்திணை மருங்கி னளவுத லிலவே"* என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கைக்கிளை பெருந்திணைக்குந் தலைவருந் தலைவி யரும் பலராய் வருவ ரென்றலின், இதன் கரிதகத்துத் தலைவருந் தலைவியரும் பலராகக் கூறினார். இது சிறப்பில்லா ஆசுரமாகிய கைக் கிளை.

இதனாற் றலைவிக்கு நினைதல்[3] பிறந்தது.

இது கொச்சகம் இரண்டும் வந்தமையிற் கலிவெண்பாவின் வேறு பட்டு வந்த கொச்சகக்கலி. (௧)

௧௦௨

கண்ணக னிருவிசும்பிற் கதழ்பெயல் கலந்தேற்ற
தண்ணறும் பிடவமுந் தவழ்கொடித் தளவமும்
வண்ணவண் டோன்றியும் வயங்கிணர்க் கோன்றையும்

* தொல். பொருள் : ௫௫.

(பாடம்) 1. துடித்தலாயிருத்தலும். 2. கூறினார். 3. நினைத்தல்.

அன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத்
தழையுங் கோதையு மிழையு மென்றிவை
தைஇனர் மகிழ்ந்து திளைஇ விளையாடும்
மடமொழி யாயத் தவரு ளிவள்யார்
உடம்போ டென்னுயிர் புக்கவ ளின்று ;

ஓஒ இவள், பொருபுகல் நல்லேறு கொள்பவ ரல்லால்
திருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா
எல்லாருங் கேட்ப அறைந்தறைந் தெப்பொழுதுஞ்
சொல்லாற் றரப்பட் டவள் ;

சொல்லுக, பாணியே மென்று ரறைகென்றார் பாரித்தார்
மாணிழை யாறுகச் சாறு ;

சாற்றுள், பெடையன்னார் கண்பூத்து நோக்கும்வா யெல்லாம்
மிடைபெறின் ஏராத் தகைத்து ;

தகைவகை மிசைமிசைப் பாயியர்[1] ஆர்த்துடன்
எதிரெதிர் சென்றார் பலர் ;

கொலைமலி சிலைசெறி செயிரயர் சினஞ்சிறந்[2]
துருத்தெழுந் தோடின்று மேல் ;

எழுந்தது துகள்
ஏற்றனர் மார்பு
கவிழ்ந்தன மருப்புக்
கலங்கினர் பலர்

அவருள், மலர்மலி புகலெழ அலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர் தோள்பிணைஇ
யெருத்தோ டிமிலிடைத் தோன்றினன் தோன்றி
வருத்தினான் மன்றவவ் வேறு ;

ஏறெவ்வங்[3] காணா எழுந்தா ரெவன்கொலோ
ஏறுடை நல்லார் பகை ;

மடவரே நல்லாயர் மக்கள் நெருநல்
அடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் கண்டுமற் றின்றும்
உடலேறு கோட்சாற்று வார் ;

(பாடம்) 1. பாயப்பா. 2. செயிர்சினஞ்செறிந். 3. ஏற்றெவ்வங்.

ஆங்கினித்,

தணணுமைப் பாணி தளரா தெழுஉக
பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுள் தேண்கண்ணித்
திண்டோள் திறலொளி மாயப்போர் மாமேனி
அந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த
முறுவலாள் மேன்றோள்பா ராட்டிச் சிறுகுடி
மன்றம் பரந்த துரை.

இஃது ஆயன் தலைவனாய் ஏறு தழுவினமை சுற்றத்தார் கண்டு நின்று கூறியது.

(க - அ) கண்ணக.........வின்று :—

(இ - ள்.) இடமகன்ற பெரிய விசும்பிலே விரைந்து வருகின்ற மழை தன்னிடத்தே கலக்கையினாலே அதனை ஏற்றுநின்ற தண்ணிய நறிய பிடவமும் படர்கின்ற கொடியினையுடைய முல்லையும் நிறத்தினையுடைய வளவிய தோன்றியும் விளங்குகின்ற கொத்தினையுடைய கொன்றையும் இவைபோல்வன பிறவும் பூத்த பல மலர்கள் நெருங்கும்படி தழையுங் கோதையும் இழையுமென்று சொல்லுகின்ற இவற்றைக் கட்டினராய் அணிந்து மகிழ்ந்து திளைத்து விளையாடும், மடப்பத்தை யுடைத்தாகிய[1] மொழியினையுடைய, ஆயத்தாருள்ளே இன்று உடம்போடே என் உயிர்க்குள்ளே புக்கவளாகிய இவள் யார்தான் என்றான் தலைவன்;

'இழை' பூண் வடிவாகக் கட்டினது.

(கூ - கஉ) ஓஒ இவள்.........டவள்

(இ - ள்.) அது கேட்ட பாங்கன், ஓஒ வென வியந்து, இவள் பொருகின்ற புகற்சியையுடைய[2] நல்ல ஏற்றைத் தழுவுமவரல்லது அழகினையுடைய மாந்தளிர்போலும் நிறத்தையுடைய மெய்யைச் சேராரென்று* எல்லாருங் கேட்டிருப்ப இது காரியமாகப் பலகாலுஞ் சாற்றிச் சாற்றி எப்பொழுதுஞ் சொல்லிய சொல்லாலே அடிப்படக் கொண்டுவரப் பட்டவளென்றான்;

(கங) சொல்லுக :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவன், அச்சுற்றத்தை நோக்கி இவன் ஏறு தழுவி இவளைக் கொள்வனென்று அவர்க்குக் கூறுக வென்றான்;

(கங -கச) பாணியே.........சாறு :—

(இ - ள்.) அவரும் ஆண்டுச் சென்று தழுவுதற்கு யாங்கள் தாழ்த்திரே மென்றார்; அது கேட்டு அவள் சுற்றத்தார் மாட்சிமைப்பட்ட

---

* கலி, க0க : சுஉ - சுங.

(பாடம்) 1. வடிவத்தை வுடைத்தாகிய. 2. புகழ்ச்சியையுடைய

இழையினையுடையாள் வழியாக நிகழ்த்தும் ஏறுவிடுகின்ற விழவைப் பரக்கச் செலுத்தி இவனையன்றி மற்றும் ஏறு தழுவுவார் உளராயினும் வருகவென்று பறை யறைக வென்றார்;

(கரு - கசு) **சாற்றுள் ....தகைத்து :—**

(இ - ள்.) இந்த விழவினைப் பெடையை யொப்பார் தங் கண்கள் பொலிவு பெற்று இவ்வழகைப் பார்க்குமிடமெல்லாம் நின்று பார்க்கும் பரணைப் பெறுவார்களாகில் அது தகைமையை யுடைத் தென்றார்;

இதற்குமுன் உள்ளனவும் மேல் வருகின்றனவுங் கண்ட சுற்றத் தார் கூறியதாகப் பொருளுரைக்க.

(கள - கஅ) **தகைவகை.........பலர் :—**

(இ - ள்.) அழகினை யுடைத்தாகிய வகுப்பையுடைய அவ்வேறு களின்மேலே பாய்கைக்குச் சேர ஆர்ப்பரித்து ஏறுகளினெதிரே யெதிரே பலருஞ் சென்றார்;

(கக - உ0) **கொலைமலி.........மேல் :**

(இ - ள்.) அப்பொழுது அவ்வேறுகள் கொலைத் தொழின் மிக்க[1] சிலை செறிந்த குற்றத்தைச் செய்யுஞ் சினமிக்கு வெவ்விதா யெழுந்து அவர்மேலே ஓடிற்று;

(உக) **எழுந்தது துகள் :—**

(இ - ள்.) அப்பொழுது துகள் எழுந்தது;

(உஉ - உச) **ஏற்றனர்.........பலர் :—**

(இ - ள்.) அவர்களும் மார்புகளை எதிரே கொடுத்தார்; அவற் றின் கொம்புகளுங் கவிழ்ந்து குத்தின; அதனால் தழுவினவர்கள் பல ருங் கலங்கிப்போனார்;

முன்னர்ப் பலரும் வருகவென்று சாற்றுதலிற் பல ஏறுகளும் விடப் பலருந் தழுவித் தோற்றா ரென்றார்.

(உரு - உள) **அவருள்.........வேறு :—**

(இ - ள்.) அங்ஙனம் ஏறு தழுவ வந்தவர்களுட் பாத்தல்[2] மிக்க விருப்பம் எழுதலாலே பூமலிந்த நீல மணியை யொக்கும் நிறத்தை யுடைய நெடிய தோள்களாலே ஏற்றின் கழுத்தை இறுகத் தழுவிக் கழுத்தோடே கூடக் கிடக்கின்ற குட்டேற்றிடத்தே* தோன்றினான்; அங்ஙனந் தோன்றிப் பின்னர் அறுதியாக அவ் வேற்றை வருத்தினா னென்றார்;

---

* குட்டேறு - இமில்.

(பாடம்) 1. கொலைத் தொழின்மிகச். 2. பார்த்தல்.

(௨அ-௨௯) ஏறெவ்வம்........பகை :—

(இ-ள்.) ஏற்றையுடைய நல்லவர்கள் தங்கள் ஏற்றுடைய வருத்தத்தைக் கண்டு எழுந்திருந்தார்; அவன் தழுவினவாற்றிற்கு மகிழ்வதன்றிப் பகையாதல் என்னபயன் தருமென்றார்;

'கொல்'லும்' 'ஓ'வும் அசை.

(௩0-௩௨) மடவரே........வார் :—

(இ-ள்.) முன்னை நாளிலே கொல்லுதலுடைய ஏற்றின் கழுத்திலே தங்கினவர்களைக் கண்டுவைத்தும் இன்றும்[1] உடலுகின்ற ஏற்றைத் தழுவச்[2] சாற்றுவாராகிய நல்ல ஆயர்[3] மக்கள் அறியாதவர்களே யென்றார்;

(௩௩-௩௯) ஆங்கினித்........துரை :—

(இ-ள்.) இப்பொழுது அவ்விடத்துச் சிறுகுடியின் மன்றத்தில் ஆடுகின்ற பண்ணமைந்த இனிய தாளத்தையுடைய குரவைக் கூத்தினுள்ளே விளங்கிய கண்ணியையுந் திண்ணிய தோளினையுந் திறலினது விளக்கத்தினையும் மாயத்தையுடைய போர்த்தொழிலினையுங் கரிய மேனியினையும் அழகிய துவர் ஊட்டின ஆடையினையுமுடைய பொதுவன் தோளையும் ஆராய்ந்த முறுவலாளுடைய மென்றோளையுங் கொண்டாடி ஏறு தழுவின புகழ் பரந்தது, இனி[4] மணஞ் செய்தற்குத் தண்ணுமையில் தாளந் தளராமல் எழுப்புவார்களாக வெனக் கண்ட சுற்றத்தார் கூறினர்.

பொதுவன் தோளிற்கு அவள் தோள் நிகர் ஒக்குமென்று பாராட்டி, இனிப் பொதுவனோடே மென்றோளையுடைய முறுவலாளையும் பாராட்டி யென்றலும் ஒன்று. இதுவுஞ் சிறப்பில்லா ஆசுரமாகிய கைக்கிளை. "பாங்க னிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப"* என்றதனுன் ஆசுரத்திற்கும் பாங்கி நிமித்தமாயினுள்.

இதனுல், இருவருக்கும் நினைதல்[5] பிறந்தது.

இஃது "ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினு, மூவகை யடியு முன்னுத லிலவே"† என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கொண்ட நாற்சீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த 'தகைவகை மிசைமிசை', 'கொலைமலி சிலைநெறி' என்னும் வெண்பாக்களும், "மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர்தோள் பிணைஇ" என அறுசீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த வெண்பாவும், இருசீர்ச் சின்னமும் பெற்றுக் கலிவெண்பா வுறுப்பில் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக்கலி. (௨)

---

* தொல். பொருள் : ௧0௪. † தொல். பொருள் : ௩௭௧.

(பாடம்) 1. மீண்டும். 2. தழுவிச். 3. நல்லவர் யாம். 4. இனிய. 5. நினைத்தல்.

௧௦௩

மெல்லிணர்க் கொன்றையும் மென்மலர்க் காயாவும்
புல்லிலை வெட்சியும் பிடவுந் தளவுங்
குல்லையுங் குருந்துங் கோடலும் பாங்கருங்
கல்லவுங் கடத்தவுங் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்
பல்லான் பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்மார்
முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
பல்லர் பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த
சொல்லர் சுடருங் கனங்குழைக் காதினர்
நல்லவர் கொண்டார் மிடை ;

அவர்மிடைகொள ;

மணிவரை மருங்கின் அருவி போல
அணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியும்
மீன்பூத் தவிர்வரும் அந்திவான் விசும்புபோல்
வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையுங்
கொலைவன் சூடிய குழவித் திங்கள்போல்
வளையுபு[1] மலிந்த கோடணி சேயும்
பொருமுரண் முன்பிற் புகலேறு பலபெய்து
அரிமாவும் புரிமாவுங் களிறுங் கராமும்
பெருமலை விடரகத் தொருங்குடன் குழீஇப்
படுமழை யாடும் வரையகம் போலுங்
கொடிநறை சூழ்ந்த தொழூஉ ;

தொழுவினுள், புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைப்
தெரிபு தெரிபு குத்தின ஏறு ;

ஏற்றின், அரிபரி பறுப்பன சுற்றி
எரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்கண்
உருவ மாலை போலக்
குருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன ;

கோட்டோடு[2] சுற்றிக் குடர்வலந்த ஏற்றின்முன்
ஆடிநின் றக்குடர் வாங்குவான் பீடுகாண்

(பாடம்) 1. வளைபு. 2. கோடொடு.

சென்னூற் கழியொருவன் கைப்பற்ற அந்நூலை
முன்னூலாக் கொள்வானும் போன்ம் ;

இகுளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
கோட்டினத் தாயர்[1] மகனன்றே மீட்டோரான்[2]
போர்புக லேற்றுப் பிணரெருத்தில் தத்துபு
தார்போல் தழீஇ யவன் ;

இகுளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
கோவினத் தாயர்[3] மகனேன்றே ஓவான்
மழையேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி
ஊர்வான்போல் தோன்று மவன் ;

தோழீஇ,[4] காற்றுப்போல் வந்த கதழ்விடைக் காரியை
ஊற்றுக் களத்தே யடங்கக்கொண் டட்டதன்
மேற்றோன்றி நின்ற பொதுவன் தகைகண்டை
யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டுச்
சீற்றமோ டாருயிர் கொண்டஞான் றின்னன்கொல்
கூற்றென வுட்கிற்றென் நெஞ்சு ;

இகுளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
புல்லினத் தாயர் மகனேன்றே புள்ளி
வெறுத்த வயவெள்ளேற் றம்புடைத் திங்கள்
மறுப்போர் பொருந்தி யவன் ;

ஓவா வேகமோ டுருத்துத்தன் மேற்சென்ற
சேஎச் செவிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்
காயாம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன் றகைகண்டை
மேவார் விடுத்தந்த கூந்தற் குதிரையை
வாய்பகுத் திட்டுப் புடைத்தஞான் றின்னன்கொல்
மாயோனென் றுட்கிற்றென் நெஞ்சு ;

ஆங்கு, இரும்புலித் தொழுதியும் பெருங்களிற் றினமும்
மாறுமா றுழக்கியாங் குழக்கிப் பொதுவரும்
ஏறுகொண் டொருங்குதொழூஉ விட்டனர் விட்டாங்கே
மயிலெருத் துறழணி மணிநிலத்துப் பிறழப்
பயிலிதழ் மலருண்கண்

(பாடம்) 1. *தாய.* 2. *விட்டொரான்.* 3. *தாய.* 4. *தொழிலிஇ.*

மாதர் மகளிரும் மைந்தரு மைந்துற்றுத்
தாதெரு மன்றத் தயவர் தழூஉ ;

கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வானை மறுமையும்
புல்லாளே ஆய மகள் ;

அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர்துறந்து
நைவாரா ஆயமகள் தோள் ;

வளியா அறியா உயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்சும் நெஞ்சினார் தோய்தற்
கெளியவோ ஆயமகள் தோள் ;

விலைவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புகின் ;

ஆங்கு,

குரவை தழீஇயாம் மரபுளி பாடித்
தேயா விழுப்புகழ்த் தெய்வம் பரவுதும்
மாசில்வான் முந்நீர்ப் பரந்த தொன்னிலம்
ஆளுங் கிழமையொடு புணர்ந்த
எங்கோ வாழியரிம் மலர்தலை யுலகே.

இஃது ஆயர் ஏறு தழுவி நின்றமையைத் தோழி தலைவிக்குத் தனித் தனியே காட்டிப் பின்னர் அவர் ஏறு தழுவிவிட்டுக் குரவையாடு கின்றமையுங் கூறி ஆண்டு யாமுஞ் சென்று நின்னை ஏறு தழுவிக் கோடற்கு நிற்கின்ற தலைவன் கேட்டு ஏறு தழுவிக் கொள்ளுமாறு நமக்குச் சுற்றத்தார் கூறிக் கிடக்கின்ற முறைமையைப் பாட்டிலே தோன்றப் பாடிக் குரவை யாடி வழுதி வாழ்க வென்று தெய்வம் பராவுதும்; நீயும் அங்ஙனம் பாடுதற்குப் போதுவாயாக வெனக் கூறியது.

(௧ - ௬) மெல்லிணர்க்..........மிடை :—

(இ - ள்.) பல பசுவையுடைய பொதுவர் கல்லிடத்தனவுங் காட்டிடத்தனவுமாகிய மெல்லிய கொத்தினையுடைய கொன்றைப்பூவாலும் மெல்லிய மலரையுடைய காயாம்பூவாலும் புல்லிய இலையையுடைய வெட்சிப்பூவாலும் பிடவம்பூவாலும் முல்லைப்பூவாலும் கஞ்சங்குல்லைப் பூவாலும் குருந்தம்பூவாலுங் கோடற்பூவாலும் பாங்கர்ப்பூவாலுஞ் செய்த கமழுங் கண்ணியைச் சூடினராய் விரைந்த ஏற்றைத் தழுவுதலைக்

காணவேண்டி முல்லை முகையும் பீலி முருந்தும்* நிரைத்தா லொத்த பல்லினையுடையராய்ப் பெரிய குளிர்ச்சியை யுடைத்தாகிய கண்ணினை யுடையராய் மடப்பம் பொருந்தின சொல்லினை யுடையராய் விளங்கும் பொன்னாற் செய்த மகரக்குழையை யணிந்த காதினராய் ஆயர் மகளிர் வந்து பரணைக் கைக்கொண்டார்;

'மிடை': பரண்.

(௧0 - ௨௧) அவர்மிடைகோள.......... தொழூஉ:—

(இ - ள்.) அவர் தத்தம் மிடையைக் கைக்கொள்ள ஆயர் மணிகளையுடைய மலையிடத்தினின்றும் வீழ்கின்ற அருவிகள்போல அழகினது எல்லையைப் போக்கின வெள்ளிய கால்களையுடைய காரியாகிய ஏற்றினையும் மீன் பொலிவு பெற்று விளங்குதல் வரும் அந்திக்காலத்து மேகத்தையுடைய சிவந்த ஆகாயம்போலே அழகிய ஒளிபரந்த புள்ளிகள் வெள்ளையாயிருக்கின்ற சிவந்த ஏற்றையுங் கொலைத்தொழிலை யுடைய இறைவன் சூடிய இளையதாகிய திங்களைப்போல வளைந்து நிறைந்த கொம்பை அணிந்த சிவந்த ஏற்றையும் பொருகின்ற மாறுபாட்டினையும் வலியினையுமுடைய கொண்டாடுகின்ற பிற ஏறுகள் பலவற்றையுந் தொழுவினுள்ளே விடுகையினாலே ஒழுங்குபட்ட புகை சூழ்ந்த அத்தொழு, சிங்கமாகிய மாவுங் குதிரையாகிய மாவுங் களிறுகளும் முதலையிலொரு சாதியாகிய கராமும்† பெரிய மலையின் முழையிடத்திலே சேரத் திரளப்பட்டுப் பெய்கின்ற மழை ஒழுங்கு திரியும் மலையிடத்தை யொக்கும்;

(௨௨ - ௨௩) தொழூவினுள்..........வேறு:—

(இ - ள்.) அத் தொழுவினுள்ளே அவ் வேறுகளைத் தழுவுதற்கு விரும்பி விரும்பிக் குதித்த பொதுவரைத் தெரிந்து தெரிந்து அவ் வேறுகள் குத்தின;

(௨௪ - ௨௭) ஏற்றின்...........வலந்தன:—

(இ - ள்.) அவை குத்தின பொழுது, எரி சுற்றி விளங்குகின்ற கணிச்சிப் படையையுடைய இறைவன் சூடிய பிறையிடத்துக் கிடந்த சிவந்த நிறத்தையுடைய மாலைபோலப் பகையான ஏறுகளை விரும்பிப் போக்குவனவாகிய ஏற்றினங்களின் குருதி தோய்ந்த கொம்புகளுடனே குடர்கள் சுற்றிப் பிணித்தன;

(௨௮ - ௩௧) கோட்டோடு...........போன்ம்:—

(இ - ள்.) அங்ஙனம் கொம்புகளோடே சுற்றிக் குடர்கள் பிணித்த ஏற்றின் முன்னே நின்று ஆடி அக்குடரை இரண்டு கையாலும் வாங்கி வயிற்றிலே இடுகின்றவன், சிவந்த நூற்கழியை ஒருவன் இரண்டு கையிலுங் கோத்துப் பிடித்திருக்க அந்நூலை மூன்று

* பீலிமுருந்து - மயிலிறகின் அடி. † குறிஞ்சி. ௨௫௬ - ௨௫௭.

நூலாகக் கொள்கின்றவனையும் ஒக்கும்; இவனுடைய பெருமையைப் பாராயென்று தோழி தலைவிக்கு காட்டினள்;

(௩௨ - ௩௫) இதளை............யவன் :—

(இ - ள்.) போரைக் கொண்டாடுகின்ற ஏற்றினது சர்ச்சரையை யுடைய கழுத்திலே பாய்ந்து அதற்கு இட்ட மாலைபோலே அதனைத் தழுவினவன் எருமைத் திரளையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலான் இனி அதன் வலியை மீளப் பண்ணி அதனை நீங்கான்; இளையோளே! இஃதொரு வலியைப் பாராய்; இவனொருத்தன்காணென்று காட்டினள்;

இவனொருத்த னென்றது, வியந்தது.

(௩௬ - ௩௯) இதளை.........மவன் :—

(இ - ள்.) மறுவினையுடைய ஏற்றின்மேலே யிருந்து ஆடிவிட்டுப் பின்னர் நீர்த்துறையிடத்துத் தெப்பத்தின்மேற் கிடந்து அதனைத் தள்ளுகின்றவனைப்போலே தோன்றுகின்றவன் பசுத்திரளையுடைய ஆயர் மகனல்லவோ? ஆதலால் இவன் இங்ஙனம் செலுத்துந் தொழிலை ஒழியான்; இளையோளே! இஃதொரு வலியைப் பாராய், இவனொருத்தன் காணென்று காட்டினள்;

(௪௦) தோழீஇ :—

(இ - ள்.) காண்டற்கொழிலை யுடையவளே!

இஃது "அளபெடை மிகூஉம் இகர விறுபெயர்." *

(௪௦ - ௪௫) காற்றுப்போல்............நேஞ்சு :—

(இ - ள்.) ஏறுகிய எருமையை யேறுகின்ற கூற்றுவனுடைய நெஞ்சை வடிம்பாலே† பிளந்துபோகட்டுச் சினத்தோடே அரிய உயிரை வாங்கின அஞ்ஞான்றை, இறைவன் இத்தன்மையை உடையவன்கொலென்று கூறும்படியாகக் காற்றின் விசைபோல ஓடிவந்த விரைந்த ஏறுகிய காரியதனைப் பலரும் வந்து சேர்தலையுடைய களத்தே வலியடங்கத் தழுவி வருத்தி அதன்மேலே தோன்றி நின்ற பொதுவனது அழகைப் பாராய்; அதனைக் கண்டு என் நெஞ்சு உட்கிற்றுக்கா ணென்றாள்;

(௪௬ - ௪௯) இதளை.........யவன் :—

(இ - ள்.) மற்றைப் புள்ளிகள் செறிந்த வலியையுடைய வெள்ளேற்றினது அழகையுடைய பக்கத்தே திங்களிற் கிடக்கின்ற மறுப்போலே பொருந்திக் கிடந்தவன் ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர் மகனல்லவோ? ஆதலால் இவனொருத்தன் காண்; இளையோளே! இஃதொரு வலியைப் பாரா யெனக் காட்டினள்;

---

* தொல். சொல்: ௧௨௫. † வடிம்பு - கால் விளிம்பு.

(௰ - ௫௫) ஓவா.........நெஞ்சு :—

(இ - ள்.) கஞ்சன் முதலியோர் வரவிட்ட கழுத்தின் மயிரினை யுடைய குதிரையை வாயைப் பிளந்துபோகட்டுக் கையால் அடித்த அஞ்ஞான்றைக் கண்ணன் இத்தன்மையன்கொல் லென்று கூறும்படி யாக ஒழியாத கோபத்தோடே வெவ்விதாய்த் தன்மேலே சென்ற சிவந்த ஏற்றைச் செவியடியிற் கொம்புகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன் வலியை மீட்டுத் தழுவுங் காயாம்பூவாற் செய்த கண்ணியையுடைய பொதுவன் அழகைப் பாராய்; அவனைக் கண்டு என் நெஞ்சு உட்கிற்றுக்கா ணென்றாள் ;

(௫௬ - ௭௧) ஆங்க.........யுலகே :—

(இ - ள்.) அவ்விடத்தே அப்படிக்காட்டி மயிலினது கழுத்தை மாறுபடுகின்ற அணியப்பட்ட காயாம்பூவாற் செய்த கண்ணிகள் பவழம் போலும் நிறத்தையுடைய சிவந்த நிலத்தே மாறுபட்டுக் கிடக்கும் பொதுவரும் பெரிய புலித்திரளும் பெரிய களிற்றுத் திரளுந் தம்முண் மாறுமாறாய்ப் பொருதாற்போலப் பொருது ஏற்றைத் தழுவிக்கொண்டு சேரத் தொழுவை விட்டுப் போனார் ; அவர் போன அப்பொழுதே நெருங்கிய இதழ்களையுடைய மலர் போலும் உண்கண்ணினையுடைய காதலையுடைய மகளிரும் அவர் கணவரும் வலியுற்றுத் தாதாகிய எருவையுடைய மன்றத்திலே குரவைக் கூத்தை ஆடுவார்கள்; ஆண்டு யாமுஞ் சென்று அக் குரவைக் கூத்தின்கண்ணே கூடிக் கொல்லுகின்ற ஏற்றினுடைய கோட்டிற்கு அஞ்சும் பொதுவனை மறு பிறப்பினும் ஆயர் மகள் தழுவாளென்றும், ஆயர் மகள் தோள், அஞ்சாராய் உயிரைத் துறந்து கொலைத்தொழிலை யுடைய ஏற்றைக் கொள்பவர் செறியுமவையல்லது வருந்துதல் வந்து தழுவுதற்கு நெஞ்சில்லாதவர்கள் செறிதற்கரிய வென்றும், உயி ராவது ஒரு காற்றாக உணராதே அதனைக் காவல்கொண்டு அத னுடனே ஒரு செறிவாய் ஏற்றின் மருப்பினை அஞ்சும் நெஞ்சினை யுடையார் செறிதற்கு ஆயர் மகளிருடைய தோள் எளியவாயிருக்குமோ வென்றுங், கொலைத் தொழிலையுடைய ஏற்றினது கொம்பி னிடையிலே தாம் விரும்பும் மகளிருடைய மார்பின் முலையிடையிலே விழுமாறு போல வீழில், எம்முடைய இனத்தில் ஆயர் தத்தம் மகளிர்க்கு முலைவிலை வேண்டாரென்றும், யாம் சுற்றத்தார் கூறும் முறைமையைப் பாடிக் குரவைக் கூத்தாடி அவ்விடத்துக் குற்ற மில்லாத அழகையுடைய கடலிடத்தே பரந்து கிடக்கின்ற பழைய நிலத்தை யாளும் உரிமையோடே பொருந்தின எம்முடைய பாண்டியன் இந்த அகன்ற இடத்தையுடைய உலகின்கண்ணே வாழ்வானாக வென்று அவ்விடத்துக் கெடாத சீரிய புகழையுடைய தெய்வத்தைப் பரவுவேம்; நீயும் அங்ஙனம் பாடுதற்குப் போதுவாயாக வென்றாள்.

"மரபு நிலை திரியா"* என்னுஞ் சூத்திரத்து "விரவும் பொருளும் விரவும்" என்றதனாற் குரவையாடல் ஏறுகோடற் கைக்கிளையுள் விராய் வருமென்றுந் தெய்வத்தையன்றி அரசரை வாழ்த்திய வாழ்த்தும் விராய்வருமென்றுங் கூறலின் இங்ஙனங் கூறினார். இவ் விதி இவ்வாறே மேல் வருவனவற்றிற்குங் கொள்க.

இதனால் தலைவிக்கு நினைதல்[1] பிறந்தது.

இது "குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்"† என்பதனாற் குட்டம் பட்ட தரவும், 'புரிபு புரிபு..........வேறு' என இரண்டடி முடுகியலும், 'அரிபரி பறுப்பன சுற்றி' எனவும், 'உருவ மாலைபோல' எனவும், முச்சீரான் வந்த சொற்சீரடி பெற்ற கொச்சகமும், ஓரடியான் வந்த அம்போதரங்கங்களும், 'பயிலிதழ் மலருண்கண்' எனச் சொற்சீரடி பெற்ற கொச்சகமும் வந்து கலிவெண்பா வுறுப்பின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக்கலி. "முச்சீ முரற்கையுள் நிறையவு நிற்கும்"‡ என்பதனான் முச்சீரடியும் வந்தன. (௩)

க௦௪

மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வௌவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியோடு வில்நீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்
தொல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய
நல்லினத் தாய ரொருங்குதொக் கெல்லாரும்
வானுற வோங்கிய வயங்கொளிர் பனைக்கொடிப்
பானிற வண்ணன்போற் பழிதீர்ந்த வெள்ளையும்
பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித்
திருமறு மார்பன்போல் திறல்சான்ற காரியும்
மிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைநுதல்
முக்கண்ணா னுருவேபோல் முரண்மிகு குராலும்
மாகடல் கலக்குற மாகொன்ற மடங்காப்போர்
வேல்வல்லான் நிறனேபோல் வெருவந்த சேயும் ஆங்கப்
பொருவரும் பண்பி னவ்வையும் பிறவும்

* தொல். பொருள்: சரு. † தொல். பொருள்: சஉஅ.

‡ தொல். பொருள்: ௩அஉ.

(பாடம்) 1. நினைத்தல்.

உருவப்பல் கொண்மூக் குழீஇயவை போலப்
புரிபு புரிபு புகுத்தனர் தொழூஉ ;

அவ்வழி, முள்ளெயிற் றேஎ ரிவளைப் பெறுமிதோர்
வெள்ளேற் றெருத்தடங்கு வான் ;

ஒள்ளிழை, வாருறு கூந்தல் துயில்பெறும் வைமருப்பிற்
காரி கதனஞ்சான் கொள்பவ னீரரி
வெரூஉப்பிணை மானோக்கின் நல்லாட் பெறூஉமிக்
குரூஉக்கட் கொலையேறு கொள்வான் வரிக்குழை
வேயுறழ் மென்றோள் துயில்பெறும் வெந்துப்பிற்
சேஎய் சினனஞ்சான் சார்பவ னென்றாங்
கறைவனர் நல்லாரை யாயர் முறையினால்
நாண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மதிபோல் மிடைமிசைப்
பேணி நிறுத்தார் அணி ;

அவ்வழிப், பறையெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பக்
குறையா மைந்தர் கோளேதி ரெடுத்த
நறைவலஞ் செயவிடா இறுத்தன ஏறு ;

அவ்வேற்றின்,

மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபு மேற்சென்று
வேனுதி புரைவிறற் றிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்
பானிற வெள்ளை யெருத்தத்துப் பாய்ந்தானை
நோனாது[1] குத்தும் இளங்காரித் தோற்றங்காண்
பான்மதி சேர்ந்த அரவினைக் கோள்விடுக்கும்
நீனிற வண்ணனும் போன்ம் ;

இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யஃதொன்று
வெருவரு தூம மெடுப்ப வெகுண்டு
திரிதருங் கோல்களிறும் போன்ம் ;

தாளெழு துணிபிணி யிசைதவிர் பின்றித் தலைச்சென்று
தோள்வலி துணிபிணி துறந்திறந் தெய்தி மெய்சாய்ந்து

(பாடம்) 1. கோணாது.

கோள்வழுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது
மீளும் புகலேற்றுத் தோற்றங்காண் மண்டமருள்
வாளகப் பட்டானை யோவ்வா னெனப்பெயரும்
மீளி மறவனும் போன்ம்,
ஆங்க, செறுத்தறுத் துழக்கி யேற்றெதிர் நிற்ப
மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்
தடிகுறை யிறுபிறுபு தாயின கிடப்ப
இடியுற ழிசையின் இயமெழுந் தார்ப்பப்
பாடேற்றுக் கோள்பவர் பாய்ந்துமே லூர்பவர்
கோடிடை[1] நுழைபவர் கோட்சாற்று பவரோடு .
புரிபுமேற் சென்ற நூற்றுவர் மடங்க
வரிபுனை வல்வி லைவ ரட்ட
பொருகளம் போலுந் தொழூஉ ;

தொழவினுள், கொண்டவே றெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சீர்
வாங்கெழில் நல்லாரும் மைந்தரும் மல்லலூர்
ஆங்க ணயர்வர் தழூஉ ;

பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலையேற்றுக்
கோடு குறிசெய்த மார்பு ;

நெற்றிச் சிவலை நிறையழித்தான் நீண்மார்பிற்
செற்றார்கண் சாயயான் சாரா தமைகல்லேன்
பெற்றத்தார் கவ்வை யெடுப்ப அதுபெரி
துற்றீயா ளாயர் மகள் ;

தோழீஇஇ,[2] ஒருக்குநா மாடுங் குரவையுள் நம்மை
அருக்கினன் போல்நோக்கி யல்லனோய் செய்தல்
குரூஉக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா னென்னுந்
தருக்கன்றோ ஆயர் மகன் ;

நேரிழாய், கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்
காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே
ஆர்வுற் றெமர்கொடை நேர்ந்தார் அலரெடுத்த
ஊராரை யுச்சி மிதித்து ;

(பாடம்) 1. கோட்டிடை. 2. தொழீஇஇ.

ஆங்குத்,

தொல்கதிர்த் திகிரியாற் பரவுதும் ஒல்கா
உருமுறழ் முரசிற் றென்னவற்
கொருமொழி கொள்கஇவ் வுலகுட னெனவே.

இது "நாடக வழக்கினும்"* என்னுஞ் சூத்திரத்தும் "பாடலு ளமை
யாத" என்றதனால் ஏறு தழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக்
காட்டிக் கூறி, இக் குரவையுள் அவனைப் பாடுகம் வா வென்
றாட்கு, அவள் உடம்பாட்டினுள் தான் அலரச்சம் நீங்கினமையும்
அவன் தன்னை வருத்தினமையுங் கூறிப் பாடிப், பின்னர்த் தோழி
நமர் அவற்கு நின்னைக்கொடை நேர்ந்தா ரெனக் கூறியது.

(௧ - ௧௭) மலிதிரை............தோழூஉ :—

(இ - ள்.) தன் நாட்டைக் கடலினுடைய மிக்க திரையேறிக்
கைக்கொண்டு விடுகையினாலே† தனக்கு நாடு இடமுண்டாம்படியாக
மனத்தின் இளைப்பின்றாய்ப் பகைவரைத் தன் வலியினாலே தாழ்க்க
வேண்டி அவர் மேலே சென்று அவருடைய புலிப்பொறியையும்
விற்பொறியையும் அவர் நாட்டினின்றும் போக்கி விளங்குகின்ற கயலை
அவ்விடத்தே பொறித்த புகழையுடைய கெடாத தலைமையினையுடைய
பாண்டியனுடைய பழைய புகழை நிலைபெறுத்தின குடியோடு ஒக்கத்
தோன்றின பசுவினத்தில் ஆய ரெல்லாருஞ் சேரத் திரண்டு விளங்கு
கின்ற வானிலே யுறும்படி ஓங்கிய ஒளி பெருகுகின்ற பனைக்கொடி
யினையுடைய‡ பாலினது நிறத்தை யுடைத்தாகிய நிறத்தினை யுடைய
வனைப்போலே பழித்தலற்ற வெள்ளை ஏற்றையும் பொருகின்ற மாறு
பாட்டினாலே ஏனையவற்றின் மேலான பொன்னாற் புனைந்த புகழை
யுடைத்தாகிய சக்கரப் படையையுடைய திருவாகிய மறுவை யுடைத்
தாகிய மார்பனைப்போலே அமைந்த கரிய ஏற்றையும் மிக்கு விளங்கு
கின்ற தாழ்ந்த சடையினையும் ஒரு பாகத்திலே மேவுதல் வரும் பிறை
போன்ற நுதலினை யுடையாளுமுடைய மூன்று கண்ணையுடையானு
டைய நிறம் போலே மாறுபாடு மிக்க குராலேற்றையும்§ பெருமையை
யுடைய கடல் கலக்கமுறும்படி உள்ளே சென்று மாமரத்தை வெட்டின
மீளாத போரையுடைய வேலை ஏந்திய முருகனது$ நிறம்போல அச்சம்
வந்த சிவந்த ஏற்றையும் அவ் வொப்பு வருங் குணத்தினை யுடையவற்
றையும் ஒப்பில்லாத பிறவற்றையும் வடிவை யுடையவாகிய பல மேகங்
கள் திரண்டவைபோல முழங்கும்படி விரும்பி விரும்பித் தொழுவிலே
புகுதவிட்டார்;

* தொல். பொருள் : ௫௩. † சிலப். ௧௧ : ௧௭ - ௨௨.
‡ புறம். ௫௬ : ௪ ; பனைக்கொடியோன் - பலராமன்.
§ குரால் - கபிலநிற எருது. $ முருகு. ௪௫ - ௪௬.

(௧அ - ௧௯) அவ்வழி............வான் :—

(இ - ள்.) அவ்விடத்து இந்த ஒப்பில்லாத வெள்ளிய ஏற்றின் கழுத்திலே கிடக்குமவன் கூரிய எயிற்றினையும் அழகினையுமுடைய இவளைக் கூடும்.

(௨0 - ௨௧) ஒள்ளிழை.........கோள்பவன் :—

(இ - ள்.) கூரிய கொம்பையுடைய கரிய ஏற்றினது கோபத்தை அஞ்சாது அதனைத் தழுவுமவன் இந்த ஒள்ளிய இழையினையுடையாளுடைய வாருதலுற்ற கூந்தலிலே துயிலுதலைப்* பெறும் ;

(௨௧ - ௨௩) ௬ராரி...........கோள்வான் :—

(இ - ள்.) குரால் நிறத்தவாகிய கண்ணினையுடைய கொலைத் தொழிலையுடைய ஏற்றைத் தழுவுமவன், வெருவுதலையுடைய பிணையாகிய மானேக்குப்போலும் நோக்கினையுடைய இரண்டாகிய கண்களையுடைய இந்த நல்லாளைக் கூடும் ;

'அரி': ஆகுபெயர்.†

(௨௩ - ௨௫) வரிக்குழை...........சார்பவன் :—

(இ - ள்.) வெய்ய வலியினையுடைய சிவந்த ஏற்றினது சினத்தை அஞ்சானாய் அதனைத் தழுவுமவன், வரியினையுடைத்தாகிய குழையினையுடையாளுடைய மூங்கிலை யொக்கும் மெல்லிய தோளிலே துயிலுதலைப்பெறும் ;‡

'வரி': அருப்புத்தொழில்.

(௨௬ - ௨அ) என்றங்.. ....அணி :—

(இ - ள்.) என்று நல்லாயர் தமக்குரிய முறைமையாலே சுற்றுவனவாகிய[1] நாளாகிய மீன்கள் தன்னிடத்தைச் சூழப்பட்ட மதிபோலே அவ்விடத்திலிட்ட பரண்களின் மேலே தத்தம் மகளிரைத் திரளாக ஒப்பித்து நிறுத்தினர் ;

மீனும் மதியும் ஆயத்திற்கும் மகளிர்க்கும் உவமை.

(௨௯ - ௩௧) அவ்வழிப்...........ஏறு :—

(இ - ள்.) அவ்விடத்துப் புகை வலம் வர விடப்பட்டு நிறுத்தப் பட்டனவாகிய ஏறுகள், பறை மிக்கொலிக்கையினாலும் பலரும் ஆரவாரிக்கையினாலும் வலி குறையாத ஆயர் கோடற்றொழிற்கு எதிரே என்றன ;

---

* பதிற். ௫0 : ௧அ - ௧௯. † செவ்வரி, கருவரியோடு கூடிய கண்கள் என ஆகின்றமையின். ‡ குறள். ௧௧0௩.

(பாடம்) 1. சுற்றுவனராகிய.

(௩௨ - ௩௮) அவ்வேற்றின்...........போன்ம்: —

(இ - ள்.) அந்த ஏறுகளின்மேலே நிலைபெறும் மிகுதலை யுடைத்தாகிய மாறுபாட்டினாலே மிடைமிசையினின்றும் இழிந்து அதனை விட்டுச் சென்று வேலினது முனையை யொக்கும் முனையையுடைய கொம்பினது விறலாகிய திறத்தினையுடைய மாறுபாட்டிற்கு அஞ்சானாகிப் பானிறம் போலும் வெள்ளிய ஏற்றினது கழுத்திலே பாய்ந்தானைப் பொருதே மேற்சென்று குத்தும் இளைய கரிய ஏற்றினது தோற்றரவு, பால்போலும் மதியைச் சேர்ந்து மறைத்த பாம்பினை அது மறைத்த தன்மையை விடுவிக்கும் நீல நிறம் போலும் நிறத்தை யுடையவனையும் ஒக்கும்; அதனைப் பாராயென்றாள்;

'வண்ணன்': மாயோன்.

(௩௯ -௪௪) இரிபெழ...........போன்ம் :—

(இ - ள்.) பலரும் எழுந்திருந்து சென்று அதிர்ந்து அதிர்ந்து கெட்டு அவ்விடத்தைக் கடந்து சேர நீங்கும்படியாக எலும்பு முறிந்து குடர்களஎற்றுக் கவிழும்படி குத்திவிட்ட பின்பு தன் கொம்பின் வலியழியத் தழுவினவனை அலைத்துக்கொண்டு திரிந்து துகைக்குங் குறையாத கோபத்தினையுடைய அழகினையுடைய ஏறு, வெருவுதல் வருதற்குக் காரணமான மருந்தினாற் புகைக்க அதற்கு வெகுண்டு திரிதருங் கொல்கின்ற களிற்றையும் ஒக்கும்; இஃதொன்றைப் பாரா யென்றாள்;

(௪௫ - ௫0) தாளெழ...........போன்ம் :—

(இ - ள்.) தோள் வலியாலே துணிந்த ஏறு தழுவுதல் எக்காலமும் மனத்தைச் செலுத்துதலின் அம்மனம் பிணித்த முயற்சியாலே எழுந்து துணிந்த இசை தவிர்தலன்றி அதனிடத்தே சென்று மற்றுள்ளார் தழுவுமாற்றைக் கடந்து சேர்ந்து மெய்யைத் தழுவித் தான் கொள்ளும் நிலையைத் தப்பித் தன் முன்னே வீழ்ந்தவன் மேலே செல்லாமல் மீளுகின்ற புகர் நிறத்தையுடைய ஏற்றினது தோற்றரவு மிக்குச் செல்லும் போருள் தன் கையில் வாளோடே அகப்பட்டவனை எனக்கு ஒவ்வானென்று வெட்டாமல் மீளுங், கூற்றுவனை யொத்த மறவனையும் ஒக்கும்; இதனைப் பாரா யென்றாள்;

(௫௧ - ௫௬) ஆங்க...........தோழூஉ :

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கொம்பு மார்பிற் படுதலை மார்புகொடுத்து ஏற்றுக்கொள்பவரோடும் மேலே பாய்ந்து ஏறுபவரோடுங் கோட்டிடையிலே சென்று புகுவாரோடும் ஏறுகொள்ள வல்லேனென்று சாற்றுவாரோடும் ஏறுகள் பொருது பின்பு பொருவாரை அறத்துச் செறுத்து எதிரே நிற்க அதனைப் பொறாமல் மைந்தர் விலக்கு

மவரை மறுத்து மறுத்துச் சென்று தழுவுகையினாலே என்புகள் முறிந்து முறிந்து தசைகளற்றுப் பரந்தனவாய்க் கிடக்க இடியோடே மாறு படுகின்ற ஏற்றினது முழக்கோடே வாச்சியங்கள் மிக்கு ஆரவாரிக்க அத்தொழு, போரை விரும்பி மேலே சென்ற துரியோதனாதிகள் படும் படி வரிந்து புனைந்த வலிய வில்லையுடைய தருமன் முதலியோர் கொன்ற பொருகின்ற களத்தை யொக்கும்;

(௬௦ - ௬௨) **தொழூவினில்.........தழூஉ :—**

(இ- ள்.) அத் தொழூவிடத்துத் தழுவிக்கொண்ட ஏறுகளெல்லாம் மேயும் நிலத்தே போக அமையாத சீரினையும், நோக்கினார் கண்ணை வாங்கிக்கொள்ளும் அழகினையுமுடைய ஆய்ச்சியரும் ஆயரும் வளப்பத்தையுடைய ஊரிடத்தே குரவையாடுவரெனத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறினாள்;

(௬௩ - ௬௪) **பாடுகம்.........மார்பு :—**

(இ - ள்.) கூறிப் பொதுவனுடைய கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றினுடைய கொம்புகள் குறியிட்டுவிட்ட மார்பைப் பாடுவேமாக வாருங்கோளெனத் தலைவியையும் ஆயத்தையும் நோக்கிக் கூறினாள்;

(௬௫ - ௬௮) **நெற்றிச்.........மகள் :—**

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, நெற்றியிலே சிவந்த சுட்டியினையுடைய ஏற்றை விரவி நிறைதலைக் கெடுத்தவனுடைய நீண்ட மார்பிலே பகைத்து அலர் கூறுகின்ற மகளிர் நம்மை இகழ்ந்து பார்க்குங் கண்கள் இகழ்ந்து பாராதிருக்கும்படியாக யான் சாராமல் அமைந்திரேன்; இனிப் பசுவையுடைய ஆய்ச்சியர் அலர் கூறுதற்குப் பெரிதும் வருத்தமுறேன் யானென்றாள்;

'ஆயர் மக' ளென்று தன்னைப் பிறர்போற் கூறினாள்.

(௬௯) **தோழீஇஇ :—**

(இ - ள்.) தொழில் செய்கின்றவளே!

(௬௯ - ௭௨) **ஒருக்குநா.........மகன் :—**

(இ - ள்.) ஆயர் மகன் ஆயத்தோடே நாம் ஆடுங் குரவைக்கூத்திலே நம்மை அருமைசெய்தான்போலே நோக்கி நமக்கு வருத்தத்தைத் தரும் நோயைச்செய்தல் நிறத்தையுடைய கண்ணையுடைய கொலையேற்றை யான் கொண்டேனென்னும் மனச்செருக்கன்றோ? அது வேறொன்றல்லவே என்றாள்;

(௭௩ - ௭௬) **நேரிழாய்.........மிதித்து :—**

(இ - ள்.) அது கேட்ட தோழி, ஒத்த இழையினையுடையாய்! கொள்ளுதலரிதாக நஞ் சுற்றத்தார் நிறுத்தின கொலைத்தொழிலை

யுடைய ஏறுகிய காரியினது கோபத்திற்கு அஞ்சானாய்த் தழுவின பொதுவனுக்கே எம்முடைய சுற்றத்தார் மகிழ்ச்சி நிறைதலுற்ற அலரை மிசுக் கூறிய ஊரிலுள்ளாரைத் தலையிலே மிதித்துக்* கொடுத் தலைப் பொருந்தினர்; இனி வருந்தாதேகொள் ளென்றாள்;

'எமர்' என்றாள் "தாயத்தி னடையா"† என்னுஞ் சூத்திர விதி யால். அவர் அலர் கூறிய அவற்கே கொடுத்தலின், அவர் உச்சியிலே மிதித்த தன்மைத் தென்றாள்.

(எஎ - அ0) ஆங்குத்........னேனவே:—

(இ - ள்.) கெடாத உருமேற்றை மாறுபடுகின்ற முரசினையுடைய அவ்விடத்திற் பாண்டியனுக்கு இவ்வுலகு சேர, அவனுடைய ஒரு மொழியைக் கேட்பதாக வென்று கூறிப் பழைதாகிய கதிரையுடைய சக்கரப் படையை யுடையானை வாழ்த்துதும்; அதற்கு நீயும் வருக வென்றாள்;

'ஒருமொழி': ஆணை. தென்னவற்கென்னும் நான்காவது இவ்வுல கம் நடப்பதாக வென்று போந்த பொருளொடு முடியும்.

இதனால் தலைவிக்குப் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

"ஆயர் வேட்டுவர்"‡ என்னுஞ் சூத்திரத்தில் ஆயரிலுங் கிழவருங் கிழத்தியரும் உளரென்றா ராதலான் இவர்க்குங் களவொழுக்கம் நிகழு மென்பதாம். "நாடக வழக்கினும்"§ என்னுஞ் சூத்திரத்திற் பாட லுள் அமையாதனவாய்க் களவொழுக்கம் நிகழ்ந்து ஏறு தழுவி வரை வுடன் பட்டாராகக் கூறினர். மேலும், இங்ஙனங் களவு நிகழ்ந்து ஏறு தழுவி வரைகின்றதாகக் கூறும் பாட்டுகளுக்கெல்லாம் இதுவே விதி யாகக் கொள்க.

இதுதரவும் ஐஞ்சீரடிப்பெற்ற குறுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடிப் பெற்ற நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடிப்பெற்ற கொச்சகமும் வழியசை புணர்த்த சொற்சீரடியும் முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சக வெண் பாவும் நாற்சீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்து ஐஞ்சீரடியும் வந்த கொச்சகவெண்பாவிரண்டும் ஐஞ்சீரடியும் ஆசிரியத்தளையும் விரவி ஈறு வேறோர் சீரான் இற்ற கொச்சக வெண்பாவும் ஐஞ்சீரடுக்கியவற்றிற் குறுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடுக்கிய நெடுவெண்பாட்டிரண்டுந் தனிச் சொல்லுஞ் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட கொச்சகம். "வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு, மைஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப"$ என்பதனான் மூவகைப் பாவிற்கும் ஐஞ்சீரடி வருதல் பெற்றாம். (௪)

---

* தலையிலே மிதித்தல்—இழிவு படுத்துதல்: நாலடி. ௬௧.

† தொல். பொருள்: உ௨க. ‡ தொல். பொருள்: உக

§ தொல். பொருள்: ருங. $ தொல். பொருள்: ௩எ௫.

௧௦௫

அரைசுபடக் கடந்தட் டாற்றிற் றந்த
முரைசுகெழு முதுகுடி முரண்மிகு செல்வற்குச்
சீர்மிகு சிறப்பினேன் தொல்குடிக் குரித்தெனப்
பார்வளர் முத்தமொடு படுகடல் பயந்த
வார்கலி யுவகைய[1] ரொருங்குடன் கூடித்
தீதின்று பொலிகெனத் தெய்வக் கடியயர்மார்
வீவில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயருந்
தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாய்புடன்
வள்ளுருள் நேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத்
தெள்ளிதின் விளங்குஞ் சுரிநெற்றிக் காரியும்
ஒருகுழை யவன்மார்பில் ஒண்தார்போ லொளிமிகப்
பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்
பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடற் றணிபோல
இரும்பிண ரெருத்தி னேந்திமிற் குராலும்
அணங்குடை வச்சிரத்தோன் ஆயிரங் கண்ணேய்க்குங்
கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகரும்
வேல்வலா னுடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் துகிலேய்ப்ப
வாலிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்
கால முன்பிற் பிறவுஞ் சால
மடங்கலுங் கணிச்சியுங் காலனுங் கூற்றுந்
தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றுயி ருணீஇய
உடங்குகோட் பனபோற் புகுத்தனர் தொழூஉ ;

அவ்வழி,

காரெதிற் கலியொலி கடியிடி யுருமி னியங்கறங்க
ஊர்பெழு கிளர்புளர் புயன்மங்குலி[2] னறைபொங்க
நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்பச்
சீர்கெழு சிலைநிலைச் செயிரிகன் மிகுதியிற் சினப்போதுவர்
தூர்பெழு துதைபுதை துகள்விசும் புறவெய்த
வார்புடன் பாய்ந்தா ரகத்து ;

மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயும்
எருத்திடை யடங்கியும் இமிலிறப் புல்லியுந்

(பாடம்) 1. யுவகையா. 2. புயர் மங்குலி.

தோளிடைப் புகுதந்துந் துதைந்துபா டேற்றும்
நிரைபுமேற் சென்றுரை நீண்மருப் புறச்சாடிக்
கோளவிடங் கோளவிடா நிறுத்தன ஏறு ;

கோள்வாரைக் கோள்வாரைக் கோட்டுவாய்ச் சாக்குத்திக்
கோள்வார்ப் பெறுஅக் குரூஉச்செகில்[1] காணிகா
செயிரிற் குறைநாளாற் பின்சென்று சாடி
உயிருண்ணுங் கூற்றமும் போன்ம் ;

பாடேற் றவரைப் படக்குத்திச் செங்காரிக்
கோடேழுந் தாடுங் கணமணி காணிகா
நகைசா[2] லவிழ்பத நோக்கி நறவின்
முகைசூழுந் தும்பியும் போன்ம் ;

இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டானே டேய்தி
மிடைப்பாயும் வெள்ளேறு கண்டைகா
வாள்போரு வானத் தரவின்வாய்க் கோட்பட்டுப்
போதரும் பான்மதியும் போன்ம் ;

ஆங்க, ஏறும் பொதுவரு மாறுற்று மாறு
இருபெரு வேந்தரும் இகலிக்கண் ணுற்ற
பொருகளம் போலுந் தொழூஉ ;

வெல்புக ழுயர்நிலைத் தொல்லியற் றுதைபுதை துளங்கிமில்
நல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகநோக்கிப்
பாடில ஆயமகள் கண் ;

நறுநுதால் என்கொலைங் கூந்தல் உளரச்
சிறுமுல்லை நாறிய தற்குக் குறுமறுகி[3]
யொல்லா[4] துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட
கொல்லேறு போலுங் கதம் ;

நெட்டிருங் கூந்தலாய் கண்டை யிஃதோர்சொல் ;

கோட்டினத் தாயர் மகனேடியாம் பாட்டதற்
கேங்க ணெமரோ பொறுப்பர் பொருதார்
தங்கண் பொடிவ தேவன் ;

(பாடம்) 1. குரூஉச்செகில். 2. தகைசா.
3. குறிமறுகு. 4. பொல்லா.

ஒண்ணுதால்,

இன்ன உவகை பிறிதியாதி யாயென்னைக்
கண்ணுடைக் கோலள் அலைத்ததற் கென்னை
மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோ டெண்ணி
அலர்செய்து விட்டதிவ் வூர் ;

ஒன்றிப் புகரினத் தாயமகற் கொள்ளிழாய்
இன்றேவ னென்னை யெமர்கொடுப்ப தன்றவன்
மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதேன் நெஞ்சு ;

என,

பாடிமிழ் பரப்பகத் தரவணை யசைஇய
ஆடுகொள் நேமியாற் பரவுதும் நாடுகோண்
டின்னிசை முரசிற் பொருப்பன் மன்னி
அமைவர லருவி யார்க்கும்
இமையத் தும்பரும் விளங்குக வெனவே.

இஃது ஏறு தழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக்கூறி, அவள் ஏறு தழுவிய தலைவனை விருப்பொடு நோக்கியவற்றைத் தன்னுள்ளே கூறி, முன்னர்க் களவின்கண் தமர் கோபித்ததனையும் அயலார் பொருதருந்த தன்மையினையுந் தலைவிக்குக் கூற, அவளும் அவர் அலர் கூறியது நன்றென்று கூறி, அன்றே[1] என் நெஞ்சு கலந்துவிட்டது ; இனி அவர் கொடுப்பதாகக் கூறிய நாளிற் செய்வதென்னென மகிழ்ந்து கூற, அது கேட்ட தோழி, யாம் அங்ஙனங் கூடி இனிதிருக்குமாறு காக்கின்ற பாண்டியன் நீடு வாழுமாறு தெய்வத்தைப் பரவுகம் வாவெனக் கூறியது.

(௧ - ௨௨) அரைசுபடக்.........தொழூஉ :—

(இ-ள்.) *அரசுகள்[2] படும்படியாக வென்று கொன்று நெறியாலே கொண்டுவந்த தலைமை மிகுகின்ற சிறப்புக்களை யுடையோனுடைய பழைதாகிய குடிக்குரித்தென்று* கூறிய, பாண்டிமண்டலம் பயந்த விளைவுகளும் ஒலிக்குங் கடலில் வளர்ந்த[3] முத்தத்தோடே மற்றும் பயந்த பொருள்களும் மூன்று முரசமுங் கெழுமும் முதிய குடியிற் பிறந்த மாறுபாடு மிகுகின்ற அச் செல்வனுக்குத் தீதின்றிப் பொலிவனவாகவென்று உட்கொண்டு, தெய்வத்திற்குச் சிறப்புக்களைச் செய்தற்கு அவனுடைய கேடில்லாத குடியின் பின்பு தோன்றிய*

---

* புறம். ௫௮ : ௧௦ - ௧௩.

(பாடம்) 1. இன்றே. 2. அரசு களம். 3. விளைந்த.

பெரிய குடியிற் பிறந்த ஆயரும், ஒருங்கு நிறைந்த செருக்கினையுடைய உவகையராய்ச் சேரக் கூடி, ஏறு தழுவுங்காற் பிறர்க்குத் துன்பம் நிகழுமென்னும் வருத்தமில்லாத உள்ளத்தோடே நிறைந்து ஏறுகளை ஆராய்ந்து, வள்ளிய உருண்ட நேமிப் படையவன் ஊதிய சங்கு போலத் தெள்ளிதாக விளங்குஞ் சுட்டியை யுடைத்தாகிய நெற்றியை யுடைய கரிய ஏற்றையும், நம்பி மூத்தபிரானுடைய* திருமார்பில் ஒள்ளிய சிவந்த மாலைபோல ஒளி மிகும்படியாக ஒப்பு மிக நீண்டு பொருந்திய சிவந்த மறுவினையுடைய வெள்ளிய ஏற்றையும், பெரிய பெயரையுடைய கணிச்சிப் படையினை யுடையவனுடைய நீலமணி போலுந் திருமிடற்றில் அழகு போலக் கரிய சர்ச்சரையையுடைய கழுத்தினையும் ஏந்தின குட்டேற்றினையுமுடைய குரால் நிறத்தினை யுடைய ஏற்றையும், வருத்தமுடைய வச்சிரப்படையை யுடையோனுடைய ஆயிரங் கண்களை யொக்குந் திரட்சி கொண்ட பலவாகிய புள்ளிகளையுங் கடிய சினத்தையுமுடைய நிறத்தையுடைய ஏற்றையும், முருகனுடைய உடையாய்த் தாழ்ந்த விளங்குகின்ற வெள்ளிய துகிலை யொப்ப நன்றாய் உயர்ந்த வெள்ளிய கால்களையுடைய சிவந்த ஏற்றையுங் காலனது வலிபோலும் வலியையுடைய பிற ஏறுகளையுஞ், சால நிறைகின்ற பல்லுயிர்களை உண்ணவேண்டி ஊழித் தீயுங் கணிச் சியுங் காலனுங் கூற்றுவனும் அவ்வுயிர்களை விடாமற் செல்கின்ற ஊழி முடிவாகிய காலத்தே அவை சேரச் சுழன்று திரியுமாறு போலச் சுழன்று திரியும்படி தொழுவிடத்தே சேரப் புகுத விட்டார்;

பார் பயந்தன கடல் பயந்தன வென இரண்டிற்கும் பயந்தன என்னுந் தொழிற்பெயரைக் கூட்டுக. இனிப் பார் நிலத்தில் வளர்ந்த முத்தென்றுமாம். உடன்புகுத்தன ரென்க. முருகன் தனக்கு உரித் தல்லாத† வெண்டுகில் உடுத்தாற்போலக் கால் வெளுத்த எருது, முன் இறைவன் கையதாய் ஊழி முடிவின்கண் அவன் ஏவலால் உயிர்த்திறமேற் றிரியுங் கணிச்சி. 'காலன்': கூற்றுவ னேவலாளன்.

(௨௩) **அவ்வழி :—**

(இ - ள்.) அங்ஙனம் அவர் புகுதவிட்ட இடத்து;

(௨௪ - ௨௯) **காரேதிர்.........ரகத்து :—**

(இ - ள்.) கார்காலத்துத் தம்மில் எதிர்ந்த கலிப்பினையுடைய உருமினது கடிய இடியொலிபோல வாச்சியங்கள் ஒலியாநிற்கப் பரந்து உயர்ந்து எழுகின்ற அசைதலையுடைய மேகம்போலத் திசை களிலே புகை மூச்செழாநிற்கப், புறவிதழ் ஒடிந்த மணத்தையுடைய

---

* பலராமன் யமுனையால் அளிக்கப்பட்ட சிறந்த குண்டல மொன்றை அணிந்தவ னென்ப.

† முருகனுக் குரியது செந்துகில்; பரி. ௧௯: ௪௧

ஒத்த விதழாற் கட்டின மாலையையுடைய மகளிர் நிரை நிரையாக அணியாநிற்கக், குற்றத்தைச் செய்த மாறுபாட்டின் மிகுதியாலே தலைமை பொருந்தின சிலைக்கின்ற நிலைமையினையுடைய சினத்தை யுடைய பொதுவர் எழுகின்ற நெருங்கின கண்கள் மறைத்தற்குக் காரணமான துகளாலே விசும்பு தூர்ந்து மிகும்படி[1] அத்துகள் சென்று சேரும்படியாக ஆர்த்து அத் தொழுவினுள்ளே சேரப் பாய்ந்தார் ;

(௩௦ - ௩௮) மருப்பிற்.........போன்ம் :—

(இ - ள்.) அங்ஙனம் பாய்ந்து கொம்பிடத்தே பிடித்துக் கொண்டும் மார்பிலே உறும்படி தழுவிக்கொண்டுங் கழுத்திடத்திலே அடங்கிக் கிடந்துங் குட்டேறு முறியும்படி தழுவியுந் தோளுக்கு நடுவே கழுத்தைப் புகுதவிட்டுப் பிடித்தும் நெருங்கிக் கொம்புகள் தம்மேலே படுதலை ஏற்றுக் கொண்டும் நிரைத்துத் தம்மேலே சென்ற ஆயரைப் பின்னர்க் கீழே வீழ்த்து நீண்ட மருப்புத் தைக்கும்படி குத்தி அவர்கள் தழுவுகின்ற கழுத்திடத்தைத் தழுவக்கொடாதே ஏறுகள் அவரை நீக்கி நிறுத்தின ; அங்ஙனம் நிறுத்தின பின்புஞ் சென்று தழுவுவாரைத் தழுவுவாரைக் கோட்டிடத்தே சாம்படி குத்திப் பின்பு சென்று தழுவுவாரைப் பெறுமல் நின்ற நிறத்தையுடைய சிவந்த ஏறு உயிர் குறைகின்ற நாளிடத்தே அவர் பின்னே சென்று குற்றத்தைச் செய்து துகைத்து உயிரை யுண்ணுங் கூற்றுவனையும் போலும் ; இதனைப் பாராய் யென்றாள் ;

(௩௯ - ௪௨) பாடேற்.........போன்ம் :—

(இ - ள்.) சிவந்த கரிய ஏற்றினுடைய கொம்புகள் படுதலை மார்பிலே ஏற்றவர்களைக் கொம்புகளாலே படும்படி குத்தி மேனோக்கு தலாலே வீழ்ந்த குருதியால் நனைந்து அசையும் பலவாகத் திரண்ட திரட்சியையுடைய சிறிய மணிகள் ஒளியமைந்த நறும் பூவினது முகை யவிழுஞ் செவ்வியை நோக்கி அதனைச் சூழ்ந்து திரியுந் தும்பியையும் போலும் ; அதனைப் பாராய் யென்றாள் ;

"நறுவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற்[2] கேற்ப"* என உவமை கூறலின் நறும்பூவை ஈண்டு மணிக்கு உவமை கூறவே சிறிய மணிகள் கோத்துக் கட்டினமையுங், 'கோடெழுந்து' என்றதனுற் அக்கோடு எழுந்த காலத்து வீழ்ந்த குருதியால் அவை சிவந்தமையும் பெற்றாம்.

(௪௩ - ௪௬) இடைப்பாய்ந்.........போன்ம் :—

(இ - ள்.) நடுவே பாய்ந்தெய்திக் கழுத்திடத்தே தழுவிக் கொண்டு கிடந்தவனோடே பரணின் மேலே தாவிப் பாயும் வெள்ளிய

* கலி. அ௪ - உஉ.

(பாடம்) 1. தூர்ந்து போம்படி.　　2. மெல்விரற்.

ஏறு பாம்பின் வாயாற் சிறிதிடம் விழுங்கப்பட்டு, அப் பாம்புடனே ஒளியைத் தருகின்ற விசும்பிலே போதலைச் செய்கின்ற, பால்போலும் மதியையும் போலும் ; இதனைக் காணு யென்றாள் ;

இகா முன்னிலையசை. அது 'கா' வெனத் திரிந்தது.

(௪௭ - ௪௯) **ஆங்க.........தொழூஉ :—**

(இ - ள்.) அங்ஙனே ஏறுகளும் இடையருந் தம்மின் மாறு படுகையினாலே அத்தொழூ இருவராகிய பெரிய வேந்தர் மாறுபட்டு எதிர்ப்பட்ட போர் மாறாத பொருகளத்தை யொக்கும் என்றாள் ;

இத்துணையுந் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறியது.

(௫0 - ௫௨) **வேல்புக.........கண் :—**

(இ - ள்.) நெருங்கின கழுத்தை யெல்லாம் மறைத்தலையுடைய அசைகின்ற குட்டேற்றினையுடைய நல்ல ஏற்றைத் தழுவின, வெல் கின்ற புகழ் உயர்கின்ற நிலைமையையுடைய, பழைதாகிய குலத்தியல் பினையுடைய, பொதுவன் முகத்தை நோக்கி ஆய்ச் சாதியிற் பிறந்த மகளுடைய கண் இமைத்தலை யிலவா யிருந்தன ;

இது, தோழி தன் நெஞ்சோடே அவள் விரும்பக் கூறியது.

(௫௩ - ௫௬) **நறுநுதால்.........கதம் :—**

(இ - ள்.) நறிய நுதலினையுடையாய்! ஐவகைப்பட்ட கூந்தலை ஆற்ற அது வெண்ணெயின் நாற்றம்* நீங்கிச் சிறிய முல்லைப்பூவின் நாற்றம் மேவி மிக நாறியதற்கு[1] எம்முடைய சுற்றத்தார் பொருந்தாதே அண்ணிதாக மனஞ் சுழன்று மாறுபட்டு அவன் தழுவின கொல்லு கின்ற ஏறுபோலுங் கோபத்தினைச் செய்தார் ; அன்று அவர் இங்ஙனங் கோபித்தது என்ன பயனை யுடைத்தாயிற் றென்றாள் ;

இது தலைவியை நோக்கிக் கூறியது.

(௫௭ - ௬0) **நெட்டிருங்.........தேவன் :—**

(இ - ள்.) நெடிய கரிய கூந்தலையுடையாய்! இன்னும் யான் கூறுகின்ற ஈதொரு சொல்லையும் நெஞ்சால் ஆராய்ந்து பாராய் ; கொம்பை யுடையவாகிய எருமையினத்தையுடைய ஆயர் மகனோடே யாங் கூடியதற்கு எம்முடைய சுற்றத்தாரோ இன்னும் பொறுப்பர் ; அது பொறாத அயலார் தம்முடைய கண்கள் எங் கண்களை நோக்கித் தீய்ந்து போவது[2] என்ன பயனை யுடைத் தென்றாள் ;

---

* பாலையும் வெண்ணெயையும் நெய்யையும் தலையில் தடவிக் கொள்ளுதல் ஆய்ச் சாதியர்க் கியல்பு.

(பாடம்) 1. மிகவு நாறியதற்கு. 2. போயது.

(௬௪ - ௬௫) ஒண்ணுதால்.........வூர் :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, ஒள்ளிய நுதலினை யுடையாய்! யாய்தன் கண்களுடையவாகிய கோலையுடையளாய் என்னை வருத்திய தற்கு* இவ்வூர் என்னை மலர் அணிந்த கண்ணியையுடைய பொதுவனோடே கூட்டமென் றெண்ணி அலரை யுண்டாக்கிவிட்டது; இத்தன்மைத்தாகிய உவகை† நமக்கு வேறியாதுதானென மகிழ்ந்து கூறினாள்;

அலைக்குங் கோலின் காரியத்தைக் கண்கள் செய்தமைபற்றிக் கண்களுடையவாகிய கோ லென்றாள்.[1]

(௬௬ - ௬௯) ஒன்றிப்.........நேஞ்சு :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறிய பின்னரும் ஒள்ளிய இழையினை யுடையாய்! தன் மேல் மிக்குச் சென்ற சிவந்த கரிய ஏற்றினுடைய கோட்டிடையிலே இற்றைநாள் அவன் செல்ல[2] என் நெஞ்சும் உடன் சென்றது; இனி நஞ் சுற்றத்தா ரெல்லாரும் பொருந்திப் புகரை யுடைய பசுத்திரளையுடைய ஆய்ச் சாதியிற் பிறந்த மகனுக்கு என்னைக் கொடுப்பதாக அறுதியிட்ட அற்றைநாளிற் கொடுக்கின்றது என்ன பயனை யுடைத்தென்று தலைவி மகிழ்ந்து கூறினாள்;

(எ௦ - எ௫) என, பாடிமிழ்.........வேனவே :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தோழி, யாம் இல்லறம் நிகழ்த்தி இனிதிருக்குமாறு காத்தற்குப் பிறநாடுகளைக்கொண்டு இனிய ஓசையை யுடைத்தாகிய முரசினையுடைய பாண்டியன் அமைந்து வருதலையுடைய அருவி ஆரவாரிக்கும் இமயத்திற்கு வடதிசையிலேயும் மன்னி விளங்குக வென்று உட்கொண்டு முறிதலை யுடைத்தாகிய முழங்குகின்ற கடலிடத்துப் பாம்பணையிலே பள்ளிகொண்ட வெற்றிகொண்ட சக்கரத்தினையுடையோனை வாழ்த்துவே மென்றாள்.

இதனால் தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தரவுந் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சீரடி பலவும் விராய் முடுகுவண்ணம் அடியிறந்தோடிய கொச்சக வெண்பாவுங் கொச்சகமும் இரண்டு நெடுவெண் பாட்டும் "வெண்பாட் டீற்றடி முச்சீர்த் தாகும்"‡ என்றதனான் இடையீற்று முச்சீரடி வந்த நெடுவெண் பாட்டும் ஐஞ்சீரடி பெற்ற குறுவெண் பாட்டும் ஐஞ்சீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சக வெண்பாவும் நெடுவெண் பாட்டும் ஓரடியா னென்றும் குறுவெண் பாட்டும் தனிச்சொல்லும் இரண்டு நெடுவெண் பாட்டும் தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகம்.　(௫)

---

* குறள். எ௧௦.　† குறள். ௧௧௪௫.　‡ தொல். பொருள் : ௩௮௪.

(பாடம்) 1. கோ லென்றார்.　2. இவன் செல்ல.

௧௦௬

கழுவொடு சுடுபடை சுருக்கிய தோற்கண்
இமிழிசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி
ஒழுகிய கொன்றைத் தீங்குழன் முரற்சியர்
வழூஉச்சொற் கோவலர் தத்தம் இனநிரை
பொழுதொடு தோன்றிய கார்நனை வியன் புலத்தார்;[1]
அவ்வழி,
நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை
மாறேற்றுச் சிலைப்பவை மண்டிப்பாய் பவையாய்த்
துளங்கிமில் நல்லேற் றினம்பல களம்புகும்
மள்ளர் வனப்பொத் தன;
தாக்குபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி யெவ்வாயும்
வைவாய் மருப்பினான் மாறாது குத்தலின்
மெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைக்
கொண்டல் நிரையொத் தன;
அவ்வேற்றை,
பிரிவுகொண் டிடைப்போக்கி யினத்தோடு புனத்தேற்றி
இருதிறனா நீக்கும் பொதுவர்
உருகெழு மாநில மியற்றுவான்
விரிதிரை நீக்குவான் வியன்குறிப் பொத்தனர்;
அவரைக், கழல உழக்கி யெதிர்சென்று சாடி
அழல்வாய் மருப்பினாற் குத்தி உழலை
மரத்தைப்போல் தொட்டன ஏறு;
தொட்டதம், புண்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து மெய்திமி
தாங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவர் [ரித்
அம்பியூர்ந் தாங்கூர்ந்தா ரேறு;
ஏறுதங், கோலஞ்செய் மருப்பினாற் றோண்டிய வரிக்குடர்
ஞாலக்கொண் டெழூஉம் பருந்தின் வாய்வழீஇ
ஆலும் கடம்பும் அணிமார் விலங்கிட்ட
மாலைபோல் தூங்குஞ் சினை;
ஆங்கு,

---

* (பாடம்) 1. புலத்தர்.

தம்புல ஏறு பரத்தர உய்த்ததம்
அன்புறு காதலர் கைபிணைந் தாய்ச்சியர்
இன்புற் றயர்வர் தழூஉ;

முயங்கிப் போதிவேம் முயங்கிப் போதிவேம்
முலைவேதின் ஒற்றி முயங்கிப் போதிவேம்
கோலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கேளே;

பல்லூழ் தயிர்கடையத் தாஅய புள்ளிமேல்
கோல்லேறு கோண்டான் குருதி மயக்குறப்
புல்லலெங் தோளிற் கணியோ எங் கேளே;

ஆங்கு, போரேற் றருந்தலை அஞ்சலும் ஆய்ச்சியர்
காரிகைத் தோள்கா முறுதலும் இவ்விரண்டும்
ஓராங்குச் சேறல் இலவோ எங் கேளே;

கோல்லேறு கோண்டான் இவள்கேள்வன் என்றூரார்
சோல்லுஞ்சோற் கேளா அளைமாறி யாம்வருஞ்
செல்வமெங் கேள்வன் தருமோவெங் கேளே;

ஆங்க,

அருந்தலை யேற்றொடு காதலர்ப் பேணிச்
சுரும்பிமிர் கானநாம் பாடினம் பரவுதும்
ஏற்றவர் புலங்கெடத் திறைகோண்டு
மாற்றாரைக் கடக்கஎம் மறங்கெழு கோவே.

இது தத்தம் இனந் தத்தம்புலத்துப் பிரிப்பான் புக்கவர் ஏறு கொண்ட வாறு கண்டு ஆய்ச்சியர் தங் காதன்மிகுதியால் தங் காதலரைக் கைபிணைந்து குரவையாடித் தென்னன் வாழ்கெனக் கானம் பாடியது.

(௧ - ௫) கழுவொடு.........வியன் புலத்தார் :—

(இ - ள்.) பால் பற்றறச் சீவுதலைச் செய்த கறவைக் கலங்கள் வைத்த உறியோடே தோற்பையிடத்தே கழுவோடே சூட்டுக் கோல்களையும் இட்டுச் சுருக்கிய பைகளையுந் தூக்கி நீள வளர்ந்த கொன்றைக் காயைத் திறந்து சமைத்த இனிய குழலில் உண்டான ஓசையராய் வழுவின சொல்லையுடைய கோவலர் தம்முடைய தம்முடைய இனமாகிய பசுக்கள் கார்காலத்தோடே தோன்றின அப்பொழுது வரும் மழையாலே நனைந்த அகற்சியையுடைய நிலத்திடத்தாராயினர்;

பழிசை பாடமாயின் பழித்தலையுடைய தென்க. பழித்தலையுடையது பழிசை. 'முரற்சியர்' என்னும் எச்சம் உடைய வென்னும் வினைக்

குறிப்போடு முடிந்தது. 'கழூ'வாவது கறத்தற்கரிய பசுக்களைக் கறத்தற்கு இரண்டு தலையுஞ் சீவி மாலையாகக் கட்டிக் கழுத்தில் இடுவது.

(௬ - க0) அவ்வழி.........தன :—

(இ - ள்.) அவ்விடத்துத் துளங்குகின்ற குட்டேற்றினையுடைய நல்ல ஏற்றினங்கள் பலவும் முன்பு காலாலே வெட்டி நீற்றை எழுப்புமவை இப்பொழுது மழைபெய்தமையிற் கோட்டுமண் கொள்ளுமவை* ஒன்றோ டொன்று மாறுபடுதலை மேற்கொண்டு முழங்குமவை மிக்குப் பாயுமவையாய்ப் போர்க்களத்தே செல்லும் வீரர் அழகையொத்தன;

(கக - க௪) தாக்குபு.........தன :—

(இ - ள்.) ஒன்றோடொன்று தாக்கி மீண்டு அடிப்பறித்துச் சேர்ந்து கூரிய இடத்தையுடைய கொம்பாலே மாறாமல் எவ்விடத்துங் குத்துகையினாலே மெய்யினின்றும் வடிகின்ற குருதியுடைய ஏறுகளெல்லாம்[1] நாட்காலைப் பெய்யும் மேகநிரையை யொத்தன;

நாட்காலை மேகஞ் சிவந்திருத்தலின் உவமையாயிற்று. பெய்யும் மேகம் அதற்கு அடை கூறிற்று.

(கடு - க௬) அவ்வேற்றை.........போத்தனர் :—

(இ - ள்.) அவ் வேறுகள் போர் செய்யாமற் பிரிதலைத் தாம் உட்கொண்டு அவை இரண்டு கூறாக நீங்கும்படி நடுவே சில ஏறுகளைச் செலுத்தி விலக்கிப் பின்னர்ப் பசுத்திரளோடே மேயும் புலத்திலே ஏற்றித் தத்தம் இனங்களைப் பிரிக்கும் இடையர் பழைய வடிவுகளெல்லாங் கெழுமும்படி பெரிய நிலத்தைப் படைத்தற்கு அகற்சியையுடைய கருத்தினையுடைய, அந்நிலத்தை மறைத்துக் கிடந்த கடலைப் போக்கும் நான்முகனை யொத்தார்;

'ஏற்றை' யென்றது ஏற்றிற்கு ஐகார வீற்றதோர் பெயர், "ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா, மேற்றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிப"† என்றலின்.

(உ0 - உஉ) அவரைக்.........ஏறு :—

(இ - ள்.) அங்ஙனம் நீக்குகின்றவர்களை[2] அவ் வேறுகள் ஓடும்படி மிதித்து ஓடாமல் நின்றவர்களை எதிர் சென்று அழலுகின்ற இடத்தையுடைய கொம்பாலே குத்திச் சாடி உழலை‡ கோத்த மரத்தைப்போலத் துளைத்தன;

---

* அகம். ௬௪ : எ - க௩. † தொல். பொருள் : ௬0௪.

‡ உழலை : மாட்டுத் தொழுவம் முதலியவற்றுள் மாடுகள் புகாமற் றடுப்பதற்கு வாயிலின்கண் இரு பக்கத்தும் உழலையை (கழிகளை) இழுத்துப் போடும்படி துளைகளிட்டு நிறுத்தியுள்ள மரம்.

(பாடம்) 1. ஏறெல்லாம். 2. நீங்குகின்றவர்களை.

(உ௩ - உ௫) தோட்டதம்...........ரேறு :—

(இ - ள்.) பொதுவர் அங்ஙனந் துளைத்த தம்முடைய புண்களினின்றுஞ் சோருகின்ற குருதி வழுக்குதலாலே மணலை அள்ளிக் கையைப் பிசைந்து உடம்பையும்[1] திமிர்ந்து* தாழ்க்க நில்லாராய்க் கடலுக்குள்ளே பரதவர் சிறிய தெப்பத்தை ஏறினாற்போல† ஏற்றைத் தழுவினர் :

(உசு - உகூ) ஏறுதங்...........சினை :—

(இ - ள்.) அவ்வேறுகள் தம்முடைய அழகு செய்கின்ற கொம்பாலே தோண்டிய வரிகளையுடைய குடர்கள் நான்று விழும்படி எடுத்துக்கொண்டு உயர்ந்துபோம் பருந்தின் வாயினின்றுந் தப்பி ஆலமரத்தையுங் கடப்ப[2] மரத்தையும் ஆண்டு உறையுந் தெய்வங்கட்கு மகிழ்ச்சியுண்டாகவேண்டி அணிதலைச் செய்தற்கு விலங்க இட்டு வைத்த மாலைகள் போலே கொம்புகடோறுந் தூங்கா நிற்கும் ;

(௩0 - ௩௩) ஆங்கு...........தழூஉ :—

(இ - ள்.) அப்பொழுது ஆய்ச்சியர் தாம் மேயும் புலத்திலே ஏறு பரத்தலைச் செய்யும்படி செலுத்தின தம்முடைய அன்பு மிக்க காதலருடைய கையைக் கோத்து இன்பமுற்றுக் குரவையாடுவர் ;

(௩௪ - ௩௬) முயங்கிப்...........கேளே :—

(இ - ள்.) எம்முடைய தோழீ! கொலைத் தொழிலையுடைய ஏறுகள் சாடின புண்களைத் தழுவிக்கொண்டு பொதிந்துவிடக் கடவேம் ; எங்ஙனந் தழுவுவதென்று கேட்பாயாயின்[3] முலையின் வெம்மையாலே ஆறும்படி ஒற்றித் தழுவிக்கொண்டு பொதிந்துவிடக் கடவேம் ;

(௩௭ - ௩௯) பல்லூழ்...........கேளே :—

(இ -ள்.) எம்முடைய தோழீ! பலமுறையாகத்[4] தயிரைக் கடைகையினாலே பாய்ந்த புள்ளிகளின் மேலே கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவினவனுடைய குருதி மயக்க முறும்படி தழுவுதல் எம்முடைய தோளிற்கு அழகுமாத்திரையோ? அதிலுஞ் சிறந்த தொன்றன்றோ?

(௪0 - ௪உ) ஆங்கு...........கேளே :—

(இ - ள்.) எம்முடைய தோழீ! ஆயா பொருகின்ற ஏற்றினது சேருதற்கரிய தலையை[5] அஞ்சுதலும் ஆய்ச்சியர் ஏறு தழுவாதவருடைய

---

* திமிர்ந்து - பூசி. † கலி. ௧0௩ : ௩அ - ௩௯.

(பாடம்) 1. உடம்புந். 2. கடம்ப. 3. கேட்பராயின். 4. பல முறைமையாகத். 5. தலை.

காரிகைத் தோளை' விரும்புதலுமாகிய இவ்விரண்டு நிலையும் இக்குடிப் பிறந்தவர்களுக்கு ஒன்றாகச் செல்லுதல் ஈண்டு இல்லையோ ?

'காரிகைத்தோள்' என்றது இகழ்ச்சி, வடுப்படாத தோளாதலின்.

(௩௩ - ௩௫) **கோல்லேறு...........கேளே :—**

(இ -ள்.) எம்முடைய தோழீ! இவளுடைய கணவன் கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவினனென்று ஊரார் புகழ்ந்து சொல்லுகின்ற அச்சொல்லைக் கேட்டு மோரை விற்று யாம் வருஞ் செல்வத்தை எங் கணவன் தருமோ ?

ஓகாரம் தெரிநிலை. என்றது, அவன் புறத்துப்போய் இப் புகழ் கேட்க என்னை விடானென அவன் தன்மேலுள்ள விருப்பங் கூறிற்று. இவை குரவைப் பாட்டு.

(௩௬ - ௪௦) **ஆங்க......... . கோவே :—**

(இ - ள்.) ஏற்றையும்[1] நங் காதலரையும் பாதுகாத்துச் சுரும்பினம் ஒலிக்கின்ற கானத்தை நாம் பாடினமாய்த் திருமாலைப் பரவுவேம் ; அப் பயனாலே எம்முடைய மறம் பொருந்திய பாண்டியன் பகைவர்நில மென்னும் பெயர் கெட்டுத் தன்னில மென்னும் பெயர் பெறும்படி அவர் நாட்டைத் திறைகொண்டு பகைவரை வெல்வானாக என்றார் ;

இந்நிலப்பண் பிருந்தவா றென்னென்று கண்டோர் கூறிற்றாகக் கொள்க.

இது, கண்டார்க்குப் புதுமையாகிய மருட்கை பிறந்தது.

இது முன் ஒரு கொச்சகமுந் தனிச்சொல்லும் முட்டடியின்றிக் குறைவு சீர்த்தாகிய சொற்சீரடி பெற்ற கொச்சக வெண்பாவும் நெடுவெண் பாட்டுந் தனிச்சொல்லுஞ் சொற்சீரடி வந்த கொச்சகமும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண் பாட் டிரண்டும் ஐஞ்சீரடுக்கிய நெடுவெண்பாட்டுந் தனிச்சொல்லுங் குறுவெண்பாட்டும் நான்கு தாழிசையுந் தனிச் சொல்லுஞ் சுரிதகமும் பெற்ற கொச்சகம். (௬)

௧௦௮

எல்லா இஃதோன்று கூறு[2] குறும்பிவர்
புல்லினத் தார்க்குங் குடஞ்சுட் டவர்க்குமெங்
கோல்லேறு கோடல் குறையெனக் கோவினத்தார்
பல்லேறு பெய்தார் தொழூஉ ;

(பாடம்) 1. அங்ஙனே பாடாநின்ற ஆய்ச்சியர் அரிய தலைமையையுடைய ஏற்றையும். 2. கூறுங்.

தோழுவத்து,

சில்லைச், செவிமறைக் கொண்டவன் சென்னிக்குவிமுல்லைக்
கோட்டங்கால்[1] கோட்டின் எடுத்துக்கொண் டாட்டிய
ஏழை யிரும்புகர் பொங்கஅப் பூவந்தேன்
கூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன் ;

அதனைக், கெடுத்தது பெற்றார்போற் கொண்டியான் முடித்தது
கேட்டன ளென்பவோ யாய் ;

இஃதொன்று கூறு ;

கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டுமோ மற்றிகா
அவன்கண்ணி யன்றோ அது ;

பெய்போ தறியாத்தன் கூழையுள் ஏதிலான்
கைபுனை கண்ணி முடித்தாளென் றியாய்கேட்பின்
செய்வதி லாகுமோ மற்று ;

எல்லாத் தவறும் அறும் ;

ஓஓஅஃ தறு மாறு ;

ஆயர் மகனாயின் ஆயமகள் நீயாயின்
நின்வெய்ய னாயின் அவன்வெய்யை நீயாயின்
நின்னைநோ[2] தக்கதோ இல்லைமன் நின்நெஞ்சம்
அன்னைநெஞ்[3] சாகப் பெறின் ;

அன்னையோ,

ஆயர் மகனையுங் காதலை கைம்மிக
ஞாயையும் அஞ்சுதி யாயின் அரிதரோ
நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து ;

மருந்தின்றி யானுற்ற துயராயின் எல்லா
வருந்துவே னல்லனோ யான் ;

வருந்தாதி ;

மண்ணிமா சற்றநின் கூழையுள் ஏறவன்
கண்ணிதந் திட்ட தெனக்கேட்டுத் திண்ணிதாத்
தெய்வமால் காட்டிற் றிவட்கென நின்னையப்

(பாடம்) 1. கோட்டாங்காழ். 2. னன்னைநோ. 3. மென்னைநெஞ்.

போய்யில் போதுவற் கடைசூழ்ந்தார்[1] தந்தையோ
ருரு. டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு.

இது தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்பத் தமர் வரைவுடன் பட்டமை அவட்கு அவள் சொல்லியது.

(க - ச) எல்லா............தொழூஉ :—

(இ - ள்.) எடீ! குறும்பிடத்தே பரந்திருக்கின்ற ஆட்டிடையர்க்கும் இப்பசு இன்னதனைக் குடம்பால் போதுமென்று சுட்டுதலையுடைய பசு விடையர்க்குமாகக் கோவினத்தையுடைய நஞ் சுற்றத்தார் எம்முடைய கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவுதலே காரியமென்று தொழுவிலே ஏறுகளைப் புகுதவிட்டார்;

(ரு - க) தொழுவத்து.........மன் :—

(இ - ள்.) அத் தொழுவிடத்துச் சிலுவைக் குணத்தையுடைய செவி மறையாயிருக்கின்ற ஏற்றைத் தழுவினவனுடைய சென்னியிற் கிடந்த குவிந்த முல்லைப்பூவாற் கட்டின வளைவினையுடைய கண்ணியைக் கொம்பிலே எடுத்துக்கொண்டு அலைத்த ஏழையாகிய பெரிய புகரேறு துள்ளுகையினாலே அப்பூ வந்து என் மயிருக்குள்ளே மிகவும் வீழ்ந்தது;

'ஏழை' யென்றாள் களவொழுக்கம் வெளிப்படுதல் இறவாமற் கோட்டால் அலைத்தமைப்பற்றி.

(க0 - கஉ) அதனைக்........கூறு :—

(இ - ள்.) அக்கண்ணியைக், கெடுத்ததொன்று மீண்டு பெற்றாரைப்போல எடுத்துக்கொண்டு யான் முடித்த தன்மையை யாய் கேட்டாளென்று சொல்லுவர்களோ? ஈதொரு வார்த்தையை எனக்கு விளங்கக் கூறுவாயென்றாள்;

'இஃதொன்று கூறு' என்னுஞ் சொல்லை என்பவோ என்பதன் பின்னே கூட்டிப் பொருள் கூறுக.

(கரு - கச) கேட்டா.........அது :—

(இ - ள்.) மேல், தோழீ! அக்கண்ணி வரைந்துகோடல் தாழாத அவனுடைய கண்ணியன்றோ? அதனாற் பின்னை யாய் கேட்டால் என்ன பரிகாரம் யாஞ் செய்யவேண்டும்? அதற்கு ஒன்றும் வேண்டா வென்றாள்;

'ஓ': அசை.

(பாடம்) 1. கொடை சூழ்ந்தார்.

(௧௫ - ௧௭) **பெய்போ.........மற்று :—**

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, முடிக்கும் பூ* இதுவென் றறியாத தன்னுடைய மயிரில் ஏதிலான் கையாலே புனைந்த கண்ணியை முடித்தாளென்று தாய் கேட்கில் அதற்குப் பின்னை. அவள் வெகுளாமற் செய்வதொரு பரிகார மில்லையா யிருக்குமோ ? என்றாள் ;

மயிருக்கு மணந் தரும் பூ முடித்தல் வேண்டுமென் றறியாதவள்.

(௧௮) **எல்லாத் தவறு மறும் :—**

(இ - ள்.) அது கேட்ட தோழி, இனி எல்லாத் தவறுகளும் நீங்குங்கா ணென்றாள் ;

அவன் வரைவுணர்ந்தமையின்.

(௧௯) **ஓஒஅஃதறு மாறு :—**

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, ஓஒ ! என வியந்து அத்தவறு அறுமாறென்னை யென வினவினாள் ;

(௨௦ - ௨௩) **ஆயர்.........பெறின் :—**

(இ - ள்.) அது கேட்ட தோழி, அவன் ஆயருடைய மகனாயிருப்பானாயின், நீ ஆய்ச் சாதியிற் பிறந்த மகளா யிருப்பையாயின், அவன் உன்னை விரும்பி யிருப்பானாயின், நீ அவனை விரும்பி யிருப்பையாயின்,† தாய் மிகவும் நோவத்தக்க தொரு காரியம் இல்லைகாணென்றாள் ; அது கேட்ட தலைவி, அன்னையுடைய நெஞ்சு நின்னுடைய நெஞ்சாகப் பெறின் அவள் நோவத்தக்கதோ இல்லை யென்றாள் ;

(௨௪) **அன்னையோ :—**

(இ - ள்.) அது கேட்ட தோழி இன்னும் அத்தன்மையையோ ? என்றாள் ;

என்றது, யான் இத் துணையெல்லாங் கூறவுங் கொள்ளாத தன்மையையோ ? என்றவாறு.

(௨௫ - ௨௭) **ஆயர்.........மருந்து :—**

(இ - ள்.) கைம்மிக ஆயர் மகனையுங் காதலித்தலை யுடையையாய்க் கைம்மிக யாயையும் அஞ்சியிராநின்றாயாயின், இனி நீ யுற்ற காமநோய்க்கு மருந்து அரிதென்றாள் ;

'அரோ': அசை.

(௨௮ - ௩௧) **மருந்தின்றி.........யான் :—**

---

* முடிக்கும் பூ - எருக்கு, முருக்கு முதலிய சூடாப் பூ வொழிந்த சூடும் பூக்கள். † குறள். ௧௧௧௯.

(இ-ள்.) அது கேட்ட தலைவி, எடீ! யானுற்ற வருத்தத்திற்கு மருந்தில்லையாயின், இனி வருந்தியே விடுவே னல்லனோ? என்றாள்;

(௨௦-௩௫) வருந்தாதி........மோருங்கு:—

(இ-ள்.) அது கேட்ட தோழி, இனி வருந்தாதேகொள்; கழுவி அழுக்கற்ற நின்னுடைய மயிரிடத்தே ஏற அவன் கண்ணியைத் தந்த தென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டுத், தந்தையோடே தமையன்மா ரெல்லாருஞ் சேரக் கூடியிருந்து, தெய்வமாகிய மால் இவளுக்கு இவனைத் திண்ணிதாகக் கொண்டுவந்து காட்டிற்றென மகிழ்ந்து, நின்னை அந்தக் களவொழுக்கத்தைப் பிறர் அறியாமல் ஒழுகவல்ல பொதுவனுக்கு அடுத்தலைச்[1] சூழ்ந்தார்கா ணென்றாள்;

இதனால் தலைவிக்குப் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இது கொச்சக வெண்பாவுந் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சீரடுக்கிய கொச்சக வெண்பாவும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண் பாட்டுஞ் சொற் சீரடியும் ஈரடியானென்றுங் கொச்சக வெண்பாவும் முச்சீரடியா னென்றும் இருசீரடியா னென்றும் நெடுவெண் பாட்டுந் தனிச் சொல்லுங் குறுவெண் பாட்டுங் கொச்சக வெண்பாவுந் தனிச் சொல்லுஞ் சுரிதகமும் பெற்ற கொச்சகக்கலி. (௭)

௧௦௮

இகல்வேந்தன் சேனை யிறுத்தவாய் போல
அகலல்குல்தோள் கண்என மூவழிப் பெருகி
நுதலடி நுசுப்பென மூவழிச் சிறுகிக்
கவலையாற் காமனும் படைவிடு[2] வனப்பினோ
டகலாங்கண் அளைமாறி அலமந்து பெயருங்கால்
நகைவல்லேன் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட
இகலாட்டி நின்னை எவன்பிழைத்தேன் எல்லாயான்;

அஃதவல மன்று மன;

ஆயர் எமரானால் ஆய்த்தியேம் யாம்மிகக்
காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை
மேயும் நிறைமுன்னர்க் கோலூன்றி நின்றாயோர்
ஆயனை யல்லை பிறவோ அமரருள்
ஞாயிற்றுப் புத்தேள் மகன்;

அதனான் வாய்வாளேன்;

(பாடம்) 1. கொடுத்தலைச். 2. படையிடு.

முல்லை முகையும் முருந்தும் நிரைத்தன்ன
பல்லும் பணைத்தோளும் பேரம ருண்கண்ணும்
நல்லேன்யான் என்று நலத்தகை நம்பிய
சொல்லாட்டி நின்னொடு சொல்லாற்று[1] கிற்பார்யார்!

சொல்லாதி ;

நின்னைத் தகைத்தனென் அல்லல்காண் மன் ;
மண்டாத கூறி மழகுழக் காகின்றே[2]
கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலநீ
பண்டம் வினைய படிற்றுற் றேடீஇயநிற்
கொண்ட தேவனெல்லா யான்,

கொண்டது,

அளைமாறிப் பெயர்தருவாய் அறிதியோ அஞ்ஞான்று
தளவமலர் ததைந்ததோர் கானச்சிற் றூற்றயல்
இளமாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினால் என்நெஞ்சம்
களமாக்கொண்[3] டாண்டாயோர் கள்வியை யல்லையோ ;

நின்னெஞ்சம், களமாக்கொண் டியாமாளல் எமக்கெவன்
[எளிதாகும் ;
புனத்துளா னெந்தைக்குப் புகாவுய்த்துக் கொடுப்பதோ
இனத்துளா னென்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
தினைக்காவுள் யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ ;

அனைத்தாக,

வெண்ணெய்த் தெழிகேட்கும் அண்மையால் சேய்த்தன்றி
அண்ணணித் தூராயின் நன்பகற் போழ்தாயின்
கண்ணேக் கொழிக்குங் கவின்பெறு பெண்ணீர்மை
மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் றின்ன
வெயிலொ டெவன்விரைந்து சேறி உதுக்காண்
பிடிதுஞ்சு அன்ன அறைமேல நுங்கின்
தடிகண் புரையுங் குறுஞ்சுனை யாடிப்
பனிப்பூந் தளவொடு முல்லை பறித்துத்
தனிக்காயாந் தண்பொழில் எம்மொடு வைகிப்
பனிப்படச் செல்வாய்நும் ஊர்க்கு ;

(பாடம்) 1. சொல்லாற்ற. 2. காகின்றேன். 3. களமாகக்கொண்.

இனிச் செல்வேம்யாம் ;

மாமருண் டன்ன மழைக்கண்சிற் றுய்த்தியர்
நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வார்க் குரையவை
யாமுனியா ஏறுபோல் வைகற் பதின்மரைக்
காமுற்றுச் செல்வாயோர் கட்குத்திக் கள்வனை
நீயெவன் செய்தி பிறர்க்கு.;

யாமேவன் செய்து நினக்கு ;

கோலையுண்கட் கூரெயிற்றுக் கோய்தளிர் மேனி
யினைவனப்பின் மாயோய் நின்னிற் சிறந்தார்
நிலவுலகத் தின்மை தெளிநீ வருதி
மலையோடு மார்பமைந்த செல்வ னடியைத்
தலையினல் தொட்டுற்றேன் சூள் ;

ஆங்குணரார் நேர்ப[1] அதுபொய்ப்பாய் நீயாயின்
தேங்கோள் பொருப்பன் சிறுகுடி எம்ஆயர்
வேந்தூட் டரவத்து நின்பெண்டிர் காணுமல்
காஞ்சித்தா துக்கன்ன தாதெரு மன்றத்துத்
தூங்குங் குரவையுள் நின்பெண்டிர் கேளாமை
யாம்பற் குழலாற் பயிர்பயி ரெம்படப்பைக்
காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேங் குறி.

இஃது "அடியோர் பாங்கினும் வினைவல பாங்கினுங், கடிவரை யிலபுறத் தென்மனர் புலவர்"* என்பதனற் பிறர் ஏவிய தொழிலைச் செய்தல் வல்ல அகப்புறத் தலைவனுந் தலைவியும் முன்னொருகாற் கூடிப் பின்னர் அவனெதிர்ப்பட்டுழி அவன்வயிற் பரத்தைமை யால் ஊடிக் குறி நேர்ந்தது.

(க - எ) இகல்வேந்தன்.........யான் :—

(இ - ள்.) அகன்ற வல்குல் தோள் கண் என்று சொன்ன மூன்றிடமும் பெருத்து, நுதல் அடி இடை என்று சொன்ன மூன்றிட மும் சிறுத்துக், காமனும் பிறர்க்கு மனக்கவலை செய்தலோடே தன் அம்பை விடுதற்குக் காரணமான அழகோடே ஊரிடத்தே அலமந்து, மோரை விற்று மீளுங் காலத்தே, யான் நகுதலைவல்லே

* தொல். பொருள் : உங.

(பாடம்) 1. ஆங்குணர்வார் நோவ.

னென்று நக்குப், பின்னர் இகலிடத்தே சென்றுவிட்ட பாண்டியன் சேனை உயிரோடு போம்படி படை தொடுமாறுபோல என்னுயிரோடு போம்படி படையைத் தொட்ட மாறுபாட்டை யுடையவளே ஏடீ! யான் நின்னை எப்படித் தப்பினேன் கூறென்றான்;

இகல்வாயிறுத்த வேந்தன் சேனைபோல என மாறுக.

(அ) அஃதவல மன்று மன:—

(இ-ள்.) அது கேட்ட தலைவி, அளைமாறித் திரிகின்றது மிகவும் எங் குலத்திற்குத் தீதன்று;

(கூ-கஉ) ஆயர்............மகன்:—

(இ-ள்.) எஞ் சுற்றத்தார்[1] ஆயரானால், யாங்கள் மிகவும் ஆய்த் தியரேம்; அது கிடக்க, நீதான் காயாம்பூவாற் செய்த கண்ணியையுந் துவளூட்டின கரிய ஆடையையு முடையாய்;* மேய்கின்ற நிரை களுக்கு முன்னே ஒரு கோலை யூன்றி அந்நிரை மேய்த்து நின்ற நீ இடையனுந் தன்மையை உடையை யல்லை; வேறாகத் தேவர்களுள் ஞாயிறாகிய தெய்வத்தின் மகனோ? கூறென்றாள்;

'மகன்': கன்னன்; இஃது இகழ்ச்சி. ஆய்த்தியேம் யாமாயின் என்றும் பாடம்.

(கச-கஅ) அதனான்............கிற்பார்யார்:—

(இ-ள்.) அது கேட்டு அவன், நீ இங்ஙனம் இகழ்ந்து[2] கூறுத லால் நின்னோடு ஒன்றுங் கூறேன்; முல்லையினது முகையையும் பீலி முருந்தையும் நிரைத்தா லொத்த பல்லும்† பணைபோலுந் தோளும் பெரிய அமர் செய்யும் உண்கண்ணும் யான் நல்லேனென்று, நின்னு டைய தகுதியைப் பிறர் நச்சுதலன்றி நீதானே நச்சியிருக்கின்ற சொல்லை யுடையவளே![3] நின்னோடு மறுமாற்றஞ் சொல்லுதலை யார் நிகழ்த்துவார் என்றான்;

முல்லை முதலியன சினைவினை முதலொடு முடிந்தது. 'ஆற்றுகிற் பார்': வினைத் திரிசொல்.

(கசு) சொல்லாதி:—

(இ-ள்.) அது கேட்டு அவள், அங்ஙனமாயின் ஒன்றுஞ் சொல் லாதேகொள் என்றாள்;

(உ0) நின்னைத் தகைத்தனேன்:—

(இ-ள்.) அது கேட்டு அவன், நின்னைப் போகாமல் விலக்கினே னென்றான்;

---

* கலி. க0உ: ருஎ.　　† கலி. க0ரு: கூ-எ.

(பாடம்) 1. நஞ்சுற்றத்தார். 2. மகிழ்ந்து. 3. சொல்லுமுடையவளே.

(௨0) அல்லல்.........காண்மன் :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவன், இவன் நம்மிடத்து நிகழ்த்து கின்றதோர் வருத்தத்தைப் பாராயென நெஞ்சொடு கூறினாள் ;

(௨௧ - ௨௪) மண்டாத............யான் :—

(இ - ள்.) கூறிப், பின்னும் மனம் மயங்குதலையுடைய குழவிப் பருவத்துக்கு ஆகின்று[1] என் மனம் மிக்கு விரும்பிச் சொல்லாத[2] சொற்களைச் சொல்லி என்னைக் கண்ட பொழுதே தனிசு* கடவாரிடத்துக் கொடுத்தவர்கள் அவரவர்களுக்குள்ள பண்டங்களை உசாவுமாறு போல நீயும் என்னிடத்துள்ள பண்டங்களை இவை யாவை என்று வினவின் வஞ்சனையாலே எனது வட்டியைப் பிடித்தற்கு எடா! நின்னிடத்து யாம் வாங்கிக்கொண்ட பொருள் எப்பொருள்? என்றாள் ;

'குழக்கு': தரங்கக்கு வண்ணகக்கு† என்றாற்போல் நின்றது.

(௨௫) கொண்டது :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவன், நீ என்னிடத்து வாங்கிக்கொண்ட பொருள் கூறக் கேள் ;

(௨௬ - ௩௩) அளைமாறிப்............கிற்பதோ: —

(இ - ள்.) அந் நாளிலே மோர் விற்று மீளுகின்ற நீ செம்முல்லை நெருங்கினதோர் கானத்திடத்துச் சிற்றாற்றின்[3] அயலிடத்தே இளம் மாவடுவைப் பிளந்தாலொத்த கண்ணாலே எனக்கு உரித்தாகிய என் நெஞ்சை நினக்கு இருப்பிடமாக வாங்கிக்கொண்டு அடிமைத்தொழில் கொண்டாய் ; ஒரு கள்வியை யல்லலையோ? அது நீ யறியாயோ? என்றான் ; அது கேட்டு அவள், நின் நெஞ்சை எனக்கு இருப்பிடமாக வாங்கிக்கொண்டு யாம் அடிமைத் தொழில் கொள்ளுதல் எமக்கு எங்ஙனம் எளிதாயிருக்கும்? நின் நெஞ்சு புனத்திடத்தானாகிய என் தமையனுக்கு உணவைக்கொண்டு சென்று கொடுக்குமதொன்றோ? பசுத்திரளிடத்தானாகிய என் தந்தைக்குக் கறவைக்கலங்கொண்டு செல்லுமதொன்றோ? தினை அரிந்த தாளிடத்தே யாய் மேய விட்ட கன்று மேய்க்குமதொன்றோ? அன்றே! ஆதலால் அரிதேகாண் என்றாள் ;

(௩௪) அனைத்தாக :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவன், இனி நீ ஏவின தொழில்களை என் நெஞ்சு செய்வதொன்றாக என்றான் ;

---

* தனிசு - கடன். † யா. கா. ஒழி : எ.

(பாடம்) 1. ஆகாநின்றேன். 2. மனம் மிக்கு விரும்பிச்சொல்லாதது 3. சிறியயாற்றின்.

(ஙடு - சச) வெண்ணெய்த்...........ஊர்க்கு :—

(இ - ள்.) என்று, பின்னர்க் கடைந்த மோரைக் கையால் அலைக்கும் ஓசை கேட்கும் அணுமையினாலே தாம் அன்றாய் ஊர் மிகவும் அணித்தாயின், பொழுது உச்சியம் பொழுதாயின், கண் வேறொரு வடிவை நோக்குதலைத் தவிர்க்கும் அழகைப் பெறுகின்ற பெண் டன்மையினையும் மயிலினுடைய கழுத்தினுடைய நிறத்தையுமுடைய மாயோளே! இப்படி வெய்தாகிய பொழுதோடே விரைந்து செல்லா நின்றாய்; இதனால் மற்றுப் பெறும் பயனென்? காயாம்பூவையுடைய குளிர்ந்த பொழிலை அவ்விடத்தே பாராய்; அவ்விடத்திற் பிடி துஞ்சுவனவற்றை யொத்த பாறையிடத்தனவாகிய*[1] நுங்கினது வெட்டின கண்ணையொக்கும் நீர் நிறைந்த அண்ணிய சுனைகளிலே ஆடிக் குளிர்ச்சியை யுடைத்தாகிய பூக்களையுடைய செம்முல்லை மலரோடே முல்லை மலரையும் பறித்துத் தனியே அப் பொழிலிடத்தே எம்முடனே தங்கிப் பொழுது குளிர்ச்சி யுண்டாக நும் ஊர்க்குச் செல்வா யென்றான்;

(சடு) இனிச்செல்வேம்யாம் :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவள், நீ போகவேண்டா என்கின்றாயாதலின் யாம் போவேமென ஊடல் தோன்றக் கூறினாள்;

(சகூ - டுக) மாமருண்...........நினக்கு :—

(இ - ள்.) கூறிப், பின்னும் மான் மருண்டு நோக்கினொலொத்த குளிர்ச்சியையுடைய கண்ணையுடைய சிறிய ஆய்த்தியராய் நீ மயக்கிக் கூறுஞ் சொல்லிடத்தே மயங்குவார்க்கு அம்மொழிகளைக் கூறு; யான் அதற்கு மருளேன்; நீதான் பல பசுக்களையுந் தெவிட்டாமற் கூடும் ஏறுபோல நாடோறும் பதின்மரை ஒருவரைப்போலே விருப்பமுற்று அவர் மேற் செல்வாய்; ஒரு கட்குத்தியாகிய கள்வன்; ஆதலால் நீ பிறர்க்கு என்ன நன்மை செய்வாய்? இத்தன்மையுடைய நினக்கு யாம் என்ன நன்மை செய்வேமென்றாள்;

'கட்குத்திக் கள்வன்' என்றது, "விழித்திருக்க மிண்டையைக் கொள்வான்" என்னும் பழமொழி. 'ஓ': அசை. நீ அம் மகளிரையும் அவர் கருத்து முற்ற நுகராது அவர் வருந்த நீங்குவை யென்பது தோன்ற, 'நீ யெவன் செய்தி' என்றாள். 'யாமெவன் செய்தும்' என்றது எம்மிடத்து நீங்காத அன்புடையை யல்லை என்பது தோன்ற நின்றது.

(டுஉ - டுகூ) கோலையுண்கட்...........தூள் :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவன், கொலைத் தொழிலையுடைய கண்ணினையுங் கூரிய எயிற்றினையுங் கொய்யப்படுந் தளிர்போலும் நிறத்

* ஐங்குறு. உஙக.　　(பாடம்) 1. பாறையிடத்துக்கனவாகிய.

தினையுங் கண்டார் வருந்தும் அழகினையுமுடைய மாயோளே! யான் விரும்புதற்கு உரியாராய் நின்னிற் காட்டிற் சிறந்த மகளிர் மண்ணுலகத்தில் இல்லாமையை நீதானே தெளிவாய்; இனி நீ நினைத்த தவறாக வின்றென்று யான் தெளிவித்தற்கு நீ அணுக வருவாய்; மார்பு மலையோடு ஒப்பமைந்த திருமாலடியைத் தலையினாலே வணங்கிக் கையினால் தொட்டுச் சூளுற்றேன் என்றான்;

(௰எ - ௬௩) ஆங்குணரார்..........றறி:—

(இ-ள்.) அது கேட்டு அவள், அப்படியே மெய்யென்று உணரும் அறியா மகளிர் கூட்டத்திற்கு உடன்படுவார்; அச்சூளுறவு பொய்க்கு மவன் நீ; நின் வருத்தத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கில் அதற்கு உடன்படுதலே வேண்டுதலின் எம்முடைய புழக்கடையிற் காஞ்சிமரத்தின் கீழே குறியிடஞ் செய்தேம்; ஆண்டு வருங்கால் தேனைத் தன்னிடத்தே கொண்ட பொதியின் மலையை யுடையவனுடைய சிறுகுடியில் வாழும் எம் ஆயர் அவ்வேந்தன் இனிதிருந்து வாழ்வதற்கு அந்நிலத்தில் தெய்வத்திற்கு மடை கொடுக்கும் ஆரவாரத்தாலே வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் நின்னைக் காணாமற், காஞ்சிப் பூவின் தாது உதிர்ந்தாற்போன்ற தாதாகிய எருவையுடைய மன்றத்திடத்து ஆடுங் குரவைக் கூத்திடத்து வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் கேளாமல், நீ செய்யுங் குறியை ஆம்பலென்னும் பண்ணையுடைய குழலாலே குறி செய்து வருவாயாக என்றாள்.

இதனால், இருவருக்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இதனுள், தலைவன் வினவல பாங்கினாயவாறு காண்க. இது கைக்கிளை.

இது தரவுஞ் சொற்சீரடியும் நெடுவெண் பாட்டுஞ் சொற்சீரடியுங் கொச்சகமுந் தனிச்சொல்லுஞ் சொற்சீரடியும் நெடுவெண் பாட்டுந் தனிச்சொல்லும் ஒரு தாழிசையும் ஐஞ்சீரடியா னொன்றுங் கொச்சகமுந் தனிச் சொல்லும் நெடுவெண் பாட்டுஞ் சொற்சீரடியும் நெடுவெண் பாட்டும் முச்சீரா னொன்றும் நெடுவெண் பாட்டும் வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகக்கலி. (அ)

௧௦௯

காராரப் பெய்த கடிகொள் வியன்புலத்துப்
பேராது சென்று பெரும்பதவப் புன்மாந்தி
நீரார் நிழல குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்
போரார ஏற்றின் பொருநா கிளம்பாண்டில்
௫. தேரூரச் செம்மாந் ததுபோன் மதைஇனள்
பேரூருஞ் சிற்றூருங் கௌவை யெடுப்பவள்போல்

மோரோடு வந்தாள் தகைகண்டை யாரோடுஞ்
சொல்லியா ளன்றே வனப்பு ;
பண்ணித் தமர்தந் தொருபுறந் தைஇய
கண்ணி யெடுக்கல்லாக் கோடேந் தகலல்குல்
புண்ணில்லார் புண்ணுக நோக்கும் முழுமெய்யுங்
கண்ணளோ ஆய மகள் ;
இவள்தான், திருத்தாச் சுமட்டினள் ஏனைத் தோள்வீசி
வரிக்கூழ்[1] வட்டி தழீஇ அரிக்குழை
ஆடற் றகையள் கழுத்தினும் வாலிது
நுண்ணிதாத்[2] தோன்றும் நுசுப்பு ;
இடைதெரியா ஏஎர் இருவருந் தத்த
முடைவனப்[3] பெல்லா மிவட்கீத்தார் கொல்லோ
படையிடுவான் மன்கண்டீர் காமன் மடையடும்
பாலொடு கோட்டம் புகின் ;
இவள்தான், வருந்தநோய் செய்திறப்பி னல்லால் மருந்தல்லள்
யார்க்கும் அணங்காதல் சான்றுளேன் றூர்ப்பெண்டிர்
மாங்காய் நறுங்காடி கூட்டுவேம் யாங்கும்
எழுநின் கிளையொடு போகென்று[4] தத்தங்
கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும்
வாயி லடைப்ப வரும்.

இது வினைவல பாங்கிற் றலைவியைக் கண்ட வினைவல பாங்கிற் றலைவன் "காமஞ் சாலா இளமை யோள்வயி, னேமஞ் சாலா இடும்பை யெய்திக்"* கூறியது.

(க - அ) காராரப்.........வனப்பு :—

(இ - ள்.) மழை நிறையப் பெய்த விளக்கங் கொண்ட அகற்சியை யுடைய நிலத்தே சென்று நின்று அவ்விடத்தே நின்ற பெரிய அறுகாகிய† புல்லை நிறையத் தின்று நீர் நிறைந்த நிழலிடத்தனவாய இன்னதனைக் குடம்பால் போதுமென்று கருதப்படும் பசுத்திரளில் வைத்துக்கொண்டும் ஏனையவற்றிற்கு ஒப்புச் சொல்லப்படும் நாகு போர்த்தொழில் அமையாத எற்றினுக்கீன்ற இளைய எருது கொல்லர் வண்டியை‡ ஊராநிற்க இளமையால் இறுக்குமாறு போலத் தலையில்

---

* தொல். பொருள், ௫0. † பெரிய அறுகு - யானை அறுகு.
‡ இது கொல்லாப்பண்டி எனவும் வழங்கும்.
(பாடம்) 1. வரிக்கூழை. 2. நுண்ணிதாய்த்.
3. முடையவனப். 4. போ வென்று.

மோர்ப்பானையுடனே அழகாலும் இளமையாலும் மிகுதியை யுடைய ளாய்ப் பெரிய ஊர்களையுஞ் சிறிய ஊர்களையும் ஆரவாரத்தை உண்டாக்குவாள் போலே மோரோடே வந்தவளழகை நெஞ்சே காண்பாயாக : இவள்தான் மிக்க வனப்புடைய மகளிரெல்லாரோடுந் தன் அழகு ஒவ்வாமை சொல்லப்பட்டவள் ;

இது சினைவினை முதலொடு முடிந்தது.

(கூ - கஉ) பண்ணித்.........மகள் :—

(இ - ள்.) சுற்றத்தார் கட்டிக்கொண்டு வந்து, மயிர் முடியில் ஒரு புறத்தே செருகி வைத்த கண்ணியைச் சுமக்கமாட்டாத பக்கம் ஏந்தின அகன்ற அல்குலையுடைய இவ் வாயர் மகள், மனத்திற் காம வேட்கையில்லாத இருடிகளும்*[1] புண்பட்டு நெஞ்சு வருந்தும்படி பார்க்கும் ; அதுவே யன்றி மெய் முழுதுங் கண்ணை யுடையவளோ?

என்பது, கண்கள் செய்கின்ற வருத்தம்போல† மெய்ம் முழுதும் வருந்துதலின் மெய்ம் முழுதுங் கண்ணளோ என்றதாயிற்று ;

(கங - கசு) இவள்தான்.........நுசுப்பு :—

(இ - ள்.) இவள்தான் பல நிறத்தையுடைய நெல்லை யுடைய வாகிய வட்டியை‡ ஒரு கையால் அணைத்து மற்றைத்தோளை இளமைச் செருக்குத் தோன்ற வீசித் தன் அழகிற்குத் திருந்தியிராத சுமையினை யுடையளாய் மெய்க்கட் பூண்டனவன்றிக் கழுத்திடத்திலும் அழகை யுடைய மகரக்குழை யாடுதலுண்டான அழகையுடையவள் ; அதுவே யன்றி அல்குலுந் தோளுஞ் சுமந்து இளைத்த நுசுப்புக் கண்ணி யெடுக்கலா மென்மைக் கேற்ப நுண்ணிதாய் நன்றாய்த் தோன்றா நிற்கும் ;

(கஎ - உΟ) இடைதெரியா.........புகின் :—

(இ - ள்.) தம்மில் வேறு பெயர் விளங்கி அழகை யுடையராகிய உருப்பசியுந் திலோத்தமையுந் தம்முடைய தம்முடைய அழகை யெல்லாம் இவட்குக் கொடுத்தார்கொல்லோ ? அது தெரிந்ததில்லை ; இவள்[2] தெய்வத்திற்குப் பலியாகச் சமைக்கும் பாலோடே§ காமன் கோயிலிலே செல்லில் அக் காமனும் நெஞ்சழிந்து தன் கையிற் படையை மிகவும் போகடுவன் ;[3]

காமன் மாயோன் மகனுதலின் அவனும் அந்நிலத்திற்குத் தெய்வ மாதல் "அவ்வகை பிறவும்"$ என்றவழி "வகை" என்றதனாற் கொள்ளப்பட்டது. 'தெரியா' என்பது செய்தெனெச்சம். 'இருவர்', திருமகளும் பூமகளு மெனினுமாம். 'கண்டீா', வினுவொடு சிவணி நின்ற அசை.

* முருகு. கஙச - கஙஎ ; சிலப். கச : நகூ - சஉ.
† குறள். கΟகக. ‡ வட்டி - கடகப்பெட்டி.
§ சிலப். கடு : கஙஎ - கக அ. $ தொல். பொருள் : க அ.
(பாடம்) 1. இருடிகளுக்கும். 2. அவள். 3. போடுவன்.

(௨௧) இவள்தான் :—

(இ - ள்.) இவள் தான் என்று நெஞ்சோடு வினையினன்.

(௨௧ - ௨௬) வருந்தநோய்.........வரும் :—

(இ - ள்.) அதுவேயுமன்றித் தன்னை நோக்கினை ரெல்லார்க்கும் வருத்தமாதல் அமைந்தவளென்று கருதி இவ்வூர்களிற் பெண்டி ரெல்லாரும் மோருக்கு மாருக மாங்காயை நறிய ஊறுகாயாகக் கூட்டி நுகரக் கடவேம்; நீ எவ்விடத்தும் போய் மோர் முதலியன விற்றுத் திரியும் நின் சுற்றத்தாருடனே போவாயாக என்று கூறித் தம்முடைய கணவரைப் புறத்துப் போகாமற் காத்துக்கொண்டு இவள் வருங்காலமே யன்றி ஒரு நாள் முழுதும் வாயிலை இடையிட்டுக் கொண்டு நிற்கும்படியாக வாராநிற்கும்; இவள் தான் மனம் வருந்தும் படி நோயைச் செய்து போவதன்றி அந்நோய் தீர்க்கும் மருந்தல்லள், எனச் சொல்லெதிர் பெருஅன் சொல்லி யின்புற்ருன்.

சுற்றத்தொடு போ வென்ருர், அவரோடு இவள் போங்காலத்து, தங் கணவற்குப் பின் சேறல் இயையாதென்பது பற்றி.

இதனல், இவனுக்கு அசைவு பிறந்தது.

இது "காமஞ் சாலா இளமையோள்" என்னும் சூத்திரத்து* வினைவல பாங்கிஞேரும் இங்ஙனங் கூறலா மென்றமைத்தாம்.

'மருந்தல்லள்' என்றது, "காமஞ் சாலா இளமையோள்" என்றது.

மோர் விற்கின்றமை கூற வினைவல பாங்கினளாயிற்று.

இஃது 'இவள்தான்' என ஐஞ்சீர் அடுக்கிய சுரிதகத்தான் இற்ற கலிவெண் பாட்டு. (௯)

௧௧௦

கடிகோள் இருங்காப்பில் புல்லினத் தாயர்
குடிதோறு நல்லாரை வேண்டுதி யெல்லா
இடுதேள் மருந்தோநின் வேட்கை தொடுதரத்
துன்னித்தந் தாங்கே நகைகுறித் தெம்மைத்
திளைத்தற் கெளியமாக் கண்டை அளைக்கெளியாள்
வெண்ணெய்க்கும் அன்னள் எனக்கொண்டாய் ஒண்ணு
ஆங்குநீ கூறின் அனைத்தாக நீங்குக; [தால்

அச்சத்தால் மாறி அசைவினுல் போத்தந்து
நிச்சந் தடுமாறும் மெல்லியல் ஆய்மகள்
மத்தம் பிணித்த கயிறுபோல் நின்னலஞ்
சுற்றிச் சுழலுமென் நெஞ்சு;

* தொல். பொருள்: ௫௦.

விடிந்த பொழுதினும் இல்வயிற் போகாது
கொடுந்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்குச் சூழுங்
கடுஞ்சூலா நாகுபோல் நிற்கண்டு நாளும்
நடுங்கஞர் உற்றதென் நெஞ்சு ;

எவ்வம் மிகுதர எந்திறத் தெஞ்ஞான்றும்
நெய்கடை பாலின் பயன்யாதும் இன்றாகித்
கைதோயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி
அறியா தளித்தென் உயிர் ;

அன்னையோ, மன்றத்துக் கண்டாங்கே சான்றார் மகளிரை
இன்றி யமையேனேன் றின்னவுஞ் சொல்லுவாய்
நின்றாய்நீ சென்றீ[1] எமர்காண்பர் நாளையும்[2]
கன்றோடு சேறும் புலத்து.

இது வினைவல பாங்கினல் வெண்ணெய் நொடைக்குச்* சென்ற தலைவியைக் கண்டு வினைவல பாங்கிற் றலைவன் மெய் தீண்டித் தனது ஆற்றாமையை அறிவித்தழி, அவள் ஈண்டுப் பிறர் அறிவர். நாளைக் கன்றொடு சேறுமென இடங் கூறியது.

(க - எ) அடிசோள்.........நீங்குக :—

(இ - ள்.) எடா! வரைவுகொண்ட பெரிய குறும்பிடத்தே இருக்கின்ற ஆட்டிடையருடைய குடிதோறுமுள்ள மகளிரை விரும்பா நின்றாய்; நினது காமவேட்கை எறிந்த தேளுக்குக் கடுப்பற அப்பொழுதே இட்டுத் தீர்க்கும் மருந்துபோல வேட்கை தோன்றிய பொழுதே கூடத் தீர்க்க வேண்டுவ தொன்றோ? அல்லவே! நின்னோடு ஓர் நகைசெய்தலைக் குறித்து நீ என் மெய்யைத் தீண்டு தற்கு யாம் நின்னை அணைந்து மெய்யைத்தந்த அப்பொழுதே, எம்மைப் புணர்ச்சிக்கும் எளியேமாக[3] நீ மனத்தாலே கண்டாய்; அங்ஙனங் கண்டது, மோரை வேண்டினார்க்குச் சிறிது மோரை வார்த்து எளியளானவ ளொருத்தி வெண்ணெயை வேண்டினார்க்கு வெண்ணெயை இட்டு எளியளா யிருப்பள் என்று நெஞ்சாலே கருதி னாற்போலே இருந்த தென்றாள்; அது கேட்ட தலைவன், ஒள்ளிய நுதலினையுடையாய்! அங்ஙனம் நீ கூட்டத்தை மறுத்துக் கூறுவை யாயின், அக்கூட்டம் இல்லையாவதாக; இனி நின்னை விட்டு நீங்குக என்றான் ;

* நொடை - விற்பனை.
(பாடம்) 1. சென்றி. 2. நாளையெங். 3. எளியேமாதல்.

(அ - கக) அச்சத்தால்...........நெஞ்சு :—

(இ - ள்.) மெல்லிய இயல்பினையுடைய ஆய்ச்சாதியிற் பிறந்த மகள் ! மத்தைச் சுற்றிய கயிறுபோல* நின்னுடைய நலத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டு சுழன்று திரிகின்ற என்னுடைய நெஞ்சு, நீ கூறிய கூற்றினால் தனக்கு உண்டாகிய அச்சத்தினாலே நின்னிடத்து நின்று மீண்டு தான் நிலைபெற மாட்டாது பின்னரும் அசைகின்ற அசைவாலே என்னிடத்தினின்றும் புறப்பட்டு நாடோறும் மீளத் தடுமாறாநிற்கும் என்றான் ;

(கஉ - கரு) விடிந்த...........நெஞ்சு :—

(இ - ள்.) என்று, பின்னும் முதற்சூல் கொண்ட பசு, இவ்விடத்தினின்றுந் தூரிய இடத்தில் இடப்படாத வளைந்த தொழுவினுள்ளே கட்டிவைத்த தன் கன்றிற்குப் பொழுது விடிந்த காலத்திலும் மேயப் போகாது சூழ்ந்து திரியும் ;† அந் நாகுபோலே நின்னைக் கண்டு என் நெஞ்சு நாடோறும் நடுங்குகின்ற வருத்தத்தை உற்றதுகாண் என்றான் ;

'நாகு': ஈண்டு இளமை.

(கசு - கக) எவ்வம்.........உயிர் :—

(இ - ள்.) என்று பின்னரும் என்னிடத்து எந்நாளும் வருத்தம் மிகுகையினாலே அளித்தக்க என்னுடைய உயிர், மருந்தையிட்டு நெய்யைக் கடைந்து வாங்கின பாலிடத்து நுகர்வார்க்குச் சிறிதும் பயன் படுதலில்லையாய் அவர் கைசென்று தோய்ந்து விடுகின்ற அளவாய் விட்டது ; அதுவும் ஒழிய மேல் தான் செய்வதோர் செயலையும் அறியாதென்றான் ;

என்றதனால், நீ என் உயிரிடத்துள்ள நன்மையை ஒரு வழியாலே வாங்கிக்கொண்டு விட்டாயென்றும், அது பின்னர் நீ பயன் கொள்ளுங் காலத்து நினக்கு ஓர் இன்பந் தருதல் ஆற்றாதென்றுங் கூறினானாயிற்று.

(உo - உந) அன்னையோ.........புலத்து :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவள், நீ அத்தன்மையை யுடையையோ என அருள் செய்து, பலருந் திரிகின்ற மன்றத்திலே எதிர்ப்பட்ட அப்பொழுதே நின்னைப்போலன்றி அமைதியை யுடையோர் மகளிரை இவ்விடத்துப் புணர்ச்சியின்றாயின் உயிர்வாழே னென்று நின்றாய் ; இவ்விடத்து நின்றால் எம்முடைய சுற்றத்தார் காண்பர் ; இனி இன்றேயன்றி நாளையும் புலத்திலே கன்று மேய்த்தற்குப் போவேம் ; ஆண்டு வந்து இத்தன்மையன உற்றவை மேற் சொல்லுவாய் ; நீதான் இனி ஈண்டு நில்லாமற்போ என இடங் கூறினாள்.

---

* சீவகசிந். சஉந.　　　　† சீவகசிந். ககருக.

இதனல், இருவர்க்கும் புணர்ச்சி வேட்கை பிறந்தது.

இது நெடுவெண் பாட்டும் பின்னர் மூன்று வெண் பாட்டுந் தனிச் சொல்லுஞ் சுரிதகமும் பெற்ற அகப்புறக் கலிவெண் பாட்டு. (க0)

கககக

தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந்
தாம்பிற் பிணித்து மனைநிறீஇ யாய்தந்த
பூங்கரை நீலம் புடைதாழ மெய்யசைஇப் பாங்கரும்
முல்லையுந் தாய பாட்டங்கால் தோழிநம்
புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லாம்
ஒருங்கு விளையாட அவ்வழி வந்த
குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை
முற்றிழை யேஎர் மடநல்லாய் நீயாடுஞ்
சிற்றில் புனைகோ சிறிதென்றான் எல்லாநீ
பெற்றேம்யா மென்று பிறர்செய்த இல்லிருப்பாய்
கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் முற்றிழாய்[1]
தாதுசூழ் கூந்தல்[2] தகைபெறத் தைஇய
கோதை புனைகோ நினக்கென்றான் எல்லாநீ
ஏதிலார் தந்தபூக் கொள்வாய் நனிமிகப்
பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் மாதராய்[3]
ஐய பிதிர்ந்த சுணங்கணி மென்முலைமேல்
தொய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்
செய்புற நோக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது
மையலை மாதோ விடுகென்றேன் தையலாய்
சொல்லிய வாறெல்லாம் மாறுமா றியான்பெயர்ப்ப
அல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தான் அவனைநீ
ஆயர் மகளி ரியல்புரைத் தெந்தையும்
யாயு மறிய உரைத்தீயின் யானுற்ற
நோயுங் களைகுவை மன்.

இது தலைவி ஆயத்திடைத் தலைவனைக் கண்டவாறும் அவனைக் கூறி யனவுங் கூறித், தோழியைத் தலைவனை வரைவுகடாவி யாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கவேண்டு மென்றது.

(இ - ள்.) *தோழி! இனிய பாலைக் கறந்த கலங்களை அவ்விடத்து நின்றும் எடுத்து வைத்துக் கன்றுகளையெல்லாந் தாம்பாற் கட்டி*

(பாடம்) 1. *முற்றிய.* 2. *கூந்த.* 3. *பெரிதென்றே னாயிழா.*

மனைக்கண்ணே நிறுத்தித் தாய் தந்த பூத்தொழிலினையுங் கரையினையு முடைய நீலத்தையுடைய ஆடை பக்கத்தே தாழாநிற்க மெய்யை அசைத்துப் பாங்கர்க்கொடியும் முல்லைக்கொடியும் பரந்த முற்றாட்டாகிய தோட்டத்திடத்தே நம்முடைய ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர் மகளிரோடே மற்றை இருகூற்றில்* ஆயர் மகளிரெல்லாஞ்சேர விளையாடாநிற்ப அவ்விடத்தே வந்த குருந்தம்பூவாற் செய்த கண்ணியையுடைய பொதுவன் பின்னை என்னை நோக்கிச் சூழ்ந்த அணிகலங்களையும் அழகினையும் மடப்பத்தையுமுடைய நல்லாய்! நீ இழைத்து விளையாடுஞ் சிற்றிலை யானுஞ் சிறிது புனைவேனோ? என்றான்; யான் அதற்கு ஏடா! வரைந்துகொண்டு எமக்கு ஓரில்லை அமைத்தலறியாயாய்த் தன் சுற்றத்தார் எடுத்த இல்லிலே இவள் இருக்க யாம் பெற்றேமென்று நினைத்திருக்குமவன் நீ; ஆதலால், உறுதியாக நீ உலகியலிற் கற்றதொன்றும் இல்லைகாணென்றேன்; அதன் பின்பு முற்றிழாய்! கட்டின மாலையை நினக்குத் தாதுசூழ்ந்த கூந்தலிலே அழகு பெறப் புனைவேனோ? என்றான்; யான் அதற்கு ஏடா! நீ வரைந்துகொண்டு விடாமற் கோதை புனைதல் அறியாயாய், எஞ்சுற்றத்தார் மிகக்கொண்டு வந்து சூட்டின பூவை மிகப் பூவென்று கொள்ளுமவன் நீ; ஆதலால், உலகில் உறுதியாகப் பெரிதும் பேதைத் தன்மையையுடையை என்றேன்; அதன் பின்பு மாதராய்![1] வியக்கத்தக்க சிதறின சுணங்கு அணிந்த மெல்லிய முலைமேலே தொய்யில் எழுதுங் குழம்பால் எழுதுவேனோ? என்றான்; யான் அதற்கு நீ வரைந்துகொண்டு வெளியாக எழுதுதல் நின் மனத்து இல்லை, யாம் எப்பொழுதும் என் சுற்றத்தார் கோலஞ் செய்து எழுதுங் காலம் பார்த்திருப்பேமோ? இனி இங்ஙனம் இருத்தலாற்றேம், இங்ஙனங் கூறுதலின் நீ பெரிதும் மயக்கத்தையுடையை, இங்ஙனம் அன்புள்ளார்போலக் கூறுகின்றாய், அவற்றைத் தவிர் என்று கூறினேன்; தையலாய்! அவற்றின் பின்னர் அவன் சொன்ன நெறிகளெல்லாவற்றையும் இங்ஙனம் மாறாய் மாறாய் யான் மறுக்க, இனிக் களவு நிகழாதென்று அலமந்தான் போலே மீண்டு போயினான்; அவனை நீ ஆயர் மகளிரை வரைந்துகொள்ளும் இலக்கணத்தை அறிவித்துப், பின்னர் என்னுடைய தந்தையும் யாயும் இக் களவொழுக்கம் அறியும்படி அறத்தொடு நிலை வகையால் உரைப்பையாயின், அவன் உற்ற நோயன்றி யான் உற்ற நோயையும் மிகப் போக்குவை; இதனைக் குறிக்கொள் என்றாள்.

இதனால் தலைவிக்கு அசைவு பிறந்தது.

இது பன்னீரடியின் இகந்து தளையும் விரவி ஐஞ்சீரடியும் வந்து ஒரு பொருள் நுதலாது வந்த கலிவெண் பாட்டு, (கக)

* இருகூறு: பசுவினம். எருமை யினம்.

(பாடம்) 1. ஆயிழாட.

ககஉ

யாரிவன் என்னை விலக்குவான் நீருளர்
பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்
கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னொடு
சொல்லலோம் பென்று ரேமர் ;

எல்லா, கடாஅய கண்ணாற் கலைஇய நோய்செய்யும்
நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின்
விடாஅலோம் பென்று ரேமர் ;

கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்
பல்லிதழ் மூண்கண்ணுந் தோளும் புகழ்பாட
நல்லது கற்பித்தார் மன்ற நமர்பெரிதும்
வல்ல ரேமர்கட் செயல் ;

ஓஒ, வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றுமேய்ப் பாய்போல்
வழங்க லறிவா ருரையாரேல் எம்மை[1]
யிகழ்ந்தாரே யன்றோ, எமர் ;

ஒக்கும், அறிவல்யா னெல்லா விடு ;

விடேன்யான், என்நீ குறித்த திருங்கூந்தால்
நின்னையேன் முன்னின்று
சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி அவனைநீ
புல்லலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல
முயங்குநின் முள்ளெயி றுண்கும்[2] எவன்கொலோ
மாயப் பொதுவ னுரைத்த உரையெல்லாம்
வாயாவ தாயின் தலைப்பட்டாம் பொய்யாயின்
சாயலின் மார்பிற் கமழ்தார் குழைத்தநின்
ஆயித ழுண்கண் பசப்பத் தடமென்றோள்
சாயினும் ஏஎ ருடைத்து

இது வினைவல பாங்கிற் றலைவியை ஆற்றிடைக் கண்டு வினைவல பாங்கிற் றலைவன் விலக்கி நகையாடி இருவருஞ் சில மொழி கூறியவழி அவள் கூட்டத்திற்கு உடம்பட்டது. இது கைக்கிளை.

(பாடம்) 1. என்னை. 2. றுண்டு.

(க - ச) யாரிவ ....ரேமர் :—

(இ - ள்.) என்னை விலக்குவானாகிய இவன் எமக்கு என்ன உறவுடையனென முன்னிலைப் புறமொழியாகப் புலந்து கூறிப், பின்னர் அவனை நோக்கி நீரிலே அசைகின்ற பொலிவையுடைய தாமரையினது பூவை எமக்கு விளையாடத் தந்த பல மலர்* விரவுதலை யுடைத்தாகிய தாரினையுடைய, நினது சாதித்தன்மை கல்லாதபடி[1] இயல்பாகப்பட்ட இடையனாந் தன்மையையுடையை, இவ்வொழுக்கம் அறிந்தாரைப் போல எம்முடைய சுற்றத்தார் நின்னோடு சில சொல்லுதலைப் பாது காத்துக் கொள் என்றார் ; ஆதலால் நீ ஈண்டு நில்லாது போ என்றாள் ;

"எந்நில மருங்கிற் பூவும்"† என்பதனால் "தாமரை' கூறினார்.

(ரு - எ) எல்லா........ரேமர் :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவன், எடீ! வேட்கை செலுத்தின கண்ணாலே மனத்தைக் கலக்கின காமநோயை உண்டாக்கும் எழுது கரும்பு நெருங்கின தோளினையுடைய மகளிரைக் கண்டாயாயிற் போக விடாதேகொள் ; அவர் செய்த நோயை அவரைக்கொண்டே பரிகரித்துக்கொள்ளென்று கூறினார் எம்முடைய சுற்றத்தார் என்றான் ;

(அ - கக) கடாஅயார்........செயல் :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவள், அங்ஙனம் பரிகரித்துக்கொள்ளென்று கூறினவர்கள் அதுவேயன்றி நல்ல மகளிரைக் கண்டாயாயிற் போகாமல் தடுத்து விரும்பி அவருடைய பல பூக்களையும் போலுங் கண்ணையும் புகழப்படுந் தோளையும் பாடும்படியாக நல்லதொரு தொழில் கற்பித்தார் ; அவர் தாம் அறுதியாக ; எம்முடைய சுற்றத்தாரிடத்து அவர் வரைவு நேர்தற்குச் செய்யுஞ் செயலை நும்முடைய சுற்றத்தார் பெரிதும் வல்லராயிருந்தாரென்றாள் ;

இஃது இகழ்ச்சி.

(கஉ - - கச) ஓஒ........எமர் :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவன், தன் மனத்தே ஓஒ! என வியந்து, பின்னர் வெயில் வெம்மையால் ஒருவரும் வழங்காத உச்சிக்காலத்தே நீ கன்று மேய்ப்பாய் போலப் பிறர்க்கு நோயைச் செய்து திரிகின்ற தன்மையை அறிந்திருக்கின்றவர்கள் இப்படித் திரிகின்றாளென்று எனக்கு உரையாதிருப்பாராயில் எம்முடைய சுற்றத்தார் எம்மை இகழ்ந்தாரே யல்லவோ என்றான் ;

---

* கலி. க0ௗ : க - ச. † தொல். பொருள் : கக.

(பாடம்) 1. கல்லாத வடிவு.

(௧௫) ஒக்கும்.........விடு :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவள், நீ கூறியது ஒக்கும்; எடா! இது பொய்யென்று யான் அறிய வேண்டா; இக் கூற்றைக் கைவி டென்றாள்;

(௧௬ - ௨௫) விடேன்யான்.........நுடைத்து :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவன், யான் நின்னை விடேன், கரிய கூந்தலையுடையாய்! யான் கூறிய கூற்றை நீ பொய்யாகக் குறித்த தென்? யான் பொய் கூறிற்றிலேன்; அது நிற்க, நின் சுற்றத்தார் நின்னை என் முன்னே நின்று சில சொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள் ளெனச் சொன்னமையன்றி அவனை நீ புல்லுதலைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளென்ற வார்த்தையை அவர் உடையரோ? இல்லையன்றே! ஆதலால் நீ மெத்தென முயங்குவாய், அப்பொழுது யான் நின் கூரிய எயிற்றை* உண்பே னென்றான்; அது கேட்டு அவள், இவன் கூறியது எத்தன்மைத்தோ வென நெஞ்சொடு உசாவிப், பின்னுந் தன் நெஞ்சை நோக்கிப் பொய்யை வல்ல பொதுவன் கூறிய கூற்றெல்லாம் மெய்யா யிருப்பதோர் வார்த்தையாயில் அவனிடத்து மனைவாழ்க்கையிலே பட்டே மாகின்றேம்; அன்றி அது பொய்யாயிற்றேல் மென்மை இனி தாகிய மார்பிற் கமழ்கின்ற மாலையை[1] வருத்தின நின்னுடைய அழகிய இதழ்போலுங் கண்கள் பசலைநிறங்கொள்ளப் பெருமையையுடைய மெல்லிய தோள் பின்னர் மெலியினும் நின் மேனி இப்பொழுது பெறு கின்ற அழகையுடைத்துக்காண் எனக் கூட்டத்திற்கு உடம்பட்டுக் கூறினாள்.

'குழைத்த' என்னும் பெயரெச்சம் 'நின்' என்னும் பெயரொடு முடிந்தது. கன்று மேய்ப்பாய்போ லென்பதனால் வினைவல பாங் காயிற்று. "நோயுமின்பமும்"† என்னுஞ் சூத்திரத்து, "உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடையதுபோன், மறுத்துரைப் பதுபோ னெஞ்சொடு புணர்த்தும்" என்பதனால் உறுப்புடைத்தாகக் கூறினாள்.

இதனால் இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது முச்சீரடியும் இருசீரடியும் இடையே வந்த கொச்சகக்கலி.

(௧௨)

௧௧௩

நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றோள்
அலமரல் அமருண்கண் அந்நல்லாய் நீயுறீஇ
உலமரல் உயவுநோய்க் குய்யுமா றுரைத்துச்செல்;

---

* குறுந். ௨௬௭ : கலி - ௬ : ௧௩ - ௧௪ : குறள் - ௧௧௨௧.

† தொல். பொருள் : ௧௧௬. (பாடம்) 1. மாலை.

பேரேமுற் றார்போல முன்னின்று விலக்குவாய்
யாரெல்லா நின்னை யறிந்ததூஉ மில்வழி ;

தளரியால் என்னறிதல் வேண்டின் பகையஞ்சாப்
புல்லினத் தாயர் மகனேன் மற்றியான் ;

ஒக்குமன் ;

புல்லினத் தாயனைநீ யாயிற் குடஞ்சுட்டு
நல்லினத் தாய ரெமர் ;

எல்லா,

நின்னொடு சொல்லின் ஏதமோ இல்லைமன் ;

ஏதமன் றெல்லை[1] வருவான் விடு ;

விடேன்,

உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு
மெல்லிய வாதல் அறியினும் மெல்லியால்
நின்மொழிகொண் டியானோ விடுவேன்மற் றென்மொழி
டென்னெஞ்ச மேவல் செயின் ; [கொண்

நெஞ்சேவல் செய்யா தெனநின்றாய்க் கெஞ்சிய
காதல்கொள் காமங் கலக்குற ஏதிலார்
பொய்ம்மொழி தேறுவ தென் ;

தெளிந்தேன் தெரியிழாய்[2] யான் ;

பல்கால்யாங் கான்யாற் றவிர்மணல் தண்பொழில்
அல்கல் அகலறை ஆயமொ டாடி
முல்லை குருந்தொடு முச்சிவேய்ந் தெல்லை
இரவுற்ற தின்னங் கழிப்பி
அரவுற்றுருமி னதிருங் குரல்போல் பொருமுரண்
நல்லேறு நாகுடன் நின்றன
பல்லான் இனநிரை நாமுடன் செலற்கே.

இது வினைவல பாங்கிற் றலைவியை ஆற்றிடைக் கண்டு அவளை வினைவல பாங்கிற் றலைவன் விலக்கி அவளோடு சிறிது கூறியவழி அவள் கூடலுறுகின்றாள்[3] கூறியது. இது கைக்கிளை.

(பாடம்) 1. றென்னை. 2. றெரியிழா. 3. உடம்பட்டாளாக அவள்.

(க - ரு) நலமிக ....றுரைத்துச்சேல் :—

(இ - ள்.) நன்மை மிகப் பெருகிய விருப்பம் வருகின்ற பெருமையையுடைய மெல்லிய தோளினையுஞ் சுழலுதலுடைய முகத்தோடு பொருந்தின கண்ணினையும் அழகினையுமுடைய நல்லாளே! நீ உற்றதனுல் உழத்தலையுடைய வருந்து நோய்க்கு உய்யும் நெறியைக் கூறிப் பின்பு போ என விலக்கினுன் ;

(சு - ௬) பேரேழற்...........மில்வழி :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவள், எடா! நின்னை முன்பு கண்டறிந்ததூஉமில்லாத என்னிடத்தே பெரிய பித்தேறினுரைப்போல முன்னே நின்று விலக்குகின்ற நீ யார்தான்? என்றுள் ;

(சு - எ) தளரியால்.........மற்றியான் :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவன், என்னை நீ அறிதலை விரும்பின் மனந் தளர்கின்ற இயல்பினையுடையாய்! யான் பகைக்கு அஞ்சாத ஆட்டினத்தையுடைய ஆயரானவர்க்கு ஒரு மகனுத லுளே னென்று தன் செல்வக் குடிப்பிறப்பு உணர்த்தினுன்.

(அ - க0) ஒக்குமன்...........ரேமர் :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவள், அது மிகவும் ஒக்குமென அதற்கு உடம்பட்டுப், பின்னர், நீ ஆட்டினத்தையுடைய ஆயனுந் தன்மையையுடையையாயின், எம்முடைய சுற்றத்தார் நும் இனத்திற் சிறந்த இன்னதனைக் குடம் பால் போதுமென்று கருதப்படும் பசுவினத்தையுடைய இடைய ரெனத் தன் செல்வக்குடிப்பிறப்பு உணர்த்தினுள் ;

(கக - கஉ) எல்லா........இல்லைமன் :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவன், எடீ! இங்ஙனஞ் சிறந்த நின்னேடே சில மொழி கூறின் மிகக் குற்றமோ இல்லை என்றுன் ;

(கரு) ஏதமன்.........விடு :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவள், இருவரும் ஒத்த குடியாயிற் பின்னைச் சில கூறிற்[1] குற்றமென்? யான் நாளை வருதற்கு இப்பொழுது போகவிடு என்றுள் ;

(கச - கஅ) விடேன்........சேயின் :—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவன், யான் விடேனென்று கூறிப், பின்னரும் என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு என் நெஞ்சம் அறியாமையிலே புகுந்து எனக்கு ஏவலைச் செய்யுமாயின், உலகத்தில் ஒரு காரியக் கூற்றுல் உடன்பட்டு மனத்தால் உடன்படாதார்*

* குறள். அஉ௬. (பாடம்) 1. கூறிக்.

கூற்றுச் செவிக்கு மெத்தென்றிருத்தலை அறிந்திருந்தேனாயினும் மெல்லிய இயல்பினையுடையாய்! நின்னுடைய வஞ்சமான மொழியை உண்மையாகக்கொண்டு யானோ போகவிடுவேன்! அதனாற் பெற்ற தென்? அஃது ஏவல் செய்யாதாயிற்றே என்றான்;

(கக - உக) நெஞ்சேவல்..........தேன்:—

(இ - ள்.) நின்னைக் கைகடந்து நின்ற காதலைக்கொண்ட காமங்* கலக்குத லுறுகையினாலே என் நெஞ்சு எனக்கு ஏவலைச் செய்யா தெனச் சொல்லி நின்ற உனக்கு ஏதிலார் கூறிய பொய்யாகிய வார்த்தையைத் தெளியுந் தன்மை எங்ஙனே உண்டாயிற்று என்றாள்;

'ஏதிலார்' என்றது, தான் ஏதிலேனல்லே னென்னும் பொருண்மை குறிப்பாய்த் தோன்றக் கூறியது. 'பொய்ம்மொழி' யென்றது தான் உண்மை கூறவும் பொய்யாகக் கொண்டானென்பது தோன்றக் கூறியது.

(உஉ) தெளிந்தேன்........—யான்:—

(இ - ள்.) அது கேட்டு அவன், தெரிந்த இழையினையுடையாய்! நீ இப்பொழுது கூறிய கூற்றால் நீ முன்னர் 'வருவான் விடு' என்றது உண்மை யென்று யான் தெளிந்தேன் என்றான்;

(உரு - உக) பல்கால்யாங்.........சேலற்கே:—

(இ - ள்.) என்று பின்னர், யாம் முல்லைப்பூவைக் குருந்தம் பூவோடே முடியிலே சூடிப் பலகாலுங் காட்டாற்றில் விளங்குகின்ற மணலையுடைய குளிர்ந்த பொழிலிடத்து யாம் முன்பு தங்கும் அகன்ற பாறையிலே ஆயத்தோடே விளையாடுகையினாலே பகற்பொழுது போய் இராப்பொழுது வந்து தோன்றிற்று; அது வருவதற்கு முன்னர்ப் போகாமல் தாழ்க்கின் நம்மைக் கோபிப்பார்கள்; அதனை உணராது நீ இன்னங் காலங்கழியா நின்றாய்; பல பசுவினத்தினுடைய திரளுக்குள்ளே, பாம்பு சேர்கையினாலே அதிரும் உருமினுடைய குரல் போல அதிரும் பொருகின்ற மாறுபாட்டினையுடைய நல்ல ஏறு, நாகுடனே தம்மிற் கூடி நின்றன; அவை போல நாமுங் கூடிச் சேரப் போதற்குக் கூட்டத்திற்கு உடம்படுவாயாக என்றான்.

"ஓங்குசினைத் தொடுத்த வூசல் பாம்பென, முழுமுத றுமிய வுரு மெறிந் தன்றே" † என்றார் பிறரும்.

யாங் கூட ஆயத்தோடு ஆடியெனத் தானுங் கூட ஆடினானென்றத னானும், பொழுது வைகிப் போதற்குத் தாந் தமக்குரியரல்ல ரென் றமையானும், ஏறும் நாகுங் கூடப் போமாறுபோல நாமுங் கூடப் போக என்றமையானும் வினைவல பாங்கினராயிற்று. அரவுற வெனத் திரிக்க.

* பரி. கூ: கச.   † அகம். சுஅ: சு-எ.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சி வேட்கை பிறந்தது.

இது தரவும் இரண்டடியான் இரண்டு கொச்சகமுந் தனிச்சொல்லுங் குறுவெண் பாட்டுந் தனிச்சொல்லும் ஓரடியான் இரண்டுந் தனிச்சொல்லும் நெடுவெண் பாட்டுங் குறுவெண் பாட்டுஞ் சிந்தடி யோரடியா னென்றும் சொற்சீரடியும் ஐஞ்சீரும் வந்து போக்கிலக்கண மில்லாத ஆசிரியச் சுரிதகமும் பெற்ற உறழ்கலி. (௧௩)

௧௧௪

வாரி நெறிப்பட் டிரும்புறந் தாஅழ்ந்த
ஓரிப் புதல்வன் அழுதன னென்பவோ[1]
புதுவ மலர்தைஇ யெமரென் பெயரால்
வதுவை அயர்வாரைக் கண்டும்[2] மதியறியா
ஏழையை யென்றகல நக்குவந் தீயாய்நீ
தோழி அவனுழைச் சென்று ;

சென்றியான் அறிவேன் கூறுக மற்றினி ;[3]

சொல்லறியாப் பேதை மடவைமற் றெல்லா
நினக்கொரூஉ மற்றென் றகலகலும்[4] நீடின்று
நினக்கு வருவதாக் காண்பாய் அனைத்தாகச்
சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் கூறு ;

தருமணல் தாழப்பெய் தில்பூவ லூட்டி
எருமைப் பெடையோ டெமரீங் கயரும்
பெருமண மெல்லாந் தனித்தே யொழிய
வரிமணன் முன்றுறைச் சிற்றில் புனைந்த
திருநுத லாயத்தார் தம்முட் புணர்ந்த
ஒருமணந் தானறியு மாயின் எனைத்துந்
தெருமரல் கைவிட் டிருக்கோ அலர்ந்த
விரிநீ ருடுக்கை யுலகம் பெறினும்
அருநெறி யாயர் மகளிர்க்
கிருமணங் கூடுதல் இல்லியல் பன்றே.

இஃது "ஆங்கதன் புறத்துப் புரைபட வந்த மறுத்தலொடு தொகைஇ*" என்பது, அவன் வரைவு வேண்டின இடத்து அவ்வரைவு புறத்த

---

* தொல். பொருள் : ௧௰௭.

(பாடம்) 1. னென்பவோ வோரும். 2. கண்டு விலக்கி. 3. மாற்றினி. 4. றகலகல.

தாகிய வழித் தலைவி தன்னுயர்வு உண்டாகத் தோன்றிய மறுத்த லோடே முற்கூறியவற்றைத் தொகுத்து" என்று பொருள் கூறி, "அதன்புற மெனவே அதற்கு அயலாகிய நொதுமலர்* வரைவா யிற்று" என்றும்: உயர்வு குடிப்பிறப்புங் கற்பும்; அதற்கேற்பப் பிறர்வரைவு மறுத்துத் தலைவன் வரையுமாறு நீ கூறெனத் தோழிக்குக் கூறியது.

(க - சு) வாரி...........சென்று :—

(இ - ள்.) தோழீ! புதியனவாகிய மலர்களைச் சூடி எம்முடைய சுற்றத்தார் என் பெயரைச் சொல்லிப் பெண்பிள்ளைக் கலியாணஞ் செய்கின்றவர்களைக் கண்டு வைத்துங் கோதி நெறித்தற்றொழிலிலே பட்டுப் பெரிய முதுகிலே தாழ்ந்து கிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வன் அழுதன னென்பவோ? அங்ஙனங் கூறுவார்களாயின் நீ அவனிடத்தே சென்று இவ் வதுவை நின்னை விட்டு அகலாநிற்க அது நின்னிடத்தே ஆம்படி வரைந்துகொள்ளும் மதியை அறியாத ஏழைத் தன்மையையுடையையென்று சிரித்து வாரா யென்றாள் ;

கோதி நெறித்து முதுகிலே கிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வ னென்றதனாற் பயன், மயிர்முடி கூடி இளமை முதிர்ந்து காமச்செவ்வி அறிந்து களவொழுக்கத்திற்கு உரியனாயுந் தான் வரைந்துகொள்ளுந் தன்மை அறியாமல் இருமுதுகுரவர் கீழே நிற்கின்ற பிள்ளையாயிருக் கின்றவ னென்பது உணர்த்திற்று.

'அழுதன னென்பவோ' என்றது நொதுமலர் வரைவு வந்துழியுந் தான் வரைவின் முயலாது வருந்தினனென்று ஊரிலுள்ளார் கூறுவார்களோ என்றவாறு. இஃது அழுகை யென்னும் மெய்ப்பாடு. 'பெயரா' லென்பது உருபு மயக்கம்.

(எ) சென்றியா...........மற்றினி :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தோழி ஆண்டுச்சென்று அவனிலையை அறிவேன் ; பின்னை அவர்க்குக் கூறுவனவற்றை இனிக் கூறுவாயாக என்றாள் ;

(அ - கக) சொல்லறியாப் ....கூறு :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, மடவாய்! நீ அவனிடத்தே சென்று, எடா! நின் குரவரை நோக்கி இவ் வதுவை என்னிடத்தே யாக வேண்டுமென்று சொல்லுஞ் சொல்லை அறியாத பேதை; ஆகையினாலே இவ் வதுவை நினக்குரித்தன்றி அகலும்; அவ் வகற்சி தான் நீட்டித்தலில்லை; அது நொதுமலர்க்கின்றி நினக்கு வருவதாக நெஞ்சாலே காண்பாய்; அங்ஙனங் காணாயாயின் அது நின்னை ஒருவு

* நொதுமலர் - அயலார்.

மென்று நீங்கு ; அங்ஙனம் நீங்கும்பொழுது இவ் வதுவை தனக்குரித்தாக முயலும்படி நீ சொல்லிய சொற்றானும் முன்பு வரைவு கடாயவுஞ் சொல்லாக அவன் நினையாமல் நின் ஏவலே அவன் மனங் காரியமென்றே கொள்ளும்படி கூறுவாயாக* என்றாள்.

மடவா யென்றாள் ஆண்டுக் கூறுவனவற்றைத் தான் அறியாள் போலத் தன்னை வினாயினமைபற்றி.

(கஉ - உக) தருமணல்.........பன்றே:—

(இ - ள்.) என்று பின்னுந் தோழியை நோக்கி, ஆராய்ந்து பார்க்கில், அறலினையுடைத்தாகிய மணலினையுடைய துறையின் முன்னே சிற்றிலிழைத்து விளையாடிய அழகிய நுதலினையுடைய ஆயத்தார் தம்முள்ளே நின்று யான் தனியே நீங்கினேனாக அவன் புணர்ந்த ஒரு மணத்தை நம்முடைய நெஞ்சுதான் அறியும் ; அங்ஙனம் அறிந்திரா நிற்கவுங், கொண்டுவந்து குவித்த மணலைத் தங்கப் பரப்பி இல்லைச் செம்மண்ணைப் பூசித் தெய்வமாக வைத்த எருமையாகிய பேட்டின் கொம்போடே எம்முடைய சுற்றத்தார் இவ்விடத்து நடத்தும் பெண்பிள்ளைக் கலியாணமெல்லாம் அவனையின்றி வேறு சிலரிடத்தே தங்குகையினாலே இருமணம் உண்டாகா நின்றது, இவ் விருமணம் பரந்த திரை விரிகின்ற கடலை உடுக்கையாக வுடைய உலகத்தைப் பெறினும்† அரிய நெறியையுடைய ஆயர் மகளிர்க்கு உண்டாதல் குடிப்பிறப்பிற்கு இயல்பன்றென்று யான் தெருமருதலைச் சிறிது கைவிட்டிருக்கவோ? கைவிட்டிருக்கின், குடிப்பழுதுமாய்க் கற்பும் நீங்குமன்றோ? என்றாள்.

இனி, இருமணங் கூடுதல் இயல்பன்றாயிருக்க ஒருமணந்தான் அறியுமாயிற் பெருமணமெல்லாந் தனித்தே ஒழியச்செய்தே 'தெருமரல் கைவிட்டிருக்கோ' என்றாற் பொருண்முடியாமை காண்க.

இதனாற் றலைவிக்குத் தம் மிறையால்[1] அச்சமே தோன்றிற்று.

எருமைப்பெடை யென்றது "பேடையும் பெடையும்"‡ என்னுஞ் சூத்திரத்து "நாடின்" என்றதனால் அமைத்தாம்.

இது வெள்ளைக் கொச்சகமும் ஓரடியா னென்றுங் கொச்சகமும் போக்கிலக்கண மில்லா ஆசிரியச் சுரிதகமும் பெற்ற உறழ்கலி. (கச)

ககரு

தோழிநாங், காணாமை யுண்ட கடுங்கள்ளை மெய்கூர
நாணாது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்
கரந்ததூஉங் கையோடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்

---

* குறள். கூசஅ. † புறம். கஅஉ: டு-கூ. ‡ தொல். பொருள்: கூ0க.
(பாடம்) [1]. மறையால்.

புல்லினத் தாய மகன்சூடி வந்ததோர்
முல்லை யொருகாழுங் கண்ணியும் மெல்லியால்
கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மன் தோழியாய்
வெண்ணெய் உரைஇ விரித்த கதுப்போடே
அன்னையும் அத்தனும் இல்லரா யாய்நாண
அன்னைமுன் வீழ்ந்தன்றப் பூ ;

அதனை, வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ் செய்யாள்
நெருப்புக்கை தோட்டவர் போல விதிர்த்திட்டு
நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினள் யானுமென்
சாந்துளர் கூழை முடியா நிலந்தாழ்ந்த
பூங்கரை நீலந் தழீஇத் தளர்போல்கிப்
பாங்கருங் கானத் தொளித்தேன் அதற்கெல்லா
ஈங்கெவன் அஞ்சு வது ;

அஞ்சல், அவன்கண்ணி நீபுனைந்தா யாயின் நமரும்
அவன்கண் அடைசூழ்ந்தார் நின்னை அகன்கண்
வரைப்பின் மணல்தாழப் பெய்து திரைப்பில்
வதுவையும் ஈங்கே அயர்ப அதுவேயாம்[1]
அல்கலுஞ் சூழ்ந்த வினை.

இது தலைவி களவு வெளிப்பட்டதென்று அஞ்சித் தோழிக்குச் சொல்ல நமர்[2] நின்னை அவற்கே[3] கொடுக்கச் சூழ்ந்தாரெனச் சொல்லி அச்சம் நீக்கியது.

(க - கூ) **தோழிநாங்..........பூ :—**

(இ - ள்.) மெல்லிய இயல்பினையுடையாய்! நம் யாட்டினத்தை யுடைய ஆயர்மகன் சூடிவந்ததொரு முல்லைத்தொடையினையும் அதனாற் செய்ததோர் கண்ணியையுங் கூந்தலிலே யிட்டு மிகவும் முடித்தேன்; தோழி! அப் பூச் செவிலித்தாய் வெண்ணெய் தேய்க்க* விரித்த மயிரோடே நற்றாயுந் தந்தை முதலியோரும் இல்லிடத்தே யிரா நிற்க நற்றாயுங் கெட்டு நாணும்படியாகச் செவிலி முன்னே வீழ்ந்தது; ஆகையினாலே தோழீ! பிறர் காணாமையுண்ட கள்ளின் களிப்பு† மெய்யிடத்தே தோன்றி மிகுகையினாலே பின்னை நாணமற் சென்று‡ பிறர் நடுங்கும்படி அக் கடுங்கள்ளைத்தாமுண்ட படியை உரைத்தாற் போல நாங் கரந்த களவொழுக்கமுங் கையோடே பிடித்துக்கொள்ளப்பட்டேங்கா ணென்றாள் ;

* கலி. கoடு : ருங. - ருச. † சீவக. உருஙங. ‡ குறள். கஉச.

(பாடம்) 1. யயர்வ ரதுவேயா. 2. எமர். 3. அவர்க்கே.

(க0 - க௬) அதனை...........வது :—

(இ - ள்.) பின்னரும் அப்பூவை வந்தபடி என்னென்று கேட்டலுஞ் செய்யாளாய்ச் சினத்தலுஞ் செய்யாளாய் நெருப்பைக் கையாலே தீண்டினவர்கள் அக்கையைப்[1] பிதிர்க்குமாறுபோலக் கையைப் பிதிர்த்து நீங்கிப் புறமாகிய புறத்தே போனாள்; அவள் போன பின்பு யானும் என்னுடைய மயிர்ச்சந்தனம் பூசி உலர்த்தின மயிரை முடித்து நிலத்தே தாழ்ந்த பூத்தொழிலை யுடைத்தாகிய கரையினையுடைய நீல ஆடையைக் கையாலே சிறிதேறத் தழுவிக்கொண்டு அச்சத்தால் தளர்ந்து நடந்து பக்கத்திலுண்டான செல்லுதற்கரிய கானத்திலே சென்று ஒளித்தேனென்றாள்; அது கேட்ட தோழீ, எடீ! அப்பூ வீழ்ந்ததற்கு நீ அவ்விடத்தே அஞ்சுவது என்ன காரியத்திற் கென்றாள்.

(கஎ - உக) அஞ்சல்...........வினை :—

(இ - ள்.) என்று, பின்னும் நின் தலைவன் கண்ணியை* நீ சூடினையாயின் அதற்கேற்ப நம்முடைய சுற்றத்தாரும் நின்னை அவனிடத்தே அடுத்தலைச் சூழ்ந்தார்; அதுவேயன்றி அகன்ற இடத்தையுடைய முற்றத்தே மணலைத் தங்கப் பெய்து திரையிட்டுக் கலியாணமும் இப்பொழுதே செய்வார்கள்; பகலேயன்றிப் போன இரவிலும் ஆராய்ந்த காரியம் அக்காரியமே யாம்; நீ அஞ்சாதேகொள் ளென்றாள்;

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த தரவும் பாட்டுஞ் சுரிதகமும் பெற்ற கலிவெண்பா. (கரு)

கக௬

பாங்கரும் பாட்டங்கால் கன்றோடு செல்வேமெம்
தாம்பி னொருதலை பற்றினை ஈங்கெம்மை
முன்னைநின் றாங்கே விலக்கிய எல்லாநீ
என்னையே முற்றாய்[2] விடு;

ரு. விடேஎன், தோடிஇய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மண்டுங்
கடுவய நாகுபோல் நோக்கித் தொடுவாயில்[3]
நீங்கிச் சினவுவாய் மற்று;

நீநீங்கு, கன்றுசேர்ந் தார்கட் கதவீற்றுச்[4] சென்றாங்கு
வன்கண்ண ளாய்வர லோம்பு;

---

* கலி. க0எ : ரு0 - ருச.

(பாடம்) 1. தங்கையைப். 2. யென்னே முற்றுஅய். 3. ஞெக்கிக் கொடுமையா. 4. கதவிற்றாய்.

யாய்வருக ஒன்றோ பிறர்வருக மற்றுநின்
கோவரினும் இங்கே வருக தளரேன்யான்
நீயருளி நல்கப் பெறின் ;

நின்னையான்[1] சொல்லினவும் பேணாய் நினைஇக்
கனைபெய லேற்றின் தலைசாய்த் தெனையதூஉம்
மாறெதிர் கூறி மயக்குப் படுகுவாய்
கலத்தொடியாஞ் செல்வுழி நாடிப் புலத்தும்
வருவையால் நாணிலி நீ.

இது வினைவலபாங்கிற் றலைவியை ஆற்றிடைக்கண்டு விலக்கிய தலைவனோடு அவள் சில மொழி கூறிக் குறியிடங் கூறியது.

(க - ச) **பாங்கரும்..........விடு :—**

(இ - ள்.) *மனைப்பக்கத்திற் பிறர் சேருதற்கரிய, நாம் பயிர் செய்யுந் தோட்டத்திடத்தே கன்றோடு போகாநின்றேம்; அங்ஙனம் போகின்ற எம்முடைய கையில் தாம்பின் ஒரு தலையைப் பிடித்தனையாய் எம்மை இவ்விடத்தே முன்பேயும் ஒருதா நின்று விலக்கினாற் போல்[2] விலக்குதற்கு, ஏடா! நீ என்ன பித்தேறினாய்?* நீ என்னைப் போகவிடு என்றாள்.*

(ரு - எ) **விடேஎன்...........மற்று :—**

(இ - ள்.) *அது கேட்டு அவன், யான் நின்னைப் போகவிடேன் ; தன்னைத் தீண்டுதற்குச் செல்லுமவர்களை இடையே விலக்கி எதிரே மிக்குச் செல்லுங் கடிய வலியினையுடைய நாகுபோலே செறுத்து நோக்கித் தொழுவின் வாயிலினின்றும் போந்து நின்று பின்னைச் சினப்பா யென்றான் ;*

(அ - கூ) **நீநீங்கு...........லோம்பு :—**

(இ - ள்.) *அதுகேட்டு அவள், நீ இவ்விடத்து நின்றும் போ; அது வென்னெனில், தன்னுடைய கன்றைச் சேர்ந்தார்மேலே கோபத்தை யுடைய புனிற்றாச் சென்றாற்போல நீ என்மேலே வந்தது காணில் யாய் தறுகண்மையையுடையளாய் வந்து சீறுதலுமுண்டுகாண் ; அவ்வரவை நீ பேணிக் கொள்வா யென்றாள் ;*

(கo - கஉ) **யாய்வருக........பேறின் :—**

(இ - ள்.) *அது கேட்டு அவன், நீ அருள் செய்து என்னைக் கூடப் பெறின், அவ்விடத்தே ஒன்று தாய் வருக ; ஒன்று அயலார் வருக ;*

* கலி. ககந : ச - ரு.

(பாடம்) 1. நினைஇயான். 2. ஒருத்தர் விலக்கினாரைப் போலே.

அவர்களேயன்றிப் பின்னை நின் தந்தைதான் வரினும் வருக; அதற்கு யான் வருந்தேனென்றான்.

(௧௩ - ௧௭) நின்னையான்..........நீ :—

(இ - ள்.) அதுகேட்ட தலைவி, நின்னை யான் எத்தன்மையவாகவுஞ் சொன்ன வார்த்தைகளைப் பரிகரியாயாய்க் கூட்டத்தையே நினைந்து செறிந்த மழையிடத்து ஏறுபோலே தலையைச் சாய்த்து யான் கூறியவற்றிற்கு எதிராகச் சில சொற்களைக் கூறி இங்ஙனம் மயக்கமுறுகின்றவனே! நாணமில்லாதவனே! நீ கறவைக்கலத்தோடே யாஞ் செல்லும் பசுமேய்க்கின்ற இடத்தையும் நாடி என் தமையன்மார் நிற்கும் புலத்திலும் வருவையாயிருந்தாய்; ஆண்டுக் கூடுதுமெனக் குறியிடங் கூறினள்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த கலிவெண்பாட்டு. (௧௬)

௧௧௭

மாண உருக்கிய நன்பொன் மணியுறீஇப்
பேணித் துடைத்தன்ன மேனியாய் கோங்கின்
முதிரா இளமுகை யொப்ப எதிரிய
தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய் மற்றுநின்
கைய தெவன்மற் றுரை;

கையதை, சேரிக் கிழவன் மகளேன்யான் மற்றிஃதோர்
மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்
பொழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில் புட்டிலுள் என்னுள
காண்தக்காய் எற்காட்டிக் காண்;

காணினி, தோட்டார் கதுப்பினென் தோழி யவரொடு
காட்டுச்சார்க் கொய்த சிறுமுல்லை மற்றிவை
முல்லை யிவையாயின் முற்றிய கூழையாய்
எல்லிற்றுப்[1] பொழ்தாயின் ஈதோளிக்[2] கண்டேனல்
செல்லென்று நின்னை விடுவேன்யான் மற்றெனக்கு
மெல்லிய தோரா அறிவு.

இஃது ஆற்றிடைத் தலைவன் தலைவியைக் கையது வினாய்ச் சேர்ந்தது.

(பாடம்) 1. யெல்லீற்றுப். 2. னீத்தொளிக்.

(க - ே) மாண.........றுரை :—

(இ - ள்.) மாட்சிமைப்பட உருக்கி ஓடவைத்த நல்ல பொன்னிலே நீலமணியை அழுத்திப் பேணி ஒப்பமிட்டாற்போன்ற கரிய நிறத்தையுடையாய்! முதிராத கோங்கினது இளைய முகையையொப்பத் தோன்றின தொய்யிலெழுதின வனமுலையையுடையாய்! பின்னை நின் கையிடத்தது யாதுதான் உரையென்றான்;

(௬ - க) கையதை.........காணே :—

(இ - ள்.) அதுகேட்டு அவள், என்கையிடத்தது, இச்சேரிக்குரிய இடையர் மகளாயிருப்பேன் யான், பின்னை என் கையில் இருக்கின்ற இது காதலையுடைய புலைத்தி விற்கப்படுவதொன்றாக முடைந்ததொரு புட்டில்; அதுதான் பின்பு பனங்குருத்தின் வகிராற் பொத்தின தொழிலையுடைய புட்டிலென்றாள். அது கேட்டு அவன் காட்சிதக்கவளே! இப்புட்டிலுள் என்ன பண்டங்களுள? அவற்றை எனக்குக் காட்டிக்காணென்றான்;

(க0 - கரு) காணினி.........அறிவு : —

(இ - ள்.) அதுகேட்டு அவள், இனிக் காண்பாயாக; பின்னை இவை இதழாலே நிறையப்பட்ட மயிரினையுடைய என் தோழி ஆயத்தாருடனே காட்டிடத்தே பறித்த சிறுமுல்லையென்றாள்; அதுகேட்டு அவன், முடிகூடின மயிரினையுடையாய்! யான் தனியே இவ்விடத்தே கண்டேனால், இருந்த இவை முல்லைப்பூவாயின், இவை தொடுத்து முடித்து நாங்கூடுதற்குப் பொழுதாயின், ஒளி இத்தன்மைத்தாயிராநின்றது; நின் நினைவு போக்கிலேயாகில் யான் போவென்று விடுவதுஞ் செய்வேன்;* பின்னை எனக்கு நின்னைப் போகவிடுதலை ஓராது இவண் என் அறிவு இளைத்திராநின்றது; இனி இக்கூட்டத்திற்கு உடம்படநில்லென்றான்.

இது இதோளி 'ஈதோளி' யெனச் சுட்டு நீண்டு நின்றது; இது சுட்டு முதலாகிய இகரவீற்று வல்லெழுத்து மிக்குநின்றது.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது கொச்சகக்கலி (கஎ)

முல்லைக்கலி முற்றும்.

---

* கலி : ககங : எ-கஅ.

ரு. நெய்தற்கலி

ககஅ

வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய ஒழுக்கத்தால்
நல்லாற்றின் உயிர்காத்து நடுக்கறத் தான்செய்த
தொல்வினைப் பயன்றுய்ப்பத் துறக்கம்வேட் டெழுந்தாற்
பல்கதிர் ஞாயிறு பகலாற்றி மலைசேர [போல்
ஆனாது கலுழ்கொண்ட உலகத்து மற்றவன்
ஏனையான் அளிப்பான்போல் இகலிருள் மதிசீப்பக்
குடைநிழ லாண்டாற்கும் ஆளிய வருவாற்கும்
இடைநின்ற காலம்போல் இறுத்தந்த மருண்மாலை ;

மாலைநீ, தூவறத்[1] துறந்தாரை நினைத்தலின் கயம்பூத்த
போதுபோற் குவிந்தஎன் எழில்நல மெள்ளுவாய்
ஆய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்பூப்போல் தளைவிட்ட
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிகல்லாய் ;

மாலைநீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழ லிசைகேட்டுப்
பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்
செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார் பாராட்டும்
பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுள் புதுநலங் கடிகல்லாய் ;

மாலைநீ, தகைமிக்க தாழ்சினைப் பதிசேர்ந்து புள்ளார்ப்பப்
பகைமிக்க நெஞ்சத்தேம் புன்மைபா ராட்டுவாய்
தகைமிக்க புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி நறுமுல்லை
முகைமுகந் திறந்தன்ன முறுவலுங் கடிகல்லாய் ;

எனவாங்கு,

மாலையும் அலரும் நோனா தெம்வயின்
நெஞ்சமும் எஞ்சுமற் றில்ல எஞ்சி

(பாடம்) 1. தாவறத்.

உள்ளா தமைந்தோ ருள்ளும்
௨௫. உள்ளி லுள்ளம் உள்ளு ளுவந்தே.

இது பிரிவிடையாற்றாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு அதனோடு புலம்பித் தோழி கேட்ப அதனொடு புலந்தது.

(௧ - ௮) வெல்புகழ்........மருண்மாலை :—

(இ - ள்.) பகைவரிடத்துப் போர்த்தொழில் நிகழ்த்தவல்ல விளங்கிய ஒழுக்கத்தாலே வெல்கின்ற புகழையுடைய அரசன் நல்ல தரும நூல் நெறியாலே பல்லுயிர்களையும் பாதுகாத்துத் தீவினையால் உளதான நடுக்கம் மனத்திலில்லையாம்படி தான் செய்த பழவினையின் பயனை நுகர்தற்குச் சுவர்க்கத்தை விரும்பிப்* போனாற்போலப் பல கதிரையுடைய ஞாயிறு தனக்குப் பகையாகிய இருளைக் கெடுத்து உலகத்திற்குப் பகற்பொழுதை முறைமையாற் செலுத்தி மலையிலே சென்று சேராநிற்க, அமையாதே கலக்கங் கொண்ட உலகத்தினிடத்தே பின்னை அவ்வரசனுக்குப் பகைவனாகிய அரசன் வந்து அவ்வுலகைச்[1] சிறிதே அளிப்பான் போலத், தனக்கு மாறுபாட்டையுடைய இருளை மதி போக்காநிற்க, அந்தக் குடையால் நிழல்செய்து ஆண்ட அரசனுக்கும் அவ்வுலகை ஆளவரும் அரசனுக்கும் நடுவுநின்ற வருத்தந் தருகின்ற காலம்போல வந்துவிட்ட மாலாய்! நீ மருட்சியையுடைய மாலையாய் இருந்தாயென்றாள்.

(௯ - ௧௨) மாலைநீ.........கடிகல்லாய் :—

(இ - ள்.) அதற்குக் காரணம் என்னெனில் நமக்கு வலியில்லையாம்படி நம்மைத் துறந்தவரை நினைக்கையினாலே† கயங்கள் பூத்த போது போலே‡ நின்னைக் கண்டு மனங்குவிந்த என்னுடைய அழகினையுடைய நலத்தை இகழ்கின்ற நீ அழகிய சிறகினையுடைய வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும்படி முறுக்கு நெகிழ்ந்த கோட்டுப்பூப்போலே மனநெகிழ்ந்த[2] காதலரைக் கூடியிருக்கின்ற மகளிருடைய அழகைப் போக்கமாட்டாயென்று அதன் மருட்சி கூறினாள்;

இதனால், நீ வருந்தினவர்களை வருத்தியே விடுவையென்றும் மகிழ்ந்தவர்களை மகிழப்பண்ணியே விடுவையென்றும்§ அதன் அருளின்மை நோக்கி மருட்சியையுடைய மாலையாய் இருந்தாயென்றாள்.

இறுத்தந்தமாலாய்! நீ மருண்மாலையாய் இருந்தாயென மேல்வரும் 'மாலைநீ' 'மாலைநீ' என்பனவற்றையும் இங்ஙனங் கூட்டிப் பொருள் கூறிக்கொள்க.

---

* பரி. ௧௯ : ௧0 - ௧௧. † குறள். ௪௫௫.
‡ நாலடி. ௨௪௫ : குறள். ௪௨௫. § சிலப். ௪ : ௧௩ - ௨0.
(பாடம்) 1. அவ்வுலகத்தைச். 2. மன நெகிழ்ந்து.

(கஃ - கசு) மாலைநீ...........கடிகல்லாய் :—

(இ - ள்.) கோவலருடைய தனித்த குழலோசை தையென்னும் ஓசைப்பட ஒலிப்ப அதுகேட்டுக் குறைந்த நெஞ்சத்தையுடையேம் பக்கத்தே நின்று உயிரைக்கொள்ளாதே விளேதித்துப் பாராட்டுகின்ற நீ தங்கணவர் பிரிந்தகாலத்துச் செவ்வழியென்னும் பண்ணையுடைய யாழினது நரம்போசை போல வருந்திக்கூறும் மொழியினையுடைய மகளிர் அக்கணவர் வருந்தின எம்போற் கனவிற் புணர்ச்சி*யின்றிப் பாராட்டப்படும் நனவிற் புணர்ச்சியிற் பெற்ற புதிய நலத்தைக் கடிய மாட்டாய் ;

(கஎ - உ0) மாலைநீ..........கடிகல்லாய் :—

(இ - ள்.) அழகு மிக்க தாழ்ந்த சினைகளில் தமக்கிருப்பிடத்தே பேடுஞ் சேவலுமாகச் சேர்ந்து பறவைகள் ஆரவாரியாநிற்க, மற்றுள்ள பகைகளாலும் வருத்தமிக்க நெஞ்சத்தினை யுடையேம் புன்மையை யாங்கள் இறந்துபடாதபடி பண்ணி விளேதித்துப் பாராட்டுகின்ற நீ அழகுமிக்க கூட்டத்தையுடைய மகளிரது தாழ்ந்த கொடியினையுடைய நறிய முல்லையினுடைய முகையின் முகத்தை வண்டுகள் திறந்தாற் போல ஆடவரால் திறக்கப்படும் முறுவலையுங் கடியமாட்டாய் ;

(உக) எனவாங்கு :—

அசை.

(உஉ - உரு) மாலையு...........ளுவந்தே :—

(இ - ள்.) நம்மைப் பிரிந்து உள்ளில்லாத உள்ளத்தாலே நம்மை நினையாமல் அமைந்திருந்தோரை உள்ளே உள்ளே உவந்து உள்ளும் நம்முடைய நெஞ்சமும் இம்மாலையையும் ஊரார் கூறும் அலரையும் பொறாதே நம்மை விட்டுப் போகாநின்றது ; இனி என்செய்வேமென வருந்திக் கூறினாள்.

இதனாற் றலைவிக்கு இழிவு பிறந்தது.

இது "நடைநவின் றொழுகு மாங்கென் கிளவி"† என்ற இலக்கணஞ் சிதைய இடையிடை சொற்சீரடி வருதலின் ஒத்தாழிசையாகாது எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்குன்றிய கொச்சகமாயிற்று.

இது முதலிய மூன்றுபாட்டும் மாலைக்காலத்தைக் கூறினமையின் "காரு மாலையு முல்லை"‡ என்னும் பொதுவிதிபற்றி முல்லையுட் கோத்தல் வேண்டுமெனின், அது பெரும்பான்மைபற்றிக் கூறியது ; மாலை எற்பாட்டின் பின் நிகழுங் காலமாதலின் அதற்கியைபுபட்டு நெய்தற்கும் உரித்தாயிற்று. அது "திணைமயக் குறுதலும்"§ என்னுஞ் சூத்திரத்து "நிலனொருங்கு மயங்குதலின்று" என்றதனாற்

---

* கலி. ௩க : ௩௫ - ௩௬　　　† தொல். பொருள் : சசஎ.
‡ தொல். பொருள் : ௬.　　　§ தொல். பொருள் : கஉ.

காலமொருங்கு மயங்குமென்றது கொண்டு சான்றோர் பலருஞ் செய்யுள் செய்தார். "கானன் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப"* என்னும் அகப்பாட்டும் நெய்தற்கண் மாலை வந்தது. "தொல்லூழி தடுமாறி"† என்னும் நெய்தற்கலியுட் கங்குலும் மாலையும் முன்பனியும் வந்தவாறு காண்க. இந் நிலத்து மாலைவந்த பாட்டுக்கள் பலவுமுள. பிற சான்றோர் செய்யுட் களுட் காலம் மயங்குமாறு பலவுங் கண்டுகொள்க. (க)

கககூ

அகன்ஞாலம் விளக்குந்தன் பல்கதிர் வாயாகப்
பகல்நுங்கி யதுபோலப் படுசுடர் கல்சேர
இகன்மிகு நேமியான் நிறம்போல இருள்இவர[1]
நிலவுக்காண் பதுபோல அணிமதி யேர்தரக்[2]
கண்பாயல் பெற்றபோல் கணைக்கால மலர்கூம்பத்[3]
தம்புகழ் கேட்டார்போல் தலைசாய்த்து மரந்துஞ்ச
முறுவல்கோள் பவைபோல முகையவிழ்பு புதல்நந்தச்
சிறுவெதிர்ங் குழல்போலச் சுரும்பிமிர்ந் திம்மெனப்
பறவைதம் பார்ப்புள்ளக் கறவைதம் பதிவயின்
கன்றமர் விருப்போடு மன்றுநிறை புகுதர
மாவதி சேர மாலை வாள்கோள[4]
அந்தி யந்தண ரெதிர்கோள அயர்ந்து
செந்தீச் செவ்வழல் தொடங்க வந்ததை
வாலிழை மகளி ருயிர்போதி யவிழ்க்குங்
காலை‡ யாவ தறியார்
மாலை யென்மனர் மயங்கி யோரே.

இது பிரிவிடை மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாத தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.

(இ - ள்.) அகன்ற உலகத்தை எவ்வுயிர்க்குந் தோற்றுவிக்குந் தன்னுடைய பல கிரணங்களைத் தனக்கு வாயாகக்கொண்டு கான்ற பகற்காலத்தை மீண்டும் அவ்வாயாலே விழுங்கினாற்போல அவற்றைச் சுருக்கிக்கொண்டு படுகின்ற சுடர் அத்தகிரியைச் சேர்கையினாலே போரின்கண் மிகுகின்ற சக்கரப்படையையுடைய மாயோனிறம்போல இயல்பாகவுள்ள இருள் பரந்து வாராநிற்க, அதனைப் பொறாதே தன் நிலவாலே ஓட்டிப் புறங்காண்பாரைப்போலே அழகினையுடைய மதி

* அகம். சo. † கலி. கஉக. ‡ குறள். கஉஉக. உரை.

(பாடம்) 1. விருள்வர. 2. போதரச்.
3. கணைக்கா லலர் கூம்பத். 4. வாள்கொளா.

தோன்றக், கணவரைக் கூடித் துயிலைப்பெற்ற கண்கள்போலே திரண்ட தண்டுகளையுடையவாகிய தாமரை முதலியன குவியத், தம் புகழ்களைக் கேட்ட சான்றோரைப்போலே தலையைச் சாய்த்து* மரங்கள் துயிலச், சிறு தூறுகள் பிரிந்த மகளிரை இகழ்ந்து சிரிப்பவை போலே முகைகள் அவிழ்ந்து விளங்கச், சிறிய மூங்கிலாகிய குழல் போலச் சுரும்புகள் ஆர்ப்பரவஞ் செய்து பாடப், புட்கள் தம் பார்ப்புக்களை நினைத்துக் குடம்பையைச் சேரப், பசுக்கள் தாந் தங்கும் ஊர்களிடத்திற்கன்றின்மேல் அமர்ந்த விருப்பத்தோடே மன்றுக ணிறையப் புகுதலைச் செய்ய, மாக்கள் தாந் தங்குமிடத்தே சென்று தங்க, அந்தணர் தாஞ்செய்யுந் தொழில்களைச் செய்து அந்திக்காலத்தை எதிர்கொள்ள, மகளிர் செந்தீயால் உண்டான விளக்கை ஏற்றத் தொடங்க, மாலை விளக்கங் கொள்ள வந்ததனை அறிவுகெட்டோர் வாலிய இழையினையுடைய மகளிருயிரை அதனைப் பொதிந்து நின்ற உடலினின்றும் போக்கும் காலத்தினது இயல்பாவதறியாராய் மாலைக்காலம் என்று அதுவும் ஒரு காலமாகக் கூறுநிற்பரென ஆற்றாளாய்த் தோழிக்குக் கூறினாள் ;

கல் சேர்க்கையினாலே இருள் இவராநிற்க[1] அது பொறாது மதி தோன்ற என ஒருவினையாக முடிக்க. "பகல்கான் றெழுதரும் பல் கதிர்ப் பருதி"† என்றார் பிறரும்.

'மதியேர்தர' என்பது முதலிய செயவெனெச்சங்களெல்லாம் நிகழ்காலமுணர்த்திநின்று 'மாலைவாள் கொளா' என்னுஞ் செய்யா வெனெச்சத்தோடு முடிந்தன. அது பின் 'வந்ததை' என்னுந் தொழிற் பெயர்த் திரிசொல்லோடு முடிந்தது.

மயங்கியோர் என்றது தோழியைக் கருதி, "திணைமயக் குறுதலும்"‡ என்றதனாற் கருப்பொருண் மயங்குதலும் அமைத்தாம்.

இனி மாலைவாழ்கொள வென்று பாடமாயின் அப்பாடத்திற்கு, மாலை தான் வாழ்தல்கொள்ள வந்ததனை என்க.

அளறுடங்க என்பதும் பாடம்.

இதனாற் றலைவிக்கு இழிவு பிறந்தது.

இஃது அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தோடிய கொச்சகவொரு போகின் பகுதியாய்த் தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றிச் சுரிதகம் பெற்று அடி நிமிர்ந்தோடிய அகநிலைக் கொச்சகம். (உ)

கஉ0

அருள்தீர்ந்த காட்சியான் அறநோக்கான் நயஞ்செய்யான்
வெருவுற உய்த்தவன் நெஞ்சம்போற் பைபய

* குறுந். உஙஉ : புறம். உஅஙு : கங - கச. † பெரும்பாண். உ.
‡ தொல். பொருள் : கஉ. (பாடம்) 1. இருள்வாராநிற்க.

இருள்தூர்பு புலம்பூரக் கனைசுடர் கல்சேர
உரவுத்தகை மழுங்கித்தன் இடும்பையா லொருவனை
இரப்பவன் நெஞ்சம்போற் புல்லென்று புறமாறிக்
கரப்பவன் நெஞ்சம்போல் மரமெல்லாம் இலைகூம்பத்
தோற்றஞ்சால் செக்கருள் பிறைநுதி யெயிறாக
நாற்றிசையு நடுக்குறூஉ மடங்கற் காலைக்
கூற்றுநக் கதுபோலும் உட்குவரு கடுமாலை; [தின்கண்
மாலைநீ, உள்ளங்கோண் டகன்றவர் துணைதாராப்[1] பொழு
வெள்ளமான் நிறம்நோக்கிக் கணைதொடுக்குங் கொடியான்
அல்லற்பட் டிருந்தாரை அயர்ப்பிய வந்தாயோ; [போல்
மாலைநீ, ஈரமில் காதலர் இகந்தருளா இடனோக்கிப்
போர்தோலைந் திருந்தாரைப் பாடேள்ளி நகுவார்போல்
ஆரஞ ருற்றாரை அணங்கிய வந்தாயோ;
மாலைநீ, கந்தாதல் சான்றவர் களைதாராப் பொழுதின்கண்
வெந்ததோர் புண்ணின்கண் வேல்கோண்டு நுழைப்பான்
காய்ந்தநோய் உழப்பாரைக் கலக்கிய வந்தாயோ; [போல்
எனவாங்கு,
இடனின் றலைத்தரும் இன்னாசெய் மாலை
துனிகோள் துயர்தீரக் காதலர் துனைதர
மெல்லியான் பருவத்து மேனின்ற கடும்பகை
ஒல்லென நீக்கி யொருவாது காத்தோம்பு
நல்லிறை தோன்றக் கெட்டாங்
கில்லா கின்று லிருளகத் தொளித்தே.

இது பிரிவிடையாற்றாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு கழிய ஆற்றாளாயின இடத்துத் தலைவன் வரவும் அவளது அகமலர்ச்சியுங் கண்டார் கூறியது.

(க - கூ) அருள்தீர்ந்த.........கடுமாலை :—

(இ - ள்.) *அருள் ஒரு காலத்தும் இல்லையான அறிவாலே, அறஞ்செய்தல்* இருமைக்கும் பயன்றரும் என்று கருதானாய்ப், பண்புஞ் செய்யானாய், எல்லாரும் வெருவுதலுறும்படி தனக்குள்ள நாளைப் பயன்படாமற் செலுத்தினவனுடைய நெஞ்சின் மருட்சிபோலே, மெத்தென*

---

* சிறுபஞ்ச. ங.

(பாடம்) 1. *துணைத்தாராப்.*

மெத்தென இருளாலே உலகம் நிறைந்து கணவரைப் பிரிந்தோர்க்குத் தனிமை மேலிடும்படி செறிந்த சுடரையுடைய ஞாயிறு அத்தகிரியைச் சேர, மிடியாலே இரத்தற்கஞ்சினவன் வலியின் றகைமை கெட்டுச் சென்று ஒருவனை வேண்டுகின்றவனுடைய நெஞ்சுபோலே, மரமெல்லாம் முதற் பொலிவழிந்து, பின்பு அம் மரமெல்லாம், இரப்பாரைக் கண்டு இருந்தவிடத்தினின்றும் எழுந்திருந்து போய் மறைகின்றவனெஞ்சு கண்ணோடாது குவியுமாறுபோல, இலைகள் எல்லாங் குவிய, வருகின்ற மாலாய்! நீதான் நாலுதிக்குஞ் சேர நடுக்கமுறும் ஊழி முடிவாகிய காலத்திலே கூற்றுவன் விளக்கம் அமைந்த செக்கர் வானிடத்துத் தோன்றின நுதியையுடைய பிறை தனக்கு எயிறாகக் கொண்டு* பல்லுயிரையுஞ் சேரக்கோடற்கு நக்காற்போலும் உட்குதலையுடைய கடிய மாலையாய் இருந்தாய்;

முன்னர் நின்ற மாலை உட்குதலையுடைய மாலையெனப் பின்னர் வந்தமாலை[1] விசேடித்து நின்றது.

(௧௦ - ௧௨) **மாலைநீ........வந்தாயோ :—**

(இ - ள்.) இங்ஙனங் கடிய நீ என்னெஞ்சத்தைத்[2] தம்மிடத்தே கொண்டு நீங்கினவர் எனக்குத் துணையாந்தன்மையைத் தாராத காலத்திலே வெள்ளத்திலே அகப்பட்டுக் கரையேறமாட்டாத மானினது மருமத்தைப் பார்த்து அம்பைத் தொடுக்குங் கொடியவனைப்போல அல்லலிலே அழுந்தியிருந்த என்னைக் கையறவெய்துவிக்க வந்தாயோ?

'மாலை நீ' என வருகின்றவற்றையுந் தரவொடு கூட்டி முற்கூறியவாறே பொருளுரைக்க.

(௧௩ - ௧௫) **மாலைநீ........வந்தாயோ :—**

(இ - ள்.) இங்ஙனங் கடிய நீ அருளில்லாத காதலர் விட்டு நீங்கி அருளாதிருந்த காலத்தைப் பார்த்துப் போரிலே தோற்றிருந்தவர்களை அவர்கள் பட்ட தோல்வியை இகழ்ந்து சிரிப்பாரைப்போலே பொறுத்தற்கரிய வருத்தமுற்ற என்னை வருத்துவிக்க வந்தாயோ?

'போர்தொலைந் திருந்தார்,' தொழிலின்றொழில் தொழிலுடையதன்மேல் நின்றது.

(௧௬ - ௧௮) **மாலைநீ........வந்தாயோ .—**

(இ - ள்.) இங்ஙனங் கடிய நீ எனக்குப் பற்றுக்கோடலை அமைந்தவர் என் வருத்தத்தைப் போக்குதலைச் செய்யாத காலத்தே முன்பே வெந்ததொரு புண்ணிலே பின்பு ஒரு வேலைக்கொண்டு சொருகு

---

* சீவக. ௧௬௬௦.

(பாடம்) 1. மாலையை.　　2. என் நெஞ்சைத்.

வாரைப்போலே* மெய் வெதும்புதற்குக் காரணமான காமநோயிலே அழுந்துகின்ற என்னை யுள்ளி உள்ள அறிவையுங் கலங்குவிக்க வந்தாயோ ?

(௧௯) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று அவள் கூறும்படியாக ;

'ஆங்கு': அசை.

(௨௦ - ௨௫) இடனின்.........தோளித்தே :—

(இ - ள்.) ஆற்றுதற்கோரிட மின்றாக அலைத்தலைச் செய்யும் பொல்லாங்கே செய்யும் மாலைக்காலத்தாலே வெறுப்புக்கொண்ட வருத்தந் தீரும்படி காதலர் விரைந்து வருகையினாலே, அம்மாலை† இராக்காலத்திடத்தே சென்றொளித்து, நாற்படையாலே இளைத்த அரசன் இளைத்த பருவத்தே அவனுக்கு மேலாய் வந்த கடிய பகை யானது அந்தப் பகைமையை விரையப்போக்கி நீங்காமல் நின்று காத்து நடத்தும் நல்ல இறைவன் வந்து தோன்றக் கெட்டுப்போனாற் போலே, இல்லையாகாநின்றதெனக் கண்டோர் கூறினார்.

பகை கெட்டாங்கு மாலை ஒளித்து இல்லாகின்றதென்க.

இதனாற் கண்டோர்க்கு ஆக்கம்பற்றிய மருட்கை பிறந்தது.

இஃது இடையிடை சொற்சீரடி வந்து எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங் குன்றிய கொச்சகம். (௩)

௧௨௧

ஒண்சுடர் கல்சேர உலகூருந் தகையது
தெண்கட லழுவத்துத் திரைநீக்கா எழுதரூஉந்
தண்கதிர் மதியத் தணிநிலா நிறைத்தரப்
புள்ளினம் இரைமாந்திப் புகல்சேர ஒலியான்று
வள்ளிதழ் கூம்பிய மணிமருள் இருங்கழி
பள்ளிபுக் கதுபோலும் பரப்புநீர்த் தண்சேர்ப்ப ;

தாங்கருங் காமத்தைத் தணந்துநீ புறமாறத்
தூங்குநீ ரிமிழ்திரை துணையாகி யொலிக்குமே
உறையொடு வைகிய போதுபோல் ஒய்யென
நிறையாணு திழிதரூஉம் நீர்நீந்து கண்ணாட்கு,

வாராய்நீ புறமாற வருந்திய மேனியாட்
காரிருள் துணையாகி அசைவளி அலைக்குமே

* பெரும். (௧) ௩௩ : ௧௪ - ௧௬.   † கலி. ௧௨௧ : ௪ - ௭.

கமழ்தண்தா துதிர்ந்துக ஊழுற்ற கோடல்வீ
இதழ்சோருங் குலைபோல இறைநீவு வளையாட்கு;
இன்றுணை நீப்ப இரவினுள் துணையாகித்
தன்றுணைப் பிரிந்தயாஅங் தனிக்குரு குசவுமே
ஒண்சுடர் ஞாயிற்று விளக்கத்தான் ஒளிசாம்பு
நண்பகன் மதியம்போல் நலஞ்சாய்ந்த அணியாட்கு;

எனவாங்கு,

எறிதிரை தந்திட இழிந்தமீன் இன்துறை
மறிதிரை வருந்தாமற் கொண்டாங்கு நெறிதாழ்ந்து
சாயினள் வருந்தியாள் இடும்பை
பாய்பரிக் கடுந்திண்டேர் களையினோ விடனே.

இது தலைவன் ஒருவழித் தணந்தவிடத்துத் தலைவி யாற்றாமைகூறி வரையக் கருதினையாயின் இஃதிடமெனச் சொல்லியது.

(க - சு) ஒண்சுடர்.........தண்சேர்ப்ப :—

(இ - ள்.) ஒள்ளிய ஞாயிறு அத்தகிரியைச் சேர்தலானும் உலகெல்லாந் தன் ஒளி பரக்குந் தன்மையதாகித் தெளிந்த கடற்பரப்பிற் றிரையை நீக்கித் தோன்றுந் தண்ணியதாகிய கதிரையுடைய மதியத்தினது அழகையுடைய நிலா மிகுதலைச் செய்கையினாலும் பறவைகள் இரையை நிறையத் தின்று தாந் தங்கும் புகல்களைச் சேர்கையினாலே தன்னிடத்து ஆரவாரம் அடங்கப்பட்டு வளவிய இதழ்களுங் குவிந்த நீலமணி யென்று மருளும் பெரிய கழி துயில்கொண்ட தன்மையை யொக்குங் கடலையுடைய குளிர்ந்த சேர்ப்பனே!

தகையதாகி எழுதரும் மதி. ஞாயிறு படுதலும் மதியந் தோன்றுதலும் பறவைகள் புகல்சேர்தற்குக் காரணமென்று கொள்க.

அவை சேர்கையினாலே ஒலியவிந்து போயதைப்[1] பள்ளி புக்காற்போலே இருந்ததென்றது தன் குறிப்பை அதன்மேலேற்றிக் கூறியதோர் உவம விசேடம். இஃது "ஒரீஇக் கூறலு மரீஇய பண்பே"* என்னும் உவமவியற் சூத்திரத்தில் அடக்கினும். இதழ் கூம்புதலுந் துயிற்கு அடையாய் நின்றது.

ஞாயிறு கல் சேர்ந்ததனைத் தலைவன் இட்டுப் பிரிந்து தன் மனையிலே சேர்ந்திருத்தலிற் களவு புலப்படாத தன்மையாகவும் மதியத்தின் நிலாப்பரந்ததனை அவ்விடத்துக் காவலின் விளக்கமாகவும் பறவைகளின் ஆரவாரங் கெட்டதனை இவ்விரண்டினாலும் அலர்

* தொல். பொருள்: ௩௱0அ. (பாடம்) 1. பொய்கை.

ஆற்றுகின்ற மகளிரொலி அவிந்து இவ்வூர் துயில்கின்றாற்போலிருந்த தன்மையாகவும் உள்ளுறை யுவமங் கூறுக.

(௭ - ௧௦) தாங்கருங்.........கண்ணாட்கு :—

(இ - ள்.) நீ இட்டு வைத்துப் பிரிந்து[1] நின்னூரிடத்தே உறைந்து முன்பு நின் நெஞ்சில் தாங்குதற்கரிதாய்ப் போந்த காமத்தை நின்னிடத்தினின்றுங் கைவிடுகையினாலே துளியோடே தங்கின பூப்போலே நிறக்குமளவில் அமையாதே விரைய விழும் நீரிலே கிடந்து நீந்துகின்ற கண்ணையுடையவட்கு* அசைகின்ற கடலிலே எழுந்து முழங்குகின்ற திரைதான் துணையாகி நின்று ஆரவாரியாநிற்கும் ;

வருத்துகின்ற திரைதான் துணையாக ஒலிக்குமென்று அஃது இறந்துபடுத்தாது† நின்றமைபற்றிக் கூறினாள்.

(௧௧ - ௧௪) வாராய்நீ.........வளையாட்கு :—

(இ - ள்.) நீ ஈண்டு வாராயாய் நின்ற நின் மனையிடத்தே இருந்து வருந்திய மேனியை யுடையவட்கு நீ வைத்த வேட்கை நின்னிடத்தினின்றுங் கைவிடுகையினாலே கமழ்கின்ற தண்ணிய தாது உதிர்ந்து சிந்தும்படி முறைமையுற்ற இதழ்கள் வீழுங் குலையினையுடைய கோடல்வீபோல இறையினின்றுங் கழலும் வளையினை யுடையாட்கு நிறைந்த இராக்காலத்தே அசைந்து வருகின்ற காற்றுத்தான் துணையாகி நின்று வருத்தாநிற்கும்.

இனி மேனியாட்கு வருந்திய நீ வாராயாய்ப் புறமாற என்றுமாம்.

(௧௫ - ௧௮) இன்றுணை.........அணியாட்கு :—

(இ - ள்.) இனிய துணையாகிய நீ கைவிட்டு உன் மனையிடத்தே இருக்கையினாலே ஒள்ளிய சுடரையுடைய ஞாயிற்றினது மிக்க ஒளியாலே தன் ஒளிகெடுகின்ற உச்சிக்காலத்து மதிபோலே நன்மை கெட்ட முகத்தினை யுடையாட்கு இராக்காலத்திடத்தே தன்சேவலைப் பிரிந்து வருந்துந் தனிக்குருகு‡ தான் துணையாகி உசாவா நிற்கும் ;

(௧௯) எனவாங்கு :—

அசை.

(௨௦ - ௨௩) எறிதிரை.........விடனே :—

(இ - ள்.) இனிய துறையிடத்தே எறிகின்ற திரை ஏறக்கொண்டு வந்து போகடுகையினால்[2] எக்கரிலே கிடந்த மீனை மீள்கின்ற அத்திரை வருந்தாதபடி கைக்கொண்டுபோன தன்மைபோலே நீ

* குறள் - ௧௧௭௦. † இறந்துபடுத்தல் - இறந்துபடச் செய்தல்.

‡ குருகு - வெள்ளாங் குருகு : அன்றிலும் நாரையுமாம்.

(பாடம்) 1. பிரிந்த. 2. போகடுகையினால்.

முன்பு நடத்தின நெறி தாழ்கையினாலே மெலிந்தனளாய் வருந்தினவளுடைய வருத்தத்தைப் பாய்ந்து செல்லும் பரி பூண்ட கடிய திண்ணிய தேர் வெளியாக வரைவோடே வந்து களையுமாயின் நல்ல காலமென வரைவுகடாயினாள்.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி. (ச)

கஉஉ

கோதை யாயமும் அன்னையும் அறிவுறப்
போதெழி லுண்கண் புகழ்நல னிழப்பக்
காதல்செய் தருளாது துறந்தார்மாட் டேதின்றிச்
சிறிய துனித்தனை துன்னாசெய் தமர்ந்தனை
பலவுநூ றடுக்கினை யினைபேங்கி யழுதனை
யலவலை யுடையை யென்றி[1] தோழீ ;

கேளினி ;

மாணெழின் மாதர் மகளிரோ டமைந்தவன்
காணும்பண் பிலனாதல் அறிவேன்மன் அறியினும்
பேணி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
நாணில் நெஞ்சம் நெகிழ்தலுங் காண்பல் ;

இருளுறழ் இருங்கூந்தன் மகளிரோ டமைந்தவன்
தெருளும்பண் பிலனாதல் அறிவேன்மன் அறியினும்
அருளி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
மருளி நெஞ்சம் மகிழ்தலுங் காண்பல் ;

ஒள்ளிழை மாதர் மகளிரோ டமைந்தவன்
உள்ளும்பண் பிலனாதல் அறிவேன்மன் அறியினும்
புல்லி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
அல்லல் நெஞ்சம் அடங்கலுங் காண்பல் ;

அதனால்,

யாம நடுநாள் துயில்கொண் டொளித்த
காம நோயிற்[2] கழீஇய நெஞ்சந்
தானவர்[3] பாற்பட்ட தாயின்
நாமுயிர் வாழ்தலோ நகைநனி யுடைத்தே.

(பாடம்) 1. யென்றீ. 2. நோயிறக். 3. தாமவர்.

இது காமஞ்சாலா இளமையோள்வயிற் பின் களவொழுக்கம் ஒழுகிய தலைவன் இடையிட்டுப் பிரிந்து தொன்முறை மனைவியரொடு புணர்ச்சி யெய்தி இருந்தானாக, அதனை யறிந்து ஆற்றாளாய தலைவி ஆற்றாமையைக் கண்டு[1] வினாய தோழிக்கு அத்தலைவி அவனொழுகுகின்றவாறுந் தன்னெஞ்சு அவன் வயத்ததாயவாறுங் கூறியது. "மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினை, பொறையின்று பெருகிய பருவரற் கண்ணும்"* என்பதனானும், "பின்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவை"† என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் உணர்க.

(க - எ) கோதை.........கேளினி :—

(இ - ள்.) கோதைபோல ஒழுங்குவிட்டு விளையாடும் ஆயத்தாருந் தாயும் அறிதலுறும்படி பூவினது அழகையுடைய கண்கள் புகழ்ந்த நலத்தை இழக்கும்படி முன்னர் நம்மிடத்தே மிக்க காதலை நிகழ்த்திப் பின்னர் நமக்கு அருளாதே ஒரு காரணமின்றி நம்மைத் துறந்தாரிடத்தே முன்னர்ச் சிறியவாக வெறுத்தனை; பின்னர் அவர் நமக்குப் பொருந்தாக் குறைகளைச் செய்கையினாலே அக்குறைகள் பல நூறுமாக அடுக்கிக் கூறி அதிலே அமர்ந்தனை; அதுவேயுமன்றி வருந்தி எங்கி அழுவதுஞ் செய்தாய்; ஆகலான் நீ அலமருதலை யுடையையாய் இருந்தாயென்று சொல்லாநின்றாய்; தோழீ! இனி அலமாலைக் கேளென்றாள்.

'எது': வடமொழி திரிந்து விகாரமாய் நின்றது.

(அ - கக) மாணெழின்.........காண்பல் :—

(இ - ள்.) மாட்சிமையையுடைய அழகினையுங் காதலையுமுடைய மனைவியரோடே அவன் பொருந்தி நம் வருத்தத்தைப் பார்க்குங் குணமிலனாயிருத்தலை மிகவும் அறிவேன்; அறிந்திருப்பினும் அவன் வந்து என்னைப் பேணிச் சிறிதாக அளிக்க என்னுடைய நாணமில்லாத நெஞ்சம் என் வயத்ததன்றி[2] அவனிடத்தே நெகிழ்ந்து செல்லுதலையுங் கண்டிருப்பேன்;

(கஉ - கரு) இருளூறழ்.........காண்பல் :—

(இ - ள்.) இருளோடே மாறுபடுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய தொன்முறை மனைவியரோடே அவன் பொருந்தி நம் வருத்தத்தைத் தெளியுங் குணமிலனாயிருத்தலை மிகவும் அறிவேன்; அறிந்திருப்பினும் ஒருகால் அருள் பண்ணி அவன் சிறிதாக அளிக்க என்னுடைய மருளியாகிய நெஞ்சம் அதற்கு மகிழ்தலையுங் கண்டிருப்பேன்;

* தொல். பொருள். கருக. † தொல். பொருள். கஎஉ.

(பாடம்) 1. ஆற்றாமை கண்டு. 2. என்வயத்தன்றி.

(கசு - கக) **ஒள்ளிழை.........காண்பல் :—**

(இ - ள்.) *ஒள்ளிய இழையினையுங் காதலையுமுடைய தொன்முறை மனைவியரோடே அவன் பொருந்தி நம்மை நினைக்குங் குணமிலனாதலை மிகவும் அறிவேன்; அறிந்திருப்பினும் அவன் சிறிதாகப் புல்லி அளிக்க என்னுடைய வருத்தத்தையுடைய நெஞ்சம் வருத்தம் மீளுதலுங் கண்டிருப்பேன் ;*

(உ0 - உச) **அதனால்.........யுடைத்தே :—**

(இ - ள்.) *ஆகையினாலே காமநோயாலே மிக்க நெஞ்சந்தான் நடுநாள் யாமத்தில் நாங் கொள்ளுந் துயிலை வாங்கிக்கொண்டு ஒளித்த அவர் பகுதியிலே பட்டுவிட்டதாயின், இனி நாம் இருந்து உயிர் வாழ்கையோ மிகப் பிறர் சிரித்தலை யுடைத்தென்று தோழி வரைவுகடாவுதற்குக் கூறினாள்.*

இதனால், ''தன்வயி னுரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையுங்'' கூறினாள்.*

இதனாற் றலைவிக்கு இழிவு பிறந்தது.

இது 'கேளினி' எனச் சொற்சீரடி வந்தமையிற் கொச்சகம் (கூ)

கஉ௩

கருங்கோட்டு நறும்புன்னை மலர்சினை மிசைதோறுஞ்
சுரும்பார்க்குங் குரலினோ டிருந்தும்பி யியைபூத
ஒருங்குடன் இம்மென இமிர்தலிற் பாடலோ
டரும்பொருள் மரபின்மால் யாழ்கேளாக் கிடந்தான்போல்
பெருங்கடல் துயில்கோள்ளும் வண்டிமிர் நறுங்கானல்;

காணுமை யிருள்பரப்பிக் கையற்ற கங்குலான்
மாணுநோய் செய்தான்கண் சென்றாய்மற் றவனைநீ
காணவும் பெற்றாயோ காணாயோ மடநேஞ்சே;

கோல்லேற்றுச் சுறவினங் கடிகோண்ட மருண்மாலை
அல்லனோய் செய்தான்கண் சென்றாய்மற் றவனைநீ
புல்லவும் பெற்றாயோ, புல்லாயோ மடநேஞ்சே ;

வேறிகோண்ட[1] புள்ளினம் வதிசேரும் போழுதினாற்
சேறிவளை நேகிழ்த்தான்கண் சென்றாய்மற் றவனைநீ
அறியவும் பெற்றாயோ அறியாயோ மடநேஞ்சே ;

---

* தொல். பொருள். ககக.

(பாடம்) 1. பொறிகொண்ட.

௧௫. எனவாங்கு,

எல்லையும் இரவுந் துயில்துறந்து பல்லூழ்
அரும்பட ரவலநோய் செய்தான்கண் பெறனசைஇ
இருங்கழி யோதம்போல் தடுமாறி
வருந்தினை அளியஎன் மடங்கெழு நேஞ்சே.

இது காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாத தலைவி தலைவன்பாற் சென்ற நெஞ்சினை நோக்கி அழிந்து கூறியது.

(௧ - ௫) கருங்கோட்டு.........நறுங்கானல்:—

(இ - ள்.) கரிய கொம்பினையுடைய புன்னையின் சிறிய சினையில் நறியதாகிய மலர்தோறும் மலருஞ் செவ்வி பார்த்து நுகருதற்குச் சுரும்பினம் ஆரவாரிக்கும் ஓசையோடே கரிய[1] தும்பிகளும் ஒருங்கியைந்து ஊத எழுந்த குரலுஞ் சேர இம்மெனும் ஓசைபட ஒலிக்கையினாலே அவற்றைக் கேட்டு யாவராலும் பெறுதற்கரிய பொருளாகிய முறைமையினையுடைய திருமால், பாட்டோடே யாழையுங் கேட்டுப் பள்ளி கொண்டவனைப் போலப் பெரிதாகிய கடலும் ஒலியவிந்து உறக்கத்தைக் கொள்ளும் வண்டு ஒலிக்கின்ற கானலின்கண்ணே;

நெஞ்சே சென்றாய் என மேலே கூட்டுக.

ஓதம் வடிந்த காலத்து மிக்க ஒலியின்மைபற்றிக் கூறிற்று.

புன்னை மலருஞ் செவ்வி பார்த்து அவற்றை நுகர்தற்குரியன நுகர்கின்றமையுங் கண்டு யாமுங் காமச்செவ்வி அறிந்து நந் தலைவர் நுகரப் பெற்றிலேமே யென்று வருந்தியும், பாட்டையும் யாழையும் போலும் ஓசை கேட்டுக் கடலுட்படத் துயில்கின்ற காலத்தே யாமும் அவற்றைக் கேட்டுத் தலைவனிடத்தே துயிலப் பெறுகின்றிலேமே யென்று வருந்தியும், நெஞ்சு சென்றதென மேலே வருகின்ற இரங்கற் பொருட்கு முன்னின்ற கருப்பொருள் இறைச்சிப் பொருளாய் நின்று உபகாரப்பட்டு நின்றது. இஃது, "இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே"* என்பதனான் உணர்க.

(௬ - ௮) காணாமை.........மடநேஞ்சே:—

(இ-ள்.) அறியாமையுடைய நெஞ்சே! கானலின்கண்ணே பொருள்களைக் கண்கள் காணாதபடி இருளைத் தான் பரப்பி உயிர்களெல்லாஞ் செயலறுதற்குக் காரணமான கங்குலிடத்தே ஒரு மருந்தாலும் மாட்சிமைப்படாத காமநோயைச் செய்தவனிடத்தே போனாய்; போன நீ

* தொல். பொருள். ௨௨௯.

(பாடம்) 1. கரிதாகிய.

பின்னே அவனைக் கண்ணுற்காண என்கின்ற அவ்வளவுதானும் பெற்றுயோ, அவனைக் காணுதிருந்தாயோ கூறென்றுள் ;

உம்மை இழிவுசிறப்பு. இனிக் காணப்பெற்றுயோ இல்லையோ என ஓகாரத்தை ஐயமாக்கி உரைத்தது நிற்க, நீ அவனுற் காணப்பட்டாயெனக்கூறி ஓகாரத்தினை இரக்கமாக்கிக்[1] கூறலுமாம்.

இது நடு யாமத்துச் சென்றமை கூறினுள்.

(கூ - கக) **கோல்லேற்றுச்.........மடநெஞ்சே :—**

(இ - ள்.) மடநெஞ்சே! கானலின்கண்ணே கொல்கின்ற எறுகிய சுறவினுடைய திரள், போவாரைப் போகாமற் காத்தலைக்கொண்ட மயக்கத்தையுடைய மாலைக்காலத்தே வருத்தத்தையுடைய காமநோயைச் செய்தவனிடத்தே போனுய் ; போன நீ அவனைப் புல்ல என்கின்ற அவ்வளவு தானும் பெற்றுயோ, புல்லாதிருந்தாயோ கூறென்றுள் ;

இனிப் புல்லப்பெற்றுயோ இல்லையோ என ஓகாரத்தை ஐயமாக்கி உரைத்தது நிற்க, நீ அவனுற் புல்லப்பட்டாயெனக் கூறி ஓகாரத்தினை இரக்கமாக்கிக் கூறலுமாம்.

(கஉ - கச) **வெறிகோண்ட.........மடநெஞ்சே :—**

(இ - ள்.) மடநெஞ்சே! அக் கானலின்கண்ணே ஒழுங்கு கொண்ட பறவைத்திரள் தாந் தங்கும் இடத்தே சென்று சேரும் மாலைக்காலத்தே முன்பு செறிந்த வளைகழலப் பண்ணினுனிடத்தே போனுய் ; போன நீ பின்னே அவனை மனத்தினை அறிய என்கின்ற அவ்வளவுதானும் பெற்றுயோ, அதுதானும் அறியாதிருந்தாயோ கூறென்றுள் ;

இனி அறியப் பெற்றுயோ இல்லையோ என ஓகாரத்தை ஐயமாக்கி உரைத்தது நிற்க, நீதான் அவனுலறியப்பட்டாயென உரைத்து ஓகாரத்தை இரக்கமாக்கலுமாம்.

(கரு) **எனவாங்கு :—**

அசை.

(கசு - ககூ) **எல்லையும்.........நெஞ்சே :—**

(இ - ள்.) அது கூருமையிற், பின்னும் அறியாமை பொருந்திய அளிக்கத்தக்க என் நெஞ்சே! பொறுத்தற்கரிய வருத்தத்தையுடைய காமநோயைச் செய்தவனிடத்தே பகலுமிரவுந் துயிலைக் கைவிட்டுக் கரியகழியில் ஓதம்போவது வருவதாய்த் தடுமாறுந் தன்மைபோல நீயும் பல முறையாகச் சென்றும் வந்துந் தடுமாறி அவனைப் பெறுதல் நச்சி முடிவில் வருந்திவிட்டாய் ; ஈதன்றே நீ பெற்றதென நெஞ்சினை நோக்கி அழிந்து கூறினுள்.

(பாடம்) 1. இரக்கமாகக்.

இஃது "உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை யதுபோன், மறுத் துரைப்பதுபோ னெஞ்சொடு புணர்த்தும்"* என்பதனுற் கூறியது.

இதனுற் றலைவிக்கு இழிவு தோன்றிற்று.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி. (சு)

கஉச

ஞாலமூன் றடித்தாய முதல்வற்கு முதுமுறைப்
பாலன்ன மேனியான் அணிபெறத் தைஇய
நீலநீ ருடைபோலத் தகைபெற்ற வெண்டிரை
வாலெக்கர் வாய்சூழும் வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப ;

ஊரல ரெடுத்தரற்ற உள்ளாய்நீ துறத்தலின்
கூருந்தன் எவ்வநோய் என்னையும் மறைத்தாள்மன்
காரிகை பெற்றதன் கவின்வாடக் கலுழ்பாங்கே
பீரல ரணிகொண்ட பிறைநுத லில்லாக்கால் ;

இணைபிவ்வூ ரலர்தூற்ற எய்யாய்நீ துறத்தலின்
புணையில்லா எவ்வநோய் என்னையும் மறைத்தாள்மன்
துணையாருள் தகைபெற்ற[1] தொன்னலம் இழந்தினி
அணிவனப் பிழந்ததன்[2] அணைமென்றோ ளல்லாக்கால்;

இன்றிவ்வூ ரலர்தூற்ற எய்யாய்நீ துறத்தலின்
நின்றதன் எவ்வநோய் என்னையும் மறைத்தாள்மன்
வென்றவேல் நுதியேய்க்கும் விறல்நலன் இழந்தினி
நின்றுநீ[3] ருகக்கலுழும் நெடும்பெருங்கண் அல்லாக்கால் ;

அதனால்,

பிரிவில்லாய் போலநீ தெய்வத்திற் றெளித்தக்கால்
அரிதென்னுள் துணிந்தவள் ஆய்நலம் பெயர்தரப்
புரியுளைக் கலிமான்தேர் கடவுபு
விரிதண்தார் வியன்மார்ப விரைகநின் செலவே.

இது "வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதலென், றாயிரண் டென்ப வரைத லாறே"† என்பதனுற் களவு வெளிப்பட்டபின் வரையாது பொருள்வயிற் பிரிந்து வந்தானைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு நின்று தலைவியது ஆற்றாமை கூறி வரைவுகடாயது.

---

* தொல். பொருள். கக்கூ. † தொல். பொருள்: கசு0.

(பாடம்) 1. தகைபெறத். 2. பிழந்த. 3. நின்றநீ.

(க - ச) ஞாலமூன்.........தண்சேர்ப்ப :—

(இ - ள்.) உலக மூன்றையும் தன் திருவடியாலே அளந்த* எப்பொருட்கும் அடியாயிருக்கின்றவனுக்கு மூத்த முறைமையினையுடைய நம்பி மூத்தபிரான் அழகுபெற உடுத்த நீலத்தினது நீர்மையையுடைய ஆடையை ஒக்கும்படி அழகைப்பெற்ற வெண்டிரையினையுடைய கடல் வெண்மையையுடைய இடுமணலிடத்தே வந்து சூழ்ந்து விளங்குகின்ற நீரையுடைய[1] தண்ணிய சேர்ப்பனே ;

வெண்மை திரைக்கு அடையாய்த் திரை ஆகுபெயராய் நின்றது, நீலவுடைக்கு வெண்மை ஒப்பன்மையின்.

கடல் தன் கரையை இகவாமை நிற்கின்ற சேர்ப்ப னென்றதனால், நீயுங் குடிப்பிறந்தார்க்கு வரைந்துகொண்டு இல்லறநிகழ்த்த வேண்டுமென்று கூறிய[2] கரையைக் கடவாமல் வரைந்துகோடல் வேண்டுமென்று[3] உள்ளுறை யுவமங் கொள்க.

(ரு - அ) ஊரல.........லில்லாக்கால் :—

(இ - ள்.) காரிகைபெற்ற தன் அழகு கெடும்படி மனங் கலங்குதலாலே அப்பொழுதே பீர்க்கினது பூவினது அழகைத் தன்னிடத்தே கொண்ட பிறைபோலும் நுதலல்லாத இடத்து, இவ்வூரிலுள்ளார் அலரை உயர்த்துக் கூப்பிடும்படி நீ இவளைக் கைவிடுகையினாலே மிகுகின்ற தன்னுடைய வருத்தத்தையுடைய காமநோயை என்னையும் உட்பட மறைத்தாள்; அதனாற் பெற்றதென்? நுதல் புலப்படுத்தாநின்றதே:

'காரிகைபெற்ற தன் கவின்': பிறர் இவளழகைப் பெறுதற்குக் காரணமான தன் அழகு; என்றது பிறர்[4] மகளுக்கு ஒப்புக் கூறுமிடத்து இவள் உவமையாய் நிற்ப ளென்பதாம் ;

(கூ - கஉ) இணைபீவ்வூ.........ளல்லாக்கால் :—

(இ - ள்.) தோழியர் தோள்களில் அழகுபெற்ற இயற்கை[5] நலத்தையும் இப்பொழுது இழந்து, நீ அணிதலாற் பெற்ற செயற்கை நலத்தையும் இழந்த தன்னுடைய அணைபோன்ற மெல்லிய தோளல்லாத இடத்துத், தம்மிற் கூடி இவ்வூரிலுள்ளார் அலர் தூற்றும்படி இவள் வருத்தத்தை நீ அறியாய்† நீ துறக்கையினாலே உண்டான தனக்கு உவமை கூறவொண்ணாத வருத்தத்தையுடைய காமநோயை என்னையும் உட்பட மறைத்தாள் ; அதனாற் பெற்றதென்? தோள் புலப்படுத்தாநின்றதே ;

---

* சிலப். கஎ. † எய்யாய்; அறியாயாய் ; தொல் சொல், ௩௪உ.

(பாடம்) 1. திரையையுடைய. 2. வேண்டுமென்று கூறிக். 3. வேண்டுமென்ற. 4. பிற. 5. அவ்வியற்கை.

(௧௩ - ௧௬) இன்றிவ்வூ.........அல்லாக்கால் :—

(இ - ள்.) வென்ற வேலினது முனையை ஒக்கும் வெற்றியினை யுடைய நலத்தை இப்பொழுது இழந்து நீர் நின்று உகும்படியாக அழுத நெடிய பெரிய கண்ணல்லாத இடத்து, இன்று இவ்வூரிலுள்ளார் அலர் தூற்றும்படி இவள் வருத்தத்தை அறியாயாய் நீ துறக்கையினாலே தன்னிடத்தே நின்ற எவ்வநோயை என்னையும் உட்பட மறைத்தாள்; அதனாற் பெற்றதென்? கண் புலப்படுத்தாநின்றதே ;*

(௧௭ - ௨௧) அதனால்.........சேலவே :—

(இ - ள்.) அலர்ந்த குளிர்ந்த மாலையினையுடைய அகற்சியை யுடைய மார்பனே! அவ் வருத்தத்தாலே பிரிவில்லாதாரைப்போலே நீ இயற்கைப்புணர்ச்சிப் பின்னர்த் தெய்வத்தாலே பிரியேனென்று தெளிவிக்க அப்பிரிவின்மை அரிதென்று கருதாளாய் அதனை உண்மை என்று துணிந்தவளுடைய கெட்ட நலம் பண்டுபோலே நன்றாம்படி† நின்னெஞ்சிலே புரிந்த உளையினையுடைய கலிமாப் பூண்ட தேரைச் செலுத்தாநின்று எம் மனையிடத்துச் செல்லும் நின் செலவை விரைவா யாக வென வரைவுகடாயினாள்.

அதனால் விரைக வென்க. 'ஆய்நலம்': நுணுகிய நலம்.

இதனாற் றலைவற்குப் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது நான்கடியே நான்கடித் தரவிற்கு மரபென்றதனாற் கொண்ட நான்கடித்தாழிசையும் நடை நவிலாது பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லுந் தரவியலொத்து இறுதிநிலையுரைத்த சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலி. (எ)

௧௨௫

கண்டவ ரில்லென உலகத்துள் உணராதார்
தங்காது தகைவின்றித் தாஞ்செய்யும் வினைகளுள்
நெஞ்சறிந்த கோடியவை மறைப்பினும் அறிபவர்
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை யாகலின்
வண்பரி நவின்ற வயமான் செல்வ
நன்கதை யறியினும் நயனில்லா நாட்டத்தால்
அன்பிலை யெனவந்து கழறுவல் ஐயகேள் ;

மகிழ்செய் தேமொழித் தொய்யில்சூழ் இளமுலை
முகிழ்செய முள்கிய[1] தொடர்பவள் உண்கண்

* குறள். ௧௨௭௧. † பதிற். ௮௧. ௩௧ - ௩௨.

(பாடம்) 1. மூழ்கிய.

அவிழ்பனி யுறைப்பவும் நல்காது விடுவாய்
இமிழ்திரைக் கோண்க கொடியை காண்நீ;

இலங்கே ரேல்வளை யேர்தழை தைஇ
நலஞ்சேல நல்கிய தொடர்பவள் சாஅய்ப்
புலந்தழப் புல்லாது விடுவாய்
இலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப கொடியை காண்நீ;

இன்மணிச் சிலம்பிற் சின்மொழி யைம்பால்
பின்னொடு கெழீஇய தடவர வல்குல்
நுண்வரி வாட வாராது விடுவாய்
தண்ணந் துறைவ தகாஅய் காண்நீ;

எனவாங்கு,

அனையளென் றளிமதி பெரும நின்னின்
றிறைவரை நில்லா வளையள் இவட்கினிப்
பிறையேர் சுடர்நுதற் பசலை
மறையச் செல்லுநீ மணந்தனை விடினே.

இது வரைவுநீட ஆற்றாத தலைவிநிலைமை தலைவற்குத் தோழி கூறி அவனை நெருங்கி வரைவுகடாயது.

(க - எ) கண்டவ.........ஐயகேள் :—

(இ - ள்.) அறியாதவர்கள் தம் மனம் இது செய்யலாகாதென்று மீளாதே வேறு விலக்குவாரும் இன்றி உலகத்திற் கண்டவர்களும் இல்லையென்று கருதித் தாஞ் செய்யுந் தீவினைகளுள் தாம் நெஞ்சறியவே செய்த கொடிய தீவினைகளைப் பின்பு பிறர் அறியாமல் மறைத்தார்களாயினுந் தாஞ் செய்தமையை அறிந்திருக்கின்றவர்கள் தம்முடைய நெஞ்சத்திற் காட்டில் அணுகிய சான்று வேறில்லை யாகையினாலே* வளவிய பரியிலே பயின்ற வலியினை யுடைத்தாகிய குதிரையையுடைய செல்வனே! நின்னை யான் கழற வேண்டுவதில்லை. அக்கழற வேண்டாமையை நன்றாக அறிந்தேனாயினும் நின்னோடு யான் கொண்ட நலம்பாடில்லாத ஆராய்ச்சியாலே நீ அன்புடையையல்லையென்று சொல்லிவந்து நின்னைக் கழறுவேன்; ஐயனே! நீ அதனைக் கேள்;

'நயன்' : உறவு.

* குறள். உகூ௩ (உரை); அறநெறி. உ௦எ.

(அ - ௧௧) மகிழ்செய்.........காண்நீ :—

(இ - ள்.) மகிழ்ச்சியைச் செய்கின்ற இனிமை யுடைத்தாகிய[1] மொழியினை யுடையாளுடைய தொய்யில் எழுதின இளையமுலை தோன்றுதலைச் செய்யாநின்ற இளமைப் பருவத்தே நீ கூடிய* தொடர்ச்சியை, அவள்கண்[2] தோற்றுவித்த நீர் துளியாக விழவும் அதுகண்டும் நல்காது விடுகின்றவனே! ஒலிக்கின்ற திரையையுடைய கொண்கனே! நீ மிகக் கொடியை காண்;

(௧௨ - ௧௫) இலங்கே.........காண்நீ :—

(இ - ள்.) எல்வளையினை யுடையாளது அழகையுடைய தழையை உடுத்து இலங்குகின்ற இளமைப் பருவத்து எழுச்சியினுடைய, நலம் மேன்மேல் வளர்ந்து செல்லும்படி நீ நல்கிய தொடர்ச்சியை, அவள் மேனி சாய்ந்து நின்னை வெறுத்து அழாநிற்க அதுகண்டும் பொருந்தாதே கைவிடுகின்றவனே! இலங்குகின்ற நீரையுடைய சேர்ப்பனே! நீ மிகக் கொடியைகாண்;

(௧௬ - ௧௯) இன்மணிச்.........காண்நீ :—

(இ - ள்.) இனிதாகிய உள்ளிடு மணியை யுடைத்தாகிய சிலம்பினையுடைய சிலவாகிய மொழியினை யுடையாளுடைய மயிரைப் பின்னி முடிக்கின்ற இளமைப் பருவத்தே வந்து பொருந்தின உறவின் பெருமை இடையறாது வாராநிற்க, அவளல்குலின் நுண்ணிய வரி வாடும்படி அவள்பால் வாராமல் அவளைக் கைவிடுகின்றவனே! தண்ணந்துறைவனே! நீ இனித் தகுதிப்பா டுண்டாகாய்காண்;

(௨௦) எனவாங்கு :—

அசை.

(௨௧ - ௨௪) அனையளேன்.........விடினே :—

(இ - ள்.) பெருமா! அவளை யான் கூறிய அத்தன்மையையுடையளென்று உட்கொண்டு அளிப்பாய்! அளித்து வரைந்து தோள் மணந்தனையாய்விடின் நின்னையின்றி இறையினெல்லை நில்லாமற் கழன்ற வளையினையுடைய இவட்கு இனிப் பிறையை ஒக்குந் திருநுதலிற் றோன்றிய பசலை ஒரு காலமும் வாராமல் மறையும்படியாகப் போமென வரைவு கடாயினாள்.

இதனாற் றலைவற்குப் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது "பரத்தை மறுத்தல் வேண்டியும்"† என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கைகோளிரண்டற்கும் பொதுவாகப் பொருள் கூறவும் பெறும்.

---

* முள்குதல் - கூடுதல்: சீவகசிந். ௪௨௦. † தொல். பொருள்: ௧௫௮
(பாடம்) 1. இனிமையை யுடைத்தாகிய. 2. இவள்கண்.

இது தாழிசையல்லால் இடைநிலைப்பாட்டுப் பெற்றுப், 'புல்லாது விடுவா' யெனக் குறைந்துவருதலின் யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகம். (அ)

கஉசா

பொன்மலை சுடர்சேரப் புலம்பிய இடன்நோக்கித்
தன்மலைந் துலகேத்தத் தகைமதி யேர்தரச்
செக்கர்கொள் பொழுதினன் ஒலிநீவி இனநாரை
முக்கோல்கொள் அந்தணர் முதுமொழி நினைவார்போல்
எக்கர்மேல் இறைகொள்ளும் இலங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப;

அணிச்சிறை யினக்குரு கொலிக்குங்கால் நின்திண்தேர்
மணிக்குர லெனஇவள் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
உள்ளான்ற ஒலியவாய் இருப்பக்கண் டவைகானல்
புள்ளென உணர்ந்துபின் புலம்புகொண் டினையுமே;

நீர்நீவிக் கஞன்றபூக் கமழுங்கால் நின்மார்பின்
தார்நாற்றம் எனஇவள் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
அலர்பதத் தசைவளி வந்தோல்கக் கழிப்பூத்த
மலரென வுணர்ந்துபின் மம்மர்கொண் டினையுமே;

நீள்நகர் நிறையாற்றாள் நினையுநள் வதிந்தக்கால்
தோள்மேலாய் எனநின்னை மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
நனவெனப் புல்லுங்கால் காணாய்க் கண்டது
கனவென உணர்ந்துபின் கையற்றுக் கலங்குமே;

எனவாங்கு,

பலநினைந் தினையும் பைதல் நெஞ்சின்
அலமரல் நோயுள் உழக்குமென் தோழி
மதிமருள் வாண்முகம் விளங்கப்
புதுநலம் ஏர்தரப் பூண்கநின் தேரே.

இது தோழி தலைவியது ஆற்றாமை கூறித் தலைவனை வரைவு கடாயது.

(க - ரு) பொன்மலை.........தண்சேர்ப்ப :—

(இ - ள்.) பொன்னையுடைய அத்தகிரியிலே ஞாயிறு சென்று சேர, அஞ்ஞாயிறு உடனே பட, ஞாயிறின்றி வருந்தின உலகை நோக்கி

உலகங் கொண்டாடும்படியாகத் தகைமையினையுடைய மதி எழாநிற்கச், செக்கர்வானத்தைக் கொண்ட அந்திக்காலத்தின்கண்ணே, முக்கோலைக் கையிலே கொண்ட அந்தணர் முதிய மொழியை நினைக்கின்றவர்களைப்போல, இனமான நாரைகள் ஆரவாரத்தைக் கைவிட்டு இடு மணன்மேலே இறுத்தலைச்[1] செய்யும் இலங்குகின்ற நீரையுடைய சேர்ப்பனே;

'அந்தணர்': காசாயம் போர்த்த குழாங்கள். 'முதுமொழி': பிரணவம்.

பெரியநாரை சிறகு சிவந்திருத்தலானும் மூக்குத் தரையிலே சென்று குத்துதலானும் அதனை முக்கோலை ஊன்றியிருந்த அந்தணரோடு ஒப்புரைத்தார்.

நாரை பகற்பொழுதெல்லாம் பல்லுயிர்க்கு வருத்தஞ்செய்து இரை கவர்ந்து அந்திக்காலத்து ஓர் ஆரவாரமின்றித் தீங்கு செய்யாதாரைப் போலே குவிந்திருக்குஞ் சேர்ப்பன் என்றதனல், நின்னுட்டின்[2] மகளிர் பிரிந்திருந்தார் உயிர்போதற்கு வேண்டுந் தீங்குகளைப் பகற்பொழுதெல்லாங் கூறி அந்திக்காலத்து ஆரவாரத்தைத் தவிர்ந்து நல்ல மகளிரைப் போலே ஒடுங்கி உறைகின்றார் என உள்ளுறை யுவமங் கூறியவாறு உணர்க.

(௬ - ௯) அணிச்சிறை.......டினையுமே :—

(இ - ள்.) அழகினையுடைத்தாகிய சிறகினையுடைய குருகுகள் இராக்காலத்து ஒருகால் ஒலிக்குமிடத்து நின்னுடைய திண்ணிய தேரின் மணியினேசை யென்று இவள் மிகவுந் துணியாநிற்கும்; துணிந்த அப்பொழுதே அப் பறவைகள் உள்ளடங்கிய ஒலியை யுடைய வாய் ஆரவாரியாதிருக்க, அதனைத் தன் மனத்தாலே தேர்மணி யொலியல்ல வென்று கண்டு, பின்னர் அவ்வொலியைக் கானலிடத்துப் பறவைகளொலியென்று* உணர்ந்து, பின்பு தனிமைகொண்டு வருந்தாநிற்கும்;

(௧0 - ௧௩) நீர்நீவிக்.........டினையுமே :—

(இ - ள்.) நீரைக் கைவிட்டு மேலாய் நெருங்கின பூ அலர்ந்து நாறுமிடத்து நின் மார்பிற் கிடந்த மாலையினது நாற்றமென்று இவள் மிகவுந் துணியாநிற்கும்; துணிந்த அப்பொழுதே அப் பூக்கள் அலருஞ் செவ்வியிடத்து அவற்றை அசைத்த காற்றுவந்து தன்மேற்பட, அதனைக் கழியிற் பூத்த மலரினது மணமென்று உணர்ந்து, பின்பு மயக்கங்கொண்டு வருந்தாநிற்கும்;

---

* ஐங். ஐம். ௫0: ஐங். எழு: ௫௧.

(பாடம்) 1. இருத்தலைச். 2. இந்நாட்டின்.

(கசு-கஎ) நீள்நகர்.........கலங்குமே:—

(இ - ள்.) உயர்ந்த மனையிலே மனத்தை நிறுத்துதலை மாட்டாளாய் நின்னை நினைத்து அவசத்தாற் சிறிது துயின்றவிடத்துத்* தன் தோண்மேற் கிடந்தாயாக நின்னை மிகவுந் துணியும்; துணிந்த அப்பொழுதே மெய்யென்று கருதித் தழுவுமிடத்து உன் வடிவைக் காணாளாய்த்† தான் கண்டது கனவாயிருந்ததென்று அறிந்து பின்பு செயலற்றுக் கலங்கா நிற்கும்;

(கஅ) எனவாங்கு:—

(இ - ள்.) என்று.

'ஆங்கு: அசை.

(ககூ-உஉ) பலநினைந்...........தேரே:—

(இ - ள்.) பலவற்றையும் நினைத்து வருந்தும் நோயையுடைய நெஞ்சாலே சுழலுதலையுடைய காமநோயிலே அழுந்தும் என் தோழியுடைய மதியென்று மருளும் ஒளியினையுடைய முகம் விளங்கும்படி புதிய நலம் எழுதலைச் செய்ய நின் தேர் குதிரையைப் பூண்பதாக வென வரைவுகடாயினள்.

இதனாற் றலைவற்குப் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி. (க)

கஉஎ

தெரியிணர் ஞாழலுந் தேங்கமழ் புன்னையும்
புரியவிழ் பூவின்[1] கைதையுஞ் செருந்தியும்
வரிஞிமி றிமிர்ந்தார்ப்ப இருந்தும்பி யியைபூதச்
செருமிகு நேமியான் தார்போலப் பெருங்கடல்
வரிமணல் வாய்சூழும் வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப;

கொடுங்கழி வளைஇய குன்றுபோல் வாலெக்கர்
நடுங்குநோய் தீரநின் குறிவாய்த்தா ளென்பதோ
கடும்பனி யறலிகு கயலேர்கண் பனிமல்க
இடும்பையோ டினைபேங்க இவளைநீ துறந்ததை;

குறியின்றிப் பன்னாள்நின் கடுந்திண்டேர் வருபதங்கண்
டெறிதிரை யிமிழ்கானல் எதிர்கொண்டா ளென்பதோ
அறிவஞ ருழந்தேங்கி ஆய்நலம் வறிதாகச்
செறிவளை தோளூர இவளைநீ துறந்ததை;

* குறள். கஉகஅ. † குறள். கஉகஎ.

(பாடம்) 1. பூவின்.

காண்வர இயன்றஇக் கவின்பெறு பனித்துறை
யாமத்து வந்துநின் குறிவாய்த்தா ளென்பதோ
வேய்நல மிழந்ததோள் விளங்கிழை பொறையாற்ருள்
வாள்நுதல் பசப்பூர இவளைநீ துறந்ததை;

அதனுல்,

இறைவளை நெகிழ்ந்த எவ்வநோய் இவள்தீர
உரவுக்கதிர் தெறுமென ஓங்குதிரை விரைபுதன்
கரையமல் அடும்பளித் தாஅங்
குரவுநீர்ச் சேர்ப்ப அருளினை அளியே.

இதுவுமது.

(க - ரு) தெரிவினர்.........தண்சேர்ப்ப:—

(இ - ள்.) போரின்கண் மிகுகின்ற சக்கரத்தையுடைய திருமால் திருத்தோளிற் சேர்ந்த மாலைபோலே பெரிதாகிய கடற்கரையில் அறலையுடைய மணலிடத்தே விளங்குகின்ற கொத்தினையுடைய ஞாழற் பூவுந் தேன்நாறுகின்ற புன்னைப்பூவுந் தளையவிழ்ந்த பூக்களையுடையன வாகிய தாழம்பூவுந் தளையவிழ்ந்த பூக்களை யுடையனவாகிய செருந்திப் பூவும் வரியினையுடைய மிஞிறு சிறிதே ஒலித்து மிக ஆரவாரிப்பக் கரிய[1] தும்பிகள் தம்மில் இயைந்து தேனையூதச் சூழ்ந்துகிடக்கும் விளங்குகின்ற நீரையுடைய சேர்ப்பனே!

கடலினது புலால் நாற்றமாகிய தீங்கினைப் பூக்களின் மணம்போக்கின வதனை அக்கடல் அறியாதிருக்கின்ற சேர்ப்பன் என்றதனுன், நின் வருத்தத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று கருதி அவள் நின்னிடத்தே வந்து தீர்த்த நிலையை நீ யறிந்திலையென மேல்வருகின்ற தாழிசைப் பொருளையுள்ளுறுத்து உள்ளுறை யுவமந் தந்தவாறு காண்க.

(சு - க) கொடுங்கழி.........துறந்ததை :—

(இ - ள்.) முன்னர்க் கடியதாகிய நீர் பின்னர்ச் சுவறுதலின் அறுதியையுடைத்தாய் விழுகின்ற, கயலையொத்த கண் நீரற்று மல்குகின்ற அளவாய் நிற்க, வருத்தத்தோடே கெட்டு அழும்படி இவளை நீ துறந்தது, நின் மனம் நடுங்குதற்குக் காரணமாகிய காமநோய் தீரும்படியாகச்* சுறவு முதலியனவற்றை யுடைமையாற் கொடிய[2] கழிகள்

* கலி. கஙௌ: கரு - கஅ.

(பாடம்) 1. கரியதாகிய. 2. கொடியதாகிய.

சூழ்ந்த மலைபோல் உயர்ந்த வெண்மையையுடைய இடுமணலிடத்து நீ செய்த குறியிடத்தே தப்பாமல் வந்தாள் என்பதோ?

'என்பதோ' என்றது, என்று சொல்லப்படுவதோ வென்னும் பொருடந்து நில்லாது, 'வாய்த்தா' ளென்னுஞ் சொல்லுணர்த்திய செய்ந்நன்றியைத் தானும் உணர்த்திப் பிரிவிலசைநிலையாய் நின்றது. இஃது "ஆக வாக லென்ப தென்னு, மாவயின் மூன்றும் பிரிவி லசை நிலை"* என்னுஞ் சூத்திரத்து "என்பது" என்றதற்கு உதாரணமாகக் காட்டினும்; அதனானுணர்க. ஏனையவும் இவ்வாறே கொள்க.

(க0 - க௩) குறியின்றி.........துறந்ததை :—

(இ - ள்.) தன்னறிவு வருத்தத்தே அழுந்தி அழுது ஆராய்ந்த நலஞ் சிறிதாகையினாலே முன்பு செறிந்த வளை தோளினினறுங் கழன்று விழும்படி இவளை நீ துறந்தது, எறிகின்ற திரையொலிக்கின்ற கடற் கரையிலே நின்னுடைய கடியதாகிய தேர் இன்ன காலத்தே வரும் என்னுங் குறிப்பின்றிப் பல நாளும் வருங் காலத்தை மனத்தாலே நோக்கி எதிர்கொண்டாள் என்பதோ?

திரை யொலியால், தேரொலி கேட்டற்கு அரிதாகவும் அவ்வொலி கேட்டு, 'எதிர்கொண்டா' ளென்றாள்.

(க௪ - கஎ) காண்வர ....துறந்ததை:—

(இ - ள்.) மூங்கில் தன்னலன் இழத்தற்குக் காரணமான தோள் களிற் கிடந்து விளங்குகின்ற பூண்களை அத்தோள் பொறுத்தலைச் செய்யாமல் மெலிந்து வாணுதல் பசப்புப் பரக்கும்படி இவளை நீ துறந்தது, நோக்கினார்க்குக் காட்சி வரும்படியாகப் பண்ணினதோர் அழகைத் தான் பெறுகின்ற இப் பனித்துறையிலே நடு யாமத்தே நீ வந்து செய்த நின் வரவு உணர்த்திய குறியிலே தப்பாமல் வந்தாள் என்பதோ?

தன் மெலிவு தோள் பொறாமைக்குக் காரணமாய் நின்றது. ஆற் றாளா யென்னும் முதல்வினை, 'நுதல் பசப்பூர' வென்னுஞ் சினைவினை யோடு முடிந்தது. 'இவளை' யென்றது இங்ஙனம் நன்மை செய்தவளை யென்றும், 'நீ' யென்றது அங்ஙனங் குறைந்துநின்ற நீ யென்றும் பொருள் தந்தன.

தாழிசை மூன்றும் பொச்சாப்பென்னும் மெய்ப்பாடு பயந்தன.

(கஅ - உஉ) அதனால்.........அளியே:—

(இ - ள்.) வலியினை யுடைத்தாகிய நீரையுடைய சேர்ப்பனே! நினக்குச் செய்ந்நன்றிக்கேடு உண்டாம், ஆகையினாலே அதுதீர வலி யினையுடைய ஞாயிறு சுடுமென்று கருதி ஓங்குகின்ற திரை தன் கரை

* தொல். சொல். உ௮0.

யில் நெருங்கின அடும்பை விரைந்தளித்தாற்போல இவளுடைய இறையில் வளை கழன்ற வருத்தத்தையுடைய நோய் தீரும்படி அருளினையாய் வரைந்து கொள்ளென வரைவுகடாயினாள்.

வளை கழலுதல்* வெளியாக வருத்தத்தை விளக்குதல்பற்றிச் சுரிதகத்து வளை நெகிழ்தலைக் கூறினாள்.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி. (கo)

கஉஅ

தோள்துறந் தருளா தவர்போல் நின்று
வாடை தூக்க வணங்கிய தாழை
ஆடுகோட் டிருந்த அசைநடை நாரை
நளியிருங் கங்குல் நந்துய ரறியா
தளியின்று பிணியின்று விளியாது நரலுங்
கானலஞ் சேர்ப்பனைக் கண்டாய் போலப்
புதுவது கவினினை யென்றி யாயின்
நனவின் வாரா நயனி லாளனைக்
கனவிற் கண்டியான் செய்தது கேளினி;

அலந்தாங் கமையலேன் என்றானைப் பற்றியென்
நலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கிப்
புலம்ப லோம்பென அளிப்பான் போலவும்;

முலையிடைத் துயிலும் மறந்தீத் தோயென
நிலையழி நெஞ்சத்தேன் அழிவேன் போலவும்
வலையுறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்
தலையுற முன்னடிப் பணிவான் போலவும்;

கோதை கோலா இறைஞ்சி நின்ற
ஊதையஞ் சேர்ப்பனை அலைப்பேன் போலவும்
யாதென் பிழைப்பென நடுங்கி யாங்கே
பேதையை பெரிதெனத் தெளிப்பான் போலவும்;

ஆங்கு,

கனவினாற் கண்டேன் தோழி காண்தகக்

* குறள். ககருஎ.

கனவின் வந்த கானலஞ் சேர்ப்பன்
நனவின் வருதலு முண்டேன
அனைவரை நின்றதேன் அரும்பெற லுயிரே.

இது வரைவிடையாற்றாளாய்ச் செல்கின்ற தலைவியது கவின்கண்டு வினாய தோழிக்கு அவள் தான் கண்ட கனவுநிலை யுரைத்தது.

(க - கூ) தோள்துறந்.........கேளினி :—

(இ - ள்.) வாடைக்காற்று அசைக்கையினாலே வளைந்த தாழையின் அசைகின்ற கொம்பிலே இருந்த அசைந்த நடையினையுடைய நாரை நம் தோளைத் துறந்து நமக்கு அருளாதவரைப்போலே நின்று பெருமையையுடைய கங்குலிடத்து நங் துயரை அறியாமல் நம்மே லளித்தலின்றாய்* தனக்குக் காமநோயாலே வருத்தமின்றாய் மாறாமற் கூப்பிடுங் கானலையுடைய அழகிய சேர்ப்பினை யுடையவனைக் கண்டு கூடினாய்போலே புதிதாக ஓர் அழகினையுடையையானாயென்று கூறுகின்றாயாயின் வெளியாக வாராத உறவில்லாதவனைக் கனவிடத்தே கண்டு யான் செய்த காரியத்தை இப்பொழுது கேள்!

(கo - கங) அலந்தாங்.........போலவும் :—

(இ - ள்.) நின்னைப் பிரிந்த இடத்து வருந்தி உயிர்வாழேனென்று† கூறினவனைப் பிடித்துக்கொண்டு நீ கொண்ட என் நலத்தை இனித்தாராயென்று வளைத்துக்கொள்வேன் போலேயும், அவ்விடத்தே என்னுடைய கழிந்த அழகை யான் பெறும்படி புல்லிக்கூடி இனி வருந்தாதே கொள்ளென்று கூறி என்னையும் அளிப்பான் போலேயும்;

(கச - கஎ) முலையிடைத்.........போலவும் :—

(இ - ள்.) என்னை மறத்தலே யன்றிப் பின்னர் அவசத்தான் முலையிடையிற் றுயிலுந் துயிலையும்‡ மறந்தாயென்று கூறிப் பழைய தன்மை கெட்ட நெஞ்சத்தை யுடையேன் அழுவேன்போலேயும், அது கண்டு வலையிலே அகப்பட்ட மயில்போலே காவலிலே அகப்பட்டுப் பெரிதும் வருந்தினாயே யென்று கூறி அடி முன்னே தன் தலையுறும்படி§ வணங்குவான்போலேயும்;

(கஅ - உக) கோதை.........போலவும் :—

(இ - ள்.) அங்ஙனம் வணங்குகின்ற[1] ஊதைக் காற்றையுடைய சேர்ப்பனை மாலையே கோலாகக்கொண்டு அடிப்பேன்போலேயும், அவ்

* சீவக சிங். ருo. † கலி. சஎ : கூ. ‡ அகம். உசo : கூ - கஉ.
§ கலி. எங : கரு.
(பாடம்) 1. வணங்கி நின்ற.

விடத்தே யான் செய்த தப்பு யாதென்று கூறி நடுங்கி நீ பெரிதும் அறியாமையையுடையை யென்று தெளிவிப்பான்போலேயும்;

இத்தாழிசைகளுள் நெஞ்சினை உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்தலு முடையதாகக் கூறி, எதிர்பெய்துகொண்ட தலைவனுருவும் அம் மூன்றுமுடையதாய்ச் செய்யா மரபின செய்தனவாகக் கூறி உயர் திணையாகக்* கூறியவாறும் பிறவும் உணர்க.

"கனவு முரித்தா லவ்விடத் தான"† என்பதனாற் கனவு கொள்க.

'முன்னடிப் பணிவான் போலவும்', 'அலைப்பேன்போலவும்', என்றாள், முன்னே தன் மனத்தின் அது நிகழ்தலுடைமையின். இதுவும், "மனைவி யுயர்வுங் கிழவோன் பணிவு, நினையுங் காலைப் புலவியு ளுரிய"‡ என்பதனாற்கொள்க.

(௨௨) ஆங்கு:—

அசை.

(௨௩ - ௨௯) கனவினாற்.........லுயிரே:—

(இ-ள்.) தோழீ! கனவிடத்தே கண்டேன்; அதனாலே என்னுடைய பெறுதற்கரிய உயிர் எனக்குக் காட்சி தரும்படி[1] கனவிலே வந்த§ கானலையுடைய அழகிய சேர்ப்பன் வெளியிலே வந்து கூடுதலும் உண்டென்று கருதி அவன் அருளும் எல்லைக்கண்ணே அது நசையாக நின்றதுகாணெனக் கனவில் நிகழ்ந்தது கூறினாள்.

இதனாற் கனவொடு மயங்கலென்னும் மெய்ப்பாடு தலைவிக்குத் தோன்றிற்று.

இஃது "இடைநிலைப்பாட்டு"$ என்றதனால், தாழம்பட்ட ஓசையின்றி வந்த இடைநிலைப்பாட்டுப் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா. (௧௧)

௧௨௯

தொல்லூழி தடுமாறித் தோகல்வேண்டும் பருவத்தால்
பல்வயி னுயிரெல்லாம் படைத்தான்கண் பெயர்ப்பான் [போல்
எல்லுறு தெறுகதிர் மடங்கித்தன் கதிர்மாய
நல்லற நெறிநிறீஇ யுலகாண்ட அரசன்பின்
அல்லது மலைந்திருந் தறநெறி நிறுக்கல்லா

---

* தொல். பொருள்: ௧௧௪. † தொல். பொருள். ௧௧௭.
‡ தொல். பொருள்: ௨௨௭. § குறள். ௧௨௧௩: ௧௨௧௪.
$ தொல். பொருள்: ௪௪௪.
(பாடம்) 1. எனக்குத் தரும்படி.

மெல்லியான் பருவம்போல் மயங்கிருள் தலைவர
எல்லைக்கு வரம்பாய இடும்பைகூர் மருள்மாலை ;

பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கடல்
தூவறத் துறந்தனன் துறைவனென் றவன்திறம்
நோய்தெற உழப்பார்கண் இமிழ்தியோ எம்போலக்
காதல்செய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ ;

மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சே ரன்றில்
நன்றறை கொன்றன ரவரெனக் கலங்கிய
என்துய ரறிந்தனை நரறியோ எம்போல
இன்துணைப் பிரிந்தாரை யுடையையோ நீ ;

பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் சிறுகுழல்
இனிவரின் உயருமன் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடும்பைகண் டினைதியோ எம்போல
இனியசெய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ ;

எனவாங்கு,

அழிந்தய லறிந்த எவ்வ மேற்படப்
பெரும்பே துறுதல் களைமதி பெரும
வருந்திய செல்லல் தீர்த்த திறனறி யொருவன்
மருந்தறை கோடலிற் கொடிதே யாழநின்
அருந்தியோர் நெஞ்சம் அழிந்துக விடினே.

இது "தன்னுட் கையா றெய்திடு கிளவி"* யால் தலைவி ஆற்றாளாயின வாறு தோழி தலைவற்குக் கூறியது.

(க - எ) தொல்லூழி.........மருண்மாலை :—

(இ-ள்.) பல உலகங்களில் உயிர்களெல்லாம் பழைதாகிய ஊழிக் காலத்தே பிறந்திறந்து தடுமாறித் திரியும்படி† அயனைத் நின்று படைத்த முதல்வன் அரனாய் அவ்வுயிரெல்லாந் தன்னிடத்தே வந்து தொகு தலைத்தான் விரும்பும் ஊழி முடிந்த காலத்திலே தன்னிடத்தே மீட்டு ஒடுக்கிக் கொள்கின்றவனைப்போலே ஞாயிறு பகற்பொழுது வந்து சேர்தற்குக் காரணமான தன்னுடைய தெறுகின்ற கிரணங்களைத் தன்னிடத்தே மீட்டுக்கொண்டு மறைகையினாலே நல்ல நீதிநூல் வழியாலே

* இறை. சூ. ௨0. † பரி. உ : க - கரு.

உலகை நெறியிலே நிறுத்தி* அவ்வுலகை ஆண்ட அரசன் போய பின்னர்[1] நீதியல்லதனை எறட்டுக்கொண்டிருந்து அறநெறியை உலகத்து நிறுத்தமாட்டாத குறுநில மன்னன் காலம்போலே மயங்கின இருள் உலகிடத்தே வரும்படி பகற்பொழுதிற்கு ஓரெல்லையாகிய, வருத்தம் மிகுதற்குக் காரணமான, மயக்கத்தையுடைய மாலைக்கண்ணே ;

மடக்கி, 'மடங்கி' யென விகாரமாயிற்று.

'மெல்லியான்': படை முதலியன இன்றி இளைத்தவன்.

'எல்லை', மரணகாலமுமாம்.†

(அ - ௧௧) பாய்திரை...........நீ:—

(இ - ள்.) பரக்கின்ற திரை ஒலித்தல் மாறாத பரத்தலை யுடைத்தாகிய நீரையுடைய பனிக்கடலே! துறைவன் எமக்கு வலியில்லையாம்படி துறந்தானென்று அவன் கூற்றாலே உண்டான காமநோய் சுட அதன்கண் அழுந்துவாரிடத்தே நின்று வருத்தவேண்டி முழங்குகின்றாயோ? அன்றியே முன்னர்க் காதல்செய்து பின்பு நீங்கினாரை எம்மைப்போலே நீயும் உடையையாய் வருந்துகின்றாயோ?

(௧௨ - ௧௫) மன்றிரும்.........நீ:—

(இ - ள்.) மன்றிலே நின்ற கரியதாகிய பனையின் மடலைச் சேர்ந்திருக்கும் அன்றிலே!‡ நந் தலைவர் தாஞ் செய்த நன்றுகளை யான் இருந்து சொல்லுதலைக் கெடுத்துவிட்டாரென்று கலங்கிய என் வருத்தத்தை அறிந்தனையாய் மிகவும் வருத்தவேண்டி ஆரவாரிக்கின்றாயோ? அன்றியே முன்பு இனிய துணையாய்ப் பின்பு பிரிந்தாரை எம்மைப் போலே நீயும் உடையையாய் வருந்துகின்றாயோ?

'நன்றறை கொன்றனர்' என்றதனால் தீங்கே செய்தமை கூறினாள். இனி மிகவும் மறைந்து நின்ற களவை வெளிப்படுத்தினாரும் என் பாரும் உளர்.

(௧௬ - ௧௯) பனியிருள்.........நீ :—

(இ - ள்.) வருத்தத்தினையுடைய அழகினையுடைய சிறியதாகிய குழலே! இக்காலத்தே வருவாராயின், தாஞ் செய்த பழி மிகவும் போமென்று கருதிப் பனியோடு கூடிய இருள்சூழ்ந்து வருகையினாலே கலங்கின தனித்தவருடைய வருத்தத்தைக் கண்டு நீயும் வருந்துகின்றாயோ? அன்றியே முன்பு இனியனவற்றைச் செய்து பின்பு நீங்கினாரை எம்மைப்போலே நீயும் உடையையாய் வருந்துகின்றாயோ?

*புறம். ௧௮௪ : ௧௮௫. † கலி. ௧௪௫ : ௨௯ - ௩௧.
‡ குறுந். ௧௭௭ : நற். ௩0௩ : ௪ - ௫.
(பாடம்) 1. போய்ப் பின்னர்.

உயர்தல், "நோன்புயர்தல்" போல நீக்கத்தின்கணின்றது.

கடலும் அன்றிலுங் குழலும் உற்ற பிணியைத் தம் பிணிக்கு வருந்தினவாகச் சேர்த்தி உயர்திணையாக்கி உவமவாயிற் படுத்தவாறு காண்க. இஃது "அவரவ ருறுபிணி தமபோற் சேர்த்தியது."*

(உ0) **எனவாங்கு :—**

(இ - ள்.) என்று சொல்லி :

'ஆங்கு': அசை.

(உக - உரு) **அழிந்தய.........விடினே :—**

(இ - ள்.) நெஞ்சழிந்து, அயலிலுள்ளார் அறிந்த வருத்தம் மேலிட்டு வருகையினாலே பெரியதாகிய பித்தேறுதலைப் பெரும! வரைந்துகொண்டு போக்குவாய்; அங்ஙனம் போக்குங்கால் நின்னை நுகர்ந்தோருடைய நெஞ்சம் அழிந்து கெட்டுப்போம்படியாக அவரைக் கைவிடுவையாயின், அது வருந்திய வருத்தத்தைப் போக்கும் மருந்தின் றிறத்தை அறிந்த ஒருவன் அம்மருந்தை அறியேன் என்று வஞ்சித்து அம்மருந்தின் காரியத்தைக் கெடுக்குமதிலுங் கொடிதுகாணெனை அவள் ஆற்றுமையைத் தோழி கூறி வரைவுகடாயினாள்.

இது "காமஞ்சிறப்பினும்"† என்பதனாற் கொள்க.

இதனாற் றலைவற்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

இதுவுங் காலம் மயங்கிற்று. செல்லல்தீரத் திறனறி யொருவன் என்பதும் பாடம்.

இது நீ நீ நீ என ஓரசைச்சீர் வந்து ஐஞ்சீரடி வந்த மண்டில வாசிரியத்தா னிற்று யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகம். (கஉ)

கரு0

நயனும் வாய்மையும் நன்னர் நடுவும்
இவனிற் றோன்றிய இவையென இரங்கப்
புரைதவ நாடிப் பொய்தபுத் தினிதாண்ட
அரைசனோ டுடன்மாய்ந்த[1] நல்லூழிச் செல்வம்போல்
நிரைகதிர் கனலி பாடோடு பகல்செலக்
கல்லாது முதிர்ந்தவன் கண்ணிலா நெஞ்சம்போல்
புல்லிருள் பரத்தரூஉம் புலம்புகொள் மருண்மாலை ;
இம்மாலை,
ஐயர் அவிரழல் எடுப்ப வரோஎன்
கையுறு நெஞ்சங் கனன்றுதீ மடுக்கும் ;

---

* தொல். பொருள் : ககசு.   † தொல். பொருள் : ககக.

(பாடம்) 1. அரசனோடென மாய்ந்த.

இருங்கழி மாமலர் கூம்ப வரோஎன்
அரும்படர் நெஞ்சம் அழிவோடு கூம்பும் ;
இம்மாலை,
கோவலர் தீங்குழல் இனைய வரோஎன்
பூவெழி லுண்கண் புலம்புகொண் டினையும் ;
எனவாங்கு,
படுசுடர் மாலையோடு பைதலே யுழப்பாளைக்
குடிபுறங் காத்தோம்புஞ் செங்கோலான் வியன்தானை
விடுவழி விடுவழிச் சென்றாங்கவர்
தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கின்றாற் பசப்பே.

இது பிரிவிடையாற்றாத தலைவியது ஆற்றாமை தலைவன் வந்து சார்தலின் நீங்கினமை கண்டு வாயில்கள் தம்முள்ளே கூறியது.

(க - எ) நயனும்.........மருண்மாலை :—

(இ - ள்.) இவனாலே விளங்கின கலந்த உறவும் உண்மை கூறலும் நன்மையையுடைய நடுவுநிலைமையுமாகிய இவை, இனி விளக்கமின்றிப் போயின வென்று தனக்குப் பின்பு உலகத்தார் இரங்கும்படியாக அவற்றிற்கு உயர்ச்சி மிகும்படி ஆராய்ந்து* பொய்யைக் கெடுத்து நன்றாக ஆண்ட அரசனோடே சேரக் கெட்ட நல்ல ஊழால் உண்டாகிய செல்வம்போலே நிரைத்த கதிரையுடைய ஞாயிறு படுதலோடே பகற்காலமும் போகப் பின்பு வருத்தங் கோடற்குக் காரணமாகிய மருட்சியையுடைய[1] மாலைக்காலம் ஒன்றையுங் கல்லாமல் மூத்தவனுடைய ஞானக்கண்ணில்லாத நெஞ்சுபோலே புற்கென்ற இருள் உலகிலே பரத்தலைத் தாராநிற்கும்.

ஊழ், 'ஊழி' எனத் திரிந்தது.

" நயனு நண்பு நாணுநன் குடைமையும், பயனும் பண்பும் பாடறிந் தொழுகலும்," † என்றாராகலின், நயன் பண்பன்மை உணர்க. இரங்கப் புரைதவ நாடி யென்க. அச்செல்வம் அரசனோடு போனாற் போலப் பகற்காலமும் ஞாயிற்றோடே போயிற்றென் றுணர்க.

(அ - க௦) இம்மாலை.........மடுத்தும் :—

(இ - ள்.) இம்மாலைக்கண்ணே, இருடிகள் விளங்குகின்ற அழலை ஆவுதிபண்ணி எழுப்ப‡ என் செயலறு நெஞ்சந் தானுங் கொதித்து எனக்குங் காமத்தீயைக் கொளுத்தும் ;

---

* மதுரைக் காஞ்சி. கசு - உங. † நற். கசு௦ : க - உ.
‡ கலி. ககக : கஉ - கரு.
(பாடம்) 1, மாட்சியையுடைய.

(கக - கங) இம்மாலை.........கூம்பும் :—

(இ - ள்.) இம்மாலைக்கண்ணே, கரிய கழிகளிற் பெருமையை யுடைய மலர்கள் குவிய, என் நெஞ்சம் அவனை உள்ளுதலால்[1] அழித லோடே தான் நினைவின்றிக் குவியும்* ;

(கச - கரு) இம்மாலை.........டினையும் :—

(இ - ள்.) இம்மாலைக்கண்ணே, கோவலருடைய இனியதாகிய குழலாலே நெஞ்சு வருந்த,† எனது பூவினதழகையுடைய உண்கண் தனிமையைக்கொண்டு வருந்தும் ;

இஃது, இன்பத்தை வெறுத்தல். 'அரோ'. அசை.

(கஎ) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) எனச் சொல்லி ;

'ஆங்கு': அசை.

(கஅ - உக) படுசுடர்.........பசப்பே :—

(இ - ள்.) படுகின்ற சுடரையுடைய மாலையாலே வருத்தத்தை யுடைய காம நோயிலே அழுந்துகின்றவளைக் குடிமக்களைப் பாது காத்துப் பின்னர்த் தன்னைப் பாதுகாக்கும்‡ பாண்டியனுடைய அகற்சியையுடைய படை விட விடப் பகைவர் நீங்கினாற்போலப், பிரிந்தவர் வந்து தீண்டத் தீண்டப் பசப்பு நீங்கிற்று ; ஈதிருந்தவாறு என்னெனை வாயில்கள் தம்முட்டம்முட் கூறினர்.

"வாயி லுசாவே தம்மு ளுரிய" § என்பது விதி. உழப்பாளைத் தொடுவழி யென்க. 'விடுவழி,' 'தொடுவழி' என்பன செயவெ னெச்சக் குறிப்புச் சொல்லாகிய வழி என்னும் வினையெச்சம்.

இதனால் வாயில்கட்குப் பெருமிதம் என்னும் மெய்ப்பாடு பிறந்தது.

இஃது இடையிடை சொற்சீரடி வந்த கொச்சகம். (கங)

கஙக

பெருங்கடல் தெய்வநீர் நோக்கித் தெளித்தென்
திருந்திழை மென்றோள் மணந்தவன் செய்த
அருந்துயர் நீக்குவேன் போன்மற் பொருந்துபு
பூக்கவின் கொண்ட புகழ்சால் எழிலுண்கண்
௫. நோக்குங்கால் நோக்கின் அணங்காக்குஞ் சாயலாய் தாக்கி

* கலி. கசஅ : சு - எ.　　† கலி. க0க : ஙச - ஙரு.
‡ குறள். ருசக.　　§ தொல். பொருள் : ருகஉ.
(பாடம்) 1. உள்ளி.

இனமீன் இகன்மாற வென்ற சினமீன்
எறிசுறு வான்மருப்புக் கோத்து நெறிசெய்த
நெய்தல் நெடுநார்ப் பிணித்தியாத்துக் கையுளர்வின்
யாழிசை கொண்ட இனவண் டிமிர்ந்தார்ப்பத்
தாழா துறைக்குந் தடமலர்த் தண்டாழை
வீழுசல் தூங்கப் பெறின் ;

மாழை, மடமான் பிணையியல் வென்றாய்நின் னூசல்
கடைஇயான் இகுப்பநீள் தூங்காய் தடமென்றோள்
நீத்தான் திறங்கள் பகர்ந்து[1]
நாணினகொல் தோழி நாணினகொல் தோழி
இரவெலாம் நற்றோழி நாணின என்பவை
வாள்நிலா எய்க்கும் வயங்கொளி யெக்கர்மேல்
ஆனாப் பரிய அலவன் அளைபுகூஉங்
கானற் கமழ்ஞாழல் வீயெய்ப்பத் தோழியென்
மேனி சிதைத்தான் துறை ;

மாரிவீ ழிருங்கூந்தல் மதைஇயநோக் கெழிலுண்கண்
தாழ்நீர முத்தின் தகையெய்க்கும் முறுவலாய்
தேயாநோய் செய்தான் திறங்கிளந்து நாம்பாடும்
சேயுயர் ஊசற்சீர் நீயொன்று பாடித்தை;

பார்த்துற் றனதோழி பார்த்துற் றனதோழி
இரவெல்லாம் நற்றோழி பார்த்துற்றன என்பவை
தன்துணை யில்லாள் வருந்தினள் கொல்லென
இன்துணை யன்றில் இரவின் அகவாவே
அன்றுதான் ஈர்த்த கரும்பணி வாடஎன்
மென்தோள் ஞெகிழ்த்தான் துறை ;

கரைகவர் கொடுங்கழிக் கண்கவர் புள்ளினந்
திரையுறப் பொன்றிய புலவுமீ னல்லதை
இரையுயிர் செகுத்துண்ணாத் துறைவனை யாம்பாடும்
அசைவரல் ஊசற்சீர் அழித்தொன்று பாடித்தை ;

அருளினகொல் தோழி அருளினகொல் தோழி
இரவெலாந் தோழி அருளின என்பவை

(பாடம்) 1. படர்ந்து.

கணங்கோள் இடுமணற் காவி வருந்தப்
பிணங்கிரு மோட்ட திரைவந் தளிக்கும்
மணங்கமழ் ஐம்பாலா ரூடலை யாங்கே
வணங்கி யுணர்ப்பான் துறை ;
எனநாம்,
பாட மறைநின்று கேட்டனன் நீடிய
வானீர்க் கிடக்கை வயங்குநீர்ச் சேர்ப்பனை
யானென உணர்ந்து நீநனி மருளத்
தேனிமிர் புன்னை பொருந்தித்
தானூக் கினனவ் வூசலை வந்தே

இது வரைவு நீட ஆற்றாளாய தலைவியைத் தோழி அவன் முன் அருமை செய்து அயர்த்த காலத்து அவன் வரைவினை[1] யானறிந்து ஊசலாட நின்னைக் கொண்டுபோய் ஆடுகின்ற காலத்து யான் இயற்பழிக்க நீ இயற்பட மொழிவது கேட்டு வந்து ஊசலை ஊக்கியவன் இக்காலத்து வருந்தவிடாது வருத்தமறிந்து வரைந்து கொள்வனென ஆற்றுவித்தது.

(௧ - ௧௧) **பெருங்கடல்.........பெறின் :—**

(இ - ள்.) நோக்குங் காலத்து அப்பார்வையாலே பிறர்க்கு வருத்த முண்டாக்கும்,*[2] தன்னில் இணையொத்துப் பூவின தழகைத் தன்னிடத்தே கொண்ட புகழ்ச்சி யமைந்த அழகினையுடைய[3] கண்ணினையுடையாய்![4] சாயலாய்! இனமான மீன்களது மாறுபாடு கெடத் தாக்கி வென்ற சினத்தையுடைய மீனாகிய எறியுஞ் சுறாவினது மருப்பாற் செய்த பலகையைக் கோத்துப் புறவிதழொடித்த நெய்தற்பூவை நெடிய நாரிலே தொடுத்து அழகு பெறக் கட்டிக் கையாலே வாசித் தலையுடைய யாழினது ஓசையைத் தம்மிடத்தே கொண்ட இனமான வண்டுகள் ஆர்ப்பரவஞ்[5] செய்து பாடத் தாழாமல் தேன்றுளிக்கும் வளைவையுடைத்தாகிய[6] மலரையுடைய தாழையினது விழுதாற் றிரித்து இட்ட ஊசலை நீ போந்து ஆடப்பெறின், நீரையுடைய பெரிதாகிய கடலாகிய தெய்வத்தை நோக்கி நின்னிற் பிரியேன் என்று தெளிவித்து,† உன்னுடைய திருந்தின இழையையுடைய மென்றோளைக் கூடினவன் அருமைசெய் தயர்த்ததால் நினக்குண்டாகிய அரிய வருத்தத்தை யான் அவனை எதிர்ப்பட்டு மிகவுந் தீர்க்குவேன்போலே இராநின்ற தென்றாள் ;

---

* குறள். ௧௦௮௨. † கலி. ௧௨௪ : ௧௮ : அகம். ௩௨௦ : ௧௩-௧௪.

(பாடம்) 1. வரவினை. 2. வருத்தமுண்டாக்குவதும்.
3. அழகினையுடையதுமான. 4. கண்ணினையுடைய.
5. ஆளாபஞ். 6. அளவை யுடைத்தாகிய.

'சாயல்': ஈண்டுத் தலைவிக்கோர் பெயர்த்தன்மையாய் நின்றது. பெறின், தீர்க்குவேன்போலு மென்க.

போலும் என்னும் முற்றுச்சொல் ஈற்றுமிசை உகரம் மெய்யொழித்துக் கெட்டு நின்றது. 'கோத்து', 'யாத்து' என்னுஞ் செய்தெனெச்சம் இட்ட என்னும் பெயரெச்சத்தோடு முடிந்தது.

"தாயத்தி னடையா"* என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்தால் என் தோளென்றாள். இது மேல் வருவனவற்றிற்குங் கொள்க.

(கஉ - கச) மாழை........பகர்ந்து:—

(இ - ள்.) அது கேட்டு ஊசலிடத்தே சென்ற தலைவியை நோக்கி இளமையையுடைய மடமான் பிணையினது நோக்கின் இயல்பை வென்றவளே! நின் தடமென்றோளைக் கைவிட்டவனுடைய கொடுமையினது கூறுகளைச் சொல்லிப் பாடி நீ ஏறின ஊசலை யான் உயரச் செலுத்தித் தாழ்த்து ஆட்ட நெடும்பொழுது ஆடாய் என்றாள்;

'நீள்': காலத்தின் நீட்சியை உணர்த்திற்று.

(கரு - உo) நாணினகொல்........துறை:—

(இ - ள்.) தலைவி அங்ஙனம் பாடாமையிற் றோழிதான், தோழீ! கானலிடத்துக் கமழ்கின்ற ஞாழற்பூவின் நிறத்தையொப்ப† நின்மேனி பசப்பித்தவனுடைய துறையிடத்து ஒளியையுடைய நிலாவை யொக்கும் விளங்குகின்ற ஒளியினையுடைய இடுமணலின்மேலே ஓடும் அமையாத செலவுகளையுடைய ஞெண்டுகளென்று சொல்லப்படுமவை இப்பொழுது நம்மைக் கண்டு தம் அளையிலே[1] புகாநின்றன; அங்ஙனம் புகுகையினாலே அத்துறைவன் நம்பாற் செய்த கொடுமையை நினைத்துத் தோழீ! நம்முன் தாம் நிற்றற்கு நாணினவோ? தோழீ! நம்முன் தாம் நிற்றற்கு நாணினவோ? எங்ஙனம் நாணினவாயின், தோழீ! இராக்காலமெல்லாம் நாணிக்கிடந்தனவாய் இருக்குமென இயற்பழித்தாள்;

துறையிடத்து அலவ னென்பவை என்க. 'என்பவை'; தொழிற் பெயர்.

(உக - உச) மாரிவீ........பாடித்தை:—

(இ - ள்.) அது கேட்ட[2] தலைவி பாடாமையிற் பின்னுந் தோழி, மழை விரும்புகின்ற பெரிய கூந்தலையும் மதர்த்த நோக்கினது அழகையுடைய கண்ணினையுந் தாழ்ந்த கடலிற் பிறந்த முத்தினது அழகை ஒக்கும் முறுவலினையுமுடையாய்! மாயாத நோயைச் செய்தவனுடைய

---

* தொல். பொருள்: ௨உக. † நற். கஉக: க - டு.
(பாடம்) 1. அலையிலே. 2. அது கேட்டுந்.

கொடுமையின் கூற்றினைச் சொல்லி நாம் பாடும் மிக உயர்ந்த ஊசற் பாட்டை நீ ஒன்று பாடுவாய் என்றாள் ;

'சீர்' என்றது, தாள அறுதியையுடைய ஊசற்பாட்டை.

(உடு - ௩0) பார்த்துற்.........துறை :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, பின்னும் பாடாமையின் தோழி நம்மேல் அன்புற்றுப் புணர்ந்த அன்று தானெழுதிய கரும்பினது அழகு கெடும்படி மென்றோளை மெலிவித்தவனுடைய துறையிடத்து இனிய துணையோடு கூடிய அன்றிலென்று சொல்லப்படுமவை, தன் துணையானவனை நீங்கினவள் வருந்தினாளோ என்று கருதி இராக்காலத்தும் அழைத்தனவில்லை ; ஆகையினாலே தோழீ! அவை நம் வருத்தத்தைப் பார்த்துத் தாமும் வருத்தமுற்றனபோலே இருந்தன ; ஆதலால் நற்றோழீ! இரவெல்லாம் நம் வருத்தத்தைப் பார்த்துத் தாம் வருத்தமுற்றன என்றாள் ;

பாத்துற்றன பாடமாயிற் பிரிவுற்றன வென்க.

(௩க - ௩ச) கரைகவர் ....பாடித்தை :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தலைவி, கரையை யிடித்துத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுகின்ற கொடுங்கழியிடத்து நோக்கினார் கண்ணை வாங்கிக் கொள்ளும் அழகையுடைய பறவைத்திரள் திரை மோதுகையினாலே இறந்த புலானாற்றத்தையுடைய மீனை இரையாகத் தின்னுமதல்லது தாம் ஒன்றன் உயிரைப்போக்கி இரையாக அதனை உண்ணாத அருட்டுறைவனை நாம் பாடும் அசைந்து வருதலையுடைய ஊசற்பாட்டை, நீ இயற்பழித்ததனை அழித்து, இயற்பட ஒன்று பாடுவாய் என்றாள் ;

(௩டு - ச0) அருளினகோல்........துறை :—

(இ - ள்.) அது கேட்ட தோழி அங்ஙனம் பாடாமையின் தலைவி மணம் நாறுகின்ற கூந்தலையுடையாரிடத்து உண்டாகிய ஊடலை அது கண்டபொழுதே வளைந்து தீர்க்குமவன் துறையிடத்துத், திரட்சி கொண்ட இடுமணலாலே காவியென்று சொல்லப்படுமவை வருந்த அவற்றைத் தம்மிற் பிணங்கி வருகின்ற கருமை தங்கிய பெருமையை யுடையனவாகிய திரைகள் வந்து அம்மணலைக் கரைத்து அருள்பண்ணா நிற்கும் ; ஆகையினாலே அத்திரைகள் தோழீ! அருளினவோ? தோழீ! எங்ஙனம் அருளினவாயின், தோழீ! இரவெல்லாம் அருளினவா யிருக்குமென இயற்பட மொழிந்தாள் ;

களவுகாலத்துத் தலைவி "தன்வயி னுரிமையு மவன்வயிற் பரத்தையும்"* கூறுதற்கு உரிய ளென்றலின், அவன்வயிற் பரத்தைமை கூறிய

---

* தொல். பொருள். ககக.

காலத்து அதனை வணங்கித் தீர்த்தமை கருதி ஊடலை 'வணங்கி உணர்ப்பா' னென்றாள்.

காற்றுத் தூற்றிய மணலிடத்து அறல் வருத்தின காவியைத் திரை வந்து அளித்தாற்போல அலர் தூற்றுதலால் வருந்திய வருத்தத்தை நீக்கி நம்மை அளித்து வரைவனென உள்ளுறை யுவமங் கொள்க.

(சக - சசு) **எனநாம்.........வந்தே :—**

(இ-ள்.) என்று அங்ஙனம் இயற்பழித்தும் இயற்பட மொழிந்தும் யானும் நீயும் பாடச், சேர்ப்பன், பாட்டை மறைய நின்று கேட்டனனாய் நீடிய வெண்மையை யுடைத்தாகிய நீர்க்கிடக்கை விளங்குகின்ற நீர்மையையுடைய சேர்ப்பனை யான் ஊசல் ஊக்கென்றேனென்றும் உணர்ந்து ; பின்பு யானென நம்மில் நீ மிகவும் மருளும்படி அவன் தேனினம் ஒலிக்கும் புன்னையைப் பொருந்திநின்று, பின்பு வந்து அவ்வூசலைத் தான் ஊக்கினன் ; [அறவருத்தம் அறிந்து வியவாநின்று] நம் வருத்தம் அறிந்து வரைந்து கொள்வனென ஆற்றுவித்தாள்.

'கிடக்கை': கடல்; 'நீர்': கழி.

இதனாற் றலைவற்கு ஆராய்ச்சி பிறந்தது.

இனி "உணர்ப்பு வயின் வாரா ஊடற்கண்"* தோழி களவு காலத்து நிகழ்ந்தமை கூறித் தலைவியை ஊடல்தீர்த்ததென்று கிளவி கூறி அதற்கேற்ப உரைப்பாருமுளர்.

இஃது ஐஞ்சீரடி வந்த நெடுவெண்பாட்டாகிய தரவும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண் பாட்டுங் கொச்சகமுந் தனைவிரவின கொச்சக வெண்பாவுங் கொச்சகமும் நெடுவெண் பாட்டுந் தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் வந்த கொச்சகம். (கச)

கஙஉ

உரவுநீர்த் திரைபோர ஓங்கிய எக்கர்மேல்
விரவுப்பல் லுருவின[1] வீழ்பெடை துணையாக
இரைதேர்ந்துண் டசாவிடூஉம் புள்ளினம் இறைகொள
முரைசுமூன் றாள்பவர் முரணியோர் முரண்தப
ரு. நிரைகளி றிடைபட நெறியாத்த[2] இருக்கைபோல்
சிதைவின்றிச் சென்றுழிச் சிறப்பெய்தி வினைவாய்த்துத்
துறையகலம் வாய்சூழுந் துணிகடல்[3] தண்சேர்ப்ப ;

* தொல். பொருள் : கஞ0.
(பாடம்) 1. பல்லுருவின். 2. நெறீஇயாத்த. 3. துனிகடற்.

புன்னைய நறும்பொழில் புணர்ந்தனை யிருந்தக்கால்
நன்னுதால் அஞ்சலோம் பென்றதன் பயனன்றோ
பாயின பசலையாற் பகற்கொண்ட சுடர்போன்றாள்
மாவின தளிர்போலும் மாணலம் இழந்ததை;

பன்மலர் நறும்பொழிற் பழியின்றிப் புணர்ந்தக்கால்
சின்மொழி தெளியெனத் தேற்றிய சிறப்பன்றோ
வாடுபு வனப்போடி வயக்குறு மணிபோன்றாள்
நீடிறை நெடுமென்றோள் நிரைவளை நெகிழ்ந்ததை;

அடும்பிவ ரணியெக்கர் ஆடிநீ மணந்தக்கால்
கொடுங்குழாய் தெளியெனக் கொண்டதன் கொளையன்றோ
பொறையாற்றா நசுப்பினாற் பூவீந்த கொடிபோன்றாள்
மறைபிற ரறியாமை மாணுநோ யுழந்ததை[1];

எனவாங்கு,

வழிபட்ட தெய்வந்தான் வலியெனச் சார்ந்தார்கண்
கழியுநோய் கைம்மிக அணங்காகி யதுபோலப்
பழிபரந் தலர்தூற்ற என்றோழி
அழிபட ரலைப்ப அகறலோ கொடிதே.

இது வரைவு நீட்டித்துழிப் பகற்குறிவந்து நீங்குந் தலைவனை எதிர்ப்பட்டுத் தோழி அவனை நாணு நெஞ்சலைப்ப வரைவுகடாயது.

(க - எ) உரவுநீர்த்.........தண்சேர்ப்ப :—

(இ - ள்.) முரைசு மூன்றை* ஆள்கின்ற பாண்டியர் தம்மொடு மாறுபட்டோருடைய மாறுபாடு கெடும்படி நிரைத்த களிறுகள் எனப் படைக்கு நடுவே நிற்கும்படி நெறியுண்டாகக் கம்பத்தோடே கட்டின இருக்கை போலே விரவுதலையுடைய பல வடிவினையுடையவாய இரையைத் தேடித் தின்று இளைப்பாறும் புள்ளினங்கள், தாம் விரும்பின பேடுகள் தமக்குத் துணையாக வலியினையுடைய கடலினது திரை வந்து பொரும்படி உயர்ந்த இடுமணலின்மேலே தங்குதல் கொள்ளத், தாஞ்சென்ற இடத்துத் தமக்கொரு கேடின்றித் தாம் போன காரியம் வாய்த்து வந்து தலைமை பெற்றுத் துறையிடத்தனவாகிய மரக்கலங்கள் இடத்தைச் சூழ்ந்து நிற்குந் தெளிந்த கடலையுடைய சேர்ப்பனே!

---

* புறம். ருஅ: கஉ-கங.

(பாடம்) 1. யுழப்பதை.

முரசு மூன்றாவன: வீரமுரசு, தியாகமுரசு, நியாயமுர சென்பன. தன் முரசுஞ், சேரன் முரசுஞ், சோழன் முரசுமென மூன்றென்றலுமாம்.

பாசறைபோலே என்ற வினையுவமம் மேல் வருகின்ற கருப்பொருட்குச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது. பறவைகள் வினைப்படைக்கும், மரக் கலங்கள் இடைநின்ற யானைக்கும் உவமை.

கரைக்குச் சிறந்தனவாகிய இரை கவர்ந்து துணைபுணர்ந்த பறவைகளும் வினைவாய்த்து நின்ற மரக்கலங்களும் பகைவர்க்கு வருத்தஞ் செய்யும் பாசறைபோலத் தோன்றும் என்றதனால், இல்லறம் நிகழ்த்தித் துணையொடு புணர்ந்தவர்களும் வினைவாய்த்துச் செல்வச் செருக்குடையவர்களுந் தமக்கு வருத்தத்தைத் தருகின்றாரென உள்ளுறை தந்தவாறு காண்க; அவரைப்போல யாமுந் துணை புணர்ந்து இல்லற நிகழ்த்திச் செல்வம் உண்டாயிருக்கப் பெற்றிலேம் என்னும் வருத்தத்தை அவர் கொடுத்தலின்.

(அ - கக) **புன்னைய.........இழந்ததை :—**

(இ - ள்.) பரந்த பசலை நிறத்தாலே பகற்பொழுது எடுத்த விளக்குப்போல் ஒளிகெட்டவள் மாவின்கண்ணவாகிய தளிரை ஒக்கும் மாட்சிமையையுடைய நலத்தை இழந்தது, புன்னையை யுடையவாகிய நறிதாகிய பொழிலிலே இவளைப் புணர்ந்திருக்க, நன்னுதால்! நீ யான் பிரிவேனென்று அஞ்சுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள் என்று தெரிவித்ததனால் உள்ள பயனல்லவோ?

(கஉ - கரு) **பன்மலர்.........நெகிழ்ந்ததை :—**

(இ - ள்.) அழகு வாடிக் கெட்டு நெடுங்காலம் விளக்கமுறுத்தாத மணியை ஒத்தவளுடைய திரண்ட நெடிய மென்றோளின் நிரைத்த வளை கழன்றது, பல மலர்களையுடைய நறும்பொழிலிலே குற்றமின்றாக அவளைப் புணர்ந்திருக்கச் சிலவான மொழியினையுடையாய்! நின்னை யான் பிரியேன், இதனைத் தெளிவாயாக என்று தெளிவித்ததனால் உள்ள சிறப்பன்றோ?

(கசு - கக) **அடும்பிவ.........யுழந்ததை :—**

(இ - ள்.) தன் மென்மையால் அணிகளைப் பொறுத்தலாற்றாத இடையாலே அணிகலங்கள் அணியாமற் பூமாறின கொடியை யொத்தவள் பிறர் இக் களவொழுக்கத்தை யறியாமல் மறைந்து மருந்தால் மாட்சிமைப் படாத காமநோயிலே அழுந்தியது, அடும்பங்கொடி பரந்த இடுமணலிலே கூட விளையாடி நீ புணர, கொங்குழாய்! நின்னை யான் பிரியேன் இதனைத் தெளிவாயாக என்று கூற, அதனை மெய்யென்று உட்கொண்டதனுடைய கோட்பாடன்றோ?

(உ0) **எனவாங்கு :—**

அசை.

(உக - உச) **வழிபட்ட.........கோடிதே :—**

(இ-ள்.) *தனக்கு வலியைத் தரும் என்று கருதித் தான் வழி பட்ட தெய்வந் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கட்கு நெஞ்சழியும் நோய் கைமி கும்படி வருத்தமாகிய தன்மைபோல நின்னைத் தனக்கு வலியென்று வழிபட்ட என்றோழியை நீ செய்த பழி எங்கும் பரந்து அலர்தூற்று கையினாலே உண்டான மிக்க நினைவு வருத்த*[1]*, நீங்குதல் கொடிதுகாண் எனத் தோழி வரைவுகடாயினள்.*

இதனாற் றலைவிக்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி. (கரு)

கஙரு

மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்
கான லணிந்த உயர்மணல் எக்கர்மேல்
சீர்மிகு சிறப்பினோன் மரமுதல் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரகம்போல் பழந்தூங்கு முடத்தாழைப்
பூமலர்ந் தவைபோலப் புள்ளல்குந் துறைவகேள்;

ஆற்றுதல் என்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்
அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை
அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொல்நோன்றல்
செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாஅமை
நிறைவெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை
முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வௌவல்
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்;

ஆங்கதை யறிந்தனி ராயினென் தோழி
நன்னுதல் நலனுண்டு துறத்தல் கொண்க
தீம்பா லுண்பவர்[2] கொள்கலம் வரைதல்[3]
நின்றலை வருந்தியாள் துயரம்
சென்றனை களைமோ பூண்கநின் தேரே.

இது "*வரைவுடம் பட்டோர்க் கடாவல் வேண்டினும்*"* *என்பதனால் தலைவன் தெருளாதவனைத் தெருட்டி வரைவுகடாயது.*

** தொல். பொருள்: ககச.*

(பாடம்) 1. *வருத்தம்.* 2. *லுண்டவர்.* 3. *வரைதலி.*

(க - ரு) மாமலர்.........துறைவகேள் :—

(இ - ள்.) கருமையை யுடைத்தாகிய மலரையுடைய கழிமுள்ளி தில்லையோடே சேரச் சூழ்ந்த[1] கானலிடத்துத் திரையிட்ட மணல் மேலே காற்றுலுயர்ந்த மணலிலே உடனின்ற, புகழ் மிகுகின்ற தலைமையினையுடைய தக்கணாமூர்த்திதேவர் தாமிருந்த ஆலமரத்தே தாமிருப்பதற்கு முன்னே தூக்கிவைத்த நீர் நிறைந்த குண்டிகை போலப் பழந்தூங்கும் முடத்தையுடைய தாழைப்பூ அலர்ந்தவைபோலக் குருகினம் அத் தாழைமேலே தங்குந் துறைவனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்!

முள்ளுடைய முண்டகமுங் கொடிய தில்லையுமே சூழ்ந்த கானலைக் கொடிதாக அலர் கூறுகின்ற மகளிர் சூழ்ந்திருக்கின்றதாகவும் உயிர்க்கொலை சூழுங் குருகுகள் நன்றாகிய தாழைமலர்போற் றோன்றுகின்றதனை எம்முயிர்க்கு வருத்தஞ்செய்கின்ற தலைவன் நன்மகனைப்போற் பிறர்க்குத் தோன்றுகின்ற தன்மையாகவும் உள்ளுறையுவமங்கொள்க.

(சு - கச) ஆற்றுதல்.........பொறுத்தல்:—

(இ - ள்.) இல்வாழ்க்கை நடத்துதல் என்று சொல்லுவது* மிடித்தவர்க்கு யாதானும் ஒன்றை உதவுதலை; ஒன்றைப் பாதுகாத்தல் என்று சொல்லுவது கூடினரைப் பிரியாதிருத்தலை; மக்கட்பண்பு என்று சொல்லப்படுவது உலகவொழுக்கம் அறிந்தொழுகுதலை; அன்பு என்று சொல்லப் படுவது† தன் சுற்றத்தைக் கெடாதிருத்தலை; அறிவு என்று சொல்லப் படுவது‡ அறியாதார் தன்னைப் பார்த்துச் சொல்லுஞ் சொல்லைப் பொறுத்தலை; ஒருவரோடு ஒருவர்க்கு உறவு என்று கூறப்படுவது கூறியதொன்றைத் தாம் மறாதிருத்தலை; நிறை என்று சொல்லப்படுவது மறைந்தது ஒரு காரியம் பிறர் அறியாமல் ஒழுகுதலை; முறை என்று சொல்லப்படுவது நமரென்று கண்ணோட்டஞ் செய்யாது§ அவர் செய்த குறைக்கேற்ப அவர் உயிரைக் கொள்ளுதலை; பொறை என்று சொல்லப்படுவது$ பகைவரைக் காலம் வருமளவும் பொறுத்திருத்தலை;

(கரு - கக) ஆங்கதை.........தேரே :—

(இ - ள்.) அப்படியே அக்குணத்தை நீரே அறிந்தொழுகினீராயின் அவ்வொழுக்கத்திற்கு எற்பது ஒன்று கூறுவேன்; கொண்க! என் தோழியது நன்னுதலின் நலத்தை நுகர்ந்து அவளைத் துறத்தல், இனியதாகிய பாலையுண்ணுமவர்கள் பாலையுண்டு அதனைக் கொண்டிருக்குங்

* குறள். கக † பழ. ககூ: புறம். கருஎ: க.
‡ பழ. கஙரு; குறள். கருங; அறநெறி. க0க.
§ புறம். ருரு: கக. $ குறள். சஅரு; சக0.
(பாடம்) 1. சூழ்ந்து.

கலத்தைக் கவிழ்த்துவிடுதல் போல்வதொன்று ; ஆகையினாலே, நின்னிடத்து வருந்தினவள் துயரத்தை வரைந்து சென்றனையாய்க் களைவாய் ; அங்ஙனங் களைதற்கு நின் தேர் புரவியைப் பூண்பதாக எனத் தெருட்டி வரைவுகடாயினாள்.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இது தனிச்சொலின்றி ஆசிரியச் சுரிதகம் பெற்ற தரவிணைக் கொச்சகம். (கசு)

கஙஅ

மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மலர்த்தண்தா ரகலத்தோன்
ஒல்லாதா ருடன்றோட உருத்துடன் எறிதலின்
கோல்யானை யணிநுதல் அழுத்திய ஆழிபோல்
கல்சேர்பு ஞாயிறு கதிர்வாங்கி மறைதலின்
இருங்கடல் ஒலித்தாங்கே இரவுக்காண் பதுபோலப்
பெருங்கடல் ஓதநீர் வீங்குபு கரைசேரப்
போஒய வண்டினாற் புல்லென்ற துறையவாய்ப்
பாயல்கொள் பவைபோலக் கயமலர் வாய்கூம்ப
ஒருநிலையே நடுக்குற்றிவ் வுலகெலாம் அச்சுற
இருநிலம் பெயர்ப்பன்ன எவ்வங்கூர் மருண்மாலை ;

தவலினோய் செய்தவர்க் காணாமை நினைத்தலின்
இகலிடும் பனிதின எவ்வத்துள் ஆழ்ந்தாங்கே
கவலைகொள் நெஞ்சினேன் கலுழ்தரக் கடனோக்கி
யவலமெய்க் கொண்டதுபோலுமஃ தெவன்கொலோ ;

நடுங்குநோய் செய்தவர் நல்காமை நினைத்தலின்
கடும்பனி கைமிகக் கையாற்று ளாழ்ந்தாங்கே
நடுங்குநோ யுழந்தஎன் நலனழிய மணல்நோக்கி
இடும்பைநோய்க் கிகுவன போலுமஃ தெவன்கொலோ ;

வையினர் நலனுண்டார் வாராமை நினைத்தலின்
கையறு நெஞ்சினேன் கலக்கத்து ளாழ்ந்தாங்கே
மையல்கொள் நெஞ்சொடு மயக்கத்தான் மரன்நோக்கி
எவ்வத்தால் இயன்றபோல் இலைகூம்பல் எவன்கொலோ ;

எனவாங்கு,

கரைகாணாப் பௌவத்துக் கலஞ்சிதைந் தாழ்பவன்
திரைதரப் புணைபெற்றுத் தீதின்றி யுய்ந்தாங்கு

விரைவனர் காதலர் புகுதர
நிரைதொடி துயரம் நீங்கினன்றால் விரைந்தே.

இது பிரிவிடை மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாத தலைவி இவ்வகைப் பட்டனவும் நமதிடுக்கண் கண்டு எவ்வங்கொண்டன போன்ற, அவரும் நமக்கருளுவார்கொல்லோ, எனச் சொல்லிய நேரத்துக் கண் தலைவன் புக, அவ்வளவில் அவள் அவலம் நீங்கினமை கண்டு, வாயில்கள் தம்முள்ளே கூறியது.

(க - க0) மல்லரை.........மருண்மாலை :—

(இ - ள்.) பகையாய் வந்த மல்லரை* மறத்தைக் கெடுத்த, அலர்ந்த தண்ணிய தாரை அணிந்த திருமார்பையுடைய மாயவன், தன் பகைவர் எல்லாருஞ் சேர வந்து உருத்துத் தன்னை எறிகையினாலே, அவரை உடன்று அவர் ஓடும்படியாக அவர் எறின கொல்யானையினது அழகினையுடைய மத்தகத்திலே அழுத்தின சக்கரம்போலே, ஞாயிறு தான் பரப்பிய கதிர்களைத் தன்னிடத்தே குவித்துக்கொண்டு அத்த கிரியைச் சேர்ந்து மறைகையினாலே பெரிதாகிய கடலில் ஓதம் ஏறு கின்ற நீர்மிக்குக் கரையைச் சேராநிற்கக், கழியிடத்துப் பூக்களினின் றும் போன வண்டுகளாலே பொலிவழிந்த துறையிடத்தனவாய்த் துயில்கொள்வன போலே, அக்கயத்தின் மலர்களெல்லாம் வாய்குவியா நிற்க, அக்காலத்தே இருங்கடல் ஒலித்து இவ்வுலகெல்லாம் ஒருபடிப் பட்ட நடுக்கமுற்று அச்சமுறும்படி தான் தோற்றுவித்த இருநிலத்தைத் தான் மீண்டு தன்னிடத்தே ஒடுக்கிக்கொள்ளுந் தன்மையை யொத்த இராக்காலத்தைத் தான் படைப்பதுபோல, அதற்கு முன்னே தோன்றுகின்ற, பிரிந்தோர்க்கு வருத்தம் மிகுதற்குக் காரணமான, மருண்மாலைக் கண்ணே ;

இருங்கடல் ஒலித்தெழுந்து உலகைக் கோப்பது போன்ற இராக் காலத்தைத் தான் படைப்பதுபோற் றோன்றுகின்ற மாலை என்க. மறைதலின் ஆங்கே தோன்றுகின்ற மாலை யென்க.

(கக - க௪) தவலிநோய்.........தேவன்கோலோ :—

(இ - ள்.) எனக்குக் கேடில்லாத காமநோயைச் செய்தவரைக் கண்ணாற் காணாமல் என் நெஞ்சு நினைக்கையினாலே, அது தனக்கிட மாகக் கொண்டு மாறுபாடுகளைக் கொடுக்கும் பனிக்காலம் அறிவைத் தின்றுவிட, அப்பொழுதே வருத்தத்திலே அழுந்திப் பல நினைவு கொண்ட நெஞ்சினையுடைய யான் கலக்கத்தைத் தாக், கடல் அதனை நோக்கி என்னுடைய இந்த அவலத்தைத் தன்னுடைய மெய்யிலே கொண்டதுபோலே கூப்பிடாநின்றதற்கு காரணமென்னோதான் ?

---

* கஞ்சனேவலால் தன்னைக் கொல்ல வந்த மல்லர்.

(கடு - கஅ) **நடுங்குநோ.........தேவன்கொலோ :—**

(இ - ள்.) எனக்கு நடுங்குகின்ற காமநோயைச் செய்தவர் என்னை அருளாதபடியாலே என் நெஞ்சு அவரைநினைக்கையினாலே, அதுகண்டு கடிய பனிக்காலங் கைம்மிக்குவர, அதுகண்டு அப்பொழுதே செயலற விலே யான் அழுந்த, மணற்குன்று அதனை நோக்கி நடுங்குகின்ற நோயிலே உழந்து என்னலத்தை இருந்திழந்தேனது இடும்பையைத் தரும் நோய்க்குத் தான் கரைந்து தாழ்வனபோல இராநின்றதற்குக் காரணமென்னோதான்?

திரையால் மணற்குன்று கரைந்து வீழ்கின்றதனைக் கண்டு கூறினாள். 'ஆழ்ந்து,' ஆழ வென்க.

(கக - உஉ) **வையினர்.........எவன்கொலோ :—**

(இ - ள்.) இறந்துபட்டு வருத்தந் தீராமல் என்னை வைத்து, என் னலத்தை உண்டவர் ஈண்டு வராதபடியினாலே என்னெஞ்சு அவரை நினைக்கையினாலே, அதுகண்டு பனிக்காலம் வருத்த, அதுகண்டு அப் பொழுதே மயக்கத்தாலே செயலற்ற நெஞ்சினேனாய்க் கலக்கத்திலே அழுந்த, மரம் அதனை நோக்கி வருத்தத்தாற் செய்தவைபோலே மயக்கங்கொண்ட நெஞ்சோடே இலைகள் குவிதற்குக் காரணம் என்னோ தான்?

(உங) **எனவாங்கு :—**

(இ - ள்.) என இவள் சொல்லாநிற்க ;

'ஆங்கு': அசை.

(உச - உஎ) **கரைகாணப்.........விரைந்தே :—**

(இ . ள்.) கரைகாணாத நடுக்கடலிலே மரக்கலங் கெட்டு அழுந்து கின்றவன் திரை கொண்டுவந்து தர ஒரு தெப்பத்தைப் பெற்றுப் பின்பு தீதில்லையாய்ப் பிழைத்தாற்போல இவள் காதலர் விரைந்து புகுத இடும்பை யாவதும் விரைந்துபோயிற்று ; அதனைக் காணீரென வாயில்கள் தம்முள்ளே கூறினர்.

எனப் புகுதர வென்க. 'ஆல்,: அசை.

இதனாற் றலைவிக்குப் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி. (கஎ)

கஙரு

துணைபுணர்ந் தெழுதரும் தூநிற வலம்புரி
இணைதிரள் மருப்பாக எறிவளி பாகனா
அயில்திணி நெடுங்கத வமைத்தடைத் தணிகொண்ட

வெயிலிடு[1] களிறேபோல் இடுமணல் நெடுங்கோட்டைப்
பயில்திரை நடுநன்ஞட் பாய்ந்துறூஉந் துறைவகேள் ;

கடிமலர்ப் புன்னைக்கீழ்க் காரிகை தோற்றூளைத்
தொடிநெகிழ்ந்த தோளளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
குடிமைக்கண்[2] பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ ;

ஆய்மலர்ப் புன்னைக்கீழ் அணிநலந் தோற்றூளை
நோய்மலி நிலையளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
வாய்மைக்கண் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ ;

திகழ்மலர்ப் புன்னைக்கீழ்த் திருநலந் தோற்றூளை
இகழ்மலர்க் கண்ணளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
புகழ்மைக்கண் பெரியதோர் புகராகிக் கிடவாதோ ;

எனவாங்கு,

சொல்லக் கேட்டனை யாயின் வல்லே
அணிகிளர் நெடுவரை அலைக்குநின் அகலத்து
மணிகிள ராரந் தாரோடு துயல்வர
உயங்கின ளுயிர்க்குமென் தோழிக்
கியங்கொலி நெடுந்திண்தேர் கடவுமதி விரைந்தே.

இது வரையாது வந்தொழுகுந் தலைவனைத் தோழி நெருங்கி வரைவு கடாயது.

(க - ௫) துணைபுணர்ந்.........துறைவகேள் :—

(இ - ள்.) வேல் தைத்துச் செறிந்த நெடிய கதவாகச் சமைத்து அதனுல் அடைத்து அழகுகொண்ட எயிலைக் குத்துங் களிறுபோலே இடுமணலினது நெடிய சிகரத்தைப் பயின்ற திரை, அலைக்கின்ற காற்றுப் பாகனாகத், துணையைக் கூடி எழுகின்ற தூய நிறத்தையுடைய வலம்புரிகள் இணைந்த திரண்ட கொம்புகளாக, நடுநாட்கண்ணே குத்தி அவ்வியானைபோலே முழங்குந் துறைவனே ! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள் ;

"அயிற்கதவம் பாய்ந்துழக்கி"* என்றூர் பிறரும். தன்னூற்[3] பாது காக்கப்படுகின்ற மணற்குன்றைத் தானே கரைத்தாற்போல நின்னூற் பாதுகாக்கப்படுந் தலைவியை நீ தானே வருத்தாநின்றூய் என உள்ளூறையுவமங் கொள்க. 'களிறே போல்' என்ற வினையுவமங் கருப்பொருட்குச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது.

---

* முத்தொள்ளாயிரம்.

(பாடம்) 1. வெயிலடு. 2. குடிமைக்கீழ்ப். 3. தான்.

(கூ - அ) **கடிமலர்ப்.........கிடவாதோ :—**

(இ - ள்.) மணத்தை யுடைத்தாகிய மலரினையுடைய புன்னைக்கீழ் நின்னைப் புணர்ந்ததனால் தன்னழகு தோற்றவளைத் தொடியுட்பட* நெகிழ்கின்ற தோளளாம்படி கைவிடுவாயாயிராநின்றாய்; அங்ஙனம் கைவிடுகின்றது பின்னை நின் குடிமையிடத்துப் பெரியதொரு குற்ற மாய்த் தங்காதோ?

'குடிமை': ஒழுக்கம்.

(கூ - கக) **ஆய்மலர்ப்.........கிடவாதோ :—**

(இ - ள்.) நன்றென்று ஆய்ந்த மலரையுடைய புன்னைக்கீழ் நின் னைப் புணர்ந்ததனால் தன் அழகையுடைய நலந் தோற்றவளைக் காம நோய் மிகுகின்ற நிலைமையளாகக் கைவிடுவாயா[1] யிராநின்றாய்; அங்ங னங் கைவிடுகின்றது பின்னை நின் மெய்கூறுதற்கட் பெரியதோர் பொய்யாய்த் தங்காதோ?

மெய்† நின்னிற் பிரியேனெனத் தெளிவித்தது.

(கஉ - கச) **திகழ்மலர்ப்.........கிடவாதோ :—**

(இ - ள்.) விளங்குகின்ற மலரையுடைய புன்னைக்கீழ் நின்னைப் புணர்ந்ததனால் திருவின் நலம்போன்ற நலத்தைத் தோற்றவளை முன்பு தோற்ற மலர்கள்‡ தாம் இகழ்கின்ற கண்ணையுடையளாம்படி கைவிடு வாயாயிராநின்றாய்; அங்ஙனங் கைவிடுகின்றது பின்னை நின்னைப் புகழ்ந்து கூறுந் தன்மையிடத்துப் பெரியதோர் குற்றமாய்த் தங்காதோ?

(கடு) **எனவாங்கு :—**

(இ - ள்.) என்று யான் சொல்ல;

'ஆங்கு': அசை.

(கசு - உ0) **சொல்லக்.........விரைந்தே :—**

(இ - ள்.) வல்லே சொல்லக் கேட்டாயாயின், அழகு விளங்கு கின்ற நெடிய மலையை வருத்தும் நின் மார்பிடத்தே மாணிக்கம் விளங்கு கின்ற முத்துவடம் பூமாலையோடு அசைதலுண்டாக அணிந்து வருந் தினளாய் நெட்டுயிர்ப்புக்கொள்ளும் என்றோழி பொருட்டு ஓடுகின்ற ஒலியினையுடைய நெடியதாகிய[2] தேரை விரைந்து செலுத்துவாயென வரைவுகடாயினாள்.

"களவும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக், காதன் மிகுதி யுளப் படப் பிறவு, நாடு மூரு மில்லுங் குடியும், பிறப்புஞ் சிறப்பு மிறப்ப நோக்கி, யவன்வயிற் றோன்றிய கிளவியொடு தொகைஇ, யனைநிலை

---

* சீவகசிந். சகசுகூ. † கலி. உக: எ - அ. ‡ குறள் - கஉகூக (உரை.)
(பாடம்) 1. கைவிடுவையா. 2. நெடியதாகிய.

வகையான் வரைதல் வேண்டினும்"* என்பதனிற் "சிறப்பு" என்பதனுல் ஒழுக்கமும் வாய்மையும் புகழும் பிறப்புங் கூறி வரைவுகடாயினுள்.

இதனுற் றலைவற்கு அசைவு தோன்றிற்று.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி. (கஅ)

கஙசு

இவர்திமில் எறிதிரை ஈண்டிவந் தலைத்தக்கால்
உவறுநீர் உயரெக்கர் அலவனு டாைவரித்
தவலில்தண் கழகத்துத் தவிராது வட்டிப்பக்
கவறுற்ற வடுவேய்க்குங் காமர்பூங் கடற்சேர்ப்ப;

முத்துறழ் மணலெக்கர் அளித்தக்கால் முன்னுயம்
பத்துருவம் பெற்றவன் மனம்போல நந்தியாள்
அத்திறத்து நீங்க அணிவாடி அவ்வாயம்
வித்தத்தால் தோற்றுன்போல் வெய்துயர் உழப்பவோ;

முடத்தாழை முடக்கருள் அளித்தக்கால் வித்தாய
மிடைத்தங்கக் கண்டவன் மனம்போல நந்தியாள்
கோடைத்தக்காய் நீயாயின் எறியல்லாக் கதியோடி
உடைப்போதி இழந்தான்போல் உறுதுயர் உழப்பவோ;

நறுவீதாழ் புன்னைக்கீழ் நயந்துநீ அளித்தக்கால்
மறுவித்தம் இட்டவன் மனம்போல நந்தியாள்
அறிவித்து நீங்கக் கருதியாய்க் கப்பொருள்
சிறுவித்தம் இட்டான்போல் செறிதுயர் உழப்பவோ;

ஆங்கு,

கோண்டுபலர் தூற்றுங் கெளவை அஞ்சாய்
தீண்டற் கருளித் திறனறிந் தெழீஇப்
பாண்டியஞ் செய்வான் பொருளினும்
ஈண்டுக இவள்நலம் ஏறுக தேரே.

இது வரைவிடை வைத்துப் பிரியக்கருதிய தலைவனைத் தோழி தலைவியாற்ருமை கூறிச் செலவு விலக்கி வரைவுகடாயது.

* தொல். பொருள்: ககச.

(க - ச) இவர்திமில்.........கடற்சேர்ப்ப :—

(இ - ள்.) பரக்கின்ற, மீன்பிடிக்குந் திமிலையுடைய, எறியுந் திரைகள் திரண்டு வந்து அலைக்க, ஊறுகின்ற நீரையுடைய உயர்ந்த இடுமணலிடத்து அளையினின்றும் போந்து விளையாடித் திரியும் புள்ளிகளையுடைய அலவன் மனவேட்கை கெடுத்தலில்லாத* தண்ணிதென்று நீக்கின சூது பொருகின்ற இடத்தே வடுவுற்ற கவற்றினை வேட்கை தவிராதே உருட்ட அக்கவற்றை ஒக்கும் விருப்பம் மருவின பொலிவினையுடைய கடற்சேர்ப்பனே;

'அளை': முழை; 'வரி': புள்ளி. "புள்ளிக்களவன்"† என்றார் பிறரும்.

'தண் கழகம்', ஈண்டுக் குளிர்ச்சியை உணர்த்தாது "தண் பொன்" என்றாற்போல இழிவை உணர்த்திநின்றது.

அத்துறைக்கு உரியவாய் இயல்பாகச் சிறப்பு நிகழும்படி ஆடித் திரியும் புள்ளியையுடைய அலவன் கண்களையுடைய உருண்ட கவற்றை உருட்ட அக்கவற்றை ஒக்கும் என்றதனால் உலகியல் வழக்காகிப் பின்பு இல்லறம் நிகழுங் களவொழுக்கம் இவ் வூரிலுள்ளார்க்கு இழிந்த தொழிலுமாய்த் தோன்றா நின்றதென உள்ளுறையுவமங் கொள்க. "பலகை செம்பொனுகப்பளிங்கு நாயாப் பரப்பி, அலவனூடும் வகைபோ லரும்பொற் கவறங் குருளக், குலவும் பவழ வுழக்கிற் கோதை புரளப்பாடி, யிலவம் போதேர் செவ்வா யிளையோர் பொருவார்க் காண்மின்" என்னுஞ் சிந்தாமணியாலும்‡ இதுவே பொருளாதல் உணர்க.

(ரு - அ) முத்துறழ்.........உழப்பவோ :—

(இ - ள்.) முத்தை யொக்கும் எக்கராகிய மணலிலே நீ கூட, முற்பட இடுகின்ற தாயம் முன்னை[1] மனை கட்டலாம்படி கவற்றாலே ஈரைந்தைப் பெற்றவனுடைய மனம்போலே ஆக்கம் பெருகினவள், அங்ஙனம் அளிக்குங் கூற்றினின்று நீ நீங்குகையினாலே அப்பெருந் தாயமின்றி ஈரிரண்டு இருமூன்று என்னுஞ் சிறுதாயம் இடுதலால் தோற்றவனைப்போலே அழகுகெட்டு வெய்தாகிய வருத்தத்திலே அழுந்தவோ?

'உருவம்', என்றது கவற்றை.

(கூ - கஉ) முடந்தாழை.........உழப்பவோ :—

(இ - ள்.) முடத்தையுடைய தாழை முடுக்குக்குள்ளே நீ கூடப் போரிடையிலே சிறுதாயம் இடவேண்டின அளவிலே சிறுதாயந் தங்கக் கண்டவனுடைய மனம்போலே ஆக்கம் பெருகினவள், சுற்றத்தார்க்குப் பொருளைக் கொடுத்து வரைந்துகோடற்குத் தக்கவனே! நீமுன்பே

* குறள். கசo. † கலி. அஅ: கo. ‡ சீவகசிந். கூஉஎ.

(பாடம்) 1. முன்னே.

பொருளைத் தேடாதே இப்பொழுது பொருள்வயிற் பிரிவை ஆராய்ந்து பார்ப்பாயாயிற் சிறுதாயஞ் சிறுக இடவேண்டு மளவில் இடாமற் பெருக இட்டு வெல்லும் நெறியல்லாத நெறியிலே சூது பொருகையினாலே அதற்கென்று கட்டிவைத்த தன்னுடைய பொருளை இழந்தவனைப் போலே மிக்க துயரிலே அழுந்தவோ?

(கங - கசு) **நறுவீதாழ்.........உழப்பவோ:—**

(இ - ள்.) நறியதாகிய பூத் தங்கின புன்னைக்கீழே நீ விரும்பிக் கூட இருகாற் சிறுதாயம் இடவேண்டின அளவிலே ஒருகாலன்றியே இருகாலாவதுஞ் சிறுதாயம் இட்டவன் மனம்போலே ஆக்கம் பெருகின வள், நீ பிரிந்து வந்து வரைவேனென்று எமக்கறிவித்துப்[1] பிரியக் கருதின நின் பொருட்டு அக்கவறு இருகாற் சிறுதாயம் இட வேண் டின அளவிலே ஒருகாற் சிறுதாயம் இடப்பட்டவனைப்போலே செறிந்த துயரிலே அழுந்தவோ?

இது தகவாகாது காணெனக் கூறிப் பின்னும்;

(கஎ) **ஆங்கு:—**

அசை.

(கஅ - உக) **கோண்டுபலர்.........தேரே:—**

(இ - ள்.) நீ பலரும் மேற்கொண்டு தூற்றும் அலருக்கு அஞ்சாய் இதனைக் கைவிட்டு இவளை வரைந்துகொண்டு கூடுதற்கு அருள் பண்ணி அதற்காந் திறத்தை அறிந்து எழுந்திருந்து தேரை ஏறுவா யாக; அங்ஙனம், வரைந்தால் இவள் நலம் உழவாடியாகியிருப்பா ளிடத்துப் பெரும் பொருளினும்[2] ஈண்டுவதாக என வரைவு கடா யினாள்.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவுபிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி. (கசு)

கந௭

அரிதே தோழிநாண் நிறுப்பாம் என்றுணர்தல்
பெரிதே காமமேன் னுயிர்தவச் சிறிதே
பலவே யாமம் பையுளு முடைய
சிலவே நம்மோ டுசாவு மன்றில்
ரு. அழலவிர் வயங்கிழை யோலிப்ப உலமந்
தெழிலேஞ்சு மயிலின் நடுங்கிச் சேக்கையின்
அழலா கின்றவர் நக்கதன்[3] பயனே;

(பாடம்) 1. வரைவேனென்றே மிக்கறிவித்துப். 2. இவள் நலமும் வாடிலளாகி யிருப்பாள்; இருவரிடத்தும் பெறும் பொருள் இன்னும். 3. கின்றவ னக்கதன்.

மெல்லிய நெஞ்சு பையுள் கூரத்தஞ்
சொல்லினுன் எய்தமை யல்ல தவர்நம்மை
வல்லவன் தைஇய வாக்கமை கடுவிசை
வில்லினுன் எய்தலோ இலர்மன் ஆயிழை
வில்லினுங் கடிதவர்[1] சொல்லினுட் பிறந்தநோய் ;

நகைமுத லாக நட்பினுள் எழுந்த
தகைமையில் நலிதல் அல்ல தவர்நம்மை
வகைமையின் எழுந்த[2] தொன்முரண் முதலாகப்
பகைமையின் நலிதலோ இலர்மன் ஆயிழை
பகைமையிற் கடிதவர் தகைமையின் நலியுநோய் ;

நீயலேன் என்றென்னை அன்பினுற் பிணித்துத்தஞ்
சாயலிற் சுடுத லல்ல தவர்நம்மைப்
பாயிருள் அறநீக்கும் நோய்தபு நெடுஞ்சுடர்த்
தீயினுற் சுடுதலோ இலர்மன் ஆயிழை
தீயினுங் கடிதவர் சாயலிற் கனலுநோய் ;

ஆங்கு,

அன்னர் காதல ராக அவர்நமக்
கின்னுயிர் போத்தரு மருத்துவ ராயின்
யாங்கா வதுகோல் தோழி யெனையதூஉந்
தாங்குதல் வலித்தன் றுயின்
நீங்கரி துற்றன்றவ ருறீஇய நோயே.

இது வரைவுநீட ஆற்ருளாயின இடத்துத் தலைவி ஆற்ருமையை அவடன்னுனே தலைவற்கு அறிவிக்கலுற்ற தோழி, தலைவன் சிறைப்புறத்தானுகத் தலைவியை வற்புறுக்க, அவள் வன்புறை எதிரழிந்து கூறியது.

(க - எ) அரிதே...........பயனே :—

(இ - ள்.) தோழீ! நம்முடைய நாணை நம்மிடத்தே நிறுத்துதலைச் செய்வாமென்று உணர்ந்திருத்தல் அரிது; அதற்குக் காரணமென்னெனில் வேட்கை பெரிதாயிராநின்றது; அதனுல்* தேய்ந்த உயிர் மிகச் சிறிதாயிராநின்றது; நமக்கு வருத்தத்தைத் தருதலையுடைய யாமங்களும் பலவாயிராநின்றன; அவ்வியாமங்களிற் றுயிலாதபடி

* குறுங் - கஅ.

(பாடம்) 1. கொடிதவர். 2. வகைமையு ளெழுந்த.

துணையைப் பிரிந்து வருந்தி நம்மோடு உசாவும் அன்றில்களுஞ் சில உளவாயிராநின்றன; ஆதலான் அவ்வுயிர் தாங்குதல் அரிது; முடிவில் அவர் நம்மோடு கூடியதனாற் பெற்ற பயன் பீலி உதிர்ந்த மயில்போலே பொலிவழிந்த நாணத்தால் நாம் நடுங்கச் சேக்கையிலே கிடந்து உடம்பு நெருப்பிலே ஓடவைத்த பொன்னாற் செய்த சிலம்பு முதலியன ஒலிக்கும்படி உலமர நமக்குக் காமத்தீ உண்டாகாநின்ற தொன்றுமே;

உலமர நடுங்க எனத் திரிக்க.

(அ - கஉ) மெல்லிய............பிறந்தநோய் :—

(இ - ள்.) அவர் நெஞ்சுபோல் வலியுடைத்தன்றி நம்முடைய வலியில்லாத நெஞ்சு வருத்தம் மிகும்படி தாம் நின்னிற் பிரியேனென்று தெளிவித்த சொல்லால் வருத்தினமையல்லாது அவர் நம்மைப், பண்ணவல்லவனாலே பண்ணப்பட்ட வடிவமைந்த கடிய விசையையுடைய வில்லினால் எய்தற்றொழிலைச் செய்தலோ உடையரல்லர்; ஆயினும் ஆயிழாய்! அவர் தெளிவித்த சொல்லாற் பிறந்த நோய் மிகவும் வில்லினுங் கடிதாயிராநின்றது;

(கங - கஎ) நகைமுத............நலியுநோய் :—

(இ - ள்.) நகுநய மறைத்தல்* என்னும் மெய்ப்பாடு காரணமாக நாங்கொண்ட நட்பிலே தோன்றிய தமது தகுதிப்பாடுகளாலே வருத்துதலொழிய அவர் நம்மைப் பொருள்களின் கூறுபாட்டாலே தோன்றிய பழைதாகிய மாறுபாடு காரணமாக வந்த பகையாலே வருத்துதலோ உடையரல்லர்; ஆயினும் ஆயிழாய்! அவர் தமது தகுதிப்பாடுகளாலே வருத்துதலொழிய அவர் நம்மை வருத்துநோய் பகைமையினுங் கடிதாயிராநின்றது;

'முதல்' காரணம். பொருள்கள் ஈண்டு மனப்பொருள் முதலியன.

(கஅ - உஉ) நீயலேன்............கனலுநோய் :—

(இ - ள்.) நின்னிற் பிரியேனென்று சொல்லி, என்னைத் தனக்குண்டாகிய அன்பினாலே வயக்கப்படுத்தித் தமது மென்மையாலே சுடுதலொழிய அவர் நம்மைப் பரந்த இருளை அவ்விடத்தினின்றும் போம்படி நீக்கும் நெடியதாகிய கொழுந்தினையுடைய நெருப்பாற் சுடுதற்றொழிலோ உடையரல்லர்; ஆயினும் ஆயிழாய்! அவர் ஆண்டுச் செய்த காமநோய் கெடுதற்குக்[1] காரணமான மென்மையால் நின்று எரியுங் காம நோய் தீயினுங் கடிதாயிராநின்றது;

நோய் தபு சாயல் என்க.

(உங) ஆங்கு :—

அசை.

---

* தொல். பொருள். உருக. (பாடம்) 1. கெடுத்தற்கு.

(உச - உஅ) அன்னர்...........நோயே:—

(இ - ள்.) தோழீ! நெஞ்சு அத்தன்மையவர் நம்மிடத்துக் காதலை யுடையவராகக் கருதி முன்பு நம்மை நீங்குத லருமையுற்ற அவ்வியற் கைப் புணர்ச்சியினின்று அவர் நம்மை யுறுத்தின நோயைத் தான் பொறுத்தலைத் துணிந்த துணிவை ஆராய்ந்து பார்க்கில் அத்துணிவு எப்படியும் நம் இனிய உயிரைப் போக்கும்; அவர் நமக்கு உயிரைப் போகாமல் மீட்கும் மருத்துவராய் இருப்பாராயின், அந்நிலை எக் காலத்து அவர்க்கு உண்டாவது கொல்லென வன்புறை எதிரழிந்து கூறினாள்.

'வலித்தன்று' என்பது வலித்த தன்றென்னும் மறைப்பொருள் தாராமை உணர்க.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது "இடைநிலைப்பாட்டு"* என்றதனால் தாழம்பட்ட ஓசை யின்றி ஐந்தடியான் இடைநிலைப்பாட்டு வந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (உ0)

கருஅ

எழின்மருப் பெழில்வேழம் இகுதரு கடாத்தால்
தொழின்மாறித் தலைவைத்த தோட்டிகை நிமிர்ந்தாங்
கறிவுநம் மறிவாய்ந்த அடக்கமும் நாணொடு
வறிதாகப் பிறரென்னை நகுபவும் நகுபுடன்
மின்னவிர் நுடக்கமுங் கனவும்போன் மெய்காட்டி
என்நெஞ்சம் என்னொடு நில்லாமை நனிவௌவித்
தன்னலங் கரந்தானைத் தலைப்படுமா றெவன்கொலோ
மணிப்பீலி சூட்டிய நூலொடு மற்றை
அணிப்பூளை ஆவிரை எருக்கொடு பிணித்தியாத்து
மல்லலூர் மறுகின்கண் இவட்பாடும் இஃதொத்தன்
எல்லீருங் கேட்டீமின் என்று;

படரும் பனையீன்ற மாவுஞ் சுடரிழை
நல்கியாள் நல்கி யவை;

பொறையென் வரைத்தன்றிப் பூநுதல் ஈத்த
நிறையழி காமநோய் நீந்தி யறையுற்ற
உப்பியல் பாவை யுறையுற் றதுபோல
உக்கு விடுமென் னுயிர்;

* தொல். பொருள்: சசசு.

பூளை போலமலர் ஆவிரை வேய்வென்ற
தோளாள் எமக்கீத்த பூ ;

உரிதேன்[1] வரைத்தன்றி ஒள்ளிழை தந்த
பரிசழி பைதல்நோய் மூழ்கி எரிபரந்த
நெய்யுண் மெழுகின் நிலையாது பைபயத்
தேயும் அளித்தென் னுயிர் ;

இளையாரும் ஏதி லவரும் உளையயான்
உற்ற துசாவுந் துணை ;

என்றியான் பாடக்கேட்டு
அன்புறு கிளவியாள் அருளிவந் தளித்தலின்
துன்பத்திற் றுணையாய மடல்இனி இவட்பெற
இன்பத்துள் இடம்படலென் றிரங்கினள் அன்புற்
றடங்கருந் தோற்றத் தருந்தவ முயன்றோர்தம்
உடம்பொழித் துயருல கினிதுபெற் றாங்கே.

இது மடலூர்ந்து தலைவியை எய்திய தலைவன் தான் மடலூர்ந்தவாறும் அவளை எய்தியவாறுந் தனக்குப் பாங்காயினார்க்குக் கூறியது.

(க - கக) எழின்மருப்...........என்று :—

(இ - ள்.) மின் விளங்குகின்ற நுடக்கமும் கனவினது தோற்றமும் போலே தன் வடிவைக் காட்டி* என்னுடனே முற்படக் கூடிப் பின்னர்ப் பிறர் என்னை இகழ்ந்து சிரிப்பனவற்றையும்† எனக்குக் காட்டி எனக்குரிய நெஞ்சம் என்னோடு கூடி நில்லாமல் அழகினையுடைய மருப்பினையும் அழகினையுமுடைய வேழஞ் சொரிதலைச் செய்யும் மதத்தாலே பாகனுக்குச் செய்யும் தொழில்களைத் தவிர்ந்து தான் வேண்டியவா றெழுகாதபடி தன்னை விலக்குந் தோட்டியையுங் கை கடந்தாற்போலத் தன்மேற் சென்ற வேட்கையினாலே என் ஏவலைச் செய்தலைத் தவிர்ந்து தான் வேண்டியவா றெழுகாதபடி தனக்குக் காவலாகிய அறிவும்‡ நம்மறிவாலே ஆராய்ந்த அடக்கமும்§ இயல்பாகத் தோன்றிய நாணுடனே வறுவதாக அவற்றைக் கைகடக்கும் படி$ மிகவும் என்னெஞ்சைக் கைக்கொண்டு தன் நலத்தையான் காணாமல் மறைத்தவளைக் கூடும்வழி எவ்வழிதானென்று ஆராய்ந்து இனி மடலேறுதலே கூடும் வழியென்று கருதி மடன்மாவிலே சூட்ட வேண்டி¶ நூலாலே நீலமணிபோலும் நிறத்தையுடைய பீலியையும்

---

* கலி. கங : ௫—கங. † கலி. சுக : உஉ. ‡ குறள். சஉஉ.
§ பழ. உசங. $ குறள். ககஙஉ. ¶ சிலப். உசு : எ0 - எக.
(பாடம்) 1. உரித்தென.

மற்றை அழகையுடைய பூளைப்பூவையும் ஆவிரம்பூவையும் எருக்கம் பூவோடே தொடுத்து அம் மடன்மாவிலே கட்டி வளப்பத்தையுடைய ஊரின் மறுகின்கண்ணே இவனொருத்தன் இவளைப் பாடும்; பாட்டை எல்லீருங் கேட்பீராக என்று சொல்லிப் பாடத் தொடங்கி ;

நகுவனவற்றையுங் காட்டி என்றான், மடலேறுதல் வரைபாய்தலாகிய இரண்டினையுந் தான் பின்பு கருதுதலின். இவனொருத்தன் எனத் தன்னைப் பிறர்போற் கூறினான். அஃது உலகத்தார் பாடும் பாட்டன்மையுந் தோற்றுவித்து நின்றது.

இவளென்று சுட்டிற்று, கையில் எழுதிப்பிடித்த கிழியிலவளை.

(கஉ - கந) படரும்.........யவை :—

(இ - ள்.) விளங்குகின்ற இழையினையுடைய, என்னாலே காமிக்கப்பட்டவள் எனக்குக் காதலித்துத் தந்தவை* வருத்தமும் வருத்தத்தால் உண்டான பனையின்ற மடலாற் செய்த குதிரையும் ;

(கச - கஎ) போறையேன்.........னுயிர் :—

(இ - ள்.) என்னுடைய உயிர்தான் பொறுத்தல் என் எல்லைத்தன்றாகப் பொலிவு பெற்ற நுதலினையுடையாள் தந்த, நிறை என்னுங் குணம் அழிதற்குக் காரணமான காமநோயை நீந்தி உப்புப் பாத்தியிலே கிடந்த உப்பால் இயன்ற பாவை† மழைத்துளியை உற்ற தன்மை போலக் கரைந்துவிடாநின்றது ;

(கஅ . ககூ) பூளை.........பூ:—

(இ - ள்.) வேயை வென்ற தோளையுடையாள் எனக்குத் தந்த பூக்கள் பூளைப்பூவும் பொன்போன்ற பூவையுடைய ஆவிரம்பூவும் ;

எனவே, தான் கொடுத்தன நல்ல பூ என்றான். 'பொலமல'ரென்னும் முடிவு "தொடரியலான"‡ என்னும் இலேசான் முடித்தாம்.

(உ௦ - உங) உரிதேன்.........னுயிர் :—

(இ - ள்.) ஒள்ளிய இழையினையுடையாள் என்னாற் பொறுக்கு மெல்லைத்தன்றாக எனக்குரித்தாகத் தந்த, என்னியல்புகள் அழிதற்குக் காரணமான, வருத்தத்தையுடைய காமநோயிலே என்னுயிர் அழுந்தி, நெருப்புப் பரந்த நெய்யுள்ளே கிடந்த மெழுகு மெத்தென உருகித் தேயுமாறுபோல நிலையில்லாதே மெத்தென மெத்தெனத் தேயாநின்றது ; இஃது எல்லாரானும் அளிக்குந் தன்மை யுடைத்து ;

---

* குறள் - ககஙடு. † அகம்-உ௦அ : கஅ-உக.
‡ தொல். எழுத் : ஙடுகூ.

(உச - உரு) இளையாரும்.........துணை :—

(இ - ள்.) யானுற்ற காம நோய்க்கு யான் உளையும்படி உசாவுந் துணை இளைய பிள்ளைகளும் இக் காமநோய்க்கு அயலானருமே ; பிறரில்லை.

(உகூ - நக) என்றியான்....... றங்கே :—

(இ - ள்.) இப்படி இப்படி யான் பாட அன்புறு கிளவியாள் அதனைக்கேட்டு அருள் பண்ணி அதன்மேலே அன்புற்று வந்து என்னை அளிக்கையினலே, மனவேட்கை அடங்கின அரிய விளக்கத்தையுடைய செய்தற்கரிய தவத்தை முயன்றோர் தம்முடம்பை இவ்வுலகிலே போகட்டுச் சுவர்க்கத்தை இனிதாகப் பெற்றாற்போலத், துன்பத்திற்குத் துணையாய் நின்ற மடல் இனி இவளைப் பெறும்படியாக இன்பத்துக்கு இடம்படக் கடவானென்று இரங்கினளென்றான்.

இது 'பூளையாவிரை' எனத் தளைவிரவின, பாட்டிடைமிடைந்த, ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறு மெய் பெற்றும் வாராது தரவும் போக்கும் வந்த கலிவெண் பாட்டு. (உக)

கநகூ

சான்றவிர் வாழியோ சான்றவிர் என்றும்
பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி அறனறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லாங் கடனால் இவ்விருந்த
சான்றீர் உமக்கொன் றறிவுறுப்பேன் மான்ற
துளியிடை மின்னுப்போல் தோன்றி யொருத்தி
ஒளியோ டுருவென்னைக் காட்டி அளியளென்
நெஞ்சாறு கொண்டாள் அதற்கொண்டுந் துஞ்சேன்
அணியலங் காவிரைப் பூவோ டெருக்கின்
பிணையலங் கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்ப
ஓங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்தென் எவ்வநோய்
தாங்குதல் தேற்றா இடும்பைக் குயிர்ப்பாக
வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது
பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து ;

யாமத்தும் எல்லையும் எவ்வத் திரையலைப்ப
மாமேலேன் என்று மடல்புணையா நீந்துவேன்
தேமொழி மாதர் உறாஅ துறீஇய
காமக் கடலகப்பட்டு ;

உய்யா வருநோய்க் குயலாகும்[1] மையல்
உறீஇயா ளீத்தஇம் மா ;

காணுந ரெள்ளக் கலங்கித் தலைவந்தென்
நாணெழின் முற்றி யுடைத்துள் ளழித்தரும்
மாணிழை மாதரா ளேஎரெனக் காமன
தாணையால் வந்த படை ;

காமக் கடும்பகையிற் றோன்றினேற் கேமம்
எழினுத லீத்தஇம் மா ;

அகையெரி யானுதென் ஆருயி ரெஞ்சும்
வகையினால் உள்ளஞ் சுடுதரு மன்னோ
முகையேர் இலங்கெயிற் றின்னகை மாதர்
தகையாற் றலைக்கொண்ட நெஞ்சு ;

அழன்மன்ற காம அருநோய் நிழல்மன்ற
நேரிழை ஈத்தஇம் மா ;

ஆங்கதை

அறிந்தனி ராயின் சான்றவிர் தான்தவம்
ஒரீஇத் துறக்கத்தின் வழீஇ ஆன்றோர்
உள்ளிடப் பட்ட அரசனைப் பெயர்த்தவர்
உயர்நிலை யுலகமும் உறீஇ யாங்கென்
துயர்நிலை தீர்த்தல் நுந்தலைக் கடனே.

இது மடலேறுகின்ற தலைவன் சான்றோர்க்குக் கூறியது.

(க - கூ) சான்றவிர்.........நிறுத்து :—

(இ - ள்.) நற்குணங்கள் எல்லாம் அமைந்தீர்! நற்குணங்களெல்லாம் அமைந்தீர்! நீர் வாழ்வீராக! பிறருடைய நோயுந் தம்முடைய நோய்போலே எந்நாளும் பேணி* அதனாற் பெறும் அறனை அறிந்து போதுதல் உலகத்திலுள்ள சான்றவர்க்கெல்லாம் முறைமையானால், நுமக்கும் அது முறைமையென்று கருதி நுமக்கொரு காரியத்தினைக் கூறுவேன் ; அஃதியாதெனின், ஒருத்தி மயங்கின மழைக்கு நடுவில் மின்போலே வந்து தோன்றித் தன்னொளியோடே தன்னுருவையும் என்னைக் காணப்பண்ணி என்னை அளிக்குந்தன்மையளாய் அளித்துப் பின்னர் என் நெஞ்சைத் தான் வரும் வழியாகக் கொண்டுவிட்டாள் ;

---

* குறள். கூகடு.

(பாடம்) 1. குயவாகு.

அதனை முதலாகக்கொண்டு துயில் கொள்ளேனய் அசைகின்ற அழகினையுடைய ஆவிரையினது பூவோடே எருக்கினது கட்டுதலையுடைய அழகினையுடைய கண்ணியையுஞ் சூடி, வளருங் கரிய பனைமடலாற் செய்த குதிரையை மணிகள் ஆரவாரிப்ப ஏறி, அப் பாய்மாவை மனத்தே நிறுத்தி, யான் நீங்காமனின்று வருத்தத்தைத் தருகின்ற என் காம நோயைத் தாங்கமாட்டாமையால் உண்டான மனவருத்தத்திற்கு இளைப்பாறுதலாக இறுகின பூணினையுடைய மாதர் என்னை வருத்தின கூற்றிலே ஒரு கூற்றினைப் பாடுவேன்; அதனை இவ்விடத்திருந்த சான்றீர்! கேளுமென்ருன்;

பலராதலின் சான்றீர் சான்றீரென்ருன். ஈர் என்று விளியேலாது குறுகிநின்றது. 'ஓ': அசை. பின்பு சான்றீர் என்றது தான் பின்பு கூறுகின்றதற்கு எதிர்முகமாக. 'கொண்டும்' என்னும் உம்மை இசைநிறை. "ஒருத்தி யொளியோடரு...துஞ்சேன்"* என்றது தன்கட் டோன்றிய அசைவுபற்றி அவலம் பிறந்தது.

(கச - கஎ) யாமத்து.........பட்டு :—

(இ - ள்.) தேன்போலும் மொழியினையுடைய மாதர் தான்[1] காமுருதே என்னைக் காமுறுத்தின காமமாகிய கடலிலே அகப்பட்டு உசாத்துணை இல்லாத நடு வியாமத்தும் உசாத்துணையுள்ள பகலிடத்தும் மனவருத்தமாகிய திரைகள் வந்து அலைக்கையினுலே மாவின்மேல் இருக்கின்றேன் இருக்கின்றேன் என்று மனத்தாற் கருதியிருந்து அம்மடன்மா ஒரு தெப்பமாக அக்கடலை நீந்துவேன்; அஃது என் நிலையென்ருன்;

(கஅ - கக) உய்யா........மா :—

(இ - ள்.) என்னை மயக்க முறுத்தினவள் அதற்கு மருந்தாகத் தந்த இம்மடன்மா யான் பிழையாமைக்குக் காரணமான அரிய காம நோய்க்குப் பிழைக்கும்படிக்குச் செய்வ தொன்ருய் இராநின்றதென்ருன்;

(௨௦ - ௨௩) காணுந.........படை :—

(இ - ள்.) மாட்சிமைப்பட்ட இழையினையுடைய மாதராள் ஏரால் வந்த வருத்தமென்று யான் கூறும்படியாகக் காமனுடைய ஏவலாலே வந்த காம நோயாகிய படை என்னைக் கண்டார் இகழும்படி யான் கலங்க என்னிடத்தே வந்து என்னுடைய ஆண்டன்மையின்† அழகாகிய மதிலைச் சூழ விட்டிருந்து புறத்தை யெல்லா முடைத்துப் பின்னர் உள்வாயை அழியாநிற்குமென்ருன்;

'கலங்கி' கலங்க என்க.

---

* தொல். பொருள்: சூ. ௨௫௩—பேராசிரியருரை. † குறள். ககஙச.

(பாடம்) 1. தாங்.

(உ௪ - ௩௫) காமக்.........மா :—

(இ - ள்.) காமமாகிய கடிய பகை ஆண்மையை உள்ளும் புறம்பும் அழித்தலாலே இங்ஙனம் வடிவுகொண்டு தோன்றின எனக்கு அழகை யுடைத்தாகிய நுதலினையுடையாள் தந்த இம்மடன்மா, பரிகாரமாயிற்றென்றான் ;*

(உ௬ - உ௯) அகையெரி...........நெஞ்சு :—

(இ - ள்.) முல்லை முகையை ஒக்கும் இலங்குகின்ற எயிற்றையும் இனியதாகிய மகிழ்ச்சியையுமுடைய மாதருடைய அழகாலே அவளிடத்தைப் பற்றிக்கொண்ட என்னுடைய நெஞ்சிடத்து உள்ளத்தைச் சுடப்பட்டு எரிகின்ற காமத்தீ என் அரிய உயிர்போங் கூற்றாலே அமையாதே நின்று சுடுதலைச் செய்யும் ; ஐயோ ! யான் எங்ஙனம் ஆற்றுவேனென்றான் ;

உறுப்புடையதுபோலே† நெஞ்சுக்கு உள்ளமுண் டென்றான்.

(௩0 - ௩௧) அழன்மன்ற..........மா :—

(இ - ள்.) காமமாகிய பொறுத்தற்கரிய நோய் அறுதியாக நெருப்பு ; ஒத்த இழையினையுடையாள் அதற்குப் பரிகாரமாகத் தந்த இம்மடன்மா அறுதியாக அதற்கொரு நிழலாய் இருந்த தென்றான் ;

(௩உ - ௩எ) ஆங்கதை........சடனே :—

(இ - ள்.) என்று கூறி என்னிடத்துச் செல்கின்ற வருத்தத்தை நீர் அறிந்தீராயிற் சான்றீராயுள்ளீர் ! அமைந்த சான்றோர் இவன் தவஞ் செய்தற்கு உரியனென்று தவத்துள்ளே கூட்டிக்கொள்ளப் பட்ட அரசனை‡ அவன்றான் தவஞ்செய்தலி னீங்கித் துறக்கத்திற் சேறலை வழுவுகையினாலே, அவ் வழுவுதலை அவர் மீட்டுத், தவஞ் செய்வித்து, உயர்ந்த நிலைமையையுடைய சுவர்க்கத்தே போகவிட்டுத் துயர் தீர்த்தாற்போல, என் துயரினது தன்மையைப் போக்குதலும் நும்மிடத்து முறைமை எனச் சான்றோரை நோக்கிக் கூறினான்.

இது தன்கட் டோன்றிய அசைவுபற்றி அவலம் பிறந்தது.

இது தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்த கலிவெண் பாட்டு.

(உஉ)

௧௪௦

கண்டவி ரெல்லாங் கதுமென வந்தாங்கே
பண்டறியா தீர்போல நோக்குவீர் கொண்டது
மாவென் றுணர்மின் மடலன்று மற்றிவை
பூவல்ல பூளை யுழிஞையோ டியாத்த

---

* குறள். ௧௧௩௧. † தொல். பொருள் : ௧௬௬

‡ யயாதி அரசனைக் குறிக்கும்.

புனவரை யிட்ட வயங்குதார்ப்[1] பீலி
பிடியமை நூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி
அடர்பொன் அவிரேய்க்கும் ஆவிரங் கண்ணி
நெடியோன் மகன்நயந்து தந்தாங் கனைய
வடிய வடிந்த வனப்பினேன் நெஞ்சம்
இடிய இடைக்கொள்ளுஞ் சாய லொருத்திக்
கடியுறை காட்டிய செல்வேன் மடியன்மின்
அன்னே னொருவனேன் யான் ;

என்னும், பாடேனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே
ஆடேனில் ஆடலும் ஆற்றுகேன் பாடுகோ
என்னு ளிடும்பை தணிக்கு மருந்தாக
நன்னுதல் ஈத்தஇம் மா ;

திங்கள் அரவுறின் தீர்க்கலா ராயினும்
தங்காதல் காட்டுவர் சான்றவர் இன்சாயல்
ஒண்டொடி நோய்நோக்கிற் பட்டஎன் நெஞ்சநோய்
கண்டுங்கண் ணோடாதிவ் வூர் ;

தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி உயிர்செகுக்கும்
பாம்பும் அவைப்படில் உய்யுமாம் பூங்கண்
வணர்ந்தொலி யைம்பாலாள் செய்தஇக் காமம்
உணர்ந்தும் உணராதிவ் வூர் ;

வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைநின்றார்
அஞ்சலென் றாலும் உயிர்ப்புண்டாம் அஞ்சீர்ச்[2]
செறிந்தேர் முறுவலாள் செய்தஇக் காமம்
அறிந்தும் அறியாதிவ் வூர் ;

ஆங்க,

என்கண் இடும்பை அறீஇயினேன்[3] நுங்கண்
தெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கால் இன்ன
மருளுறு நோயொடு மம்மர் அகல
இருளுறு கூந்தலாள் என்னை
அருளுறச் செயின்நுமக் கறனுமா ரதுவே.

இது மடலேறுவே னென்ற தலைவன் கண்டார்க்குக் கூறியது.

(பாடம்) 1. மயங்குதார்ப். 2. மென்சீர். 3. புரைஇனென்.

(௧ - ௧௨) கண்டவி............யான்:—

(இ - ள்.) என்னைக் கண்ட[1] நீங்களெல்லாங் கடுகவந்து அவ்வூரிடத்து என்னைப் பண்டு அறியாதீர்போலப் பாராநின்றீர்; நாப்பெய்த மணியைக் கழுத்திலே கட்டிக் கையாற் பிடித்தலமைந்த வாய்க்கயிற்றோடே யான் கையிற்கொண்டது மடன்மாவன்று,[2] ஏறுவார் ஏறப்படுங் குதிரை யென்றும், பின்னைத் தலையினும் மார்பினுங் கிடக்கின்ற இவை தகடாகிய பொன்னினது விளக்கத்தை ஒக்கும் ஆவிரம் பூவாற் செய்த கண்ணியும் உழிஞைப் பூவோடே பூளைப்பூவும் புனத்தையுடைய மலையிலே மயிலுதிர்த்த பீலியும் விளங்குகின்ற தனமல்ல, என் மனத்தாலே நன்றென்று கருதி யான் கட்டின பூந்தாரென்றும் உணர்வீராக; திருமால் மகனாகிய காமன் என் தலைமையை அழித்தலை விரும்பிக் கொடுக்கப்பட்டுத் தன் மெய்யிடத்தே அத்தன்மையவாகிய நன்மைகளெல்லாந் தோன்றிய வனப்பாலுஞ் சாயலாலும் வடுவகிரின் தன்மையையுடைய கண்களாலும் என் நெஞ்சாகிய அரண் இடிந்து போம்படி நடுவே வந்து என்னைக் கைக்கொள்ளும் ஒப்பிலாதவளுக்கு யான் வழிபட்டு உறைதலை உலகத்தார்க்குக் காட்டவேண்டிச் செல்லாநின்றேன்; இதனைக் கண்டு நீர் மனத்தே வெறுத்துக் குவிந்திராதே கொள்ளும்; யான் அத்தன்மையையுடையேன் ஒருவனென்றான்;

'அன்னே' னென்றது தான் இவ்வாறாதற்கு முன் செய்த தீவினையை. 'நூல்': ஆகுபெயர். 'தந்'தென்பது, "செலவினும் வரவினும்"* என்னுஞ் சூத்திரப் பொதுவிதியான் ஈண்டுக் கொடுத்தலை உணர்த்திற்று. 'அனைய' என்றது நெஞ்சறி சுட்டாய் நின்றது. 'வடிய' என்றது வடுவகிரின் தன்மையையுடைய கண்களை உணர்த்திற்று. அடியிலே யுறைதல் வழிபாடென்னும் பொருடந்து நிற்றலின் அதனோடே 'ஒருத்திக்கு' என்னும் நான்கனுருபு முடிந்தது.

(௧௩ - ௧௬) என்னுனும்.........மா:—

(இ - ள்.) நீ ஒன்று பாடென்று கூறுவீராயில் எப்படியால், எப்படியாயினும் சிறிது பாடவும் வல்லேன்; அம்மடன்மா மேலே இருந்து அஃது இடவாய் வலவாய் பெயரும்படி நின் மெய்யை அசைப்பா யென்பீராயின் அத்தொழிலை யான் ஆளுதலையும் வல்லேன்; இப்பொழுது என் னெஞ்சிடத்துக் காமநோயை யான் ஆற்றும் மருந்தாக நன்னுதல் தந்த இக் குதிரையினைப் பாடுவேனோ என்றான்;

அவர் பாடென்னுமையின் மேல் தன்னை வருத்தினமையைக் கூறுகின்றான்.

(௧௭ - ௨௦) திங்கள்...........வூர்:—

---

* தொல். சொல்; உஅ.

(பாடம்) 1. கண்டு. 2. மடலன்று, மாவென்று.

(இ - ள்.) சான்றோர் திங்களைப் பாம்பு சென்று மறைக்குங்கால் அதனை வருத்தத்தைத் தீர்க்கமாட்டாராயினும் அதன்மேல் தமக்குள்ள காதலைக் காட்டித் துன்புறுவர்; அதுபோல இனிய மென்மையினை யுடைய ஒண்டொடியது நோய் செய்யும்* நோக்கிலே அகப்பட்ட என்னுடைய நெஞ்சிடத்துக் காமநோயைக் கண்ணுற் கண்டுவைத்தும் இவ்வூரிலுள்ளார் அதனைத் தீர்க்கமாட்டாராயினுங் கண்ணோட்ட மாயினுஞ்† செய்தலிலர்;

(௨௧ - ௨௪) தாங்காச்.........வூர் :—

(இ - ள்.) பிறராற் றாங்கவொண்ணாத சினத்தோடே தன் வடிவைக் காட்டி அவருயிரைப் போக்கும் பாம்பும் பலரிடைப் பட்டாற் சாவாதென்னும்‡ உலகவழக்கிற்கேற்பச் சான்றோர் அவைப்படிற் பிழைக்கவுங் கூடும்; அத்தன்மையேனல்லாத எனக்குப் பூப்போலுங் கண்ணையுங் கடைகுழன்று தழைக்கின்ற ஐம்பாலினையுமுடையாள் செய்த இக் காமநோயின் வருத்தத்தை அறிந்துவைத்தும் இவ் வூரிலுள்ளார் தீர்ப்பதோர் உபாயம் அறிகின்றிலர்;

(௨௫ - ௨௮) வெஞ்சுழிப்.........வூர் :—

(இ - ள்.) கடிய நீர்ச்சுழியிலே அகப்பட்டா னொரு மகனுக்குக் கரையில் நின்றோர் சென்றெடாமல் அஞ்சாதேகொள்ளென்று கரையிலே நின்று கூறினாலும் அவனுக்கு வருத்தந் தீருத லுளதாம்; அதுபோல, அழகிய சீரையுடைய செறிந்த அழகினையுடைத்தாகிய முறுவலையுடையாள் செய்த இக் காமநோயை அறிந்துவைத்தும் இவ் வூரிலுள்ளார் அதனைத் தீர்த்தலாற்றாராயினும் ஒரு தண்ணளி செய் தலையும் அறிகின்றிலர்;

(௨௯) ஆங்க :—

அசை.

(௩௦ - ௩௪) என்கண்...........ரதுவே :—

(இ - ள்.) என்னிடத்து நிகழ்கின்ற வருத்தத்தை யான் அறிவித் தேன்; இனி இதனை நும்மிடத்தே தெளிதலுறப் பார்த்து ஆராயுங் காலத்து இத்தன்மைத்தாகிய மயக்கமுறுங் காமநோயாலுண்டாகிய என் மயக்கம் நீங்கும்படி இருட்சியுறுகின்ற கூந்தலையுடையாள் என்னை அருளுதலுறும்படி பண்ணுவீராயின், அது நுமக்கு அறனும் புகழுமா மென்றான்.

இது தன்கட் டோன்றிய அசைவுபற்றி அவலம் பிறந்தது.

இது 'பாடெனில்,' 'ஆடெனில்' என எதுகை யியைந்த அடி 'என்னானும்' என வேறுநின்ற சீரோடுங் கூடி ஐஞ்சீ ரடுக்கி வந்த கலிவெண் பாட்டு. (௨௩)

---

* குறள். ௧௦௯௧. † குறள். ௫௭௧ - ௫௭௭. ‡ பழ. ௩௧௩.

கசுக

அரிதினில் தோன்றிய யாக்கை புரிபுதாம்
வேட்டவை செய்தாங்குக் காட்டிமற் றாங்கே[1]
அறம்பொரு ளின்பமென் றம்மூன்றி னொன்றன்
திறஞ்சேரார் செய்யுந் தொழில்க ளறைந்தன்
றணிநிலைப் பெண்ணை மடலூர்ந் தொருத்தி
அணிநலம் பாடி வரற்கு ;

ஓரொருகால் உள்வழிய ளாகி நிறைமதி
நீருள் நிழற்போல் கொளற்கரியள் பொருள்
அடன்மாமேல் ஆற்றுவேன் என்னை மடன்மாமேல்
மன்றம் படர்வித் தவள் ; வாழி சான்றீர் ;

பொய்தீர் உலக மெடுத்த கொடிமிசை
மையறு மண்டிலம் வேட்டனள் வையம்
புரவூக்கும் உள்ளத்தேன் என்னை இரவூக்கும்
இன்னா இடும்மைசெய் தாள் ; அம்ம சான்றீர்;

கரந்தாங்கே இன்னாநோய் செய்யுமற் றிஃதோ
பரந்த சுணங்கிற் பணைத்தோளாள் பண்பு ;

இடியுமிழ் வானத் திரவிருள் பொழுங்
கொடிமின்னுக் கொள்வேனென் றன்னள் வடிநாவின்
வல்லார்முற் சொல்வல்லேன் என்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டி யவள் ; வாழி சான்றீர் ;

என்றாங்கே,

வருந்தமா ஊர்ந்து மறுகின்கண் பாடத்
திருந்திழைக் கொத்த கிளவிகேட் டாங்கே
பொருந்தாதார் போர்வல் வழுதிக் கருந்திறை
போலக் கொடுத்தார் தமர்.

இஃது இரந்துபின்னின்ற தலைவன் மடலேறியவழி அவள் தமர் அஞ்சித் தலைவியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தலைக் கண்டோர் கூறியது.

(க - சு) அரிதினில்.........வரற்கு :—

(இ - ள்.) பெறுதற்கரிதாகத்* தோன்றிய மக்கள் யாக்கை முற்பிறப்பில் தாம் மனம் வேறுபட்டு விரும்பின தீவினைகளைச் செய்து

* சீவகசிந். உஎசக. (பாடம்) 1. ரூங்க.

அறம்பொருள் இன்பம் என்று சொல்லப்பட்ட அம் மூன்றில் அறமாகிய ஒன்றன் கூற்றைச் சாராதவர்கள் இப்பிறப்பிற்செய்து திரியுந்தொழில் களில் ஒன்றாகிய அழகினையுடைத்தாகிய நிலைமையினையுடைய பனை மடலை ஏறி அவ்வூரிடத்தே எல்லார்க்குங் காட்டி ஒருத்தியுடைய அழ கினையுடைய நலத்தைப் பாடி வருவதற்கு நூல்கள் சாற்றிற்று; ஆத லால், யானும் அதுவே துணிந்து மடலேறிப் பாடுவே னென்றான் ;

யாக்கை மடலூர்ந்து காட்டிப் பாடி வருவதற்குச் சாற்றிற் றென்க. 'மற்று' அசை. 'ஆங்கு', என்றது முற்பிறப்பை.

(எ - கO) ஓரோருகால்.........சான்றீர் :—

(இ - ள்.) சான்றீர்! வாழ்வீராக; போரிடத்து வெற்றியினை யுடைய குதிரையின்மேலே இருந்து போர்த்தொழிலை* நடத்துவே னாகிய என்னை அம்மாவல்லாத மடன்மாவிலே† ஏறி அக்களத்தே யன்றி[1] மன்றின்கண்ணே தன்னை உள்ளுவித்தவள், ஒருகால் என் மனத்துள்ளே உளளாயிருந்து பின்னை நீருட்டோன்றிய நிறைமதியி னுடைய நிழல் வாங்கிக் கோடற்கு அரியவாறுபோல வாங்கிக்கோடற்கு அரியளாய் இராநின்றா ளென்றான்!

'ஆற்றுவே னென்னை.........படர்வித்தவ' ளென்றது தறுகண்மை யென்னும் மெய்ப்பாடு. 'வாழி சான்றீ' ரென்றது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்.

(கக - கச) போய்தீர்.........சான்றீர் :—

(இ - ள்.) கேளீர் சான்றீர்! உலகத்தை எல்லாம் பாதுகாத்தலை‡ முயலும் உள்ளத்தை யுடையேனாகிய என்னை ஒருவர்பால் ஒன்றை இரத்தலை முயலும் இன்னாதாகிய வருத்தத்தைச் செய்தவள், கீழ்த் திசையிடத்துத் தோன்றின, பொய்யற்ற நன்மக்கள் உயர்த்துப் புகழ்ந்த, மாசற்ற ஞாயிற்றின் மண்டிலத்தை யான் வாங்கிக்கோடற்கு விரும்பின அத்தன்மையளாய் இராநின்றா ளென்றான் ;

என்றது கோடை என்னும் மெய்ப்பாடு.

(கரு - கசு) கரந்தாங்கே.........பண்பு :—

(இ - ள்.) பரந்த சுணங்கினையுடைய பணைபோலுந் தோளினை யுடையாள் தான் மறைந்தபொழுதே பொறுத்தற்கரிய நோயைச் செய்யாநிற்கும்; அவள் குணம் எக்காலமும் இத்தன்மைத்தோ கூறின் என்றான் ;

(கஎ - உO) இடியுமிழ்.........சான்றீர் :—

(இ - ள்.) பின்னும் வாழ்வீராக! சான்றீர்! வழுவின சொற்கள் சொல்லாதபடி தெள்ளிய நாவினாலே வார்த்தை சொல்ல வல்லார்

---

* குறள். கOஅஅ. † குறள். ககஙங. ‡ கலி. சஎ: க - உ.

(பாடம்) 1. அக்களத்தே தோன்றி.

முன்னே சொல்லுதல் வல்லேனாகிய என்னைப் பிறர் முன்னே ஒன்றையுங் கல்லாத தன்மையனாகக் காட்டியவள் இராக்காலத்து இடியை உமிழ்கின்ற மேகத்தி லிருளைப் போலும் ஒழுங்கினையுடைய மின்னை வாங்கிக்கொள்வேனென்று ஒருவன் கருதிய தன்மையளாய் இராநின்றாளென்றான்.

'வல்லார்முற் சொல்...காட்டியவ' ளென்றது கல்வி பற்றிய **பெருமிதம்**, என்னையுங் கல்லாமை காட்டினாள் என்றலின். 'வாழி சான்றீர்' என்று அதனை முடிப்பாராகக் கருதி வாழ்த்தினான்.

(உ௧ - உ௫) **என்றங்கே.........தமர் :—**

(இ - ள்.) என்று சொல்லி அவ்வூரிடத்து மறுகின்கண்ணே கண்டார் வருந்த மடன்மாவை ஏறிப் பாடத், திருந்தின இழையினையுடையாளைத் தான் பெறுதற்குப் பொருந்தின வார்த்தைகளைத் தான் கூறக்கேட்டுப், பகைவர் போர்த்தொழிலை வல்ல பாண்டியனுக்கு அஞ்சி அரிய திறை கொடுக்குமாறுபோலத், தமர் குடிப்பழுதாமென்று அஞ்சி அவளை அவ்விடத்தே கொடுத்தார்; ஈதோர் மகட்கொடை இருந்தவா றென்னெனக் கண்டார் வியந்து கூறினார்.

இது கண்டார்க்குக் கொடைபற்றிய **பெருமிதம்** பிறந்தது.

இது "தரவும் போக்கு"* மென்பதனுட் பாட்டினைப் போக்கின் பின் வைத்ததனாற் போக்குப்பெற்ற, பண்பு என நாற்சீரான் இயன்ற, பாட்டு வந்தது.

'வாழி சான்றீர்', 'அம்ம சான்றீர்' என ஈற்றுக்கண் வந்த சீர்களை முதல் அடிக்கு ஆண்ட பொருண்முடிவுள் மாறுகூட்டி அடுக்க அறுசீராய் ஆறு மெய் பெற்றமையிற் கலிவெண்பா. (உ௪)

௧௪௨

புரிவுண்ட புணர்ச்சியுள் புல்லாரா மாத்திரை
அருகுவித் தொருவரை அகற்றலின் தெரிவார்கண்
செயநின்ற[1] பண்ணினுட் செவிசுவை கொள்ளாது
நயநின்ற[2] பொருள்கெடப் புரியறு நரம்பினும்
௫. பயனின்று மன்றம்ம காமம் இவள்மன்னும்
ஒண்ணுத லாயத்தார் ஓராங்குத் திளைப்பினும்
உள்நின்ற தோன்றாமை முறுவல்கொண் டடக்கித்தன்
கண்ணினும் முகத்தினும் நகுபவள் பெண்ணின்றி
யாவருந் தண்குரல் கேட்ப நிரைவெண்பல்

* தொல். பொருள் : ௪௬௬.

(பாடம்) 1. செயனின்ற. 2. நயனின்ற.

மீயுயர் தோன்ற நகாஅநக் காங்கே
பூவுயிர்த் தன்ன புகழ்சால் எழிலுண்கண்
ஆயிதழ் மல்க அழும் ;

ஓஓ! அழிதகப் பாராதே யல்லல் குறுகினம்
காண்பாங் கனங்குழை பண்பு ;

என்று, எல்லீரும் என்செய்தீர் என்னை நகுதிரோ
நல்ல நகாஅலிர் மற்கோலோ யானுற்ற
அல்ல லுறீஇயான் மாய மலர்மார்பு
புல்லிப் புணரப் பெறின் ;

எல்லாநீ, உற்ற தெவனோமற் றென்றீரேல் எற்சிதை
செய்தா னிவனென உற்ற திதுவென
எய்த உரைக்கும் உரனகத் துண்டாயின்
பைதல வாகிப் பசக்குவ மன்னோஎன்
நெய்தல் மலரன்ன கண் ;

கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப் பிறிதொன்று
நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுட் கண்டாங்கே
ஆடையான் மூஉய் அகப்படுப்பேன் சூடிய
காணான் திரிதருங் கொல்லோ மணிமிடற்று
மாண்மலர்க் கொன்றை யவன் ;

தெள்ளியே மென்றுரைத்துத் தேரா தொருநிலையே
வள்ளியை யாகென நெஞ்சை வலியுறீஇ
யுள்ளி வருகுவர் கொல்லோ உளைந்தியான்
எள்ளி யிருக்குவேன் மற்கொலோ நள்ளிருள்[1]
மாந்தர் கடிகொண்ட கங்குற் கனவினால்
தோன்றின னாகத் தொடுத்தேன்மன் யான்றன்னைப்[2]
பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து ;

கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயின்
அவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித்
தருகுவை யாயின் தவிருமென் நெஞ்சத்
துயிர்திரியா மாட்டிய தீ ;

(பாடம்) 1. நல்லிருண். 2. யான்றனைஇப்.

மையில் சுடரே மலைசேர்தி நீயாயின்
பௌவநீர்த் தோன்றிப் பகல்செய்யும் மாத்திரை
கைவிளக் காகக் கதிர்சில தாராயேன்
தோய்யில் சிதைத்தானைத் தேர்கு;

சிதைத்தானைச் செய்வ தெவன்கொலோ வெம்மை
நயந்து நலஞ்சிதைத் தான்;

மன்றப் பனைமேல்[1] மலைமாந் தளிரேநீ
தோன்றிவ் வுலகத்துக் கேட்டும் அறிதியோ
மென்தோள் ஞெகிழ்த்தான் தகையல்லால் யான்காணேன்
நன்றுதீ தென்று பிற;

நோயெரி யாகச் சுடினுஞ் சுழற்றியென்
ஆயித முள்ளே கரப்பன் கரந்தாங்கே
நோயுறு வெந்நீர் தெளிப்பின் தலைக்கொண்டு
வேவ தளித்திவ் வுலகு;

மெலியப் பொறுத்தேன் களைந்தீமின் சான்றீர்
நலிதருங் காமமுங் கௌவையும் என்றிவ்
வலிதி னுயிர்காவாத் தூங்கியாங் கென்னை
நலியும் விழுமம் இரண்டு;

எனப்பாடி,

இனைந்துநொந் தழுதனள் நினைந்துநீ டுயிர்த்தனள்
எல்லையும் இரவுங் கழிந்தனவென் றெண்ணி எல்லிரா
நல்கிய கேள்வன் இவன்மன்ற மெல்ல
மணியுட் பரந்த நீர்போலத் துணிபாங்[2]
கலஞ்சிதை யில்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்
கலங்கிய நீர்போல் தெளிந்து நலம்பெற்றாள்
நல்லெழின் மார்பனைச் சார்ந்து.

இது "பொழுது தலைவைத்த கையறு காலை, யிறந்த போலக் கிளக்குங் கிளவி, மடனே வருத்த மருட்கைமிகுதியோ, டவைநாற் பொருட்க ணிகழு மென்ப"* இச்சூத்திரம் "பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே"† என்ற சிறப்புடைப் பெருந்திணை யன்றிப் பெருந் திணைக் குறிப்பாகக் கந்தருவத்துட்பட்டு வழுவி வரும் "ஏறிய

* தொல்-பொருள்: உ௲சு.　　† தொல். பொருள்: க0ரு.
(பாடம்) 1. பனைமேன்.　　2. துணிவாங்.

மடற்றிறம்"* முதலிய நான்கனுள் ஒன்றாய் முன்னர் நிகழ்ந்த கந்தருவம் பின்னர் வழுவி வந்த "தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிறம்"† ஆகிய பெருந்திணை வழுவமைக்கின்றது. ஓதலுந் தூதும் ஒழிந்த பகைவயிற் பிரிவாகிய வாளாணெதிரும் பிரிவும் முடியுடை வேந்தர்க்கும் அவர் ஏவலிற் பிரியும் அரசர்க்கும் இன்றியமையாமையின் அப்பிரிவிற் பிரிகின்றான், "வன்புறை குறித்த றவிர்ச்சி யாகும்"‡ என்பதனாற் கற்புப்போல நீ இவ்வா றொழுகி யான் வருந்துணையும் ஆற்றியிரு வென ஆற்றுவித்துப் பிரிதல் இலக்கண மன்மையின் வாளா பிரியுமன்றே? அங்ஙனம் பிரிந்துழி அவன் கூறிய கூற்றினையே கொண்டு ஆற்றுவிக்குந் தோழிக்கும் ஆற்றுவித்த லரிதாகலின் அவட்கு அன்பின்றி நீங்கினனென்று ஆற்றாமை மிக்கு ஆண்டுப் பெருந்திணைப் பகுதி நிகழுமென்று உணர்க. (இ - ள்.) பொழுது - அந்திக்காலத்தே; கையறு காலை - புறஞ்செயச் சிதைத்தல்.§ என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'அதனினாங்கின்று' எனக் கூறிய 'கையற வுரைத்த' லென்னும் மெய்ப்பாடு எய்திய காலத்தே; தலைவைத்த-அந்த ஆறுமறுதியின் இகந்தனவாக முடிவிலே வைக்கப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள்; மிகுதி யொடு மடனே வருத்தம் மருட்கை நாற்பொருட்கண் நிகழும்-தன் வனப்பு மிகுதியுடனே மடப்பமும் ஆற்றாமையும் வியப்பு மாகிய நான்கு பொருட்கண்ணே நடக்கும்; அவை இறந்தபோலக் கிளக்குங் கிளவி என்ப-அங்ஙனம் அவை - நடக்கின்ற நான்கு பொருளுங் கூற்று நிகழுங்காற் றன்னைக் கைகடந்தனபோலக் கூறுங் கூற்றாய் நிகழுமென்று கூறுவர் புலவர் (எ - று.) "தலை வைத்த மெய்ப்பாடாவன: ஆறும் அறுதியினும்[2] ஒப்பத் தோன்று தற்குரிய மெய்ப்பாடுகளாய் மன்றத்திருந்த சான்றோரறியத் தன் துணைவன் பெயரும் பெற்றியும் அவனொடு புணர்ந்தமையுந் தோன்றக் கூறியும் அழுதும் அரற்றியும் பொழுதொடு புலம் பியும் ஞாயிறு முதலியவற்றோடு கூறத்தகாதன கூறுதலும் பிறவு மாம்" என்னும் விதிபற்றி வரைவிடைப் பிரிந்து நீட்டித்துழித் தலைவி பிரிவாற்றகில்லாது நாணு வரையிறந்துகலங்கி மொழிந்து அறிவழிந்துழி அவன் வந்து சாரத் தெளிந்தமை கண்டார் கூறிற் றென்று கூறியது.

(இ - ள்.) கேட்பீராக, இவள் தன்னுடனே பொருந்தி விளை யாடும் ஒள்ளிய நுதலினையுடைய ஆயத்தார் எல்லாரும் ஓராங்குக்[3] கூடி விளையாடும் அளவிலும் முட்போலக் கூரிய$ தன் பல்லி னுனி தோன்

---

* தொல். பொருள்: ௫௧. † தொல். பொருள்: ௫௧.
‡ தொல்- பொருள்: ௧௭௫. § தொல். பொருள்: ௨௬௬.
$ குறள். ௧௨௭௪.
(பாடம்) 1. ஆற்றாமையின். 2. அவதியினும். 3. ஒருங்கு.

ருமல் முறுவலித்தலைக் கொண்டு, அதனை உள்ளடக்கி, அந்நகுதற் குறிப்புப் பிறரறியாமல் தன் கண்ணாலும் முகத்தாலும் நகுபவள்; இப் பொழுது பெண்டன்மை யின்றிப் பிறர் கேளாமல் மொழியும் மெல்லிய மொழியினை எல்லாருங் கேட்கும்படி கூறி, நிரைத்த வெள்ளிய பல்லின் மேலெயிறு தோன்றப் பெருகச் சிரித்துச், சிரித்த அப் பொழுதே பூவெடித்த தன்மையை ஒத்த புகழ்ச்சி அமைந்த அழகினை யுடைய கண்கள் அழகினையுடைய இமை நீர் மல்கும்படி அழாநிற்கும்; இவள் இங்ஙனம் அழுமாறு காம வின்பத்தை ஊழானது ஒருவர் மனம் ஒருவரிடத்தே புரிதலுண்ட கூட்டத்திற் புல்லுதனிறையாத அளவிலே இருவரில் ஒருவரை அரியராம்படி பண்ணி நீக்குகையினாலே இந் நிலை யாமையை ஆராய்ந்து பார்ப்பாரிடத்து அஃதறுதியாக நரம்பை வீக்குதலைச் செய்ய அதனிடத்தே நின்ற பண்ணினுட் டோன்றிய இனிமையைக் கேட்போர் செவிகொண்டு இன்புறுவதற்கு முன்னே விருப்பம் நின்ற இனிமையாகிய பொருள் கெட்டுமுறுக்கு அறும் நரம்பிலுங் காட்டிற்* பயனின்றாயிருந்தது; ஓஓ! இக் கனங்குழையது[1] அல்லலையுடைய குணத்தை நம்மை வருத்தும் என்று பாராதே நம் நெஞ்சழியும்படியாக வந்து குறுகினேம்; குறுகிய யாம் இதனை முடிவுபோகக் காண்பேம் என்று கருதி வந்து எல்லீரும் என்ன காரியஞ் செய்தீர்? இங்ஙனம் வந்த நீர்தாம் என்னை இகழ்கின்றீரோ? இகழ்கின்றீராயின், யானுற்ற வருத்தத்தினை எனக்குறுத்தினவனுடைய மாயத்தைச் செய்த மலர்ந்த மார்பை யான் முயங்கி அதனைக் கூடப்பெறினும் அஃதிகழ்ச்சியன்றாம்; இங்ஙனம் என்னைச் சிதைத்தலைச் செய்தான் இவனென்று யான் முற் கூறியதனைக் கேட்ட நீர் பின்னை அவனாலுற்றது தான் எத்தன் மைத்தோ என்று கேட்பீராயின், யானுற்ற திதுவென எழுவகையாகிய அறத்தொடு நிலைகளின்† ஒன்றை நும் மனத்திற்குப் பொருந்தக் கூறும் என்னறிவு என் உள்ளத்துண்டாயின் யான் இங்ஙனம் வருந்துவனோ? வருந்தேன்; அவ்வறிவு கெட்டமையால் யானுற்ற வருத்தம் இத்துணைய வருத்தமென யான் உமக்குக் கூறுவன், அதனைக் கூறக் கேண்மின்; சான்றீர்! என்று சான்றோரை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்; என்னுடைய சிற்றிலுள்ளே கூடலிழைத்து‡ அவனைக் கூடுவேனோ என்று ஆராய்கின்ற யான் அக்கூடலில்§ ஒரு பாகத்தை இழைத்த அளவிலே அவ்வாராய்ச்சிக்குப்[2] பிறிதொன்றாகிய வளைவு தன்னிடத்தின் முழுதுங் கூடாத இளம்பிறையைக் கண்டேன்; கண்டு அஃது அவ் விசும்பிடத்தே பின்பு நிறைமதியாய் வருத்துமெனக் கருதி யான் உடுத்த துகிற்றலையாலே மூடி அகப்படுத்திக் கொள்கின்ற யான் அதனை அகப்படுத்தினால் நீல மணிபோலுந் திருமிடற்றையுடைய மாட்சிமை யுடைத்தாகிய மலரையுடைய கொன்றைமாலையை யுடையவன்

---

* கலி. அ: கூ-கக-　　† தொல்- பொருள்: உ௨௭.

‡ சீவகசிந். க௦௩௭.　　§ சீவகசிந். க௦௩௮.

(பாடம்) 1. இக்கனங்குழைக்கு.　　2. அவா ஆராய்ச்சிக்குப்

அதனோடு சூடுதற்குக் காணாய்த் தேடித் திரியுமோ என்று கொண்டு, நெஞ்சே! இது பின் வருத்துதலைத் தேராதே இதனை அவற்குக் கொடுத்து ஒருபடிப்பட உபகாரி யாவாய்: யாந் தெள்ளியேங்கா ணென்று கூறி நெஞ்சை வலியுறுத்தி அதனைக் கைவிட்டுப், பின்னரும் அவர் வருவாரோ? வந்தால் யான் உடம்படாது அவரை மிகவும் இகழ்ந் திருப்பேனோ? என்று உள்ளி வளைந்திருந்த நள்ளிருளையுடைய ஊர் காவலர் காத்தலைக்கொண்ட கங்குலிடத்துக் கனவிலே யான் உள்ளிய வாறே வந்து தோன்றினாகை யான் அவனை வளைந்து பிடித்துக்கொண் டேன்; அதனாற் பெற்றதென்? அங்ஙனம் பிடித்துக் காண்பேனாகப் பையென விழிக்க யான் பிடித்த கையுள்ளே மறைந்து தோன்றானா யினான்; இனி யான் ஞாயிற்றைக்கொண்டே அவனைக் காண்பேன் என்று கருதி இருந்து மற்றைநாள் அந்தியிலே ஞாயிற்றை நோக்கிக் கிரணங்களைப் பிறர்க்குப் பகுத்துக்கொடாத ஞாயிறே! அக்கதிர்க ளோடே நீ அத்தகிரியை அடைகின்றாயாயின் அவரை நினைத்துத் தேடிப் பிடித்துக்கொண்டு என் முன்னே நிறுத்தி என் கையிலே உன் கையை நீட்டித் தப்பாமற் றருவையாயின் உயிர் திரியாக என்னெஞ் சாகிய அகலிலே கொளுத்திய காமத்தீ அவியும் என்றேன்; அதற்கு மறுமொழி தாராது அத்தகிரியே போகலின் அதனை நோக்கி, மறுவில் லாத சுடரே! அத்தகிரியைச் சேர்கின்றாயாயின் நீ கடலினீரிடத்தே மீண்டு வந்து தோன்றிப் பகற்பொழுதை உண்டாக்குமளவுந் தானெழு துந் தொய்யிலை எழுதாமற் கெடுத்தவனை யான் தேடுவன்; யான் தேடும் படி எனக்குக் கைவிளக்காகச் சில கிரணங்களைப் பகுத்துத் தாராய் என்று கூறினேன்; அச்சுடரும் யான் அதனைக் கொடுத்தால் அவனைக் கண்டு துனித்து வருந்துவேன் என்று உட்கொண்டு அதனைத் தாராது போயவாறுணர்ந்து அவன் என்னை முன்னர் விரும்பிப் பின்னர் நலத் தைச் சிதைத்தானாயினான்; இங்ஙனஞ் சிதைத்தவனை எதிர்ப்பட்டால் யான் கூடாமல் வேறு செய்வது எவன்கொல் என்று கருதி அத்தகிரி யிலே வீழ்கின்ற காலத்து மன்றத்தின் பனைமேலே தோன்றும் மலை யிடத்து மாந்தளிர்போலும் நிறத்தையுடைய வெயிலே! என் மென் றோளை மெலிவித்தானது வடிவழகின் தன்மை யான் விரும்பிக் காண்ப தல்லது அவன் செய்த நன்று தீதென்று கூறுகின்ற பிறவற்றைக் காணேன்; என்னையொழியப் பழைதாக இவ்வுலகத்து மகளிருந் தத்தங் கணவரைக் கண்டாற் கூடுவதன்றித் துனிந்திருந்தார் என்று கேட்டும் அறிவையோ என்று கூறினேன்; அங்ஙனங் கூறிக், காமநோய் என் மனத்தைச் சுழலப் பண்ணி நெருப்பாக நின்று சுட்டதாயினுந் தோன் றாமல் மனத்துள்ளே மறைப்பேன்; அதனை மறைத்தாற்போலே அழகிய இதழ்போலுங் கண் தன்னிடத்தே கொண்டு நின்ற காமநோயை உறு கின்ற வெவ்விய நீரையும் மறைப்பேன்; அதற்குக் காரணம் அந்நீரைத் தெளிப்பின் அளிக்கத்தக்க இவ்வுலகு வேவதொன்றாய் இருத்தலின் என்று யான் ஆற்றிய அருமையுங் கூறினேன்; இதுகாறும் யானுற்ற

வருத்தம் இதுதானென்று நின்ற சான்றோரை நோக்கிக் கூறிப், பின்னருஞ் சான்றீர்! நலியுங் காமமுங் கௌவையும்* என்று சொல்லப் படும் இரண்டு விழுமம் உயிர் காவாக† இரண்டு புறத்துந் தூங்கி என்னை நலியும்; இதனை இங்ஙனம் உயிர்மெலியுமளவும் வலிதிற் பொறுத்தேன்; இனி இறந்துபடுவதற்கு முன்னே இதனைக் களைவீராக என்று கூறி ஞள்; என்று சொல்லிப் பகலும் இரவுங் கூட்டமின்றிக் கழிந்தன என்று எண்ணி வருந்தி அழுதனள்; அழுது நீடு நினைந்து நொந்து உயிர்த்தனள்; அதன் பின்னர் விளக்கத்தையுடைய இராக்காலத்தே வந்து வரைந்துகொண்ட கேள்வன் இவன் நல்ல அழகினையுடைய மார்பனைப் புணர்ந்து, தேய்க்குங்காலத்தே சிதைக்கின்ற தேற்ருவி னுடைய‡ விதையைக்கொண்டு கலத்தே மெல்லத் தேற்றக் கலங்கிய நீரிற் சிதைவு தெளியுமாறுபோலத் தன் சிதைவு தெளிந்து பழைய நலத்தைப் பெற்ருள்; ஆதலான், யாமும் இவர்களை அறுதியாக மணியும் அதனிற் பிறந்த நீரும் போலே வேறல்லரென்று துணியக் கடவா மென்று கண்டார் கூறிற்ருகப் பொருளுரைக்க.

'ஓஓ' : இரக்கக் குறிப்பு. 'நகுதிரோ, என்னும் ஓகாரம் ஐயம். நல்ல 'நகாலிர்' என்றது மிகவும் நல்ல சிரிப்பினையுடையீராவீர், நல்லீர் கொல்லோ? அது நல்ல சிரிப்பாகாதே என நின்றது. 'எற்சிதை செய் தான் இவனென' என்றது முன் 'யானுற்ற அல்லலுறீஇயான்' என் றதனையேயாகக் கொள்க. 'உரன்' : அறிவு, "உரவோ ரென்னினும்"§ என்ருர் பிறரும். என்னுடைய நெய்தன்மலரன்ன கண்கள் இங்ஙனம் வருந்தி[1] மிகப் பசப்பனவோ பசவாவே என ஓகாரம் எதிர்மறை.

"சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொ ளியற்கை, புல்லிய கிளவியெச்ச மாகும்"$ என்பதனுற் சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெச்சமு மாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனர்[2] செய்யுட் செய்தார்.

எல்விர நல்கிய வென்றும் பாடம். மென்ருே ணெகிழ்த்தான் றிறமல்லால் என்பதும் பாடம்.

இதனுள் அந்திக்காலத்தே கையறவெய்திப் பின்னர்ச் சான் ருேரை நோக்கிக் கூறுகின்றவள் 'புல்லாரா மாத்திரை' என்று அவ ஞேடு புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமையுங் கூறி யாவருங் கேட்ப நக்கழுது அல்ல லுறீஇயா னெனப் பெயரும் பெற்றியுங் கூறிப் புல்லிப் புணரப் பெறின் இகழ்ச்சியன்ருமெனக் கூறத்தகாதன கூறலின் மடந்தன்னை இறந்தவாறுங் 'தெள்ளியேம்' என்றதனுனும் 'எள்ளி யிருக்குவேன்'

---

* குறள். ௧௧சஅ.　† காவுதடி அல்லது தண்டு. குறள். ௧௧௬௩; ௧௧௬௬.　‡ மணி. உ௩ : ௧௭௨ - ௧௪௩; பெருங். (௧) ௩௫ : உ௧௫ - உ௧அ.
§ பதிற். எ௩ - ௧.　$ தொல். பொருள் : ௫௧அ.
(பாடம்) 1. வருத்தத்தை யுடையனவாகி.　2. நல்வந்துவனர்.

என்றதனானும் வருத்தமிறந்தவாறுங் 'கோடுவாய் கூடா.........கொன்றையவன்' என்றதனால், தான் செய்ததனை வியவாமையின் மருட்கையிறந்தவாறும் 'நெய்தன் மலரன்னகண்' ணெனத் தன் வனப்பு மிகுதி கூறலின் மிகுதி யிறந்தவாறுங் காண்க.

இதனுறுப்புக்களுள் தலைவிக்குக் கலக்க மென்னும் மெய்ப்பாடு பிறந்தது.

'எல்லிரா நல்கிய கேள்வ னிவ' னெனவே கந்தருவத்தின் வழுவிப் பெருந்திணை நிகழ்ந்தவாறும் பின்னர் வரைவு நிகழ்ந்தவாறுங் காண்க. அது 'புல்லாரா மாத்திரை' என்றதனானு முணர்க.

இது 'புரிவுண்ட புணர்ச்சி' எனக் கலித்தளை வந்தும், புல்லாரா மாத்திரை யருகுவித் தொருவரை யகற்றலின்' எனவும், 'இனைந்து நொந்தழுதனள் நினைந்துநீ டுயிர்த்தனள்' எனவும் இயற்சீர் நிரை ஒன்றியும் பா வேறுபட்டு[1] 'எல்லையு மிரவுங் கழிந்தன வென்றெண்ணி யெல்லிரா' என ஐஞ்சீரடி வந்த வெள்ளைச் சுரிதகம் பெற்ற கலிவெண் பாட்டு. (உரு)

கசரு

அகலாங்கண் இருள்நீங்கி அணிநிலாத் திகழ்ந்தபின்
பகலாங்கண் பையென்ற மதியம்போல் நகலின்று
நன்னுதல் நீத்த திலகத்தள் மின்னி
மணிபொரு பசும்பொன்கோல் மாவீன்ற தளிரின்மேல்
கணிகாரங் கோட்குங்கோல் என்றூங் கணிசேல
மேனி மறைத்த பசலையள் ஆனாது
நெஞ்சம் வெறியா நினையா நிலன்நோக்கா
அஞ்சா அழாஅ அரற்றூ இஃதொத்தி
என்செய்தாள் கொல்லென்பீர் கேட்டீமின் பொன்செய்
மறையிற்றன் யாழ்கேட்ட மானை யருளா [தேன்
தறைகோன்று மற்றதன் ஆருயி ரெஞ்சப்
பறையறைந் தாங்கொருவன் நீத்தான் அவனை
அறைநவ நாட்டினீர் கோண்டுதரின் யானும்
நிறையுடையே ளாகுவேன் மன்ற மறையினேன்
மென்தோள் நெகிழ்த்தானை மேஎய் அவனுங்கண்
சென்றுசேட் பட்டதேன் னெஞ்சு;

ஒன்றி, முயங்குமேன்[2] றேன்பின் வருதிர்மற் றூங்கே
உயங்கினா ளேன்றூங் குசாதிர்மற் றந்தோ

(பாடம்) 1. பாவேறு படாமையின். 2. முயங்குவெமென்.

மயங்கினா ளென்று மருள்தீர் கலங்கன்மின்
இன்னுயி ரன்னாற் கெனைத்தொன்றும் தீதின்மை
என்னுயிர் காட்டாதோ மற்று;

பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கண்
கழியக் கதழ்வை யெனக்கேட்டு நின்னை
வழிபட் டிரக்குவேன் வந்தேனென் நெஞ்சம்
அழியத் துறந்தானைச் சீறுங்கால் என்னை
யொழிய விடாதீமோ வென்று ;

அழிதக, மாஅந் தளிர்கொண்ட போழ்தினான்[1] இவ்வூரார்
தாஅந் தளிர்சூடித் தங்கலம் பாடுப
வாஅந் தளிர்க்கு மிடைச்சென்றார் மீள்தரின்
யாஅந் தளிர்க்குவேம் மன்;

நெய்தல் நெறிக்கவும் வல்லன் நெடுமென்தோள்
பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்லன் இளமுலைமேல்
தொய்யி லெழுதவும் வல்லன்தன் கையிற்
சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவினான் நல்ல
பலவல்லன் தோளாள் பவன்;

நினையுமென் உள்ளம்போல் நெடுங்கழி மலர்கூம்ப
இனையுமென் நெஞ்சம்போல் இனங்காப்பார் குழல்தோன்
சாயஎன் கிளவிபோல் செவ்வழியா ழிசைநிற்பப் [றச்
போயஎன் ஒளியேபோல் ஒருநிலையே பகல்மாயக்
காலன்போல் வந்த கலக்கத்தோ டென்றலை
மாலையும் வந்தன் றினி;

இருளொடியான் ஈங்குழப்ப என்னின்றிப் பட்டாய்
அருளிலை வாழி சுடர்;

ஈண்டுநீர் ஞாலத்துள் எங்கேள்வர் இல்லாயின்
மாண்ட மனம்பெற்றார் மாசில் துறக்கத்து
வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்துதல் வாயெனின்
யாண்டு முடையேன் இசை;

ஊரலர் தூற்றுமிவ் வுய்யா விழுமத்துப்
பீரலர் போலப் பெரிய பசந்தன

(பாடம்) 1. பொழுதினை.

நீரலர் நீலம் எனவவர்க் கஞ்ஞான்று
பேரஞர் செய்தஎன் கண்;

தன்னுயிர் போலத் தழீஇ யுலகத்து
மன்னுயிர் காக்குமிம் மன்னனும் என்கொலோ
இன்னுயி ரன்னனைக் காட்டி யெனைத்தோன்றும்
என்னுயிர் காவா தது;

எனவாங்கு,

மன்னிய நோயொடு மருள்கொண்ட மனத்தவள்
பன்மலை யிறந்தவன் பணிந்துவந் தடிசேரத்
தென்னவன் தெளிந்த தேளம்போல
இன்னகை யெய்தினள் இழந்ததன் நலனே.

இதுவுமது. இதற்கும் முற்கூறிய உரைகளைக்* கூறிக்கொண்டு பொருளுரைக்க.

(க - கூ) அகலாங்கண்...........பொன்செய்தேன் :—

(இ - ள்.) அகன்ற ஊரிடத்தேயிருந்து களவின்கண் அவனோடு கூடி இன்புற்ற காலத்து இராக்காலத்து இருணீங்க விளங்கின அணி நிலாவையுடைய மதியம்போலே விளக்கம் அமைந்து அவன் நீங்கின பின்பு பகற்பொழுதிடத்து ஒளி பாழ்பட்ட மதிபோலே ஒளி கெட்டு நன்றாகிய நுதலினின்றும் போன திலகத்தை யுடையளாய்[1] நீலமணியைத் தானொளி விட்டு மாறுபடும் பசிய பொன்னொளிகொல்லோ! மாவீன்ற பசிய கொழுந்தின்மேலே[2] கோங்கம்பூவிற் றாது பரந்த ஒளிகொல்லோ!† என்று பிறர் கூறுந் தன்னணி தன்னிடத்தினின்றும் போம்படி தன் மேனியை மறைத்த பசலையளாய் அமையாமை தன் னெஞ்சம் இன்பத்தைத் தரும் பொருள்களோடே வெருவி அவ்வின் பங் கழிந்தபடியை நினைத்து நாணாற் பிற ரெதிர்முக நோக்காது நிலத்தை நோக்கி அந்நாண்மேற் போகின்றதற்கு அஞ்சி அழுது அழாதே பலவுஞ் சொல்லித் தன் குறை கூறி இவளொருத்தி என்ன வருத்தமுற்றாள்கொல்லோ என்று கூறுகின்றவர்களே! யான் பொன் செய்தேன்; யானுற்றதனைக் கேட்பீராக என்று கூறினாள்;

(கO - கசு) மறையிற்றன்...........நெஞ்சு :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறுகின்றவள் வஞ்சனையாலே தான் வாசித்த யாழிசையைக் கேட்ட அசுணமாவை இவ்வின்பமுற்றதென்று அருள் பண்ணாதே முன்பு செய்த வஞ்சனையைக் கெடுத்துப் பின்னை அதன் அரிய உயிர்போம்படி பறையைத் தட்டினாற்போலே ஒருவன்

---

* சஙக - சசO ஆம் பக்கம் பார்க்க. † கலி. உக. எ - அ.

(பாடம்) 1. திலதத்தை யுடையளாய். 2. கொம்பின்மேலே.

முன்னர் வஞ்சித்து இன்பத்தை உண்டாக்கிப் பின்னர் அவ்வின்பம் போம்படி என்னைக் கைவிட்டான்; அக்களவொழுக்கத்தாலே என் மெல்லிய தோளை மெலிவித்தவனை நெஞ்சு பொருந்தி அவனுறை கின்ற இடத்தே சென்று வருதற்கு நெடுங்காலத்தவாயிற்று என்று கூறினாள்;*

கஎ - கூ0) ஒன்றி.........நலனே:—

(இ - ள்) அங்ஙனங் கூறியவள் அது கொண்டுவருதலுங் கூடும்; அதனோடே நீருங் கூடி நவகண்டம்† எனக் கூறுபடுத்தின உலகத்தின் கண்ணே அவனை ஆராய்ந்து நீர் பிடித்துக்கொண்டு எனக்குத் தரப் பெறில் யானும் பிற மகளிரைப்போல அறுதியாக நிறை என்னுங் குணமுடையேனாவேன் என்றுங் கூறினாள்; அதுகேட்டவர்கள் அதற்கு மறுமொழி கொடாமற் பின்னே வந்தமையின், இவள் ஒரு நாளிலேயாயினும் அவனைப் பொருந்தி முயங்கும் என்று கருதி என் பின்னே வாராநின்றீர்: பின்னை இவள் அப்பொழுதே முன்புபோ லன்றி மிகவும் வருந்தினாள் என்று கருதி அவ்விடத்தே நின்று அவனுக்கு ஓர் தீங்கு நிகழ்ந்ததோ என்று உசாவாநின்றீர்; அவ் வருத்தமே யன்றி ஐயோ இவள் கையறவு எய்தினாள் என்று மருளா நின்றீர்; இங்ஙனம் உண்மை யுணராமற் கலங்காதேகொள்ளும்; பின்னை என் இனிய உயிரை ஒப்பானுக்கு யாதொன்றுந் தீதின்றி அவனுளனா யிருக்கின்றமையை அவனுயிரோடு ஒன்றாகிய என்னுயிர் ஈண்டுக் காட்டா தொழியுமோ?‡ அதுதான் இறந்துபடாது அவ னிருந்தமை காட்டிற்றில்லையோ என்றாள்; அது கேட்டவர்கள் தனக்கோ ரேதமின்றி நின்று நின்னை இங்ஙனம் வருந்தினவனை நடு வாக நோக்கி நின்ற ஞாயிறு தான் வருத்துங்காண் என்றார்; அது கேட்டு நடுவுநிலை செய்யாமல் உண்டாம் பழிநீங்கும் ஞாயிறே! உல கியல் அறியாதாரிடத்துக் கழியச் சீறுதற்கு விரைந்து செல்வை யென்று இவர்கள் கூறக் கேட்டு நின்னை வழிபட்டு நீ அவரை மிகச் சீறாதபடி இரந்து கொள்வேனாக வந்தேன்; நீ என்னெஞ்சங் கெடும் படி என்னைக் கைவிட்டவனைக் கண்டு சீறுமிடத்து என்னை நீங்க விடாதேகொள்! அஃது என்னெனில் நீ அக்காலத்து அவனை மிகச் சீறில் நான் இறக்கும்படி நேரும் என்றுங் கூறினாள்; அங்ஙனங் கூறின அளவிலே ஞாயிறு படுகின்றமையைக் கண்டு பிரிந்தார்க்கு வருத்தந் தரும்படியாக மாந்தளிர்போலும் நிறத்தைக்கொண்ட மாலைக்கு முன் னாகிய இக்காலத்தே இவ்வூரின் மகளிர் தாம் தளிர் விரவின மாலை களைச் சூடி ஆடவர்மேல் தாம் வைத்த நலத்தைப் பாடி இன்புறுவார் கள்; அவர்களைப்போல ஆச்சாமரந் தளிர்க்குங் காட்டிடைச் சென்றவர்

---

* இப்பகுதியிலுள்ள அவனை......மன்ற (கஉ - கச) என்ற அடி களுக்கு உரை பின்வரும் கஎ - கூ0 அடிகளின் உரைப்பகுதியிற் காணப் படும். † சேந்தன் திவாகரம் பார்க்க. ‡ சீவகசிந், கஎ0அ.

மீண்டு வரின் யாம் மனமகிழுவேம், அதனாற் பெற்றதென்? அவர் வரக் கண்டிலேம் என்றுங் கூறினாள்; கூறி, யாம் தளிர்க்குமாறு எங்ஙனே என்பீராயின் என் தோளைத் தொழில்கொள்கின்ற அவன் நெய்தற் பூவைப் புறவிதழொடித்து மாலை கட்டிச் சூடவும் வல்லவன்; நெடிதாகிய மென்றோளிலே காமன் சிலையாகிய எழுதுகரும்பை எழுதவும் வல்லன்; இளமுலைமேல் தொய்யிற் குழம்பாற் கொடி எழுதவும் வல்லன்; இவை யொழிந்து நீங்கியிருந்து மனம் வேட்கை யடக்கி யிருக்குமிடத்துத் தன் கையில் வில்லைத் தொழில்கொள்ள வல்ல காமனை ஒக்கும்; அதுவன்றி, வேட்கை நிகழ்ந்து கூடுங்காலத்து ஆண்டு நிகழ்த்தும் நல்ல தொழில்கள் பலவற்றையும் வல்லன்; இவ் வாற்றான் என் மனந்தளிர்க்கும் என்று கூறினாள்; அங்ஙனங் கூறின அளவிலே மாலைக்காலம் வருகின்றதனைக் கண்டு, அவனை நினையும் என் உள்ளங் குவியுமாறுபோல நெடிய கழியின் மலர்கள் குவிய, இரங்கும் என்னெஞ்சுபோலே கோவலர் குழலோசை தோன்ற, அலைவு பெற்ற என் மொழிகள்போல வண்டுகளின் செவ்வழிப்பாட்டு அடங்கக், கெட்டுப்போன என் அழகுபோலப் பகற்காலத்தின் ஒளி மழுங்கக், கலக்கத்தோடே வந்த காலனைப்போல என்மேலே மாலைக்காலமும் வந்தது; இனி எங்ஙனம் ஆற்றுவேன் என்று கூறினாள்; கூறி அம் மாலையை வரவிட்ட ஞாயிற்றை நோக்கிச் சுடரே! யான் என்பதொரு தன்மையின்றி யான் இவ்விடத்தே இராக்காலத்தாலே வருந்தும்படி நீ போனாய்; அருளுடையை யல்லையாயிருந்தாய்; இத்தன்மையால் நீ வாழ்வாயாக என்று கூறினாள்; கூறி, இவ்விரவால் இறந்துபட்டே னாயினுந் தீங்கின்றாய் இருந்தது என்று கருதி, மிகுகின்ற நீரையுடைய உலகத்துள் உறைகின்ற கேள்வருள ரல்லாராயின், தங் கணவர் மேலுள்ள வேட்கையோடே இறந்துபடும் மாட்சிமைப்பட்ட மனத்தைப் பெற்றவர்கள் குற்றமில்லாத சுவர்க்கத்தே[1] சென்று அவர்கள் நுகர விரும்பியவற்றைத் தாம் விரும்பியபடியே பெறுதல் மெய்யென்று நூல்கள் கூறிய வென்னின் யானும் அங்ஙனம் அவன்மேல் விருப்பத் தோடே உயிர்போய் அவனைப் பெற்று எவ்விடத்தும் புகழுடையேனா வேன்; இனி வருத்தமின்று, என்றுங்[2] கூறினாள்; கூறி "முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு பிற்பகற் கண்டு விடும்" என்று கூறிய பழமொழி உளதாகலின் அவ்வாறே நீரில் அலர்ந்த நீலமென்று அவர் புகழ அவர்க்கு அந்நாளிற் பெரிய வருத்தத்தைச் செய்த என் கண்கள் இப்பொழுது பீரலர்போலப் பெரியவாகப் பசந்தன; அதனையும் என் வருத்தத்தையுங் கண்டும் அருளின்மையின் அவனை எனக்குக் காட்டா மல் இவ்வூர் நின்று அலர் தூற்றாநிற்கும்; இனி இவ்வுய்யா விடும்பை யிடத்து உயிர்களைக் காத்தற்கு யான் அரசனே என்று கருதித் தன் னுயிரைப் பாதுகாக்குமாறுபோல உலகத்துப் பெரிய உயிர்களை எல்லாந்

(பாடம்) 1. சுவர்க்கத்தைச் 2. வருத்தம் என்னென்றுங்.

தழீஇப் பாதுகாக்கும் இம் மன்னனும் எனக்கினிய உயிரை ஒப்பானைக் காட்டி என்னுயிரைச் சிறிதொன்றுங் காவாதிருக்கின்ற தன்மை என்ன பயனைக் கருதியோ என்றுங் கூறினாளென்று கூறும்படியாக நிலைபெற்ற காமநோயாலே அங்ஙனம் மயக்கங்கொண்ட மனத்தையுடையவள் பல மலைகளைக் கடந்துபோனவன் வரைவொடு வந்து பணிந்து தன்னடியைச் சேர்கையினாலே பாண்டியனை உறவாக அவன் மனத்தைத் தெளிவித்த தேயத்திலுள்ளவர் இன்பமுற்று வாழுமாறுபோல அவனால் இழந்த நலத்தை இனிய அகமகிழ்ச்சியோடு எய்தினள்; இஃதென்ன வியப்போ எனக் கண்டார் கொண்டு கூறிற்றாக உரைக்க.

'சென்று சேட்பட்டதென் னெஞ்சு' என்னுந் துணையும் கூறத் தகாதன கூறலின் மடனிறந்தவாறும், 'நெடுமென்றோள்' 'நீரலர் நீலம்' 'இளமுலை' என்பனவற்றான் மிகுதியிருந்தவாறும், 'வழிபட் டிரக்குவேன் வந்தேன்' என வருத்தமிறந்தவாறும், 'யாண்டுமுடையே னிசை' என்பதனால் வியவாமையின் மருட்கை யிறந்தவாறும் உணர்க.

இது கண்டார்க்கு அவளாக்கங்[1] கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

நெய்தனெறித்தல் முதலியன திருவினாற் காமக்குறிப்புப் பிறந்த ஒப்பு, இவை குடிப்பிறப்பினை அறிவித்துக் காமக் குறிப்பினை நிகழ்த்தலின்.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த கலிவெண் பாட்டு. (உகூ)

கசச

நன்னுதால் காண்டை நினையா நெடிதுயிரா
என்னுற்றாள் கொல்லோ இஃதோத்தி பன்மாண்
நகுதருந் தன்னாணுக் கைவிட் டிகுதருங்
கண்ணீர் துடையாக் கவிழ்ந்து நிலனோக்கி
அன்ன இடும்பை பலசெய்து தன்னை
வினவுவார்க் கேதில சொல்லிக் கனவுபோல்
தெருளும் மருளும் மயங்கி வருபவள்
கூறுப கேளாமோ சென்று;

எல்லாநீ, என்னணங் குற்றனை யார்நின் இதுசெய்தார்
நின்னுற்ற அல்லல் உரையென என்னை
வினவுவீர் தேற்றெனக் கேண்மின் ஒருவன்
குரற்கூந்தால் என்னுற்ற எவ்வம் நினக்கியான்
உரைப்பனைத் தங்கிற்றென் இன்னுயி ரென்று

(பாடம்) 1. அவராக்கங்.

மருவூட்டி மாறி யதற்கோண் டெனக்கு
மருவுழிப் பட்டதேன் நெஞ்சு ;
எங்குந் தேரிந்தது கோள்வேன் அவனுள் வழி ;
போங்கிரு முந்நீ ரகமேல்லாம் நோக்கினே
திங்களுள் தோன்றி யிருந்த குறுமுயால்
எங்கேள் இதனகத் துள்வழிக் காட்டீமோ
காட்டீயா யாயின் கதநாய் கோளுவுவேன்
வேட்டுவ ருள்வழிச் சேப்புவேன் ஆட்டி
மதியோடு பாம்பு மடுப்பேன் மதிதிரிந்த
என்னல்லல் தீரா யேனின் ;
என்றாங்கே, உண்ணின்ற எவ்வ முரைப்ப மதியோடு
வேண்மழை யோடிப் புகுதி சிறிதேன்னைக்
கண்ணோடி னாய்போறி நீ ;
நீடிலேத் தாழைத் துவர்மணற் கானலுள்
ஓடுவேன் ஓடி யோளிப்பேன் போழில்தோறும்
நாடுவேன் கள்வன் கரந்திருக்கற் பாலன்கோல்
ஆய்பூ அடும்பின் அலர்கோண் டுதுக்காணேங்
கோதை புனைந்த வழி ;
உதுக்காண், சாஅய் மலர்காட்டிச் சால்பிலான் யாமாடும்
பாவைகோண் டோடி யுழி ;
உதுக்காணந், தோய்யில் போறித்த வழி ;
உதுக்காண், தையால் தேறேனத் தேற்றி அறனில்லான்
பைய முயங்கி யுழி ;
அளியவேன் னுள்ளத் துயவுத்தே ரூர்ந்து
விளியாநோய் சேய்திறந்த அன்பி லவனைத்
தேளிய விசும்பினும் ஞாலத் தகத்தும்
வளியே யேதிர்போம் பலகதிர் ஞாயிற்
றேளியுள் வழியேல்லாஞ் சேன்று முனிபேம்மை
யுண்மை நலனுண் டோளித்தானைக் காட்டீமோ
காட்டாயேன், மண்ணக மேல்லா மோருங்கு சுடுவேனேன்
கண்ணீ ரழலால் தேளித்து ;
பேணான், துறந்தானை நாடும் இடம்விடா யாயின்
பிறங்கிரு முந்நீர் வேறுமண லாகப்

புறங்காலின போக இறைப்பேன் முயலின்
அறம்புணை யாகலு முண்டு ;

துறந்தானை, நாடித் தருகிற்பா யாயின் நினக்கொன்று
பாடுவேன், என்நோய் உரைத்து ;

புல்லிய கேளிர் புணரும் பொழுதுணரேன்
எல்லியா கெல்லையென் றுங்கே பகல்முனிவன்
எல்லிய காலை யிராமுனிவன் யானுற்ற
அல்லல் களைவா ரிலேன் ; [யெடுத்துப்

ஓஓகடலே, தெற்றெனக் கண்ணுள்ளே தோன்ற இமை
பற்றுவே னென்றியான் விழிக்குங்கால் மற்றுமென்
நெஞ்சத்து ளோடி யொளித்தாங்கே துஞ்சாநோய்
செய்யும் அறனில் லவன் ;

ஓஓகடலே, ஊர்தலைக் கொண்டு கனலுங் கடுந்தீயுள்
நீர்பெய்தக் காலே சினந்தணியும் மற்றிஃதோ
ஈரமில் கேள்வன் உறீஇய காமத்தீ
நீருட் புகினுஞ் சுடும் ;

ஓஓகடலே, எற்றமி லாட்டியென் ஏமுற்று ளென்றிந்நோய்
உற்றறியா தாரோ நகுக நயந்தாங்கே
இற்று அறியின் முயங்கலென் மற்றென்னை
யற்றத்திட் டாற்றறுத்தான் மார்பு ;

ஆங்கு,
கடலோடு புலம்புவோள் கலங்கஞர் தீரக்
கெடலருங் காதலர் துனைதரப் பிணிநீங்கி
யறனறிந் தொழுகு மங்க ணாளனைத்
திறனிலா ரெடுத்த தீமொழி யெல்லாம்
நல்லவை யுட்படக் கெட்டாங்
கில்லா கின்றவள் ஆய்நுதற் பசப்பே.

இதுவுமது. இதற்கும் அவ்வுரைக் கூறிக் கொள்க.*

(க - அ) நன்னுதால்........சென்று:—

(இ - ள்.) நன்றாகிய நுதலினையுடையாய்! இவளொருத்தி தனக்குரிய நாணினைக் கைவிட்டுத் தன் மனத்தே ஒன்றை நினைத்து நெட்

* ௪௩௧ - ௪௪௦-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

டுயிர்ப்புக்கொண்டு வீழ்கின்ற கண்ணீரைத் துடைத்தும் பிறரை நோக்காது நிலத்தைக் கவிழ்ந்து நோக்கித் தன்னை நீ உற்றது என் னென்பார்க்குக் கனவின்கண் வாய் வெருவிக் கூறுவாரைப்போலே உத்தரமல்லாதன சில சொல்லிப் பலகாலும் நகுதலைச் செய்யும்; இங்ஙனந் தெளிவும் மயக்கமுமாய் மயங்கி வேறும் அத்தன்மையவாகிய இடும்பைகள் பலவற்றையுந் தன்னிடத்தே உண்டாகக் கொண்டு வரு கின்றவள் என்ன துன்பமுற்றாளோதான்? இவளைக் காண்பாயாக: யாம் சென்று இவள் கூறும் வார்த்தைகளைக் கேட்டலைச் செய்யாமோ என்றாரென்று கூறினாள்;

(கூ - கசு) எல்லாநீ.........வழி :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறியவள் கேட்கக் கடவேமென்று நம் மிலே கூறி வந்து, ஏடீ! நீ என்ன வருத்தமுற்றாய்? யார்தான் நினக்கு இவ்வருத்தஞ் செய்தார்? நினக்கு உற்ற வருத்தத்தை எங்கட்கு உரை யென்று சொல்லி என்னைக் கேட்கின்றவர்களே! அது வந்தவாற்றை என் பக்கலிலே தெளியக் கேண்மின்; ஒருவன் கொத்தான கூந்தலை யுடையாய்! எனக்கு உற்ற வருத்தத்தை யான் நினக்கு வந்து உரைக்கு மளவும் என் இன்னுயிர் போகாமற் றங்கிற்றுக்காண் என்று இங்ஙனந் தன்னோடு யான் மருவுதலை உறுத்தி, அம்மருவுதலை அவன் மாறிப் போன அக்காலந்தொடங்கி என் நெஞ்சு எனக்கு அவன் மருவின இடத்தே அகப்பட்டு நின்றுவிட்டது; இனி அவனுள்ள இடமெங்கும் தேடித் தெரிந்து என்னெஞ்சினைக் கூட்டிக்கொள்வேன் என்று கூறினாள்;

'உரைப்பனை': திசைச்சொல்.

(கஎ - உசு) போங்கிரு.........நீ :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறி, அந்திக்காலத்தே கையறவெய்தி உரைத்தவள் இனி இக்காலத்துத் தன்னாற் றேடுதல் அரிதென்று கருதித், திங்களைக் கண்டு இதனோடு செறிந்த முயல் தேடித் தரு மெனக் கருதி, மிக்கு எழுகின்ற கரிதாகிய கடல் சூழ்ந்த உலக மெல்லாம் பார்த்துத் திங்களினுள்ளே விளங்கி இருந்த குறிய முயலே! அறிவு வேறுபட்ட என்னுடைய நெஞ்சை யான் தேடிக் கூட்டிக் கொள்ளக் கருதின வருத்தத்தை நீ அதனைக் கூட்டித் தீரா யாயின் யான் வாங்கிக்கொள்ளும்படி இவ்வுலகத்தில் எங் கேள்வன் இருக்கின்ற இடத்தைக் காட்டுவாய்; அவனிருக்கின்ற இடத்தைக் காட்டாயாயின், நினக்குப் பகையாகிய கோபத்தையுடைய நாயை நின் னிடத்தே கொளுத்துவேன்; அதுவன்றி வேட்டுவருள்ள இடத்தே சென்று ஒரு முயல் உண்டென்று கூறுவேன்; அதுவேயன்றி நீ அரணாக உறைகின்ற திங்களோடே நின்னை அலைத்து விழுங்கும்படி மதிக்குப் பகையாகிய பாம்பைச் செலுத்துவேனென்று அவ்வந்திக்

காலஞ் செல்கின்ற காலத்தே தன் நெஞ்சினின்ற வருத்தத்தைச சொல்ல, அது வெண்மேகத்தே மறைந்ததனைக் கண்டு, நீ மதியோடே வெண்மேகத்தே ஓடிச் சென்று புகாநின்றாய், ஆகையினாலே சிறிதென்னைக் கண்ணோட்டஞ் செய்து நீ என்னைத் தேடிப்போகின்றாய்போலே இராநின்றாய் என்று கூறினாள் ;

(உஎ - கூகூ) நீடிலைத்.........மார்பு :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறி, அது கரிய மேகத்தே மறைந்து விடுதலின் அதனை நோக்கித் தேடுமாறு அதற்குக் கூறக் கருதி, அக்கள்வனவன் மறைந்திருக்கக்கடவனோ என்று காட்டும்படி, யான் நீண்ட இலையினையுடைய தாழை நிற்கின்ற சிவந்த மணலையுடைய கானலிற் பொழில்கடோறும் ஓடிச்சென்று பார்ப்பேன் ; அங்ஙனஞ் சென்று பார்த்துக் காணாமையின், ஓடிச்சென்று அவனை ஒளித்திருந்து காணக் கடவே னென்று கருதி ஒளித்திருப்பேன் ; நீயும் இங்ஙனம் ஒளித்திருந்தே தேடென்று கூறினாள் ; அங்ஙனங் கூறிப் பின்பு அவனிருக்கும் இடங்களுங் கூறக் கருதிப், பூவினையுடைய அடும்பின் மலரைக் கொண்டு எமக்குத் தருங்கோதையைக் கட்டின இடத்தை உவ்விடத்தே பாராய் ; அமைதியில்லாதான் யாங்கொண்டு விளையாடுஞ் சாய்ப் பாவையையும்* மலர்களையுங் கொண்டுவந்து நமக்குக் காட்டி யான் தன் பின்னே செல்லும்படி அவற்றைக் கொண்டோடிய இடத்தை உவ் விடத்தே பாராய் ; எமக்குத் தானெழுதுந் தொய்யில எழுதிய அவ் விடத்தை உவ்விடத்தே பாராய் ; மனத்தில் அறனில்லாதவன், தையால் ! நின்னைப் பிரியேன் ; நீ தெளியென்று தெளிவித்துப் பின்னர் மெல்ல முயங்கிய அவ்விடத்தை உவ்விடத்தே பாராயென்று கூறினாள் ; அங்ஙனங் கூறின அளவிலே அம்முயல் கருமேகத்து மறைந்தே போதலின் அதனைக் கைவிட்டு இடையே தன்மேல் வந்துற்ற வளியை நோக்கி, வளியாகிய தெய்வமே ! திங்களின் ஒளிபோலன்றி விசும்பிடத்தும் ஞாலத்திடத்தும் பரக்கும் பல கதிர்களையுடைய ஞாயிற்றின் ஒளியுள்ள இடமெல்லாஞ் சென்று நாடுதற்குரிய நீ, உயவுத்தேரை ஊர்ந்து வந்து தன்னால் அளிக்கத்தக்க என்னுள்ளத்திடத்தே கெடாத காம நோயைச் செய்து என்னைக் கைவிட்டுப்போன அன்பிலாதவனை அந் நோய் நீங்கி என் மனந் தெளியும்படியாக எதிர்ப்படுவாய் ; அங்ஙனம் எதிர்ப்பட்டு வேட்கை மிகுதியான் எம்முடைய இயற்கை நலத்தை நுகர்ந்து பின்பு எம்மை ஒரு காரணமின்றி வெறுத்து அவ்வியற்கை நலத்தைக்கொண்டு இம்மண்ணகத்தே ஒளித்தவனைக் கொண்டுவந்து காட்டுவாய் ; காட்டாயாகில் என் கண்ணீரைத் தெளித்து அதன்கண் எழுகின்ற அழலாலே நின் மேனியெல்லாஞ் சேரச் சுடுவேன் என்றுங் கூறினாள் ; அங்ஙனங் கூறி அதனைப் பின்னர்க் காணாமையின், தான்

* கோரைப்புற் பாவை.

அவனைத் தேடக் கருதிக், கடலை நோக்கி மிக்கு வருகின்ற கரிய கடற் றெய்வமே! என்னைப் பாதுகாவாளுய்த் துறந்தவனை யான் தேடிக் காணுமிடத்தை நீ விட்டுப் போகாமல் ஏறுவாயாயின் நின்னிடமெல் லாம் வெறுமணலாம்படி என் காற்புறத்தாலே நின்னுடைய நீரெல்லாம் போம்படி இறைப்பேன்; அது முடியுமோவெனின், அங்ஙனம் முயலின் அதற்கு அறக்கடவுள் உதவியாதலும் உண்டாயிருக்கும் என்றுங் கூறினள்; அங்ஙனங் கூறி, ஓதம் வடிந்ததனைக் கண்டு என்னைக் கைவிட் டுப் போனவனை நீ தேடிக்கொண்டு வந்து தருவையாயின் அதற்குக் கைம்மாருக என்னேயைச் சொல்லி நினக்கு ஒரு பாட்டினைப் பாடுவே னென்றுங் கூறினள்; அங்ஙனங் கூறிப் பாடுகின்றவள் என்னைக் கூடின சேளிர் வந்து கூடுங் காலம் இரவோ பகலோ என்றறியேன், ஆதலால் என்னை வருத்தும் பகற்பொழுதுபோய் இராப்பொழுதாவ தாக என்று கருதிப் பகற்பொழுதை வெறுப்பேன்; அதுபோய் இரா வான காலத்திடத்து அவ்விராக்காலத்தை அப்பொழுதே வெறுப் பேன்; அப்படியே ஓஒ! யான் உற்ற வருத்தத்தைக் கடலே! நின்னை ஒழியப் போக்குவாரை வேறுடையேனல்லேன் என்றுங் கூறினள்; அங்ஙனங் கூறிப் பின்னுங் கடலே! அறனில்லாதவன் தெளிய என் கண்ணுள்ளே வந்து தோன்றுகையினாலே கூடின இமையை விழித்துப் பிடித்துக் கொள்வேனென்று கருதி யான் விழிக்கப்* பின்னையும் ஓடிப்போய் என் நெஞ்சத்துள்ளே மறைந்து நின்று அப்பொழுதே யான் துயிலாத காமநோயைத் தாராநிற்கும்; கடலே! ஊரையெல்லாந் தனக்குள்ளாக்கிக்கொண்டு காந்துங் கடிய நெருப்புத் தன்னை அவிக்கு நீரைச் சொரியச் சினமாறும்; அதுபோலன்றி அருளில்லாத என் கேள்வன் என்னை உறுத்திய இந்தக் காமமாகிய நெருப்புத் தனக்குப் பகையாகிய நீருள்ளே புகினுமோ வேமாறு சுடாநிற்கும்;† கடலே! தன் மனத்து ஒரு துணிவில்லாதாள் என்ன பித்தேறினளென்று கூறி இக்காமநோயுற் றறியாதவர்களோ என்னை இகழ்ந்து சிரிக்க; இக்காம நோய்க்குத் துணையாவதோர் ஆளுறுதியிலே பின்னை என்னை யிட்டு வைத்து என் வலியை அறுத்தவன் மார்பினை யான் விரும்பின அக் காலத்தே பின்பு இத்தன்மைத்தாக வருத்துமென்றறியின் முயங்கேன் அக்காலத்து அறிகலேன்காணென்றுங் கூறினள்;

'ஓஒ': வருத்தக் குறிப்பு. ஒகாரம், பிரிநிலை. ஆற்றல் 'ஆற்' றென விகாரமாயிற்று.

(கூஎ) ஆங்கு :—

அசை.

(கூஅ - எங) கடலோடு........பசப்பே :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கடலோடே வருந்திக் கூறினவளுடைய மனங்கலங்கும் வருத்தந் தீரும்படி அவள் காதலர் விரைந்து வரக்

---

* கலி. கசஉ : ஙஙு-ஙசு ; குறள். கஉகசு. † நாலடி. கூ0.

கெடுதலரிய காமநோய் நீங்கி, இவளுடைய அழகிய நுதலிற் பசப்பு, அறநெறியறிந்து நடக்கும் கண்ணோட்ட முடையவனை அத்திறமில்லாதார் உண்டாக்கிச் சொன்ன தீய மொழிகளெல்லாம் நன்மக்கள் இருக்கின்ற அவைக்குள்ளே ஆராய்ச்சிப்பட அவை கெட்டாற்போல, இல்லையாகா நின்றது, என்னவியப்போ எனக் கண்டார் கொண்டு கூறிற்றாக உரைக்க.

இது கண்டார்க்கு அவராக்கங் கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

'மருவழிப்[1] பட்டதென் னெஞ்சு' என்னுந் துணையங் கூறத் தகாதன கூறலின் மடனிறந்தவாறும், 'அறம்புணை யாகலு முண்டு' எனத் தன்னுடம்பும் உயிரும் வருந்திய நிலைதோன்றக் கூறுதலாற் கலக்க மெய்தியவாறுங் காண்க.

இஃது 'எங்குந் தெரிந்தது கொள்வே னவனுள் வழி' என ஐஞ்சீரான் ஒன்றும், 'உதுக்காணந் தொய்யில் பொறித்த வழி' என ஓரடியான் ஒன்றும் வருதலிற் கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட பாநிலைவகைக் கொச்சகம். (௨௭)

௧௪௫

துணையுநர் விழைதக்க சிறப்புப்போற் கண்டார்க்கு
நனவினுள் உதவாது நள்ளிருள் வேறாகுங்
கனவின் நிலையின்றால் காம மொருத்தி
உயிர்க்கும் உசாஅம் உலம்வரும் ஓவாள்
கயல்புரை யுண்கண் அரிப்ப வரிவாரப்
பெயல்சேர் மதிபோல வாள்முகந் தோன்றப்
பலவொலி கூந்தலாள் பண்பெல்லாந் துய்த்துத்
துறந்தானை யுள்ளி யழூஉ மவனை
மறந்தாள்போல் ஆலி நகூஉம்[2] மருளுஞ்
சிறந்ததன் நாணும் நலனும் நினையாது
காமம் முனைஇயாள் அலந்தாளேன் றேனைக்காண
நகான்மின் கூறுவேன் மாக்காள் மிகாஅது
மகளிர், தோள்சேர்ந்த மாந்தர் துயர்கூர நீத்தலும்
நீள்சுரம் போகியார் வல்லைவந் தளித்தலும்
ஊழ்செய் திரவும் பகலும்போல் வேறாகி
வீழ்வார்கண் தோன்றுந் தடுமாற்றம் ஞாலத்துள்
வாழ்வார்கட் கெல்லாம் வரும் ;

(பாடம்) 1. அருவழிப். 2. அறலின் நகூஉம்.

தாழ்பு, துறந்து தொடிநெகிழ்த்தான் போகிய கானம்
இறந்தெரி நையாமற் பாஅய் முழங்கி
வறந்தென்னை செய்தியோ வானஞ் சிறந்தஎன்
கண்ணீர்க் கடலால் கனைதுளி வீசாயோ
கொண்மூக் குழீஇ முகந்து ;

நமக்கெவன் போலுமோ ஊரீர் எமக்குமெங்[1]
கண்பாயல் கொண்டுள்ளாக் காத லவன்செய்த
பண்பு தரவந்த என்தொடர் நோய்வேது
கொள்வது போலுங் கடும்பகன் ஞாயிறே
யெல்லாக் கதிரும் பரப்பிப் பகலொடு
செல்லாது நின்றீயல் வேண்டுவல் நீசெல்லின்
புல்லென் மருண்மாலைப் போழ்தின்று வந்தென்னைக்
கொல்லாது போதல் அரிதால் அதனோடியான்
செல்லாது நிற்ற லிலேன் ;

ஒல்லையெங், காதலர்க் கொண்டு கடலூர்ந்து காலைநாள்
போதரிற்[2] காண்குவேன் மன்னோ பனியொடு
மாலைப் பகைதாங்கி யான் ;

இனியனென், றோம்படுப்பன் ஞாயி றினி ;

ஒள்வளை யோடத் துறந்து துயர்செய்த
கள்வன்பாற் பட்டன் றொளித்தென்னை யுள்ளிப்
பெருங்கடல் புல்லெனக் கானல் புலம்ப
இருங்கழி நெய்தல் இதழ்போதிந்து தோன்ற
விரிந்திலங்கு வெண்ணிலா வீசும் பொழுதினான்
யான்வேண் டொருவனென் அல்லல் உறீஇயான்
தான்வேண்டு பவரொடு துஞ்சுங்கொல் துஞ்சாது
வானும் நிலனுந் திசையுந் துழாவுமென்
ஆனாப் படர்மிக்க நெஞ்சு ;

ஊரவர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாகியென்
ஆருயி ரெஞ்சுமன் அங்குநீ சென்றீ
நிலவுமிழ் வான்திங்காள் ஆய்தொடி கொட்ப
வளிபுற மாறி யருளான் துறந்தவக்

(படம்) 1. எமக்கெங். 2. போதலிற்.

காதலன் செய்த கலக்குறுநோய்க் கேதிலார்
எல்லாருந் தேற்ருர் மருந்து ;

வினைக்கோண்டேன் காமநோய் நீக்கிய ஊரீர்
எனைத்தானும் எள்ளினும் எள்ளலன் கேள்வன்
நினைப்பினுங் கண்ணுள்ளே தோன்றும் அனைத்தற்கே
யேமரா தேமரா வாறு ;

கனையிருள் வானங் கடன்முகந் தென்மேல்
உறையோடு நின்றீயல் வேண்டு மொருங்கே
நிறைவளை கோட்பித்தான் செய்த துயரால்
இறையிறை பொத்திற்றுத் தீ ;

எனப்பாடி,

நோயுடை நெஞ்சத் தெறியா இனைபேங்கி
யாவிரு மெங்கேள்வர்க் காணீரோ என்பவட்
கார்வுற்ற பூசற் கறம்போல வெய்தந்தார்
பாயல்கோண் டுள்ளா தவரை வரக்கண்டு
மாயவன் மார்பில் திருப்போல் பவள்சேர
ஞாயிற்று முன்னர் இருள்போல மாய்ந்ததேன்
ஆயிழை யுற்ற துயர்.

இதுவுமது. இதற்கும் முன்னர்க் கூறிய* உரையைக் கூறிக்கொள்க.

(க - கஎ) துனையுநர்............வரும் :—

(இ - ள்.) மக்கள் விரைந்தனராய் விரும்புதல் தக்கதொரு தலைமை போலே இருக்கின்ற காமமானது நள்ளிருட்கண்ணே கண்டவர்களுக்கு நனவின்கண் உதவாதே வேறுபட்டுப் போம் கனவினும் நிலைபெறுதல் இன்ருயிருந்தது ; எவ்வாறெனிற் பலவாய்த் தழைகின்ற கூந்தலையுடையாளாகிய ஒருத்தி தன் குணங்களை எல்லாம் நுகர்ந்து தன்னைக் கைவிட்டவனை நினைத்து நெட்டுயிர்ப்புக்கொள்ளும் ; அவனோடு கூடுமாற்றினைச் சிலரோ டுசாவும் ; நெஞ்சு சுழலும் ;[1] பெய்கின்ற மழையைச் சேர்ந்த மதிபோலே தன் முகந் தோன்றும்படியாகக் கயலையொக்குந் தன் கண்களினின்றும் அரித்து[2] விழுகின்ற நீர் முகத்தே வடியும்படி ஒழியாளாய் அழாநிற்கும் ; அவனை மறந்தாளைப் போலே ஆரவாரித்து இடையே நகுவதுஞ் செய்யும் ; ஆகையினுலே தனக்குச் சிறந்த† தன் நாணையும் மற்றுமுள்ள நன்மைக்குணங்களையும்

* சஙக - சச0-ஆம் பக்கம் பார்க்க. † கலி. கசஎ: அ - கூ.
(பாடம்) 1. உழலும். 2. மறித்து.

நிலைபெற நினையாதே காமம் ஒன்றையுமே நினைத்து அவள் அலமந்தா ளென்று இங்ஙனம் இகழ்ந்து கூறி,* எல்லாருங் காண என்னைச் சிரியாதேகொள்ளும்; ஐயறிவினை யுடையவர்களே! சுருங்க யான் அதன் தன்மை கூறுவேன்; கேண்மினென்று கூறுகின்றவள், மகளிர் தோளைச் சேர்ந்த ஆடவர் அவர்கள் வருத்தம் மிகும்படி பிரிதலும் பின்னர் நீண்ட சுரத்தைப் போனவர்கள் விரைய வந்து அருள் செய் தலுமாகிய இரண்டும் இரவும் பகலும் போலே† முறைமை செய்து வேறாய் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புவாரிடத்துத் தோன்றும்; இன்பம் நிலையில்லாமையான தடுமாற்றமாய் இருக்குமது தனக்கே யன்றி உலகத்துக் கூடியிருந்து வாழ்வார்களுக்கெல்லாம் வருவதுஞ் செய்யும் என்று அதன் றன்மை கூறினாள்;

(௧௮ - ௨௨) **தாழ்பு..........முகந்து :—**

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறி அவர் நக்கதனால் யாம் இங்ஙன மாயினேம் என்று கருதி அழுகின்றவள் ஆண்டெழுந்த வெண் மேகத்தை நோக்கி, வானமே! நீ பெய்யாதே வறந்து என்னை காரியஞ் செய்கின்றாய்? நின் இனத்தோடே கூடி என் கண்ணீராற் சிறந்த கடலிலே முகந்து பரந்து முழங்கி முன்னர் என்னிடத்தே தாழ்ந்து பின்னர் என்னைத் துறந்து செருகுங்[1] தொடியை உட்பட நெகிழ்த் தவன் போகிய கானத்தினை நெருப்பு மிக்குச் சுடாமற் செறிந்த துளியை வீசாயோ? வீசென்று மழையை நோக்கிக் கூறினாள்;

(௨௩ - ௩௫) **நுமக்கேவன்........றினி :—**

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறி, மீண்டும் அவ்வூரிலுள்ளாரை நோக்கி ஊரிலுள்ளீர்! இக் கடும்பகல் எமக்கு எங் கண்ணுறக்கத்தைக் கைக் கொண்டு எம்மை நினையாத காதலையுடையவன் என்னிடத்துச் செய்த குணங்கள் தருகையினாலே வந்த என்னுடைய இடையறாத நோயான் வருங் குளிரை வேது கொள்வதுபோலே இராநின்றது; இது நுமக்கு என்போலே இருக்கின்றது கூறுமின் என்றாள்; அங்ஙனங் கூறி இங்ஙனம் வேதுகொண்டு என்னைக் காக்குங் கடும்பகல் ஞாயிறே! நீ எல்லாக் கதிர்களையும் பரப்பி இப் பகற்பொழுதோடே போகாது நிற்றலை விரும்பாநின்றேன்; அதற்குக் காரணம் என்னெனில், நீ போகிற் புற்கென்ற‡ மயக்கத்தைத் தரும் மாலைக்காலம் இன்று வந்து என்னைக் கொல்லாமற் போதல் அரிது; அதனோடே யான் உயிர் போகாநிற்குந் தன்மையை யுடையேனல்லேன்; ஆதலாற் காணென் றாள்; என்று பின்னும் ஞாயிறே! நீ எங் காதலரை விரையக்கொண்டு கடன்மேலே வந்து நாட்காலையிலே இவ்வுலகிலே போதுவாயாயின், யான் என்னோயின் நடுக்கத்தோடே மாலையாகிய பகையையும்

* குறள். ௧௧௪௦. † அகம். ௩௨௭ : ௧ - ௪. ‡ குறள். ௧௨௨௨.

(பாடம்) 1. நெருங்குந்.

பொறுத்து நின்னிடத்து அவன் இனியன், அவனை நீ துனித்திராதே கொள்ளென நெஞ்சினைப் பாதுகாப்பதுஞ் செய்வேன்; அங்ஙனம் பாதுகாத்துப் பின்னர் அவனைக் காண்பேன் கொல்லோ; என்று கூறினாள்;

உம்மை: இசைநிறை. 'நின்றீயல்': தொழிற்பெயர்த் திரிசொல்.

(நகூ - சச) ஒள்வளை.........நெஞ்சு:—

(இ - ள்.) அங்ஙனம் ஞாயிற்றை நோக்கிக் கூறின அளவிலே, மாலைக் காலமுந் திங்களும் வந்தன; அவற்றான் வருத்தம் மிக்கு என்னுடைய அமையாத வருத்த மிக்க நெஞ்சு முன்பே ஒள்ளிய வளை கழலும்படி என்னைக் கைவிட்டுப் பின்பு வருத்தஞ்செய்த கள்வனை உள்ளி என்னை ஒளித்துப்போய் அவன்பாற்பட்டது; அதுதான் மீண்டு வந்து பெருங்கடல் தன்னிறந் தோன்றாமல் புற்கெனக் கானல் பறவைகள் முதலியனவின்றித் தனிப்பக் கழியின் நெய்தல் இதழ் குவிந்து தோன்ற வந்த மாலைப் பின்னர் விளங்குகின்ற வெண்ணிலாப் பரக்கும் பொழுதின் கண்ணே விசும்பையும் நிலத்தையுந் திசைகளையும் அவனைத் தேடித் துழாவா நிற்கும்; இங்ஙனம் என்னை அல்லலுறீஇனவன், தான் விரும்பாமல் யான் விரும்பப்பட்டான் ஒருவன்; அவன் தன்னை விரும்புகின்ற என்னோடே துயிலாது தனியே துயில்கொள்ளுமோ கொள்ளானோ, என்று கூறினாள்;

'வேண்டுபவர்' என்றாள், தன்னைப் பிறர்போல.

(சரு - ருO) ஊரவர்க்கேல்லாம்.........மருந்து.—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறி எழுந்த திங்களை நோக்கி, நிலவைக் கான்ற திங்களே! தோள் மெலிந்த காலத்துச் செருகலாமென்று ஆராய்ந்த தொடி உட்படச் சுழலும்படி அளித்தலை என்னிடத்து மாறிப், பின்னர் என்னை அருள் செய்யாதே கைவிட்ட அக்காதலன் செய்த, மனக்கலக்கம் உறுகின்ற காமநோய்க்கு நின்னை ஒழிய அயலிலுள்ளார் எல்லாரும் அதற்கு ஒரு மருந்தை தெளிவித்துக் கூறார்; ஆதலால் ஊரவர்க்கெல்லாம் பெரியதோ ரிகழ்ச்சி உண்டாம்படி என் அரிய உயிர் போகாநிற்கும்; இதனை நோக்கித் திங்களாய புத்தேளே! நீ அவன்பாற் சென்று என் குறை முடிப்பாயாக என்று கூறினாள்;

'ஆகி' : ஆக.

(ருக - ருச) வினைக்கோண்டேன்.........வாறு :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறிய திங்கள் போகாநிற்றலின் அதனைக் கைவிட்டு இன்னும் நம் வருத்தம் உணர்ந்து வினவிய ஊரிலுள்ளாரே[1]

(பாடம்) 1. ஊரிலுள்ளாரே! அவனே நம் வருத்தந் தீர்த்தற் குரியானென்று கருதினீர்; நீர்.

நம் வருத்தந் தீர்த்தற்குரியரென்று கருதி, ஊரீர்! நீர் என்னை இகழ்ந்திருக்கினும் என் கேள்வன் சிறிதும் என்னை இகழ்ந்திரான்; அதற்குக் காரணமென்னெனில் மெய்யுற்றுப் புணர்ந்து யான் பரிகாரப்படாததொரு நெறியிலே நின்று நெஞ்சால் நினைப்பிடத்துத் தோன்றுதலினுங் காட்டிற் கண்ணினிடத்தே தோன்றும்; அவ்வளவு அருள் செய்தற்கு என்னெஞ்சு தான் பரிகாரப்படுகின்றதில்லை; இதனை நும்முடையதோர் தொழிலாக ஏறட்டுக்கொண்டு[1] எனது காமநோயை நீக்குதற்கு நல்ல காலமென்று கூறினாள்;

(ருரு - ருஅ) கனையிருள்.........தீ:—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறி, அவனைத் தந்து இவர்[2] இந்நோயை நீக்குமளவுஞ் செறிந்த இருளையுடைய மேகமே! நிறைந்த வளை சுழலப்[3] பண்ணினவன் செய்த வருத்தத்தாலே எனக்குச் சந்துதொறுஞ் சந்துதொறுங் காமத்தீ மூண்டது; இதன் வெம்மை ஆறும்படி கடலிலே முகந்து என்மேலே சேர இடைவிடாமற் பெய்யுந் துளியோடே நிற்றலைச் செய்தல்வேண்டும், என்று கூறினாள்;

(ருகூ - சுசு) எனப்பாடி.........துயர் :—

(இ - ள்.) என்று அங்கு அங்ஙனஞ் சொல்லிக் காமநோயையுடைய நெஞ்சிலே அடித்துக்கொண்டு வருந்தி அழுது, நீங்கள் எல்லீருந் தேடிச் சென்றும் எங் கணவரைக் காணப் பெற்றிலீரோ என்று கூறுகின்றவட்கு உற்ற வருத்தமானது, தன் துயிலை வாங்கிக்கொண்டு தன்னை நினையாதவரைத் தன்னிடத்தே வரக்கண்டு அவர் மார்பிடத்தே மாயவன் மார்பில் திருச்சேர்ந்தாற்போலே அவள் சேர ஞாயிற்றின் முன் இருள் கெடுமாறு* போலக் கெட்டது. ஆதலால் இவ்வாயிழை பசப்புற்ற வருத்தத்திற் கடவுள் உதவித் தீர்த்தாற்போல அவரும் உதவித் தீர்த்தார் என்று கண்டார் வியந்து தம்மிற் கொண்டு கூறிற்றாக உரைக்க.

இது கண்டார்க்கு அவராக்கங் கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

"நோய்வேது கொள்வதுபோலுங் கடும்பகல்" என்னுந் துணையுங் கூறத்தகாதன கூறலின் மடனிறந்தவாறும், 'பனியொடு மாலைப் பகை தாங்கி யான்' எனத் தன் வருத்தந் தோன்றாமற் கூறலின் வருத்தமிறந்த வாறுங், 'கண்ணீர்க் கடலால்' என்றதனையும், 'வானு நிலனுந் திசையுந் துழாவுமென்......னெஞ்சு' என்றதனையுந் தான் வியவாமையின் மருட்கை யிறந்தவாறும், 'எங்கண் பாயல்கொண்டு' என்றும் 'ஒள்வளை யோட' என்றும் வனப்பு மிகுதி கூறலின் மிகுதியிறந்தவாறுங் காண்க.

---

* கலி. சஉ : ௩க - ௩உ.

(பாடம்) 1. ஏறட்டுக் கொண்டேன்; அது. 2. அவன். 3. கழலப்.

இஃது ஐஞ்சீரடி வந்த தரவும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண் பாட்டும் ஓரடியானென்றும் பெற்றுக் கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட பாநிலை வகைக் கொச்சகம். (உஅ)

கசசூ

உரைசெல உயர்ந்தோங்கிச் சேர்ந்தாரை யொருநிலையே
வரைநில்லா விழுமமுறீஇ நடுக்குரைத்துத் தெறன்மாலை
அரைசினும் அன்பின்றுங் காமம் புரைதீர
அன்னமென் சேக்கையுள் ஆரா தளித்தவன்
துன்னி யகலத்[1] துறந்த அணியளாய்
நாணும் நிறையும் உணர்கல்லாள் தோள்ஞெகிழ்பு
பேரம ருண்கண் நிறைமல்க அந்நீர்தன்
கூரெயி றுடிக் குவிமுலைமேல் வார்தரத்
தேர்வழி நின்று தெருமரும் ஆயிழை
கூறுப கேளாமோ சென்று;

எல்லிழாய், எற்றி வரைந்தானை நாணு மறந்தாளேன்
றுற்றனிர் போல வினவுதிர் மற்றிது
கேட்டீமின் எல்லீரும் வந்து;

வறந்தெற மாற்றிய வானமும் போலும்
நிறைந்தென்னை மாய்ப்பதோர் வெள்ளமும் போலுஞ்
சிறந்தவன் தூவற நீப்பப் பிறங்கிவந்
தென்மேல் நிலைஇய நோய்;

நக்கு நலனும் இழந்தாள் இவளென்னுந்
தக்கவிர் போலும் இழந்திலேன் மன்னோ
மிக்கஎன் நாணும் நலனுமென் னுள்ளமும்
அக்கால் அவனுழை யாங்கே யொழிந்தன
உக்கான் இஃதோ உடம்புயிர்க் கூற்றுகச்
செக்கரும் புள்ளித் திகிரி அலவனோடியான்
நக்கது பன்மாண் நினைந்து;

கரைகாணு நோயுள் அழுந்தா தவனைப்
புரைதவக் கூறிக் கொடுமை நவல்வீர்

(பாடம்) 1. துன்னிய காலந்.

வரைபவ னென்னின் அகலான் அவனைத்
திரைதரு முந்நீர் வளாஅக மெல்லாம்
நிரைகதிர் ஞாயிற்றை நாடேன்றேன் யானும்
உரைகேட் புழியெல்லாஞ் செல்வேன் புரைதீர்ந்தான்
யாண்டோளிப் பான்கொல்லோ மற்று;

மருள்கூர் பிணைபோல் மயங்கவெந் நோய்செய்யும்
மாலையும் வந்து மயங்கி யெரிநுதி
யாமந் தலைவந்தன் றாயின் அதற்கென்னோய்
பாடுவேன் பல்லாருட் சென்று;

யானுற்ற எவ்வம் உரைப்பில் பலர்த்துயிற்றும்
யாமநீ துஞ்சலை மன்;

எதிர்கொள்ளூஉ ஞாலந் துயிலாரா தாங்கண்
முதிர்பென்மேன் முற்றிய வெந்நோய் உரைப்பின்
கதிர்கண் மழுங்கி மதியும் அதிர்வதுபோல்
ஓடிச் சுழல்வது மன்;

பேரூர் மறுகிற் பெருந்துயிற் சான்றீரே
நீரைச் செறுத்து நிறைவுற ஓம்புமின்
கார்தலைக் கொண்டு பொழியினுந் தீர்வது
போலாதென் மெய்க்கனலும் நோய்;

இருப்பினும் நெஞ்சங் கனலும் செலினே
வருத்துறும் யாக்கை வருந்துதல் ஆற்றேன்
அருப்பம் உடைத்தென்னுள் எவ்வம் பொருத்திப்
பொறிசெய் புனைபாவை போல வறிதுயங்கிச்
செல்வேன் விழுமம் உழந்து;

எனவாங்குப் பாட அருளூற்று;

வறங்கூர் வானத்து வள்ளுறைக் கலமரும்
புள்ளிற் கதுபொழிந் தாங்கு மற்றுத்தன்
நல்லெழின் மார்பன் முயங்கலின்
அல்லல் தீர்ந்தன் றாயிழை பண்பே.

இதுவுமது. இதற்கும் முன்னங்* கூறிய உரையைக் கூறிக்கொள்க.

* ௪௩௯ - ௪௪0-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

(க - கஎ) உரைசேல........நோய் :—

(இ - ள்.) அரசன் தனக்குப் புகழ் உயர்ந்து நடக்கும்படியாகத் தம்மறிவான் மிக்குச் சேர்ந்த அமைச்சரை முன்னர் நடுக்கமான மொழிகளைக் கூறிப் பின்னர் ஒருபடியிலே எல்லையில்லாத இடும்பைகளை உறுவித்துக் கொல்லுதலை இயல்பாகவுடைய கொடுங்கோல் அரசனிலுங் காட்டிற், கணவர்க்கு மகளிர்க்குண்டாகிய காமத்தாலும் அவர்மேல் நிகழும் அன்பில்லையாமாயிருந்தது; எங்ஙனேயென்னில் அவ்வாயிழை தன்றலைவன் அன்னத்தூவியாற் செய்த மெல்லிதாகிய சேக்கையிலே அளித்து இராக்காலத்தே வந்து துன்னிக் கூரிய எயிற்றினீரை நுகர்ந்து குற்றந் தீரத் தலையளி செய்து நீங்குகையினாலே அத்தலையளியால் ஆராமல் தன்னை நீங்கின அணிகளையுடையளாய்த் தனக்கியல்பாகிய நாணையும் நிறை யென்னுங் குணத்தையுந் தாங்குதல் வேண்டுமென்று அறியாளாய்த் தன் தோள் மெலிந்து பெரிய அமர்த்த உண்கண் நீர் நிறைகையினாலே அந்நீர் தன் குவிந்த முலைமேலே வடியாநிற்க அவனைத் தேடுவதோர் கூற்றிலே நின்று மனஞ் சுழலாநிற்கும்; இனி யாம் இவளிடத்தே சென்று இவள் கூறுவனவற்றைக் கேளாது இருப்பேமோ? கேட்கக்கடவேமென்று நம்மிலே கூறி என்னிடத்தே வந்து எல்விழாயென்று என்னை விளித்துப், பிரியேன் என்று பிரிதலை வரைந்தவனைப் பிரியானெனத் துணிந்து அவன் பிரிதலின் நாணையும் மறந்தாள் என்று கூறி எனக்கு அன்புற்றீர்போல நீ என்னுற்றனை என்று வினவுகின்றவர்களே! பின்னை இவ்வருத்தத்தை எல்லீருங்கேட்பீராக என்று கூறுகின்றவள், எனக்குச் சிறந்தவன் என் வலியறும்படி என்னைக் கைவிடுகையினாலே பெருகி வந்து என்மேல் நிலைபெற்ற இக் காமநோய், கோடை* உலகத்தைச் சுடும்படியாகப் பெய்யாமற்போன மேகம் வருத்துமாற்றையும்போலும்; பெருகி என்னுயிரைப் போக்குவதோர் நீர் வெள்ளம் வருத்துமாற்றையும் போலும்; என்று கூறினாள்;

(கஅ - உ௲) நக்கு.........நினைந்து :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறி, அவன் அன்பிலனாதலை அறியாதே அவனோடே புணர்ந்து தன் அழகினையும் நாணினையும் உள்ளத்தினையும் இவள் இழந்தாள் என்னுந் தகுதிப்பாட்டினையுடையீர்போலே இருந்தீர்; அவன் அன்பிலனல்லன் ; அஃதென்னையெனில், அவன் இந்த உடம்பினின்று போகின்ற உயிர்க்கு உறுதியாம்படி, சிவந்த நிறத்தினையும் புள்ளிகளையுமுடைய தேருருள் போன்ற ஆண்பால் அலவன் பெண்பால் அலவனோடே நிகழ்த்துகின்ற பல மாட்சிமைகளையும் யான் நின்னிடத்தே நிகழ்த்தும்படி நின்னெஞ்சாலே நினைந்து அவை நிகழ்த்துகின்றவற்றையும் அவ்விடத்தே பாராய் என்றான்; அதனால் அவன் அன்

* குறள். கரு; கலி. உ௯: உஎ - உக.

புடைமை அறிந்தே யான் அவனோடு நக்கது;* அக்காலத்தே என்னுணும் என்னலமும் என்னுள்ளமும் புணர்ச்சியான் மிகுதியைப் பெற்றன; அவை அவன் நீங்கிய அப்பொழுதே அவனிடத்தே நின்றுவிட்டன; ஆதலாற்றான் நோயும் மிகவுறும்; அவற்றை இகந்த தன்மையுடையேனல்லேன், என்று கூறினாள்;

(உரு - ௩க) கரைகாணு.........மற்று :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறி என்னைப்போல ஓர் எல்லைகாணாத காமநோயிலே மூழ்காதவனை உயர்ச்சி கெடும்படி அவன் பிரிந்து நாண் முதலியவற்றைத் தாராத கொடுமையை நாடி அவன் வந்த காலத்தன்றே நீ இவை பெறுவது என்று கூறுகின்றவர்களே! யான் நிரைத்த கதிர்களையுடைய ஞாயிற்றை நோக்கித் திரையைத் தருகின்ற கடல் சூழ்ந்த உலகமெல்லாந் தேடி அவனைக் கொண்டு வா என்றுஞ்சொல்லிவிட்டேன்; அதுவேயன்றி யானும் அவன் இவ்விடத்தான் என்னும் வார்த்தை கேட்கலாம் இடமெல்லாஞ் சென்று தேடுவேன்; இங்ஙனந் தேடுமளவின் உயர்ச்சி தீர்ந்தவன் பின்னை எவ்விடத்தே ஒளித்திருப்பான்? அவனை அகப்படுத்திக்கொண்டு அந்நாண் முதலியன வாங்கியே விடுவேன்; என்னை நெஞ்சாலே வரைந்திருக்கின்றவன் என்னிடத்தினின்று நீங்கான்; என்றுங் கூறினாள்;

'கொல்'லும் 'ஓ'வும், அசை.

(௩உ - ௩எ) மருள்கூர்.........மன் :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறிய அளவிலே மாலையும் இரவும் வருகின்றதனை உணர்ந்து, மயக்க மிக்க மான்பிணைபோல யான் மயங்கும்படி வெவ்விய காமநோயை உண்டாக்கும் மாலைக்காலமும் வந்து, அதனோடே மயங்கி எரியின்கொழுந்துபோற் கொடிய இராக்காலமும் அவ்விடத்தே வந்ததாயின், அதனிடத்தே யான் பட்ட வருத்தத்தை என்னைப்போல வருந்தும் பல மகளிருக்குள்ளே சென்று கூறுவேன்; நினக்கு முறைப்பட்டுக் கூறிற், பலரையுந் துயிலப்பண்ணும் இராக்காலமே! நீ தானும் மிகவும் வருந்தித் துயில்கொள்ளாய்; ஆதலால் என்னேயை நினக்குச் சொல்லேனென்றேனென்றுங் கொடுமை நுவல்கின்றவர்களை[1] நோக்கிக் கூறினாள்;

(௩அ - சக) எதிர்கொள்ளூஉ ....மன் :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறிய பின்னர்த் திங்கள் வருத்தும் என்றுணர்ந்து ஞாலத்திலுள்ளாரால் அவ்விசும்பிடத்தே பிறையான

* நக்கது - புணர்ந்தது.

(பாடம்) 1. நுகர்கின்றவர்களை.

பருவத்தே பருவத்தே* எதிர்கொள்ளப்பட்டுப் பின்பு முதிர்ந்து யான் துயிலாராமல் என்மேல் வந்து வளைத்த மதியும் யானுற்ற வெவ்விய நோயை முறைப்பட்டுக் கூறின் தன் கதிர்கள் ஒளி மழுங்கி நடுங்குவது போலே ஓடி மிகவுஞ் சுழன்று திரியும்; ஆதலான் நுமக்கன்றி அதற்கும் என்னோயைக் கூறேனென்றுங் கூறினாள் ;

(சஉ - சரு) பேநர்.........நோய் :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறிப் பெரிய ஊரில் தெருவிலே யான் உறுகின்ற வருத்தத்திற்குப் பரிகாரஞ் செய்யாமற் பெரிய உறக்கத்தைக் கொள்ளக் கருதிய சான்றீரே! என் மெய்க்கண் நின்று எரியுங் காமநோய் மழையெல்லாம் என்னிடத்தே நின்று பெய்யினும்† ஆறுவதுபோல இருக்கின்றதில்லை; இது தணியும்படி உலகத்துள்ள நீரை‡ என்னிடத்தே நிறையும்படி அடைத்து வைத்து என்னுயிரைப் பாதுகாப்பீராக என்றுங் கூறினாள் ;

(சசு - ருo) இருப்பினும்.........உழந்து :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறிப் பின்னர்த் தன் நோயின் செய்தி கூறுகின்றவள் அவன் என்னெஞ்சிடத்தே விடாமலிருப்பினும் அதனால் அமையாது தான் காந்தாநிற்கும்; அவன் ஒருகாற்போகின் தான் அதற்கு வருத்தமுறாநிற்கும்; அங்ஙனம் என்னெஞ்சு வருந்துதலை ஆற்றேனாய்ப் பலவுறுப்புக்களையுங் கூட்டி§ இயங்குவதோர் பொறியாகச் செய்த புனைந்த பாவைபோல இடும்பையிலே அழுந்தி மயங்கிய யாக்கையோடே சிறிது செல்வேன்; அதனால் தணியாத என்னிடத்து உண்டாகிய எவ்வமானது பிறரால் அழித்தற்கு அரிய அரணின் தன்மையையுடைத்து; இவ்வரணை அழிக்கலாவதோர் உபாயம் நாடுவீராக; என்றுங் கூறினாள்.

(ருக - ருரு) எனவாங்குப்.........பண்பே :—

(இ - ள்.) என்று அவ்விடத்தே சொல்லாநிற்கக், கோடைக்கால மிக்க வானத்திடத்தே மேகத்தினது வளவிய துளியைப் பெறுதற்குச் சுழன்று திரியும் வானம்பாடிக்கு அம்மேகம் பெய்தாற்போலத் தன்னுடைய நல்ல அழகையுடைய மார்பன் அருளுதலுற்று வந்து முயங்குகையினாலே ஆயிழையுடைய அல்லலாகிய குணம் போயிற்று; என்று கண்டார் வியந்து தம்மிற் கொண்டு கூறிற்றாக உரைக்க.

இது கண்டார்க்கு அவராக்கங் கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

'என்மே னிலைஇய நோய்' என்னுந் துணையுங் கூறத் தகாதன கூறலின் மடனிறந்தவாறும், 'இகழ்ந்திலேன் மன்னோ' என வருத்தந்

* அகம். உகூ: கூ - கo; புறம். க: கூ - கo.

† கலி. கசரு ருரு - ருஅ. ‡ நாலடி. உஉஉ. § சீவக. உஙரு.

தோன்றுமற் கூறலின் வருத்தமிறந்தவாறும், 'ஞாயிற்றை நாடென்றேன்' என்றதனைத் தான் வியவாமையின் மருட்கையிறந்தவாறும், 'என்னுணு நலனு' மென்றும் மான்பிணைபோன்ற யான் இப்பொழுது 'மருள்கூர் பிணைபோன் மயங்க' என்றும் வனப்புமிகுதி கூறலின் மிகுதியிறந்தவாறுங் காண்க.

இஃது ஐஞ்சீரடி வந்த தரவும் ஐஞ்சீரடுக்கிய இடைநிலைப்பாட்டும் 'எனவாங்குப் பாட வருளுற்று' என முச்சீரான் வந்த சொற்சீரடியும் வந்து ஆசிரியச் சுரிதகத்தால் இற்ற கலிவெண் பாட்டு. (உக)

கசஎ

ஆறல்ல மொழிதோற்றி யறவினை கலக்கிய
தேறுகண் நறவுண்டார் மயக்கம்போற் காமம்
வேறோருபாற் றனது கொல்லோ சீறடிச்
சிலம்பார்ப்ப இயலியாள் இவள்மன்னே இனிமன்னும்
புலம்பூரப் புல்லென்ற வனப்பினுள் விலங்காக
வேல்நுதி யுறநோக்கி வெயிலுற உருகுந்தன்
தோள்நலம் உண்டானைக் கெடுத்தாள்போல் தெருவிற்பட்
டேண்யாது மிலளாகி உயிரினுஞ் சிறந்ததன்
நாண்யாதும் இலளாகி நகுதலும் நகூஉமாங்கே
பெண்மையும் இலளாகி அழுதலும் அழூஉம் தோழியோர்
ஒண்ணுதல் உற்ற துழைச்சென்று கேளாமோ ;

இவர்யாவர் ஏமுற்றார் கண்டீரே யோஓ
அமையுந் தவறிலீர் மற்கொலோ நகையின்
மிக்கதன் காமமும் ஒன்றேன்ப அம்மா
புதுநலம் பூவாடி யற்றுத்தாம் வீழ்வார்
மதிமருள நீத்தக் கடை ;

என்னையே மூசிக் கதுமென நோக்கன்மின் வந்து ;

கலைஇய கண்புருவந் தோள்நுசுப்[1] பேஎர்
சிலமழைபோல் தாழ்ந்திருண்ட கூந்த லவற்றை
விலைவள மாற அறியா தொருவன்
வலையகப் பட்டதென் நெஞ்சு ;

வாழிய கேளிர் ;[2]

(பாடம்) 1. தோணுசுபுப். 2. கேளீர்.

பலவுஞ்சூ டேற்றித் தெளித்தவன் என்னை
முலையிடை வாங்கி முயங்கினன் நீத்த
கோலவனைக் காணேன்கொல் யான் ;

காணினும் என்னை யறிதிர் கதிர்பற்றி
யாங்கெதிர் நோக்குவன் ஞாயிறே எங்கேள்வன்
யாங்குள னாயினுங் காட்டீமோ காட்டாயேல்
வானத் தெவன்செய்தி நீ ;

ஆரிருள் நீக்கும் விசும்பின் மதிபோல
நீருள்ளுந் தோன்றுதி ஞாயிறே அவ்வழித்
தேரை தினப்படல் ஓம்பு ;

நல்கா ஒருவனை நாடியான் கொள்வனைப்
பல்கதிர் சாம்பிப் பகலொழியப் பட்டீமோ
செல்கதிர் ஞாயிறே நீ ;

அறாஅ[1] லின்றரி முன்கைக் கொட்கும்
பறாஅப் பருந்தின்கண் பற்றிப் புணர்ந்தான்
கறாஅ எருமைய காடிறந்தான் கொல்லோ
உறாஅத் தகைசெய்திவ் வூருள்ளான் கொல்லோ
செறாஅ துளனாயின் கொள்வேன் அவனை
பெறாஅதியான் நோவேன் அவனையேற் காட்டி
சுறாஅக் கொடியான் கொடுமையை நீயும்
உறாஅ அரைசநின் ஓலைக்கண் கொண்டீ
மறாஅ அரைசநின் மாலையும் வந்தன்
றறாஅ தணிகஇந் நோய் ;

தன்னெஞ் சொருவற் கினைவித்தல் யாவர்க்கும்
அன்னவோ காமநின் அம்பு ;

கையாறு செய்தானைக் காணின் கலுழ்கண்ணால்
பையென நோக்குவேன் தாழ்தானை பற்றுவேன்
ஐயங்கொண் டென்னை அறியான் விடுவேனேல்[2]
ஒய்யெனப் பூசல் இடுவேன்மன் யானவனை
மெய்யாகக் கள்வனோ என்று ;

(பாடம்) 1. உறாஅ. 2. விடுவானே.

வினவன்மின் ஊரவிர்[1] என்னையெஞ் ஞான்றும்
அடாஅ நறவுண்டார் போல மருள
விடாஅ துயிரோடு கூடிற்றேன் உண்கண்
படாஅமை செய்தான் தொடர்பு;

கனவினுற் காணிய கண்படா வாயின்
நனவினுன் ஞாயிறே காட்டாய்நீ யாயின்
பனையீன்ற மாவூர்ந் தவன்வரக் காமன்
கணையிரப்பேன் கால்புல்லிக் கொண்டு;

எனவாங்கு,

கண்ணிணைபு கலுழ்பேங்கினள்
தோள்ஞெகிழ்பு வளைநெகிழ்ந்தனள்
அன்னையோ எல்லீருங் காண்மின் மடவரல்
மென்னடைப் பேடை துணைதரத் தற்சேர்ந்த
அன்னவான் சேவற் புணர்ச்சிபோல் ஒண்ணுதல்
காதலன் மன்ற அவனை வரக்கண்டாங்
காழ்துயர மெல்லாம் மறந்தனள் பேதை
நகையொழிந்து நாணுமெய் நிற்ப இறைஞ்சித்
தகையாகத்[2] தையலாள் சேர்ந்தாள் நகையாக
நல்லெழின் மார்பன் அகத்து.

இதுவும் அது. இதற்கு முன்னங்* கூறிய உரையைக் கூறிக் கொள்க.

(க - கஎ) ஆறல்ல.........வந்து :—

(இ-ள்.) தோழீ! அறநெறியல்லாத தீமொழிகளைத் தம்மிடத்தே தோற்றுவித்து அறமாகிய தொழில்களைத் தம்மிடத்துத் தோன்றாமற் கலக்கவேண்டித் தெளியுங் கள்ளையும் நறவையும் உண்டவர்களுடைய† உலகியல் கெட்ட மயக்கம்போல நன்மக்கள் ஆற்றுகின்ற காமம் உலகியல் தப்பி வேறோர் பகுதியாய் விட்டதோ? அதற்குக் காரணமென்னெனில் இப்பொழுது மிகவுந் தன் கணவனில்லாத தனிமை பரக்கையினாலே பொலிவழிந்த அழகினையுடையளாகிய இவள் வேல்நுதி செய்யுங் கொடுமையையுறும்படி எதிரே நோக்காதே விலங்குதல் உண்டாக நோக்குகையினாலே நெஞ்சுருகுங் கணவனைக் கெடுத்தாள் போலே தெருவிலே புறப்பட்டு வெயில் தன்மேலே உறும்படி தன்

* சஙக - சசo - ஆம் பக்கம் பார்க்க. † குறள். கஉடு.

(பாடம்) 1. ஊரீர். 2. தகையாகந்.

சிறிய அடியிற் சிலம்பு ஒலிப்ப எங்குந் திரிதரும் நிலைமையளாயினள்; அதுவேயன்றி ஊண் சிறிதுமிலளாய் மேனி மெலிந்து உயிரினுஞ் சிறந்த நாணுஞ்* சிறிதுமிலளாய் நகுதலையுஞ் செய்யாநிற்கும்; அப்பொழுதே பெண்டன்மையு மிலளாய் அழுதலையுஞ் செய்யாநிற்கும்; இதனை நெஞ்சாலே ஓர்ந்துபார்; அங்ஙனம் ஓர்ந்து பார்த்து இவளுற்ற வருத்தத்தை யாம் இவ்விடத்தே சென்று கேளாமோ? கேட்போம் என்று கூறி மொய்த்துக் கடுகவந்து என்னைப் பாராதே கொள்ளுங் கோள்; நமக்கு முன்னே வந்து என்னைச் சூழ்ந்து நின்ற இவரைக் கண்டீரே; ஓஒ! இவரே சூழ்ந்து நிற்க அமையும்; நீர்தாம் இதற்கு முன்பு மிகவும் யானுற்ற தவறுடையீரல்லீர்போலேயிருந்தது, நமக்கும் ஒருகாலத்தே உண்டாம்; இனி யான் கூறுவதனைக் கேட்பீராக; தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறமும் ஒரு காமம் என்று† நூல்களிலே கூறுவார்கள்; ஆதலால் அதனையுற்றுநின்ற என்னை இகழாதே கொள்ளுங்கள்; ஈண்டு எமுற்றாரியார் யாரீதேமுற்றதென்று தாம் விரும்பப்பட்ட ஆடவர் தம் மதி மயங்கும்படி கைவிட்ட விடத்து அவர் பெற்ற நலங் கெடுகின்ற தன்மை பூ வண்டு நுகர்ந்து தன் புதிய நலஞ் சிறிது கெட்ட நிலைமைத்து, காணுங்கோள்; என்று கூறினள்;

'நறவு' தேனுற் சமைத்தமைத்தது. ஆற்றுதல்-நடத்துதல்.

'நோக்கி' என்ற எச்சங் காரணகாரியப்பொருட்டு. தோள் நலத்தைப் புணர்ந்தவன், ஒருபெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. இவரை என்னும் இரண்டாவது "ஒழியாது வருதலும்"‡ என்பதனுன் ஒழிந்து நின்றது. 'ஓஒ' இரக்கக் குறிப்பு.

(௧அ-௩௫) கலைஇய.........நீ:—

(இ-ள்.) அங்ஙனங் கூறி, அவனோடே கலந்த கண் புருவம் தோள் நுசுப்புச் சில மழைபோலே நீண்டிருண்ட கூந்தல் என்கின்ற வற்றின் அழகைப்பெறும் விலையின் வளப்பத்தை அறிந்து கொடுத்தவனிடத்து உள்ளவற்றைக் கொள்ளுதல் அறியாதே ஒருவன் கூறிய பொய்யாகிய வலையிலே§ என் நெஞ்சு அகப்பட்டுவிட்டது; என்று கூறிப், பின்னுங் கேளீர்! வாழ்வீராக! என அவர்க்கு முகமன்கூறி அவன் இயற்கைப் புணர்ச்சியிலும் பல சூளுறவாலும் என் மனத்தைத் தேற்றிப் பின்னுந் தெளிவித்தவன் என்னை அணைத்து முலையிடத்தே முயங்கினுன்; அங்ஙனம் முயங்கிப் பின்னர்த் தெளிவு பொய்யாம்படி கைவிட்ட கொலைத் தொழிலை வல்லவனை யான் தேடிக் காணேனோ? அவன் என்னைக் கண்டானுயினும் அவனுல் யான் பெறும் பொலிவை அறியமாட்டீர்; என அவரை நோக்கிக் கூறி, அவர் மறுமொழி

* நற். ௧௭: அ. † தொல். பொருள்: ௫௧.
‡ தொல். எழுத்து: ௧௫௭. § ஐங். ௨அ௩..

கொடாமையின், ஞாயிற்றை நோக்கி, ஞாயிறே! போக்கற்கு அரிய இருளைப்போக்கும் விசும்பிடத்து மதி தோன்றுமாறுபோல நீயும் நீருள்ளேயுந் தோன்றுவை; அங்ஙனந் தோன்றினவிடத்து ஆண்டு வாழுந் தேரை இரை என்று தின்னப்படுதலைப் பரிகரித்துக்கொள்; என அதற்கு முகமன் கூறி, ஞாயிற்றை வானிடத்தே இருந்து எவ்விடமுங் காண்கின்ற நீ எனக்கு என்ன காரியஞ் செய்வை? ஒன்றுஞ் செய்யாயாயினும் இப்பொழுது எங்கேள்வன் யாதோரிடத்தே இருந்தானாயினும் எனக்குக் கொண்டுவந்து காட்டுவாய்; நீ காட்டாயாயின், யான் நின் கதிர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவ்விசும்பிலே ஏறி அவனைப் பார்ப்பேன்; அதற்கு நீ செய்யுங் காரியம் எனக்கு அருளாத ஒப்பிலாதானை நாடி யான் பிடித்துக் கொள்ளுமளவும் ஞாயிறே! நீ குவிந்து செல்லும் பல கதிர் பகற்காலத்தோடே இவ்விடத்தே நிற்கச் சில கதிரோடே படுவாயாக; என்று கூறினாள்;

'அறிதிர்' என்றது அறியமாட்டீர் என்ற இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

(ருசு - சஎ) அறஅ.........அம்பு :—

(இ - ள்.) உலகத்தார் வேண்டிக்கொண்ட காரியங்களை மறாத ஞாயிறே! என் கையினின்று நீங்குதலின்றாய் ஐதாகிய மயிரினையுடைய என் முன்கையிலே கிடந்து சுழலும் வளையிடத்தைப் பிடித்துத் தெளிவித்துக் கூடினவன், பாற்பயன் கோடற்குச் சிலகாட்டிக் கறக்கப் படாத காட்டெருமைகளை யுடையவாகிய காட்டைக் கடந்துபோயினனோ? அன்றியே என்னோடு அன்புறாததோர் தகைமையை எனக்குச் செய்து இவ்வூரிடத்தே இருந்தானோ? இரண்டும் அறிகின்றிலேன்: அவனைக் கூடப்பெறாதே நோவாநின்றேன்; அதற்குமேலே நீ உண்டாக்கும் மாலைக்காலமும் வந்தது; இனி இந்நோய் என்னிடத்தினின்று நீங்காது; அவன் இவ்விடத்துளனாயின் அவனை எனக்குக் காட்டுவாய்; காட்டினால் அவனைக் கோபியாதே மனத்தாலே கைக்கொள்வேன் என்றாள்; அது காட்டாமற்படுதலின் அதனைக் கைவிட்டு நடுவுநிலைமை செய்தலன்றி ஒருபாலுறாத கூற்றமே! சுறாக்கொடியையுடைய இக் காமன் செய்கின்ற கொடுமைகளை நீயும் நின் ஓலையிடத்தே எழுதிவைத்துக்கொண்டு தண்டிப்பை; அவன் நமக்கு வழிபடு தெய்வமாதலின்* அவனைத் தண்டியாமற் றணிவாயாக என்று கூறினாள்; அங்ஙனங் கூறிக், காமனை எதிர்பெய்துகொண்டு, காமா! நின்னுடைய அம்புகள் தனக்கு உரியவாகிய நெஞ்சினைத் தன்மேல் அன்பிலாதான் ஒருவன்பொருட்டு வருத்துவித்தல் சிலர்க்கேயன்றி எல்லார்க்குமாந் தன்மையையுடையவோ அல்லவோ? என்றுங் கூறினாள்:

'ஓகாரம் எதிர்மறை. 'பறாப்பருந்து' ஈண்டுக் குருகு† என்பதனை உணர்த்திநின்றது. 'மறாவரைசன்' வரோதயன் என்னும் பொருட்டு.

* சிலப். கூ: சு0 - சுக. † குருகு - வளையல்.

(௪௮ - ௫௨) கையாறு.........வென்று:—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறி, இனி வருகின்ற இராக்காலத்து நின் அம்புகள் இறந்துபடுவியாமல் யான் உயிர்கொண்டு இருக்கும்படி அருளுமாயின், அவசத்தாற் சிறிது துயிலேற்றுக் கலங்கின கண்ணாலே எனக்குக் கையாற்றைச் செய்தவனைக் கனவிலே கண்டேனாயின், அக் கண்ணைக் கடுக விழித்துப் பாராதே மெத்தெனப் பார்ப்பேன்; பார்த்த பின் தப்பிப் போகாதபடி தாழ்ந்து கிடந்த துகிலைப்* பிடித்துக்கொள் வேன்; பிடித்துக்கொண்டு என் மேனி வேறுபாட்டினைக் கண்டு இவள் நந் தலைவியோ அல்லளோ என்று ஐயத்தை நெஞ்சிடத்தே கொண்டு† என்னை அறியாதே கைவிடுவனாயின் என் நாண் முதலிய குணங்களை யும் மேனி நலத்தினையும் மெய்யாகக் கைக்கொண்டு போன கள்வ னென்று எல்லாருங் கேட்கும்படி விரையக் கூப்பிடுவேன் என்று காமனை நோக்கிக் கூறினாள்;

'ஓ': அசை.

(௫௩ - ௫௬) வினவன்மின்.........தொடர்பு:—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறி, ஊரிலுள்ளீர்! எங்களை நோக்கிக் கூறு கின்ற நீர் ஞாயிற்றையுங் காமனையும் நோக்கிக் கூறியதற்கு அவை என் செய்யுமென்று என்னைக் கேளன்மின்: எந்நாளும் என் கண் துயிலாமை யைச் செய்தவன் தந்த நட்பின் உண்டான நோய் மடாநறவை யுண்டா ரைப்போல மயங்கும்படி விடாதே உயிரைப்பொருந்துந் தன்மை யோடே கூறிவிட்டது; இனி இவ்வுயிரைக் காக்கும் வழி உண்டாயிற் காப்பீராக என்றுங் கூறினாள்;

(௫௭ - ௬0) கனவினுற்.........கொண்டு:—

(இ - ள்.) அதற்கு அவர் மறுமொழி கொடாது நிற்றலின், முற் கூறிய ஞாயிற்றையுங் காமனையுமே பின்னும் நினைந்து, வருகின்ற இராக் காலத்துக் கனவின்கண்ணே‡ அவனைக் கண்டு ஆற்றுதற்குக் காமன்கணை செய்கின்ற கொடுமையாலே கண் துயிலாவாயின், ஞாயிறே! எப்பொருளையுங் காட்டுகின்ற நீ நனவின்கண் வந்தாகிலும் அவனைக் காட்டாயாயில் இவ்வாறே வருத்தமுற்றுப் பனையீன்ற குதி ரையையேறி அவன் என்பால் தானே வரும்படியாக அக்காமன் காலைக் கட்டிக்கொண்டு நின் அம்புகளை எனக்குத் தரவேண்டும் என்று காமனை இன்னும் இரந்துகொள்வேன், என்றுங் கூறினாள்;

(௬௧) எனவாங்கு ;—

(இ - ள்.) எனச் சொல்லி;

'ஆங்கு': அசை.

---

* அகம். ௨௭௬: ௮-௬　† நற். ௫௬: ௫-௧0.

‡ குறள். ௧௨௧௩, ௧௨௧௬.

(சுஉ - எக) கண்ணிணைபு.........அகத்து:—

(இ - ள்.) இவ்வொண்ணுதல் அன்னையோ!! என்று இனைந்து கண் கலங்கி அழுதாள்; தோண் மெலிந்து வளை நெகிழ்ந்தாள்; இப்பேதை, மடப்பம் வருதலினையும் மெல்லிய நடையினையுமுடைய அன்னப்பெடை விரைந்து செல்ல, அதனைச்சேர்ந்த அன்னச் சேவலின் கூட்டம்போலே, பின் தன் காதலன் வர அங்கே அவனைக் கண்டு தான் அழுந்தின துயர மெல்லாம் அறுதியாக மறந்தாள்; மறந்து இத்தையலாள் பின்னர் ஊரிலுள்ளார் நகைத்த நகையையும் போக்கிப், போன நாணமுந் தன் 'மெய்யிடத்தே வந்து நிற்கையாலே தலையிறைஞ்சித், தன் மெய்யிடத்தே அழகுண்டாக மனத்திடத்தே நகையுண்டாக அந் நல்லெழின் மார்பனிடத்தே சேர்ந்தாள்; இம்மகிழ்ச்சியையும் எல்லீரும் காண்பீராக எனக் கண்டார் வியந்து தம்மிற் கொண்டு கூறிற்றாக உரைக்க.

இது கண்டார்க்கு அவராக்கங் கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

'கொலைவனைக் காணேன்கொல் யான்' என்னுந் துணையுங் கூறத் தகாத கூறலின் மடனிறந்தவாறுஞ், 'செறுஅ துளனுயிற் கொள் வேன்' என்றதனால் தன் வருத்தந் தோன்றாமற் கூறலின் வருத்தமிறந் தவாறுங், 'காமன் கணையிரப்பேன்' என்றதனால் அவனை வருத்துவேன் என்று அவனை வியவாமையின் மருட்கையிறந்தவாறுங், 'கலைஇய கண் புருவம்' என்று உறுப்பான் வனப்புமிகுதி கூறலின் மிகுதியிறந்த வாறுங் காண்க.

இஃது ஐஞ்சீரடி வந்த தரவும் நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரான் வந்த ஓரடியானென்றும் நெடுவெண் பாட்டும் இருசீரானென்றுங் குறுவெண் பாட்டும் நெடுவெண் பாட்டும் இரண்டு குறுவெண் பாட்டும் நெடுவெண் பாட்டுங் குறுவெண் பாட்டும் மூன்று நெடுவெண் பாட்டுந் தனிச்சொல்லும் வஞ்சியடியிரண்டு முன்னர் விரவி யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சக வெண்பாவும் பெற்ற கொச்சகக்கலி. (கூ0)

கசஅ

தொல்லியன் ஞாலத்துத் தொழிலாற்றி ஞாயிறு
வல்லவன் கூறிய வினைதலை வைத்தான்போல்
கல்லடைபு கதிரூன்றிக் கண்பயங் கெடப்பெயர
அல்லது கெடுப்பவன் அருள்கொண்ட முகம்போல
ரு. மல்லல்நீர்த் திரையூர்பு மாலிருண் மதிசீப்ப
இல்லவர் ஒழுக்கம்போல் இருங்கழி மலர்கூம்பச்
செல்லுமென் உயிர்ப்புறத் திறுத்தந்த மருண்மாலை;

மாலைநீ,

இன்புற்றார்க் கிறைச்சியாய் இயைவதே செய்தாய்மன்
அன்புற்றார் அழநீத்த அல்லலுட் கலங்கிய
துன்புற்றார்த் துயர்செய்தல் தக்கதோ நினக்கு;
மாலைநீ,

கலந்தவர் காமத்தைக் கனற்றலோ செய்தாய்மன்
நலங்கொண்டு நல்காதார் நனிநீத்த புலம்பின்கண்
அலந்தவர்க் கணங்காதல் தக்கதோ நினக்கு
மாலைநீ,

எங்கேள்வன் தருதலுந் தருகல்லாய் துணையல்லை
பிரிந்தவர்க்கு நோயாகிப் புணர்ந்தவர்க்குப் புணையாகித்
திருந்தாத செயினல்லால் இல்லையோ நினக்கு;
எனவாங்கு,
ஆயிழை மடவரல் அவலம் அகலப்
பாயிருள் பரப்பினைப் பகல்களைந் ததுபோலப்
போயவர் மண்வேளவி வந்தனர்
சேயுரை காதலர் செய்வினை முடித்தே

இது "வெளிப்படை தானே கற்பினொ டொப்பினும், ஞாங்கர்க் கிளந்த மூன்று பொருளாக, வரையாது பிரிதல் கிழவோற் கில்லை"* என்பதனான் அரசன் மண்கோடற்கு ஏவுதலின் வாளாணெதிரும் பிரிவின்கண், தலைவன் வரைவிடை வைத்து வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிந்துழி அவள் வருத்தமிகுதி கண்டார் கூறியது.

(௧ - ௭) தொல்லியன்.........மருண்மாலை:—

(இ - ள்.) ஞாயிறு தன் கதிர்களாலே ஞாலத்திடத்துப் பழைய இயல்பினையுடைத்தாய்த் தான்செய்துபோதும் பொருள்களை விளங்குந் தொழிலிலே ஊன்றி நடத்தி, பின்னர்க் காமன் தனக்கு யான் பிரிந்திருந்தாரை வருத்துதற்கு நீ போவாயாக என்று கூறிய காரியத்தினைத் தன்றலையிலே ஏறட்டுக்கொண்டு போவான் போலே அத்தகிரியைச் சேர்ந்து, பல்லுயிருந் தங் கண்களாற் கொள்ளும் பயன் கெடும்படி போகத், தீவினையைப் போக்குகின்றவனுடைய அருளைக்கொண்ட முகம் போலத்† திங்கள் வளப்பத்தையுடைய கடலிற் றிரைமேலே தோன்றி அம்மயக்கத்தையுடைய இருளைப்போக்கப், பொருளில்லாதார் நிகழ்த்தும் இல்லறம்போலக் கரிய கழியின் மலர்கள் ஒழுகக் குவியத், தேய்கின்ற என்னுயிரின் புறத்தே வந்துவிட்ட மாலாய்! நீ அறிவு மயக்குதலையுடைய மாலையாய் இருந்தாய்; என்றுங் கூறினாள்;

* தொல். பொருள்: ௧௪௧. † சிலப். ௨௮:௩௭ - ௩௧.

(அ - கக) மாலைநீ.........நினக்கு :—

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கூறியவள்; அதற்குக் காரணமென்னெனின், கூடி இன்பமுற்றவர்களுக்கு நேயமாய் அவர்கள் தம்மிற் கூடும் நிலைமையையோ மிகவும் முன்பு செய்து போந்தாய்; இப்பொழுது ஆடவர் தம்மேல் அன்புற்ற மகளிர் அழும்படி தம்மைக் கைவிட்டதனால் உண்டான அல்லலிடத்தே நின்று கலங்கிய துன்பமுற்ற மகளிரை வருத்தஞ் செய்தல் நினக்குத் தக்கதன்றே,* என்றாள்;

மேல் வருகின்றவற்றிற்கும் இங்ஙனங் கூட்டி உரைக்க.

(கஉ - கரு) மாலைநீ.........நினக்கு :—

(இ - ள்.) மகளிரைக் கூடிய கணவருடைய மனவேட்கையை அம் மகளிர்க்குத் துணையாய் நின்று அவர் மனத்தினின்று நீங்காது கனன்றெரியுந் தன்மையையோ முன்பு மிகவுஞ் செய்தாய்; இப்பொழுது அம்மகளிர் நலத்தைக் கைக்கொண்டு பின்பு அவர்க்குக் கொடாத ஆடவராலே தந்நலம் போன தனிமையிடத்தே நின்று அலந்த மகளிர்க்குத் துணையாகாதே வருத்தமாகல் நினக்குத் தக்கதன்றே, என்றாள்;

(கசு - கக) மாலைநீ.........நினக்கு:—

(இ - ள்.) எம்முடைய கேள்வரை முன்புபோல மனத்தைக் கனலப் பண்ணி ஈண்டுத் தருதலுஞ் செய்திலை; ஆதலால் நீ எமக்குத் துணையில்லை; தான் பிரிந்திருந்த மகளிர்க்கு அப்பிரிவாற் றோன்றிய நோயின் வடிவு நீ தானேயாய்க், கூடியவர்களுக்கு அவர் பெறும் இன்பத்திற்கோர் தெப்பமாய், இங்ஙனம் நன்மையாகாத காரியங்களைச் செய்தொழுகுமதல்லது நினக்கு நன்மையாகச் செய்யுங் காரியங்கள் இல்லையோ? என்றாள்!

இது கலக்கம் என்னும் மெய்ப்பாடு.

(உ0) எனவாங்கு :—

(இ - ள்.) என்று சொல்லி;

'ஆங்கு': அசை.

(உக - உச) ஆயிழை.........முடித்தே:—

(இ - ள்.) திருந்தின இழையினையுடைய மடப்பம் வருதலையுடையவள் வருந்தியவிடத்தே தூரிய நிலத்தே உறைகின்ற காதலர் பகைவரிடத்துச் செய்யும் போர்த்தொழில்களைப் போய் முடித்து அவர் மண்ணைக்கைக்கொண்டு பரந்த இருட் பரப்பினை ஞாயிறு போக்கினாற்போல அவள் வருத்தம் நீங்கவந்தார்; இஃது என்ன வியப்போ! எனக் கண்டார் கூறியதாக உரைக்க.

---

* கலி. ககஅ: கு - கஉ.

இது கண்டார்க்கு அவர் ஆக்கங்கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

"தானே சேறலுந் தன்னொடு சிவணிய, வேனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே"* என்பதனான் முடியுடை வேந்தன் தன் பகைமேற் சென்று மண்கோடல் உரித்து என்றதனானும், வாளாணைதிரும் பிரிவு முடியுடை வேந்தர்க்குச் சிறுபான்மை யென்றும் அவர் ஏவப்பிரியும் அரசர்க்குப் பெரும்பான்மை யென்றுங் கூறலானும், "வெளிப்படை தானே கற்பினொ டொப்பினு, ஞாங்கர்க் கிளந்த மூன்று பொருளாக, வரையாது பிரிதல் கிழவோற்கில்லை"† என்றதனான் வரைவிடை வைத்து மண்கோடற்குப் பிரிதலில்லை யென்று அதனை விலக்கினமை யானும், கண்டார் களவிற் கூறுதலின்மையானும், இப்பாட்டும் அவள் மிகவும் வருத்தம் எய்தின நிலைமையைக் கண்டு வருந்தினோர் அவன் வந்துகூட வருத்தம் நீங்கினமை கண்டு வியந்து கூறிய பெருந் திணையாம்.

இதுவும் இடையிடை சொற்சீரடி வந்து எண்ணிடையிட்டுச் சின்னம் குன்றிய கொச்சகம். (௩௧)

௧௪௯

நிரைதிமில் களிறாகத் திரையொலி பறையாகக்
கரைசேர் புள்ளினத் தஞ்சிறை படையாக
அரைசுகால் கிளர்ந்தன்ன உரவுநீர்ச் சேர்ப்பகேள் ;

கற்பித்தான் நெஞ்சழுங்கப்[1] பகர்ந்துண்ணான் விச்சைக்
தப்பித்தான் பொருளேபோல் தமியவே தேயுமால் [கண்
ஒற்கத்துள் உதவியார்க் குதவாதான் மற்றவன்
எச்சத்துள் ஆயினுமஃ தெறியாது விடாதேகாண் ;

கேளிர்கள் நெஞ்சழுங்கக் கெழுவுற்ற செல்வங்கள்
தாளிலான்[2] குடியேபோல் தமியவே தேயுமால்
சூள்வாய்த்த மனத்தவன் வினைபோய்ப்பின்[3] மற்றவன்
வாள்வாய்நன் றாயினுமஃ தெறியாது விடாதேகாண் ;

ஆங்கு,

அனைத்தினிப் பெரும அதனிலை நினைத்துக்காண்
சினைஇய வேந்தன் எயிற்புறத் திறுத்த

* தொல். பொருள் : ௨௭. † தொல். பொருள் : ௧௪௧.

(பாடம்) 1. கற்பித்தார் நெஞ்சழுங்கப். 2. ஆனிலான்.
3. சூள்பொய்த்த மனத்தவன் வினைவாய்ப்பின்.

கரு. வினைவரு பருவரல் போலத்
துனைவரு நெஞ்சமோடு வருந்தினள் பெரிதே.

இது வரைவு நீட்டித்துழித் தலைவியது ஆற்றாமை கூறித் தலைவனை வரைவு கடாயது.

(க - ரு) நிரைதிமில்.........சேர்ப்பகேள் :—

(இ - ள்.) நிரைத்த திமில்கள் களிறாகத் திரை யொலிக்கின்ற ஓசை பறையாக* இனத்தினையும் அழகிய சிறகினையுமுடைய கரையைச் சேர்ந்த புட்கள்† காலாட்படையாகப் பாண்டியன் பகைவர்மேற் படையெழுச்சியாய்ச்‡ சென்றாலொத்த செலவினை யுடைத்தாகிய வலியினையுடைய கடலைச்சேர்ந்த நிலத்தை யுடையவனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள் ;

தான் பாதுகாக்கின்ற கரையை அரசனைப்போலே சென்று அழிக்கின்ற கடற்சேர்ப்ப னென்றதனால் தான் பாதுகாக்கப்படுகின்ற நம்மை வரைந்துகொண்டு பாதுகாவாமல் அழிக்கின்றானென உள்ளுறையுவமந் தந்தவா றுணர்க. இனிப் பகையின்றி இருக்கின்ற கடல் பகைபோல் தோன்றினாற்போல அயலார் பகைபோல அலர்கூறி வருத்துகின்றார் என்றலும் ஒன்று.

(௪ - எ) கற்பித்தான்.........விடாதேகாண் :—

(இ - ள்.) தனக்கோர் வருத்தமுற்றவிடத்து உதவினவர்கட்கு ஓர் வருத்தம் வந்தால் உதவாதவன், தன்னை நூன்முதலிய கற்பித்த ஆசிரியன் தன்பால் ஒன்று பெறாமல் மனம் வருந்தத், தன் கைப்பொருளை அக்கல்விப் பொருட்குக் கைம்மாறாகக் கொடுத்து உண்ணானாய்த், தான் கற்ற விச்சையிடத்தே தப்புப் பண்ணிக்கொண்டவனுடைய கல்விப்பொருள் நாடோறுந் தேயுமாறுபோலத், தானே தானாகத் தேயாநிற்பன் ; அதுவே யன்றிப் பின்பு அச்செய்ந்நன்றிக் கேடாகிய§ அது தன்னுடம்பினை ஒழித்து உயிர் போனவிடத்தேயாயினும் நுகர்வியாமற்போகாதுகாண் ;

(அ - கக) கேளிர்கள்..........விடாதேகாண் :—

(இ - ள்.) தான் சூளுறுகின்ற சூளுறவினைக் காண்கின்றவர் மனங்கொள்ளும்படி சூளுற்ற மனத்தையுடையவன் தான் சூளுற்ற காரியத்தினை முடிவு போக்காது பொய்த்து விடுவனாயின், தன்னைச் சேர்ந்து வாழுஞ் சுற்றத்தாருடைய நெஞ்சு தான் ஒன்றை அறியாமையால் வருந்தும்படி தன்னோடே கெழுமுதலுற்ற செல்வத்திடத்தே தானின்று அச்செல்வததை மேலே மேலே வளர்க்கும் முயற்சிதானும் இல்லாதவனுடைய குடி நாடோறுந் தேயுமாறுபோலத்$ தானே தானாகத் தேயா

---

* சீவகசிந். உஉஉஉ. † சிலப். க0 : ககச-ககரு. ‡ சீவகசிந். உஉஉங.
§ குறள். கக0 : புறம் ஙச : ௫ - எ. $ குறள். ௬0க - ௬0ச.

நிற்பன். அதுவேயன்றிப் பின்னர் அச்சூளுறவினைப் பொய்த்த தீவினை மறுமையில் விரவின் அது வாளின்வாய் கூரிதாய்ச் சுவர்க்கம் பெற்றா ளாயினும் நுகர்வியாமற் போகாதுகாண் ;*

இது வரைந்துகொள்வல் எனச் சூளுற்றதனைப் பொய்த்தாய் என்றாள்.

(௧௨) **ஆங்க :—**

அசை.

(௧௩ - ௧௬) **அனைத்தினிப்...........பெரிதே :—**

(இ - ள்.) பெருமா ! செய்ந்நன்றிக்கேடு பொய்ச்சூளுறவாகிய தீவினையின் தன்மை யாம் முற்கூறிய அத்தன்மைத்து ; இனி நீதான் அத்தன்மைத்தாதலை நின் மனத்தால் நினைந்துபார் ; இவள்தான் தன் பகைவனோடு சினந்த அரசன் அவன் எயிற்புறத்தே சென்றுவிட்ட வினையால் உழிஞையானுக்கு வந்த வருத்தம்போலே வரைவு கடிதின் முடிதற்கு விரைதல் வரும் நெஞ்சத்தாலே பெரிதும் வருந்தினாள் ; இனி அவ்வருத்தம் நீங்கும்படி கடிதின் வரைவாயாக என வரைவுகடாயினாள்.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இது சிறுமைக்கு எல்லை கூறிய நான்கடியாயின்றி மூன்றடியான் வந்த தரவும் நான்கடித் தாழிசை இரண்டும் ஆசிரியச் சுரிதகமும் வந்தமையால் யாப்பின் வேறுபட்ட பாநிலைவகைக் கொச்சகம். (௩௨)

௧௫0

அயந்திகழ்[1] நறுங்கொன்றை யலங்கலந் தெரியலான்
இயங்கெயி[2] லெயப்பிறந்த எரிபோல எவ்வாயுங்
கனைகதிர் தெறுதலின் கடுத்தெழுந்த காம்புத்தீ
மலைபரந்து தலைக்கொண்டு முழங்கிய முழங்கழல்
மயங்கதர் மறுகலின் மலைதலைக் கொண்டென
விசும்புற நிவந்தழலும் விலங்கரு வெஞ்சுரம் ;

இறந்துதாம் எண்ணிய எய்துதல் வேட்கையால்
அறந்துறந் தாயிழாய் ஆக்கத்திற் பிரிந்தவர்
பிறங்குநீர் சடைக்கரந்தான் அணியன்ன நின்னிறம்
பசந்துநீ இனையையாய் நீத்தலும்[3] நீப்பவோ

* குறள். ௨0௭.
(பாடம்) 1. அலர்ந்திகழ். 2. னிலங்கெயி. 3. நீக்கலு.

கரிகாய்ந்த கவலைத்தாய்க் கல்காய்ந்த காட்டகம்
வெருவந்த ஆறென்னுர் விழுப்பொருட் ககன்றவர்
உருவவேற் றூர்தியான் ஒள்ளணிநக் கன்னநின்[1]
உருவிழந் திணையையாய் உள்ளலும் உள்ளுபவோ ;
கோதித்துராய்க் குன்றிவர்ந்து கோடிக்கொண்ட கோடை
ஒதுக்கரிய நெறியென்னுர் ஒண்பொருட் ககன்றவர் [யால்
புதுத்திங்கட் கண்ணியான் பொற்பூண்ஞான் றன்னநின்
கதுப்புலறுங் கவினையாய்க் காண்டலுங் காண்பவோ ;

ஆங்கு,

அரும்பெறல் ஆதிரையான் அணிபெற மலர்ந்த
பெருந்தண் சண்பகம் போல ஒருங்கவர்
பொய்யா ராகுதல் தெளிந்தனம்
மையீ ரோதி மடமொழி யோயே.

இது பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனை நினைந்து ஆற்ருத தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவித்தது.

(க - சு) அயந்திகழ்...........வெஞ்சுரம் :—

(இ - ள்.) நீர்நிலைக்கருகே விளங்குகின்ற அலங்கலையுடைய கொன்றை* மாலையையுடைய இறைவன் திரிபுரத்தை எய்கையினுலே தோன்றின முழங்கும் வெம்மையையுடைய நெருப்பு† விசும்புற நிவந்து அழலுமாறபோலச் செறிந்த கிரணங்களையுடைய ஞாயிறு எவ்வாயுஞ் சுடுகையினுலே முளிந்த மூங்கில் தம்மிலே இழைதலைக் கொண்டதாக அதனிடத்தே கடுத்தெழுந்த முழங்கிய காட்டுத்தீ‡ அவ்விடத்தைக் கைக்கொண்டு விசும்பிலே உற ஓங்கி வெம்மையைச் செய்யும், விலங்குகள் பலகாலுந் திரிகையினுலே மயங்கின அதரையுடைய, மலைகள் பரந்து குறுக்கிட்டுக் கிடக்கும் போதற்கு அரிய சுரத்தை ;

செய்யுஞ்சுரம், அதரையுடைய சுரம், போதற்கரிய சுரம் என்க.

விடங்கு, வருவிக்க; அலங்கலையுடைய கொன்றை என்ருர், தாராகப் பூத்தலின். அலங்கல் அசைவுமாம்.

(எ - க0) இறந்துதாம்........நீப்பவோ :—

(இ - ள்.) ஆயிழாய்! தாம் எண்ணிய காரியங்களைப் பெறுதலானுள்ள விருப்பத்தாலே அறத்தினைக் கைவிட்டு வெஞ்சுரத்தை யிறந்து

---

* அகம். கடவுள். † பெருங். (க) சங: ககடு - கஉக. ‡ ஐங். ௩ஙகு.
(பாடம்) 1. ஞெண்ணக்க வளையநின்.

பிறங்குகின்ற நீரைச் சடையிலே மறைத்தவனை ஒத்த பொருளாக்கத்திலே பிரிந்தவர் அழகினையுடைய நின்னிறம் பசந்து நீ இத்தன்மையையாக நின்னைக் கைவிடுதலுஞ் செய்வரோ? அங்ஙனஞ் செய்யார் காண்;

இறைவனை ஒத்த பொருள் என்றார், பொருள் நின்றுழி நில்லாது பலரிடத்துஞ் சென்றதேனும் ஒன்றானுந் தனக்குக் கேடின்றி இருத்தலின். 'அணி' : அழகு.

(கக - கச) கரிகாய்ந்த..........உள்ளுபவோ :—

(இ - ள்.) வெந்த கரியினையுடைய பல வழியினையுடைத்தாய்க் கற்கள் காய்ந்த காட்டகத்தை வெருவுதல் வந்த வழியென்று கருதாராய் வடிவையுடைய ஏறுகிய ஊர்தியையுடையானை ஒத்த விழுப் பொருட்கு அகன்றவர் நக்கு ஒள்ளியதாகிய அணியினையுடைய[1] நின்னுருவை இழந்து நீ இத்தன்மையையாக அப்பொருளையே நினைத்தலையுஞ் செய்வாரோ? அங்ஙனஞ் செய்யார்காண்;

'நக்கு' என்னும் எச்சம் ஒள்ளிதாகிய என்னும் வினைகொண்டது.

(கரு - கஅ) கோதித்துராய்க்...........காண்பவோ :—

(இ - ள்.) ஞாயிறு கீழ்த்திசையிடத்து உதயகிரியிலே வந்து தோன்றிப் பின்பு கொதித்துப் பரந்து தான் கொண்ட கோடைக் காலத்தாலே போதற்கு அரிய வழியென்று கருதாராய்ப் புதிய திங்களாகிய* கண்ணியை யுடையானை யொத்த ஒள்ளிய பொருட்கு அகன்றவர் பொன்னாற் செய்த தலைக்கோலங்கள் தாழ்ந்து விளங்கின நின் மயிர் அவ்வாறன்றிக் காய்கின்ற அழகை நீ யுடையையாக அப் பொருள் வேட்கையை மனத்தாற் காணுதலையுஞ் செய்வரோ? அங்ஙனஞ் செய்யார்காண்;

(கசு) ஆங்கு :—

அசை.

(உ0 - உரு) அரும்பெறல்.........யோயே :—

(இ - ள்.) கருமையினையும் நெய்ப்பினையுமுடைய ஓதியினையும் மடப்பத்தையுடைய மொழியினையுமுடையாய்! பெறுதற்கு அரிய ஆதிரை நாளையுடைய இறைவன் திருமேனி அழகைப் பெறும்படி மலர்ந்த பெரிய குளிர்ந்த இச்சண்பகம் பருவம் பொய்யாதவாறுபோல அவர் தாங் கூறிய பருவத்தைப் பொய்யாராய் வருதலை அவர் கூறிய கூற்றால் நீயும் யானும் ஒருங்கு தெளிந்தேம்; அங்ஙனந் தெளிந்த பருவங் கழிவதற்கு முன்னே வருவர்; அவர் மொழியைத் தெளிவாயாக என ஆற்றுவித்தாள்.

---

* சீவகசிந். உ0அ. (பாடம்) 1. வளையினையுடைய.

இது கைம்மிக லென்னும் மெய்ப்பாடு எய்திநின்ற தலைவிக்குப் பின்னர்ச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

இஃது இளவேனிற் பருவங் குறித்து வற்புறுத்திப் பிரிய ஆற்றியிருந்து அப்பருவம் வந்த பின்னர் ஆற்றுளாய் இரங்குகின்ற தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவித்தலான் இரக்கமாகிய உரிப்பொருள் சிறத்தலின், அவ்வுரிப்பொருள் முதலிலுங் கருவிலுஞ் சிறந்ததென்று இரக்கத்திற்கு உரிய நெய்தலிற் கோத்தார்; "முதல்கரு வுரிப்பொருளென்ற மூன்றே, நுவலுங்காலை முறைசிறந் தனவே, பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை"* என்றாராகலின். இது பாலைக்கு உரிய முதலுங் கருவும் வந்து அதற்கு உரிய உரிப்பொருள் சிறவாமல் நெய்தற்கு உரிய உரிப்பொருள் சிறந்ததாயிற்று.

இது தரவியல் ஒவ்வாது அதனகப்பட்டு வந்த சுரிதகத்தான் இற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௩௩)

"முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச், சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே"† என்புழிச் சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும் படுமென்றலின், இத்தொகையைப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தலென இம்முறையே கோத்தார் நல்லந்துவனார்.[1]

நெய்தற்கலி முற்றும்

கலித்தொகை முற்றிற்று

---

* தொல். பொருள் : ௩. † தொல். பொருள் : ௫.

(பாடம்) 1. நவ்வந்துவனார்.

உரைச்சிறப்புப் பாயிரம்



பாற்கடல் போலப் பரந்த நன்னெறி
நூற்படு வான்பொருள் நுண்ணிதி னுணர்ந்து
போக்கறு கேள்விப் புலவோர் புலத்தின்
நாற்பொருள் பொதிந்த தூக்கமை யாப்பினைத்
தேக்கிய சிந்தைய ஞகிப் பாற்பட
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமிம் மூன்றும்
இழுக்கற வாய்ந்த வழுக்கிறெல் சீர்த்தித்
தொல்காப் பியமெனுந் தொடுகடற் பரப்பை
மறுவுங் குறைவு மின்றி யென்றும்
கலையின் நிறைந்த கதிர்மதி யென்ன
நிலையுடை கலத்தின் நெடுங்கரை காணக்
கல்லா மாந்தர் கற்பது வேண்டியும்
நல்லறி வுடையோர் நயப்பது வேண்டியும்
உரையிடை யிட்ட காண்டிகை யுரைத்தும்
ஆன்றோர் புகழ்ந்த அறிவினிற் றெரிந்து
சான்றோ ருரைத்த தண்டமிழ்த் தெரியல்
ஒருபது பாட்டும் உணர்பவர்க் கெல்லாம்
உரையற முழுதும் புரைபட வுரைத்தும்,
ஒலித்திரைத் தலத்தின் உணர்ந்தோ ருரைக்கும்
கலித்தொகைக் கருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற்
குள்ளுறை யுவமமு மேனை யுவமமுந்
தெள்ளிதிற் றெரிந்து திணைப்பொருட் கேற்ப
உள்ளுறை யுவமத் தொளித்த பொருளைக்
கொள்பவர் கொள்ளக் குறிப்பறிந் துணர்த்தி
இறைச்சிப் பொருளுக் கெய்தும் வகையைத்
திறப்படத் தெரிந்து சீர்பெறக் கொளீஇத்
துறைப்படு பொருளொடு சொற்பொருள் விளக்கி
முறைப்பட வினையை முடித்துக் காட்டிப்
பாட்டிடை மெய்ப்பாடு பாங்குறத் தெரித்துப்
பாற்பட நூலின் யாப்புற வுரைத்த
நாற்பெயர் பெயரா நடப்பக் கிடத்திப்
போற்ற இன்னுரை பொருள்பெற விளம்பியும்
வையம் புகழ்ந்து மணிமுடி சூட்டிய
பொய்யில் வான்கதை பொதிந்து செந்தமிழ்ச்

சிந்தா மணியைத் தெண்கடல் மாநிலம்
வந்தா தரிப்ப வண்பெரு வஞ்சிப்
பொய்யா மொழிபுகழ் மையறு காட்சித்
திருத்தகு முனிவன் கருத்திது வென்னப்
பருப்பொருள் கடிந்து பொருட்டொடர்ப் படுத்து
வினையொடு முடியப் புனையுரை யுரைத்தும்,
நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்
கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப்
பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற்
கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய
இதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்,
தண்டமிழ் தெரித்த வண்புகழ் மறையோன்
வண்டிமிர் சோலை மதுரா புரிதனில்
எண்டிசை விளங்க வந்த ஆசான்
பயின்ற கேள்விப் பாரத்து வாசன்
நான்மறை துணிந்த நற்பொரு ளாகிய
தூய ஞானம் நிறைந்த சிவச்சுடர்
தானே யாகிய தன்மை யாளன்
நவின்ற வாய்மை நச்சினார்க் கினியன்
இருவினை கடியும் அருவியம் பொதியிலின்
மருவிய குறுமுனி தெரிதமிழ் விளங்க
ஊழி யூழி காலம்
வாழி வாழியிம் மண்மிசை யானே.

தொல்காப் பியத்திற் றொகுத்த பொருளனைத்தும்
எல்லார்க்கும் ஒப்ப இனிதுரைத்தான்—சொல்லார்
மதுரைநச்சி னார்க்கினியன் மாமறையோன் கல்விக்
கதிரின் சுடரெறிப்பக் கண்டு.

பச்சைமா லனைய மேகம் பௌவநீர் பருகிக் கான்ற
எச்சினற் றிசையு முண்ணு மமிழ்தென வெழுநா எச்சில்
மெச்சினா ணாளும் விண்ணோர் மிசைகுவர் வேத போதன்
நச்சினார்க் கினியன் எச்சில் நறுந்தமிழ் நுகர்வர் நல்லோர்.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

உரை விளக்கம்

கடவுள் வாழ்த்து

(க - ச) **'ஆறு அறி......பகர்ந்து'** என்பதற்கு, 'வீட்டு நெறியை அறிகின்ற அந்தணரென்னும் அருட்சான்றோர்க்கு அரிய நுண் கருத்துகள் பல புலப்படுத்தி' யென்பது நேருரை. மறை - நுட்பம்; பருப்பொருளறிவினர்க்கு எளிதின் விளங்காததென்பது பொருள். மறை பல - பல நுட்பங்கள்; அவை "செங்கண் ஆயிரந் திருக்குறிப் பருளவும்" (சிலப். உஅ : சுக) எற்றூற்போல்வன. 'ஆறு' என்பதற்கு ஆறங்கமென்று நச். உரைத்தமையால், 'அந்தண' ரென்பதற்கு அந்நூன் முறையிலேயே வைத்து 'வேதத்தின் அந்தத்தை அணவுவா' ரெனச் சொற்பொருள் விரிக்குங் கட்டாயம் நேர்ந்தது "பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்" "அந்தண ரென்போர்......செந்தண்மை பூண் டொழுகலான்," "அந் தண்மை பூண்ட......அந்தணர்" முதலிய சான்றோர் வழக்கும், 'அந்தண்' 'அந்தண்மை' 'அந்தணாளன்' 'அந்தணி' முதலான சொற்பிறப்பாட்சியும் ஒழுக்கம் ஏதுவாக அவர்க்குப் பெயரமைந்த மாட்சிமை விளக்குதலின், அதற்கு மாறாகவும் சொற்சிதைவாகவும் நச். நூற்போக்கில் உரைக்கும் உரை கொள்ளற் பாலதன்று. அம் - அழகு; தண் - குளிர்ச்சி; குளிர்ச்சியில் அழகிய குளிர்ச்சியாவது அருள்; எனவே 'அந்தண' ரென்பதற்கு 'அருளொழுக்கமுடையா' ரென்பது இனிய செம்பொருள். 'பகர்ந்து,' பாகுபடக் காட்டி யென்னும் பொருட்டு. 'தேறு நீர்': தெளிந்த நீர்: வான் நீராகலின், 'செல்லும் போர்' என்று கொள்க. வாய் பேசாமல் தான் குறித்த கருத்தின்மேற்செல்லும் போரென்பது கருத்து. இறைவன் திருநடச் சிறப்பியல்பு ஈதேயாம். நச். இவற்றிற்குக் கூறும் உரை நுட்பமாயிருப்பினும், நேருரையாகா வென்க. "கடுங் கூளி மாறுப் போ" ரென்பதிற் கடுமை போர்க்குக் கொள்க. இதனை விளக்கும்பொருட்டுக் கூளியினின்றும் அது பிரிந்திசைக்குமாறு 'கடிதாகிய' என்று நச். திறமாக உரை வகுக்கும் முறை பெரிதும் பின்பற்றற் பாலது. இறைவனது அழிக்குந் திருநடம் பேய்ச் செயல் போற் காணப்படுதலின், அது 'கூளிப்போர்' என உருவகிக்கப்பட்டது. எண்கை 'என்பதிற் கை' தோள்; "எண்டோள் வீசி நின்றாடும்" என்பது காண்க. 'போரும் மிடறும் கையு' முடையா யென்று எண்ணும்மை விரித்துரைக்க. 'வீட்டு நெறி அறியவல்ல அருளொழுக் கச் சான்றோர்க்கு அதற்கான நுண் பொருள்கள் பல தெளிவித்து, அந்நெறியறியாத மருளொழுக்க மாக்கட்கு இறைவன் எண்டிசை களிலும் எண்டோளாற் போர் தொடக்குங்கால், தனது குளிர்ந்த

அருளியல்பை மறைத்து வெம்மைச் சின வியல்பை வெளிப்படுத்தி வாய் பேசாமல் தான் குறித்ததன்மேற் சென்று அப்போர் செய்யும் பெருமானே' என்பது கருத்து.

(ரு - எ) 'படுபறை பல இயம்ப' என்பதிற் 'பறை' வாச்சியங்கள்: அவை, உலகுயிர்களை இயக்கவல்ல இசை வகைகளை யுணர்த்தும். அப்பெயர் இசைக்கருவிகளை யுணர்த்தும்போது ஆகுபெயராம்.

(அ - கச) 'அமர் பல கடந்து,' பல போர்கள் கடந்து; இறுதியாக முப்புர மெரித்தலின், இத் திருக்கூத்துகள் முப்புர மெரித்த போது ஆடியவையென உரைக்கப்படும். முப்புரமாவது, மும்மல காரியம். அணை - மெத்தை.

'எனவாங்கு' என்னுந் தனிச் சொல்லில், என என்று செல்லும் படியாக எனவும், ஆங்கு அசையெனவுங் கொள்க.

சிவபிரான் திருநடம்புரிந்து எல்லாவற்றையும் அழிக்கும்போது அவன் கைகொட்டி ஆடுங் கூத்துக் 'கொடு கொட்டி' யெனவும், அங்ஙனம் அழிந்தவற்றின் சாம்பலைப் பூசி ஆடுங் கூத்துப் 'பாண்ட ரங்க' மெனவும், தலை ஓடு முதலிய எலும்புகளைத் தாங்கி நின்று ஆடுங் கூத்துக் 'காபால' மெனவுங் கூறப்படும். 'பாண்டு அரங்கம்'—வெள்ளை யரங்கம்; அது சாம்பல் நிறைந்த இடுகாடு. சாம்பற்பூசி அங்கு ஆடுங் கூத்துக்கு அதுவே பெயராயிற்று. 'பாண்டு' வெண்மைப் பொருளில் வருதல் "பாண்டு கம்பளந் துளக்கிய தாகலின்" (மணிமே. கச: உகூ) என்பதிற் காண்க. காபாலம் - தலையோடு.

இங்ஙனமாக இறைவன் எல்லாவற்றையும் அழிக்குங்கால் அவன்றன் அருளியல்பு மேலே விளங்கித் தோன்றாதாகலின், அம்மை அசையாமலிருக்க ஐயன் நடம்புரிவா னென்ப. அருளியல்பாகிய அம்மை இவ் அழிக்குஞ் செயலிற் கலந்துகொள்வளென்பது முறை யாகாமையின், நின் ஆட்டத்துக்கு அவள் தாளந் தருவாளோ? தரமாட்டாளே என்னும் எதிர்மறைப் பொருளிற் 'கொண்ட சீர் தருவாளோ' 'வளர் தூக்குத் தருவாளோ' 'முற்பாணி தருவாளோ' என வந்தன.

(கரு - கஎ) ஆயினும் இறைவனும் அம்மையுந் தவிர ஏனை யெல்லாம் அழிந் தொழிதலால் அந்நிலையில் வேறு யாருந் தாளந் தருதற்கில்லாமையாலும், அழிக்குந் தொழிலும் அருளேதுவாகவே நிகழ்தலாலும் எப்படியும் அம்மையே நின் ஆட்டத்துக்குத் தாளந் தர வேண்டுவது கட்டாயமாயிருக்கின்றதென்பார், 'பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை மாணிழை யரிவை காப்ப நீ ஆடி அமர்ந்தனை' என்று இறுதியில் முடித்தார். 'காப்ப' நடத்துக்குத் தக்கவாறு தாளம் ஒத்திட்டுத் தர என்றவாறு. தாளத்தின் முதற்கூறு 'பாணி'; இடைக் கூறு 'தூக்கு'; இறுதிக்கூறு 'சீர்' என்று கொள்க. இவ்வுண்மை

'முற்பாணி' 'வளர்தூக்கு' 'கொண்ட சீர்' என்னும் அவற்றின் அடைமொழிகளாலும் விளங்குதல் காண்க. **மதுரைக் காஞ்சி**யுரையிற் (கசுo) 'சீர்' என்பதற்கு இவ் வுரையாசிரியரே 'தாள அறுதி' என்றுரைத்தமையும் இங்கு நினைவுகூரற்பாலது.

மருட்கை - வியப்பு. தேவ பாணி - கடவுளைப் பரவும் பாட்டு.

பாலைக் கலி

க

(க - கo) தன்னாற் படைக்கப்படும் பொருளுக்குத் தான் முந்தியவனாகலின், நான்முகனை 'முதியவன்' என்றார். ஆயினும் அவனும் இறைவனால் ஒருகாற் படைக்கப்படுவோனே யென்றற்குத் 'தோன்றி' என்றார். மிடல் - மிடுக்கு. அமரரென்பார் அடங்கியவர். அடக்கமுள்ளவரை அமரிக்கையுள்ளவரென்ப. 'மடங்கல்' திரும்பாதவனென்னும் பொருளிற் கூற்றுவனுக்கு வந்தது; "மாற்றருங் கூற்றம்" (**தொல். புறத்**: உச) என்பது காண்க. 'கடந்து அடு' என்பதற்கு, 'வஞ்சியாது எதிர்நின்று அடுகின்ற' என நச். உரைப்பது நல்ல உரை. முன்பு: வலிமை. கணிச்சி; துண்டிக்குங் கருவி; இங்கு மழு. கணிச்சியோன் என்பது முக்கண்ணனைச் சுட்டி வந்தமையாற் சுட்டுப் பெயராய் நின்றதென்றார். 'ஆர் இடை' என்பதற்குத் தொலையாத வழியிடையே என நச். உரைத்தது நுட்பமாயிருக்கின்றது.

(கக - உஉ) 'இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈத' லென்பது இல்லறம்; அவ் வில்லறம் தலைவியோடன்றிக் கூடாது. 'பொருள் தேடச் செல்லும் நின் பிரிவாற்றாமையால் தலைவி இறந்துபட்டாளாயின் பின் நீ தேடிக்கொணர்ந்த பொருளால் இல்லறம் எங்ஙனம் நிகழும்? ஆதலின் நின் தலைவியைப் பிரியாமையே பொருளாவதல்லது பிரிந்து போய்த் தேடுவது பொருளாகாது' என்று வல்லமையாய்த் தோழி கூறுவாளாயினாள். (**தொல். மெய்ப்**. உச - இன் உரையிற் காண்க.) இளமைச் செவ்வி முதிர்வினாலும், கற்பினாலும், பிரிவு காரணமாக இறத்தலுங் கூடுமென்பதும், இத்தகைய உணர்வின் விழுப்பத்தினாலேயே மகளிர் வடமீன்போல் தொழுதேத்தப்படுகின்றன ரென்பதும் அறியற்பாலன. இத் தாழிசைகளில் 'இரத்தல்' மூவகையாய் நிகழு முறைமை நன்கு காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. 'இடன்' செல்வம்; "இடனில் பருவத்தும்" (**குறள்** - உஉஅ) என்பதிற் போல.

(உங - உகூ) இவள் என்றது, தலைவியை. 'கூற அன்புற்றுத் தாழ்பு அஞ்சித் தங்கின' ரென்று கொள்க. கூற வென்பதனைத் தொலைதலோடுங் கூட்டுக வென்னும் நச். உரை நேர்மையாகாது. 'புன்கண் கொண்டு இனையவு' மென்பதற்குப் பொலிவழிவினைத் தன்னிடத்தே கொண்டு வருந்தவுமென்று இவரே யுரைத்தமையின்,

அப்பகுதியிலேயே தலைவியின் தொல்கவின் தொலைதலுந் தோழி கூறினளாக அடங்கும். மேலும் கவின் தொலைதலஞ்சிச் செல வழுங்கினனெனின், அஃது அருளென்னு மெய்ப்பாடாகாதாம். ஆதலின், 'அன்புற்றுக் கவின்றொலைதலும் அஞ்சி' என வருமாறு எச்சவும்மை விரித்துரைக்க. 'காழ்,' இங்குக் குத்துக்கோல்; 'நெடுங் காழ்,' (முல்லைப்: ௪௪) என்பது காண்க. களிற்று ஒருத்தல், யானையின் ஆண்; களிறு என்பதும் ஆண் ஆயினும் இன்னோரன்ன இடங்களில் அச்சொல் யானை யென்னுஞ் சாதிப் பெயராய் நிற்க, அதனை அடுத்துவந்த ஒருத்தலென்பது அதன் ஆணைக் குறிக்கும். இதனை 'விதந்து' என்றமையாற் (தொல். மரபு: ௩௪) கொள்க.

௨

(௧ - ௫) அம்பல், அலருக்குமுன் நிகழ்வது; அது குறிப்பாகத் தூற்றுவது; 'வெளியாகக் கூறு' மென்று நச். உரைத்ததற்கு அக் குறிப்பு வெளியாகக் கூறுதலென்று கொள்க. 'இதழ் சோர்பு பனி மல்க' என்பதன் உரை அழகானது. இத்தகைய இடங்களில் நச். தம் ஆற்றலை நன்கு காட்டியிருக்கின்றார். புன்மையாவது இங்கே பொலிவழிதல். நினைப்பவும் இழப்பவும் என்பதற்கேற்ப நாணவும் எனக் கொள்க.

(௬ - ௯) 'இடைகொண்டு' - செவ்வி தெரிந்து, "தளர்இடை அறியுந் தன்மையள் கொல்லோ" (௪ - ௯௮) என்பது மணிமேகலை. 'எம': ஆறன் பன்மை. 'மலர்' தலைவியெனவும், 'அடை' சுற்ற மெனவுங் கொள்வது சிறப்பு.

(௧௦ - ௧௩) வகை, ஆகுபெயர். 'ஒல்லாங்கு' என்பதில் ஆங்கு என்பதற்கு நச். உரைக்கும் உரைவன்மை கண்டுகொள்க. புல்லு - புல்லுதல். இறைஞ்சிய, தாழ்ந்தாற்போல் வீழ்ந்து கிடந்த வென்க.

(௧௪ - ௧௭) பிணிபு, தொழிற்பெயராகக் கூறலுமாம்.

இத் தாழிசைகளில் வந்தவை இறைச்சிப் பொருள்கள். இறைச்சி யென்பதற்குத் தங்கியதென்பது பொருள்; கருப்பொருள்களில் தங்கிய கருத்துகளெனக் கொள்க; அவை, சொல்லுவார் கருத்துக்கு ஓரளவு உவமைபோற் பயன்படினும் படும்.

(௧௮ - ௨௨) 'அருள்வந்தவை காட்டி' யென்றதனால், பாலைத் திணை காதலற்கு அருளுணர்ச்சி தருமென்பது பெறுதும். "மேல் நின்று மெய்கூறுங் கேளிர்" இஃதொரு பழமொழி. 'தகைப்ப' வென்பது அஃறிணை வினையாகலின், பகரவீறாகக் கூறாது அகரவீறாகக் கூறினர். இதனை "மூன்றே பலவறிசொல்" (தொல். சொல். ௯) என்னும் பிரிநிலையாற் கொள்க.

ரு

(க - அ) மறவர்நிலை இதன் முதலடிகளில் ஓவியம்போற் காட்டப் பட்டிருக்கின்றது. 'சுரிவளர் பித்தையர்': நுனி சுரிந்து வளர்கின்ற தலைமயிரினை யுடையவர். அல்குதல் - தங்கியிருத்தல்; வழிவரு வோர்க்குக் குற்றஞ் செய்தலைப் பார்த்துத் தொலைவிலே தங்கியிருத்தல். 'புலம்பு' இங்கே வருத்தம். செடி கொடிகளில்லா வெறுவெளியாதலின் 'புள்ளும் வழங்கா ஆரிடை' யென்றார்.

(கூ - கஉ) காழ், உறுதிமுத்து; 'காழ் விரி கவையாரம்' என்பது ஒரு விலையுயர்ந்த அணிகலன். அவர், அத்தகையவரென்று கொள்க. நாணல் முளை, கூர்மைக்கு உவமை. "நாணற் கிழங்கு மணற்கீன்ற முளையோரன்ன முள்ளெயிறு" என்னும் **அகநானூறு** (உகஉ : ச - ரு) காண்க. அன்னவென் கிளவி எல்லா உவமங்கட்கும் வருமாகலின் (**உவம.** கரு) இங்கு மெய்யுவமத்துக்கும் வந்தது.

(கரு - கசு) தீ, இனிமைப் பொருட்டு. மகிழ், இங்குக் கிளர்ச்சி.

(கஎ - உ0) 'நுண்ணெழி' லென்றது, கூர்ந்து நோக்க நோக்க இன்பந்தரும் எழில்; இச் சொல் தமிழ்நாட்டவரது நுட்பவுணர்வை விளக்கும். சுணங்கு - தேமல். மகளிர்க்கு ஒளிபொருந்திய நுதல் கூறப்படுதலின், அவருடைய அறிவு அன்பு முதலான நல்லியல்புகளின் மாட்சிமை பெறுதும்; அகத்தின் நல்லியல்புகள் புறத்தே நெற்றியில் ஒளி காட்டுமாகலின் என்க.

(உக - உரு) 'கழிபெரு நல்கல்': ஒரு குறியீட்டுச் சொல், இஞ் ஞான்றும் வழங்கலாம். 'ஒருநாள் ஒருபொழுது இடைப்பட நீப்பின்' என்றமையால், முற்காலத்தில் ஆடவர்களோடு மகளிர் அறங்கேட்டல், ஆராய்தல், அரசுபுரிதல், வளங்காண்டல் முதலிய எச்செயல்களினுங் கலந்துகொண்டு இணை பிரியாமல் உலகியல் நடத்துவரென்னுந் தமிழ் நாகரிக உண்மையும் விளக்கமாம். 'ஒழிக இனி' என்பது 'ஒழிகினி' யென ஈறு குறைந்தது.

"செய்பொருள் அச்சமும்......" (**தொல். பொருள்** : ருஅ) என்ப தற்கு இப்பாட்டு இலக்கியமாதல் கண்டு கொள்க.

சு

(க - கூ) 'அஞ்செவி' 'பணைத்தாள்', யானைக்குச் சிறத்தலின் அத னொடு கூட்டினர். 'யானையொடு மாநிரை மறவர் மயங்கி' யெனக் கொள்க. 'அதர்பட்ட அருஞ்சுர' மென்க. 'சிறந்தன' மென்பதிற் சிறப்பு இன்றியமையாமைப் பொருளது. 'கலன் வெளவலின் ஆள் வினைக்கு அழிந்தோர் போறல்' ஒரு பழமொழி. தமிழ் நூல்களில் இது மிகுதியாகப் பயின்று வருதலால், அவர்கள் அயல் நாடுகளுக்கு வாணிகங் காரணமாக அடிக்கடி கலத்திற் செல்லுவரென்பது பெற

தும். 'கேள் பெருந்தகை': காதலனான பெருந்தகை; 'கேள்' இப் பொருட்டாதல், "அவளுந் தன்கேட்குச் சொன்னாள்" (குணமா. உ0உ) என்னுஞ் சிந்தாமணியிலுங் காண்க. 'மொழிகுவம்' எனப் பிரிக்க. 'நாளுங் கோண்மீன்' என்பதற்கு 'நாண்மீனுங் கோண்மீனு' மென் றுரைப்பது நேருரை; அவை, நாளுங் கோளு மென்க. நச். உரைப்ப பது இயல்பாயில்லை. யானை முதலியன குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொகு ளாதலால் நச். 'குறிஞ்சிக்குரிய இறைச்சியா' லென்றனர். இங்கே இறைச்சியென்றது வாளா கருப்பொருளை; 'இறைச்சிப் பொருள் வயின்" (தோல் பெய. சஉ) என்பதிற்போல.

(க0 - கக) 'ஆற்றுப்படுத்த': ஒழுங்காக நடத்தியவென்னும் பொருட்டு.

(கச - கரு) நீர் நீத்த தாமரை ஓர் இராப்பொழுதேனும் வாடாம லிருக்கும், நீ நீத்த தலைவி அதுதானும் உயிர்வாழாள் என்றபடி.

இவை அகநிலை ஒத்தாழிசைகளாதலின், சிறுபான்மை இங்ஙனம் இடப் பொருளோடும் இடத்தியல் பொருளோடும், ஒத்துப் பொருள் முடியாமையுங் கொள்க. (தோல். செய். கசஉ. உரை - வி.) மீண்டும் பெறமுடியாத இழப்பினை நச். கையாறு என்றமை கருத்திருத்துதற் குரியது. இத்தாழிசைகளிற் கூறிய உவமைகளால், காதலன் திரும்பி வருவதாகக் கூறிப் பிரியும் பிரிவிலேயே அக்காலத்துத் தமிழ்மகளிர் எத்துணை வருந்துவரென்பதும் அதனால் அவரது அன்பின்நிலை எத் துணை யுயர்ந்ததென்பதும் இனிது விளங்கும்.

(கசு - கஅ) 'பொய்ங் நல்கல்' ஒரு குறியீட்டுச் சொல். இனைய சொற்கள் மீண்டும் எடுத்து வழங்குதற்குரியன. 'புறந்தரல்': பாது காத்தலென்னும் பொருட்டு; உயிர்க்குப் புறமாயுள்ள உடம்புவசதிகள் உலகியல் வசதிகள் முதலியன உண்டுபண்ணித் தருதலைப் 'பாதுகாத்த' லென்பவாகலின், அப்பெயராயிற்று:

ரு

(க - க0) 'மரல்', அரலையென்னும் பெயருள்ளதொரு புதர்; (பிங். மரப்: உஉ0). அது மரைக்குரிய உணவுச். செடியன்று. மாரி வறத்தலால் அதனை அது கவர்கின்றதென்க. 'வரையோங்கு அருஞ் சுரம்' என்றமையால், இது குறிஞ்சி நிலத்தின்கண் வெயிலின் உறைப் பால் வெதும்பிய பாலையாம்; இதனாலுந் தனியாகப் பாலைநில மொன் றின்மை பெறப்படும். 'புரையோர் தம் சுரையம்பு' என்க; 'புரை' குற்றத்தை யுணர்த்தும்போது, 'உள்தொளை' யென்னும் பொருளடி யாகப் பிறந்த சொல்லாம்; அறிவு அறைபோனதென்பது கருத்து; இனி, உயர்வை யுணர்த்தும்போது, தெய்வவியல்போடு ஒத்ததென் னும் ஒப்புப்பொருளடியாகத் தோன்றிய சொல்லாம். 'உண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்கு' என்பதனல், உடம்பிலிருக்கும் நீர் சுண்

டினுல் நாவுலர்ந்து நீர் வேட்கை யெழும்' என்னுங் கருத்து வெளிப்படுகின்றது. பசியினும் நீர்வேட்கை கடுமையானதென்பது இதனுற் கண்டுகொள்ளப்படும். 'வழிச்செல்வோர் நீர்வேட்கையை அவர் வருத்தக்கண்ணீரே நாவில் வீழ்ந்து ஒருவாறு தணிக்கும்' என்பது நல்ல பாட்டோவியமாகும். 'துணையாக நாடின்' என்பதற்குத் 'துணையாகும்படி நாடின்' என்றுரைத்தலே போதும். 'அதுவல்லது இன்பமும் உண்டோ எமக்கு' என்பது கற்பின் பொற்பு.

சா

(க - ச) 'வறிது' சிறிதென்னும் பொருட்டு; நச். இதற்கு உடல் சிறிதாக என உரைக்கும் உரை வல்லமைப்பாடானது. 'ஒய் களிறு,' உள்ளக்கிளர்ச்சி சுருங்கிய களிறு எனக் கொள்க; ஒய்தலை நுணுகுதற் பொருளிற் கருதியே சேனுவரையர் இவ்வடிகளை உரியியலில் (நுச) மேற்கோள் காட்டுவர். 'வைப்பு', இங்குப் பாலைநிலத்தூர்கள். மறவர் மறச்செயலால் வான் நீங்குவதாயிற்றென்க. மறச் செயல்களால் மழை வறங்கூரும் உண்மை, "அன்றுதொட்டுப் பாண்டியனுடு மழை வறங் கூர்ந்து வறுமையெய்தி வெப்புநோயுங் குருவுந் தொடர"; என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்தாற் காண்க. 'நல்லுணர்ச்சிகளால் நாட்டில் மழை முதலாம் நலங்களுண்டாகு' மென்று தமிழ் மேன்மக்கள் கருதிவந்தமை தெரிதலின், இதனுல் அவர்தம் மெய்யுணர்வுப்பேறும் அறச்செயல் நோக்கமும் நன்கு விளக்கமாம்.

(ரு - கூ) 'அயர்ந்து' விரும்பியென்னும் பொருட்டு; "தழை அயருந் துறைவன்" (ஐங். கரு: எ) என்பதிற்போல. 'மனத்தான் நிகழ்த்துகையினுலே' என்று நச். அதனை விளக்கமாக உரைத்துக்கொண்டார், மேல் 'கை புனை' யென வருதலின். 'எழுதி வழித்த' என நச். உரைப்பதற்குப் 'பண்ணி மழமழப் பாக்கிய' என்று கொள்வது நல்லது. 'எழுதுதல்,' பண்ணுதற் பொருளில் வருதல், "எழுதிய பாவை" என்னும் மணிமேகலை (உக: ககரு) யிற் காண்க.

(கூ - கஉ) 'காழகம்', இங்கே போர்க்கோலத்திற் கட்டப்படும் ஒருவகைக் கைக்கச்சு. 'புனைமாண் மரீஇய அம்பு' என்பதற்குப் புனைதன் மாட்சிமை பொருந்திய அம்பு எனவே உரைக்கலாம். 'நீலமலர் நீர் சொரிந்து மழைவரவை எதிர்நோக்கும்' என்பதோர் இயற்கையுண்மை, "நீலம்.........நில்லாவே" என்பதனுல் வெளிப்படுகின்றது. மேல், குறிஞ்சிக் கலியிலும் (சஅ: கடு) இது வரும்.

(கஎ - உக) 'அரவம்', இங்கு ஆரவாரம்; 'கடை', இறந்துபடுங் கடைசிக் காலம் என்பது நச். கருத்து. தலைவன் திரும்பி வருதலை எதிர்பார்த்திராமல் தலைவி தன் உயிர் நீத்துத் துன்பம் ஆற்றிக் கொள்ளுதலின், அவள் அக் கடைசிக் காலத்தில் தன்னலங் கொள்வாளாயினள் என்னுங் கருத்தில் நச். உரைத்தார்.

இச் செய்யுளில் வருந் தலைவியின் செய்கைகள் "உடன்சேறல் செய்கை" (தொல், கற்: ரு) என்பதன்கண் அடங்கும்.

எ

(க - அ) 'காய்' என்பதைக் 'கடுகுபு' என்பதனோடு கூட்டினார் நச். இருந்தவாறே உரைக்கலாம். 'சின' மென்பது, கொதிப்பு; "ஞாயிறு சினவின்" (புறம். கூ0) என்பதன் உரை காண்க. மலைக்கு வெற்றியாவது இதுகாறுமாயினும் பசுமையும் நீரு நிழலுங் கெடாது தண்ணெனன் றிருந்தமை; கலி. உ0: ரூ - ரு அடிகள் காண்க. 'வெம்பிய' வென்றது, அத்தகைய மலை இப்போது புறங் கரிந்தும் புகைந்தும் வெடித்துந் தன் நிலைகுலைந்த வென்றற்கு. 'துணிந்தனிர்க்கு ஐய' என்பதுபோல்வதை நச். முன் (கலி. உ) ஒருமைப்பன்மை மயக்க மென்றனர். "வாரன் மின் ஐய" என்னுந் திணைமொழியைம்பதும் (ரு) நினைவுகூர்க.

(கூ - கக) இசைக்குங் கோலி லமைந்த எழ் நரம்புகளும் என்றுரைத்தலே சிறந்தது. இடைநின்ற எதானும் ஒரு நரம்பு கெட்டால் ஏனையெல்லா நரம்புகளுந் தம் பயன் கெடுமென்பது கருத்து. பொருள் நிலைகளும் அங்ஙனந்தாம், ஒன்று நிலைகுலைந்தால் ஏனை யெல்லாமும் அது காரணமாகப் பயன் கெடும். இசையின்பம் முறுகி நிற்கு நேரத்தில் திடுமென நரம்பறுந்து அவ்வின்பங் கெடுமாறுபோலப், பொருளும் நல்ல வள நுகர்ந்து வருநேரத்தில் திடுமெனக் கெட்டு இன்னல் தருமாகலின் இரண்டின் நிலையாமையிலும் ஒப்புமை கொள்ளப்படும். இடைநேரம் வரையிலேனும் நரம்பறுமலிருக்கும் யாழ்போலவன்றிப் பொருள் தொடக்கத்திலேயுங் கெட்டு அதனினு நிலையாமை தெளிவித்தலின், 'யாழினு நிலையில்லாப் பொருள்' என்றார்.

(கஉ - கக) 'கொண்டக்காற் போலாது' என்பதற்கு நச். உரைக்கும் விளக்கம் இப் பகுதிக்கு முதன்மையானது. 'பீடு' இங்கு வலிமை. திருமகளின் தலைமை தோன்ற நச். 'புறமாறு' மென்பதற்கு உரைக்கும் உரையைக் கூர்ந்துணர்ந்து கொள்க 'திரு' வென்றது, பொருட்கு ஏதுவாயுள்ள நற்பேறு. இத் திருமகள் ஒருவரை அடைந்த பின்பே அவருக்குப் பொருள் தேடும் எண்ணமும் வாயிலுந் தோன்றிப் பொருளுண்டாம். உண்டான பொருள் இடையே இல்லாமற்போயினும் சிலர்க்கு அந் நற்பேறு இருக்குங்காறும் பொருளுடையார்போல நுகர்ச்சியிருத்தலும் உண்டு. இங்ஙனம் பொருள், திருவுக்குப் பின் வந்து முன் கெடுதலின் அதனைத் 'திருவினு நிலையில்லாப் பொரு' ளென்றார்.

(கரு - கஎ) 'பயனொக்கார்', எச்சம். கொடுங்கோன் மன்னன் உயிர்விடுமுன் அவன் பொருள் பிறராற் பற்றப்படுதலின், 'கண்ணோடாது உயிர்வௌவும் அரைசினு நிலையில்லாப் பொரு' ளென்றார்.

திடுமெனக் கெடுதற்குரிய யாழும் திருவும் கொடுங்கோலும் எடுத்துக் காட்டிப் பொருளது நிலையாமை அறிவுறுத்தமையின், அந் நிலையாமையின் விரைவை உள்ளத்துணர்ச்சியாய் ஆசிரியர் நன்கு புலப்படுத்தினாராயிற்று.

(கஅ - உங) 'நகர்' இல்லத்துக்காகி இல்லாட்காயிற்று; 'நகர்' இல்லம் உணர்த்துதல் "அருங்கடி வியன் நகர்" என்னுஞ் சிறுபாணாற்றுப்படையிற் (கஅஎ) காண்க.

இப்பாட்டில் நல்ல அறவுரைகள் வந்தன. இடர் வந்தபோது யானை, கலப்பைத் தோற்றம்போலத், தன் கையை மேலே தூக்கி நிலத்தில் மருப்பூன்றிக் கிடக்குமென்பது, தமிழ்மக்களின் உற்றுநோக்கறிவை வெளிப்படுத்தும்.

அ

(க - கச) 'எறித்தரு கதிர்', உறைத்தலைச் செய்கின்ற கதிர். குடை, வெண்குடை; பகலவன் வெயிலைத் தெறிக்கச் செய்வது வெண்ணிறமேயெனத் தெரிந்து தமிழ்மேன்மக்கள் அந்நிறமுள்ள குடையைப் பண்டு பயன்படுத்தி வந்தனர். "வெயின் மறைக்கொண்ட உருகெழு சிறப்பின் மாலை வெண்குடை" என்னும் பழைய புறநானூற்றடியை (சுo : கக - உ) நினைவு கூர்க. முக்கோல் முத்தீயை உணர்த்துவதென்பது சிறப்பு; அதுவே பழைய பெருநூல்களில் உரைசான்றது. "கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி" (தொல். புறத் நங) யென்னும் முத்தீ வணக்க நூற்பா இங்கே கருதுதற்குரியது. வேறு ஓரா நெஞ்சம், தவறு நினையாத நெஞ்சமென்று கொள்க. 'குறிப்பு' என்னுஞ் சொல் இங்கே ஐம்பொறியை உணர்த்து மெனக் கொண்டார் நச். ஐம்பொறியுந் தமக்கென ஒவ்வொரு குறிப்புள்ளமையின் என்க. "குறிப்பே, குறித்தது கொள்ளுமாயின்" (தொல். கoo-சு) என்பது கருதுக. 'கொளை' கொள்கை; 'நடை', ஒழுக்கம். சிறந்த கொள்கைகளும் அவை தமக்கேற்ற நடை முறைகளும் வாழ்க்கையில் உடையோரே சான்றோரென்றபடியாம். இத்தகைய சான்றோர் பண்டு தமிழகத்தில் எங்கும் நிலவியிருந்து அறங்காத்து வந்தன ரென்க. 'வெவ்விடைச் செலன்மாலை ஒழுக்கத்தீர்' ரென்றமையால், இவர்கள் மலைக் கானங்களிலும் கானகங்களிலும் வெளிகளிலும் அடிக்கடி போதலை ஓர் ஒழுக்கமாகக்கொண்டு இயற்கையுணர்விற் சிறந்து இறையருளிற் படிந்திருப்பரென்பது பெறுதும். இடை, இடம்; 'தாம் அறி புணர்ச்சிய' ரென்பதற்குத் தமக்கு மட்டுந் தெரிந்த கூட்டமுடைய ரென்றுரைப்பதே இயல்பான உரை; இன்னும் அவர், எல்லார்க்குந் தெரியு நிலையில் இல்லாமையின் என்க. 'காணேமல்லேம் கண்டனம்' என்பதற்கு நச். உரைக்கும் நயம் அறிந்து இன்புறுக. 'அருஞ்சுரம் முன்னிய' என்றமையால், தலைவியின் மிக்க கற்பு புலப்படுத்தினாராயிற்று. இதன்

அடக்கியலில் 'இறந்த கற்பு' என்றதற்கு இஃது ஏதுவாம். கலி. ௬: ௧௧-௨ அடிகள் நினைவு கூர்க.

(௧௨ - ௧௪) சந்தனத்தோடு வேறு பல நறுமணப் பண்டங்களுங் கலப்பதுண்டாகலின், 'பல உறு' என்றார்.

(௧௫ - ௧௭) சீர், தலைமை.

கலிப்பாட்டுகளில் 'ஒத்தாழிசைக் கலி' யென வகுத்து, ஒரு கருத்தை மூன்று வகையாக அதன் தாழிசைகளில் தமிழ்ச்சான்றோர் விளக்கும் அருமையால், அவர்கட்குத் தெளிவின்மேலும் இனிமையின் மேலும் இருந்த விருப்பமும், அதற்காக அவர்கள் கையாண்ட கல்வி முறையும், கற்பாருணர்வை இன்புறுத்திச் செல்லு நோக்கமுந் திறமும் நன்கு விளங்குகின்றன. அவ்வருமைப்பாட்டை இத்தாழிசைகள் நன்கு புலப்படுத்தும்.

(௨௧) எனவாங்கு, முற்றும் அசை.

(௨௨ - ௨௪) 'படர்தல்' ஒன்று செய்யப் பலவாறுங் கருதுதல். 'சிறந்தான்' என்பதற்கு நச். உரை சிறந்தது. 'பிரியா ஆறு' என்றமையால், இறந்த பின்னுந் தலைவன் தலைவியர் பிரியாமைக்கு ஏதுவுண்டென்பது பெறுதும்.

௯

(௧ - ௭) 'சிறியவன்' என்பதற்குப் பொதுவாகக் 'குணத்தாற் சிறியவன்' என்பது சிறப்பு. 'கொடுத்தற்கு மனஞ் சிறியன்' என நச். உரைப்பர். கொடுத்தற்கு மனஞ்சிறியானிடம் முன் நல்வினையாற் செல்வம் மேன்மேல் திரண்டிருப்பினும் இருக்கும் ஆனால், இங்கே மரங்களில் நிழல் தரும் இலைகள் தழைத்திராமல் தீய்ந்துபோய் விடுதல் கருதுக. 'இலை தீந்த உலவையால்' என்று மேல் (௧௧) வருதலுங் காண்க. 'குணத்தாற் சிறிய' னெனின், பல குணக்குறைகளால் அவன் செல்வம் விரைந்து கெட்டுச் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றாகுமென்பது பெறப்படும். 'இகந்து செய்து' என்பதற்கும் பொதுவாக 'மீறி யொழுகி' யென்பது எளிய இனிய உரையாம். 'இசை கெட்டா' னென்றார், முன்னிருந்த புகழுங் கெட்டானென்பது தோன்ற. 'வேர்' என்பதற்கேற்ப 'இறுதி' கூறினர். வினைவர், காரியம் பார்ப்பவர்; என்றது செயலாளரை; இங்கு அமைச்சர்.

மூன்று தாழிசைகளிலும்முறையே 'இடைகொண்டு' 'நனிகொண்ட' 'பொருள் நோக்கி' என்பவற்றிற்கு நச். உரைக்கும் உரைத்திறம் அறிந்து கொள்ளுதற்குரியது.

(௧௨ - ௧௫) முனிவின்றி யென்பதற்குப், பொருள்மேல் முனிவின்றி யென்றுரைப்பது நேர்மையானது. "முனிவிலராகி முயல்க." (பழமொழி: ௧௬௧) என்பதுங் காண்க.

௧0

(௯ - ௫) அறம் பொருளின்பம் மூன்றும் இதன் முதன் மூன்றடிகளில் வந்தன. ஒவ்வோரடியிலும் ஒவ்வொரு பொருள் முடிந்தது. இங்ஙனம் பிறிதோரடியிற் றொடராதவாறு முடிவதை 'யாப்பு' என்னும் உறுப்பாகக் கூறுவர் ஆசிரியர்; (தொல் செய். எஅ). சான்றோர்க்கு அளிக்கும் அறத்தால் வெற்றியும் பொருளும் வாய்த்து இன்பமுண்டாமென்னுங் கருத்துத் தமிழகத்தின் நாகரிகத்தை வெளிப்படுத்தும். "அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்" என்பது புறநானூறு (௫௫). புறம் ௨௭-இன் உரையும் இதனை விளக்கும். 'புரிபு,' பொருந்துதல்; பல பிறவிகளிற் பொருந்துதலமர்ந்த காதலினால், இப்பிறப்பில் அதன் கூட்டமுந் தருமென்று இயல்பின் உரைக்கலாம். காதல் பிறவிதோறும் பொருந்தி வருதலாற், 'கிழவன்' 'கிழத்தி' என்னும் உரிமைப் பெயரும் இவர்க்கு அமைந்ததென்பது (தொல். களா. ௨-இன் உரை) நச். கருத்து. மணிமேகலை ௨௧: ௨௯-௩௨ அடிகளும் இங்கு நினைவு கூர்க. கொல், ஐயம்; அன்றேல் அது தலைவி கூற்றாகாது போம்.

(௬ - ௯) 'துடி', உடுக்கை; அதன் வாய்போன்ற அடியென்க. 'கயந்தலை', யானைக்கன்று. கன்றுகளிற் பெரிய தலையுள்ளதென்பது பொருள்.

(௧0 -௧௩) 'உறூஉம்;: "வளி சுழற்றுறூஉ" (அகம். ௩௧: அ) என்பதிற்போல, இங்கே பிறவினை.

௧௧

முள் வேலி வளைந்துமிருக்கும்; அணுகுவாரைத் தன் முட்களால் தைத்தும் வதைக்கும்; அதுபோல வில் வளைந்துமிருக்கும், வழிச் செல்வாரைத் தன் அம்புகளால் தைத்துங் கொல்லு மென்க. இது மெய்யும் வினையும் பற்றிய உவமம்: 'நிரைத்த' வரிசைப்படக் கிடந்த; 'அறுசுனை' என்பதற்கு நச. விளக்கம் அழகானது. 'கடுந்தாம் பதிபு ஆங்கு' என்பதிற் 'கடும்' என்பதைப் பிரித்து நச். 'சுனை' என்பதனோடு கூட்டுகின்றார். இது நேர்மையாகாது. 'பதிபு' என்பதற்கு இறந்தகாலப் பொருளும் 'ஆங்கு' என்பதற்கு இடப்பொருளும் உரைக்க வேண்டுவதுமில்லை. 'கடிதாகத் தாம் பதிகின்றபொழுது' என இருந்தவாறே உரைக்கலாம். 'கடும்' என்பது இங்கு விரைவின் பொருட்டு. இச் சொல் இங்ஙனம் வினையெச்சப் பொருளில் வருதல் "கடுந் தேறு" என்னும் பதிற்றுப்பத்தடிக்கு (எ௧: ௬) அதனுரையாசிரியர் 'கடிதாகத் தேறுதலையுடைய' என உரை யெழுதி யிருத்தலாற் கண்டுகொள்க. 'நிரம்பா நீடு அத்தம்' என்பதில், 'நிரம்பா' என்பதற்கு, 'நெறி மயக் குற்றமையால் வழிக்குரிய இயல்புகள் நிரம்பாத' என்றுரைப்பது சிறப்பு. 'சிறு நனி நீ துஞ்சி எற்பினும்' சிறிது மிகுதியாக நீ உறங்கி எழுந்திருப்பினும் எனின், நல்ல உரையாம். இதிற் 'சிறு' என்பது

குறிப்புவினையெச்சம்; வேறு ஈற்றான் வந்தது. 'உரன்' என்றார், வன்னெஞ்சென்றற்கு; இதனால் தலைவனுக்கு இழிவு பிறந்தது. பண்ணுங் கருவி யென்னுங் கருத்திற் கையை யுணர்த்தும் 'பாணி' யென்னுஞ் சொல் தமிழ்ச் சொல்லேயாயினும், இங்கே, 'நின்பாணி நில்லா' என்பதற்கு 'நின்னளவில் நில்லா' வென உரைத்தலே பொருந்துவதாம். நின் சொல்லளவில் நில்லா வென்பது பொருள். "என் பாணி நில்நில்" (அ: ருசு) "ஆர்த்தும் பாணியில்" (உ0: ருஎ) என்னும் பழைய பரிபாடலடிகளுரையில் இப்பொருள் காண்க. இழிந்த காமமயக்கில் ஆழ்ந்து கூற்றமும் மூப்பும் மறந்தொழிவார்போ லன்றி, அறிவிற் சிறியார்க்கு ஒத்த முறைபிற்றோன்றுமாயினும் உண்மையில் அதனினும் மாறுபாடுடையதான உயர்ந்த காதலின்பத்தில், நீ சிறந்து, கூற்றமும் மூப்பும் உண்டென்று கருதிக், காலத்தில் அதன் பயனுகர்தலை முறையாகப் போற்றுவாயாக வென்பது இறுதியடிகளின் கருத்து.

கஉ

(க - சு) 'தேர்,' பேய்த்தேர். 'அறல்,' நீர்; 'அறுதியுடைய நீர், என்பர் நச். (பலி. நடு: சு). இதற்கு மணலினின்றும் பிரிந்தொழுகு தலையுடைய நீரென்று கொள்க; ஊற்று நீரும் இல்லையாயிற்றென்று வெம்மையின் மிகுதி காட்டுதற்கு 'ஊறுநீ ரடங்கலின்' என்றார்.

(க0 - கந) 'அல்லி' யென்றது, இங்குத் தாமரை மலரின் நடுவிலுள்ள கொட்டையைச் சூழ்ந்திருக்கும் பூந்தாதுகள் (சிந் க0: உக0). அவை சேர்ந்த ஆயிதழ்களாவன கடைசி உள்ளிதழ்கள். அவை மிகு மென்மையாயும் மிகச் செந்நிறமாயும் சிறியவாயு மிருக்குமாகலின், எல்லாந் தோன்ற, ஆய் இதழ்க ளென்பதற்கு அழகிய இதழ்களென்று நச். உரைத்தார். கறுத்தல், தன்னியல்பில் முறுகிக் காட்டுதல்; ஆவது மிகச் சிவத்தலென்க.

(கச - கஎ) 'துலங்கு மான்மேல் ஊர்தி' யென்பதனால் அக்காலத்துக் கட்டில் அமைப்பு அறிந்து இன்புறுதற்குரியது. "துளங்கு மான் ஊர்தி" யென்பது (கஅ - சஅ) மணிமேகலை.

(கஅ - உக) 'முழங்கு அழ' லென்றார், 'தெறு தெறு' வென ஒலித்து எரிதலின்.

(உஉ - உஎ) 'கடுங்குரை அருமைய காடு' என்பதிற் 'குரை' இசை நிறை; "பல்குரைத் துன்பங்கள்" (குறள் க0ரு : ரு) என்னுமிடத்தும் பரிமேலழகர் இங்ஙன முரைத்தார்.

'நடுங்குதல் காண்மார் நகைகுறித் தனரே' யென்பது, "தோழி தானே படைத்துக்கொண்டு கூறியது". "அவருறும் அல்லல் நோய் காண்கஞ் சிறிது" (குறள், புலவி. க) என்று இங்ஙனந் தலைவிக்கும் அவள் நகையாடல் நேர்வித்தலும் நினைவு கூர்தற்குரியது.

கரு

(க - கூ) 'நீலத்து' என்பதில் 'அத்து' உவமச்சொல். இதனை "அன்ன பிறவும்" (தோல். உவம. கக) என்பதனுற் கொள்க. 'மா,' வண்டு; கருமைநிற முள்ளதென்பது பொருள். 'வார்,' நேர்மை; "மாரி வீழ்" என்பதில் வீழ் உவமவுருபு. 'மாரி' யென்றது, சடைத்த கரு முகில், இன்னுங்கு, வருத்தம்; ஒரு சொல்; 'இனிய சொல்லி இன்னுங் குப் பெயர்ப்பது', ஒரு வழக்குச் சொல்.

(க0 - கக) 'பொருளல்லாற் பொருளுமுண்டோ' வென்பதைச் 'செல்வத்தினும் மதிக்கத்தக்க பிறிதொரு பொருளுமுண்டோ' வெனக் கொள்ளின் இங்குப் பெரிது பொருந்தும்; எளிதாகவுமிருக்கும். மருடல் 'மருளி' யென நின்றதென்பர் பேராசிரியர் (திருச்சிற். கஙிக-உரை): மருடல், வெகுடல், மீடல் என்பவை மருளி வெகுளி மீளி என நிற்கு மென்பது அவர் கருத்து.

(கஉ - கங) 'காதலா ரவன் செய்ப பொருளிலாதார்க்கு' என் பதுமோர் வழக்குச் சொல்.

(கச - கடு) 'செம்மையின் இகந்தொரீஇ........அறியாயோ' என் பது ஓர் அறவுரை. 'செம்மை', இங்கு முறைமை.

(கசு - கஃ) கவவு, முயக்கம்: கைவிடப் பெறும் என்று பிரித்துக் கொள்க. நிலா, நிலவு என வந்தது போல, அவா 'அவவு' என வந்தது. 'குறியதன் இறுதிச் சினை கெட்டுநின்ற' தென்றது (தோல். உயிர்மயங். ஙஉ), இறுதி யெழுத்து ஆகாரம் தன்மாத்திரை குறைந்துநின்ற தென்றற்கு.

கச

(க - கூ) 'சிலை' என்பது ஒரு மரத்தின் பெயர். "வில், மலை, ஓர் மரம், சிராவணமும் (கல்) சிலை" (ஒரு சொற், சகூஅ) என்பது பிங் கலந்தை. வில் அம்மரத்தாற் செய்யப்படுதலின் அப்பெயர் பெற்றது. புடை, ஒலி; 'இணைப்படை' யென்பதற்கு நச். வல்லமைப்பாடாக உரைத்தார்.

(கச - கஎ) 'படர்ந்து அற்ற படிவத்தான்' என இருந்தவாறே உரைக்க.

(உங - உசு) 'வளமையோ வைகலுஞ் செயலாகும்' என்பது வழக் குச் சொல்.

'பெருகிய செல்வத்தான்' 'மையற்ற படிவத்தான்' 'மன்னிய புணர்ச்சியான்' என்பவற்றை முறையே பொருள்வயிற் பிரிவும், ஓதற் பிரிவும், பகைவயிற் பிரிவுங் கருதிக் கூறியதாக உரைப்பின், ஆசிரியர் **தொல்காப்பியர்** வகுத்த பொருளிலக்கண மரபோடொத்துச் சொற்

பொருட் போக்குக்கும் இணக்கமாயிருக்குமென்று கொள்க. கழிந்த நலம் திரும்பத் தரக்கூடுமோ வென்பதே இத்தாழிசைகட்கு ஒத்த பொருள். ஏனை யொவ்வாமை இவை அகநிலை யொத்தாழிசைகளாகலிற் கொள்க. தொல். செய் கசஉ-இன் பேரா. உரை விளக்கம் இங்கு நினைவுகூர்தற்குரியது. 'புணர்ச்சியான்' என்பதற்குப் பிறர்நாட்டுப் படர்ந்து நீ பொருந்திய அந்நாட்டு சேர்க்கையான் என்பது உரை. அந்நாட்டை வென்று நீ அதற்கு அரசு கூடினமையான் என்க.

கரு

(க - ச) 'பாடு', படுதல்; கண்படுதலென்க. நச். அதனைத் துயிலென்றார். 'வணங்கு இறை', சிறிது வளைவாயமைந்த முன் கை; இஃதோர் அமைப்பழகு. துன்பத்தை மாற்றி உள்ளக் கிளர்ச்சி தரும் வெற்றியுடையதாகலின் 'ஆடு எழில்' என்றார். நாடுங்கால் அதுவுந்தான் (ச) இயைவதோ (அ) எனச் செய்யுட் டொடர்கொண்டே இயைத்துரைக்கலாம்.

(ரு - அ) 'தொல் நலம்', இயற்கை யழகென்றது இனிய உரை. 'துறந்துள்ளார் துன்னி நம் காதலர் துறந்தேகும்' என்பதில் நச். வல்லமையாய்ச் சென்றிருக்கின்றார். எழிலுக்கு இன்னிசை கூறினமையால் அதனை மழைமேகமென்று கொள்க. மழைமேகங்களின் குமுறலொலியிலிருந்து தமிழ் முன்னோர் ஓர் இசைநயம் உணர்தல் அறிந்துகொள்ளுதற்குரியது. 'எழிலி', இங்கு மழை வழங்கும் ஞாயிறு.

(கூ - கஉ) 'முனை' யென்றமையாற் பகைப்புலஞ் சென்று பொருள் தேடுதலும் பெறப்படும்.

(கங - கசு) 'முதல்', ஆறு; அதிலிருந்து வரும் வெப்பத்தை மாற்றித் தருமாறு ஞாயிறு காற்றுத் தரவேண்டுமென்பது கருத்து. 'தீர்ந்து உறுக' என இரு சொற்களாகக் கொள்க.

மழையும் வெயிலும் வளியும் தரும் பொருளென்று ஞாயிற்றைக் குறித்தலின், அம்மூன்றுக்கும் எது அதுவாதலை முன்னோர் அறிந்திருந்தமை பெறுதும். 'இரப்பவும், காமுறுதல், வாழ்த்தவும்' என வருதலால், பிறர்பால் ஒன்று இரத்தலும் விரும்புதலும் ஒன்றுக்காக வாழ்த்தலும் முறையல்ல வென்னும் மிக உயர்ந்த உள்ளப்பான்மை வெளிப்படும். இது சிறந்த நாகரிகமாம்.

(கஎ - உஉ) 'தெருமரல்', எதிர்மறை; 'வறன் ஓடின்' என்பதற்கு வற்கடம் பரவினால் என்பது எளிதான இனிய உரை. 'ஓடுதல்' விரைந்து பரவுதல்; 'வான் தருங் கற்பினாள்' என்றார், நினது கற்பே மழை தருமாகலின் அதன் பொருட்டு மழைதரு ஞாயிற்றை வேண்டவேண்டா என்றற்கு. 'நினக்கு ஒளி கெட்டுப் பசப்பூர்தல் உளதாதல் போல, நின் கற்பின் அறமே, நின் கணவன் ஆள்வினைத் திறமாகிய

வழிச்செலவில், அவர்க்கு இன்னுங்கு செய்யும் பகலவன் வெயிலொளியை விலக்கிற்று' என்றது, வெயிலொளியைக் கெடுத்து ஆங்குக் குளிர்ச்சியை ஊரச்செய்யுமாகலின் 'நீ வருந்த வேண்டுவ தின்று; பிற தெய்வந்தொழ வேண்டுவது மின்று' எனத் தோழி தலைவியை ஆற்றினளாக இறுதியடிகட்கு ஓராற்றான் அமைவு தோன்ற உரைப்பினும் ஆம். இதனல் முன்னோரது உள்ளச் செம்மையும், அவர தன் ஆற்றலை உணர்ந்தொழுகியவாறும் விளங்கும். 'அறன்', கற்பு.

இப்பாட்டுக் கற்பின் சிறப்புக்கு நல்ல இலக்கியமாய் அமைந்துள்ளது.

கசா

(க - ச) புனையவும் ஒடுங்கவும் உயிர்ப்பவும் என்பவை தலைவன் செயலாகக் கொள்க. தனது பிரிவால் தலைவி எவ்வளவு ஊறுகொள்வளென்று தலைவன் அளந்துணர்ந்து நெட்டுயிர்ப்புக் கொண்டமையால், அவனை 'ஊறளந்தவ' ரென்றார். 'நடை செல்லாய்' என்றது, அவன் சொல்வழியே ஒழுகுதல் செய்யாமையை. அஃது இத்துணைக்காலம் இருவென்று விதித்த சொல்.

(கூ - கஉ) 'தொகு பொரு' ளென்பதற்குத் 'திரளும் பொரு' ளென்று தன் வினையிற் பொருளுரைத்தார், தலைவனது காவற்றலைமை தோன்ற. தாமரையின் இலை, நீர்மேற் படிந்திருக்க அதன் முகை அதனை விட்டு மேற்கிளம்பி முதிர்தலின், 'இலையைவிட்டு முதிர்ந்த தாமரை முகைக்கு' என நச். உரைத்தார். களவொழுக்கத்தால் இதுகாறும் முதிர்ந்து வந்த காதன்முகை இப்போது திருமணமென்னும் மலர்ச்சி கொள்வதாயிற்று. இது கற்பு; பிரிவுகள் இக்கற்பொழுக்கத்தில் நிகழும். தலைவன் பிரிவும் அப் பிரிவின் ஆற்றாமையால் தலைவிக்கு வாழ்நாட்கேடும் இத்திருமண மலர்ச்சியின் பின் நிகழ்தலால் அம்மலர்ச்சியே அவட்குக் கூற்றும்போலுமென்பது 'முதிர் முகையிற்குக் கூற்று ஊழ்போல்' என்னும் உவமத்தாற் கொள்ளப்படும் பொருள். ஊழ், அலர்ச்சி.

(கங - கசு) 'வகை,' 'எழில்,' 'வனப்பு' என்னுஞ் சொற்களுக்கு நச். கூறும் உரைமுறை அறிந்து இன்புறற்பாலது. தடம் தலைவியெனவும், அதன் நீர் அவள் இளமையெனவும், முகை அவள் காமமெனவுங் கொள்க. இத்தாழிசையிற் 'பகையறு பயவினை' யெனக் காவற்றொழில் விளக்கமாகக் காட்டப்படுதலால், மேல் இரண்டு தாழிசைகளிலும் வரும் 'வல்வினை வயக்குதல்' 'தோற்றஞ்சால் தொகு' பொருள் என்பனவும் அதுவாகக் கொண்டது உரை. ''வல்வினை' 'தோற்றஞ்சால்' என்னுஞ் சொல்லாற்றல்களும் அவ்வாற்றல்கள் தோன்ற நச். திறமாக விரிக்குங் உரையழகுகளுங் காண்க.

(கஎ - உக) 'திருந்திய யாக்கையுள் மருத்துவன் ஊட்டிய மருந்துபோல்' என்பது ஒரு வழக்குச் சொல். யாக்கையின் நிலைக்கு எற்ற

படியே மருந்தும் பயன்படுமென்றும், அதுபோற் கேட்பார் உள்ள நிலைக்கு ஏற்பத் திறந்தெரிந்து அளந்து சொல்லுஞ் சொற்கள் அவருள்ளத்திற் சென்று ஆற்றலோடு பயன்பட்டு அவரைத் திருத்தி மகிழ்விக்குமென்றும், நம்முன்னோர் அறிந்திருந்த நாகரிக நுண்ணுணர்வுகள் இப்பகுதியினுற் பெறப்படும். 'மீளி' தலைவன் என்னும் பொருட்டு; இச் சொல்லுக்குத் தலைமைப் பொருளுண்மை புறப்-வெ-மாலையிற் காண்க.

கஎ

'சூழாதி' முன்னிலைக் கிளவி; 'சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவாது' என்பது ஒரு வழக்குச்சொல்; நச். நல்ல உலகியற் பழக்கத்தோடு இதற்கு உரை விரிக்கின்றார். அது பொருள் வேட்கையுடையோரை நல்ல நெறியில் உய்க்கும். 'ஓராங்கு', சேர. 'உளநாள்... வாழ்க்கை' யென்னும் அடிகளில் உயர்ந்த காதலன்பை ஆசிரியர் மிகச் சிறந்த ஓவியமாக எழுதிக் காட்டுகின்றார். "உடன் கழிக்கில் இளமை இனிது" என்னும் ஐங்குறுநூற்று (சஉ : ௫) அறிவுரை இங்கு நினைவு கூரற்பாலது. உரை யிறுதியில் 'நீ மறந்தாயென்பது, யாம் உணரக் கூறுகின்றாளிவளென்பது பட நின்றமையின் ஒரு பொருணுதலிற்றுயிற்று' என நச். உரைப்பது செய்யுளில் 'நினைத்துக்காண்' என வருதலை நினைந்து.

கஅ

(க - ௬) 'முதலிற் செவ்விய தீவிய சொல்லி வயமாக்கிப் பின் முயங்கும்போது அச்சொற்களோடு பைய முயங்கிய அஞ்ஞான்று' என இருந்தவாறே உரைக்கலாம். 'தலைத்தந்து' என்பதில் "தலைவந்த திளவேனில்" (சிந். ந: கடுஎ) என்புழிப்போல உருபுமட்டும் நின்றுணர்த்து மரபு கண்டு கொள்க. பகலவன் முனிதலால் வெஞ்சுரமாதலின், 'பகல் முனி வெஞ்சுர' மென்றார். முனிதலாவது, கடிய வெம்மை காட்டுதல். 'மன்ற', அறுதியாக; என்றது தீர்ந்தபடி; தெளிவாக என்னும் பொருட்டு. "வல்லை மன்ற நீ நயந்தளித்தல்" (௫௬) என்பது புறம்.

(எ - கந) 'பகலின் விளங்கும் செம்மல்' ஒரு வழக்குச் சொல். சிறந்த தலைமைக்கு இதைவிடப் பொருத்தமான உவமை கிடைப்பது அருமை. தலைவனை எதிர்நின்று உரமாக மறுத்தமையால், தோழிக்கு அச்சம் பிறந்ததென்றார்; "உரியதாகுந் தோழிகண் உரனே" (தொல். பொருளி. ச௫) என்பதனுற் கொள்க.

கக

(க - ௬) பயனுள நிலம் தன்னிடத்துண்டாகும் பல உணவு வளங்களுந் தன் விளையுள்களால் உலகத்தார்க்கு எடுத்துக்காட்டி அவரையுண்பிக்குமென்று கருத்துக்கொள்க. அத்தகைய நிலத்தின் கொடைச்

செயலுக்குக் காரணம் அதன் ஈர நிலைமையாம். அந்த ஈரம் அற ஞாயிறு சினஞ்சொரிதல் கொடுமை யென்க. இயற்கைப் பொருள்களை இருந்தவாறேயும் உரைத்து அங்ஙனம் உரைப்பதிலேயே கேட்பார்க்கு அறிவும் இன்பமும் பெறப்படுமாறு செய்து, அம்முகத்தால் அவரது வாழ்க்கை நெறிக்கு முதன்மையாக ஆவதோர் அறவுரையுங் கொள்ள வைத்தல் எவ்வளவு மாட்சிமையானது! இவையெல்லாம் பண்டைக் காலத்துச் செந்நாப் புலவர்தம் செவ்வறிவுத் திறமாம். இவ்வளவும் 'பகர்ந்து' என்பதன் ஆற்றலாற் பிறந்தது. நல்ல இலக்கிய அழகுக்கு இத்தொடர்கள் போல்வன சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளென்க. வெங் கோடையிலும் பெருங்களிற்றினந் தாங்குதல், மலைக்கு விறல்.

(எ - கக) என் வாழுநாள் நும் ஆகத்து அளியைப் பொருத்த தெனவும், எனதிளமை நும் நெஞ்சென்னுந் தேறுநீரைப் பொருத்த தெனவுங் கருத்துக் கொள்க. வளி இன்ன இடத்தில் இவ்வளவு காலம் இன்ன ஆற்றலில் இருக்குமென்னும் வரை நில்லாது; அதுபோல் வாழு நாளாதலின், 'வளியினும் வரை நில்லா வாழுநா' ளென்றார். நலிந்த நிலையாமைக்கு இது நல்ல உவமம். தமிழ் நல்லோரின் ஆழ்ந்த மெய் யுணர்வினை இது காட்டும்.

'இல்லத்தில் மழையுண்டு நீருண்டு நிழலுண்டு; சுரத்தில் அவை யில்லை' யென்ற தலைவற்குத் தலைவி, எனக்கு இல்லத்திலிருக்கும் அவை யெல்லாம் உண்மையில் மழையும் நீருநிழலுமாகா. இல்லத்தேயாகட் டும் அல்லது சுரத்தேயாகட்டும் யாண்டும் 'நும் ஆகத்து அளியே அளி, நும் நெஞ்சென்னுந் தேறு நீர்மையே நீர்; நும் தாள் நிழலே நிழல்; அவையே என் நிலையா வாழ்நாட்கும் இளமைக்கும் அழகுக்கும் அரண்' என்று கற்பின் பொற்புத்தோன்றக் கூறும் அழகு இத் தாழிசைகளில் நன்கெடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

(உ0 - உங) 'கணைகழிகல்லாத கல் பிறங்கு' என்றமையால், தமி ழகத்தின் செறிந்த மலையடுக்குகள் பெறப்படும். 'பிணையுங் காணிரோ' என்றவின், தலைவி கடைசிவரையில் ஏற்ற விடைகள் கூறிய விரகு கண்டு மகிழ்தற்குரியது.

உ0

'பால்', மருப்பின் நிறத்துக்கு உவமம். பகைப் புலமாதலின் யானைப்படை, வழியைக் காவல் கொண்டு நிற்பதாயிற்று. 'பொருள் வயிற் பிரிதல் வேண்டும்' என்னுந் தொடர்க்கு நச். இடத்துக்கேற்றபடி பொருளுரைக்கும் ஆற்றலை நன்கு புலப்படுத்தியிருக்கின்றார். 'யாவோ வாயின' என்பதைப் பன்மையொருமை மயங்கிற்றாகக் கொள்ளாது, 'அவற்றுள் எவ்வகைச் சொற்கள் உண்மையிடத்தன' எனவே கொள் ளலாம். 'வாய்' உருபன்று; உண்மையென்னும் பொருளில் வருஞ் சொல். "வாயே யாகுதல்" (மணிமே. கூ: கக) என்பதிற் காண்க.

'கிழவர்,' உரியோர். அறிவுங் குணமுமுடைய நல்லோரே உலகத்திற் பொருள் பெறுவதற்குரியராயிருந்தும், அப்பொருள் அதனைக் கருதாது நல்லவரோ அல்லது பொல்லாதவரோ எவரேயாயினும் அவரவர் பழவினைப்படியே மேலு மேலுஞ் சென்று சேருமென்று ஆசிரியர் பொருளின் இயற்கையை இதன்கண் நன்ருய் விளக்கிக் காட்டுகின்ருர். சிக்கலில்லாத இத்தெளிந்த கருத்தால், பொருளுக்காக நல்லொழுக்கத்தினின்று வழுவிச் செல்ல வேண்டுவதுமின்று; வழுவாது ஆன நன்மைகள் செய்துகொண்டிருந்தால் மேற் பிறப்புகளிலேனும் அதன் நலன் உண்டாகுமென்பது உணர்த்தியவாருாம் என்க.

உக

(க - அ) 'முகனும் முகனும் வேருகுதல் பண்டும் இவ்வுலகத்தியற்கை' என இருந்தவாறே உம்மைகள் அமையலாம். 'மாந்திர்' ஒருமை. 'தாய் உயிர்' என்பதில், 'தாய்' தாவியென்னும் பொருட்டு. 'விருப்பத்தோடு உயிர் பெய்த பாவைபோல' என்பது கருத்து. நச். உரைத்ததுபோற் பிரித்துக் கூட்டவேண்டுவதின்று. இவ்வுவமை, தமிழாசிரியரின் மிகக் கூர்ந்த மெய்யுணர்வினை விளங்கக் காட்டும் அழியா அடையாளமாம். 'தாம் தம் நலம் தாதுதேர் பறவையின் அருந்தி இறல் கொடுக்குங்கால், அதற்கு ஏதுவாயிருக்கும் நின் பொருள் வேட்கையைப்பற்றி ஏதிலார் கூறுவது எவனே' என ஒரே முடிவாகவே உரைத்துக்கொள்க. தெளிவுக்காக முயன்ற நச். உரை முயற்சி அதற்கு மாருவதே பயவாகின்றது.

(கூ - கஎ) திருமண நேரத்து இளமை இல்லறத்தைப் பாராட்டினையே யல்லது அதற்குச் சிறிதுதானும் பிந்திய, இளமை தளர் இல்லறத்தைப் பாராட்டினையோ என்பதே தாழிசைகளின் பொருள். 'நீ நின் தலைவியின் பாற், காமச் செவ்வியை விரும்பினையே யல்லாமல் அவளோடு ஒருங்கிருந்து நடாத்தும் இல்லற விருப்பத்தை விரும்பினையல்லையே' யென்பது கருத்து. மணியன்ன இவ்வழகிய கருத்தே "காமஞ் சான்ற" (தொல். கற். ௫க) என்னும் நூற்பாவிற் பெறப்படுவதாம். நச். தாம் வேறு கூறி, அதற்கு இந்நூற்பாவினை எடுத்துக்காட்டப் புகுந்தது, பொருத்தமின்ருயிற்று.

(கஅ - உஉ) 'படர்கூர' 'தொடர்கூர' என்னுஞ் சொல்லழகுகளும், அவற்றை முயற்சியின்றி இயல்பாக நேருமிடங்களில் அமைக்கும் பண்டைத் தமிழ்ச்சான்ருேர் நோக்கமும் திறமுங் கண்டு மகிழ்க.

உஉ

(க - எ) 'விலங்குகின்ற', குறுக்கிட்டுக் கிடக்கின்ற; இதனல் மலைக்கும் 'விலங்கு' என்பது ஒரு பெயர். 'உண்ணேன்' 'வாழேன்

என்பவற்றிற்கு இங்கே 'செய்யேன்' என்பது கருத்து. முன்னே 'உண்ணலும்' 'வாழலும்' என்று வந்தமையா லென்க. இங்ஙனம் வாளா செய்கைப் பொருளில் வருவது ஒரோவோரிடத்து அருகியே வரும். "வினையே செய்வது" என்னு நூற்பாவில் (வேற்றுமை மயங். உகூ) 'அன்ன மரபின் இரண்டொடும்' என்பதனால் இது கொள்ளற் பாலது.

(அ - கூ) 'வேள் நீர்' என்பதில் 'வேள்', வேட்கை; வேட்கையால் நீருண்ட வென்பது. 'குடை,' உள்வளைவாகச் செய்யப்படுங் கருவி; வழிச்செல்வோர், தாம் உண்பதற்குப் பனையோலையால் உள்வளை வாகச் செய்துகொள்ளும் உண்கலத்துக்கும் அது பெயராயிற்று; ஏழைமக்கள் தாம் உண்ணுமுன் வெயிலுக்கு அதனைத் தம் தலைமேற் கவித்துக்கொள்ளுதலும் உண்டு. "ஆறுசென் மாக்கள் சோறுபொதி வெண்குடை" (அகம். கஉக) "இரும்பனம் குடையின் மிசையும்" (புறம். கஎஎ) என்பவை நினைவு கூர்க. 'குடையோர்' முதலியவற்றில் 'ஓர்' ஆராய்ந்து பார் என்னும் பொருட்டு.

(க0 - கக) குடியாக ஊரிலிருப்பவ ரென்னும் பொருளில் 'அல்கு நர்' என்றார். "புள் அல்குந் துறைவ" (கலி. கஙங: ரு) என்புழிப் போலத் 'தங்குதல்' என்பது இதன் பொருள்.

(கஉ - கங) 'குணனுணப் பட்டார்' என்றமையால், மகளிர்பால் அவர்தம் பெண்மைக் குணனே ஆடவரால் நுகரவேண்டுவதென்னும் அழகிய கருத்து வெளிப்படும். மகளிர்தம் உருநலனுங் குணநலனால் அமைவதேயாம் என்பது "குணந்தான் வெளிப்பட்ட கொவ்வைச்செவ் வாய்" (திருச்சிற். கூ) என்பதனால் விளக்கமாம். இக் குணநலன் அறிவான் இயன்று என்றும் அழியாததாய்ப் புதுமைகாட்டுவதாகலின், இதனாலேயே 'புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் பெரும் போகமா' மென் பது. தமிழ்மேன்மக்களின் நுண்ணிய தெளிந்த அழகுணர்வுகள் இவற்றால் 'எரியனைய நீர் போல்' தேங்குற்றுத் தெரிதல் கண்டு கொள்க.

உள்ளம் ஊறி நுகர்தலால் தலைவியின் பயன்படு குணங்கள் தலைவ னோடு பிணிப்புண்டு தொடர்தலின், பின்னர் வேறு நிலையிற் பயன் படாமை நோக்கித் தாழிசை யுவமைகள் எழுந்தன. இதனானுங் குண னுகர்வு கொள்ளப்படும். 'குடை', தலைவனியல்பு தலைவியின் நலனோடு பிணிப் புண்டமைக்கும், 'ஊர்,' தலைவியின் குணங்கொண்டு தலைவன் பிரிந்து விட்டமைக்கும்; 'பூ' அவ்வாற்றால் அவள் பொலிவழிந்தமைக் கும் உவமமாம்.

(கச - கக) 'கொலைவெங் கொள்கையொடு நாய்' என்று தலைவி தன்னைக் கூறிக்கொண்டது, தலைவனிடமிருந்து தனது நெஞ்சைப் பிரித்தல் 'தீது' என்பது கருதி. 'நின்னுங்கு,' நின்னிடம்.

உங

(உ) 'என்னுஞ் சொல்' என்றமையாற் கனவு பொய்யாகாதென்னும் வழக்குப் பெறப்படும். 'இன் தீங் கிளவியாய்' என்பதன் நச். விளக்கம் அழகிது. 'நின் கேள்' என்றது, கிழமை கருதி; (பொருளி. உஎ.) நச். கையாறு என்பதற்கு உரைக்கும் விளக்கம் சிறந்தது. 'வெஞ்சுரம் போகி அதன் நடு நின்று தான் தேடும் பொருள் முடிவு பெறும் வரையில்' என இருந்தவாறே உரைத்து இதனை வாளா பொருள்வயிற் பிரிவாகக் கொள்ளுதலே சிறப்பு. 'காத்தோம்ப வல்லுவள் கொல்லோ செய்பொருள் முற்று மளவு என்றூர் எனக் கிடந்தவாறே இயைப்பது ஆற்றலாயிருக்கும். 'துறந்தாரவர்,' ஒரு சொல்.

உசு

(க - கஉ) 'வடமொழிப் பெய' ரென்றது 'திருதாரஷ்டிரன்' என்னும் வடமொழிப் பெயரையே எனின் எளிதாயிருக்கும். 'முழங்கு அழலை உயப்போகுவான் போல எழில்வேழம், அம் மலையழுவஞ் சூழ்ந்த புகையழலாலேயே அதர்பட மிதித்துப் புணர்ந்துபோம், அழலும் வெஞ்சுரம்' என இருந்தபடியே இயைத்துரைத்தால் உரை மிகச் சிறக்கும். 'அம்மலைப்பரப்பைச் சூழ்ந்த புகையழலால் முன் வழியில்லாத பக்கங்களில் அவை எரிந்து வழியுண்டாக அவ்வாற்றால் அதனை மிதித்துக்கொண்டு போம்' என்பது 'அழுவஞ்சூழ் புகையழல் அதர்பட மிதித்து' என்பதன் உரையாகக் கொள்க. 'எழு' வென்பது இங்கே 'கணைய மரம்' என்னும் ஒரு கருவி. தோற்றமானது, திரட்சியானது என்பவை முறையே இவற்றின் பொருள்; பிற்காலத்தார் 'தண்டாயுதம்' என்பது இதனையே போலும். இறத்திர் ஆயில், இறத்திரால்.

(கங - கசு) 'புறக்கொடை,' புறங்கொடுத்தல்: என்பது புறங்காட்டிப்போதல்; முதுகு பின்காட்டித் திரும்பிப் போதல் என்க; இங்கே எழுந்து போதலென்னும் பொருட்டு. (சிலப். ரு. கஙக அடியார்க்; உரை) இங்கு நினைவு கூர்தற்குரியது.

(கஎ - உ0) 'சேர்ந்து அவர் வளன்' என்று பிரித்துக் கொள்க. 'ஒல்கிடத்து; சுருங்குமிடத்து. 'உலப்பு இலா; தம்மிடத்துள்ளதையம் அவர்க்கு உதவித் தாமும் உடன் சுருங்குதலில்லாத வென்னும் பொருட்டு. 'உலப்பு, தாமும் உடன் கெடுதல்; அங்ஙனமாயின், "உலந்துழி யுலக்கும் நெஞ்சறி துணையாவர்" (புறம். ௬உச : கச.)

'கண், வளை, நுதல் என்பனவே நும்மை அலர் தூற்றுவனவாயிருக்கின்றன வென்று யாம் நிற் கூறுவதெவனுண்டு? எம்மினு நீ நற்கறிந்தனை' யென்று கொள்க.

உரு

(க - கஉ) மிஞிறு, ஞிமிறென்பதன் நிலைமாறல். ஆனேற்றுக் கொடியோனை இறுதியாக இருத்தியதும், அவனை மட்டும் நச். 'இறைவன்' என்றதும் அவன்றன் முழுமுதற் றலைமையைக் காட்டின. ஞாயிறும் காமனும் சாமனும் சிவபிரானும் செந்நிறத்தின் பல வேறுபாடு கட்கு உவமம். 'மேதக,' மேன்மைதக வென்பதன் றிரிபு. வழங்குவார்க்கு எளிமை கருதி இங்ஙனமெல்லாம் அருளோடு ஆசிரியன்மார் சொற்களை ஆக்கிக் கொண்டன ரென்க. 'இளவேனில் மேன்மை பொருந்த வந்தது' என்றலே சிறப்பு; கலி. உகூ-ன் தரவு இறுதியிற் போல. 'கூடியிருந்தார்க்கு' என்றொன்றுரைத்தது மேன்மையை அவர்க்கேற்றுவது வலித்துரைத்தலாம்.

(கங - கசு) 'திருமருத முன்றுறை' வையை யாற்றின்கண்ணது மருதமரங்களோங்கிய விரிமலர்ச் சோலையும் அகன்ற மணற்றிட்டும் அமைந்த இனிய துறை. நீர் விளையாட்டு, பொழில் விளையாட்டு, மணல் விளையாட்டு முதலிய இன்ப விளையாட்டுகட்குரியது. "வரு புனல் வையை வார்மணல் அகன்றுறைத், திருமருது ஓங்கிய விரிமலர்க் காவின், நறுமலர்க் கூந்தல் குறுந்தொடி மடந்தையொடு, வதுவை அயர்ந்தனை என்ப" (௩௬: கூ - கஉ) எனவரும் அகாநனூற்றடிகள் இதனை நன்கு விளக்கும். 'நசை,' நச்சுதலால் வந்த பெயர்.

(கஎ - உ0) 'பொழுதொடு' என்பதில் மூன்றுவதனுருபு ஏழாவதனோடு மயங்கிற்று.

(உக - உச) 'வாய்மொழித் தூது' என்றது, இளவேனிற் காலத்தை; இக்காலத்தில் வருவேன் என்று தலைவன் கூறிய மெய்ம் மொழியை யுடைய தாதலின் என்க.

உசு

(க - அ) 'குறை' 'அறன்' 'தீது' 'தீம்' முதலிய சொற்களுக்கு இடத்துக் கேற்றபடி நச். உரைக்கும் உரைமுறை அறிந்து இன்புறுக. 'நந்த,' தழைக்க; இச்சொல் பழைய இலக்கியங்களில், விளங்குதல், தழைத்தல், அழகுபெறுதல், மிகுதல், நிறைதல் முதலான ஆக்கக் கருத்திலேயே பெரும்பான்மையும் பயின்று வருகின்றன. இக் கலித்தொகையிலும் பல விடங்களில் இந் நற் பொருள்களில் வரும். "பெரும் புனல் பலநந்த,நலன் நந்த, நாடு அணிநந்த,புலன்நந்த,வந்தன்றுவையைப் புனல்" (எ : அ - க0) என்னும் அழகிய பரிபாடலடிகளுக்கு உரையாசிரியர் பரிமேலழகர் இச்சொல்லின் பல்வேறு பொருள் வழக்குகளும் விளங்கும்படி, "சேரும் புனல் பலவற்றோடுங் கூடிப் பெருகுதலால், வையைப் புனல், உயிர்கட்கு நன்மை மிக, மென் புலங்கள் அழகுபெற, வன்புலங்கள் விளைய வந்தது" எனத் திறந்தோன்ற உரைத்து விளக்கினமை இங்குப் பெரிதும் நினைவு கூர்தற்குரியது. 'கழல்புகு' என்னும்

பாடம் சிறந்தது. 'கழல்பு உகு' எனப் பிரிந்து பொருள் தரும்: நச். வேறு சொல் வருவிக்க வேண்டுவதில்லை.

(கூ - கஉ) குயிலுக்கு இளவேனில் மகிழ்ச்சியான காலமாதலின், அஞ்ஞான்று தலைவன் பிரிவாற்றாமையாற் பொலிவு குன்றி மகிழ்ச்சி யின்றி யிருந்த தலைவியை அஃது எள்ளுவதுபோற் கூறினர். 'புலம் பூத்துப் புகழ்த்த' லென்பது உயர்ந்த கருத்துவளமுள்ளது. கூடல் - மதுரை.

(கங - கரு) முன்னும் பின்னும் பரத்தையர் கூறப்படுதலால், வென் வேலான் குன்றுக்கும் அவர், உரையில் எடுத்துக் காட்டப் பட்டனர்.

(கஎ - உ0) 'தைஇய' என்பதற்குக் கோலஞ் செய்தலையுடைய என நச். உரைப்பர். 'தையல்' எனப் பெண்களை யுணர்த்திவருஞ் சொல்லுக்குங் 'கோலஞ் செய்தலையுடையா' ரென்னும் அப்பொருளே பொருந்தும்.

'நம்மையோ மறக்கட்டும்; அவர் இளவேனிற் காலங்களிற் பரத் தையருடன் விளையாடும் நகர்விளையாட்டு மலை விளையாட்டு துறை விளையாட்டேனும் விரும்பி வரலாகாதா?' எனத் தலைவி வருந்திக் கூறியதாகத் தாழிசைக் கருத்துகள் வந்தன.

(உக - உரு) 'நாமில்லாப் புலம்பாயின்......கலங்குவள் பெரிது' என்பது தலைவன் நினைவு. 'கடுந் திண் தேர்' என்பதிற் 'கடுமை' விரைவுக்கு; "பாய் திண்தேர்" (கலி. ருக : கஎ) என்பது நினைவுகூர்க.

உஎ

(க - கக) 'எனையிடங்களிலுள்ள சினைப்பூக்களையும் சுனைப் பூக் களையும் நீங்கள் நாடிச் சென்று கொயல்வேண்டாம்; நீங்களிருக்குமிடந் தாழ்ந்து நாங்களே இங்கு நயந்து கொடுப்போம் என்பனபோல், தம் மைத் தொடுத்துப் புனையும் மாதர்கட்குக் கமழ் கண்ணிகள் திரட்சி யுறத் தாழ்ந்து துறைதொறுந் துறைதொறும் அழகுபெற' என இருந்த படியே உரைப்பது நச். கருத்துகட்கும் மாறில்லை; மாட்சிமையாகவு மிருக்கும். 'கண்ணிகள் தாழ்ந்து துறைதுறை கவின்பெற' எனக் கொள்க. 'கண்ணி' கூறினமையான் அவையுள்ள மரங்கள் தாமே பெறப்படும். மேலும், "பிறங்கிணர்த் துருத்தி" (கலி, ரு0 : கரு) யென மரமின்றி இணர்மட்டுங் கூறப்படுதல் காண்க. 'கண்ணி', இங்கே பூங்கொத்துகள்; 'திரட்சியுற' வென்னுங் கருத்துப் பூங் கொத்துகட்குக் கூறுதலே சிறக்கும். 'சினையவும்' 'சுனையவும்' என்னும் அமைப்பழகை நச். எப்படியோ மனம் வந்து சிதைக்கின் றார்; அஃதவர்க்கு நன்றாகாது. 'நயந்து தாமே தம்மைக் கொடுப்ப போல் தாழ்ந்து அழகுபெற' வென்க. தாமும் பாடல்சால் சிறப் பினவே யென்பது குறிப்பு. அறலுக்குக் கதுப்பும் துவர்மணலுக்குத் தொய்யகமும் உவமம்.

(கஉ - கடு) 'மதலை', பற்றுக்கோடு.

(க௯ - கக) 'பாயல் நோய்', துயில் தொடர்பான நோய்; என்றது துயிலாமையான் ஆகும் நோய்.

இந்நேரத்துந் தலைவர் நினையாராயின் பின் நமக்கு அவர் செய்யும் அளி என்பதுதான் என்னையோவென்பது தாழிசைகளின் கருத்து. 'அளி', அன்பு.

உஅ

(க - கூ) 'கிடக்கை' யென்றது, நிலையை; 'கேள்விக் கிடக்கையின்" (சிலப். ௩ : அகூ) என்பதிற்போல. தனது குடிக்கு மகவீன்று அதனால் தனது எழில்குலைந்தவள் தனது புனிறு தீர்ந்து மீண்டும் புதுநலம் பெறுகின்ற நிலைமைபோலக், குடிகட்கு உணவுப்பொருள்கள் விளைந்து கொடுத்து அதனால் தனது பசுமைச் சாயல் நிலைகுலைந்த ஞாலம் தனது புனிறு தீர்ந்து மீண்டும் இளவேனிற் புதுநலம் எழுச்சி பெற என்பது. உவமச் சிறப்புக்கு இன்புறுக. இளவேனிற் பருவம் நிலத்தின் எழில் காட்டுதலும் பனிப்பருவம் ஈன்றவள் கிடக்கைபோல் அவ்வெழில் குன்றிக் காட்டுதலுங் கருதுக. 'வளையவர்', சில்வளைய விடும் பருவத்தவர்; இன்னோரை ஆடல் முதலிய துறைக்குரியராகப் பதிற்றுப்பத்துரையுங் (டுஎ : கூ) கூறுதல் காண்க. மாவின் 'மிக இளைய தளிர் வெண்ணிறமாகவே யிருத்தலின், அதன்மே லுதிரும் வெண்ணிறத் தாதுகள் விளங்கித் தெரியமாட்டாவென்று கருதிச் 'சிறிது முற்றின தளிரின்மேலே' யென்று நச். விழிப்பாய் உரைத்தது அறிந்து மகிழற்பாலது.

(கஎ) முன்னமே துறந்தாரானமையின் அச்சொல்லுக்கு 'மறந்தா' ரென்றார். 'கொண்ட', பயனிலை யுவமத்துக்குச் சிறுபான்மை வருமென்பது பேராசிரியர் கருத்து (உவம. சச - உரை).

(கஅ - உக) 'வடு நீங்கு கிளவி' யென்னுந் தமிழ்வழக்கு முன்னோர் மாட்சிமை காட்டும். 'வலிப்பென்', துணிவேன்; 'நெடு நிலா வாய் விட்ட' என்றியைக்க; வாய்விட்ட, வாய் விடுக்க, அலர்த்த.

(உ௩ - உ௫) 'பொருட்பிணி', பொருட்டொடர்பு; பிணித்துக் கொண்டமையின் வந்த பெயர்.

உகூ

(க - ச) 'தாது', தேன்: "நுண்தாது உறைக்கும்" (பட்—கடுஉ) என்பதிற்போல.

(டு - அ) 'தொழுவை', மடு.

(கூ - கஉ) 'பானாள்', இராப்பொழுதின் நடுப் பகுதி; நள்ளிரா.

(க௩ - க௫) 'உயர்ந்தவன்', காமவின்பத்துக்கென்க, 'இணர்த் துருத்தி' யென்றமையாற் பொழில் கொள்க.

கூறுவாருளராயின், நமக்காக வாராஞயினும் நம்மை மறந்து, பரத்தையருடனேனும் புனலும் நகரும் பொழிலும் விளையாடி யமைவானென வருந்தியது, தாழிசைக் கருத்தென்க. இதனைப் "பதியிகந்து நுகர்தலும்" (கற்பி. ௫௦) என்பதனுற் கொள்க. தலைவன் காமக்கிழத்தியரொடு பதியிகந்து நுகர்தலே பெரும்பான்மை என்னும் உரை. அதற்கு இப் பாட்டுகள் போல்வன இலக்கியமாம்.

௩௦

(க - அ) 'ஈங்கை', இதனை 'இண்டைக் கொடி' யெனவுங் கூறுப. அடர்ந்து புதலாயிருக்கும்; கொடி வெண்ணிறமாயிருக்கும்; "வெண் கொடி ஈங்கைப் பைம்புதல்" என்பது (௪௬ : ௬) ஐங்குறுநூறு. 'வாடு' ஆகுபெயர். 'புதி தீனக் கலக்குறூஉம் பொழுது புணர்ந்தவருரைத்தது' என முடிப்பின் சிறக்கும். பனியும் வாடையும் இறந்துபாடு கூட்ட, நம்மை மேலுங் கலக்கி அவ்விறந்துபாட்டை விளைவித்துவிடும் இளவேனிற் பொழுதென்பது கருத்து. பனி பின்பனி யெனவும், வாடை முன்பனிக் காலத்து வாடையெனவும் நச். உரைத்தார். ஆகவே, பின்பனிப் பருவத்துக்குமேல் நின்ற முன்பனிப் பருவத்து வாடை யென்பதே 'மேனின்ற' வென்பதன் பொருளாகக் கொள்க. 'கூர்ந்த', வளர்ந்த. நிலவின் கதிர்கள் உணவுப் பொருள்களின் விளைவுக்குக் காரணமாயிருக்குமென்பது கருத்திருத்துதற்குரியது.

(க௩ - க௬) 'தாள்', முயற்சி; 'துவற்றல்', தூவல்; "துவலை துவற்றலின்" (மலைபடு. ௩௬௩) காண்க.

தாழிசைகள் தலைவன் பகைவயிற் பிரிவை யுணர்த்தின. தலைவன் வரும் இளவேனிற் காலம் வரையில், இடையேயுள்ள இவ் வாடையும் சின் மழையும் கடும் பனியும் நம்மை உயிர் வாழவிடுமோ எனத் தலைவி கூறியவாறென்க. தலைவனது வெற்றியழகைத் தலைவி நுகரவிரும்பினமை தெரிதலின், ஆடவரின் வெற்றி யுள்ளத்துக்கும் மகளிரின் பெண்மையுணர்வுக்கும் உள்ள அவாவிய தொடர்பு நன்கு விளங்கும். இதனுனன்றே எம்மொழி யிலக்கியங்களும் போரையுங் காதலையுமே பொருளாகக் கொண்டனவென்பது. இவ்விரண்டும் முறையே மலப் போரின் சார்பாகவும் இறைவன் நேயத்தின் சார்பாகவும் உலகியலில் வெளிப்படுவன வெனவுங் கூறுப.

(உக - உ௫) 'சொல்லிய பொய்யாதலன்றி முன்னமே புகுந்தா' ரென்பதே இயல்பானது. குறித்த பருவத்திற்கு அணித்தாகச் சற்று முன் வந்தமையின்; 'சொல்லிய பொய்யன்றி' யென்ருர். 'உருவு வெளிப்படுதலின் இவளென்ரு' னென்று உரையில் வந்தது நுட்பமானது. இதனுல் தலைவன் தலைவியரின் திண்மை யுணர்வுகளும் நன்கு வெளிப்படும்.

௬௧

(௧ - ௫) 'எஃகு இடை தொட்ட' என்றமையால், மிகப் பழைய காலத்திலிருந்தே மகளிர் தமது கூந்தல் நேரொக்க இருக்கும்பொருட்டுங் கடை குழன்று வளரும்பொருட்டும் நுனிமயிர் கத்தரிக்கும் வழக்க முண்டென்பது பெறுதும். 'இடை' யென்றது, இடைக்காலத்தை. கூந்தலைப் பலவாறும் போற்றி மகிழு நாகரிக முறைகள் இந்நூலிற் பலபடியாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. துவர் மணலது என முடித்து மேல் 'அது' வென்பதை 'அ' என்னும் சுட்டுப் பொருட்டாகக் கொண்டு 'அவ் ஐதாக நெறித்தன்ன அறலவிர் நீளம்பால்' என இருந்தவாறே இயைத்துக்கொள்க. அலரும் பூவும் வெறிகொள.

(௬ - ௧௩) 'நகை', ஒளி. 'ஈகை', பொன்; ஒருவர்க்கு ஒன்று கொடுத்தலென்றாற் பொன் கொடுத்தலென்னுந் தமிழ்நாட்டுச் செழிப்பு நிலையிலிருந்து இதற்கு இப்பெயர் வந்தது. 'வெறிகொள' அணிபெறத்தளிர் முதலியவற்றோடு வரும் இளவேனில்! எம்போல நயந்தார்க்கோ நல்லை' என இருந்தபடியே தொடர்ந்து, 'வரும்' என இடையே ஒரு சொல் கொடுத்து முடிக்க. அணிபெறல் இளவேனிற் பருவமெனக் கொள்க; இது சிறக்கும். நுடக்கம்-கூத்து.

(௧௪ - ௧௬) 'எயிறேய்க்கும்...கமழ்குரற்கு' என்பது தலைவன் சொல்லி விட்ட சொல்லாகக்கொண்டு அதனை நமக்குச் சொல்லுந் தூது வந்தது என்றாளாகக் கொள்க. எனவே, 'காதலரது என்னுந் தூது' என இயல்பாகக் கூட்டலா மென்பது. நாம் துயராறு கிளவியோடு அதனை வரவேற்று விருந்து செய்வோ மென்பது இறுதியடியின் கருத்தாகக் கொள்வது நல்லது.

௬௨

(௧ - ௬) 'வயங்கல்', பளிங்கு. 'உண்கண்' என்பதற்கு 'மையுண் கண்' என உரைகளில் உரைக்கப்படுவதினுங் 'கவருங் கண்' என உரைப்பது இன்னுஞ் சிறக்கும்; கண்டாருள்ளத்தைக் கவருங் கண்கள் என்பது கருத்து. ஏனை யெல்லாவற்றினுங் கண்கட்கே அவ்வியல்பு சிறத்தலினென்க.

(௧௦ - ௧௫) 'உறழ', 'என' என்னும் உருபுகள் உருவுவமத்தின் கண் வருதல் சிறு வரவின. 'எள்ளி முனிய' எனவே கொள்க. அங்ஙனங் கொண்டு 'போலும்' இரண்டையுமே வினையாக வைத்துரைப்பின் இயல்பாயிருக்கும்.

(௨௨ - ௨௫; 'நோதக' வென்பது நோவுதக' வென உகரம் பெறாமல் வந்தது.

(௨௬ - ௩௧) 'பிணி', பின்னல். 'துனே', துனைதலை.

௩௩

(க - எ) 'எமுற', உயிர்வாழ; 'சின்னீர்' என்றது நீர்க்கால்களை. 'இறுதி' யென்பதற்கு நச். உரைத்த உரை மிகச் சிறந்தது. 'பெயர்த் தாற்றுதல்', திருப்பிச் செய்தல். 'பீடுடையாள' ரென்பதை ஒரு சொல்லாகவே கொள்க. நச். அதனைச் சிதைத்துரைத்தமையாற் பெரும் பயனொன்றுமில்லை.

(அ - கக) மரம் பாவத்திற் கஞ்சிக் கவின் வாடிற்றென்பதினும் பார்க்கக், கரி பொய்த்தானது கொடுமை அவன் நின்ற மரத்தையுஞ் சார அதனால் அது கவின் வாடிற்றென்றுரைப்பின் இயல்பாயிருக்கும். 'பொத்தி', மூண்டெரிந்தது.

(கஉ - கடு) 'சிதர்', வண்டு; பூந்தாதுகளைச் சிதர்த்தலால் வந்த பெயர். சிதர்த்தல், சிந்துதல்.

(க௬ - க௯) 'கொளை', கோட்பாடு; ஐ, கொலை என்பதிற்போல ஒரு தொழிற்பெயர் விகுதி. "கொளை நடை அந்தணிர்" (௯ : ௪) என முன்னும் வந்தது.

'கரி பொய்த்தான்,' 'முறை தளர்ந்த மன்னவன்,' 'இளையழிய வாழ்பவன்' என்பது பிரிந்த தலைமகனுக்கும் ஒக்கும்; களவில் தோழி சான்றாகப் பிரியேனென்றவன் அது பொய்த்தமையானுங், இளமைச் செவ்வி கருதாது பிரிந்தமையானும், தலைவி வருந்தத் தலைவன் தனது செயலின் இன்புறுதலானுமெனக.

(உ0 - உ௪) 'பண்ணிய மா' ஆயத்தஞ் செய்யப்பட்ட குதிரை. "நுகம்பூட்டிப் புரவிபண்ணித் தேர்ப்பண் ணமைத்து" என்பது (உ : ௩௬) **சிந்தாமணி**. இங்கே, தேரிற் பூட்டி முன்னமே ஆயத்தஞ் செய்யப்பட்டிருந்த எனக் கொள்க. 'கண்ணுறு பூசல் கைகளைந் தாங்கு', ஒரு வழக்கு மொழி. 'பூசல்', துன்பம். "களையாப் பூசல்" (பதிற். ௪௪ : கஉ) என்பதிற்போல.

௩௪

(க - அ) 'படி' படிக்கட்டளை; அது, மேம்பாடு கருதி மனமுவந்து ஏற்பாடு செய்யும் உணவுத்திட்டம் முதலாயின. 'தாய', பரந்த; 'மணி', பளிங்கு.

(௯ - கஉ) 'நிலா,' எச்சப்பொருட்டு. 'தாதுண்ணும் பொழுதன்றோ நமக்கவர் வருதுமென்றுரைத்தது' எனக.

(க௩ - க௬) தலைவி கூற்றாதலின், 'மகிழ்துணை,' பரத்தையரை யுணர்த்திற்று.

தலைவன் வினைமேற் செல்லுங்காற் கிழத்தி, 'வலனாக வினை' யென்று வாழ்த்தி வணங்கி வழிவிடுவதென்பது, தலைவன் செயலில் தலைவிக்கு உள்ள கருத்தொருமையையும் அன்பையும் நன்கு காட்டும்.

அன்பில் அளைந்து வரும் அச்சொற்கள் தமது பயனை உறுதியாய்க் கூட்டுவிக்குமென்பதில் அவற்கும் அவளுக்குமிருந்த நம்பிக்கையும் இதனால் நன்கு விளங்குமென்க.

(கஎ - உ0) 'நிலன்', ஆகுபெயர். 'புலன் நாவிற் பிறந்த சொற் புதிதுண்ணும்பொழுது' என்பது, பண்டைக் காலத்துந் தமிழ்ப் பெருமக்கள் புலவர் பெருமக்களின் அறிவிலும் அன்பிலும் அருளிலுந் தோய்ந்தெழுந்த அழகிய பாட்டுகளின் அரும்பொருள்களும் நயங்களுங் கேட்டு நுகர்தலைக், கடமையோடு ஓர் இன்பச் செயலாக விரும்பி மேற்கொண்டிருந்தன ரென்பதும், அதற்காக இளவேனிற் காலத்தில் மதுரை முதலான திருப்பதிகளில் விழாப்பேரவைகள் கூட்டிக் கொண்டாட்டுகள் அயர்ந்துவந்தன ரென்பதும் விளக்கும். 'புதிது,' பாட்டுக்களின் புதுமை; என்றது, அச் சான்றோர்களாற் புதிது புதிதாகக் கண்டுணரப்பட்டு அறிவுக்கு விருந்தாயுள்ள வியத்தற்குரிய கருத்துகளென்க.

(உ0 - உரு) 'உயிர்ப்பாகி', நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து; வருந்தி யென்க. வருத்த மிகுதியாற் களைதோன்றுதலின், நச். அச்சொல்லுக்கு 'இளைப்பாறுதலாகி' யென்றுரைத்தார். இவை, இவைதலை; பொருப்பன் வாய்மை, கேள்வி சான்றது. 'காதலர்' என்னும் வினைமுதல் வேறிருத்தலால், 'பொருப்பன்,' பாண்டியனெனவே உரைக்கற்பாற்று.

௬௫

(க - கக) வெண்கடம்பு, நம்பி மூத்தபிரான் வெண்ணிற உடம்புக்கும், அக்கடம்பின் கிளைகளில் மாலைபோல் தங்கிநிற்கும் பசிய மயில்கள் அவன் மார்பின் பசிய துழாய்மாலைக்குங் கொள்க. 'சீரவாய்ப் பெருந்துறை கவின்பெற வேனில் எதிர்கொள்ளுஞ் செவ்வியும் வந்தன்று' என்க. சீரவாய் என்பதற்குப் பெருந்துறை, வினைமுதல். பாடுமுன் விரல்களாற்றடவிக் குரல் பொருந்த ஆராய்ந்து கொள்ளப்பட்ட நரம்பென்றற்கு 'வடிநரம்' பென்றார். வடித்தலாவது, ஆராய்தல். இசைச் செயல்கள் எட்டனுள் 'வடித்த' லென்பதும் ஒன்றெனவும், அது, 'சுட்டுவிரலும் பெருவிரலுங் கூட்டி நரம்பை அகமும் புறமும் ஆராய்த' லெனவும் சிலப்பதிகாரத்திலும் அதனுரையிலும் (கானல் வரி, கஉ - ௫) வருதல் இங்கு நினைவுகூர்தற்குரியது. வண்டொடு சுரும்பை யாழாகவும், தும்பியை விறலியாகவும், தேனினங்களை ஏனை வாச்சியங்களாகவுங் கொண்டு ஆசிரியர் இங்கே ஓர் இசையரங்கு அமைத்தமை அறிந்து மகிழ்க. அலர்தல், புன்னகை கொள்ளுதல் போல. அங்ஙனங் கொள்ளுதலே விளிப்பபோன்றது. 'குழவி,' இளமைக்கு; "கொள்ளவும் அமையும்" (மரபி. உ௯) என்னும் உம்மையாற் கொள்க. 'செவ்வி', நல்ல நேரம்.

(கஉ - கங) 'சாஅய்ச் சாஅய்' என்பதன் உரையில் 'ஒழுக வென்றது, சிறிது சிறிதாக என்பதற்கு; 'தொடர்பாக' என்பது பொருள்;

(கச - கரு) 'வெய்ய', விரைவாக.

(கசு - கஎ) 'வரல் நசைஇ' யெனக்கொண்டு, வருதலை விரும்புதலால் என உரைப்பதே உரை. "வரனசைஇ இன்னுமுளேன்" (குறள், கஉஎ:ங) என்றார் பிறரும். இதன்கண்ணும் எச்சம் காரணப்பொருளில் வந்தது. 'இடை', இடமென்னும் பொருட்டாதலின், 'எல்லாம்' என்றார். காதலர்க்கு நெஞ்சு ஆகத்தின்கண் விரையுமாகலின் அங்ஙனங் கூறினரென்று கொள்க.

பாலைக்கலி—உரை விளக்கம்

முற்றும்.

உ. குறிஞ்சிக் கலி

க

சிறந்தானென்று காட்டுதற்குத் 'தொடை மாண்ட' என்றார். "புரவலன்போலுந் தோற்றம் உறழ்கொள" என்றார் பிறரும் (அகம் நஉ). 'சேயேன் மன்' என்பது முன்பின் அறியாமை காட்டிற்று. அங்ஙனம் அறியாதேனை யானும் அவன் நோய்க்குத் துயருழப்பே னென்றாள், முன் கூட்டமுடைய தலைவி இன்னுந் துயருழந்து காட்டு மென்றற்கு. தலைவிக்கு இதனால் அருளென்னும் மெய்ப்பாடு பிறந்தது. முதலில் இம் மெய்ப்பாடு தோன்றத் தோழி உரைத்துக்கொண் டமை, பின் தனது படைத்து மொழி கிளவியால் தலைவிக்கு நாண்மிக்கு ஊறுநேராமைப் பொருட்டென்க. தோழிக்கு இவ் வறிவுத்திறன் பெரிதுமுண்டு. 'கண் நின்று,' இது சொல் தொக உருபு நின்ற மரபு; முன்னும் வந்தது கலி. (கசு:ச). பெண், பெண்மை. கிளிகள் திரள் திரளாய் வருதலால் 'இனக்கிளி' என்றார். 'கடிந்து' என்பதற்கு நச், 'விழாமல் ஓட்டி' யென்றது, நல்ல உரை. கிளிக்கு ஊறில்லாதபடி மகளிர் ஓட்டுவரென்னும் அருட்டன்மை பெறப்பட்டது. ஊக்கி, ஊக்குவாயாக; முன்னிலைக் கிளவியில் இகரம் இங்ஙனங் ககரம் பெற்று ஏவற்பொருண்மையில் வருவது சிறுபான்மையாகும்; ஆட்டுவாயாக என்பது பொருள். "ஊசல் கடுவன் ஊக்குவது" (மணிமே. ககூ:எங - ச) என்பது காண்க. பொய்யாக வீழ்ந்தே னென்றமையால் அஃது அறமன்றாயினும் அமைவதாயிற்று. 'செத்து' கருதியென்னும் பொருட்டாதல், 'புது

முகை ஊன் செத்து' (மலைபடு, கசசு) என்பதனுரையாலும் பெறப் படும். 'செல்கெனக் கூறிவிடும் பண்பின் அங்கணுடையனவன்' எனத் தலைவனது நல்லியல்பையும் தோழி விழிப்பாய்க் கூறினாள், தலைவி அவன்பால் எதும் ஐயுறவு கொண்டு வருந்தாமைப்பொருட்டு. தோழி யின் இப் படைத்துமொழி கிளவிகளால், தலைவி இங்ஙனமே தன் தலைவன்பால் முன் நடந்துகொண்ட மறை அவள் நாணி நிற்றலாற் புலப்படுமாகலின், அதுவே இதன் பயன் என்பது. இது போல்வன 'நாணநாட்டம்' என்க.

உ

(க - கூ) 'இமைய வில்' என்பதற்கு நச் உரைத்த உரை இயற் கைப் பொருளறிவோடு கூடியதேயாயினும், அஃது ஆசிரியர் கருத் தன்று. 'ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்' என இயற்கை நிலைக்கு மாறானதொன்றும் அது தழுவிய கதையும் மேல்வருதலின் என்க. ஆகவே ஆசிரியர், ஓர் உருவகக் கதையையே இங்கெடுத்துக் காட்டுங் குறிப்பினராவரெனக் கொண்டு அதற்கேற்ப உரைத்து விளக்குதலே பொருந்தும். 'தொடி', வீரவளை; தோட்பக்கம் அணியப்பெறுவது. 'உறுபுலி', உள்ளத்தின் மிகுதியையுடைய புலி. 'விடரகம்', மலையின் பிளவிடங்கள். 'கோடு புய்க்கலாது உழத்தல்,' கறுவெண்ணத்தால் அவ் வேங்கையைக் கீழ்த்தள்ளி யல்லது பெயர மனமில்லாமையின் என்க.

(க0 - கரு) 'இடை', இடம். 'புல்லென்றாள்', புன்மை யெனப் பட்டாள்; பொலிவழிந்தனள் என்பது கருத்து; இங்கு வினைப் பெயர். 'அக் கவின் தீராமற் காப்பதோர் திற'னாவது, வரைந்து கோடல். மேல், தாழிசைகளில் வருதலும் அது. எனவே, நச். 'பொருளென்றது ஆகுபெயர்' என்று மூன்றாந் தாழிசை உரை யிறுதி யிற் கூறினாரென்க.

(கசு - கஎ) 'அவ்வணி தெருளாமற் காப்பதோர் திறன்' என்ப தற்கு 'அவ்வழகை நின் கூட்டத்தாலானதெனப் பிறர் தெரிந்து கொள்ளாதபடி காப்பதொரு திறன் என்று உரைத்துக்கொள்க.

(கஅ - உக) 'மறம் திருந்தார்' என்று நச். இடத்துக்கேற்றபடி வல்லமையாய்ப் பிரித்துரைத்தார். நாள் முழுதும் செய்யவேண்டிய வேலையை அன்று காலையிலேயே இன்னின்னபடி செய்யவேண்டும் என்று வகைதொகையாக ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு பின் பணிமேற் சேறல் நல்ல ஆக்கந் தருமாகலின், 'திறஞ் சேர்ந்தான் ஆக்கம்போல்' என்றார். அங்ஙனம் ஒழுங்குபடுத்தும் எண்ணத்தை என்றும் வைகறை நேரத்திற் கொள்வது நல்லதெனப் பொதுவாகவுங் கொள்க. 'திற னறிந்து தீதின்றி வந்த பொருள்' (எகூ : ச) என்பது திருக்குறள்.

தாழிசைகளின் முதலுவமைகள் மூன்றும் பொலிவழிதற்கும் பயனின்மைக்கும் வந்தன. எதற்கும் அழகும் கிளர்ச்சியும் ஆக்கமும் உண்டாதல் பொதுவாக வைகறைநேரத்திற் சிறத்தலின், மூன்றிடங்களிலும் வைகறை கூறப்பட்டது.

(உஉ - உகூ) 'விரிவிடம்' என்பதில் இடம் காலங் குறித்தது. இடப் பொருள் காலத்தொடு மயங்கிற்று என்பர் பிறரும் (சிலப். ச: கக ; அடியார்க்குநல். உரை). வேங்கைமரம் குறிப்பிட்ட நல்ல நாளில் மலருமாதலின், அந் நன்னாளில் தலைவன் வரைந்துகொள்வதற்கு ஏற்பாடு நடைபெறும். குறித்த நன்னாளில் மலர்ந்து ஒரு கோள்நூல் வல்லான்போற் றிகழ்தலால், வேங்கையைக் 'கணி' யெனவுங் கூறுப. "பன்னாளு நின்றவிடத்துங் கணிவேங்கை - நன்னாளே நாடி மலர்தலால்" (பழமொ. கஉ0), "மன்ற வேங்கை மணநாட் பூத்த" (அகநா. உ) என்பவை இங்கு நினைவு கூரற்பாலன. 'வரைந்தனன் கொளற்கே', ஒருசொற் பொருட்டு.

௩

(க - கூ) 'கடும் புனல்': மிக்க புனல். 'தாமரைக் கண்' என்றார், புணர்ச்சி நேருங் குறிப்புத் தோன்ற. "கண்ணகி கருங்கணும் மாதவி செங்கணும்" (சிலப். டு: உ௩எ) "மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி" (சிலப். ௩: கஎ0) என்பனவற்றின் உரைகள் காண்க. நொடிப் பொழுதில் ஓடிப் பாய்தலால், மார்பில் மாலை தயங்குவதாயிற்று. காமக் குறிப்போவென ஐயுறுமைப்பொருட்டு 'அருளினை' லென்றார். இது பயன் குறித்ததன்றாகலின், உதவியாயிற்று: 'வருமுலை' யென்றது, முன்பு புணராமை தோன்றநின்றது. "புணர்ந்து ஆரா மென்முலை" (ச0: ௩௩) என மேல் வருதலும் நினைவுகூர்க.. 'அருமழை' யென்றவிடத்து நச். நுட்பமாய் உரைத்தார். தருகிற்கும் என்பதிற் 'கில்' ஓர் இடைநிலை ; ஆற்றற் பொருளது.

(எ - க0) கால்வைத்து ஏறுதற்கு ஏற்றபடி மூங்கிலில் அதன் கணுக்களை அளவாய்த் தறித்திருப்பாராகலின் 'ஏணி இழைத் திருக்கும்' என்றார். இதற்குக் 'கண்ணேணி' என்பது பெயர். 'கண்,' கணு. மேல், 'விண் தோய் கல் நாடனும்' 'மைதவழ் வெற்பன்' 'சேயுயர் வெற்பனும்' என வருதலால், 'கான் அகல் நாடன் மகன்' என்பதற்கு முல்லை நிலத்துத் தலைவனாகப் பொருளுரையாமல் 'காடு அகன்ற மலை நாட்டை யுடையவன் மகன்' என உரைத்துக்கொள்க. 'கான்,' மலைக்கானம்; காடுகளும் மலைகளும் நாட்டின் செழுமைக்கு அடையாளமாகலின், அவ் அடைமொழிகள் தலைவன் செழுமையை விளக்குமெனக் கொள்க.

(கக - கச) மலை நிலங்களில் சிலச்சில சிறுசிறு குடியிருப்புகள் சேர்ந்தது ஓர் ஊராகக் கருதப்படுமாகலின், 'சிறு குடியீரே, சிறு

குடியீரே' யெனப்பட்டது. அடுக்குப் பன்மைக்கு. 'கிழங்கு,' கீழ் வீழ்தலால் வந்த பெயர். 'தொடா,' தொடுக்கமாட்டா.

(கரு - கஅ) தொலைவிலிருந்து காண்பார்க்கு மலை நீல நிறமாகத் தோன்றுமாகலின், 'இருஞ் சிலம்பின்' என்பதற்கு நச். கரிய மலையிடத்து என உரைத்தார். 'அமை' உவமையாக வருதலின், அது போல் திண்மையுங் கொள்ளப்படாமைக்கு 'மென்றோள்' எனப் பட்டது. திரண்டு நீண்டிருத்தலாற் 'கோல்' அம்புக்குப் பெயர்.

(உ௦ - உக) 'திறப்பட' வென்பதை நற்றாய்க்கே கொள்க. நச். உரை வலித்துரை. நற்றாய் கூறப்பட்டமையால், இடையே, செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நின்றமையுந் தானே அடங்கும்.

(உஉ - உரு) 'ஒரு பகல்;' ஒரு முகூர்த்த மென்றார் நச்; இஞ்ஞான்றும் இதனை வழங்கலாம். தலை சாய்த்தமை நாணத்தால்.

(உசு - உக) 'வரையுறை தெய்வ' மென்றது முருகனை; இதுவே உரை சான்றது. பரிபா. (உக) அடிகள் இங்கு நினைவு கூரற்பாலன.

(உ௦ - ருஉ) தம்மைக் கேளாது தம் மகளொடு தலைவன் களவிலொழுகிப் பின் தம் எதிரேயும் அவளை முறையென்று வரைதலாற் சுற்றத்தார்க்கு நாண் தாங்குதல் அரிது எனவும், அங்ஙனம் அரியதொன்றனைத் தாங்குவார் பெரிய தவமுடையவரேயாவரெனவுங் கருதித் 'தம் நாண்தாம் தாங்குவார் என்னோற்றனர்கொல்' என்றாள்.

(ருரு - ருசு) நனவு, இங்கே வெளியே யென்னும்பொருட்டு. கனவு, அகத்ததாகலின். வரைந்துகொண்டபின் தலைவிக்கு உரிமை மிகுதலின், நச். தமதுரையில் 'தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையுந் தோன்றக் கூறினாள்' என்றார். பரத்தையர், பரத்தைமை; இங்கே வாளா 'அயன்மை' யென்னும்பொருட்டு. கனவிற் புணர்ச்சி கடிதல் இருவர்க்கும் உரிய நிகழ்ச்சியாயிருந்தும் 'கடிது' மென்று தலைவி தானே உரிமையுடன் கூறினமையால் அவட்கு உரிமையும் அவற்கு அயன்மையுந் தோன்றின வென்பது.

(ருஎ - ச௦) 'பழங்கேண்மை,' குறியீட்டு மொழி; இவ்வழகிய சொல் இஞ்ஞான்றும் வழங்குதற்குரியது. 'மன் கொல் ஓ' என ஒன்று நின்றவிடத்து மற்றும் இடைச்சொற்கள் நின்றன; "பிறிதவண் நிலையல்" (தொல். இடை, ரு) என்பது இதற்கு விதி.

(சக - சச) 'நின் கண்ணாற் காண்பென்' 'நின் கண்ணாகென்கண்' என்பவை "எம்மென வரூஉங் கிழமைத் தோற்றம்" (தொல். பொருளி, உஎ) 'புனவேங்கை' என்பது தொட்டு 'நின் கண்ணாகென் கண் மன' என்பது வரையில் தோழியுந் தலைவியும் உரிமையாற் கொள்ளும் விளையாட்டு மொழிகள். மன், ஈறு திரிந்தது.

(சரு - ருக) 'புரி,' வேறுபட்டு. 'திரிபு,' தப்புதல். 'அறிவன்,' கணி. சான்றோர் எதனையும் வகை தொகையாகச் செய்வர்; அஃதவர்

கள் வல்லமைக்கு அடையாளம்; ஆதலின், அவர், 'தகைமிகு...... சான்றவர்' எனப்பட்டார். 'அறிவனை முந்துறீஇச் சான்றவர் இனமாக வெற்பனும் வந்தன' னென்றலின், பின்னல் எதோரிடர்க்கும் இடனில்லாதபடி தக்க காலத்தில் தக்கவாறு வரைதல் நிகழுமெனத் தலைவிக்குத் துணிவு பிறப்பித்தவாறும். 'பொலிக மா' வென்றது, பெரிது பொலிக வென்றற்கு.

இச் செய்யுள் பலதிறத்த இன்னோசைமேல் வந்து நல்ல உணர் வின்பந் தருதல் உணர்ந்து மகிழற்பாலது.

௪

(௧-௭) 'அகவினம் பாடுவாம்,' அகவினமாய்ப் பாடுவாம்; முற்றெச்சம். 'அழைத்தேமாய்' என்பது உரை. மகளிர்க்கு அழகோடு குணமுங் காரணமாக 'நல்லவர்' 'நல்லார்' என்னும் பெயர்கள் வழங்கி வரும் உண்மை, 'நல்லவர் நாணி நிலைபோல்' என உயர்குண மகளிரின் நல்லொழுக்கமே இங்கு எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றமையாலும் 'நல்ல மகளிர்' என நச். அதற்குச் சொற்பொருள் விரிக்கின்றமையாலும் கண்டுகொள்க. மகளிர்க்கு உள்ள இச் சிறப்பியல்பை மாட்சிமைப் படுத்தும் வாய்ப்புகள் உலகியலிற் குறைவுபடாமலிருந்தால், அவரது நற்பண்பும் நிறைவாகத் தோன்றி நன்மை பயக்கும். சந்தனமரத் துக்கும் நன்மணங் கூறும் பொருட்டு, 'முகைவளர்' எனப்பட்டது. 'வகைசால்' என்பதற்கு 'வகைமை யமைந்த' எனவே உரைக்கலாம். மருப்பின் உலக்கை யென்க. 'வகைமை,' பொருத்தமாக வகுக்கப் பட்டாற்போல் அமைந்திருக்கின்றமை. 'பகையில் நோய் செய்தான் பயமலை' யென்றது, இயற்பழித்தல்.

(௮-௧௦) நுதலுக்கு அழகு இயற்கையாய் அமைவது; கூந்த லுக்கு அழகு செயற்கையாய் அமைவதாகலின், 'ஆய்' 'அணி' என்ப வற்றிற்கு நச். அக் கருத்துப்பட உரைத்தது நுட்பமானது. தேன், இங்கே மணம்.

(௧௧-௧௪) வரை யென்றூர், அதிலுறையுந் தெய்வத்தை நினைந்து. 'அலங்கு காந்தள்' என்பது 'அலங்காந்தள்' எனத் திரிந்தது. "இது வினைத்தொகை; சாரியை யன்று" என நச். தொல்காப்பிய உரையில் (புணரி. ௧௭) உரைத்தமையும் இங்கு நினைவுகூர்க. இப் பகுதிக்குக் காந்தளில் தேன் பயன்படாமற் சொரிகின்றாற்போல, நின் காதலன் கூட்டமின்றி நின் நலனும் பயன்படாமற் கழிகின்றது என உள்ளுறை யுவமம் உரைப்பின் இனிதாயிருக்கும். உள்ளுறை யால் தோழி தலைவிக்காகச் சார்ந்து பேசித் 'தன் உற்றார் இடுக்கண் தவிர்ப்பான் மலை' யென்பதனல் தலைவனுக்காகவும் இயற்பட மொழிந்தாளென்று கொள்க.

(கஙு - கஅ) கடுவனுக்குக் கல்லாமை, வரைதல் கல்லாமையென்பது நச். கருத்து. 'செம்மற்று,' வினைக்குறிப்புகள் பத்தனுள் பிறிதின்கிழமையில் வரும் பண்புகொள் கிளவி. பிறிதின்கிழமையில் அஃறிணை வினைக்குறிப்புகள் பயின்றுவாராவாயினும் உரையிற் கோடலால் ஒரோவோரிடத்து இங்ஙனம் அருகிவருமெனக் கொள்க. இது சேனாவரையர்க்குங் கருத்தாம். (தொல். வினை: உரு)

(கக - உக) 'புதை' யென்பது மகரந்தப் பொடியை உணர்த்துமெனக் கொண்டு 'புரி......தளிர்' என்பதை இருந்தவாறே உரைப்பின் உரை சிறக்கும்; புதைபொருளாயிருக்கும் பொருள் 'புதை' யெனப் பட்டது; தளிரில் மகரந்தப்பொடி சிந்துதலும் பெறப்பட்டு, மேனியிற் சுணங்கும், மாமை நிறமுங் கொள்வதற்கு எளிதாகவு மிருக்கும். "சுணங்குபோல் தளிர்மிசைத் தாதுக" என முன்னும் வந்தது (கலி. ருடு: ச.)

(உஉ - உடு) 'எறிந்த': காரணப்பொருட்டு. 'விட' போக.

(உசு - உக) வேழத்துக்கு எழில் ஒடுங்காமை. 'கடுஞ்சூல்': முதற் சூல்; ஏனையவற்றிலுங் கடுமையானதென்பது கருத்து. மேற் "கடுஞ் சூல்" (கக0: கச) என்பதற்கு நச். 'முதற் சூல்' எனப் பொருளுரைப்பர். வயா, கருவுற்ற காலத்தில் மகளிர்க்கு உண்டாகும் வேட்கை மிகுதி.

(ரு0 - ருச) 'மெய்ம்மலி யுவகை': ஒரு குறியீட்டுச் சொல்; உடம்பு பூரிக்கும்படியான மகிழ்ச்சி. இதனை இன்னுஞ் சிறப்பாக "மெய்ம்மலிந்தான வுவகை" (அகநா. உகூஉ) யெனவுங் கூறுப. "செம்மலை" முன்னிலைக் கிளவி. 'ஆகிய,' செய்யியவென் கிளவி' கிழவன் என்னும் அன்ஈறு ஆன் ஈறாகி "ஆ ஓவாகும் பெயருமாருள" (தொல். பெயரி. சக) என்பதனால், ஆ ஓ வெனத்திரிந்து 'கிழவோ. னாயிற்று.

'தோழி உறழ்ந்து கூறினாள்' என நச். உரைத்தது, தோழி மாறுபட்டுக் கூறினாளென்றற்கு. தலைவி இயற்பழித்துக் கூறினால் தோழி அதற்கு மாறாக இயற்பட மொழிதலின் என்க. இங்ஙனந் தோழி மாறாகக் கூறுவது வழுவாயினும் அது தலைவிக்கு இன்பம் பெருகுதற்கேதுவா யிருத்தலின் அமைவதாயிற்று. "உயர்மொழிக் குரிய உறழுங் கிளவி" (தொல். பொருளி. சச) யென்பதன் கருத்து மிது.

ரு

(க - ச) 'பாடுகெம்.' இதிற் ககரம் எதிர்காலங் காட்டிற்று. 'இருவாம்' நாமிருவரும். தோழி யென்பதையே மீண்டும் நற்றோழி யெனச் சிறப்பித்தனள். 'பாடற்று,' மெய்ப்பாடற்று என்னும்

பொருட்டு; என்றது, உரிய உணர்வோடு என்றற்கு; அதுவே தன் பயன் நல்குமாகலி னென்க. 'தவங் கிடத்த' லென்பதும் இங்ஙனம் மெய்ப்பாடுறுதலான உணர்வு நிலை கைவந்து அது தன் பயன் நல்குத லென்ப. ''பாசண்டச் சாத்தற்குப் பாடு கிடந்தாளுக்கு,' (சிலப். கனாத். கடு) என்பதிலும் இக்கருத்துகள் வெளிப்படுதல் காண்க. பாடேற்றுப் பாடுகம், என்று இயைத்துக் கொள்க.

(ரு - உச) 'இடி உமிழ்பு,' இடி நெருப்பை யுமிழ்ந்து என்றது நல்ல உரை. 'இரவு பெயல் நடு நாள்' எனக் கொண்டு 'நடுநாளிரவு பெயலில்' என உரை கொள்ளின் எளிதாயிருக்கும். நடுநாளிரவு; நள்ளிரா. 'கொடி விடுபு இருளிய மின்னுச் செய் விளக்கத்து' என்பதற்கு 'இடையிடையே கொடி விடுதல் மயங்கிய மின்னுண் டாக்கின ஒளியிலே' என இருந்தவாறே உரைப்பின் இயல்பாயிருக்கும். 'கொடி,' மின்னற் கொடி; 'இருளிய' மயங்கிய; இல் முன் 'முன்றில்' என்பது போலப் புன்செய் 'செய்புன்' எனப்பட்டது. 'ஆசினிப் பணவை' யென்பதில் ஆசினி, ஓர் அகக்காழ் உள்ள மரம். உயர்ந்து வளர்வதும் உறுதியுடையது மாகலின், அதன்மேற் பரண் அமைப்ப துண்டு. 'கைவிடுதல்,' எறிதல். இறுவரை, இற்றவரை; வெள்ளத்தால் அடிப்பக்கங் குத்துண்ட ஆற்றங்கரைபோல் வெயில் வெப்பத்தாற் பக்கம் பிளந்துவிட்ட மலைப்பாறைகள் என்க. நச். 'முறிந்தவரை' யென்றது, திறமாயிருக்கின்றது. அடிப்பக்கம் இற்ற ஆற்றங்கரைக்கு " இறுவரை புரையுமாறு இரு கரை " யெனப் பரிபாடற்கண் (எ: ௪0) இவ் இறுவரை உவமமாக வந்திருத்தல் இங்குப் பெரிதும் நினைவுகூரற் பாலது. முற்றிஓடாகாத முன்னிலையிலுள்ள தகுதியான வடுவைக் குறித்தற்கு, 'நறுவடி' யெனப்பட்டது. 'துணர்,' இங்கே பூவும் பிஞ்சுமாயுள்ள கொத்து, 'மடல்': வாழைப் பூவின்மேல் உள்ள இதழ். 'கவணையில் கல் (க0), சிதறி உதிர்த்துப் போகி உழக்கிக் கிழித்துப் பழத்துள் தங்கும்' என்க. அகநானூறு (உகூஉ, அ-கரு) அடிகள் இப் பகுதியோடு பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றமை நன்கு நினைவிருத்துதற் குரியது.

மெய்ப்பாடுகளில் உறுபெயர் கேட்ட லென்பது, தலைவன் பெரும் புகழ் கேட்டு மகிழ்த லென்ப.

(உரு - உஎ) 'இளமழை யாடும்' என்னும் அடுக்குப் பயில்வுப் பொருட்டு.

(உஅ - ருக) 'நிழற் கயம்' என்றது, இன்னுங் குளிர்ச்சி தேற்று தற்கு. 'வாரா தமைவானோ' என்பதும், மேல் 'மணிபோலத் தோன் றும்' 'துறக்குவனல்லன்' என்பனவும், 'பொய்த்தற் குரியனோ' என் பது போலவே இருகால் வந்தது தேற்றுதற் கென்க.

(ருஉ - ருச) 'மணிநிற மால்வரை' (ஐங். உக: அ) யென்றார் பிறரும்.

(நடு - நஅ) 'தொடர் வரை வெற்பன்' என்றமையால், தமிழ் நாட்டின் தொடர்ந்த மலையமைப்புகள் பெறுதும்.

(நகூ - சச) "ஒன்றி" மெய்ப்பாடு தோன்றும்படி உணர்வு ஒன்றி. 'கேட்டருளி' யென்பதை ஒரு சொல்லாகவே கொள்க. உயிர்க்கே யல்லாமல் உடலுக்கும் அவ் வுடலுழைப்பா லாகும் பொருளுக்கு மெல் லாந் தலைவனே கிழமை யுடையன் என்டது, 'மென்றோட் கிழவன்' என் பதனுலும் பெறப்படும். 'மன்றல்.........நயந்தனன்' என்பதனல் மலை நாட்டவரிற் பெண் வீட்டார் வேங்கை முதலான மரங்களின் கீழிருந்து பிள்ளை வீட்டாருக்குத் திருமணம் உறுதிசெய்வரென்னும் ஒரு வழக்கம் வெளிப்படுதல் காண்க.

சா

(க - கூ) 'தொன் முரண்': தொன்றுதொட்டு வருங் குலப்பகை. 'குளகு': தழை யுணவு; இலக்கியங்களில் இச்சொல் பெரும்பான்மை யும் யானையின் உணவுக்கே வழங்கி வருகின்றது. 'முன் குளகு' என் றது, மலையின் தழை நிறைவைக் காட்டும். 'ஓல்': ஒலி; தாலாட்டும் ஒலிப்பொருட்டாய் வந்தது. 'பிறங்கு' என்பதற்கு நச். இடத்துக் கேற்றவாறு உரைத்தார். 'எல்லா' என்பதை 'எல்லாம்' எனக்கொண்டு 'நாடன் மறந்தான்; இனி முற்றும் மறக்க' எனவும், 'நமக்குச் சிறந்தன நாம் நற்கு அறிந்தனமாயின்' என்பதை இருந்தவாறே கொண்டு 'நமக் குச் சிறந்த கடமைகளை நாம் நன்கு அறிந்தனமானல், அவன் திறம் நெல் குறுவாமாய், இகுளை ! வள்ளை அகவுவம் வா' எனவும் உரைப்பது இயல்பாயிருக்கும். நச். மாற்றத்தால் ஏதும் பெரும்பயன் இருப்ப தாகத் தோன்றவில்லை.

(க0 - கஉ) 'வாள் - நிறம்' என்பதை நச். வேற்றுமைப் பொருளில் உரைத்த நுணுக்கம் அறிந்து கொள்க. 'வாள்' இங்குப் பளபளப்பை உணர்த்தும். தலைவற்கு இங்கே கூறிய நாண், கருமத்தால் நாணுத நாண் (குறள்: கஉக).

(கந - கடு) 'ஆர்வு', நுகர்வு. 'கோல்' என்பதை உவமையாகக் கொள்ளாது, 'ஆராய்ந்து ஒரு பக்கம் சாயாத நேரான ஆட்சியை யுடைய' என இருந்தவாறே பொருளாகக்கொண்டு உரைப்பின் சிறக்கும்.

(கசு - கஅ) 'பொன் அணி யானை', இல் பொருள்; 'கொன்', பய னின்மை (தொல். இடை: சு); என்றது, அழியுந் தசையின்பத்தை. எனவே, ஆடவர் மகளிரின் காதற்பயனுவது, இல்லறமாம். இப்பொரு டோன்ற நச். உரைத்தமை அவர்தம் மெய்யுணர்வை நன்கு காட்டும்.

(ககூ - உக) 'எய்ப்ப': பொருந்த; நீரினும் மென்மை, அதனி னும் ஈரமுடைமை. "நீரினும் இனிய சாயற் பாரிவேள்" (புறம். க0டு)

என்பதிற் சாயல் மிக மெல்லிய ஈரவியல்பின் பொருட்டாய் வந்தமை நினைவு கூர்க.

(உஉ - உச) 'நெய்', தேன்; 'மழை', மேகம்.

(உஅ - ௩உ) தசைக் கொழுமையாலும் அன்பினாலும் தலைவன் மார்பம் சாயலுள்ளதாய் இனிதாயிற்று. சாயல் என்னும் மென்மை ஐம்பொறிக்கும் பொது (தொல். உரி: உஎ - உரை); இங்கே ஊற்றின் மென்மைக்கு வந்தது. 'சிறுபுறம்' என்றது, புறக்கழுத்தை. தனது வரவைத் தலைவிக்குக் குறிப்பிட வேண்டாமென்று தோழிக்குக் கை கவித்துக் காட்டி யென்க. 'கைகவித்தல்', விலக்கல் (கலி. சா௩: உ); சிறுபுறஞ் சார்தரப் பசப்பு இருள்போல மாய்ந்தது என்பதே செய்யுட் பொருள். நச். கூறும் பிற பொருள்கள் அவரே வருவித்துக் கூறியவை யாகலின், அவை முறையாகமாட்டா. ஆகவே, இப்பாட்டுக்குத் துறை, முன்பு பெற்றவழி மலிந்ததனைப் பின்பு தலைவி தன் நெஞ்சோடு கூறியது எனக் கொள்ளல் வேண்டுமென்க. பிரிந்தவழிக் கலங்கிக் கூறிய தென்பது பொருந்தாது.

எ

(க - எ) 'ஐயனை' யென்றது, முருகனை; அழகுந் தலைமையும் ஒருங்கே உணர்த்தும் இச் சொல், இங்கே முன்பின் தொடர்பின்றித் தனித்து நின்று முருகனை யுணர்த்துதலை உற்று நோக்குங்காற், பண்டைக் காலத்திற் பேச்சு வழக்கத்திலுங் கடவுளை யுணர்த்துதற்கு இது பெருவரவினதாய் வழங்கி வந்தமை பெறுதும். 'மைபடு சென்னி' யென்பதற்கு 'மேகங்கள் உண்டாகின்ற தலைமையினையுடைய' என்று நச். உரைத்தது, 'எது சிறக்குமோ அதனை யுரைத்த' லென்னும் உரை முறையாம். மிகவும் ஆழ்ந்தமைந்து நச். உரை கூறிச் செல்லு முறைக்கு இதுபோல்வன நல்ல எடுத்துக்காட்டுக ளென்க. புகைபோல ஆவியாய் மேலே வரும் நீர் உயர்ந்த மலையுச்சியிற் சென்று அதன் குளிர் காற்றுப்பட்ட அளவிற்கு வந்து கறுத்து மேகமாகின்றமையின், 'மைபடு' என்பதற்கு 'மேகம் படிகின்ற' வென உரையாமல், 'மேகம் உண்டா கின்ற' வென்றும், ஏனை மலைகளினும் இங்ஙனம் மேக முண்டாக்கும் உயர்ந்த மலைகள் தலைமையுடையவாகலின் 'சென்னி' யென்பதற்கு வாளா 'உச்சி' யென உரையாமல் 'தலைமை' யென்றும் இயற்கை யுண்மை தோன்ற நச். ஊன்றிப் பொருளுரைத்தமை பெரிதும் வியக்கற்பாலது.

(அ - கக) 'தகையவர்', மகளிர்க்கு வந்த வழக்குக் கருத் திருத்துக. விரலில் அணிவன 'தாள்' என்னும் பெயர்பெற்றிருத்த லான் அவை பண்டு பூட்டுடையனவாயிருந்தன வென்றும் உற்றுணரப் படும். 'கை' காந்தள்; விரலணி, 'தும்பி': கருநிறமாதலின், விரல ணியை அதற்கேற்ப நீலக் கடைச்செறியென நச். விழிப்பாய் உரைத்

தார். முருகனுக்குக் கொள்ளுங்கால் தொலையாமை சூரன்மாட்டும், தோன்றல் வள்ளி மாட்டுங் கொள்க.

(௧௨ - ௧௫) 'ஊர்பு இழிபு ஆடும் வருடைமான் குழவிய வளமலை' யென்பது நல்ல இயற்கை நவிற்சியாதல் கண்டு மகிழ்க.

(௧௬ - ௧௯) 'பொறி' யென்றது, கேட்கும் உட்கருவியை; 'நுண் பொறி' யென்றமையின், மானுக்கு மிக நுண்ணிய ஒலிகளுங் கேட்கு மென்பது பெறுதும். கண், கணு; உவமைக்கு மகிழ்க. 'பாளை', இங் குக் கணு மூளையை மூடியுள்ள மேல்தோல். 'கழன்று உகும்' என்றமை யால் மலையின் செழுமை பெறப்பட்டது.

(௨௦ - ௨௧) குழந்தைப் பருவமுதல் மணப்பண்டங்கள் பயின்று வருதலாலும், நற்குண மாட்சிமையாலுங் கதுப்பு மண நாறுவதாயிற்று

(௨௪ - ௨௭) கச்சலான ஒரு சீப்பு வாழைக்காய், கூர் நகங்கள் வெளிவந்த புலியின் அடிபோலவும் அதன் விரல் போலவும் அகன்றும் வளைந்துந் தோன்றுதலின், 'உழுவையடி போல வாழைக் கொடுங்காய்' என்றார்.

௮

(௧ - ௭) 'சுடர்க் கவின் கொண்ட நனஞ்சாரலின் மால்வரை யடுக் கத்து' என இருந்தவாறே உரைத்தலால் இழுக்கேதுமில்லை; மாணிக் கப்பாறையென ஒன்று வருவிக்க வேண்டிய கட்டாயமில்லை. மரத் தின் அடிக்கு முழவின் உவமம், "முழாஅரை" என்பதனுட் (புறம். ௮௫ - ௭) காண்க. 'வரி' புகரினையும், 'நுதல்' மத்தகத்தினையும் உணர்த்துதல் கருத்திருத்துதற்குரியது. 'வீறு,' வேறொன்றற்கில்லா அழகு என்பர் சிந்தாமணியில் (உ: ௮௧). வெற்புக்கு விறல் முற்கூறப் பட்டது (கலி. ௮). எதிர் எதிர் ஓங்கிய அடுக்கம் இரு பக்கங்களிலும் உள்ள யானை யெனவும், அருவி அவ் யானைகள் சொரியும் பூநீ ரெனவும், அலர்தல் கொண்ட வேங்கைமரம் திருமக ளெனவுங் கொள்க.

(௮ - ௧௯) முதற்றாழிசையில் தோழி கூறுதலை நாணி யென்றமை யின், இரண்டாந் தாழிசையிலும் நச். அதுவே உரைத்தல் முறை யாகாது. 'சேரியும் மறைத்தாள்; அதுகேட்டு அவரும் நீ நிலையலை யெனக் கூறல்தான் நாணி' யென உரைத்தலே உரையாம். அவரு மென்பது அவாய் நிலை. சேரியோர் கூறலைத் தான் நாணி யென்பது கருத்து. மூன்றாந்தாழிசையில், 'ஆயத்தார் கூறுதலை நாணி' யென வேறு வருதலும் நினைவு கூர்க. அதன்கட் 'பிற'ரென்றது ஆயத்தாரை யுணர்த்தும்.

(௧௭ - ௨௧) 'இனையன தீமை' யென்றது பிறர்க்கு அறிவித்தலால் உண்டாம் பழி முதலானவை யெனவும், 'நின் தீமை' யென்றது, தலை வன் அருளின்மை யெனவுங் கொண்டு, தொடர் கிடந்தவாறே பொரு

ளுரைப்பின் உரை சிறக்கும். மருந்தாவது, தலைவனது வரையுங் கருத்தென்க.

௬௩

(க - எ) 'விடியல்' இங்கே விடிந்த காலை நேரம். வெங்கதிர் காயும் என இதனை அடுத்து வருதல் காண்க. 'அமலல்,' நெருங்கற் பொருட்டாதல், "புழகு அமல் சாரல்" (மலைபடு. உகக) என்பதினுங் காண்க. 'அறை' யென்பதற்கு உயர்வாகப் பொருள்கூற விரும்பி 'மாணிக்கப்பாறை' யென்றார். 'உத்தி': பாம்பின் படத்து நடுவில், வளைவாயமைந்துள்ள வரி. 'மிளிர்தல்': புரளுதல், "ஓங்குவரை மிளிர" (நற். ௩௬௭) என்றார் பிறரும். காந்தட் குலையினை அரவின் தலையெனக் கருதி உருமு இடித்த தென்க.

(அ - கக) அருவிகள் பெரியவையாதலாற் காற்றடிக்கவும் அசையாவாயின. 'மலிசுனை' யென்பதற்கு நச். 'நீர் நிறைந்த சுனை' யென்றது காண்க. இவ்வளவுங் கூறியது மலரின் பசுமையை மிகுத்துக் காட்டுதற்கு. இதனால், அருவிகளில் எஞ்ஞான்றும் நீர் அறாது ஒழுகுதல் தெளிவாதலின், சுனைகளிலும் நீரூற்ற மிக்கு நீர் மலிவதாயிற்று மேன்மேல் ஆராமை தோன்றுதலின், 'புல்லாராப் புணர்ச்சி' யெனப் பட்டது. அதனாற் புணர்ச்சி மேன்மேலும் பெறும் பொருட்டுத் தலைவி வருந்துவாளாயினள். ஆகவே, 'புணர்ச்சியாற் புலம்பிய' வென்பதற்கு நச். இருந்தவாறே உரைக்கும் வாயிலெண்ணாது, புணர்ச்சி பெறாமையாற் புலம்பிய வெனத் தமக்குத் தோன்றியவாறே கூறிச் சென்றார். இது நேர்மையாகாது.

(கஉ - கரு) 'புகர் முகம்' என்பதிற் 'புகர்' மத்தகத்திலுள்ள புள்ளி. இதனாற் 'புகர் முகம்' என்பதும் யானைக்கு ஒரு பெயர்.

'உழக்கும்' திரியும்; களிறொடு புலி பொருது உழக்கும் மலை என்றமையால், அதன்கண் மூங்கிற் காடுகளின் செறிவு பெறப்பட்டு, அம் முகத்தால் அக் காட்டிலுள்ள மூங்கிலின் வளம் விளங்காநின்றது. 'கைம்மிக': ஒருசொல். 'தடைதல்': பெருத்தல்; "தடைஇய அமை" (பதிற். ௬: ச) என்பதனுரையிலும் இங்ஙனமே உரைக்கப்படுதல் நினைவு கூர்க.

(க௬ - கக) 'உற' இரண்டனுள், முன்னது தீண்ட வென்னும் பொருட்டாகவும், பின்னது மிகவு மென்னும் பொருட்டாகவும் வந்தன. 'விடர்': குகை.

தோழி தலைவனை நோக்கி, 'நீ அருளிலையாயினை' எனச் சொல்லாமற் சொன்னமையே இத் தாழிசைகளின் கருத்து. 'என்பதோ'வென்னும் ஓகாரங்கள் எதிர்மறையொடு ஐயம். 'சிதைத்ததை' என்பதன் ஐகாரங்கள் சாரியை.

(௨௦ - ௨௪) 'கழறல்': இடித்துச்சொல்லுதல். அவர்ப் பேணி யெனப் பிரித்துக்கொள்க. 'நம் உறை வரைதல்', அவர்பால் நமதுறை தலை வரைந்தன ரென்க.

௧௦

(௧ - ௬) 'வீயகம்': மலரிடம்; 'புலம்ப': தனித்து நிற்க. தன்கண் இருந்த தும்பி பிரிந்தமையா லென்க. யானைகளிற் சிறந்த யானை யென்றற்கு 'யானைத் தலைவனோடே' யென்றார். "யானையுள் அரசன்" (சிந். ௯௨; ௫௬) என்றார் பிறரும். பொறிகளையுடைய புலி, பூக்களையுடைய வேங்கைக் கிளைபோலவும், யானையின் முகத்திலுள்ள பொறி, வேங்கையின் பூவே போலவுந் தும்பிக்குத் தோன்றினவெனக் கொள்வது நல்லது. இரண்டுங் கலந்து பொருதலால் இங்ஙனந் தோன்றின. 'நயன்,' நட்பாக்கும் வாயில் என்பது நல்ல உரை. 'நயன் நாடி நட்பாக்கும் வினைவர்போல்' ஒரு வழக்குச் சொல். 'அயம்,' பள்ள மென்றதும், 'அணி,' திரண்ட வென்றதும் இடத்துக் கேற்ற அழகிய உரைகள்.

(௧௦ - ௧௩) 'இடை யிரவினில் அதன் பதம் பெறூன்' எனிற் சிறக்கும். இத் தாழிசைகள் தோழிக்குத் தலைவி கூறிய கூற்றாக வருதலின், 'கூடுதல் வேட்கையாற் குறி பார்த்து' என்பதுபோல் தலைவி தன் நாணும் மடனும் நீங்கிக் குறிப்பாலல்லாமல் வெளிப்படை யாகவே கூற்று நிகழ்த்துவாளாயின ளென்க. 'அல்ல கூற்றுமொழி அவள் வயினான' (தொல். க்ள: ௧௬) என்பது இதற்கு விதி. "பாடு" ஒலி; இர் நொச்சிப் பூ விழும் ஒலியைப் பிறருங் (குறுந். ௧௩௮) கூறுவர்.

(௧௪ - ௧௭) 'நிலையுயர் கடவுட்கு' என்றவிடத்து நச். வல்லமை யாகச் சென்றார். 'நடுநாள்' என்றது, நள்ளிரவை.

(௧௮ - ௨௧) 'கண் மாற,' குறியிடம் மாற; 'நசை வேட்கை' யென்னுமிடத்து நச். உரைத்த வல்லமையிற் கருத்தூன்றுக. இவ் வுவமை மிகச் சிறந்தது. "துளிநசைப் புள்ளின் நின் அளி நசைக் கிரங்கி" யெனப் பிறர் கூறுமாறும் புறத்தில் (௧௬௮) வந்தது. 'மிசை,' இங்கு வானம்.

(௨௨ - ௨௭) 'குறியிடம் பிழைத்தற்கு என்மேற் பிழையாகத் தலைவன் உளங்கொள்ளும். ஆனால் நானோ ஆர்வுற்ற அன்பினேனாக இருக்கின்றேன்' எனத் தலைவி வருந்திக் கூறுவதாக இத்தாழிசைகள் வந்தன. ஆதலால் அடக்கியலில் தோழி தலைவனை நோக்கி, 'நீ என்மேற் பிழை சுமத்தி என்னை வெறுத்தாய் போலச் சிறிது பொய்யாக நடிப்பையாயின் அவள் கவலை நீங்கும்' என்று சூழ்ச்சி கூறினா ளென்க. 'நீ என் வயிற் புலந்தாயுமாயின் அப் பொய்யானே வெல்குவை' என்று உரைத்துக் கொள்க.

சிலம்புபோற் கூறுவ கூறும் என்றது, தலைவன் சொல்லுவது சரியோ பிழையோ., தலைவியும் அதனையே இசைந்து கூறுவளென்றற்கு. அத்தகைய அன்பினளாதலின், நீ பொய்யாகக் கூறினும் அவளதனை மெய்யாகக் கருதுவளெனத் தோழி தலைவற்குக் கூறினா ளென்பது. இதனால், தலைவற்குத் தனது களவொழுக்கத்தில் அசைவு பிறந்தது. அசைவாவது, தளர்வு; இதன் பயன் தலைவற்கு வரைவிற் கருத்துண் டாதலென்று கொள்க.

கக

(க - அ) 'வழிபட்டு ஒன்று அறித' லென்பது கருத்தூன்றற் குரியது. 'நல்லார்கட்டோன்றும் அடக்கம்' என்பதன் உரை நல்ல உரை. 'நல்லார் முற்றோன்றும் அடக்கம்' என்க. ஈகையிற்றணித்தல் ஆற்றுவாராற்றலினும் ஆற்றலாகலின் (குறள். ஈகை: ரு) 'வல்லான் போல்வதோர் வன்மையும்' என்றார். 'பன்மாணும்' என்பதற்குப் 'பலகாலும்' என்றுரைப்பது இனிய உரை; நச். உரைத்தது இயல்பா யில்லை. பலகாலும் என்னும இப்பொருள்வழக்குப் "பன்மாண் அடுக்க இறைஞ்சினேம் வாழ்த்தினேம்" (கரு: கூஉ), என்னும் பரிபாடலிற் காண்க. பரிபாடலுரைகாரர் இதற்கு இப்பொருளே யாண்டும் உரைத்துச் செல்லுதலும் பெரிதுங் கருத்தூன்றற்பாலது. 'சுடரிழாய், பன்மாணுஞ் சொல்லுஞ் சொல் கேட்டீ' யென்று இயைத்துக் கொள்க.

(கூ - கக) 'ஆங்கு': அசை.

(கஉ - கஅ) மகளிர் உணர்வு நிலையினர்; ஆதலின் ஒன்று உற்றக் கால் அவரறிவு உடனே தன்முனைப் பிழந்துவிடும். விடவே, அங்ஙனம் அறிவு கலங்காத மற்றொருவரிடம் அவர்கள் ஆராய்தல் நன்றாகலின், 'தமியரே துணிகிற்றல் பெண்டிர்க்கும் அரிதாயின்' என்றாள். ஆடவர் அறிவுநிலையினராகலின் அவரியல்பு வேறென்க. 'அளியரோ' வென்றாள், தலைவியின் அளிபெறல் கருதி.

(கரு - கஅ) நச். 'முதுக்குறைமை' யென்றது, பேரறிவுடை மையை. (கலி. கூஉ: கூ)

(ககூ-உச) தம்மால் தலைவன் பேணப்பட்டானெனின், அஃதவன் புகழ்க்குக் குறைவுண்டாமென்று தலைவி காதற்கருத்தால் நினைதல் இயல்பாகலின், 'நின் கருத்தாற் பெண்மையு மன்றா யிராநின்றது' என நச். நுணுகி யுரைத்தார்.

கஉ

(க - எ) ஒத்தனவும், அடுக்கத்தனவும், திருத்தியனவுமான பெருங் களிற்றினத்தோடு என உரைத்து, அவற்றை முறையே கான்வாழ்வன, மலைவாழ்வன, யாறுவாழ்வன வென்னும் முத்திற

யானைகளாகக் கொள்வது இன்னும் நல்லது. 'எட்டுத் திசைகளினுங் காவல்' என்னுங் குறிப்பாற் கான்வாழ்வன கொள்ளப்படும். மூவகை யானைகட்கும் மதச்சிறப்புக் கூறப்படுதலின், 'தேமூசு நனைகவுள்' 'வண்டூது புகர்முகம்' என ஏனை இரண்டற்கும் வந்தாற்போல மூன்றாவதற்குங் 'கமழ்கடாந் திகழ்தரு' மென வந்ததாகக்கொண்டு 'கமழ் கடாந் திகழ்தரும் மாவிசும்போங்கிய கடிமரத் துருத்திய' வென இயைத்துக் கொள்க. இரண்டாவதற்கும், 'வண்டூது, புகர்முகப் படுமழை' என இயைத்து மழையை மதமழை யென்றுரைப்பது நல்லது. ஒத்த, அடுக்கத்த, துருத்திய வென்பவை வினைக் குறிப்புப் பெயர்கள். 'களிறு என்றல் கேழற் கண்ணுங் கடிவரையின்றே' (தொல். மரபு: ௩௪) என்பதனாற் பன்றியையுங் களிறென்னும் வழக்குண்மை தெரிதலின், அதனினும் வேறுபடுத்தற்கு யானையைப் 'பெருங் களிறு' என்றாரெனலுமாம். 'இனத்தொடு' என்றார், முற்காட்டிய மூவகைப் பிரிவுந் தோன்ற. சிறுத்தை சிறுபுலி யெனப்படுதலின், பெரும்புலி யென்னும் பொருளில் வேங்கை 'இரும்புலி' யெனப்பட்டது. 'இகன் மலை' யென்பதற்கு 'இகலுள்ள மலை' யெனின் உரை நேரிதாம். அது 'களிற்றினத்தொடு இரும்புலி மயக்குற்ற இகல்' என்க. 'வலி முன்பு' 'எறுழ் முன்பு' என்னும் இரட்டிப்பு மிகுதி காட்டிற்று.

(அ - கக) மன வொடுக்கத்தால் வாழ்நாள் மிகு மென்பது உயர்ந்த பொருள். ஒடுக்கமாவது இங்கே, ஒருமுகப்பட்டு அமைதல். 'தாய்,' செவிலி முதலியோர். 'தாய் முன்னர் உகுப' என்றமையால், மறை பிறரறிகின்றமை உணர்த்தினாளாயிற்று.

(கரு - கக) 'செதும்பு': சின்னீர்; சின்னீ ரென்றமையால் அஃது ஆரவாரிக்குஞ் செவ்வி, இளவேனிற் காலமாயிற்று. 'உகு,' 'மெலிவு' என்பவற்றிற்கு இடத்துக்கேற்ப உரைக்கும் முறைகள் கருத்தூன்றற் குரிய.

'களவொழுக்கத்தால் இடையிடையே நேரும் பிரிவுகளால், தலைவி ஆற்றாளாய் வருந்துதலின், வளை நெகிழ்ந்தும் கண் கலுழ்ந்தும் மெலிவு வந்தும் மறை பிறரறிய நேர்கின்றது. அது தலைவியின் தவறாமோ? நீ வரைந்து கொள்ளாமையால் நேருங் குறையன்றோ?' வெனத் தோழி தலைவற்கு வல்லமையாய்க் கூறுங் கருத்துகள் இத்தாழிசைகளில் வந்தன.

(உ௦ - உச) நட்பு பின்னுதலை ஈதல் வேண்டுமென்று கொள்க; பின்னுதல்: கூடுதல். வரைதலால் அது பின்னு மென்பது கருத்து.

கௌ

(க - க) 'வென்ற வருத்தம்'; பொருது வெல்லும்போது நேர்ந்த மெய் வருத்தம். 'அணி நலம்'; அழகிய தோற்றம்; 'பேணா': காவாத.

புலியின் நினைவால் அதனை யொத்த வேங்கை மரத்தை யானை சிதைக்க முயல்வது முன்னும் வந்தது (கலி. ௩அ).

(க0 - க௩) மின்னலே கண்ணாக என்றார், மின்னு நேரத்தில் மட்டும் வழி தெரிதலின்.

(உஉ) 'அதனால்' என்பதை அசை யெனல் வேண்டுவதின்று. 'ஆகையால்' என்னுங் காரணப் பொருளுள்ள சொல்லாகவே கொள்க.

(உ௩ - உரு) 'புன்னை அணிமலர் துறைதொறும் வரிக்கும்' என்புழிப்போல (ஐங். கஉ : ஏ) இங்கே 'வரிக்கும்' என்னுஞ் சொல் கோலஞ் செய்தற் பொருட்டாயிற்று. 'பகலும் பெறுவை' யெனப் பகற்குறி நேர்வாள் போல இராக்குறியையும் மாற்றினாள், இவ் விடர்ப் பாடுகள் கருதித் தலைவற்கு விரைவில் வரையுங் கருத்துண்டா மென்றதற்கு.

கசா

(க - ரு) 'வரு வைகல்,' ஞாயிறு தோன்றும் விடியற்காலம் என்பது நச். உரை. மூங்கிற்கோலை முழந்தாளினாலுந் தாழ்த்து நிற்றலின், 'முழந்தாளிரும் பிடி' யெனச் சிறப்பிக்கப்பட்டது. 'வாழை நளி,' வாழைச் செறிவு எனவே உரைக்கலாம். 'வாழை நளி புக்கு ஞாங்கர்' என்பதற்கு, 'வாழைச் செறிவிற் புகுந்து அவ்விடத்தே' யென்று உரைத்துக் கொள்க. வெயிலொளி அறியாமையால் (கலி. ௩0 : ஏ) 'இருள் தூங்கு சோலை' யென்றார்.

(சா - கசா) "அரவின் தோற்றமேபோலுஞ் சிலைகளும்" (க0: ருஎ) எனச் சிந்தாமணியில் வருதலால், இங்கே 'அரவின் பொறி' யென்பதற்கு அரவின் அடையாளமெனக் கொள்க. 'பொறியும் அணங்கும்' என இங்கு வந்தாற்போலவே, 'பாம்பு வடிவுக்கும் கொலைத் தொழிலுக்கும் உவமை, யெனக் குறிஞ்சிப்பாட்டுரையிலும் (கருஅ) இவ் வுரையாசிரியரே சிலைக்கு விளக்கி யுரைத்தலும் நினைவு கூர்க. 'கையையாய் ஓராங்கு மறப்பித்தாய்' என நச். இயைக்கின்றார். கையையாய் ஓராங்கு நோக்கி மறப்பித்தாய் என்றியைத்தல் நேரானது. ஓராங்கு நோக்கி, ஒருவழிப்பட நோக்கி; தன் வயப் படும்படி நோக்கி யென்பது கருத்து. 'சோள்': குலை. 'பயிர்ப்பு உறு தீங்கனி,' பிசினையுடைய தீங்கனி யெனவே உரைக்க. 'அல்கு': கிடந்த. நெடுநாட் பிள்ளையில்லாத வறுமையாளர்க்குச் செல்வமாய்ப் பிறந்த மகளாதலின், 'நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்' எனப்பட்டாள். வறுமை, பிள்ளையில்லாத வறுமை. மக்களை யுள்ளவர் பொருளுள்ளவராகக் கருதப்படுகின்றமையால் (குறள். சா௩; புறம். கஅச) அவரை யில்லாதவரும் நல்கூர்ந்தா ரெனப்பட்டார்.

(கரு - கஎ) 'இயல்': செல்லும்; 'தளி': மழை; கைதூவல்; கையொழிதல்; எதிர்மறைக்கண் வந்தது. இப் பொருள் 'கைதூவேன்

என்பதன் (குறள். க0ரு: க) உரையிற் காண்க. சிந்தனையாய்க் கைதுவலை யெனவே இயைக்கலாம்.

(கஅ - உச) 'அறிந்தும்' என்னும் உம்மை ஆக்கம்.

கரு

'சுடர்த் தொடீஇ' என்னும் அளபெடை விளிப்பொருட்டு. 'அடைச்சிய': செருகுவித்த. 'வரிப்பந்து,' என்பதில் 'வரி' பந்தின் மேல் அமைக்கப்பட்ட ஓவியக் கோலம். 'பட்டி': ஒரு நெறிமுறை யின்றித் தான் வேண்டியவாறே அடங்கா தொழுகுவோன். 'பொற் சிரகம்' என்றமையாற் செம்புகள் அக்காலத்திற் பொன்னாலுஞ் செய்யப் பட்டு வந்தன வென்பது விளங்கும். 'வாக்கி': ஒரு பெரிய கலத்தி லிருந்து மற்றொரு சிறிய கலத்தில் வார்த்து, கைபற்றி நலிவான் என முன் அறியாமையால் 'தன்னை யறியாது சென்றேன்' என்றாள். 'நலிய', இங்கே இறுக்க என்னும் பொருட்டு (புறப். வே) முதுகுக்குப் 'புறம்' என்னும் சொல்லே பெரிதும் வழக்காதலின், நச். புறம்பு அழித்து எனப் பிரித்தமை பொருந்தாது. 'புறம்பழித்து' என ஒரு சொல்லாகவே கொண்டு 'வைது' எனப் பொருளுரைக்க. அவை, 'மெதுவாக உண்பதற்கென்ன?' என்றாற்போல்வன. மேலும், விக்கி னால், தொண்டை மார்பு முதலிய இடங்களிற் றடவுதலன்றி முதுகிற் றடவுதலும் இயற்கையன்று. ஆகவே, 'நீவி' யென்றது, தலைவன் குனிந்து குனிந்து விக்கும்போது தாய் வலது புறமாக நின்று தொண்டைப்பக்கம் தடவினாளெனக் கொள்க. அவ்வாற்றால், அவன் கடைக்கண்ணாற் கொல்வான்போல் நோக்குதற்கும் இயைபிரிந்தது. 'நகைக் கூட்டம்': மகிழ்ச்சிக்கிடமான சந்திப்பு; இங்கே 'கோமாளிக் கூத்' தெனின், சிறக்கும் இங்ஙனமொன்று (கலி. சுடு)-இலும் வேறு முறையில் வரும். 'கள்வன் மகன்', கள்வனாகிய மகன் என்றமை கருத் திருத்துக. உண்ணு நேரத்தில் விருந்தாகச் சென்றால் தள்ளாது உண்பிப்பா ரென்னுந் துணிபு பற்றித், தலைவியைக் காணும் அவாவின னான தலைவன் அஞ்ஞான்று செல்வானாயினன் புகா - உணவு. உண்ணு நேரத்தில் எவரும் புகாராதலானும், அது 'புகாக் காலை' யாயிற்று. 'பகாவிருந்து': நீக்காத விருந்து (தொல். களா: கசு).

தலைவன் செய்யும் இனைய குறும்பொன்று (அகம். நடுசு)-இலும் வருதல் நினைவு கூரற்பாலது.

கசா

(க - சு). நிறம் சாடுதலால் யானைக்கு உண்டான அழகு மருப் பான் ஆனதாகலின், 'நீண் மருப்பெழில்' என்றார். இங்ஙனம் உரைப்பது சிறப்பு. 'மல்லர்': மற்போற் வல்லார்; கஞ்சனால் ஏவப்பட்டு வந்த சாணூரன் முதலியோர். 'மால்போல் யானை' யென்றது, பெருமித உவமை.

(எ - கப) 'அணங்கு': முருகன். பலி: பூப்பலி முதலாயின.

(கக - கரு) இருட்டிற் பிறர் கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி கருநிற உடையை அணிந்துந் தலைவன் வருவானாதலின், 'எல்லி மாலையை' யென்றாள். 'இருட்டின் இயல்பினையாய்' என்பது பொருள். இக் கருநிறப் போர்வையினாற்றான் காவலர் களிறென ஆரவாரிப்பாராயினர். தலைவி போர்வை போர்த்து வருதலும் மேல் (கலி. கூடு: ச) வரும். 'சேர்ந்து வீழ் கதுப்பினள்' என்பதற்கு நச். இறுதியிற் கூறிய உரை நன்று. மிக்க அன்பின் நெகிழ்ச்சியாற் கூந்தலே குலைந்து வீழ்தலும் உண்டாதலின், அங்ஙனம் உரைப்பது இன்னும் இயல்பாயிருக்கும். 'ஞெகிழி': தீக்கோல்.

(கடு - கஅ) 'தாமரைக் கண்ணி', ஈர்ந்தண் ஆடை', 'ஆர மார்பு' என்னுங் குறிப்புகளால் இத் தலைவன் அந்தண வகுப்பினனென்று நச். கருதுதல் நினைவிருத்துதற்குரியது.

(ககூ - உடு) 'புலம் புகழ் ஒருவ', இது நல்ல தொடர். 'வந்து நீ குறை கூறி' யென்றது, நீ வந்து நினக்கு மகள் வேண்டும் என்னும் நின் குறையைக் கூறி யென்க. "புது நாண் ஒடுக்கமுங் காண்குவம் யாமே" (அகம். ககஉ) என்றார் பிறரும்.

கஎ

(க - எ) யானைகள் தமக்கு மாறான யானைகளோடு, தங் கொம்பு கள் முறியும்படி குத்திப் போரிடும் உண்மையைப் பிறருங் கூறுவர். (சிந். க0: களடு). குருதி தோய்ந்த கோட்டுநுனி, செங்காந்தண் முகைக்கு உவமை. 'அயம்': பள்ளம்.

(அ - கக) தாழிசைகள் ஆற்றுவித்த லருமை கூறின. 'கயல் உமிழ் நீர்', கயல் வடிக்கும் நீர். இரை யுண்ணுங்கால் மீன்கள் நீரை வடித்து விடும் இயல்பொருட் கருத்துடன் இது கூறப்பட்டிருக்கின்றது, நச். காலுதல் என்றுரைத்ததற்கும் இப்பொருள் பொருந்தும். 'கயல் உமிழ் நீர்' என்பது கண் பனி கலுழற்கு முற்றும் உவமையாய் வந்த நயம் தெரிந்து மகிழ்க. வளைமட்டுங் கழலாமற் கண்ணுங் கலுழுதலால், துன்பம் ஆற்றுவித்தல் அருமையாயிருக்கின்றதென்பது கருத்து.

(கஉ - கடு) 'பனி': நடுக்கம். 'படர்': வருத்தம் நுதல் வனப் பிழத்தலால், அவ் ஆற்றாமையால் தெய்வம் பரவும்படி நேர்கின்ற தென்பது கருத்து.

(ககூ - ககூ) 'அழிவுற்று': அழிவுறுத்தி. கனவிலும் இவள் வருத்தம் மிக்கு ஆற்றாமை யுடையளாயின், இவளுயிரைப் போகாமல் நிறுத்தவுங் கூடும்; ஆனால், இவள் கனவில் மட்டும் நின் சேர்க்கை பெற்று ஆறுதலடைகின்றமை கொண்டு நனவில் அது பெறாமையால்

மேன்மேலும் வருத்த மிகுதலின், இவளுயிரைப் போகாமல் நிறுத்துதல் கூடாமையாயிருக்கின்றதென்பது கருத்து.

(உ0 - உச) 'விளியா நோய்': அழையா நோய்; தானே நேர்ந்த நோய் என்றற்கு நச். 'கெடாத நோய்' என்றுரைத்தார். 'விளியா வெவ்வம்' என்றார் (உகஉ) அகத்திலும். முளிவு: உலர்தல்.

கஅ

கொடிப் பூக்கள் போலவும் கோட்டுப் பூக்கள் போலவும் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட மலர்களாலான மாலையென்பது, முதலிரண்டடிகளின் பொருள். 'பூவாப்' பூவாதலாலும், தழலால் நிறம் பெறுதலாலும் 'நீரின்றி நிறம்பெற' என்றார். 'பொடி அழல்': பொடி மூடு அழல்; கலி. (அரு: உ-ற்) 'பொடியழற் புறந் தந்த' வென்பதற்குப் 'பொடி மூடு தழலாலே நிறம் உண்டாக்கப்பட்ட' என நச். உரையெழுதியிருப்பது காண்க. 'பொடி யென்றது, இங்கே தீய்ந்து போன கரித்துண்டுகள். பொடிதல், தீய்தற் பொருட்டாதல் "தங்கண் பொடிவதெவன்" (கலி. க0ரு: கூ0) என்பதனுரையாற் பெறப்படும். நீறுனமையின், திருநீறுக்கும் 'பொடி' யென்பது ஒரு பெயராயிருத்தல் காண்க; முதனிலைத் தொழிலாகுபெயர். 'புறந் தந்த': புறத்தே ஒரு வடிவந் தந்த; பண்ணப்பட்ட என்பது கருத்து. இஞ்ஞான்றும் இதனை ஒரு மெய்ப்பொருட் குறியீட்டு மொழியாக வழங்கலாம்; பழமுதவிலக்கியங்களில் இங்ஙனம் அங்கங்கே கிடப்பன பல. 'தொடி செறியாப்பு': வளைகள் செறிவாய்ப் பொருந்தி நிற்கும் பொருட்டுக் கட்டுகின்ற கட்டு வடம். 'தோளாய்' என்றது, தலைவன், தலைவியை விளித்தவாறு. நச். நரந்தம்பூ வென்றதற்கு நரந்தம்போலும் மணமுள்ள பூவெனப் பொருள் கொள்க. 'நரந்த நறுமலர்' என்பதற்குப் (பரிபா. கசு - கரு) பரிமேலழகரும் இங்ஙன முரைத்தார். 'நரந்தம்': கத்தூரி. 'குரல்., கட்டுப் பொருந்து மிடம்; நச். அதனைப் 'பற்று' என்றார். 'மோக்கலு மோந்தான்' என்பது 'உண்ணலு முண்ணேன்' என்றாற்போல்வது (கலி. உங -ன் விளக்கம் பார்க்க). 'செறூஅச் செங்கண்', 'பறூஅக் குருகு' என்பவை முறையே பரிபாடலிலும் (கங: ருஎ), மணிமேகலையிலும் (ககூ: உஅ) வந்தமை நினைவுகூர்க. தொய்யலைத் தொய்யிலெனச் சொல்லையே வடிவு பிறழ நச்: உரைப்பது பொருந்தாது. 'தொய்யலந் தடக்கை' யென்பதற்கு, 'நிலந் துழாவுதலையுடைய அழகிய கை' யென உரைத்து யானைக்கு ஆக்குதல் சிறப்பாம். "தொய்யாது வித்திய" (மலைபடு. கஉஉ) என்னுமிடத்து இவ்வுரையாசிரியரே 'உழாமல் விதைத்த' என்னுங் கருத்தில் உரைத்தலால், 'தொய்யல்' என்னுஞ் சொல் இங்கே 'நிலந் துழாவுதற்' பொருட்டாம். 'இளமுலை தைவந்து மருட்டலும் மருட்டினன்' என்று கொள்க.

'கடி': மணம். 'கற்பென்னும் நன்மையை விரும்பி அவனையே மணம் புரிவது செய்தனள் இவள் என்று இம் மன்னு உலகத்து நினக்கும் எனக்கும் புகழ் மன்னுவது புரையும்' எனத் தலைவி கூறுவதாக இருந்தவாறே வைத்துப் பொருளுரைப்பது நல்லது. நச். 'இவளெனக் கூறின்' என இயைப்பது இயல்பாயில்லை. 'மன்னுவுலகத்து மன்னுவது புரைமே' யென்றமையால், தமிழ் நாட்டில் மகளிரும், தமக்குப் பின்னும் தம் புகழ் நிலைக்குமாறு ஒழுகும் நோக்கமும், அதன்கண் உறைப்பும் உடையாரென்பது பெறுதும். 'புரைமே', இங்கு முற்றாதலால், இது 'மெய்யொடுங் கெடுமே' யென்னும் (தொல். வினை : சக) இலேசினாற் கொள்ளற்பாலது.

கசூ

(க - கு) 'மின் அறல்': அணிகலன்கள். 'பெயல்': கூந்தல். பொன் அகை' எனப் பிரிக்க. 'அகைத்தல்': கூறுபடுத்தல். 'வகிர்': வகிர்ந்த தலையணி. பிரிவுகள் தோன்றச் செய்யப்படும் தலைக்கோலம். 'போழ்' என்பதும் அது. நச். இதனைத் தாழம் பூப்போல் வகிர்ந்து செய்யப்பட்ட அணிகலன் எனக் கருதினர். 'நன்னுதா' லென்றது, தோழியை. வகை நெறி, கூந்தல்; அன்மொழித்தொகை.

(கசூ - உஉ) 'பையென': மெல்ல; "பையெனக் கவிழ்ந்து" என்பதன் (சிந். ங: உ0) உரையிற் காண்க. 'ஒற்றி': ஒருங்கு பின்பற்றிப் பார்த்து; 'வேவு பார்த்த' லென்பதை நினைவுகூர்க. "இல்வழங்கு மட மயில் பிணிக்குஞ் சொல் வழங்கு வேட்டுவனாயினன்" எனப் புறத்திலும் (உகுஉ) தலைவன் வேட்டுவ னெனப்பட்டமை நினைவுகூர்க. நாணத்தால் தயங்குங்கால், புலையர்போலப் புன்கண் நோக்கினானென்பது. அறிந்தே அன்பினால் இங்ஙனஞ் செய்தா னென்றற்கு 'ஏழைத் தன்மையோ இல்லை' என்றாள்.

உ0

(க - கூ) 'பொதும்பருள் நீர்க்கால்' என்றது, நல்ல இயற்கையழகு. நச். தொத்துக்கள் என்றார், கொத்துக்களை. கண்கூடு கூழை: தலைக் கூடின மயிர். தலைக்கூடலாவது ஒன்றுதல்; ஒரே கற்றையாய்ச் செறிந்த முடி யென்க. 'நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்' என்பதன் விளக்கம் மேற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (கலி. கு0).

(கங) 'இவளைச் சொல்லாடிக் காண்பேன் தகைத்து' என்பதை இளம்பூரணர், பாட்டிடை வைத்த பொருட்குறிப்பாகிய உரைவகை நடை யென்றது (தொல். செய்: கசூசூ) நினைவுகூர்ந்துகொள்க.

(கச) 'நல்லாய் கேள்', என்பது தலைவன் நெஞ்சொடு கூறியதாகாது. வெளிப்படையாகக் கூறியதெனவே கொள்ளலாம்.

(கடு - கஅ) 'பெடை', பெண்மை என்னுங் கருத்தில் நச். உரைத்தார். 'தூது', கல். "கல்லுண்டு கடிய வெம்புங் கானுறை புறவமெல்லாம்" என்றார் பிறரும். (சிந். சுூ: கக)

(கசு - உஉ) 'நுணங்கு': நுண்மை; நச். புகரினது நுண்மையென்றது, அழகினது நுண்மையென்று கொள்க. ஏழிலில் நுண்மை முன்னும் வந்தது (கலி. ச). 'முழங்கு நீர்ப்புணை' யென்பதில் நச். வல்லமையாய்ச் சென்றார்.

உக

(க - எ) 'என்ற என்றது பாகுபடுத்தப்பட்ட உவமச் சொல்லன்று; மரபான் வரும் உவமச்சொல் என்பர் இளம்பூரணர் (தொல். உவ: கஎ). குறிஞ்சி நிலத்துக்கே தலைமகளாதலின், அவள் மனை 'வியன் நகர்' எனப்பட்டது. 'தளர்பு ஒல்கு இளமையான் இகத்தந்தாய்' என்று இயைத்துக் கொள்க.

(அ - கக) 'கூடல் நீலம்' என்றது, கூடல் நகருக்கு மேற்புறத்திலுள்ள திருப்பரங்குன்றத்துச் சுனை நீலம் என்று கொள்வது பொருந்தும். "கூடற் குடாஅது......குன்றத்து...சுனை நீலம்" என அகத்திலும் (கசகூ) வருதல் காண்க. 'எந்து கோடு' என்பதன் உரை அழகிது.

(கசு - ககூ) பொதியிற் பொருப்பைக் 'கோடுயர் பொருப்பு' என்றது நினைவிருத்துக. 'மதவலி' யென்பதன் உரையுங் கருத்திருத்துக மருப்புவமை கூறலிற் 'சாழ் கொண்ட' வென்பதற்குத் திண்மை கொண்ட வென்றுரைப்பின் சிறக்கும்.

இத் தாழிசைகளில், தென்னனுக்குக் கூடலும் அசோகந் தண்காவும் பொதியிலுஞ் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன.

(உ0 - உங) 'யான் இனையன கூற, அவள் கவிழ்ந்து நிலநோக்கி யான் கூறியவெல்லாம் நினைந்து பின் ஏதோ நெடியதொன்று நினைப்பாள் போல் தோழியர்க்கு அமர்த்த கண்ணளாய்ப் பெயர்ந்தனள்' என இருந்தவாறே உரைப்பின் இனிதாயிருக்கும். 'நினைப்பாள்போல்' என்பதற்கு நச். விருத்தியுரையிற் கூறியதே உரையாகக் கொள்க. 'அமர்த்த' என்றதும் அதற்கு. இவ்வளவு அழகுபெற இயல்பாயுள்ள இவ் வடக்கியற் பொருளை நச். நிலைகுலைத்துச் சிதைத்தார்.

இது, காமஞ்சாலா இளமையோள்வயின் ஏமஞ்சாலா இடும்பையெய்தித் தானே சொல்லி இன்புற்ற நிலைமையைத் (தொல். அகத்: ருO) தலைவன் பாங்கற்கு உரைத்தது. அடக்கியற் கருத்தால் இது பெறுதும், ஏமஞ்சாலா இடும்பையில் தானே சொல்லி இன்புற்ற உவகையாதலின், நச். தலைவற்கு 'அசைவென்னும் உவகை பிறந்த' தென்றார்.

உஉ

(க - சு) 'மால் நோக்கு', வெருவின நோக்கு, 'கூட' ரென்பதை நச். பிறையெனக் கொண்டார். விழுந்தெழுந்ததும் விழுந்தெழாததுமான பற்க ளென்றது நல்ல உரை. இதனானும், தாழிசைகளில் 'இளமையான்', 'மடமையான்' 'சொல்லினு மறியாதாய்' என்பவற்றாலுந் தலைவி காமஞ்சாலா இளமையோள் என்பது பெறப்படும்.

(எ - கo) 'உளன்' என்பதன் அன் விகுதி "இலனென்று தீயவை செய்யற்க" (குறள், உகடு) என்பதிற்போலத் தனித்தன்மையில் வந்தது. 'உயவு': வருத்தம். 'உயாவே உயங்கல்" (உரி. எக) என்பது தொல்காப்பியம். பிணிக்கு மருந்து பிறவாதல்போ லன்றித் தன்னோய்க்குத் தானே மருந்தாகலின் (குறள், ககக: உ) 'களைஞரில் நோய்' என்றார். தாழிசைகள் மூன்றிலும் 'அறிந்தும்' என ஆக்க உம்மை வருவித்துக் கொள்க. 'இல்லென்பாய்' என்பதன்கண் நச். உரைக்கும் விரகு அறிந்து மகிழற்பாலது. உரையில் ஒப்பித்து என்றது, ஒப்பனை செய்வித்து என்னும் பொருட்டு; "பிணையேர் மடநோக்கும் நாணு முடையாட்கு அணி எவனோ" (குறள். கoகூ: கூ) என்றார் பிறரும். இதுவுஞ் சொல்லெதிர் பெறான் சொல்லி இன்புற்றமையால் அசை வென்னும் உவகையாயிற்று.

உ௩

(க - க௩) உரையில் நச். இளமை நீங்குதலாலென்றதைக் குழவிப் பருவ நீங்குதலாலென்று கொள்க. ஒன்பதாண்டுகட்கு உட்பட்ட சிறுமியர் (பிங். கஉகக) உலகம் மழைபெய்து செழுமை பெற வேண்டுமெனவும் (பரி. கக: அo) தமக்கு நற்கணவர் அமையவேண்டு மெனவுங் (பரி. கக: ககடு-கஉக) கருதித் தைத் திங்களில் நீராடி நோன்பு நோற்பது பண்டைக்காலத்துத் தமிழ் வழக்கம். மார்கழித் திருவாதிரைக்கு முன் பத்தாநாளிலிருந்து துவங்கும் இந்நீராடல் நோன்பு, தைத் திங்கள் வரையிலுங்கூடத் தொடர்ந்து நடைபெறுதலாலும், மார்கழி மதியத்திலிருந்துந் தைத் திங்கள் கணக்கெண்ணப்படுதலாலும், இந்நோன்பின் பயன் தைத் திங்களிலிருந்தே வேண்டப்படுதலாலும் சிறப்பாக இதனைத் 'தைந்நீராடல்' என்று வழங்குப.

(கச - உகூ) 'பிறர் மனைப் பாடி எய்திய பலர்க்கீத்த' என்றமையால், தவமுயல்வார் பண்டு பிறர் மனைகளிற்பாடி ஐயமேற் றுண்பரெனவும், நாளைக்கு வேண்டும் என விரும்பாமல், அன்று கிடைத்ததை அன்றே, எதிர்ப்படுவார்க்கும் அளித்து விடுவரெனவும் தவத்தோர் வழக்கங்கள் சிலவும் பெறுதும். அன்றியும் அவர்போற் சிறுமியரும் விளையாட்டாக ஐயமேற்றும் பிறர்க்களித்துந் தவ முயல்வ ரென்பதுந் தெரிகின்றமை காண்க.

முத்துப் பதித்துச் செய்த வளையல்களென்னும் ஒருவகை அணிகலனும், தலையிற் கிடந்து அசையுந் தலைப்பாளை யென்னும் ஒருவகை அணிகலனும் இச் செய்யுளில் வந்தன.

உச

(க - ரு) 'ஒண்டித்தி' மருங்குலுக்கே கொள்ளலாம்: 'முன்கை' யெனப் பின் வருதலின் 'வணங்கு இறை' என்பதற்கு 'வளைந்த விரற் சந்து' எனப் பொருள் கொள்க. (மதுரைக்காஞ்சி, சகச-இன் உரை காண்க). 'வரி முன் கை' யென்பதில் 'வரி': வளையல்.

(சு - கக) "மெய்யுருகிக் கண்ணுருகி நெஞ்சுருகி" யென்றார் பிறரும், (சிந். ங: ககூ0). 'இஃதொத்தன்': இவனொருத்தன்; உயர்திணைச் சுட்டு இஃதென அஃறிணைச் சுட்டாய் வந்தது, இது 'செறற் சொல்லாகலின்', (தொல். கிளவி: ருச); செறற்சொல், சினந்து வையுஞ் சொல்.

(கஉ - கச) 'வாரணவாசிப் பதம்' என்றதற்கு நச். கூறிய குறிப்பு, "மலையத்து நின்று" மென்றவிடத்துப் (திருச்சிற். கஙகூ) பேராசிரியர் "மலையத்து வாழ்வார் பிறர்க்கு வருத்தஞ் செய்யாராகலின்" என்றாற் போலக் கொள்க.

(கரு - உஉ) 'ஒண்டொடீ', தலைவன் கூற்று; தோழியை. 'நின் முகங் காணு மருந்தினேன்', இது, தலைவன் கூற்றாகத் தோழி தலைவியைக் கருதிக் கூறியது. 'கொன்', 'இக்காலத்தே' யென்று காலமுணர்த்திற்றென்றார் நச். (பிங். ஒருசொற்: ச0கூ). 'யாதும்': சிறிதும்.

(உங) 'பொன் செய்வாம்': மகளிர் தமக்குள் வழங்கிக்கொள்ளும் ஒரு நகைமொழி; பொன்: பொலிவு; 'பொன் செய்தல்', தோற்றப் பொலிவு உண்டாக்குதல். கணவனொடு கூடுங் கூட்டத்தால் மகளிர்க்குத் தோற்றப் பொலிவு உண்டாதலின், 'கூடுவாம்' என்பதற்குக் குறியீட்டுச் சொல்லாகப் 'பொன் செய்வாம்' என்ப. இவளும் அங்ஙனங் கூறினள்; அந் நகை மொழியைப் பயன்படுத்தியது, இங்கே தான் உடம்படாமை காட்டிற்று.

(உச - உஎ) ஒருவர் சொல்லை ஆராயாது அப்படியே நம்பிவிடுதல் எளிதாகலின், தலைவி 'தேறல் எளிதென்பாம் நாம்' என்றாள். அது கேட்ட தோழி, தானொன்றும் அங்ஙனம் ஆராயாமல் நம்பிவிடவில்லை என்று எதிர் சொல்லக் கருதி, அங்ஙனமானால், 'ஒருவன் சாதலும் எளிதென்பாம் மற்று' என்று கூறிய விரகு பெரிதும் பாராட்டி மகிழற் பாலது. "சாதலின் இன்னாததில்லை" (குறள். உங: க0) யாகலின், இங்ஙனங் கூறினள்.

(உஅ - ௩உ) ‘ஆங்கே’: அத்தன்மையே. ‘சிறிது’, மிக இன்று என உரைத்தார் நச். ஆயினும், உரையாடற் போக்குக் கேற்பத் தலைவி, தலைவனைச் சிறிது சினந்து இகழ்வாள்போலத் தோழியை நோக்கிச் ‘சிறிது சார்பு பேச்சு அங்கே; அலரின் அலர்கென நாணும் நிறையும் நயப்பில் பிறப்பிலி’ எனக் கூறினாளென்றுரைப்பின் இனிதாகவும் இயல்பாகவும் இருக்கும். தலைவனுக்குக் ‘காமம் வெளிப்படுந் தோறும் இனிது’ (குறள். அலர்: ௫) என்றாராகலின், தலைவி இங்ஙனங் கூறத் துணிந்தாளென்று கொள்க. தோழி ‘நயவர வின்று’ என்றாள், அருமை கருதி.

இச்செய்யுள் முழுமையுந் தொடர்கள் கிடந்தவாறே உரை யெழுதுதற்கு எதும் இழுக்கில்லையாகவும் நச். தம் முறையே சென்றிருக்கின்றார்.

தலைவி உறழ்ந்து கூறியது நாண் அடமாட்டாமையாலென்று கொள்க.

உ௫

(க - கச) ‘செல்வங் கடைகொள......உரைக்கல்லாதவர்போல’ என்பது சான்றோரியல்பை நன்கெடுத்துக் காட்டிற்று. இவரொப்பக் காமுற்றார்க்கும் இவ்வியல்புள்ள தென்றது, சிறந்தவொன்றை உவமையாகவாயினும் புகுத்தி உலகத்தை அந்நெறியிற் படிவிக்கும் அருளினாலென்க. “கூறுவங்கொல்லோ கூறலங் கொல்லோ.....நன்மொழி” யென்பது (ககஅ: க - ௩) அகம்.

(க௫ - கஎ) ‘யாழ’, அசை; அசைமொழிகளிலும் இதுபோன்ற இன்னோசை மொழிகள் கண்டு அவற்றைப் பயன்படுத்துந் தமிழ்ச் சான்றோரின் இனிமை யுணர்வு பெரிதும் உணர்ந்து மகிழற்பாலது.

(கஅ - ககூ) ‘பெண்டிர்’, பன்மை விகுதி ஒருமையில் மயங்கிற்று.

‘எல்லா நீ’ என்பது தொட்டுப் ‘பெண்டிராருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ’ என்பது வரையில் தோழியுந் தலைவனும் உறழ்ந்து கூறிய உரையாடல் இனிக்குந் திறத்தது. தலைவன் இன்னது கருதி இது சொல்கின்றா னென்பது தோழிக்குத் தெரியுமாயினுந், தலைவியின் கருத்தறிந்து தலைவன் குறைக்கு உடம்பட வேண்டுமென்றெண்ணித் தோழி வல்லமையாய் வேறு வேறு கூறினாள். (தொல். பொருளி. சச-உரை).

(உ௦ - உஅ) ‘ஒண்டொடீஇ......எந்தை தன் உள்ளங் குறைபடாவாறு’ என்பது தலைவியொடு தோழி கலந்து உரையாடுங் கூற்று. இப் பகுதியை நச். இருந்தவாறேயும் உரைக்கலாம். “அன்னை என்னை என்றலும் உள” (தொல். பொருளி. ௫உ) என்னும் உம்மையால் தலைவியின் தந்தையைத் தோழி ‘எந்தை’ யென்பதும் அடங்கும் என்ப.

உசா

(க - அ) சேனாவரையர் இவ் 'ஏஎ' என்பதை 'இசைநிறை' யென்றாராயினும் (தொல். இடை: உச), இகழ்ச்சிப் பொருட்டென்பது சிறப்பு; பின் 'இஃதொத்தன் நாணிலன்' என வருதலுங் காண்க; நாண் இன்பம் பெருக்கும் இயல்பினதாதலால் அஃதில்லான்பால் இன்பமில்லை யெனக் கருதி, 'நாணிலன் றன்னொடு மேவே மென்பாரையும்' என்றாள். 'யானஃதறிகல்லேன்' என்றான், அறிவு கலங்கினமையின். 'இணர்செல்லாக் கொடி' யென்றார்; 'இளங்கொடி' யென்றற்கு. 'தமக்கினிதென்று......நன்றாமோ', நல்ல அறிவுரை. இங்ஙனம் உறழ்ந்து கூற நேர்ந்தது, இருவர்க்கும் ஒத்த காம வுணர்வு எழாமையின்.

(கூ - கக) 'முதுக்கு உறைமை' யெனப் பிரித்து நச். சொற்பொருள் விரித்தமை நினைவுகூர்ந்துகொள்க. அறிவின்கண் உறைதல் என்பது பொருள். சிறு பருவத்திலும் பேரறிவுடைமை யென்பது கருத்து. நீருக்கு இன்னாமை யுணரும் உணர்வில்லை யென்பது எளிதின் அறியவல்லனாயினும், மீறிய காமத்தால் அறிவு கலங்கினமையின், பொருந்தா உவமை கூறினான்.

(கஉ - கரு) 'ஐந்து வாயினையுடைய அரவு' என்று நச். எழுதியதை, ஐம்பொறியின் உருவகமாகக் கொள்க. தன் ஐம்பொறிகளின் இடைப்பட்டு வருந்துவதைத் தலைவியின் இடைப்பட்டு வருந்துவதாகக் கருதினான், காரியத்தைக் காரணத்தின்பாற் சார்த்தி. 'நோ': வருத்தம்; 'வாரா': வந்து. 'அறனெனக் கண்டன்று' என்னுமிடத்து, 'அறன் என', ஒரு மணமுறை யெனவும், 'கண்டன்று', அறநூலாற் காணப்பட்டது எனவும் உரைத்துக் கொள்க.

(கசு - கஅ) 'அறனும் அது கண்டாயின்' என்பதில் அறன், அறநூல், வலிய நேர்தலின் முன் தொடர்புண்டெனத் துணிந்தாள். இது, பின் தலைவியுங் கூடக்கருதிய பெருந்திணை; பெருந்திணை கீழோரியல் பென்பது, "அடியோர் பாங்கினும்" (தொல். அகத்: உரு) என்பதனாலறியப்படும்.

உஎ

(க - ரு) 'தொழூஉம், அதனைப் பிறர் காண்பார்; தான் தூக்கிலி' யென்பது; தூக்குதல், ஆராய்தல். 'கைகவித்து': விலக்கி. 'இடம்': காலப்பொருளில் வந்தது.

(சு - கூ) 'பூக்குழை': பூவாலான குழை; 'செல்லல்': வருத்தம்; 'இற': போ.

(கஉ - கரு) 'வந்தை' யென்பதில் ஐ முன்னிலைவினை விகுதி (குறள். கருக: க). 'மெய் தொடுதல்,' 'அடி தொடுதல்' என்பதுபோல ஒரு சூளுறவு கொள்ளு முறை.

(௧௪) 'அடங்கக் கேள்': அமையும்படி கேள் என்பது நல்லது; நன்றாகக்கேள் என்றபடி.

(௧௫ - ௧௭) நிலங் கீறலைப் பிறரும் 'நிலங் கிளையா' (அகம். ௧௬) என்றனர். 'மற்றவன் றன்னொடு நின்றுவிடு' என்றதனால் தோழி முன் கூட்ட முண்மையைத் தான் அறிந்துகொண்டமை நகையாடித் தோற்றுவிப்பாளாயின ளென்க. தோற்றுவித்தது, மேலுந் தன்பால் நாண் கொள்ளாமைக்கு.

௨அ

(௧ - ௧௧) 'மணிமுகப் பின்' எனக் கொண்டு மணியைத் தன்னிடத்தே உடைய பின்னலின் மயிர் என்னுங் கருத்தில் உரைத்தார். 'பின்னல்' எனின் மதியை மறைக்கும் அராவெனவுங் கொள்ளப்படுமாகலின், மழை என்றதற்கேற்ப நச். அப் பின்னின் மயிர் என்றார். 'நூல் சுற்றிய': நூலால் மாலையாகச் சுற்றிக் கட்டிய. கார்த்திகைமீன் ஒளிமிக்குப் பலவாதலின், கூந்தலிற் கிடந்த ஒளியுள்ள பல மலர்க்கு உவமையாயிற்று. 'பொன்படுதல்': கூட்டத்தால் தோற்றப்பொலிவு கொள்ளுதல். தலைவனொடு கூட்டங்கொள்க வென்பதைப் 'பொன் செய்வாம்' என்னும் ஒரு குறியீட்டுச் சொல்லாக மகளிர் வழங்கும் நகைமொழி யொன்று முன்னும் (கலி. ௬௦) வந்தது.

(௧௨ - ௧அ) 'மற்றிஃதோ': பின்னை இக் களவொழுக்கத்திலும் என்னும் பொருட்டு. இரு கண்களு மென்றற்கு, ஒப்ப மலர்ந்த என்றார். புணர்ச்சியிற் கண் மலர்ந்துஞ் சிவந்தும் பொலிவு பெறுதலின் தாமரைகளாயின வென்றற்குக் 'குவளையோடு இகலி' எனப்பட்டது.

(௧௯ - ௨௨) 'இரும்பு': கத்தி; கத்தியாற் கீறி நீக்கிய வடுப் போன்ற உண்கண் என்பது பொருள்.

(௨௩ - ௨௫) 'உண்டான் தலைப்பெயின் வேந்து கொண்டன்ன' என்பது ஒரு வழக்குச்சொல்.

(௨௬ - ௩௦) 'உத்தி,' உதிர்ந்து எனல் பொருந்தும்.

௨௯

'அல்கல்': இராக்காலம். மன்பதை யென்பதற்குப் புறநானூற்றுரைகாரரும் (௨௧௦: ௧) உயிர்ப்பன்மை யெனவே உரைத்தார். இதனுள் எல்லா உயிர்களும் அடங்கும். உரையில் 'வாங்கி உடுத்து' என்றார், தலைவியாதலின் பணிப்பெண்கள் சூழவிருக்குந் தலைமை கருதி. இதுபோன்ற இடங்களில் நச். மிக விழிப்போடு உரையெழுதுதல் அவாருமையை நன்கு விளக்குகின்றது. 'கார்': ஆகுபெயர்; 'குறழா': குனிந்து; முதிய எருதாகலின் வைக்கோலை மெல்ல

மாட்டாமை கருதி, நச். தமது விளக்கத்தில் 'நுகர்தலாற்றுமை காட்டி நின்றது' என்றார். 'பக்கு': பை; (ஐங். உக : க) அலறிக் குழறின இழிவு தோன்றப் 'பாடி' யெனப்பட்டது. 'கேழ்': ஒளியுள்ள வரிகள். 'ஏதில்': அதற்கு அயலதான வென்க. 'வாழ்க்கை': தொழி லென்னும் பொருட்டு. 'வீழ்க்கை': விரும்புதல். 'கார்க் கரும்பைப்' பசிய கரும்பு என்றமையின் (பட்டினப்பாலை யுரை. கூ) இங்கே கருங் கூத்தைத் 'தண்ணிய நாடகம்' என்றார்; காண கருத நகை விளைத் தலின் என்க. 'குறுநரி பட்டற்றாற் கூத்து விளைந்தது' என இயைத் துக்கொள்வது சிறப்பு.

குறிஞ்சிக்கலி - உரை விளக்கம்

முற்றும்.

ங மருதக்கலி

க

(க - அ) 'வீங்கு நீர்': வயலிற் பெருகுகின்ற நீர்; 'அவிழ்ந்த' என்ப தற்கு முற்றி விரிந்த என்னும் நச். உரை அழகியது. 'பகர்தல்' என்பது விலை பகர்தலுக்கே பெரும்பான்மையும் உரித்து; கூறு கூறாகப் பகுத்து விலை கூறுதல் என்பது பொருள். 'வயற்கொண்ட ஞாங்கர்,' வயற்கொண்டபோது என உரைப்பின் இனிதாயிருக்கும்; அப்போது அவ் வயல்களின் இடையே உள்ள பொய்கைகளின் வண்டுகள் இந் நீலமலரைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஊர் புகுந்தனெனக் கொள்க; ஆகவே 'வீங்குநீர்' என்பது பொய்கைநீ ரன்று, வயல்நீரே யென்பது நன்கு துணியப்படும். 'வரிவண்டு' என்பதில் 'வரி' என்பதற்கு இடத்துக்கேற்பப் 'பாட்டு' என்றுரைத்தார். 'ஊதுதல்,' நுகர்தலென்னும் பொருட்டாதல், "குறுஞ் சிறைப் பறவை வேங்கை விரியிணர் ஊதி" (கஙஉ) என்னும் அகநானூற்றினுங் காண்க. விருந்து அஃறிணை முடிபில் வருதல், "அஃறிணை மருங்கிற் கிளந்தாங் கியலும்" (தொல். சொல்: ருகூ) என்பதனாற் கொள்ளப்படும்.

(கூ - கஉ) 'பொது' என்னுஞ் சொல், சிறப்பின்மையை உணர்த் துதல் புறம். ருஅ: உஎ-இன் உரையிலுங் காண்க. 'இல்லத்தே நான் வருந்தி உளம் மெலியப் பிறரும் என்னை அலர் தூற்ற அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு நீவிர் பரத்தையர்பாற் பெற்ற மகிழ்ச்சியினும், பரத்தையரோடு நீவிர் நன்கு மகிழ்ந்து அந் நறுமணத்தோடு வரும் இக் கோலத்தை யான் கற்போடிருந்து இவ் வைகறையிற் காணப்பெற்றது

மாட்சிமையானதன்றோ?' எனக் கூறி ஊடலமைந்தா ளென்பது. மேல் தாழிசைகட்கும் இஃதொக்கும்.

(கங - கசு) 'நோய்த்தலேயும்': நோய்க்கு மேலேயும்.

(கஎ - உ0) 'துணங்கை' யென்பது, இங்கே, மகளிர் மகிழ்ச்சியாற் கைகொட்டிக்கொண்டு நுடங்கியாடுங் கூத்து. இக்காலத்தே இது போல்வதைக் 'கும்மி' யென்பர். இத் துணக்கைக் கூத்தின்கண் மகளிர்க்குப் பாட்டு உண்டு; முழவு முதலிய வாச்சியங்களும் உண்டு; "நின் தமர் பாடுந் துணங்கை" (கலி. எ0: கச), "முழவு இமிழ் துணங்கை" (அகம். ௩உசு: கசு) என்பன காண்க. 'ஒளி பூத்த நுதல்' என்பதில் ஒளி, பெண்மை யொளி. காமம் தீர்தலின், 'தட்ப' என்றார்.

(உஉ - உரு) 'கடாஅம்': செலுத்தும். 'எம்மை அருளினே; இந்த இடையீட்டால் நின் பரத்தையர்க்கு அன்பு கெடும். அது கெடாத வாறு சென்று நிறுத்து' என்றாள் தலைவி. இவ் வகற்சியால் இன்னும் அணுக்க உணர்வு தோன்றினமையின், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்ததென நச். உரைத்தார்.

உ

(க - ரு) 'தோட்ட,' பெயர். புலவராற் பாடப்பெறுதல் எஞ் ஞான்றும் ஒரு பெருஞ் சிறப்பாதலின், 'புலவர்வாய்ச் சிறப்பெய்தி' என்றார். வையை குறிப்பிட்டமையாற் பாட்டுடைத் தலைவன் பாண்டிய னென்பது பெறப்பட்டது. அவனே இங்குக் கிளவித் தலைவனுகவும் கூறப்படுதலின், குறிப்பாற் பெயர் சுட்டியவாருயிற்று. அகத்திணையில் தலைவன் இன்னுன் என்பது தெரியக்கூறுதல் மரபல்லாமையால் (தொல். அகத். ருச; ருரு) நச். இதனே 'அகப்புற' மாயிற் றென்றார்.

(க0 - கங) 'பாடு அழி சாந்தினன்' என்பதற்கு, வடுப் படுதலால் அழிந்த சாந்தினன் என்று உரைத்துக்கொள்க. மேல், "மறுப்பட்ட சாந்தம்." (கலி. எங: கங) என வருவதற்கு நச். 'பாடழிந்த சந்தனம்' என உரைப்பது காண்க.

(கச - கஎ) 'இனிப் புணர்ந்த எழில்' என்றார், புதிது பூப்பெய்திய நல்லார் என்றற்கு. 'நனி' என்பதை நச். பெயராகக் கொண்டுரைத் தமை கருத்திருத்தற்பாலது. 'தனி இல் நெஞ்சே' யென்பதில் 'தனி,' தன்னுரிமை யென்னும்பொருட்டு. அவ்வுரிமையிற் பண்டு கருத் திருந்தமை இதனுற் பெறுதும். நச். இதனுரையில் 'மனம்' வேருகவும் 'நெஞ்சம்' வேருகவும் உரைத்தமை நினைவுகூர்தற்குரியது. மறுத் துரைப்பது போற் கூறியது நாண் மிகுதியா லென்க.

(ககூ - உக) 'தூ' வலிமை; மேலும் வரும். 'எண்ணியவை யெல்லாம்........நெஞ்சுடையார்க்கு' என்பது யாவர்க்கும் பொது

வான உயர்ந்த அறிவுரையாம். பிற துறையில் ஒழுகுவார்க்கும் முதன்மையாய்ப் பயன்படுமாறு இங்ஙனங் கலித்தொகையில் வருவன பல. மாந்தர்க்கு இந்நூல் அரிய அறிவுரைக் களஞ்சியம்.

ஈ

(க - ரு) அறிவுரைகளின் பெருமை கருதி, 'இடல்' என்றார். 'வல்லவர்' என்றது, ஊரனுக்கு ஆசிரியரை. 'செவி': ஊரனது செவி; செய்யைச் செறு வென்பது அருவாநாட்டு வழக்கு என்பர் நச். (தொல். எச். ச) 'புது மொழி' யென்றமையாற், பொருளாலும் நடையாலும் அணியாலும் புதியவான பாட்டுகளைப் பண்டைப் புலவர் தம் உரிமையாய் இயற்ற வல்லவர் என்பதும், அவையே மாந்தர்க்குக் கவர்ச்சியும் மகிழச்சியுந் திருத்தமுந தருமென்பதும் விளங்குகின்றன.

(சு - கக) ஊரன் 'உரனல்லன்' என்று ஒருத்தி சொல்ல அதனைக் கேட்கும் மற்றொருத்தி தானும் அங்ஙனமொன்று சொல்லுவளே யல்லாமல் ஏதுஞ் சொல்லாதிராளாதலின், 'உடன் வாளாது' என்னும் எதிர்மறைச் சொல்லே நச். 'ஒருவர் கூறியது ஒருவர் கூறுதே' யென அவ்வெதிர்மறை வாய்பாட்டிலேயே உடன் பாட்டுக் கருத்து வர உரைத்துச் சென்றமை பெரிதும் அறிந்து மகிழற்பாலது. 'நினைவு வாடு நெஞ்சத்தேம்' என்பது, 'நினைவாடு நெஞ்சத்தேம்' எனத் திரிந்தது. நோதல் பரத்தையர் இயல்பாதலின், அவரோடு ஒப்பாகி யாங்களும் நோவேமோ என்றாள்.

(கஉ - கரு) ஆடுகள் தழை கறிக்கும்பொருட்டு, ஆயர்கள், மரத்தின் கிளைகளை அம் மரத்திலேயே தொங்குமாறு வெட்டி, முறித்துத் தாழவைப்பார், இது பெரிய வதையாகக் கருதப்படுதலின், 'இடையன் எறிந்த மரம்' (பழ. ருகச) போல் என உரைப்பது மரபாயிற்று. 'செப்பு': மலர் வைக்குங் குடலை; இது பித்தளை செம்பு முதலியவற்றாலுஞ் செய்யப்படு மாகலின், 'செப்பு' எனப்பட்டது. "மடைமாண் செப்பின் தமிய வைகிய, பெய்யாப் பூவின் மெய் சாயினளே" என்னுங் குறுந்தொகைத் (சு) தொடர்கள் இங்கு நினைவு கூரற்பாலன.

(கசு - கக) 'ஒலி கொண்ட சும்மை,' ஒலியொடு கூடிய ஆரவாரம். இழிவு தோன்றப் பாணனைப் 'புலைய' னென்றாள். நீவிர் பரத்தையரை அணுகுதற்குக் காரணமான பாணனையே நேராகக் கண்டபின், இனித் தேரோட்டும் பாகனைப் பழிப்பதனால் என்ன பயன் என்பதற்குப் 'பாகனைப் பழிப்பேமோ' என்றாள்.

(உ0 - உச) 'வேளா;' வேட்டலின் எதிர்மறை. பழைய நிலையைப் பெறுதற்கு ஏக்கறுதலில் முயங்கும் எண்ணமும் உண்மையின், 'ஏக்கற்று முயங்குமாறுபோல' யென்றுரைத்தார்.

௪

(க - எ) 'ஓதுடை அந்தணன்' எனவே கொண்டு, ஓதுதலை யுடைய அந்தணன் எனினும் ஆம். அன்னம் தன் பெடையொடு திரிதரூஉம் என்னும் பொருளுக்கேற்ப மடந்தை தன் துணையாக அந்தணன் எரிவலஞ் செய்வான் என்பது இனிய உரை. எனவே, இஃது அந்தணனது திருமணத்தைக் குறித்தவாறும். அன்னத்துக் கேற்ப அந்தணன் கூறப்பட்டானென்க. வதுவை நாள் எவராலும் விரும்பப்படுவ தொன்றாகலின் 'காதல்கொள் வதுவைநாள்' எனப் பட்டது. நச், முன் பின் மாற்றுதலாற் சிறந்த பொருட்பேறு மில்லை; முரணுகவும் உள்ளது.

(கசு - கக) 'உகுத்தீவாயோ' என்றமையாற் பாழே என்பது பெறப்படுதலின் நச். அதனைக் கூட்டி யுரைத்தார்.

'பரத்தை துணிவுடையள் நிறையுடையள் தன்னுடையள் என் பனவே நின் கருத்தாயிருப்பவும், என் விருப்பத்துக்காக அவளைத் துணிவிலள் நிறையிலள் தன்னிலள் என்றுரைப்பதும் முறையாமோ' வெனக் காமக் கிழத்தி கூறினாளாகக் கூறுவது முறையே இத்தாழிசை களின் கருத்து.

(உக - உச) இது மிக்க அமைதியும் அறிவும் வாய்ந்த திறமான ஊடல்; தோல். அகத். கச-இன் உரையில் இவ் வுரையாசிரியரும் இப் பகுதியையே ஊடலுக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டியதும் நினைவு கூர்க.

௫

(க - கூ) 'மணிநிற மலர்' என்னுமிடத்துப் 'பல மணிகள் போலும் நிறங்க' ளென்று உரைக்கத் துவங்கியது அறிவார்ந்த உரை யாம். இப் பகுதியின் ஈற்றடியிற் 'பன்மலர்' என வருதலும் இதற்கு ஆக்கமளிப்பது காண்க.

(எ - க0) 'பாயல் கொண்டு' என்பதற்குத் துயில்கொண்டு என உரைக்கலாமெனினும், 'படுக்கையையும் இடமாகக் கொள்கையினாலே' என உரைக்கும் நச். உரையே திறமான தென்க. ஏனென்றால், தாழிசைகள் மூன்றிலும், வருத்தத்தால் துயில் கொள்ளாத கண்கள், முறையே படுக்கையிற் பொருந்துதலாலும் அருகிருக்கும் புதல்வனை மெய்யுற்றுச் சிறிது மகிழ்ச்சி கொள்ளுதலாலும் நீர் அறாது நிரம்பிவிடு தலாலும் மிக அரிதாகவேனும் இமைகள் கூம்ப நேர்தலின், அப்படியே சிறிது கண்ணுறக்கமும் கொள்ள இடமாகக் கூடும் என்னும் கருத்து கள் பெறப்படுதலின் என்க. படுக்கையை இடமாகக் கொள்ளுத லென்றார், வருத்தத்தாற் குப்புறக் கவிழ்ந்து படுத்து முகத்தைப்

படுக்கையோடு சேர்த்தலால், கண்கள் அணையிற் படிந்து அதன் மெத்தென்னும் உணர்ச்சியால் துயில்கொள்ள நேர்தலைக் கருதி. 'இயைப' 'ஆல்' என்பவற்றின் உரைகள் மிக ஆற்றலானவை. நீர் அருகு நிறைந்தொழுகும்போது இமைகள் திறந்திருக்கமாட்டாமற் கூம்ப நேர்தலின், மூன்றாந் தாழிசையில் நீர் இதழ் புலராக் கண் இமை கூம்பல் என்றார். தங் காதலரைப் பிரிந்த மகளிரின் துன்பநிலை இத் தாழிசைகளில் நன்றாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. 'துணைமலர்க் கோதை' என்பது, மலர்களை இரட்டை யிரட்டையாக இணைத்தெடுத்துக் கட்டும் ஒருவகை மாலைக்கு வந்தது. ஏற்ற அறிவுத்திற னுடையாரே பாராட்டுதற் குரியராகலின், 'கலைகளெல்லாம் முற்றக் கற்று முதிர்ந்த' என உரை விரித்தார். ததும்புதல் ஒலித்தற் பொருட்டாதல், "முழவின் ததும்பி" (எஅ) என்னும் குறுந்தொகையானும் உணரப்படும். 'முழவு வந்து' என்பது 'முழ வந்து' எனத் திரிந்து நின்றது.

(கக -கச) 'ஓவா' என்பதற்கு நச். இடத்துக்கேற்ப உரைத்தார். 'நகர்': மனை.

(கரு - கஃ) 'தெண்மணி' யென்பதில், தெளிவு ஓசைக்கே யல்லது மணிக்கு அன்றாதலின், 'தெளிந்த மணியோசை' யென்று திறமாக உரைத்தமை அறிந்து மகிழ்க.

(உ0 - உங) அரணுள் இருப்பதுபோற் கிழத்தி இல்லத்துள் இருத்தலின், 'மெல்லியான்' என்பதைப் பொதுவாக உரையாது, 'அகத்துழிஞையான்' என உழிஞைத் திணையொடு படுத்துரைத்தார். 'நொச்சி' யென ஒரு திணை கொள்ளுதல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்க்குக் கருத்தன்மையின் உழிஞைப் பெயராலேயே நச். 'அகத்துழிஞை' யென்றாரென்க. 'கல்லாவாய்' என்றது, கிழத்திக்குப் பாணன்மேல் உள்ள வருத்தத்தின் அளவைக் காட்டிற்று.

சா

(க - அ) தேன் உண்டும் அமையாமல் அவ்விடமே திரிதலும் வண்டுகளின் இயற்கையென்பது தோன்ற நச். இப் பகுதியின் முதலில் உரைத்தார். 'அறல் வார' என்னுமிடத்து நச். சொற்பொருள் தோன்ற உரைக்கும் அழகும், அதனாற் கருத்து முதன்மையுற்று மாட்சிமைப்படுமாறும் அறிந்து கொள்க. இம்முறை உரைத்திறத்தில் மிகச்சிறந்ததாகும். 'அறல்' என்பதை அற்றுவிழுந் துளியெனக் கொண்டு கண்ணின் நீராகிய துளி துளித்தொழுக என, அப் பகுதிக்கு உரைக்கலாமேனும், இதனினும், நச. உரையின் பொருட்செறிவும் இயற்கையும் எவ்வளவு கவர்ச்சியாயிருக்கின்றனவெனக் காண்க. அவ் வருத்தத்தைக் கண்டு தன் அடியைச்சேர்ந்து என்று உரைத் தொடரிற் பொருள் கொள்க. அவ் வருத்தத்தைக் கண்டு இனிதாக அமர்ந்த

எனப் பொருள் கொள்ளலாகாது. அறல் வார நகுபவள் முகம் நன்கு மலராது; ஆகவே அது பனியின் மிகுதியால் நன்கு மலராத தாமரைத் தனி மலர்க்கு உவமையாயிற்று. 'தனி மலர்' என்றார், கிழத்தியின் தனிமை தோன்ற; உள்ளுறைகளை முதலிற் கருதியே அதன்பின் கருப்பொருள்களை அமைத்துச் செய்யுளியற்றும் முறை இப்பகுதியில் நன்கு விளங்குகின்றது.

(கந - கசு) "ஈனுத் தாயர் மடுப்பவும் உண்ணாள்" (அகம், கப௫) என்பதிலும், மடுத்தல் தன் முயற்சியதாதல் தெளியப்படும். 'எடுத்துக் கொள்வதுபோலுந் தொடிவடு' என்னும் பாட்டழகு பெரிதும் நினைவு கூர்தற்குரியது.

(கஎ - உ0) பஞ்சுத் துய் போன்ற மகளிரின் நீண்ட கூந்தல், சேர்க்கையாற் குலைந்து பரந்து அணைமேல் மெத்தென்று நீளக் கிடத்தலின், அதன் மேலேயே ஆடவர் கவிழ்ந்து துயில் கொள்ளுதல் கருதிக் 'கூந்தலணை' நூல்களுட் கூறப்படுகின்றது. 'கமழு நின் அலர் மார்பு' என்றமையால் இங்கு அவ் வியல்புகள் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டன. 'அணங்குபோற் கமழு' மென்றமையின் தெய்வத்தின் இயற்கை மணச் சிறப்பு நன்கு விளங்கிற்று.

கிழத்தியினிடம் தலைவனுக்காகப் பரிந்து பேசும் பாகன் பாணன் பாங்கன் என்பவர்கள் முறையே இத்தாழிசைகள் மூன்றிலுங் கூறப் பட்டனர்.

(உஉ - உசு) 'ஓர் யாண்டுக் கொருகால் வருதலின் இவ்வரவு, வாரா நாட்களிலும் மிக்க வருத்தத்தையே தருகின்றது; அதனை இஞ் ஞான்று ஆற்றிக்கொள்ளுதல்போல அவ் வாரா நாட்களிலும் ஆற்றி யிருக்கக்கூடும். ஆதலின் நீ செல்வாயாக' என்பது கருத்து. 'பீள்': கதிரின் கருப்பம்.

எ

(க - அ) 'தூவி' யென்பது பெரும்பான்மையும் அன்னத்தின் மயிருக்கே வருகின்றது. அன்னங்கட்குத் 'தூவிகள்' எனவே பெயர் வழங்குதலும் நினைவுகூர்க. பழைய நூலுரைகளில் இச்சொல் அதன் உச்சிக் கொண்டையின் மயிருக்கும் (நெடுநல். கந௨ - உரை), வயிற்றின் மயிருக்கும் (சிலப். சு: சுசு அடியார்க்கு. உரை), சிறகின் மயிருக்கும் ("தூவியஞ்சிறை அன்னம்", சிந். ௩சசு) வருகின்றது. ஆயினும் அணை யைக் குறிக்க வரும்போது அதன் அடிவயிற்றின் மயிருக்குக் கூறுவது சிறப்பு. 'உணர்ப்பவள்'. உணரச் செய்பவள்; கிளிக்கு மகிழ்ச்சியை உணரச் செய்பவள் என்க; 'முகம்' என்னுங் குறிப்பால், முத்தத்தால் அங்ஙனம் உணரச் செய்பவள் என்பது பெறப்பட்டது. நீர்ப்பக்கமாய்த் தாழ்ந்திருக்கும் மாவின் வடுக்குலைகளில் அலையின் துவலை விசையாய்ப் படுதலால், அவ்வடுக்கள், அலர்ந்த ஆம்பலின்மேல் முதலிற் பட்டு,

அதன்பின் அலராத தாமரை முகையைத் தீண்ட அதனுல் அத்தாமரை வலிதின் அலருமென்பது பின் நான்கடிகளின் கருத்து. தாமரையில் நேராகப் படின், மலர் கெடுமாதலின் இங்ஙனங் கூறினர். அத்தகைய கயங்கள் அமைந்த வயல் அணிந்த நல்ல ஊரனே என்று இயைத்துக் கொள்க.

(கூ - உ0) தாழிசைகள் மூன்றிலும் முறையே 'நகை சேர்ந்த இதழினைப் பாணன் காட்டென்றுனே' 'ஒளிவிட்ட அரக்கினைப் புலத்தி காட்டென்றுளோ' 'கோடுளர்ந்த துகளினை அந்தணன் காட் டென்றுனே' எனக் கிழத்தி கூறினுள். அவர்கள் என் வருத்தத்தைப் பின்னும் மிகுப்பதற்காக இங்ஙனங் காட்டு எனவே நீ இக் கோலத் தோடு வந்தனைபோலும் என்பதற்கு, 'வேண்டார் இல்' எனப் படர்க்கை வாய்பாட்டாற் கூறினமைபோலவே 'அவனை' யெனவுந் தன்னை அவ் வாய்பாட்டினுலேயே உரைத்துக்கொண்டாள். ஒலியாமல் திரிவானையும், அறிவிலா அந்தணனையும் 'ஒலிக்கும் புலைத்தி' அறிவுடை அந்தணன்' என்றது, இகழ்ச்சி. 'வய' என்னும் உரிச்சொல் விகார வகையால் 'வயம்' என நின்றதென்று பேராசிரியர் திருக்கோவை யாருரையில் (கூ0 : கொளு) உரைத்ததால், இங்கே 'கய' என்னும் உரிச் சொல்லும் 'கயம்' என நின்றதென்று கொள்க.

(உஉ - உகூ) கழிந்தவையுள்ளாது, கண்டவிடத்தே நிற் பேணிக் கொளலின், அந் நற்குண மேம்பாட்டால் இந் நோயுழத்தல் எமக்கு இழிந்ததன்று எனப் பெருந்தன்மை தோன்றக் கூறினுளென்க.

அ

(க - ரு) பகன்றைப் பூ, வெள்ளி வள்ளத்துக்கு வந்தது. அப் பூவைப் பொருந்தும்படி வளர்ந்துள்ள தாமரை, அவ் வெள்ளி வள்ளத் தில் வாய்பொருத்தி யுண்ணும் முகம்போல உள்ள தென்க. பகன்றைப் பூ வெண்ணிறமான தென்பது, "வெள்ளிதழ்ப் பகன்மதி யுருவிற் பகன்றை மாமலர்" என வரும் ஐங்குறுநூற்றுலும் (சருகூ) விளங்கும். சிலப். கூ; கருஎ-இன் அடியார்க்கு நல்லாருரையை நோக்க இது கொடிப்பூவைச் சேர்ந்ததெனத் தெரிகின்றது. நூல்களிற் பெரும் பாலும் இம் மலர், வள்ளத்துக்கு உவமமாக வரக் காணலாம். "பகன்றை வான்மலர் பனி நிறைந்ததுபோற் பால்பெய் வள்ளம்" என்னும் அகநானூற்றடிகள் (உககூ: ச - ரு) போல்வன இங்கு நினைவு கூரற்பாலன.

(க0 - கங) 'அலமரல்', எச்சப்பொருட்டு.

(கச - கஎ) பெண் என்னும் வழக்குப்பற்றிப் பரத்தையர்க்கு 'நல்லவர்' என்னும் பெயர் வந்தது. மகளிர் ஆடலில் ஆடவர் தலைக்கை தரும் மரபு புறம், உச: அ-கூ-ம் அடிகளாலுந் தெளியப்படும். இன்ப விளையாட்டாதலின், கவர்ச்சி கருதி நச். 'நீல ஆடை' என்றார்.

இப்பாட்டின் துறைக்குறிப்பில் 'எங்கையர்' என்றது, பரத்தையரை; 'என் தங்கையர்' என்பது 'எங்கையர்' என வந்தது மரூஉ; 'என் தந்தை' என்பது 'எந்தை' என வழங்கும் வழக்குப்போலவென்க. தொல்காப்பியத்தில் இங்ஙனம் வந்ததென்பது (கற்பி. ௬) நினைவிருத்தற் பாலது.

கூ

(க - ௫) 'சேப்பு' ஒருவகைக் கிழங்கு. நச். 'தான் தோன்றுங் கிழங்கு' என்பது காண்க. அகன்ற பசிய இலையையுடைய அக்கிழங்கின் செடிகள் மிகுதியாக வளர்ந்துள்ள வயலிடத்தை நச். 'தான் தோன்றுங் கிழங்கிடத்தை' யென்றார். இனி அச் செடிகளின் இடையே அருமையாகத் தாமரை மலர்ந்திருந்தமையால், 'கை செய்து பண்ணினது போலப் பூத்த' என்றுரைத்தார். நச். 'மை தபு' என்பதைத் தாமரையொடு சேர்த்ததும் அதற்குக் 'கரிய இதழ் பொதிந்த, நீங்குகின்ற' என வலித்துரைத்ததும் நேர்மையும் பொருத்தமு மாகா. குற்றந் தீர்ந்த கிளர் கொட்டை யென இருந்தவாறே உரைப்பது நன்று. உள்ளுறையில் இது தலைவியைக் குறித்தலின் 'கைசெய் தியற்றியதுபோல' வென்னுங் கருத்தும், 'மைதபு" வென்னுங் கருத்தும் அதற்கு இசைந்து நிற்றலுங் காண்க. 'கொட்டை' யென்பது, மலரினுள் நடுவிலுள்ள பகுதி; இதைப் 'பொகுட்டு' எனவுங் கூறுப.

(௬ - கக) 'அறன்' என்பது எதனையும் முறைப்படி நடத்துதல்; அது மட்டுமே யிருந்தாற் குற்றமே மிகுதியாயுள்ள இவ்வுலகம் பெரிதும் இன்னலுறும்; திருந்தாதுபோம். ஆதலின் அன்புந் தழைய வாழ்க்கை செலுத்துதல் வேண்டும். இக் காரணத்தினாலேயே வெறும் அறமே கருதும் 'அறக் கடவுள' என்னுங் கூற்றுவன், எல்லாராலும் கடுமையாகக் கருதப்படுகின்றான் என்க. ஆகவே இரண்டுந் தோன்ற 'அன்பிலன், அறனிலன்' என்றார் முதன்மையும், அறத்துக்கு அதனால் உண்டாகும் பெருமையுங் கருதி, அன்பை முன் வைத்தார். திருவள்ளுவரும் இங்ஙனங் கூறுதல் நினைவுகூரற்பாலது. 'முன் பகல்' 'பின் பகல்' என்பன இனிமை கருதி இயல்பாகவே நின்றன. இவை ஆறன்தொகை; 'பகலினது முன்' பகலினது பின்' எனக் கொள்க. இங்ஙனம் வருவதை 'முன்பின்னாகத், தொக்க வேற்றுமைத் தொகை' யென்பர் பரிமேலழகரும் (குறள். ௬௨ : க-உரை). "ஏமுற்றவரினும் ஏழை" (குறள். அஅ : ௬) என்பதிற்போல 'ஏமுறுதல்' பித்துறுதற் பொருளில் வந்தது.

(க௩ - க௬) 'கண்ணார்க்கும்' எனக் கண் குறித்தார், அவர்கட்கு அஃது ஆடவரை அகப்படுத்தும் வலையாதலின்; சிறப்பும்மையால்,

'அத்தகைய வலையை யுடையாரையும் நின் தேர் ஒரு வலையாயிருந்து அகப்படுத்தி வருகின்றது' என்னும், ஊரவர் கருதற்குரிய பொருள் பெறப்பட்டது.

கO

(ச - கரு) 'உயர்ந்த போர்' என்றது, இழிவு. 'தோழி' யென்றது, தலைவியை.

(கசு - கஎ) ஊடியிருப்பேனாயின் என்னும் பொருள் தோன்றப் 'பின்னர் ஒரு மொழியைக் கூறாதிருப்பேனாயின்' என்றுரைத்தார். அங்ஙனங் கூறாதிருத்தல் ஊடியிருத்தலை ஒக்கும் மேல் தாழிசைகளிலும் 'ஊடியிருப்பேனாயின்' 'இகலியிருப்பேனாயின்' என வருதல் காண்க. ஊடாமலிருப்பேனாயின் எனவும் பொருள் தருதற்குரிய தொடரை இடத்திற்கேற்ப ஊடியிருப்பேனாயின் என்று பொருள் படுமாறு உரைக்கவல்ல நச். உரைத்திறம் கண்டுகொள்க. ஊடலும் விருந்தெதிர் கோடலால் மறத்தற்குரிய தென்றலால், இல்லறம் நடத்தும் ஆடவரும் மகளிரும் பண்டு, விருந்தை எவ்வளவு முதன்மையாக மேற்கொண்டொழுகினரென்பது தெளியப்படும். இவ்வியல்பு, (சிலப். ௧௬ : உஉச - ௩௪-ம்) பகுதியால் நன்கு விளங்கும். ஆசிரியர் **தொல்காப்பியர்** விருந்தை இல்லறத்துக்கு ஒத்த அறம் எனக் கருதினர். "புரை அறம்" (மெய்ப். உச) என்பது நினைவு கூர்க.

(கஅ - உக) 'பொய்ச்சூள் அஞ்சிப் புலவேன்' என்பதனால், பண்டு மகளிர்க்குப் பொய்யாமையிலிருந்த நல்லெண்ணம் நன்கு வெளிப்படும்.

(உஉ - உரு) 'முதல்வன்.........புதல்வன்' என்பது கொண்டு, தன் தந்தையின் பெயரை ஒருவன் தன் மைந்தனுக்கு வைக்கும் வழக்கமும், ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் ஆண்டிலும் அறிவிலும் பழக்கத்திலும் மிகுந்த பெரியோரே முதல்வராவரென்னுங் கருத்தும் அறியலாம். 'பொய்த்துயில் துஞ்சும்' என்பதனால், அங்ஙனந் தலைவன் பொய்யாகத் துஞ்சுதலையும் மகளிர் தாங்கலாற்றாதவராயிருந்தன ரென்பது பெறப்படும்.

தாழிசைகள் மூன்றிலும் தமிழர் மாட்சிமைகள் சில கதிர்விட் டொளிர்தல் கண்டுகொள்க.

கக

(௫ - அ) 'சேட் சென்றாய்,' 'பௌவ நீர்,' 'கௌவை நோயுற் றவர்' முதலிய தொடர்கட்கு நச். தமது மதிநுட்பந் தோன்றத் திறமாக உரைத்திருக்கின்றார். கோரைகள் கழியிலன்றிக் கடலில் முளையாமையின், 'பௌவ நீர்' கழியிடத்தைக் குறிப்பதாகக் கூறி

அதனை ஆகுபெயரென்றார். 'சாய்,' ஒருவகைக் கோரையின் பெயர். நச். அதனைத் 'தண்டான் கோரை' என்றது காண்க. 'கொழுதி,' பறித்து; "மென்தளிர்க் கொழுங்கொம்பு கொழுதி" (மதுரைக்காஞ்சி. ௫௮௬-௭) என்னுமிடத்தும் இவர் இப்பொருளுரைத்தார். இங்கே "பறித்துக் கிழித்து" எனப்பட்டது. 'கோதுதல்' என்பதும் இச் சொல்லின் திரிபெனக் கொள்க. 'பௌவ நீர்' என்றமையால் மருத நிலத்துத் தலைவிக்கு நெய்தனிலத்திற் களவொழுக்கம் நிகழ்ந்தமை பெறப்பட்டது.

(௧௪-௧௭) 'பொய்யாக எடுத்தசொல்' என்புதன் உரை விரகு அறிந்து கொள்க. 'உலமரல்' என்னுஞ் சொல், சுழற்சிப் பொருளது; சுழற்சியாவது நெஞ்சத்தின் அலைவு, "புலம்பு வழிப்பட்ட உலமரல் உள்ளமொடு" என்னும் அகநானூற்றடி (௩௬௫: ௧0) இங்கு நினைவு கூரற்பாலது. உரித்து, 'உரிது' என வருதலை, "உரிதினின் உறைபதி" (பரிபா. ௧௮: ௫௫) என்பதற்குப் பரிமேலழகர் உரித்தாக உறையும்பதி என உரைப்பதினின்றுங் கண்டுகொள்க.

(௧௯-௨௨) இதன்கண், திருமணங் கருதிய தம் கருத்தையும் முடிவாகத் தலைவி குறித்தனளென்க. அதனை அவள் கூறும் வல்லமை அறிந்து மகிழ்ந்து கொள்க. 'புரிபு ஒருங்கு' என்பதற்கு 'ஒருங்குதலை விரும்பி' யென்பது உரை. 'ஒருங்கு,' ஒருங்குதல்; ஒன்றாகச் சேர்தல்.

தோழிக்கு நாட்டம் நிகழ்ந்தமையால், தலைவி தனது கூட்டத்தை அச்சத்தால் நீட்டிக் கூறினாளென்பது.

௧௨

(௧-௭) 'துணையின்றி' 'தனிமலர்' 'அம்மலர்' என்னும் குறிப்புகளால் தாமரைமலர், ஒன்றெனக் கூறுதல் சிறக்கும். மேலும், இங்குத் தாமரை மலரைத் தலைவியின் கண்களுக்குக் கூறுதலினும் பார்க்கத், தலைவியின் முகத்துக்குக் கூறுதல் நன்கு பொருந்தும். வருந்திக் கண்ணீர் விடு நேரத்திற் கண்களைத் தாமரை மலர்கட்குக் கூறுதல் பொருந்தாது. 'திருமுகம் இறைஞ்சிக் கண்ணீர் வீழ்த்ததுபோலத் தாமரை மலர் சாய்ந்து தண்பனி உறைத்த' தென்பது இயைந்திருத் தலுங் காண்க. நீர்த்துளிகள் பலவாதலால் 'கண்ணீர் தெறிப்ப' வெனப் பன்மையாற் கூறினாற்போலப், பல இதழ்களால் ஆன தளைகளும் பலவாதலால் 'மலர் தளைவிட்ட' எனப் பன்மையாற் கூறினரெனக் கொள்க. 'இணையிரண்டியைந்தொத்த முகைகள்,' இள முலைகள். 'ஒசிந்து ஒல்கி' என்பதன் உரை வல்லமையானது.

(௮-௧௧) தனக்குக் கூட்டமில்லாமை மட்டுமின்றித், தன்னைப் பிறர் பழித்தல், பரத்தையர் ஏசுதல், பாணன் தொல்லைசெய்தல்

என்பனவுந் தலைவன் பரத்தைமையால் நேர்கின்றமை கூறித் தலைவி ஊடுதல் இத் தாழிசைகளாற் கூறப்பட்டன.

(உக - உச) 'இடையும்' என்பதற்கு இடைந்து நிற்றலும் எனவே உரைக்கலாம். அஃதிங்கு ஊடிநிற்றலை உணர்த்தும். இடையும் நெஞ்செனக் கூட்டுதல் வலித்துரைத்தலாம். இனி, 'நிறையும்' என்பது அங்ஙனம் ஊடி நிற்குங் காலத்துத் தலைவன் தன்னை ஊடல் தணிவிக்க நெருங்கியபோதும் தலைவி தன் உள்ளத்தை அதன்வழி விடாமல் நிறுத்துதலை உணர்த்தும். ஆகவே, 'நிற்காணின் இவ் இடையும் நிறையும் கைத்தங்கா நெஞ்சுடையார்க்கு எளிதா' என்றுரைக்க. அங்ஙனமாயின் நிறையுமென்னும் உம்மை எண்ணும். 'கைத்தங்காமை,' காமத்தால் மட்டுமன்று; பெரும்பான்மையுந் தலைவன்பால் அந் நேரத்துத் தோன்றும் அன்பாலும் அருளாலும் அறிவுணர்வாலுமா மெனக் கொள்க. இதனை, "அருண் முந்துறுத்த அன்பு பொதிகிளவி, பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட்கு முரித்தே" என்னுந் தொல் காப்பியத்தானும் (கற்பி. உ0) அறியலாம்.

கரு

(க - க0) 'இன் மலர்' என்பதன் உரை இனிது. 'தவிர்பு அசை விடூஉம்' எனப் பிரிக்க.

(கரு - கஅ) 'மலர்ந்தாங்கே': மலர்ந்தது போலவே; சுடர் நோக்கி மலர்ந்தது போலவே, அது படிற் கூம்பு மலர்போல் என்று உரைத்துக் கொள்க.

(கசு - உஉ) நச். 'பெய்து விளைத்தும் பெய்யாது கெடுத்தும்' என்பது, "கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றாங்கே, எடுப்பதூஉம் எல்லாம் மழை" என்னுந் திருக்குறட் (கரு) கருத்தோடு ஒத்துநிற்றல் கண்டு கொள்க. தலைவனே சென்றபோது தலைவி மகிழ்ந்து, அங்ஙனம் செல்லாதபோது அவன் வாடுதலின், பெயல் உவமை கூறினர். பரிபாடல் கூ: ருரு - ருசு-ம் அடிகளிலும் பரிமேலழகர் இக்கருத்துப்பட உரைத்தார்.

(உசு - உஎ) 'அனைத்தாக': எல்லாமாக; 'ஐ' வியப்பு; 'வியக்கத் தக்கன எல்லாமாக அமைந்தன்று; நும் பரத்தையர் இல்லத்துக்கே செல்லுமின்; நும் பரத்தையர் நுமக்கு வேறாகும்படி, இங்கே கையின் முகை மலர்ந்தன்ன முயக்கினால் தகைமையின்று. 'இந் நாட்கள் தண்பனிவைகல் எமக்கு' என இருந்தவாறே உரைப்பது நன்று. அத்தகைய முயக்கத்தால் இந்நாட்கள் தண்பனி வைகல் போற் கொடுமையாகவே இருக்கின்றன வென்பது கருத்து. இங்கே இவ்வாறேனும் வலிந்து முயங்குதலால் அங்கே பரத்தையர் மனம் வேறுவராதலின், 'வேறாக' என்றார்.

கச

(௧ - ௬) 'தாமரையை முழுமையும் சாய்த்து அதன் வள்ளிதழ் உற நீடி விளங்கிய கதிர்' என்று கொள்க. மலரை மட்டுமல்லாமல் தண்டிலிருந்தே முழுமையுஞ் சாய்த்து என்றற்கு 'முழுமுதல்' என்றா ரென்பது. நச். வேறு கூறினர். திணைமாலைநூற்றைம்பதிலும் (௧௨அ) இவ்வுவமை வந்தது.

(எ - ௧௦) 'தோய்ந்தாரை அறிவேன் யான் எனச், சாந்தினாற் குறிகொண்டாள்' என்பது கருத்து. நனைந்தால் அறியமுடியாமையின், 'சாய்குவள் அல்லளோ' என்றாள். மேல் தாழிசைகட்கும் இஃ தொக்கும்.

(௧௫ - ௧அ) 'கண்டே எம் புதல்வனை' என்பதன் உரை விரகு அறிந்து மகிழ்க. 'நண்ணியார்'; நண்ணினவர்; இங்கு முயங்கினவர்.

(௨௦ - ௨௩) 'நீங்காய், இகவாய்' என்பதன்கண் நச். வல்லமை யாய்ச் சென்றார். 'ஈங்கு,' என்பால் என்னும் பொருட்டு; "ஒழிக காமம் ஈங்கென" (சிந். எ௨) என்பதிற்போலவென்க. தலைவன் தன் புதல்வனை வாயிலாகக்கொண்டு தலைவியின்பாற் சென்றமையால், அவனை அவனிடத்தினின்றுந் தடுப்பாளாயினள்; இவை "வாயிலின் வரூஉம் வகை" "தன்வயிற் சிறப்பினும்" என்பவற்றாற் (கற்பி. ௬) கொள்ளப்படும்.

கரு

(௧ - ௬) 'தலைமாறுவார்' ஒருசொல் எனினும் அமையும். 'தலை மாறுவார் மாறுக, அதனால் அணிதல் என்றும் நீங்காத நின் முக்காழை யாங்காண நல்கிக் கைபுனை வேழத்தைப் பூங்கயிற்றினாற் பையப் பைய வாங்கிப் புட்டில் ஒலிப்ப ஆங்கண் நின்றும் ஈர்த்து இங்கே வருக, எம் பாக மகன்!' என இருந்தவாறே இயைத்துரைப்பின் உரை மிகவும் எளிதாகவும் இனிதாகவும் இருக்கும். வளைத்து வளைத்து இழுத்தல் கருதி 'வாங்கி' எனப்பட்டதென்க. நச். இப்பகுதியில், தொடர்களை முன்னும் பின்னுமாக மிகச் சிதைத்திருக்கின்றார். 'பவளம்' பவழ மென வழங்கினாற் போலக் 'கவளம்' என்பதுங் 'கவழ' மென வழங் கிற்று. இவ்விரு சொல் வழக்காறும் திணைமாலை நூற்றைம்பதிலும் (சஉ) வருதல் காண்க. 'புட்டிலின்' என்றமையாற் 'புட்டில் ஒலிப்ப' வென்பது தோன்றாநின்றது; 'புட்டில்', கெச்சை.

(௧௪ - ௧எ) 'நோக்கு', அழகு. 'அத்தத்தா': அப்பப்பா; 'அத்தா அத்தா' என்பதன் திரிபு. முன் தாழிசையில் 'தெவ்வம் உழப்பார்' எனவும், அடுத்த தாழிசையில் 'புறமாறப்பட்டவர்' எனவும் வருதல் போல இத்தாழிசையிலும் 'சாஅய்ச் சாஅய்மார்' எனப் பெயராகவே அருகி வந்ததெனக் கொள்வது சிறப்பு. 'சாஅய்ச் சாஅய்மாரது

எவ்வநோய்' என்க. 'நலன் உண அதனால் மெலிந்து மெலிந்து நின்ற வரது எவ்வநோய்' என்பது உரை.

(௧அ - ௨௧) 'புறமாறப்பட்டவ' ரென்பதும் ஒருசொல் தன்மைத்தெனின் ஆம்; 'புறத்தே கைவிடப்பட்டவர்' என்பது பொருள்.

(௨௨ - ௨௬) காதிற் கனங்குழை வாங்கிப் பெயர்தல், குழந்தைகளின் விளையாட்டுச் செயல்களுள் ஒன்று. தலைவன் பிரிந்தமையாற் 'போது இல் வறுங்கூந்தல்' என்றாள்; "பூ இல் வறுந்தலை" என்னுங் குறுந்தொகையும் (௧௯) நினைவுகூர்க. 'பாட' என்பதைப் 'பட' என்னும் பொருளில் உரைத்தார். தலைவி தன் கூந்தல்மேல், தோளில், புதல்வனை வைத்துக் கொள்வது, தன் காதிற் குழை வாங்கி விளையாடும் அப்பழக்கத்தால் அவன், தலைவனது மார்பின் கோதையையும் அறுத்து விளையாடுவனாதலின், அது கருதி யென்க. 'ஏதிலார் கண் சாயுமாறு கோதை பரிபாடக் காண்கும்' எனவே இயைப்பது நன்று.

௧௬

(௧ - ௧௫) 'விருந்தொடு கைதூவா' என்னுங் குறிப்பால் ஊடுகின்றவள் இல்லக்கிழத்தி எனக் கொள்க.

(௧௬ - ௨௪) 'சேயனாய் நின்று, நாம் கொணர்ந்த பாகன் நினைவு சிதைந்து வாய் விரைந்து, ஏனாதிப் பாடியம் என்ற தன்மைத்தாக' என்றுரைப்பின் சிறக்கும். 'பாடியம்' என்றான் தலைவனையும் உட்கொண்டு. தன் நினைவின்படி பாணன் 'ஏனாதிப் பாடியம்' என்றாற் போல, மகனும் தன் தந்தையின் நினைவால் 'அத்தத்தா' என்பான் எனக் கருதினாள்.

(௨௫ - ௩௭) 'கள்வனை.........என்பார் போல' என்பது பழமொழி. 'சேய் நின்று' 'சினவல்' 'கடக்கிற்பார்' என்றதனால் முறையே துனித்தலும் பிரிவு நீட்டித்தலும் அஞ்சுதலுங் கொள்ளப்படும் (தொல் கற்பி: ௫ - உரை)

௧௭

(௬ - ௩௫) 'தொடக்கத்துத்தாய்' 'வழிமுறைத்தாய்' 'புத்தவள்' எனப் பலரைச் சேர்ந்தொழுகுதல் தெரிதலின், இளமையை இங்ஙனமெல்லாம் அடக்கமில்லாது கழித்தல் கருதி 'அடக்கமில் போழ்து' என்றார். 'மயங்கு நோய் தாங்கி' என்றமையாற், காமநோ யுண்மையும் ஆனல் அது தாங்கும் ஆற்றலுண்மையும் பெறப்படுதலின், அவள் இடைநிலைப் பருவத்தினளென்பது பெறப்படும் (தொல். கற்பி: ௧௦ - உரை). 'ஈது', இந்த என்றுரைத்தமை நினைவிருத்தற்பாலது. 'புத்தேள்': புதுமை; ஆகுபெயராற் புதியவளை உணர்த்திற்று. 'மார்பினும் சிறுகண்ணும்' என்க. 'விடு இனி அன்ன பிறவும்' என்பதற்குப்

பரத்தையர்பாற் செல்லுதலும் அவர்களோடு விளையாடுதல் முதலியனவும் என உரைப்பினும் ஆம். "பதி அமை பருதி" (சிந் ௪: ௧௩௨) என்பதிற்போல அமைதல் தவிர்தற் பொருளில் வந்தது.

௧௮

(௧ - ௬.) 'பொருந்து நோன் கதவு' என்பதனால், வலிய இரட்டைக் கதவுகள் பெறுதும். 'ஊட்டலெனுய்ப் பால் பெருகுமள வெல்லாம்' என்க.

(௮ - ௱௧) பனங் குரும்பையிற் கொடிகளை விட்டுப், பின் கீழிருந்து முறுக்கி யிழுக்கும் சிறு பிள்ளைகளின் செயல் ஒன்று இப் பகுதியின் முதலிரண்டடிகளிற் கூறப்படுகின்றது. உரையிற் 'பிள்ளையார்' என்றது, முருகவேள். 'வேற்று ஆனுத் தாயர்,' வேற்றுமை அமையாத தாயர் எனிற் சிறக்கும். 'கள்வன்' செறற்சொல். 'வெந்த புண்......அற்றால்': முதுமொழி.

௧௯

(௧ - ௧௯) 'ஆர்': காம்பு. சில தாமரையிலைகள் நீர்க்குமேல் உயர்ந்திருக்கும்; அடுத்த தாமரைகள் சில, நீர்மட்டத்தில் அவ்விலைகளின் கீழ் அவற்றின் நிழலிற் பூத்திருப்பனபோற் காணப்படும். இவ் வழகிய தோற்றத்தை, 'நீருள்......செம்மல்' என்பதனால் ஆசிரியர் அழகாக விளக்கினர். "போதவிழ் தாமரையன்ன நின் காதலம் புதல்வன்" என்றார் ஐங்குறு நூற்றிலும் (௪௨௪). கொள்வானும் என்பதில் 'ஆம்' செறற்குறிப்பு. 'சீத்தை' என்பதும் அது.

(௨௦ - ௪௧) சுரூவேறு எழுதிய மோதிரம் நினைவுகூர்க. 'பாடுவி' பாடுவோள்; மிகுத்துப் புகழ்கின்றவள் என்றார் இடநோக்கி. நோய்: வினை.

௨௦

(௧ - ௧௬) வேறு வேறு காலம் உணர்த்தும் இடைநிலைகள் முதலியன ஏலாது, பொன்னின் இயல்பை விளக்கிக்கொண்டு எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மைத்தாய் நிற்றலால் நச். "சுடுபொன் என வினைத்தொகையாகாமை உணர்க" என்றார்; பெயரெச்சத் தொடரின் விகாரமென்பது கருத்து. திரை: திரைத்த துகில். வாளும் மழுவும் வருதலானும், 'ஆனேற்றவிர்பூண்' என்பதனாலும், திருமாலின் ஐம்படைத் தாலிபோலச், சிவத்தின் படைகள் அமைந்த பூண் ஒன்றும் குழந்தைகட்கு அணிதலுண்டென்பது பெறப்படும். மூதாய்: 'இந்திரகோபம்' என்னும் பூச்சி. 'சூழ்நூலாக அமைந்த மணிமருள் மாலை' என்க.

(கஎ - ருசூ) 'அணிக்கு அணியாய் நிற்கக் கொடுஞ்சினைபற்றிப் பையயத் தூங்கும் நின் விரற் சீறடி நோதலுமுண்டு என் கைவந்தீ பாலுண்ணிய' என இருந்தவாறே இயைத்துரைப்பது சிறப்பு. 'பான்மை': இசைத்திறன். குடியுண்டீத்தை, ஒருசொல்; பருகு என்பது பொருள் 'என் பாராட்டுப்பால்' என்பது 'என் பாராட்டைப் பால்' எனச் சாரியை ஏற்று நின்றது, மேல் ஞாயர்மாட்டைப்பால், என வந்தாற்போல. பாராட்டு: மகிழ் மொழிகள் 'ஞாயர்,' நின் தாயர்; முன்னிலையோடு அடுத்த முறைப்பெயராதலின், "ஞாய ரென்றது, தன்னைப் பிறர்போற் கூறிற்று" என்றார்.

உக

(க - கO) 'நின் வாயைக் கண் கலந்து நோக்கு ஆர, வேழத் தோடு மணலில் உழக்கி ஆர்ப்ப இயலும் என் யானை வந்தீக ஈங்கு' என்று கொள்க. உரையில் 'வாளம்' என்றது, வாள். 'செம்பாகம்' 'செம்பாதி' என்பன ஒத்த பாதி. (குறள். ககO: உ. பரிமேல் உரை) சரிபாதி என்க. மிகக் குத்துதலை நச். இறக் குத்துத லென்றார். புதல் வனை அன்பினால் 'யானை' என்றாள்.

(உக - ச) 'வீதலறியா விழுப்பொருள்' என்பதன் உரைத்திறம் அறிந்து மகிழ்க.

(உகூ - ருச) அறனும் அன்பும் இல்லாதவன் என்னும் உயர்ந்த பொருள் தோன்றுதலின், 'அறனில்லா அன்பிலி' என்றியைப்பது இயல்பும் சிறப்புமாகும். தொல். கற்பி: கூ-இன் உரையில் இவர் இவ் வாறே இயைத்துரைத்தல் நினைவுகூரற்பாலது.

உஉ

(க - அ) "வெரூஉதலென்பது, அச்சம்போல நீடு நில்லாது கது மெனத் தோன்றி மாய்வதொரு குறிப்பு; அதனைத் துணுக்கென்றலு மாம்" என்பர் இளம்பூரணர்; (தொல். மெய்ப் : கஉ-இன் உரை.) 'இமைப்பின்'; இமை நேரத்தில்.

உரு

(க - கூ) 'பெரியார்க்கு அடியரோ ஆற்றுதவர்' என்பதனாற் பண் டைக்காலத்து மகளிரின் தன்னுணர்ச்சியும் உரிமையுந் தெளியப்படும். ; கடியர் தமக்கு...மாற்று' என்பது பாட்டிடை வைத்த குறிப்பு (தொல். செய் : கசூ௫), 'மாற்று': மாற்றம், மறுமொழி.

(கO - கச) 'கள்வனது ஒதுக்கம்போல்' என இயைப்பது நன்று.

உச

(க - ரு) இந்த இருதலைப் புள்ளைச் 'சிம்புள்' என்னும் ஒருவகைப் பறவை யெனவும், எட்டுக் கால்களும், இரண்டு தலையும், வட்டக் கண்ணும், வளைந்த எயிறும் உடையதெனவுங் கூறுப.

(எ - கடு) 'தெளிந்தேம் யாம்' எனத் தலைவி கூறும்போதே 'காயாதி' எனத் தலைவன் எதிர்மொழிந்தான் எனக் கொள்க. 'எல்லாம் வல் எல்லா' எனவும் இயைக்கலாம்; இம் மாயமெல்லாம் வல்லவன் என்பது கருத்து. 'மாண மறந்து' என இருந்தவாறே கூட்டி 'மிக மறந்து' என்றுரைப்பது நன்று. இளம்பூரணர் இங்ஙனங் கருதினர் (தோல். மெய்ப், உச - உரை).

உரு

(க - கக) 'பாணுள் இரவு' என்பதன் உரை அழகிது. 'ஒடிவது போலும்' என்றமையால் உரையில் 'வஞ்சிக் கொம்பு' என்றார். வஞ்சி யென்னும் பெயருள்ள கொடி இதனின் வேறு. 'போரார் கதவம்': பல கைகள் பொருந்துதலமைந்த கதவம்; 'போர்,' பொருந்துதல்; என்றது, இரட்டைக் கதவை. "போர்க் கதவு" (பட். ச0) என்பதன் உரையிலும் இவர் இங்ஙனம் உரைப்பது நினைவு கூர்தற்குரியது.

(உஉ - உடு) 'காணாது': நினையாது; முன்னெல்லாம் அவன் வஞ்சம் அறியாது சூள் நம்பினாள், இப்போது அவன் வஞ்சந் தெளிந்து விட்டமையால், 'பண்டையவல்ல நின் பொய்ச் சூள்' என்றாள்.

உசா

(க - ரு) மாலைக்கு இனமான மலர்களல்லாமையால், அல்லி அனிச்சம் என்பவற்றிற்கு வேறு கூறினர். 'இன்று நன்'றென்றது இகழ்ச்சி. என் ஐ எனப் பிரிக்க.

(கூ - உச) புதிய பரத்தையர், குறியிடத்துவந்த பரத்தையர், சேரிப் பரத்தையர் எனப் பலர் இப் பகுதியிற் கூறப்பட்டனர். 'தொடியுற்ற வடுவும்' என்றமையால் தழுவுதல் பெறப்பட்டமையின், 'குழைந்த தார்' என்பதும் அந் நல்லாரால் நேர்ந்ததாகக் கருதி நச். இயைத்தார். 'காணின் நெகிழுமென் நெஞ்சாயின்' என்றதனால், தலைவி தனது ஆற்றாமையுங் கூறி ஊடல் தீர்ந்தமை பெறப்பட்டது.

உஎ

(க - கூ) தன்னை மறந்த கனவென்று அக் கனவின் இயல்பை மிகுத்துக் காட்டுதற்குக் 'கழியக் கனவு' என்றாரெனிற் சிறக்கும். இன்பக் கனவாதலின் காரிகை நீர்த்தாயிற்று. 'மூழ்கி மயங்கிப் பின்னும் அவ் வின்பத்தின்பொருட்டு ஆங்காங்குச் செல்லுதலும்'

என உரைத்து இன்பமும், 'உயர்ந்த பொருளும்' என்றதனுற் பொருளும், 'முயன்று அறஞ் செய்யாது அஃது இயல்பாய் அமைந் தோரது உலகமும்' என உரைத்து அறமும் என இம் மூன்றும் உரித்தாய் ஒருதலை அடைதலும், இவ்வாற்றூற் பிரிதலும் புணர்தலும், கனவுகள் தம்மில் தருதல் தகையாதால், 'கனவெனப்பட்டதும் காரிகை நீர்த்து' என்றூராக இருந்தவாறே உரைப்பின் உரை இனிதா யிருக்கும். "இன்பமும் பொருளும் அறனுமென் றூங்கு" (தொல். களவி: க) என ஆசிரியர் விதித்த முறைப்படியே, முறையே இம் மூன்றும் அடைதல் கூறிற் றென்க. நச். உரை வல்லமையா யிருப்பினும் அது, தொடர்களைப் பெரிதுஞ் சிதைத்திருத்தலின் இயல்பானதாகாது.

(கசு - ருச) உவமத்தில் 'இமயங்' கூறினமையால் 'மணற்குன்று,' என்றூர். 'ஓர்த்தது இசைக்கும் பறை' ஒரு பழமொழி. 'ஓர்த்தது,': மனத்திற் கருதியது. 'துனை' யென்பது வண்டுக்குக் கொள்க. 'ஓராங்கு,' ஒன்றைப்போலவே யென்பதற்கு நச். 'ஒருபடிப்பட' என்றூர். 'செயலமை' என்றது, நகைக்கும் ஒக்குமாதலின், இருந்த வாறே உரைக்கலாம். 'செருப்போலத் தட்ப' எனின் இயல்பாயிருக்கும். 'கடி கா' என்பதற்குப் பிறரைப் 'பாதுகாத்தலையுடைய கா' என் றுரைப்பது சிறப்பு. (தொல். உரி: அஎ) உரையிற் சேனுவரையரும் இங்ஙனங் கருதி மேற்கோள் காட்டினூர்.

(ருக - சுஅ) 'பொழுதினூற் காமன் விழா மேவுதல் வர' எனக் கொள்க. கனு நனவாம் நேரம் இது எனத் தலைவன் குறிப்பித்தமை இறுதி யடிகளாற் பெறப்பட்டது. 'கனு' வென்பது செய்யுளிற் 'கனவு' என உகரம் பெறுமாதலின் நச். "செய்யுள் முடிவு" என்றூர். இக் கலிச் செய்யுள் சிறந்த நலங்கள் அமைந்துள்ளது.

உஅ

(க - கசு) வண்டு சாந்தத்தின் மணம் நுகர்தலின் 'வண்டேது சாந்தம்' என்றூர் (சீந். எ: கசச - உரை). 'மன்' என்றதனுல், 'அத்தன்மை போயிற்று' எனக் கழிவுப் பொருளுரைத்தார் (தொல். இடை: ச). துறவறத்திலும் இருவரும் உடனுறைதலின் 'உடனுறை வாழ்க்கை' எனப்பட்டது. 'உதவி உறையும்': உதவியாய் இருக்கும். 'கடவுண்மை கொண்டொழுகுவார் கடவுளர் (முனிவரர்); 'அவர் பிணையன்னூர் பலர்' எனத் தலைவி மடனழிந்து கூறினுள்.

(கஎ - உஅ) "நகாரன்ன நளி நீர் முத்தம்" (சிறுபாண். ருஎ) என்பதிற்போல 'நகார்,' எயிறு. 'கற்றை' என்றற்கு நச். 'பற்றம்' என்றூர். 'நாளணிக்கு ஒப்பப் பிணிகொள்ளுங் கண்ணெடு கடவுளைக் கண்டாயோ' என இருக்குமாறே உரைக்கலாம்.

(உக - ஙரு) ‘அகலத்துக்கு ஒரு சார மேவிய கடவுளரெல்லார்க்கும் முட்டுப்பாடாகலு முண்டு’ எனக் கூறின் இயல்பாகவும் சிறப்பாகவும் இருக்கும்.’ ஓர் சார. ஒருசேர வென்க. ‘செல்லா விடுவாயேல், நின் அகலத்துக்கு ஒரு சேர விருப்பங்கொண்ட கடவுளரென்னும் பரத்தையர்க்கு, முட்டுப்பாடாகலு முண்டு’ என்பது கருத்து.

உகூ

(க - ஙரு) ‘நீருள் நிழல்போல்,’ சிறந்த உவமை; ‘கலப்பையில் தைக்கும் படைவாள்’ என்றது கொழு. ‘நிறை எர்,’ இகழ்ச்சி. ‘வல்லுப் பலகை’: சூதாடு கருவிகள் வைத்தற்குரிய அறைகள் கீறிய பலகை. உரையில் ‘மடுப்பு’ என்றது, பூட்டுவாய். நிரப்பம்: ஒப்பு: பரத்தை; ஆண்பாலுக்கு வந்தது. துவ்வா; துய்த்த; ‘குறுவட்டா’ வென்பதில், ‘வட்டு,’ சூதாடு கருவி.

(ஙஎ - சங) ‘அகடாரப் புல்லி.........யாத்து விட்டாங்கு’ என நாணின்றிக் கூறு மொழிகளாலும் இப் பாட்டு அடியோரைத் தலைவராகக் கொண்டதென்பது பெறப்படும்.

இப் பாடலின் உரையாடல் இயற்கையோடு மாறுகாது இனிதமைந் துள்ளமை அறிந்து மகிழ்தற்குரியது.

ஙo

(க - கங) இவர்தரல்: பரந்து பாராதே. நின்னுங்கே: நின்னிடத்தே; அஃது அவன் பரத்தைய ரிருப்பிடத்தைக் குறித்தது. ‘காலிற் பிரியா,’ விரைந்து பிரியா வெனிற் சிறக்கும். பரத்தையர்பாற் செல்லுதற்காக விரைந்து பிரிந்தென்பது கருத்து. ஈதை, புதிய வென்னும் பொருட்டு; குறும்பூழை உணர்த்தும்போது அச் சொல் ஆகுபெயர்; புதிதாகக் கொடுக்கப்பட்ட குறும்பூழ் என்பது உரை.

(கச - ஙங) ‘பார்வைப்போர்’; பார்வையுடையாரது போர்; மேல் அடியில் ‘ஒட்டிய போர்’ என்பதற்கு ‘ஒட்டுதலை யுடையாளது போர்’ என நச். உரைத்தமை காண்க.

இச் செய்யுளிற் பரத்தையர்க்கும் குறும்பூழ்க்கும் பொருந்துமாறு தொடர்கள் அமைந்தமை கண்டு மகிழ்தற்குரியது. மேல் மூன்று செய்யுட்களிலும் இந் நலம் கண்டுகொள்க.

ஙக

(க - கூ) நலங்கிய ஆடையை உரையில், ‘முசிந்த புடைவை’ என்றார். ஆண்பாலருடை, வேறிடங்களிலும் ‘புடைவை’ எனப்படுகின்றது (மதுரை. ருகஅ - உரை).

(உஉ - ௩க) உரையில் 'தூரால்' என்றது, குப்பை. 'பக்கரை'; குதிரைச் சேணம்; 'சேதிகை,' ஒரு வகையான ஓவியக் கோலம்: இங்கே அது சேணத்தின்கண் அமைந்தது.

௩உ

(அ - உஎ) 'வலந்து,' கட்டுண்டு என்னும் பொருட்டு. இச் செய்யுளிற் பரத்தையர்க்குரிய தொடரும் யானைக்குரிய தொடரும் இணைந்து வருகின்றன. தலைவன் மறைத்துக் கூறியும், அது தெரியாதாள் போல இருந்துவிடுந் தனது 'மடம்' என்னும் பெண்ணியல்பை அழியவிட்டுத் தலைவி அவன் குற்றத்தை இங்ஙனம் வெளிப் படையாய் எடுத்துக் கூறுவாளாயினள். இது, "தன் வயிற் கரத்தலும்" (தோல். பொருளி: க0) என்னும் நூற்பாவாற் கொள்ளப்படும்.

(உஅ - ௩க) 'பெண்டிரெல்லாம்' என்பதில் 'எல்லாம்' தன்மைப் பன்மைக்கு உரியது (தோல். பெயரி: ௩௩). இங்கே படர்க்கைக்கு வந்தது இடவழுவமைதி. 'சார்ச்சார்ச்.........ஓம்பு' என்பதை இருந்த வாறே உரைத்து, அதனுட் 'சிறுபாகராக' என வந்தமையால் 'அப் புதுப்பரத்தையர் கடாம் படாதபடி அவரிடம் வல்லமையாக நடந்து கொள்' எனத் தலைவி குறித்தாளென் றுரைப்பது சிறப்பு. 'பாகர்' என்பதிற் 'பாகு' என்பது சொல்; உரையில் நச். ஒருமையாய் உரைத்தமை காண்க.

௩௩

(க - உக) மிகுதி தோன்றப் 'பாட்டாதல் சான்ற' என்றாள். 'தேறீயல் வேண்டும்' என்பதில், வேண்டும், உம் ஈற்றான் வந்ததோர் வியங்கோள். 'கருமை மலர்தல் பொருந்தின' என்றுரைத்தார் வெயில் நுழையாச் சோலை என்றற்கு. தலைவன் தன்வயமின்றிப் பரத்தையர் வயமாய் ஒழுகிக் கெடுதலின், ஈர்த்துய்ப்ப' என்றாள்.

(௩0 - ௩அ) 'வாள் தானை': வாட்படை வல்ல சேனை; இங்ஙனந் தனியாக ஒருவகைச் சேனையிருந்தமை தெளியப்படும். 'தேற்றித் தெளிவிப்பேன்' என்பதற்கு 'ஆற்றித் தெளிவிப்பேன்' என்பது சிறப்பு. 'மெய்யது,' அது பொய்; என்று தன் ஒவ்வாமை கூறினா ளென்க.

௩௪

(க - எ) 'இழை அணி' என்பதில், இழையைப் 'பொற்படை' யென்பர் புறநானூற்றுரைகாரர் (கஉ௩: ௪). வேந்தன் செம்மையால் மாரி சுரக்கும் என்பது நல்ல உள நூலுணர்வோடும் மெய்யுணர்வோடுங் கூறும் உண்மை மொழி. செய்மையின் உணர்வாற்றல், இறைவன் அருள் வலியைப் பெறுமுகத்தால், எல்லா அகப்புறப் பொருள்களையும்

இயக்கவல்லதென்பது தமிழ்ச் சான்றோர் முடிபு. "கோன் நிலை திரிந்திடின் கோள் நிலை திரியும்; கோள் நிலை திரிந்திடின் மாரி வறங்கூரும்" என்று இஃதியங்கும் முறைமையையும் மணிமேகலை (எ: அ-கூ) சிறிது எடுத்துக் காட்டிற்று.

(அ - கo) பெரிய நடுக்கமுற்றவளை, 'அற நிழலுக்கு வேறான புற நிழலில் இடப்பட்டாளோ' வெனக் கூறுதலாற், புற நிழல்கள் அறத்தின் நிழலைப்போல் அதததுணைக் குளிர்ச்சியுடையவல்ல என்பது விளக்கினாராயிற்று. நச். 'நிழலின் புறம்' என மாற்றியுரைத்தலால் இச் சிறப்பும் இலதாயிற்று.

ங௫

(க - கூ) திடுக்கெனத்தக்க கொடுமையை 'வெருவந்த கொடுமையும்' என்றார். அச்சம் வேறு, இத் துணுக்கென்பது வேறு. (கலி. மருதம்: உஉ-ன் உரைவிளக்கங் காண்க.) ஏனைய அரசர்களின் குடைகளைவிட உயர்ந்த தென்றற்கு, 'ஏனையவற்றின் உயர்ந்த குடை' என நச். உரைத்தார்: (புறம். ஙக: க - ச-ன் உரை காண்க.)

(எ - கஅ) 'அருந்தவ முதல்வனை,' நச். 'அறம் வளர்த்த நாயனா' ரென்றலின், அவரைச் சிவபிரானாகக் கொள்வது பொருந்தும். "வாய்மையனாதலின்" என் அப் பெருமானைப் (பரிபாடல். ௫: ஙங.) நுவலுதலும் இங்கு நினைவுகூரற்பாலது. 'திறம் பெயர்ப்பான்' என்று கொள்க. 'திறம்,' இடம்; 'உடம்பிடத்தே' யென்றார் நச். 'பழிதபு முகம்' என்க.

மருதக்கலி - உரை விளக்கம்

முற்றும்.

ச. முல்லைக்கலி

க

(க - கூ) பிடவம், ஒரு முட்புதல். தடவுபு: வளைந்து (தொல். உரி: உங), ஞெலிபு: கடைந்து. கோடல், ஒரு கொடி. உரையிற் 'குந்தாலிப் படை' யென்றமையாற் 'கணிசசி' வேறு, 'மழு' வேறு என்க. நச். சிவத்தைமட்டும் பலவிடங்களில் 'இறைவன்' என்னுந் தலைமைப் பெயராற் சுட்டுதல் நினைவுகூர்தற்குரியது.

(கo - கச) 'நறை': ஏறு விடும்போது சுற்றும் நறுமணப் புகை.

(க௫ - உo) 'உலண்டு,' பட்டுப்பூச்சி; அதன் நிறம் புற்கென்ற புல்லிய நிறம்; என்றது, கருமை கலந்த செம்மை; புகர் நிறம் என்பதும் இது.

(௩௪ - ௩௫) நெஞ்சம்: இதயம். 'மணிமாலை ஊதுங் குழல்' என்பதற்கு, அழகிய மாலைக்காலத்தில் ஊதுங் குழல் என்பது நல்லது.

(௩௬ - ௪௨) 'இடத்தல்' அகலச்செய்தலாகலின், அலர்ந்த என்றுரைத்தார். 'அயலதான கொல்லேறு' என்றியைப்பின் சிறக்கும்.

உ

(௬ - ௧௨) 'புகல் நல் ஏறு' என்பதிற் 'புகல்' விருப்பம்; உரையிற் 'புகற்சி' யென்றதும் அது. "பெரும்புகல் மறவர்" (மதுரைக். ௫௬௬) என்பதில் நச் 'விருப்பத்தையுடைய' என உரைப்பது நினைவு கூர்க. இச் செய்யுளில், மேல் உ௫-ஆம் அடியிலும், 'புகலெழ' என்பதற்கு இவர் இப் பொருளுரைப்பர். மா: நிறம்.

(௧௬ - உ0) சிலை செறி: ஒலித்தல் மிக்க.

(௩0 - ௩உ) உடலேறு: சினக்கின்ற ஏறு.

(௩௩ - ௩௬) 'தெண்கண்ணி.........பொதுவன்' என்னும் அடைமொழித் திறங்கள் கண்டு இன்புறுதற்குரியன. 'சிறுகுடி', முல்லைநிலத்தூர்கட்கும் வந்தமை கண்டுகொள்க.

௩

(௧0 - உ௧) மழை, இங்கு மேகம். இறைவனே அழித்தற்குரியனாதலின், அவனைக் 'கொலைவன்' எனவுங் கூறினர்; மேல் 'கூற்றுவன்' (கலி. ௧0௩ : ௪௫) என்பதுங் காண்க.

(உ௪ - உஎ) அரி: பகையான ஏறு. எரிதிகழ் கணிச்சி யென்றமையாற் 'கணிச்சி' இங்கு மழு.

(௪0 - ௪௫) உறுதலடியாக, ஊற்றுக்களம் எனப்பட்டது. எருமை மேல் ஏறிய கூற்றுவனை எருமை என்றார் வடிம்பு, இங்கே கால் விளிம்பு. 'கூற்றுவனுக்குக் கூற்றுவன்' என்னுங் கருத்தால் இறைவனைக் 'கூற்று' என்றார்.

(௫௬ - எ௧) 'தழூஉ': குரவை; தழுவி யாடுதலின் என்க. 'அஞ்சாராய் ஏறுகொள்பவர் உயிர் துறந்தும் அதனால் ஆயமகள் வருந்துதல் கொள்ளாள்; அவர்கள் அஞ்சாமையையே வியப்பள்; ஆனால் ஏறு கொள்ள நெஞ்சிலாதார்க்கே பெரிதும் வருந்துவள்; அத்தகையவள் தோள் அந் நெஞ்சிலார் 'எய்தற்கரிய' என்னுங் கருத்தில், 'உயிர் துறந்தும் நைவாரா ஆயமகள்' என இருந்தவாறே இயைத்துரைப்பது நல்லது.

௪

(௧ - ௧எ) 'மலிதிரை......தென்னவன்' என்னும் அடிகள், பழைய கடல்கோள் நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கின்றன; (சிலப். ௧௧:-௧எ-உ௨)

அடிகளும் அவற்றின் உரையும் நினைவுகூர்க; ‘தொல்லிசை ஆயர்’ என்பதனால் ஆயர்குடி மிகப் பழைய குடியென்பது பெறப்படும். ‘குரால்’: குரால் நிறமுள்ள ஏறு. நீல நிறம் வாய்ந்த உமையம்மை பாகங் கூறினமையால், முக்கண்ணன் உருவம் கருமை கலந்த பொன்மையாகிய கபில நிறத்துக்கு உவமை யென்க.

(உக - உங) ‘குரூஉக் கண்’ என்பதிற், ‘குரூஉ,’ நிறமென்னும் பொருட்டு. தரவில், மூன்றுவதாகக் குரால் நிறமுள்ள ஏறு கூறினமை யால் இங்கும் அந் நிறமுள்ளதாக நச். வருவித்துரைத்தனர். அரி: செவ் வரி கருவரிகள்; இங்கு அவற்றையுடைய கண்ணுக்கு வந்தமையின் ‘ஆகுபெய’ ரென்றார்.

(சடு - ௫0) நச். உரைப்படி: ‘துறந்து’ என்பது ‘துரந்து’ என இருக்கவேண்டும். ‘வாளகப்......போன்ம்’ என்பது நல்ல நாகரிகம்.

(சுக - எஉ) ‘தொழீஇ,’ தொழிலையுடையவள்; தோழி என்பதும் இப் பொருட்டு; தொழு, முதனிலை; தொழுது செய்யும் செயல்கள் என்பது பொருள்; பின்பு, லகர மெய் அடுத்துத் தொழில் எனப் பட்டது. மதுரைக்காஞ்சியில் வரும் (கஉஉ) ‘தொழுவர்’ என்னுஞ் சொல்லுக்கு நச். ‘தொழில் செய்வார்’ என்று பொருளெழுதி யிருத் தலுங் காண்க.

௫

(க - உஉ) முருகனுக்கு உடை செந்நிறமாதலின், இப் பகுதியின் உரையிறுதியில் நச். ‘முருகன் தனக்குரித்தல்லாத வெண் துகில் உடுத் தாற்போல’ என்றார். “உடையும் ஒலியலுஞ் செய்யை” என்னும் பரி பாடல் (கசு: கஎ) நினைவுகூர்க.

(நகூ - சஉ) ‘நறவின் முகை’ என்றமையால், அதனைக் குருதி யில் நனைந்த கொம்புக்கும், தும்பியை அக் கொம்பைச் சூழ்ந்து ஆடும் மணிக்கும் உவமையாகக் கொள்க.

(சங - சகூ) ‘இகா’ வென்னும் முன்னிலை யசையும் ‘இக’ வென் பதன் திரிபென்ப; சிலப். கஅ: சகூ உரை காண்க.

(கூக - கூ௫) ‘கண்ணுடைக் கோலள்’ என்றது, உயர்ந்த திறம்; “நுண்ணிய மென்பார் அளக்குங்கோல் காணுங்கால், கண்ணல்ல தில்லைபிற” என்றார் திருவள்ளுவரும் (எக: க0).

சா

(க - ௫) ‘இமிழிசை’, இமிழ்த்தலை யுடையது: இமிழ் என்னும் ஒலி தோன்றப் பாற்பானைகளைச் சுறண்டுதலென்க; நச். அதனைப் ‘பால் பற்றறச் சீவுதல்’ என்றார். மட்கலனுதலின் ‘மண்டை’ யெனப் பட்டது. பிறர் ஏவிய தொழில் செய்வாராதலின் திருத்தமாகப் பேசும் நற்பழக்கமில்லாதவ ரென்றற்கு ‘வழூஉச்சொற் கோவலர்’ என்றார்.

(கரு - கக) 'உருகெழு......ஒத்தனர்' என்பது சிறந்த இயற்கைக் கருத்துள்ளது. 'வியன் குறிப்பு' என்பதும் அதனுரையும் தமிழ் முன்னோரது விரிந்த எண்ணத்தை விளக்கும்.

(உ0 - உஉ) உழலுங் கட்டை, 'உழலை' எனப்பட்டது. மாடுகள் நுழையாமல் தடுப்பதற்காக வழியில் இவ் வுழலைகள் கோத்து வைப்பர். இவை கோப்பதற்காகத் துளைத்து இருபுறமும் நிறுத்தியிருக்கும் மரங்களே இங்கு உவமையாகக் கொள்ளப்பட்டன.

(ௌ0 - ௌௌ) மகளிர் தங் காதலரோடுங் கைபிணைந்து குரவையாடுதல் பரிபாடலுரை (ௌ: அௌ) முதலியவற்றாலும் பெறப்படும்.

எ

(௧ - ௪) 'குறும்பு', முல்லைநிலத்தூருக்கு வந்தது. 'இந்த ஆன் இத்தனை குடம் பால் தரும்' என்று தம் மரபின் பழக்கத்தால் மதிப்பிடவல்ல ஒருவகை ஆயரைக் 'குடஞ் சுட்டவர்' என்ப. இதனால் முன்னோர் மேற்கொண்டிருந்த 'ஆப் பாதுகாப்'பின் மேன்மையும் பயனும் நன்குவெளிப்படும்.

(க0 - கஉ) 'கெடுத்தது பெற்றார்போல்', பழமொழி. 'இகா': தாழாத ; இகுத்தல் : தாழ்த்தல்.

அ

(க-எ) 'பகையரசனது சேனை சிலவிடங்களிற் பெருகித் தங்கியும் சில விடங்களிற் சிறுகியிருந்தும் வெல்லும் முறை தெரிந்து பொருதல் போல,' 'அகலல்குள் தோள் கண் பெருகி நுதலடி நுசுப்புச் சிறுகிப் படை தொட்ட இகலாட்டி' எனின் இயல்பாயிருக்கும். 'இறுத்தவாய்': வந்து தங்கிய இடம்; அஃது அகலல்குல் முதலியவற்றிற்கு உருவும் வினையும் பற்றிய உவமமென்க. 'படை விடு' என்றதில், 'விடுதல்' கைவிடுதல் என்று கொள்வது நல்லது ; கலி. க0க: கக-உ0-ம் அடிகளும் அவற்றின் உரையுங் கருதுக. 'அகலாங்கண்' என்பதற்கு மதுரைக்காஞ்சியில் (ௌஉஎ) நச். 'அகன்ற ஊரிடத்தே' என்றுரைப்பர். தமிழாசிரியர் இங்ஙனம் பொதுச்சொற்களைக் குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளுக்கு இடத்துக் கேற்ப வழங்கி, மொழிக்கு எளிமை கோலி வந்தமை பெரிதுங் கண்டு கொள்ளுதற்குரியது. 'நகல் வல்லேன்': விளையாடுதலை வல்லேன் 'அலமந்து' என்றார், அச் சோர்வு, விளையாட்டின் கிளர்ச்சியை அவாவுமாதலின்.

(உக - உ௪) 'மழகுழக்காகின்று' என்றாள், அவன் கூறுகின்ற ஏமாற்றமுள்ள கொஞ்சுஞ் சொற்கள் இளங்குழந்தைகட்குரிய என்றதற்கு. கடவர் : கொடுக்கக் கடமைப்பட்டவர்.

(சசு - ருக) இப்பகுதியின் உரையாடல் நன்முறையில் இல்லாமையால், இவர் வினைவல பாங்கின ரென்பது பெறப்படும். 'கட்குத்திக் கள்வன்', பழமொழி.

(ருஎ - சுரு) பசிய நிறமுள்ள காஞ்சித்தாது உவமை கூறினமையால், 'தாதெரு' என்பது இங்குச் சாணம் ஆம். இன்றேல், அது சாம்பர்க்கும் ஆம். 'தாதெரு மன்றம்' என்பது பழந்தமிழ் நூல்களிற் பெருவரவினவாதலின் 'முதற்பொருள்' என்னுங் கருத்தில் வரும் 'தாது' என்னுஞ் சொல், தமிழ்ச்சொல்லாதல் தெளியப்படும். 'பயிர் பயிர்' என்பதில் முன்னது 'ஒலிக்குறி' யென்னும்பொருட்டு ; பின்னது அதனை 'ஒலிப்பாய்' என்னும்பொருட்டு.

சு

(க - அ) 'பாண்டில்', தேரிற் பூட்டும் எருது (பதிற். சு0 - க0 உரை). அவ்வெருதுபோல் தான் உழலாமைக்கு நாகு செம்மாந்ததென்க.

(உக - உஎ) 'மாங்காய்......போக' என்பது ஊர்ப்பெண்டிர் மோர் விற்பாளை நோக்கிக் கூறுஞ் சொல்.

க0

(க - எ) 'இடுதேள் மருந்து', 'அளைக்கெளியாள் வெண்ணெய்க்கும் அன்னள்' என்பன பழமொழிகள்.

(கஉ - கரு) 'விடிந்த பொழுதினும் போகாது இல்வயிற் கொடுந்தொழுவின்' என்று நச். மாற்றிக்கொண்டார். 'கடுஞ்சூல்' முதற்சூல் என்னும் பொருளில் முன்னும் வந்தது ; (கலி. ச0: உஎ).

(கசு - கக) பாலைக் காய்ச்சாமலே வெண்ணெய் எடுத்துவிடும் வழக்கம் பண்டும் இருந்தமை நினைவுகூரற்பாலது. அது, 'நெய் கடை பாலின்' என ஒரு பழமொழியாய்ப் பயின்றுவரும் அளவுக்குப் பெருகியிருந்தமையும் பெறப்படும். பால் மிகுதியாகக் கிடைத்துவந்தமையால் இவ்வழக்கம் ஏற்பட்டதாகல்வேண்டும். இக்காலத்தைப்போ லல்லாமல், அக் காலத்தில் உண்பதற்கும் விற்பதற்கும் வேறு பால் பயன்படுத்தப்பட்டதெனக்கொள்வது ஒக்கும்.

(உ0-உஉ) 'அன்னையோ' வென்பது, நகையோடு கூடிய சொல். (தோல். களவியல்: உ0-உரை, இளம்.) 'சான்றூர் மகளிரை' யென்றாள், தன்னுயர்வுந் தன் குடியுயர்வுந் தோன்ற.

கக

(க - உச) பாடுபெட்டுப் பயிரிடுதற்குரியதாகலின், தோட்டக்கால், 'பாட்டங்கால்' எனப்பட்டது. நச். முற்றாட்டாகிய என்றது வருவித்தது.

ஆயரிற், கோட்டினத்தாயர், கோவினத்தாயர், புல்லினத்தாயர் என மூவகையாருண்டு. முறையே எருமையினத்தவர், ஆனினத்தவர், ஆட்டினத்தவர் என்க: கோவினத்தாயரை நல்லினத்தாயர் என்பதும் வழக்கு. மக்கள் உயிர்வாழ்க்கைக்கு மிகவும் பயன்படவல்ல நல்லுயிர்களாகிய இவ் ஆட்டினம் ஆனினம் எருமையினங்களைப் பாதுகாப்பது ஒரு சிறந்த தொண்டாதலின், இவ்வினத்தார் சிறந்த வகுப்பினராவர். இது சிறந்த தொண்டெனக் கருதித் தமிழ்மக்களில் ஒரு சாரார் இதனைச் செய்ய முற்பட்டமையே அவர்கள் நாகரிக மேன்மையை நன்கு விளக்கும். ஆகவே, உரையில் 'மற்றை இரு கூற்றில்' என்றது, கோட்டினத்தாயர் மகளிரையுங், கோவினத்தாயார் மகளிரையும் எனக் கொள்க. 'நனிமிகக் கொள்வாய்' என்றியைத்து மிகப் பெரிதும் உரிமையாகக் கொள்வாய் என்றுரைப்பின் இயல்பாயிருக்கும். 'செய்புறம்' என்பதிற் புறம், காலமென்னும் பொருட்டு. உரையில், 'ஆயர் மகளிரை வரைந்துகொள்ளும் இலக்கணம்' என்றது, ஏறு தழுவிக்கோடலை.

கஉ

(க - ச) தார் வகைகளுள் விரவுத்தாரும் ஒன்று. வினைவல பாங்கிற் றலைவனாதலின் 'கல்லாப் பொதுவனை' என்றாள்.

(கரு - உ௫) 'பொய்யாயின்......உடைத்து' என்பது தனதுள்ளத்துக்கு ஒருவகையாக அமைதி பிறப்பித்தவா றென்க. இச் செய்யுளின் துறைக் குறிப்பில் 'இது கைக்கிளை' யென்றிருப்பதனினும், 'இது பெருந்திணை' யென்றிருப்பின் மிகவும் பொருந்தும். தொல். அகத்: கங-இன் உரையில் இவ் வுரையாசிரியரே இங்ஙனங் கருதிக் கிளந்துரைத்தலுங் காண்க. மேற்செய்யுட்கும் இஃதொக்கும்.

கங

(கச - உக) 'மடம் பட்டு அறியினும்' என்றியைத்துரைக்க. 'காதல் கொள் காமம்,' அன்புள்ள காமம்; "காதல் செய் காமங் கனற்ற" (பு. வே. கைக். பெண்பாற்: ச) என்றார் பிறரும்.

(உங - உக) 'அல்கல்' என்னும் பெயரை எச்சப் பொருள்பட உரைத்தார். 'நாம் உடன் செலற்கே' என்றமையாற் கூட்டத்திற்குத் தலைவி இசைந்தமை பெறப்பட்டது.

கச

(க - எ) வருந்தினன் என்பதை 'அழுதனன்' என்பது, இழிவு தோன்றக் கூறும் வழக்கு. 'அகல நக்கு' என்பதற்கு 'மிகச் சிரித்து' எனிற் சிறக்கும்.

(அ - கக) 'நினக்கு வருவதாகக் காண்பாய்' என்றது, நல்ல உளநூல் உணர்வோடு கூறுஞ் சொல்; "எண்ணிய எண்ணியாங்

செய்துப எண்ணியார், திண்ணிய ராகப் பெறின்" (குறள். சுஎ: சு) என்பது நினைவு கூர்க. 'வியங்கொளக் கூறு' என்றதும் அது; கேட்பவர்க்கு விளக்கந் தோன்றுமாறு தெளிவாகவும், பின்பு அதன் படியே ஒழுக விருப்பந் தோன்றுமாறு ஒரு முறைப்படுத்தி இனிமை யாகவும் பேசவேண்டும். "கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய்," "விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது, சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்" (குறள். சுரு: ரு-அ) என்பவையும் நினைவுகூர்க. இந் நுட்பங்களெல்லாந் தமிழ்முன்னோரது நாகரிக மேன்மைக்கு நல்ல அடையாளங்களாகும்.

(கஉ - உக) முல்லை நிலத்தார்க்கு, எருமைப் பேட்டின் கோடு நட்டு அதனைத் தெய்வம் உறையுங் குறியாக நினைந்து வணங்கும் வழக்கமுண்டென்பது இப் பகுதியிற் பெறப்படுகின்றது. நெய்தல் நிலத்தவர் சுறவின் கோடு நட்டுத் தெய்வம் பராவுதலும் நினைவுகூர்க. 'உலகம் பெறினும் அருநெறி ஆயர் மகளிர்க்கு இருமணங் கூடுதல் இயல்பன்று' என்பதனால் ஆயர் மகளிரின் உயர்ந்த பழக்கமுங் கற்பின் மேம்பாடும் நன்கு தெளியப்படும். 'தெருமரல் கைவிட்டிருக்கோ, அங்ஙனங் கைவிட்டிருத்தற்கு இருமணம் கூடுதல் இயல்பன்றே' என்று இருந்தவாறே வினைமுடிவு செய்வது நல்லது.

கரு

(க - கூ) 'மெல்லியால்' 'தோழியாய்' என இருமுறை தோழியை விளித்தாள், கலக்கத்தால்; இதனால் மெய்ப்பாடு தோன்றச் செய்யுள் செய்யும் இயற்கைத்திறம் பெறப்படும். 'கோட்பட்டாங் கண்டாய்' என முடிபு முன் வந்தது, செய்யுளாகலின்; என்றது, இயற்கை தோன்றச் செய்வது செய்யுள்; இப்பகுதியின் உரையாட லியற்கை அங்ஙனமாகலின் என்க.

(க0 - கக) 'நெருப்புக் கைதொட்டவர்போல,' பழமொழி. 'கடை,' ஏழனுருபென்க. முடியா, செய்தெனெச்சம். ஆயர் மகளிர்க்கு நீல உடையே உயர்ந்த உடையாக முல்லைக்கலி முழுமையும் உரைக்கப் படுதல் நினைவுகூர்தற்குரியது.

கசா

(ரு - எ) தலைவியை நாகு எனக் கூறக் கருதினனாதலின், 'தொடுவாயின் நீங்கிச் சினவுவாய்' என்றான்; 'தொடு,' தொழு வென்றார், ழகரம் டகரமாகலு முண்டாகலின்.

(க0 - கஉ) 'எவர் வரினும் வருக: தளரேன் யான்; நீ யருளி நல்கப் பெறின்' என்பதனால் இது மிக்க காமத்து மிடல்.

(கூ - கஎ) 'புலத்தும் வருவையால்' என்று அவனது முன் வழக்கங் கூறினமையால் இப்போதும் அவ்விடமே வா எனக் குறியிடங் குறித்தமை குறிப்பாற் பெறப்படும்.

கஎ

(க - ரு) நீலமணியைச் சேர்ந்த பொன், பசலேக்கு உவமை; "பொன்னுரை மணியன்ன மாமைக்கண்" (கலி. சஅ: கஎ) என முன்னும் வந்தது.

(கூ - கூ) 'சேரிக்கிழவன் மகள்' என்றமையால் தான் அச்சேரியின் தலைமைக்குடியைச் சேர்ந்தவளென்று தனது செல்வாக்கைப் புலப்படுத்தினளாயிற்று.

(க0 - கரு) 'இவை சிறுமுல்லை' என்று கூட்டுவது நன்று. 'எல்லிற்றுப் போழ்து' எனவே இயைக்க. 'நின்னை விடுவேன் யான்?' என இயல்பு வினவாகக் கொள்வது சிறப்பு.

முல்லைக்கலி - உரை விளக்கம்

முற்றும்.

ரு நெய்தற் கலி

க

(ரு - அ) 'தொல்வினை' என்பதில் வினை; நல்வினை. 'அவன் எனையோன்' எனச் சேர்த்து 'அவனுக்குப் பகைவன்' என்றுரைக்க. கதிரவன் ஆட்சியுள்ள பகற்காலமும் மதியின் ஆட்சியுள்ள இராக்காலமும அல்லாமல், அந்திப்பொழுது, ஆட்சியேயில்லாத இடைக்காலமாதலின் 'ஆண்டாற்கும் ஆளிய வருவார்க்கும் இடைநின்ற காலம் போல்' என்றார்.

(கூ - கஉ) 'மாலை நீ' மயக்கமுடைய நீ; 'மருண்மாலையாய், ஆம், நின் பெயருக்கேற்ப மயக்கமுடையை நீ; ஏனென்றால், குவிந்த என் எழில்நலம் எள்ளுவாய்; புணர்ந்தவர் காரிகை கடிகல்லாய்' என இருந்தவாறே இயைத்துக் கூறுவது நன்று. மேல் அடிகட்கும் இங்ஙனங் கொளக. பிரிவின்றிக் காதலர்ப் புணர்ந்தவரென்றற்குச் 'சினைப் பூப்போல்' என்றார்; 'கோட்டுப் பூப்போல் மலர்ந்து பின் கூம்பாது' என்பது நாலடியார் (உகரு).

(கங - கசு) பைதல், இங்கே குறைதல்; 'பக்கம் பாராட்டுவாய்' என்பதன் உரைத்திறம் அறிந்து மகிழ்க. 'யாழ்,' வாளா கிளவிக்கு உவமை. தலைவி, இத் தாழிசைகள் மூன்றிலும் கேட்குநபோலப்

பொழுதொடு கூறினர். (தொல். செய். உ0க)-இல் பிறவும் என்பத ஞல் மாலை கொள்க.

உ

(க - கரு) 'நிலவுக் காண்பதுபோல' என்பது பிறிதொடு படாது பிறப்பொடு நோக்கிவந்த உவமம் (தொல். உவ: உங, இளம், உரை) 'கால' என்னும் பன்மையால் நச். தாமரை முதலியன என்ருர். 'மரந் துஞ்ச' என்றமையால், மரங்கள் உறங்குதலுண்டு என்னும் இயற்கைப் பொருளுண்மையை முன்னேர் தெரிந்திருந்தமை கண்டுகொள்க. 'தலைசாய்த்து' என்பதஞல் இன்னும் அப் பொருளறிவின் நுணுக்கம் பெறப்படும். 'மன்று'; இங்குத் தொழு. 'வதி': வதியும் இடம்.

ங

(க - கூ) அருளிலிருந்து அறநெறி பிறத்தலின், 'காட்சியினல்' என எதப்பொரு ளுரைத்தார்: "அறனும் அருளுடையான் கண்ணதே யாகும்" என்ருர் பிறரும் (சிறுபஞ். ங). 'வெருவுற உய்த்தவன்' என்பதற்கு எல்லாரும் வெருவுதலுறும்படி தன் முயற்சிகளைப் பொல்லாங்குகளிற் செலுத்தினவன் என்றே உரைக்கலாம். 'நெஞ்சம் போல் இருள் தூர்பு' என்க. மாலை இனிமைபோல் வருதலால் உரையில் 'மெத்தென மெத்தென' என்ருர்.

(க0-கஅ) அயர்தல் உணர்வழிதலாலின், 'கையற வெய்துவிக்க' என்றுரைத்தார். போர்: தொழில்; அதன் தொழில், தொலைதல்; ஆகவே போரின் தொழிலாகிய தொலைதலென்பது அப் போரை யுடையார்மேல் நின்றதென்றற்கு நச். தொழிலின் தொழில் தொழி லுடையதன்மேல் நின்றதென்ருர்.

ச

(கக - கச) 'வாராயாய் நீ கை விடுகையினலே வருந்திய மேனி யாட்குத் துணையாகி' என இருந்தவாறே இயைப்பது எளிது. 'கமழ்.........குலைபோல' என்பதனற் கோடல் மலரின் இயற்கைகள் தெளிய விளக்கப்பட்டமை கண்டு கொள்க.

(உ0 - உங) தலைவியை வருத்துவோனும் வாழ்விப்போனுந் தலைவனே யென்பது அலை யுவமையின் கருத்து. விரைந்தோடுமாறு அமைக்கப்பட்டிருந்துந் தேரின் அமைப்பியல்பைக் 'கடுந் திண் தேர்' என்பதிற் 'கடுமை' உணர்த்தும்.

ரு

(க - எ) ஒழுங்குபட நின்று விளையாடுதலை 'ஒழுங்குவிட்டு விளையாடும்' என்ருர் நச்.; 'ஒழுங்குக்கு இடம் விட்டு' என்க. 'மாலை

போய்த் தொடர்ந்து கைவிடாத் தோழிமாரோடும்' (சிந். கூ௯0) என்றார் பிறரும். 'உண்கண் நலனிழப்ப' என்க. 'துன்னு செய்து அமர்ந்தனே' என்பதற்குப் பொருந்தாதன செய்து அவற்றிலேயே அழுந்தினை என்றுரைத்து அத் தொடரைத் தலைவியின் செயலாகக் கொள்வது நன்று. முன்னர்ச் சிறிய துனித்தனை யென்றமையால் இப்போது பெரிதும் செய்தனை என்றற்கு அமர்ந்தனை' என்றார். தலைவன் குறைகளைப் பலவு நூறடுக்கினை யென்க. 'அலவலை,' அலமருதற் பொருட்டாதல் "அலவுற்று" (குறிஞ். எ) என்பதன் உரையினுங் காண்க.

(௨0 - ௨௪) யாமமாகிய நடுநாள் என்க. "நடுநாள் யாமத்தும்" எனப் புறத்திலும் (௧அ௯) வந்தது. 'துயில்கொண் டொளித்த' என்பதைக் காமநோயின் செயலாகக் கொள்வது நன்று. துயிலை ஒளித்து வைத்தமையால் 'ஒளித்த' என்றார். 'காமநோயிற் கழீஇய நெஞ்சந்தான், அங்ஙனம் ஒளித்து வைத்தற்குக் காரணமான அவர் பாற் பட்டதாயின்' என்றியைத்துக் கொள்க; அதற்குக் 'கழீஇய': சென்றழுந்திய என்பது உரை.

இப் பாட்டின் துறைக் குறிப்பிற் 'காமஞ்சாலா இளமையோள் வயின்' என்றிருப்பது வாளா தலைவிமாட்டு எனவே இருக்கலாம்.

௬

(௧ - ௫) திருமாலுக்கு 'அரும் பொருண் மரபு' என்றது, அவன் அருள்நிலை முதலியவற்றை.

(௯ - ௧௧) சுறவினம் கடிகொண்டது என்க. மக்கள் வெயில் தாழ்ந்த மாலைக்காலத்தில் வழிச்செல்வாராதலின், அக்காலத்தில் கடிகொண்டதாகக் கூறினர். மக்கள் அஞ்சிப் போகாமல் நிற்றலைச் சுறவின்மேல் ஏற்றி, அது காத்தல் கொண்டதாகக் கூறப்பட்டது.

எ

(௧ - ௪) தாய: தாவி யளந்த. 'முதல்வன்' என்பதற்கு நச். 'எப்பொருட்கும் அடியாயிருக்கின்றவன்' என்றுரைத்தார்; எப் பொருட்குங் காரணமாயிருப்பவன் என்பது கருத்து.

(௫ - அ) 'உள்ளாயாய் நீர் துறத்தலின்' என்க. 'பிறைநுதல் வெளிப்படுத்தாதவிடத்து இவள் என்னையும் மறைத்தாள் மன்' எனக் கொள்க. மேல் தாழிசைகட்கும் இஃதொக்கும்.

(௯ - ௧௨) தோழியர்களிலேயே இவள் அழகு பெற்றவ ளென் றற்குத் 'துணையாருள் தகைபெற்ற' என்றார்.

தலைவி தன் உள்ளத்தைக் கரந்தாலும் அவள் நுதல் தோள் கண் முதலியன வெளிப்படுத்திவிடும் என்பது, "கரப்பினுங் கையிகந்

தொல்லாகின் உண்கண், உரைக்க லுறுவதொன் றுண்டு" (குறள் கஉஎக) என்பதனுலுங் காண்க.

அ

(க - எ) செய்த பொய்மையை நெஞ்சம் எப்படியும் வெளிப் படுத்தி விடுதலாலும் தன்னையே எஞ்ஞான்றும் புண்படுத்தி நிற்ற லாலும், 'நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை' என்ருர். பரி: விரைந்த நடை; 'வண் பரி' என்ருர், அந் நடையின் வளத்துக்கு. 'நலப்பா டில்லாத ஆராய்ச்சி' யென்றதற்கு, ஆராய்ச்சியின் முடிவு நலப்பா டில்லதெனக் கொள்க.

(அ - கசு) முள்குதல்: கூடுதல் (சீந். சஉ0); 'முள்கிய தொடர் பினை யுடையவள் தன் உண்கண் அவிழ்பனி உறைப்பவும் அவளை நல்காது விடுவாய்' என இடைத்துரைப்பின் இயல்பாயிருக்கும். அடுத்த அடியிலும் 'எல்வளை தழை தைஇ நின்ருல் நல்கப்பெற்ற தொடர்பை யுடையவள் சாஅய் அழப் புல்லாது விடுவாய்' எனக் கூறுக. 'நல்கிய': நல்கப்பெற்ற. அதற்கடுத்த அடியிற் 'சிலம்பினையும் மொழியினையும் பின்னெடு பொருந்திய அகன்ற அரவின் படம் போன்ற அல்குலை யுடையவள் நுண்வரி கெடும்படி வாராது விடுவாய்' என இருந்தவாறே உரைத்துக் கொள்க.

கூ

(க - ரு) இடன்: இங்கு உலகம்; வருந்திய உலகம் அவ் வருத்தத் துக்கு மாருகப் பின் மகிழ்ந்து எத்துதல் கருதித், 'தன் மலைந்து' என்ருர்; தனக்குத் தானே மாறுபட்டு என்பது பொருள். நாரையின் சிறகு சிவந்திருத்தல் "செந்தூவி நாராய்" என்னும் ஐந்திணை எழுபதி ஞலும் (சுஅ) பெறப்படும்.

க0

(க - ரு) பூவின கைதையும் என்பதற்குப் பூவினவான கைதையும் என அல்வழிப் பொருள் உரைப்பது நன்று. நேமியான், வரிமணற்கு உவமை.

(சு - க) முதலில் நீர் வார அழுது, பின் உள்ளத்தளவாய் வருந்துதல் தோன்றக் 'கடும்பனி அறல் இகு' எனவும், அதன்பின் 'பனி மல்க' எனவுங் கூறினள்.

(க0 - கங) நச். 'சிறிதாகையினுலே' என்றது, சிறிதாய் விடுகை யினுலே என்னும் பொருட்டு.

(கச - கஅ) 'வேயின் நலம்போன்ற நலத்தை இழந்தோள்' என இருந்தவாறே உரைக்கலாம். 'பொறையாற்ருள்' என்றமையால் மெலிந்தமை பெறப்பட்டது.

கக

(௯ - கூ) காமநோயைக் குறிக்கப் 'பிணி' என்னும் குறியீடு வருதல் கருத்திருத்தற்பாலது. ஓயாது ஒலித்தலை 'விளியாது நரலும்' என்றார்.

(க0 - உக) 'ஆங்கு': பிரிந்த விடத்து; 'அலந்து': வருந்தி என்பது உரை. கொள்வானிடம் செல்லாத தனது பொருளை இரத்தற் கருத்தில், 'தா' என்னுஞ் சொல் வருமென்பது: (தோல். எச்: ௯0)-இன் உரையிற் காண்க. 'பேதையை:' முன்னிலை.

(உ௩ - உச) அனை: அங்ஙனம் அவன் அருளுகின்ற தன்மை.

க௨

(க - எ) 'படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்' என்பதனால், படைத்தலும் அழித்தலும் ஒரு முழுமுதற் கடவுளின் செயலே யென்பது விளக்கி, அதனால் ஒரு முதல்வன் உண்மையும் அவன் உலகுக்குத் தலைவனாதலும் வெளிப்படுத்தினாராயிற்று. உயிரெல்லாம் என்னும் பன்மையான் உயிர்கள் பலவாமாறும் பெறப்பட்டது. மலைந்திருத்தல், இங்கே மேற்கொண்டிருத்தல். எல்லைக்கு: பகலுக்கு. ஊழிகளின் இயல்பு கூறும் உ-ஆம் (பரிபாடலடிகள் க-கரு) இங்கு நினைவுகூர்தற் குரியன.

(அ - கக) 'அவன்றிற நோய்,' ஒரு சொற்றன்மைப்படும் இயல்பினது. மன்று: வெளியிடம்; குழலினைவதுபோல் மகளிர் இனைதல் புறத்திலும் (கச௩) வந்தது.

(உக - உரு) அறைகோடல்: தெரிந்தும் வஞ்சித்தல்; உரையிறுதியில் இதுவும் காலம் மயங்கிற்று என்பது, நெய்தலில், அதற் குரியவல்லா மாலையும் இருளும் பனியும் மயங்கி வந்தமையா லென்க.

க௩

(க - எ) 'பொய்' என்றது தீமையை. நல்லூழிச் செல்வம். குடிகளுடையதுமெனக் கொள்க. 'கண்ணில்லா' என்றார், 'கல்லாதான் ஒட்பங் கழியநன் றாயினுங், கொள்ளார் அறிவுடையா' ராகலின் (குறள். சக: ச).

(அ - கசு) இப் பகுதிகளில் ஐயர் அழலெடுத்தலும், மலர் கூம்பலும், குழல் இனைதலும் மாலை நேரம் வந்தமை நினைவுகொள்ளச் செய்தலின், அதனால் தலைவி வருந்த நேர்ந்ததெனக் கொள்க. தான் இன்பம் நுகர்தற்கில்லாத நேரத்திற் குழலினைதலை அவள் விரும்பா ளாதலின், உரையில் நச். 'இன்பத்தை வெறுத்தல்' என்றுரைத்தார். 'அரும் படர்' என்பதில் 'அருமை' இன்மைப் பொருளில் வந்தது, 'அருங்கேடன்' என்பதிற்போல.

(கஅ-உக) 'குடிபுறங் காத்தோம்பல்' என்பதற்குப் பரிமேலழகர், "குடிகளைப் பிறர் நலியாமற் காத்துத் தானும் நலியாது பேணுதல்" (குறள். ருசக) என்றுரைப்பர். இது நச். உரையினும், சொற்பொருளை முழுதுங் கவ்விச்சென்று நலம் மிக்கதாயு மிருக்கின்றமை காண்க.

கசு

(க-கக) 'கடற்றெய்வ மெனப்படும் நீரை நோக்கி' எனவே உரைப்பது நன்று. 'சாயலாய்' என்பதன் விளக்கம் இலக்கிய நல முள்ளது. இனமீன்: சுறுவுக்கு இனமான மீன். தாழையின் விழுது கயிறாகவும், நெய்தல் மாலை அக் கயிற்றிற் கட்டிய மாலையாகவும், சுறு மருப்புக்கோத்த பலகை அதற்குப் பலகையாகவும் ஊசல் அமைக்கப் பட்டது. சுறுமருப்பை நெருங்க அடுக்கிக் கயிற்றிற் கோத்தால், அது பலகைபோலாகும். அம் மருப்புகள் சிறிது வளைவாயுமிருக்குமாதலின், அவற்றாற் கோத்த பலகையும், தன்மேற் படிய அமர்தற்கேற்ற வளைவில் வசதியா யிருக்கு மென்க.

(கஉ-கசு) மாழை, இளமைக்கு வந்தமையின், மடம், பேதைமைக்குக் கொள்ளப்படும்.

(கரு-உ0) 'நாணின என்பது' என முடிப்பதுபோலப் பன்மையில் 'நாணின என்பவை' என முடிந்தது. மேலும் இங்ஙனங் கொள்க. நச். தொழிற்பெயர் என்றதும் இதற்கு.

(நக-நசு) தானே இறந்துபோன மீன்களைப் புள்ளினம் உண்ணும் என்பதனால், இறைவன் படைப்பு, ஒருயிர் மற்றோருயிரைச் செகுத்துண்ணுமாறு அமைக்கும் நோக்கமில்லாததென்பது பெறப் படும். பெரிதுந் தெளிதற்குரிய இவ்வுயர்ந்த கருத்தை ஆசிரியர் இங்கே பெறப்படவைத்த திறம் அறிந்து போற்றுதற்குரியது.

(சக-சரு) நச். உரைப்படி 'வால் சேர்ப்பு' என்றியைக்க வேண்டும். 'வால் நீர்' எனவே கொண்டு, 'மிக்க நீர்' என்னுங் கருத்திற் 'கடல்' என்றுரைப்பது நல்லது. ஆழமான நீர் என்னுங் கருத்திற், கடல், 'தாழ் நீர்' எனப்பட்டமைபோல (இப்பாட்டு. உ௨-ம் அடி); மேலும் (கநஉ: க) வேறு காரணம்பற்றி 'உரவு நீர்' என வரும். தலைவன் ஊக்கியதைத் தோழி ஊக்கினளெனத் தலைவி மருளுதலின், 'யானென உணர்ந்து நீ நனிமருள' என்றாள்.

கரு

(க-எ) உண்ட இளைப்புப் புள்ளினங்கட்கும் உண்டாகலின், 'அசாவிடூஉம்' என்றார். 'இறைகொளக் கலம் வாய் சூழும் கடல் சேர்ப்ப' என்க. இப் பகுதியின் உரை யிறுதியில் நச். 'இரை கவர்ந்து துணை புணர்ந்த பறவைகளும்' என்றது நல்ல தொடர்.

(அ - கக) 'பகற்கொண்ட சுடர்போல்,' பழமொழி. அளவாகப் பேசுதல் பிறரைக் கவரச்செய்யும். மகளிர்க்குச் 'சின்மொழி' என்னும் பெயரிருத்தல் அவர்க்கு இயல்பாகவே யிருக்கும் இவ் வரிய திறத்தை யும் நாகரிகத்தையும் நன்கு காட்டும். நீடு இறை: மிகத் திரண்ட. மறை என்பது இங்குக் களவொழுக்கம்.

(உக - உச) வழிபட்ட தெய்வம் தன்னை வழிபட்டாரையே நைய வைக்கும் என்னும் உண்மை இப் பகுதியில் வெளிப்படுகின்றது அவர் நலங் கருதியே என்று கொள்க.

கசா

(க - ரு) தவ முதல்வர்களில் முதல்வன் 'தக்கணாமூர்த்தி' யாகலின், 'சீர்மிகு சிறப்பினோன்' என்பது அப் பெருமானைக் குறிப்ப தாயிற்று. முதல், எழன் பொருளது.

(கூ - கச) இப் பகுதி சிறந்த நல்லியல்புகளின் இலக்கணங்களைத் தெளிவாக விளக்குகின்றமை அறிந்துகொள்ளுதற் குரியது.

கஎ

(க - க0) 'ஒல்லாதார், யானை உடன்று ஓடுமாறு அதனை உகுத்து உடன் எறிதலின், அகலத்தோன், அவ் யானையின் அணி நுதலில் அழுத்திய ஆழிபோல்' எனவும், 'இருங்கடல் ஒலித்து இரவுக் காண்பதுபோலக் கரை சேர' எனவுங் கொள்வது இயல்பாயிருக்கும். யானை மலைக்கும், ஆழி அதில் மறையும் ஞாயிற்றுக்குங் கொள்க. இரு நிலத்தைப் பெயர்ப்பதுபோன்ற மருண்மாலை என்க. காண்பது என்பதற்குப் பார்ப்பது எனவே உரைக்க. நச். இப் பகுதியை வேறு வேறாய் இயைத்துரைப்பது இயல்பாயில்லை.

(கக - உஉ) முதல் தாழிசையில் 'ஆழ்ந்தாங்கே' என்பதற்கு உரைத்தாற்போலவே ஏனைத் தாழிசைகளிலுந் திரிபின்றியே உரைக் கலாம். இரண்டாந் தாழிசையில் 'உழந்து' என்பதை இருந்தவாறே கொள்க. மூன்றாந் தாழிசையில் 'கலக்கத்துள் ஆழ்ந்தாங்கே கையறு நெஞ்சினேன்' என்க. 'வையினர்' என்பதற்கு 'வைத்து' என்றுரைக் கும் இவ்வுரையே சிறந்தது ; (தொல். பொருளி: ௫0)-இன் உரையில் இதனை இவ் வுரையாசிரியரே வஞ்சித்தற் கருத்துக்கு மேற்கோட் காட்டியிருப்பது பொருந்தாது. தலைவி தன் காதலன் கருத்தில் தீது கூறுமை சிறப்பாதலின் என்க; மேல் கஙஎ-ஆம் பாட்டில் தலைவி கூறுங் கூற்றின் நயம் இங்கே நினைவு கூரற்பாலது, பனி என்றது இங்கே முன்பனியை. மருதத்துக்குரிய பனிக்காலமும் முல்லைக்குரிய மாலைக் காலமும் நெய்தலில் வந்தது காலமயக்கம். நச். முன்னும் (நெய்தற் கலி, கஉ) காலம் மயங்கிற் றென்றமை கருதுக.

கஅ

(க - ங) பயில் திரை: செறிந்த அலைகள். நடு நன்னாள்: நள்ளிரா, 'பாய்ந்துறூஉம்' என்பதில் உறுதல், முழங்குதல் என்னும் பொருட்டு.

(கரு - உ0) 'துயல்வரக் கடவுமதி' எனவேயும் இயைக்கலாம். வரைவு கடாதலில், இங்ஙனந் தலைவன் பெருமைகளை நினைவுகூர்வித்து வரைவு கடாவுவது சிறப்பு.

கசூ

(க - ச) அலவன் ஆடு அளை வரி, கவறு உற்ற வடுவை ஒக்கும் என்பது இயல்பான சொற்பொருள். அலவன் விளையாடுகின்ற, புரளுதலால் அமைந்த வரிகள் என உரை கொள்க. அளை: புரளுதல், வரி. ஈர மணலில் அமைந்த வரிகள்; புரண்டு விளையாடுதலால் 'ஆடு அளை' என்றார்; ஆடுகின்ற 'ஆட்டம்' என்பதுபோலக் கொள்க. அலவன் புரளுதல் கவறு புரளுதலை ஒக்கும் என நச். உரைத்தது, இவற்றின் கருத்து; இயல்பான சொற்பொருளன்று. இஃது எளியோர் மண் தரையில் ஆடுங் கவறாதலின், வடுவுற்ற தென்க.

(ரு - கரு) வித்தம்: சிறுதாயம். உழப்பவோ வென்பது அது தக வாகா தென்பது காட்டிற்று. 'கொடுக்கத்தக்கவன் நீயானால் இங்ஙனம் உழப்பதும் பொருந்துமோ' என்பதே நேருரை. அப்பொருள், அக் கவறு. இத் தாழிசைகளிற் கவறாடலின் விளக்கங்களுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

(கஅ - உக) 'பாண்டியஞ் செய்தல்': உழைப்பெடுத்தல்; 'பாண்டியம்' அறிவான உழைப்பு; நச். 'உழவாடி' யென்றது, உழைப்பாளியை.

உ0

(க - எ) உடம்பு மயங்கிச் சுழலுதலால் 'உலமந்து' என்றார். அவ் வதிர்ச்சியால் இழை ஒலித்தது. இப்பகுதியின் தொடர்களை இருந்த வாறே உரைப்பது நல்லது.

(அ - கஉ) வாக்கு: வார்ப்பு; அஃதிங்கு வடிவை உணர்த்திய தாகக் கூறினர்.

(கஅ - கஉ) இருளை நீக்குதல்போலவே பலவகையான நோய்களும் நீங்குதற்குச் சுடர் காரணமாயிருத்தலின், 'நோய்தடி நெடுஞ்சுடர்' என்றாரெனக் கொண்டு இயைப்பது நல்லது. 'சுடரை' ஞாயிறெனக் கொள்வது சிறக்கும். 'நெடுஞ்சுடர்' 'அற நீக்கும்' என்னும் ஆற்றலும் இதற்கு வலிவு தரும். இருள் நீக்குதலும் நோய் நீக்குதலு

மான நன்மைகள் ஞாயிற்றின்கண் இருந்தாலும், சுடும் இயல்பும் அதற்குண்டு. ஆனால், தலைவன்பாற் சாயலே உளது. எனினும் அச் சாயலாற் கனலும் எரிவு, ஞாயிற்றின் தீயினாற் கனலும் எரியினுங் கொடிதாயிராநின்றதென்றாள் என்க.

(உ௪ - உ௮) நெஞ்சு எப்படியும் பொறுக்கத் துணிந்தது; ஆனால் அவர் உறீஇய நோய் நீக்குதலரிதா யிராநின்றது என இயல்பாகவே உரைப்பது இனிது.

உக

(க - கக) இருந்தவாறே உரைக்க.

(உ0 - உ௩) 'உரிது என் வரைத்தன்றி' என்பதற்கு உரிதாக என்வரைத்தன்றி என்பது நல்லது; உரித்தல்லாததுபோல் மூழ்கி என்பது தோன்ற நின்றது.

(உ௪ - உ௫) உளைய, மேன்மேலும் உளைய; காமநோயுடையாராயின் அருமையறிந்து உசாவுவர்; அதற்கயலார் அதனியல்பறியாது உசாவுதலின், மேன்மேல் உளைதற்கு இடனாயிற்று.

(உ௬ - ௩க) துன்பத்தில் துணையாயிருக்கும் மடல் இன்பத்தில் இடம் பெறுதற்கில்லை என்னுங் கருத்தால், 'இன்பத்துள் இடம்படாதொழிக' என்றாள். இப்பொருட்கு 'இவட்பெற' வென்பதை இவளைப் பெறுகையினாலே என்றுரைத்துக்கொள்க. 'அன்புற்று இரங்கினள்' என்றியைப்பது நல்லது.

உஉ

(க - க௩) சான்றவர் என்னும் 'அர்' ஈறு, 'ஈர்' என்று விளியேற்றது (தொல், விளி: உக); அஃதிங்குச் 'சான்றவிர்' எனக் குறுகி நின்றதெனக் கொள்க. அதனைக் காரணமாகக் 'கொண்டு,' என்னுங் கருத்தில், 'அதனை முதலாகக் கொண்டு' என்று நச். உரைத்தார். 'ஊர்ந்து' என்பதனால் இஃது 'ஏறிய மடற்றிறம்' (தொல். அகத்: ௫க); மேலும் இங்ஙனங் கொள்க.

(உ0 - உ௩) ஆண் எழில், ஆகுபெயர்; 'ஏர்' என்னும் பெயரால் வந்த படை என்க.

(உ௬ - உ௯) 'ஆளுமை', தணியாமல் மேன்மேற் கனலுதற்கெனிற் சிறக்கும். 'நகை' என்பதற்குப் புன்னகை யென்பதினும் 'மகிழ்ச்சி' யென்றது நல்ல உரை, மகிழ்ச்சியிற் புன்னகையும் அடங்குதலின்.

(௩௩ - ௩எ) பொதுவாகக் கூறாமல் அரசனை என்றலால், இப்பகுதி ஒரு கதை நிகழ்ச்சியை உட்கொண்டதென்பது பொருந்தும்.

பாரதத்திலுள்ள (ஆதிபர்வம், அ0 - அஎ) யயாதி மன்னன் துறக்கம் பெற்ற வரலாறு நினைவுகூர்தற்குரியது. துறக்கம் 'உயர்நிலை யுலகம்' (மது. கஓஎ) எனப் பிறண்டும் வந்தது. தம்மை யடைந்தாரது துன்பத்தை விரையத் தீர்த்தல் சான்றோரியல்பாதலின் (புறம்.. உசுசு: அ-க0) இங்ஙனங் கூறினான்.

உ௩

(க - கஉ) பண்டறியாதீர்போல வென்றாள், மடலேறுதல் பெரும் பாலும் நிகழ்வதில்லாமையின். மடலன்று மா என்றாற்போலப் 'பூவல்ல தார்' என்றான் என்று கொள்வது சிறக்கும்; பூளை, உழிஞை முதலி யன கொண்டு தார் கட்டுதல் வழக்கமில்லாமையால் இவற்றைத் தனிப்பூ வெனக் கருதினார்க்கு, அன்று, மாலைதான் என்றானென்க. பீலித்தார், தார்ப்பீலி எனப்பட்டது. மயில் வந்தமையால் மலையோடு புனங் கூறினர். பீலியோடு நூலில் ஆவிரமலரைக் கட்டிய கண்ணி, மணியோடு அடர்பொன்னைக் கட்டியதுபோன் றிருந்தமையின், மணி கட்டி அடர் பொன் அவிர் எய்க்கும் ஆவிரங் கண்ணி என்றாரெனக் கொள்வது இயல்பாயிருக்கும். பூளை உழிஞை பீலி ஆவிரம் என்பவை கட்டிய மாலை என்பது பொருள். இது மடன்மாவுக்குச் சூட்டப் பட்டது. 'வடிய வடிந்த வனப்பு' என்பதற்கு ஒழுகும்படி வழிந்த அழகு எனின், எளிதாயிருக்கும். புற வனப்பினால் என் நெஞ்சமாகிய அரண் இடிய, அந்நேரத்தே அவ் வழியிடையே மென்மை என்னும் பெண்மையியல்பினள் ஒருத்தி உட்புகுந்து என்னைக் கைக்கொள்ளும் என்றுரைப்பது இனிது. 'சாயல் ஒருத்தி' என்றமையின், இங்குப் பெண்மை என்னும் அகவியல்பு தேறப்படும்.

(க௩ - கசு) 'என்னுனும்,' எதானும் எனினும் ஆம்.

(கஎ - உ0) உரையில், இவ்வூரிலுள்ளார் அதனைத் தீர்க்கமாட்டுவ ராயினும், கண்ணோட்டமாயினுஞ் செய்தலிலர் என்றிருப்பின் சிறக் கும். தலைவியின் உறவினர்பால் எற்பாடு செய்யுமுகத்தால் அவரதனைத் தீர்க்கமாட்டுவ ரென்க.

(உரு - உஅ) உயிர்போதலாகிய வருத்தந் தீரும்போது உயிர்ப் புண்டாதலின், நச். அதற்கு 'வருத்தந் தீர்தலுளதாம்' என்றார்.

(௩0 - ௩ச) அறனும் என்னும் உம்மையாற் புகழும் உரைக்கப் பட்டது. மார், அசைநிலை.

உச

(க - சு) புரிபு: வேறுபட்டு. வேட்டவை: மனம் போன போக்கு. அரிதிற் றோன்றிய மக்கள் யாக்கையின் நோக்கத்துக்கு வேறுபட்டுத்

தாம் மனம் விரும்பியவை செய்து, தாஞ் செய்தாற்போல மற்றவர்களை யுஞ் செய்யுமாறு காட்டி, இங்ஙனமெல்லாம் முற்பிறப்பில், அறம் பொருள் இன்பம் என்று சொல்லப்படும் அம்மூன்றில் அறம் என்னும் ஒன்றன் பக்கம் சேராதவர்கள் இப்பிறப்பிற் செய்யுந் தொழில்களை நூல் விதித்தது, 'இங்ஙனம் மடலூர்ந்து பாடி வரற்கு' என்று இருந்த வாறே உரைப்பது நன்று. மடலூர்ந்து பாடிவரல், அத்தகையார் செய்யுந் தொழில்களுள் ஒன்று என்றபடி. 'மழை விழை தடக்கை' என்பதிற்போல, 'வேட்டனள்' ஒத்தனளென்னும்பொருட்டு எனின், எளிதாயிருக்கும். 'அம்ம', கேட்பிக்கும் பொருட்டாதல், "அம்ம கேட்பிக்கும்,' (தொல். இடை : உஅ) என்பதனால் அறியப்படும்.

(கஎ - உ0) கல்வி வல்லமையில் தலையான திறம் 'வல்லாற்முற் சொல்லுத' லாதலின், தான் கற்றான் என்பதற்கு அதனைக் கூறினான்.

உரு

(க - கஉ) 'கண்ணினும் முகத்தினும் நகுபவள்' என்பது பெண்மையின் சிறந்த நாகரிகத்தைக் காட்டிற்று. நகும், நக்க அப் பொழுதே அழும் என்பது கலக்கமென்னும் மெய்ப்பாட்டுக்கு நல்ல இலக்கியம்.

(ககூ - உங) 'என்னைச் சிதை செய்தான் இவனெனவும், அவனால் யான் உற்றது இதுவெனவும் எய்த உரைக்கும் உரன் அகத்துண் டாயின்' என இருந்தவாறே உரைப்பது நன்று. இது பெயரும் பெற்றியும் முறையே கூறியவாறுமாம். (தொல். பொருளி: சஉ - உரை).

(உச - உஅ) பிறிதொன்று நாடுவேன் எனவே இயைத்துப் பிறி தொன்றாகிய கடற்கழியை நாடுவேன் என உரைப்பின் இயல்பாயிருக் கும். கொன்றைமலர் அதன் தெய்வத்தன்மையால் மாண்மலர் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டது ; ஓங்கார வியல்பினை அது நன்கு விளக்கும் ; திரு மந்திர மென்னுந் திருமுறையில் அது பெரு வரவினதாய் அருளிச் செய்யப்படுதலும் நினைவுகூர்க. கங்குலை நள்ளிருண் மாந்தர் கடி கொண்ட கங்குல் என்றாள், அம் மாந்தரையும் அறியாமல் தலைவன் உள் நுழைந்தனன் என்பதற்கும், அம் மாந்தர் செய்தலாகிய வளைத்துப் பிடிக்குந் தொழிலைத் தலைவி தான் செய்ததாகக் கூறுதற்குமென்று ஒரு நயங்கொள்க. தொடுத்தேன் என்னுஞ் செய்யுட் சொல்லுக்கு நச். வளைத்துப் பிடித்துக்கொண்டேன் என்றுரைத்ததிலும் இந் நயங் காண்பது பொருந்தும்.

(சரு - சகூ) 'சிதைத்தானை' என வந்தும், மீண்டும் 'நலஞ் சிதைத்தான்' என வந்தது. தலைவி கலங்கிய நிலையினளாதலின் ; இங்ஙனமெல்லாம் அவ்வந் நிலையின் இயற்கைக்கேற்பச் செய்யுள் செய்தலே நல்லிசைப் புலவர் திறமாம். இவ் வாசிரியர் திறத்தை இப்

பாட்டின் ஈற்றிலும் நச். தவிராது குறித்து வைத்தமை பெரிதுங் கருத்திருத்தற்பாலது.

(௪எ - ௫0) மாந்தளிர், மாலை வெயிலுக்கு வந்தது ; ஆகுபெயர்.

(௫௫ - ௫அ) 'வலிதின் தூங்கி' என்றியைக்க.

(௬0 - ௬௬) நிலவொளி கருதி 'எல்லிரா' எனப்பட்டது. மணி, தலைவன் ; அதனுட் பரந்த நீர், தலைவி. 'கலம் சிதை காழ்' என்க : கலத்தில் தேய்த்துச் சிதைக்குங் கொட்டை என்பது பொருள். 'இல்லம்', தேற்றாமரம் "இல்லின் ; படுகாழ்ப் படுத்துத் தேய்வை யுரீஇ" என்றார் பிறரும் (பெருங். க. ௩௫: உ௧௫ - ௬).

இதுமுதல் ஆறு பாட்டுக்கள் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிறத்துக்கு இலக்கியங்களென்க.

உ௬

(க - ௬) பையென்ற: ஒளி மெல்லென்ற ; மணி யொளியினும் மிகுதியாக ஒளிவிட்டுத் திகழும் பொன் என்றற்கு, 'மணி பொரு பொன்' என்றார். தமிழ்நாட்டினளாதலாலும், பிரிவின் வருத்தத்தாலும் மேனி கருகிற்று. இவ்வாற்றால், தலைவியின் நிறம் இன்னதென்று தேற்றுதற்கு உரையில் நீலமணியென்று நீல் நிறங் கூறினர். 'வெறியா........அரற்றா இஃதொத்தி' என்னுந் தொடர், சிதைந்த நெஞ்சத்தவ ளியற்கையை நன்கு காட்டும்.

(உஉ - ௩0) கதழ்தல், சீறுதலெனினும் ஆம். ஆம் : ஆச்சாமரம்.

(௩௬ - ௪க) 'செவ்வழியாழ் இசை': செவ்வழிப்பண் இசைக்கும் யாழ்போல, இசைக்கின்ற வண்டின் இசை. காலனை இப் பாட்டிற் கலக்கத்துக்குமட்டும் உவமையாகக் கொள்க.

(௪௪ - ௪எ) கணவனையே விரும்பி உயிர் நீத்தமையின் இவ்வுலகத்தினும் நிலைத்த புகழுண்டாதலின், 'யாண்டும்' என்றார்.

(௪அ - ௫க) 'பீரலர்......கண்' என்பதில், தலைவி, தன் தலைவன் மேற் குறை கூறாமல் வல்லமையாய்ப் பேச்சு நிகழ்த்துந் திறங் கண்டு மகிழ்தற்குரியது.

உஎ

(கஎ - உ௬) கொளுவுதல் இங்கே ஏவிவிடுதல் ; 'மதி திரிந்த என் அல்லல்' எனத் தெளிவாய் வருதலின், தலைவியின் கலங்கிய நிலை விளங்கிற்று.

(உஎ - ௩க) 'ஆய் பூ' என்பதற்கு 'எம்மனோராற் கொழுதி விளையாடப்படும் பூ' என்னுங் கருத்தில் இங்கு உரை கூறி மகிழ்க. "அடும்பின் தார்மணி யன்ன வெண்பூக் கொழுதி, ஒண்டொடி மகளிர் வண்டலயரும்" என்பது குறுந்தொகை (௩௪௯).

(௩௨ - ௩௫) ஓடியுழி முயங்கியுழி என்பன விகாரம்.

(௩௭ - ௪௪) 'உயவுத் தேர்': காம வருத்தமென்னுந் தேர். 'வளியே, நின் எதிரே போம் பல கதிர்' என்றுரைப்பது சிறப்பு. 'வளியே காட்டிமோ' என்க. திங்களொளி செல்லாத இடமெல்லாம் ஞாயிற்றின் ஒளி செல்கின்றதென்னும் நச். உரை சிறந்தது. அவரது இயற்கைப் பொருளறிவு இதனால் தெளியப்படும். 'மண்ணகமெல்லாம் நின்னை ஒருங்கு சுடுவேன்' என உரைப்பது நல்லது.

(௫௧ - ௫௪) 'எல்லை எல்லியாக என்று' எனக் கொள்க. மீறிய காமக் கூட்டத்துக்குப் பொழுது வரையறையின்மையின் இங்ஙனங் கூறினாள். 'அல்லல் களைவா ரிலேன்' என்பதனோடும் மேல்வரும் 'ஓஓ கடலே' என்பதைக் கூட்டி நச். மெய்ப்பாடு தோன்ற உரைத்த திறங் கண்டு மகிழ்க.

(௬௩ - ௬௬) 'எற்றம்', துணிவுப் பொருட்டாதல் (தோல். உரி: ௩௬)-ஆம் நூற்பாவால் அறியப்படும். 'ஆற்று', முதனிலைத் தொழிற் பெயரென்றார் **பரிமேலழகர்** (குறள், எ௬அ).

(௬அ - எ௩) 'கெடலரிய காதல' ரென்றே கூட்டுக. இழத்த லில்லாத காதல ரென்பது உரை; திரும்ப வரக்கூடியவர் என்பது கருத்து. அழகிய கண்ணாவது கண்ணோட்டமாதலின், 'அங்கண்' எனப்பட்டது. உவமைக்கு இன்புறுக.

௨அ

(௧ - ௱எ) வேறாகும்: உண்மையன்றாகும். மாயக் கனவினும் நிலையில்லை யென்க. 'பண்பெல்லாந் துய்த்து' என்றமையால், துய்த்தல் உடம்பையன்று; பெண்மையியல்புகளென்னும் பண்புகளை. அழூஉம், நகூஉம் என்பவைபோல 'மருளும்' என்பதும் முற்றாகக் கொள் வது சிறக்கும். உயிரினுஞ் சிறந்ததாகலின் நாண் சிறந்ததெனப் பட்டது. (தோல்- கள: ௨௨) பிரிந்து விரும்புவா ரென்பதற்கு 'வேறாகி வீழ்வார்' என்றார். அத்தகையாரிடத்திற் றோன்றும் இந் நிலையில்லாத் தடுமாற்றம் ஞாலத்துள் வாழும் அனைவர்க்கும் வருமென்றுரைப்பது சிறப்பு. உலகவின்பங்களுட் காமவின்பத்தின் தலைமையும் ஆனால் அதன் நிலையாமையும் இப்பகுதியில் நன்கு விளக்கப்பட்டன.

(௧அ - ௨௨) தலைவன் பிரிவாற்றாமையால் தலைவி கண்ணீர் கலங்க வருந்துகின்றாளென்பது இப்பகுதியின் கருத்து. ஆனால் அதனை ஆசிரியர் எவ்வளவு கவர்ச்சியாகத் தலைவியின் கற்பு மாட்சிமை யுந் தோன்ற அழகாகக் கூறுகின்றாரென்பது அறிந்து மகிழ்தற் குரியது. இதுபோல்வனவற்றால், இன்பந் தோன்றாவிடத்தும் இன்பந் தோன்றுமாறு செய்யும் இலக்கிய ஆசிரியர்களின் மாட்சிமை நன்கு தெளியப்படும்.

(உரு - ருடு) காதலவன் செய்த பண்பு, நோய் தந்தது என்க. பண்பு அவன் காட்டிய காதல் முதலாயின. 'கடும்பகல் ஞாயிறு' வந்தமையால், நெய்தற்குப் பெரும்பொழுது முதுவேனிலும், சிறு பொழுது எற்பாடுமாதல் கண்டுகொள்ளப்படும்.

(ருகூ - சச) 'துஞ்சாது துழாவும்' என்பது நன்று.

(சடு - டுo) அங்கு என்றது, அவனிட மென்றற்கு.

(டுக - டுச) எமராவாறு நினைப்பினும் என்றியைத்தார் நச்.; இருந்தவாறியைப்பதே சிறப்பு. 'நீக்கிய ஊரீர்,' நீக்கும் பொருட்டுப் பேசும் ஊரீர் என்பதுநன்று. அங்ஙனம் பேசுவார் அவள் தலைவனை இகழ்ந்து பேசுதலின் 'நீர் எனைத்தானும் எள்ளினும்' என்றாளாகக் கொள்க.

(டுடு - டுஅ) 'இறை இறை' என்றது, உடம்பின்கண். "கார் தலைக்கொண்டு பொழியினும் தீர்வது போலாது என் மெய்க் கனலு நோய் என மேல் வருவதும்" (கசகூ: சசு-டு) நினைவுகூர்க.

(டுக - கூகூ) 'என்பவட்கு, நிறைந்த வருத்தத்தில் அறம் உதவு வது போல வந்து உதவினர்; கண்டு சேர மாய்ந்தது என் ஆயிழை உற்ற துயர்' என்று இருந்தவாறே எளிதாகக் கூறுக. நச். முன்பின் மாற்றியதில் உவமையுண்மையுஞ் சிதைந்தது. நிறைந்த வருத்தத்தில் உதவி செய்தலாவது நல்ல நேரத்தில் உதவுதல்.

உகூ

(க - கஎ) அரைசினுங் காமங் கொடிது என்றற்கு, 'அரைசினும் அன்பின்றாங் காமம்' எனப்பட்டதென்பது நல்லது. நிறை மல்க: பெருகி நிறைகையினாலே. கண்ணீர் வாய்ப்பக்கம் வடிந்து மார்பில் உதிர்ந்தமை தோன்றக் 'கூரெயிறுடிக் குவிமுலைமேல் வார்தர' என்றா ரென்க. எனையவும் இருந்தவாறே உரைக்க. எற்றி வரைந்தானை, துணிந்து நீங்கினவனை என்பது எளிது. வேட்கையின் கடுமைக்கு வறட்சியும், அதன் மிகுதிக்கு வெள்ளமும் உவமை. வானம் காய்கின்ற தென்னும் வழக்கு நோக்கி மேகத்துக்கு வறட்சி கொள்க.

(கஅ - உச) முன்பே நாணும் உள்ளமும் இழந்த இவள் இப் போது பிரிவாற்றாமையால் நலனும் இழந்தாளென்றற்கு, 'நலனும்' என்றார். 'தக்கவிர்' என்றது, இகழ்ச்சி. 'மிக்கவென் நாண்,' சிறந்த நாண் என்க. ஆங்கே: அவனிடத்தே; ஆங்கு, படர்க்கையில் அடங்கு தல், (தொல். கிளவி: உஅ) சேனாவரையருரையான் அறியப்படும். 'உக் கண்......நினைந்து' என்பது கண்டாரை நோக்கித் தலைவி கூறுங் கூற்றாகக்கொள்க. செக்கரம், அம் சாரியை; அல்லது அழகிய புள்ளி யென்றியைப்பினும் ஆம். நக்கது - மகிழ்ந்தது. 'இவ்வுடம்பில் உயிர்

நிற்றற்கு ஓர் ஊற்றும்படி இவ் அலவனோடு யான் என் தலைவன் நிகழ்ச்சிகளைப் பன்மாண் நினைந்து நக்கது அவ்விடத்தே காண்' என இடங்காட்டினளாகக் கொள்வது நல்லது. நச். உரைகள் வலித்துரைகளாகத் தோன்றுகின்றன. 'இழந்திலேன், அவனிடத்து உள' என்பது இப்பகுதியின் அழகு.

(உ௫ - ௩௧) புரை தீர்ந்தான் என்பதற்கு இங்கே குற்றந் தீர்ந்தான் என்றுரைப்பது சிறக்கும்.

(௩உ - ௩௭) என் நோய் பாடுவேன் எனவும், யானுற்ற எவ்வம் நினக்குரைப்பின் எனவுமே இயைத்துரைக்க.

(௪௯ - ௫0) இதன் கண்ணும் எல்லாம் இயல்பாகவே உரைத்துக் கொள்க: 'அருப்பம்': அருமை; ஆகுபெயராய் அரிய அரணை உணர்த்திற்று. 'வேட்டுப் புழை அருப்பம்' (முல்லைப். உ௯) என்பதும் இது- நூல்களில் இது பெருவரவினது.

(௫௧ - ௫௫) பண்பென்றது அவள் அஞ்ஞான்றிருந்த நிலையை. 'ஆயிழை பண்பு அல்லல் தீர்ந்தன்று' என்று அப் பண்பின்மேல் ஏற்றிக் கூறினர், ஆயிழை அந்நிலைவயமா யிருந்தமையின்.

௩0

(௧ - ௧௭) ஐந்திணையில் நடைபெறவேண்டிய நற்காமம் பெருந்திணையானமை தோன்ற 'வேறொருபாற் றானதோ' என்றார். 'இனி மன்னும்' என்பதற்கு இவள்பால் இன்னும் இவை பொருந்திக் காணப் படுகின்றன என்றுரைத்துப் பின்வருவன கொள்க. நேர்ப்பார்வையா யில்லாமல் மயங்கிய பார்வையாயிருக்கின்றமை தோன்ற, 'விலங்காக நோக்கி' என்றார்; தன்னை மறந்த நிலையில் இருத்தலின் இவள்நிலை இங்ஙனமாயிற்று. நிழலென்றும் வெயிலென்றும் பாராமலிருத்தலின் 'வெயிலுற' என்றார். நகூஉம் அழூஉம் என்பதுபோலவே 'உருகும்' என்பதுந் தலைவியின் செயலாகவே கொள்க. 'நகுதலும் நகூஉம்', 'அழுதலும் அழூஉம்' என்பவை "அன்ன மரபின் இரண்டொடும்" (தொல். வேற்றுமை மயங்: உ௧) என்பதனாற் கொள்ளப்படும். தோழியோர், பன்மை; தோழியோரே என்பது உரை. கேளாமோ என்பது வரையிற் கண்டார் கூற்று. இனித் தலைவி கூற்று. 'இங்கே யார் பித்துற்றாரைக் கண்டீரோ' என்பதற்கு, 'இவர் யாவர் எமுற்றார் கண்டீர்' என்றாள். இங்கே யாரும் பித்துறவில்லை என்பது கருத்து. 'ஓஒ அமையும்; தவறிலீர்' என்பதற்கு நச். உரைத்தவாறே கொள்க. நகையில், இன்பத்தில்; காமவின்பங்களுள் என்னும் பொருட்டு. நீத்தக்கடை பூ வாடியற்று என்க. ஆதலின் என்னையே மூசிக் கதுமென நோக்கன்மின் வந்து என்பது. இங்ஙனமாக இப் பகுதிக்கு இருந்தவாறே உரைத்துக்கொள்வது தெளிவாயிருக்கும்.

(உ௩ - உ௫) "கொலையொக்குங் கொண்டு கண்மாறல்" (நான் மணி. அ) என்பவாகலின், முயங்கிப் பின் நீத்த தலைவனைக் 'கொலை வன்' என்றாள்.

(உ௬ - உ௯) 'கதிர்பற்றி நோக்குவன், ஞாயிறே, கேள்வன் யாங்குளனாயினும் அவன் இருக்குமிடமேனுங் காட்டு; அதுதானுங் காட்டாயேல், நீ வானத்து என்னதான் செய்கின்றனை!' என்றுரைப் பின் இயல்பாயிருக்கும்.

(௩௩ - ௩௫) பல் கதிர் பகலொழியச் (சில் கதிர்) சாம்பிப் பட்டீமோ என்பது எளிது.

(௩௬ - ௪௭) கலக்கத்தாற் கூற்றுவனையும் இடையே விளித்துக் கூறினள். நாடோறுந் தவறாமல் எழுதலின் 'மறாஅ அரைச' எனப் பட்டது. அறாஅ, முற்று. ஆயினும் இந்நோய் தணிக எனக் கூறின ளாக உரைப்பது நல்லது.

(௪அ - ௫உ) பையென வென்னுங் குறிப்பால் நச். கனவிற் காணின் என்றார். "பையெனக் காண்கு விழிப்ப" (கலி. க௪உ: ௩௫) என்றது, இங்கு நினைவுகூர்தற்குரியது. 'ஐயங் கொண்டு', பூசலிடு வேன் என்பவற்றின் உரைத்திறம் அறிந்துகொள்க.

(௫௩ - ௫௬) 'மடாஅ நறவு': தேன்; கள்போல் மாந்தராற் பெருக உண்ணப்படாமையின் என்பது. காதல் உயிரோடு தொடர் புற்றதென்றற்கு, உயிரோடு கூடிற்று என்றாள்.

(௬உ - எக) 'அன்ன வான் சேவல்' என்பதில் வான், அழகெனக் கொள்க. பேடையின் கவர்ச்சிகள் கூறினாற்போலச் சேவலின் கவர்ச்சியுங் கூறிற் சிறக்குமாதலின். தலைவிக்கு நாணும் அழகும் முதலான கவர்ச்சிகள் கூறித் தலைவற்கும் 'நல்லெழின் மார்பன்' என, மேல், அவன் எழிலுங் கூறுதல் இக் கருத்துக்கு ஒத்திருத்தலுங் காண்க. 'காதலனவனை' என இயைத்து ஒருசொல் தன்மையாகக் கொள்வது நன்று. 'நகை' இரண்டனுள் முன்னது இகழ்ச்சி; பின்னது மகிழ்ச்சி.

௩க

(க - எ) 'ஞாலத்துத் தொழில்' எனவும், 'தொல்லியல் தொழில்' எனவுங் கொள்க. 'வல்லவன் கூறிய வினை தலைவைத்தான்போல்' என்பது பழமொழி. இங்கு இடத்துக்கேற்ப நச். காமன் இட்ட ஆணையை எனக் கூறக் கருதினர்.

(அ - கக) அழுதல், அல்லல், கலங்குதல், துன்பு, துயர் எனத் துன்பத்தின் பல்வேறு நிலைகளை உணர்த்தும் பல்வேறு குறியீடுகள் இங்கு வந்தன.

(௧௨ - ௧௫) ஆடவர், மகளிர்க்கு நல்கல் என்பது, தங் கூட்டத் தான் அம் மகளிர் நலத்தையே என்னும் நச். உரை அழகிது.

௩௨

(அ - ௧௧) 'கேளிர்கள் நெஞ்சழுங்க' எனப் பிரிக்க.

(௧௩ - ௧௬) காமன் படையெடுத்து நெருக்கத்தே வந்து முற்றி விட்டமையால் வருந்துந் தலைவியின் துன்பத்திற்கு இவ்வுவமங் கொள்ளப்படும். உரையில் 'உழிஞையான்' என்றது, பிற்காலத்தார் நொச்சியான் என்பவனை.

இப்பாட்டில் அரிய அறவுரைகள் வந்தமையும், அறவுரைகட்கு அறவுரைகளே உவமையாக வந்தமையும் அறிந்துகொள்ளற்பாலன.

௩௩

(௧ - ௬) கடுத்தெழுந்த: உறுத்தெழுந்த; காம்புத்தீ: மூங்கிலிற் பற்றிய தீ; இங்கு, இத் தீ வழியிடையிற் பற்றியதெனக் கொள்க. மேல், 'கரி காய்ந்த கவலை' என்பதும் அது. 'மலை பரந்து தலைக் கொண்டு முழங்கிய முழங்கழல்' என்பதற்கு, மலையிற் பரந்து அவ்விடத் தைக் கவ்விக்கொண்டு வாச்சியம்போல் இசைத்த, ஒலித்தலையுடைய அழல் என்பது உரை. கீழே, வழியின் காம்புத் தீயும் மேலே மலையின் முழங்கழலும் மறுகுதலால், அவை, தம்முள் மலைதலைக் கொண்டென அழலுகின்ற சுரம் என இருந்தவாறே உரைப்பின் சிறக்கும். மறுகல்: குழம்புதல்; அஃதாவது மயங்குதல். 'மலைதல்,' பொருதல்.

(எ - ௧௧) 'சடைக் கரந்தானது மிடற்றணிபோன்ற நின் நிறம்' என்பது நல்லது. அடுத்த தாழிசையிலும் 'ஊர்தியானது ஒளி பொருந்திய மிடற்றணியை நக்கன்ன நின் உரு' என்று கொள்க. மூன்றாந் தாழிசையிற் 'கண்ணியானது அழகிய மிடற்றணி ஒழுகினாற் போன்ற நின் கதுப்பு' என்றுரைப்பது நல்லது. தலைவியின் நிறமும் அவள் கூந்தலின் நிறமும் நீல் நிறமாதலின், மிடற்றணியுவமை சிறந்தது. முன்னுந் தலைவியின் நிறங் கருதி (கலி. ௧௪௩ : ௪) நச். நீலமணியை உரைத்தமை இங்கே நினைவுகூர்தற்குரியது. தலைவியைப் பிரிந்த கொடுமை தோன்ற, 'அறம் துறந்து' என்றார். ஏனை அறத்தையும் இன்பத்தையும் அளித்தலின், பொருள், 'விழுப்பொருள்' 'ஒண் பொருள்' எனப்பட்டது.

(௨0 - ௨௩) சண்பக மலரின் நிறம் செந்நிறமாதலின், ஆதிரையான் அணிபெற மலர்ந்த சண்பகம் என்றார்.

நெய்தலிற் பாலைக்குரிய காலமும் கருப்பொருள்களுங் கூறினமையால், உரை யிறுதியில், நச். 'இளவேனிற் பருவத்தில் வருவதாகக்

குறித்து வற்புறுத்தித் தலைவன் பிரிந்தனன்' எனக் கூறினர். முதல் கரு உரி என்னும் இம் மூன்றுள்ளும் உரிப்பொருள் சிறந்ததாகலின் ஆசிரியன்மார் அது கருதியே பாட்டுகட்குத் திணைவகுப்பா ரென்றற்கு, நச். 'இரக்கமாகிய உரிப்பொருள் சிறத்தலின்...........நெய்தலிற் கோத்தா' ரென்றார்

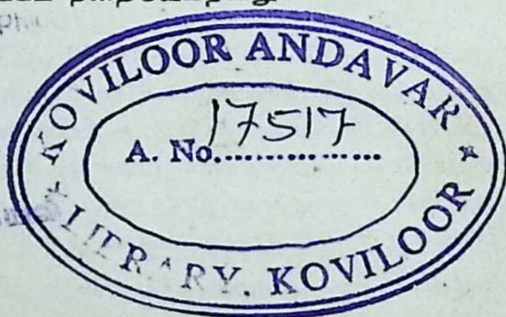
நெய்தற்கலி - உரை விளக்கம்

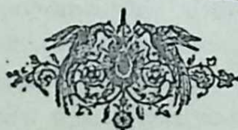
முற்றும்.

கலித்தொகை கருo-செய்யுள்கட்கும்

தமிழமலை இளவழகன் எழுதிய

உரை விளக்கம் நிறைவெய்தியது.





L.[illegible], M.A.,M.Phil
தமிழ் பேராசிரியர்
தமிழ் துறைத் தலைவர்
அரசு கலைக் கல்லூரி
இராமநாதபுரம்
(இ) அரண்மனை சிறுவயல்


தனவைசிய இளைஞர் தமிழ்ச் சங்கம்
பாகனேரி